

Giới thiệu Rốt Cuộc Gặp Được Em

Rốt Cuộc Gặp Được Em thuộc truyện ngôn tình sắc kể về một tình anh trên thương trường, một nữ tiếp viên hàng không ưu tú. Duyên muộn, tình muộn. Em không có cách nào chống lại sự cám dỗ của chị, cũng không biết có đủ dũng khí yêu chị hay không. Em chưa bao giờ động tâm, nên không biết phải làm sao với người khiến trái tim em loạn nhịp. Đây là truyện tình bạn hay là ái tình? Chỉ có thể đi đến cuối cùng, chúng ta mới biết được đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Rốt cuộc gặp được em

Tác Giả: Văn Việt

Tựa gốc: Sớm muộn gặp phải người

Tình Trạng Chính Văn: 92 Chương chính văn + 2 chương Phiên Ngoại

Tình Trạng Bản Edit: 2 chương/ tuần

Editor: Esley (Trần Gia), cùng những Editor khác sẽ ghi rõ trên đầu từng chương

Nội Dung: Hiện đại, ngọt, sủng, ít ngược, H văn nhẹ nhàng

Văn Án:

Một tình anh trên thương trường, một nữ tiếp viên hàng không ưu tú.

Duyên đến, tình đến.

Em không có cách nào chống lại sự cám dỗ của chị, cũng không biết có đủ dũng khí yêu chị hay không.

Em chưa bao giờ động tâm, nên không biết phải làm sao với người khiến trái tim em loạn nhịp.

Đây là tình bạn hay là ái tình?

Chỉ có thể đi đến cuối cùng, chúng ta mới biết được đáp án.

Nhân vật chính: Văn Dư, Lương Vận Hàm

Nhân vật phụ: Ngô Linh Nam, Sùng Hân, Tiêu, Hứa Phóng Nhân, Nghiêm An

Đôi lời: Hai người từ lúc yêu nhau cho đến khi kết thúc là một bản tình ca tuyệt đẹp.

Chú ý số 1: Do rút kinh nghiệm truyện trước Esley ghi rõ tên qt của truyện này là "Sớm muộn gặp phải người", mọi người đọc kỹ và đừng hỏi Esley nữa hix Esley hông trả lời đâu.

Chú ý số 2: Esley ghi rõ là truyện này dài 92 Chương (Chính văn) và 2 chương Phiên Ngoại (Tổng cộng 94 Chương), mọi người đọc kỹ và đừng hỏi Esley nữa hix Esley hông trả lời đâu.

Chú ý số 3: Esley chỉ là Editor không phải tác giả, tác giả là Văn Việt (người trung quốc), mọi người đừng kêu Esley là au hay author nữa nha, hix.

Chú ý số 4: Esley sẽ Edit bộ này chậm cùng lắm 1 tuần 2 chương thôi, do Esley muốn trữ hàng, khi nào hoàn Esley sẽ tung 1 ngày 10 chương cho mọi người đọc đã đời nha

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nữ Tiếp Viên Hàng Không Xinh Đẹp À, Phiền Cô Dựng Tâm Thương Thức Một Chút!

"Chào ngài, xin hỏi ngài có cần gì không?" Giọng của một cô gái trẻ tuổi trong trẻo vang lên. Văn Dư này giờ vẫn chăm chú đọc sách ngẩng đầu lên nhìn, đối diện cô là một đôi mắt long lanh tinh xảo, tràn đầy sức sống đang chăm chú nhìn cô. Văn Dư lập tức lấy lại tinh thần mỉm cười, "Cảm ơn, không cần." Nữ tiếp viên hàng không mỉm cười gật đầu, đứng thẳng dậy rồi đi. Văn Dư nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái nọ, dung mạo xinh đẹp, vóc dáng đạt chuẩn, tuổi trẻ thật tốt mà! Cô cảm khái một hồi rồi lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nữ tiếp viên hàng không đi vào buồng giải lao, hít sâu, bắt lấy cánh tay một nữ tiếp viên khác đang chuẩn bị phần ăn cho khách, "Chị Hàm, em hồ hởi rồi!"

Lương Vận Hàm ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt lộ ra sự sùng nịch, giọng ôn hòa vang lên, "Sao vậy? Chị ta nói gì?"

Nữ tiếp viên hàng không trẻ tuổi lập tức xụ mặt xuống, ủ rũ trả lời, "Chị ấy cự tuyệt em!"

"Hả? Hiếm thấy có người có thể từ chối mỹ nữ số một trong hãng hàng không của chúng ta nha!"

"Chị Hàm, chị không an ủi em gì hết! Lần đầu tiên em chủ động đã bị cự tuyệt rồi!"

"Thật không biết em thương thức chị ta ở điểm nào! Cũng đâu giống hình mẫu em ưa thích?"

"Em cũng không rõ. Chị ấy không đẹp, nhưng lại toát ra loại khí chất khiến em yêu thích! Vừa nãy khi nhìn thấy chị ấy làm thủ tục lên máy bay đã cảm thấy rất có khí chất ngự tử rồi! Bình tĩnh! Nội liêm*! Đặc biệt là cặp mắt kia, long lanh sâu thẳm như hồ nước không thể thấy đáy!"

*Nội Liêm: Sống nội tâm

"Em thật biết cách khuếch đại! Chị cũng nhìn thấy nhưng sao không cảm thấy chị ta tốt như vậy đây!"

"Đó là do chị không biết thương thức phụ nữ!"

Lương Vận Hàm lắc đầu cười cười, không thêm đôi co với cô. Nàng không thích phụ nữ sao? Chính bản thân nàng cũng thật sự không biết, kỳ thực nàng chỉ muốn theo đuổi một loại cảm giác khiến nàng rung động, nàng từng hỏi qua bản thân, tựa hồ cũng không quan tâm đối phương là nam hay là nữ, thế nhưng 27 năm qua tâm vẫn như chỉ thủy*. Nàng trước sau vẫn là một người khá lạnh lùng, rất khó thân cận với ai, ngoại trừ Sùng Hân, cô gái trẻ trung tràn đầy sức sống kém nàng chỉ ba tuổi, cô vừa là đồng nghiệp lại vừa là bạn tốt, nhưng càng giống một đứa em gái hơn.

*Tâm như chỉ thủy: lạnh yên không gợn sóng

Lương Vận Hàm yêu thích Sùng Hân bởi vẻ đẹp cùng sức sống luôn toát ra từ người cô, giữa một đám đông cô luôn được mọi người chú ý với vẻ ngoài bắt mắt, sự hoạt bát lại càng khiến người khác dễ dàng yêu thích cô hơn. Cô được mệnh danh là một trong tứ đại mỹ nữ của hãng hàng không, người theo đuổi rất nhiều, thế nhưng cô trước sau vẫn chỉ yêu thích phụ nữ, điều này tất cả mọi người đều biết. Lương Vận Hàm rất khâm phục dũng khí của Sùng Hân, vì cô có thể công khai xu hướng tính dục của chính mình. Là bởi vì tuổi trẻ nên không sợ? Hay là bởi vì thời đại đã đổi mới? Nàng cũng không rõ.

Nàng ngẩng đầu nhìn lướt qua người phụ nữ Sùng Hân luôn miệng khen là tràn đầy mị lực, đôi gò má cao ngạo, đang chăm chú đọc sách, tựa hồ tuổi cũng xấp xỉ nàng, thế nhưng toàn thân lại toát ra một loại khí chất đầy chín chắn. Tuy rằng không quá xinh đẹp, nhưng lại có khí chất rất đoan trang. Vừa nãy lúc cô đi lướt qua nàng sau khi làm thủ tục lên máy bay, nàng mơ hồ cảm thấy trên người cô tựa hồ có một loại ngạo khí, nhưng lại bị vẻ ngoài bình tĩnh kia che giấu đi. Lương Vận Hàm chưa từng có hảo cảm với những người luôn thích che giấu về bản thân, bởi bản thân nàng là một người như vậy. 'Nói chung cũng không có gì đặc biệt mà, không biết Sùng Hân nhìn kiểu gì lại thấy chị ta tốt như vậy.' Lương Vận Hàm nghĩ thầm. Xã hội bây giờ có không ít người có ra vẻ đạo mạo, không chỉ có đàn ông, mà ngay cả phụ nữ cũng vậy. Ai biết được cô ta có phải đang vui thầm vì được nữ tiếp viên xinh đẹp đến bắt chuyện hay không? Thậm chí còn cố ý dè dặt ham muốn cũng nên. Nghĩ tới đây nàng liền nhuộm mày, sau đó chậm rãi tiếp tục công việc của mình.

"Chị Hàm, chị nói xem có phải chị ấy đã biết em cố ý tiếp cận không?"

"Biết, ai lại đi hỏi hành khách có cần gì không ngay sau khi máy bay vừa mới cất cánh? Sao em không hỏi người khác mà hỏi chị ta?" Lương Vận Hàm trừng mắt nhìn cô một hồi.

"Em chỉ muốn tạo chút bất ngờ, như vậy chị ấy mới chú ý tới em chứ!"

"Một đại mỹ nữ thích gây sự chú ý như em, không muốn chú ý cũng khó lắm đó! Vừa nãy có không ít hành khách nhìn em không chớp mắt kia!"

"Vậy cũng chưa chắc là nhìn em! Em thì lại thấy có không ít người cũng nhìn chị chăm chăm không chớp mắt! Muốn nói tới đẹp, trong hãng hàng không của chúng ta, chị là người duy nhất có thể khiến em cam bái hạ phong!"

"Em bớt dài dòng lại đi, làm việc nhanh lên!"

"Chị Hàm, em nghĩ là tình yêu của em rồi cuộc cũng đến rồi! Chị có thể dừng sử dụng công việc làm tan vỡ mùa xuân của em được không vậy!? Chị nói xem em làm sao mới có thể nói với chị ấy thêm mấy câu đây?"

Lương Vận Hàm mặc kệ cô, tiếp tục công việc trong tay.

Văn Dư dụi dụi con mắt, chuyến này công tác khá căng, tổng công ty đột nhiên kêu cô phải đích thân bay qua báo cáo công tác, hiển nhiên không đơn thuần là báo cáo đơn giản như vậy. Bệnh tim của Chủ tịch đột nhiên tái phát phải nhập viện, khiến cổ phiếu của công ty liên tục rớt giá trong mấy ngày nay, các cổ đông hiển nhiên là đứng ngồi không yên. Chủ tịch năm nay đã 60 mươi tuổi, thế nhưng không có con nối dõi, nghe nói vợ ông trong một lần trị bệnh xảy ra biến chứng từ đó không thể mang thai, thế nhưng hai người vô cùng ân ái. Chủ tịch cũng không có bất kỳ hành vi phản bội nào. Văn Dư không biết còn có thể tin vào ái tình hay không, nhưng chủ tịch và vợ ông lại khiến người ta không thể không có cái nhìn khác về hôn nhân. Có điều có người đồn rằng ông có một người cháu trai bên ngoại, đã đi du học tại hải ngoại nhiều năm, lần này rất có thể sẽ tham gia vào ban giám đốc điều hành.

Văn Dư xoa xoa huyết thái dương, không muốn lại nghĩ đến những thứ này, cô dốc sức phấn đấu nhiều năm như vậy, kết quả mới có được ngày hôm nay, trở thành "nữ doanh nhân thành công" mà mọi người hằng ao ước, rất nhiều người nói cô rất chững chạc, không hề khớp với tuổi tác hiện tại. Chỉ có bản thân cô biết cô đã bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, và hy sinh tình yêu của mình như thế nào. Văn Dư yêu thích phụ nữ, cô đã từng rất yêu một người phụ nữ, hận không thể đem hết thầy đầu cho nàng, thế nhưng đối phương vẫn lựa chọn hôn nhân, Văn Dư hiểu, nhưng lại không nỡ buông bỏ, hai người lại tiếp tục làm bạn, ai cũng im lặng không đề cập tới cảm tình năm xưa. Nhiều năm trôi qua như vậy, Văn Dư biết từ lâu cô đã buông bỏ được rồi, thế nhưng người này sớm đã trở thành một thói quen ăn sâu vào cuộc sống của cô, kỳ thực cô vẫn luôn hy vọng có thể gặp được một người đủ dùng cảm yêu cô, thế nhưng vẫn chưa gặp được. Lâu dần cũng mất niềm tin mình có thể gặp được người đó, tâm cũng bắt đầu mệt mỏi.

Hướng hồ trong xã hội này, còn chưa quá thoáng về quan điểm đồng tính. Văn Dư hằng ước ao có được những tình yêu đẹp như trong tiểu thuyết, chỉ có điều hiện thực thì hoàn toàn khác xa. Cảm giác động tâm, hình như đã lâu rồi cô chưa từng có, đời này còn có người có thể khiến cô động tâm sao? Văn Dư cười khổ. Cô yêu thích mỹ nữ, thế nhưng càng yêu thích loại phụ nữ có khí chất vừa cao ngạo vừa lạnh lùng, nữ tiếp viên tuổi trẻ ban này không phải là không đẹp mà là quá có sức sống, trái tim bao lần bị tổn thương của cô đã sớm chìm giữa biển khơi, càng lớn tuổi thì càng không thể vùng vẫy nổi, mặc dù cô biết rõ nữ tiếp viên đó rất có khả năng là có ý tiếp cận cô, nhưng cô tạm thời còn chưa có hứng thú. Đương nhiên, cũng có thể cô đã suy nghĩ quá nhiều, dù sao tiếp viên trong khoang thương gia hạng nhất thì thường tố chất cũng không tệ.

Editor: hehe nhá hàng chương 1, chương 2 cuối tuần mới post nha mọi người :* chờ đợi luôn là hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sùng Hân Lá Gan Của Em Lớn Quá Rồi Đó!

Bỗng nhiên người bên cạnh ấn vào nút gọi tiếp viên, một nữ tiếp viên rất nhanh bước tới, cúi người hỏi, "Tiên sinh có nhu cầu gì?" Giọng nói dịu dàng thanh thúy khiến Văn Dư phải giương mắt nhìn. Đẹp quá! Trước mặt cô là một cô gái có khí chất vừa cao ngạo vừa lạnh lùng, rất hợp với vẻ đẹp của nàng. Lối trang điểm vừa tinh xảo lại không quá cầu kỳ, làn da trắng trẻo, tóc được búi cao một cách cẩn thận tỉ mỉ, nhìn thoáng qua thôi cũng khiến lòng người rung động. Khoảng cách gần như thể này lại càng thuận tiện cho Văn Dư thưởng thức mỹ nữ, Văn Dư chìm đắm trong suy tư, không buồn để ý đến người bên cạnh đang không ngừng hô hoán.

"Văn Tổng, Văn Tổng?"

Văn Dư quay đầu, "Sao?"

"Em muốn uống chút rượu, Văn Tổng, chị có muốn uống không?"

"À, không."

"Văn Tổng, chị có chỗ nào không thoải mái? Nếu không hay là kêu một ly nước ấm cho chị nha?"

"Không cần, cảm ơn."

Cô nói xong thì ngẩng đầu nhìn nữ tiếp viên đang đứng bên cạnh, phát hiện ra nàng cũng đang chăm chú nhìn cô, tuy rằng gương mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng đôi mắt ấy nhìn một lần cũng đủ khiến người ta rất khó quên. Hình như có một chút dịch ý ở đây, Văn Dư thầm nghĩ. Tại sao lại như vậy? Nhưng chinh phục khó khăn luôn là ưu điểm của Văn Dư, cô bình tĩnh chăm chú nhìn nữ tiếp viên, trong ánh mắt còn ẩn chứa ý cười. Lương Vận Hàm đã nhận ra ý cười này của cô, vội thu hồi tầm mắt. Người phụ nữ này rất thông minh, ánh mắt lại sắc bén, nhưng không hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy cô có ý muốn trêu đùa nàng, chẳng lẽ cô đã nhìn thấu suy nghĩ của nàng? Đột nhiên trong lòng Lương Vận Hàm dâng lên một nỗi bất an, trước giờ nàng không ưa những người có tính cách quá bá đạo và mạnh mẽ, trực giác nói cho nàng biết phải tránh xa người này.

"Hai người liếc mắt đưa tình!" Sùng Hân bất mãn trừng mắt nhìn Lương Vận Hàm, bĩu môi nói.

"Đại tiểu thư à, em cho rằng ai cũng có cặp mắt thắm mỹ như em sao?! Huống hồ em không nhìn thấy rõ thực hư à?" Lương Vận Hàm trừng mắt nhìn cô một cái, tiếp tục công việc trên tay.

"Này, người đàn ông muốn uống rượu bên cạnh hình như là phụ tá của chị ta, gọi chị ta là Văn Tổng. Em mang tới cho họ đi, đừng nói chị không cho em cơ hội!"

"Haha, cảm ơn tiếp viên trưởng!"

"Nha đầu chết tiệt kia!"

Sùng Hân đẹp như trong tranh, nở một nụ cười hoàn mỹ, không quan tâm đôi mắt sắc bén của Lương Vận Hàm đang bắn về phía mình, bước nhanh đến chỗ Văn Dư.

Hóa ra là tiếp viên trưởng, Văn Dư đặc biệt lưu ý thế bài cài trên ngực áo của nữ tiếp viên nọ, tuy luôn mang theo nụ cười rất chuyên nghiệp, nhưng cả người lại toát ra loại khí chất rất lạnh lùng, phối hợp với dung mạo của nàng lại cảm thấy rất hợp. Hmm, không những vậy còn rất có mùi vị phụ nữ. Văn Dư đột nhiên cảm giác thấy chuyện đi lần này không hề uống công vô ích, tâm tình bỗng tốt hẳn lên.

Máy bay đáp xuống Thượng Hải.

Văn Dư đứng dậy bước đến cửa khoang, lúc cô lướt qua vị nữ tiếp viên tuổi trẻ kia thì đột nhiên có một tờ giấy nhỏ được nhét vào tay, Văn Dư hơi sùng sốt rồi lập tức khôi phục dáng vẻ thường ngày, bước nhanh ra khỏi cửa khoang, cũng không quay đầu lại nhìn.

"Sùng Hân, em điên rồi hả? Nếu như bị người ta nhìn thấy không chừng sẽ bị gởi thư khiếu nại!"

Lương Vận Hàm có chút tức giận, nàng không ngờ rằng Sùng Hân lại lớn mật như thế, dám nhét giấy cho người phụ nữ kia! Sùng Hân đột nhiên chăm chú nhìn Lương Vận Hàm, "Chị Hàm, em cũng biết sợ chứ, bây giờ tay còn run đây nè. Nhưng em biết nếu em không làm vậy có thể em sẽ lỡ tay tuột mất người khó khăn lắm mới khiến em động lòng. Em không muốn phải hối hận."

Lương Vận Hàm lần đầu tiên thấy Sùng Hân nghiêm túc như vậy, nàng bỗng nhiên hiểu ra là Sùng Hân thật lòng. Nét kiên định này hết như lần đó khi hai người cùng làm chung một khoang, Sùng Hân vốn dĩ không có cơ hội làm việc chung với Lương Vận Hàm, nhưng do có một nhân viên bị đình chức nên Sùng Hân mới có cơ hội lọt vào, khi đó Sùng Hân quyết tâm nói với Lương Vận Hàm, "Em nhất định sẽ dốc toàn lực, em muốn thành trợ thủ bên cạnh chị." Cô nói xong liền hiên ngang, dùng hết thời gian trống, chăm chỉ làm việc. Rốt cuộc cô cũng được toại nguyện thăng cấp trở thành tiếp viên chính thức trong khoang hạng nhất, dùng thực lực của chính mình đánh bại nhân viên bị đình chức kia.

"Vừa nãy lúc em mang rượu tới, chị ta đã nói gì với em?" Lương Vận Hàm nhớ tới vừa nãy hai người bọn họ tựa hồ đã từng nói chuyện, rốt cuộc cô đã nói gì mà có thể khiến Sùng Hân có dũng khí tấn công lớn cỡ này? Không ngờ Sùng Hân lại ai oán nhìn nàng, "Chị ấy hỏi em, tiếp viên trưởng của em có phải tên Lương Vận Hàm không?!" Sùng Hân nói xong cũng không thèm quay đầu lại đi thẳng ra khỏi máy bay, lúc này đổi lại là Lương Vận Hàm ngây ngẩn cả người, làm cái gì vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hai Người Bọn Họ Từ Khi Nào Đã Thân Thiết Như Vậy?

Những tháng ngày trên bầu trời lại tiếp tục trôi qua, Lương Vận Hàm trước giờ vẫn luôn yêu thích nghề nghiệp của bản thân, nàng rất hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý khi bước vào phi trường. Đặc biệt là khi nàng lướt qua tấm áp-phích quảng cáo tuyên truyền cho hãng hàng không, ngắm nụ cười rạng rỡ của bản thân in trên đó, thật sự là một loại cảm giác phi thường tốt.

Sắp tới giờ vào cửa, nhưng Sùng Hân còn chưa tới, Lương Vận Hàm cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chiếc đồng hồ đeo tay này đã theo nàng 7 năm, vào sinh nhật năm 20 tuổi mẹ nàng đã đặc biệt mua tặng.

Mẹ nàng là một giáo sư dạy múa, năm xưa bà vốn là một đóa hoa trên vũ đài, nhưng trong một lần xảy ra sự cố ngoài ý muốn khi diễn, từ đó bà đành phải từ bỏ sân khấu, từ bỏ thành phố trở về cố hương, trở thành một giáo sư dạy múa của một trường đại học, gả cho ba nàng khi đó đã theo đuổi bà rất nhiều năm, từ đó về sau hưởng thụ những tháng ngày bình thản hạnh phúc.

Hạnh phúc sao? Lương Vận Hàm không rõ lắm, nàng luôn cảm thấy đôi mắt mẹ nàng toát ra một loại bi thương, không biết là do bà vẫn còn nhớ nhung vũ đạo hay là vì điều gì khác. Nàng biết ba nàng rất yêu mẹ nàng, như mẹ nàng lại luôn giữ vững một khoảng cách với ông mà khó có thể nói thành lời. Lâu dần, ông ít nhiều gì cũng lạnh nhạt hơn với bà, bầu không khí trong gia đình cứ như vậy mà trở nên lạnh lẽo, không hề khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Cho nên từ nhỏ nàng đã không hề yêu thích khiêu vũ, nàng đam mê học hành, hơn nữa còn rất có thiên phú. Nàng luôn muốn rời khỏi quê hương lên thành phố mở ra một khung trời mới, rồi bỏ ba mẹ và gia đình lạnh lẽo. Sau khi nàng tốt nghiệp đại học thì vừa đúng lúc hãng hàng không tuyển nhân viên mới, nàng dựa vào vẻ ngoài ưu tú trời ban cùng học lực ưu việt, thêm khả năng nói tiếng anh lưu loát, thuận lợi trở thành một nữ tiếp viên hàng không. Giáo viên ở trường đại học vô cùng bất mãn với lựa chọn nghề nghiệp này của nàng, bởi vì không muốn nàng bỏ qua một công việc ổn định hơn bay khắp nơi trên bầu trời.

Lương Vận Hàm đang suy nghĩ không biết có nên sớm dành thời gian về thăm ba mẹ hay không, thì "Chị Hàm!" Một giọng nói vui vẻ vang lên, Lương Vận Hàm nhìn theo tiếng gọi, Sùng Hân đang khoác tay một người phụ nữ đi về phía nàng. Khi bọn họ tới gần mới phát hiện người phụ nữ bên cạnh Sùng Hân là người phụ nữ lần trước trên máy bay khiến Sùng Hân nhất kiến chung tình.

"Chào em, tôi là Văn Dư." Giọng nói trầm ấm, nhưng lại không kém phần tự tin vang lên, sau đó một cánh tay vươn đến trước mặt nàng, Lương Vận Hàm giương mắt nhìn Văn Dư, trên người cô khoác một chiếc áo sơ mi trắng, kèm theo bên dưới là chiếc quần dài màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác đen dài trang trọng, gương mặt được trang điểm nhẹ, tóc tùy ý được cài lại gọn gàng, toàn thân cô toát ra nét chín chắn pha lẫn một chút mềm mại.

Tướng mạo Văn Dư thuộc tầm trung, nhưng sang trọng, sống mũi không cao lắm, môi luôn khẽ nhếch lên theo thói quen, thoạt nhìn là một người phụ nữ rất bình tĩnh và nghiêm túc. Thế nhưng đôi mắt cô lại rất đẹp, Sùng Hân nói đúng một điều, đôi mắt Văn Dư tựa như một hồ nước rất sâu, rất dễ dàng khiến người ta bị cuốn vào đó. Nàng hơi sững sờ rồi vươn tay bắt lấy tay cô, "Chào chị, tôi là Lương Vận Hàm."

Lần thứ hai nhìn thấy Lương Vận Hàm, Văn Dư có chút vui mừng, dù sao đây có thể là một trong những số ít mỹ nữ khiến cô tán thưởng trong những năm gần đây, "Hai người bắt tay nhau hơi lâu nha~" Giọng Sùng Hân vang lên, hai người bắt đầu nhìn nhau nở nụ cười, buông lỏng tay ra.

"Em... Nha đầu này!" Văn Dư sững sờ nhìn Sùng Hân, Sùng Hân lần thứ hai ôm lấy cánh tay Văn Dư, làm nàng nhìn Văn Dư nói: "Em không muốn chị nhìn người khác lâu hơn là nhìn em! Dù đây là chị em tốt của em!" Lương Vận Hàm vừa muốn quay đi hướng khác đã thấy Văn Dư thu tay lại, có chút nghiêm túc nhìn Sùng Hân. Vừa muốn nói gì đã bị Sùng Hân chặn họng, "Được rồi được rồi! Em biết rồi! Lát em phải bay, nhiều ngày không được gặp chị chắc chắn sẽ rất nhớ, nên mới..." Cô nói xong thì lơ đãng ừ ừ nhìn đi nơi khác.

Lương Vận Hàm quen thấy dáng vẻ vui tươi như ánh mặt trời của Sùng Hân, đột nhiên thấy cô ừ ừ như vậy khiến nàng hơi có chút buồn bực, "Được rồi, sắp tới giờ bay rồi, chúng ta đi thôi. Văn tiểu thư, tạm biệt." Nàng nói xong thì lạnh lùng nhìn Văn Dư một lúc, sau đó chậm rãi rời đi. Sùng Hân cũng lập tức đuổi theo sau, nhưng vừa đi được vài bước liền quay đầu lại hô to, "Nhớ gọi điện thoại cho em!"

Lương Vận Hàm hết cách nói nới, nhìn thế nào cũng thấy Sùng Hân theo đuổi Văn Dư sát ván, thật không có tiền đồ! Nhưng mà suy đi nghĩ lại, Văn Dư nếu có thể đưa Sùng Hân đến sân bay, vậy quan hệ của hai người cũng rất mật thiết. Chỉ mới vãn vãn vài ngày mà hai người đã mật thiết như vậy? Văn Dư cũng yêu thích phụ nữ sao? Tuy rằng trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, nhưng Lương Vận Hàm cũng không phải một người nhiều chuyện, chuyện của người khác, nên bớt quan thì hơn.

Nhìn bóng hai người rời đi, Văn Dư nở nụ cười, hai người tựa như bước ra từ trong tranh, quả là phụ nữ xinh đẹp mê người. Cô yêu thích bộ đồng phục kia, bởi nó tôn lên dáng vóc cao gầy xinh đẹp của hai người, Sùng Hân đẹp theo kiểu rất phóng khoáng, tựa như ngọn lửa đang cháy rừng rực, có thể đốt cháy bản thân cũng có thể đốt cháy người khác. Còn Lương Vận Hàm lại hoàn toàn trái ngược, nàng là một người phụ nữ lạnh lẽo như băng. Bộ đồng phục kia khoác trên người nàng hiển nhiên tôn lên dáng vóc mê người của nàng, đặc biệt là đôi chân, vừa thon dài, lại còn rất trắng.

Văn Dư luôn luôn yêu thích những phụ nữ tao nhã như nàng, đặc biệt là những phụ nữ tao nhã có đôi chân xinh đẹp. Đương nhiên chân của Sùng Hân cũng rất đẹp. Chỉ có điều hình như ấn tượng của Lương Vận Hàm đối với Văn Dư không được tốt lắm, lần đầu tiên gặp mặt trên máy bay cũng có cảm giác tương tự. Cô lắc đầu, nhưng điều này thì có can hệ gì tới cô đâu. Nghĩ tới đây, Văn Dư chậm rãi cất bước vào phòng chờ, còn hơn một giờ nữa máy bay mới cất cánh.

Thật ra cô chỉ tình cờ bắt gặp Sùng Hân ngoài sân bay, khi đó Văn Dư mới vừa xuống xe, liền nghe thấy có người gọi mình, quay đầu nhìn lại là Sùng Hân. Cô hơi sững sờ một lúc mới chợt nhớ ra người quen mặt này chính là nữ tiếp viên hôm nọ vừa nhét một mẫu giấy vào tay cô trước khi xuống máy bay, bên trên còn đề một câu, "Em là Sùng Hân nữ tiếp viên hàng không phục vụ ở khoang hạng nhất, rất muốn làm quen với chị. 13xxxxxxx." Chữ viết có chút khó đọc, nhìn sơ cũng đủ biết là viết trong lúc vội vàng, đặc biệt là bút bi còn chưa kịp khô, có nhiều chữ bị lem, nhưng vẫn nhìn ra được nét chữ rất thanh tú.

Văn Dư nhớ ra liền mỉm cười nói, "Hôm nay em bay sao?" Cô không hỏi Sùng Hân sao biết được tên mình, cũng không có quá nhiều khách sáo. Sùng Hân hiển nhiên rất vui vẻ với giọng điệu không xa cách này của Văn Dư, liền ngay lập tức tiến lên khóa lấy cánh tay cô, thân thiện nói, "Đúng rồi! Nhìn chị không mang theo hành lý, đến đón người sao?"

Văn Dư mỉm cười nhìn Sùng Hân, vẻ đẹp của cô rất bắt mắt, đôi mắt trong veo, lóe lên một tia nghịch ngợm, khiến người ta cũng không ghét bỏ sự nhiệt tình hơi thái quá của cô, Văn Dư đương nhiên cũng ngầm cho phép cô thân cận, vừa bước vào sân bay vừa nói, "Đi công tác ngắn ngày, không cần hành lý." Mới vừa vào cửa đã nghe thấy Sùng Hân gọi Lương Vận Hàm, đương nhiên cũng khiến Lương Vận Hàm có cái nhìn sai về quan hệ của hai người.

J

Bạn đang đọc truyện *Rời Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Văn Dư Được Sùng Hân Khen Ngợi Như Bảo Vật, Thế Nhưng Không Phải Là Style Của Mình

Máy bay vừng vàng bay lên không trung, từ lúc gặp Văn Dư ở sân bay đến tận bây giờ, tất cả mọi người đều có thể thấy tâm tình Sùng Hân đặc biệt tốt. Sau khi phục vụ xong đồ ăn cho hành khách khoang hạng nhất, Lương Vận Hàm lặng lẽ kéo Sùng Hân.

"Em cho chị xin đi, em có thể nào bình tĩnh lại một chút được không? Nhìn khuôn mặt gió xuân dập dờn của em kìa! Sợ là không ai không biết em đang yêu đi!"

Sùng Hân nhìn Lương Vận Hàm, đột nhiên nở một nụ cười đầy hào hứng, "Chị Hàm, chị thấy Văn Dư thế nào?"

"Không thể nào hết, mới có mấy ngày mà đã thân với em như vậy, em cẩn thận bị lừa!"

"Lừa cái gì?"

"Lừa nhan sắc! Em ngây thơ như vậy, muốn lừa em còn dễ hơn đi lừa tiền người khác!"

"Lương Vận Hàm! Chán chị quá!"

"Em tìm hiểu kỹ trước có được hay không?! Chị ta có bối cảnh ra sao em có biết hết không?"

Sùng Hân không trả lời vấn đề này, đổi chủ đề, "Lúc đi bên cạnh chị ấy, cảm thấy mỗi bước chân của chị ấy đều rất kiên định, mặc dù là phụ nữ, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác rất chân thật. Hơn nữa, em nghĩ chị ấy chắc hẳn rất thông minh, là loại vô cùng tri thức ấy!" Lương Vận Hàm không chịu được bộ dạng si mê của cô, trừng mắt nhìn cô một hồi rồi bỏ đi.

Sau khi vào khách sạn do công ty an bài, Lương Vận Hàm đã mệt đến rã rời, ở phía nam Trung Quốc lúc này đang là đầu mùa đông, từng cơn gió lạnh lẽo khô khốc khiến cô không thể chờ đợi được nữa phải tắm nước nóng ngay, sau khi hong khô tóc, cô tự rót cho mình một ly rượu đỏ, nghiêng người ngồi bên sofa, ngắm nhìn khung cảnh tẻ nhạt bên ngoài cửa sổ, về nhà... Ý nghĩ này bắt chợt lại ùa đến.

Nhiều năm như vậy, nàng rất ít khi chủ động về nhà, do ba mẹ nàng đã lớn tuổi nên không ít lần nàng gọi điện thoại về hỏi thăm sức khỏe, nhưng cũng chỉ đại khái hỏi họ có mệt hay không, có lạnh hay không. Hai mẹ con Lương Vận Hàm vốn luôn là những mỹ nữ có khí chất lạnh như băng, đặc biệt là trên phương diện cảm tình, bất luận là tình thân, ái tình hay là tình bạn. Bởi vậy hai mẹ con họ cũng không quá quen với việc biểu đạt tình cảm của chính mình, nhưng may mà những năm gần đây quan hệ của Lương Vận Hàm với ba nàng khá mật thiết, tình cờ ba nàng hay đến thành phố nơi nàng sinh sống công tác, mỗi lần ông lên đều hẹn nàng ra tâm sự về việc nhà.

Ba nàng là kỹ sư, nhưng trước giờ luôn yêu thích văn học nên từ người ông luôn toát ra một loại khí chất rất phong độ và nho nhã, mặc dù đã lớn tuổi nhưng lại trông không già lắm, trái lại là càng ngày càng toát ra mị lực của một người đàn ông thành đạt. Kỳ thực nàng luôn biết, với tướng mạo này của ông, trước nay chắc sẽ có không ít phụ nữ chủ động tìm đến ông.

Thế nhưng ba nàng lại là một người đàn ông rất an phận, đối với sự nghiệp không có quá nhiều tham vọng, tiểu phú tức an, hơn nữa đối với mẹ nàng một lòng một dạ, quyến luyến không rời, vì vậy ông chưa từng phạm bất kỳ sai lầm nào trong hôn nhân. Đối với điểm này, Lương Vận Hàm rất vui mừng. Cho dù mẹ nàng thường xuyên lạnh lùng, thế nhưng gia đình nàng trước sau vẫn là một gia đình hoàn chỉnh.

Trong lúc miên man suy nghĩ, nàng đột nhiên nghĩ đến lần gặp gỡ Văn Dư tại phi trường sáng nay, thoạt nhìn cô vẫn còn trẻ, chắc hẳn xấp xỉ tuổi nàng, nhưng lại luôn cho người ta cảm giác rất lão luyện. Trên phi cơ, người kia không phải gọi cô là Văn Tổng sao? Xem chừng là một lãnh đạo cấp cao.

Kỳ thực Lương Vận Hàm rất thương thức những người phụ nữ có tính tự lập và chuyên nghiệp trong công tác. Bản thân nàng vốn dĩ cũng không phải là cường nữ nhân, nhưng mỗi khi làm việc lại rất nghiêm túc, tận lực làm hết chức nghiệp của mình. Tuy vậy nàng không hề có nhiều tham vọng về tiền đồ hay dự định sau này, điểm này nàng thừa nhận nàng rất giống ba nàng.

Văn Dư trong ấn tượng của nàng, chắc hẳn là một người rất lạnh lùng, nếu không làm sao có thể cạnh tranh với đàn ông trên thương trường. Một người như vậy sẽ rất coi trọng sự nghiệp, sẽ đặc biệt lý tính, hoàn toàn không hợp với hình mẫu người yêu lý tưởng trong lòng nàng. Trong tình yêu nàng luôn muốn người yêu phải toàn tâm toàn ý yêu nàng, dành thời gian cho nàng, cả hai sẽ cùng ở nhà ăn cơm, xem phim, mà không phải cả ngày bận đến không gặp được đối phương.

Trong xã hội phức tạp này, nhiều tiền hay thiếu tiền không quan trọng, đủ dùng là được rồi, khi gặp được một người chịu dành nhiều thời gian cho bạn, thì cũng chứng minh người đó yêu bạn, bởi thời gian mới là thứ quan trọng nhất. Một người như Văn Dư chắc chắn sẽ không hao tổn tâm tư dành thời gian cho người mình yêu, vì vậy ngay từ lần gặp đầu tiên, nàng đã biết cô không phải style của nàng. Nhưng cô với Sùng Hân thì sao? Là vui đùa nhất thời? Hay là thật lòng thật dạ?

Ngay trong lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên có tiếng gõ cửa vọng đến. Lương Vận Hàm uể oải kéo lê thân thể ra mở cửa. Nàng tưởng là Sùng Hân, kết quả người đứng trước cửa lại là phó cơ trưởng Nghiêm An.

"Nghiêm cơ trưởng, muộn như vậy có việc gì thế?"

"À, vừa nãy đi ra ngoài ăn cơm, tráng miệng ở nhà hàng này rất nổi tiếng nên anh mua một phần về cho em." Anh nói xong thì đưa túi đồ cho nàng.

"À, cảm ơn anh, chỉ là buổi tối em không quen ăn ngọt." Lương Vận Hàm không có ý muốn nhận, chỉ lạnh lùng đáp lời.

Nghiêm An lúng túng đứng ngoài cửa, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải. Lương Vận Hàm là người đẹp nổi tiếng nhất trong giới hàng không, thậm chí còn nổi tiếng hơn năng lực làm việc của nàng, thế nhưng nàng cũng nổi tiếng là người lạnh lùng nhất, đối xử với người theo đuổi luôn lãnh khốc vô tình.

Rất nhiều người bất mãn về thái độ này của nàng, không ít nữ tiếp viên hàng không vì ghen tỵ mà lên án chê trách, nói nàng mắt cao hơn đầu. Quá đáng hơn nữa là nói nàng ra vẻ thực nữ, trên giường còn chưa biết ra sao đây.

Những lời này nhưng thật ra là nhắm vào Hứa Phóng Nhân, Hứa Tổng của hãng hàng không, Hứa Tổng năm nay đã ngoài bốn mươi, nhưng vẫn còn độc thân, tướng mạo tao nhã anh tuấn, xuất thân từ gia đình gia giáo, từng đạt học vị thạc sĩ, bối cảnh gia đình ưu việt, có người nói ngay cả lão tổng của hãng hàng không còn phải nể mặt anh ta vài phần. Lúc trước anh chính là người dẫn đầu đến tới trường học chiêu mộ, tuyển dụng Lương Vận Hàm cùng những người khác.

Lương Vận Hàm không có bối cảnh gia đình đặc biệt, năng lực làm việc cũng chăm chỉ như bao người, thế nhưng lại có thể từng bước một thuận lợi leo lên chức tiếp viên trưởng, rất nhiều người tình nguyện tin tưởng là do Hứa Tổng an bài. Trong nghề có không ít mỹ nam mỹ nữ, mức độ phức tạp cũng không thua gì thế giới giải trí, nói hai người bọn họ không có chuyện gì cũng không mấy ai tin.

Lương Vận Hàm kỳ thực đã sớm nghe những lời đồn đại này, thế nhưng từ trong xương nàng vốn đã là một người vô cùng kiêu ngạo, đương nhiên cũng không thêm giải thích gì, nàng vẫn thản nhiên trải qua mỗi ngày, tận lực làm tốt chức nghiệp của mình. Hứa Phóng Nhân đối với nàng quả thật rất tốt, nhưng chỉ dừng tại mức độ giữa giám đốc và nhân viên mà thôi, chưa bao giờ đối với nàng có bất kỳ hành vi hay ngôn từ gì quá đáng, vì vậy Lương Vận Hàm tin tưởng Hứa Phóng Nhân không phải loại người công tư bất phân, lâu dần còn sinh ra một loại tín nhiệm và cảm kích.

Nghiêm An miễn cưỡng nở nụ cười, vốn dĩ anh đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, thế nhưng khối băng này cũng quá lạnh lẽo rồi, từ lúc biết được chuyến bay này có Lương Vận Hàm, anh đã luôn rất kích động, rất muốn tiếp cận Lương Vận Hàm. Anh năm nay đã ba mươi, tuy không phải giàu có gì mấy nhưng cũng được xem là anh tài trong giới hàng không. Tuổi còn trẻ nhưng đã leo lên được chức phó cơ trưởng, năng lực tuyệt đối không hề tầm thường. Quan trọng hơn chính là xuất thân cũng không quá kém cỏi, cha mẹ đều là phần tử trí thức, điều kiện như vậy cũng có không ít người theo đuổi anh.

Có lần khi đang truyền truyền cho hãng hàng không, anh bắt gặp Lương Vận Hàm cũng đang làm người mẫu cách đó không xa, vẻ đẹp của nàng vô tình khắc sâu vào lòng anh, khó lòng quên được. Anh phải dùng hết dũng khí mới dám tìm đến Lương Vận Hàm, kết quả lại bị đối phương nói một câu mà cứng đờ tại cửa, tiến thoái lưỡng nan, không biết như thế nào cho phải.

Văn Dư đột nhiên hắt hơi một cái, sáng sớm khi cô ở phi trường nói chuyện với Sùng Hân và Lương Vận Hàm đã thấy cổ họng hơi đau, chắc không xui đến nỗi bị cảm mạo đi?! Cô tháo kính mắt xuống, nhỏ vài giọt thuốc mắt, phương án khai phá lần này khiến cô mất ngủ đã hai đêm. Nhớ tới tối hôm qua cả đêm không ngủ, sáng nay còn phải bắt máy bay, thật sự là oán hận.

Cô tiện tay nâng cốc trà lên uống, chết rồi lại quên uống nhanh quá! Đúng là uống phí trà ngon mà! Văn Dư tự cười khổ. Do thể chất, Văn Dư đã sớm không còn uống cà phê mà chuyển sang uống trà trong những năm gần đây. Cô thích trà Phổ Nhĩ, đặc biệt là loại Thực Phổ Nhĩ. Nhìn cốc trà màu nâu đậm, cô bất chợt nhớ tới Tiêu.

Người duy nhất cô đã từng yêu tha thiết, bây giờ là bạn thân. Tuy nói hai người không còn thân như trước nữa nhưng nếu muốn hoàn toàn quên đi tất cả thì cô làm không được. Có lần hai người cùng đi mua đồ lót, Tiêu có thói quen cho cô cùng vào phòng thay đồ giúp nàng chọn kiểu, vừa nhìn thấy cơ thể đầy đặn của Tiêu, cô vẫn nhìn không được muốn chạm vào nàng, đành phải giả bộ thiếu kiên nhẫn, đi ra ngoài né tránh.

Cô nhìn không được cảm điện thoại di động lên, nhắn tin cho Tiêu, "Em đang làm gì đó?" Nửa ngày cũng không có hồi âm. Văn Dư liếc nhìn đồng hồ đeo tay, mười giờ, bây giờ chắc nàng còn đang ngủ, cũng có thể còn đang cùng người đàn ông đó ôm ấp trên giường, ai mà biết được. Văn Dư chậm rãi xoay người, đeo kính vào tiếp tục xem phương án tiếp theo.

Trời vừa sáng Lương Vận Hàm đã bị tiếng gõ cửa đánh thức, nàng một mình rời giường, vừa vuốt mái tóc đang rối bời vừa mở cửa, lần này nhất định là Sùng Hân! Quả nhiên, Sùng Hân dung nhan rực rỡ, toàn thân khoác một bộ áo len dài, tôn vinh vóc dáng vốn đã rất đẹp của cô. Lương Vận Hàm thấy cô có phần hơi kích động, vừa vào đã lập tức đóng cửa lại,

"Nghe nói tối hôm qua chị để Nghiêm Phó ở bên ngoài hít gió?"

Lương Vận Hàm hí hóp mắt lại nhìn Sùng Hân, "Em nhiều chuyện quá rồi đó!"

Nàng chậm rãi định bò lên giường ngủ tiếp. Sùng Hân thả túi xách tay xuống, tiến lại gần nàng,

"Chị Hàm! Việc này bây giờ đang thành chủ đề nóng đó! Dù loại phiên bản hết! Có người nói Nghiêm Phó tới đưa chị đi ăn khuya, nhưng bị cự tuyệt không cho vào phòng. Còn có người nói anh ta tỏ tình, kết quả bị chị quở trách nên giận dữ rồi đi. Còn có người càng quá đáng hơn nói là anh ta mượn rượu giả điên, muốn phá cửa vào, kết quả,"

"Sùng Hân! Nói nhiều nhất là em đó!"

Sùng Hân còn chưa kịp nói hết đã bị Lương Vận Hàm chặn lại, Sùng Hân mẫn mê đôi môi nhỏ nhắn, "Chị Hàm! Chị đúng là máu lạnh mà! Sau này ai mà lấy phải chị thì không khác nào mua một cái tủ lạnh công suất cực lớn về nhà! Ai thiếu sức sống được bằng chị!"

Lương Vận Hàm không để ý tới Sùng Hân lắm lắm bầu, nỗ lực muốn tiếp tục giấc ngủ.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, Lương Vận Hàm bực mình, sao lại quên tắt điện thoại di động, kết quả tiếng trò chuyện vang lên, hóa ra là của Sùng Hân.

"Phải, tập đoàn Hành Nhất? Tập toàn lớn đến từ thị trường Hongkong ấy hả? Trời~ khu Trung Quốc sao? Độc lập? Cái này mình không hiểu lắm, cậu nói chị ấy làm gì?! Lợi hại như vậy!! Đây ~ Là Thật!?! Ừm..."

Lương Vận Hàm xin thề, từ nay về sau sẽ không mở cửa cho Sùng Hân vào thêm bất kỳ lần nào nữa! Quá đáng quá rồi! Gọi điện thoại mà lớn tiếng như vậy! Lương Vận Hàm bị làm phiền đến bực tức, đành đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, sau khi rửa mặt xong thì Sùng Hân còn chưa nói chuyện điện thoại xong.

Nàng nhìn đồng hồ tay một chút, 7:35 sáng, đến giờ xuống ăn sáng rồi. Sau khi nàng chuẩn bị xong, bước vào thang máy Sùng Hân mới chịu cúp điện thoại. Sau đó cô không nói thêm câu nào, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm điện thoại di động trong tay, tiếng tin nhắn vang lên, Sùng Hân nhanh chóng mở ra, sau đó nở nụ cười thỏa mãn.

Lương Vận Hàm không hiểu nhìn cô, hôm nay Sùng Hân làm sao vậy?! Bình thường tuy rằng vẫn luôn hoạt bát, thế nhưng thời điểm cần thực nữ cũng rất ra dáng thực nữ, phần lớn thời gian cô rất ít khi tỏ ra kích động ở nơi công cộng, nào giống hôm nay, trông cứ sao sao ấy. Mãi đến tận khi hai người cầm bữa sáng đến chỗ ngồi, Sùng Hân mới vô cùng thần bí dò hỏi,

"Chị Hàm! Chị đoán xem Văn Dư làm gì?"

Lại là Văn Dư! Lương Vận Hàm bắt đầu dĩ, nhưng nhìn Sùng Hân phấn khởi tràn đầy năng lượng, cũng không muốn đi kích cô, không thể làm gì khác hơn là trả lời không biết. Kỳ thực Lương Vận Hàm đối xử với người thân cận cũng không đến nỗi lạnh lùng thái quá, ngược lại còn rất săn sóc, rất ít khi từ chối yêu cầu của đối phương.

"Là tổng giám đốc hành chính của tập đoàn Hành Nhất phân khu Trung Quốc!"

"Ồ..."

...

"Lương Vận Hàm chị không cần phải làm mất hứng vậy nha!"

"Chị có biết nên nói gì đâu!"

"Chị cho em một chút phản ứng được không?"

"Phản ứng gì? Chúc mừng em tìm được một Bạch Phú Mỹ*? Có điều chị ta nhìn cũng không trắng cho lắm."

*Bạch Phú Mỹ: người đẹp, da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

"Lương Vận Hàm chị có tình chồng đôi em phải không!?"

"Chị không dư hơi như vậy!"

"Vậy là do chị đổ kị!"

"Đổ kị cái gì?"

"Đổ kị em nhặt được bảo vật như Văn Dư!"

"Có chỗ nào giống bảo vật?" Lương Vận Hàm bắt đầu dĩ chỉ muốn ôm đầu.

"Ưu tú như vậy, còn nội liêm, có gia giáo, thành thực, thận trọng, vóc dáng hơi thấp hơn em, nhưng cũng cao gần bằng chị. Ôn nhu văn nhã, còn rất thông minh! Em vừa nhìn đã thấy chị ấy có một sức hấp dẫn rất mãnh liệt..."

Lương Vận Hàm nhìn Sùng Hân thao thao bất tuyệt khen ngợi Văn Dư, ban đầu là xem thường, dần dần cũng bị rơi vào vòng xoáy của Sùng Hân, nhớ lại dáng vẻ kia của Văn Dư. Đúng là không thể không nói, cô đối nhân xử thế rất thỏa đáng, toát ra vẻ thành thực hơn người, thông minh? Cái này tạm thời còn chưa biết. Điều duy nhất khiến Lương Vận Hàm ấn tượng chính là đôi mắt như hồ nước của Văn Dư, nếu như bắt đầu gợn sóng sẽ ra sao đây? Lúc này đồng sự lại chào hỏi, Lương Vận Hàm liền xoay chuyển suy nghĩ. Nàng bỗng dưng có dự cảm xấu, e là chủ đề cho cả ngày hôm nay về Văn Dư sẽ còn miên miên bất tận...

Esley: haha Văn Dư trong mắt bao người là bảo vật hiếm thấy, còn trong mắt tiểu Vận Hàm chỉ là đồ bình thường không gì đáng giá =))

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sùng Hân Dùng Hết Dữ Khí, Bấm Số Điện Thoại Của Văn Dư...

Editor: Gyunen

Beta: Sai

Đúng lúc hai người ăn xong, chuẩn bị đứng lên thì thấy Nghiêm An đang đi tới, Lương Vận Hàm trông thấy anh ta thì liền gật đầu mỉm cười như thường ngày. Tâm tình mất mát của Nghiêm An cũng vì hành động đó mà biến mất, thậm chí trong lòng còn có một tia ấm áp. Haiz, mình thật không đành lòng từ bỏ người phụ nữ này, thế nhưng chính bản thân cũng biết rõ rằng có nhiều chuyện không thể miễn cưỡng. Việc quan trọng trước mắt là đừng làm cho Lương Vận Hàm tiếp tục nảy sinh cảm giác chán ghét mình, những việc khác thì... từ từ rồi tính. Nghĩ vậy nên Nghiêm An liền cười nói:

"Hai người ăn xong rồi sao?"

"Ừ. Chúng tôi đi trước, gặp lại anh sau."

"Tạm biệt!"

Xung quanh, ánh mắt của mọi người liên tục đổ dồn vào phía bên này. Hai nhân vật chính rất tự nhiên hóa giải lúng túng tới qua, mọi chuyện cứ như chưa có gì xảy ra. Đây quả là cách tốt nhất để dập tắt những tin đồn thất thiệt. Mãi đến khi ra ngoài, Sùng Hân mới kéo tay của Lương Vận Hàm mà cười hi hi.

"Anh ta nhìn cũng được mà! Không lẽ chị định tiếp tục từ chối sao?"

"Nếu không thì phải làm sao đây?"

"Em thấy Nghiêm Phó không phải là người dễ bỏ cuộc đâu."

"Nhiều chuyện quá! Em lo chuyện của mình đi!"

"Không vui gì hết! Bất quá, nói cho chị biết một bí mật, em có được số điện thoại di động của Văn Dư rồi!"

Lương Vận Hàm có chút kinh ngạc nhìn Sùng Hân, "Hai người không phải đang quen nhau sao? Tại sao đến cả số điện thoại mà chị ấy cũng không cho em?"

Tình huống này làm cho Sùng Hân có chút ngượng ngùng, nên cô cũng không trả lời câu hỏi này. Sáng sớm hôm qua ở sân bay, khi Lương Vận Hàm hiểu lầm cô và Văn Dư đã quen nhau, Sùng Hân cũng không giải thích vì bản thân cô vẫn đang rất tự tin rằng mình có thể theo đuổi được Văn Dư.

"Nếu đợi Văn Dư chủ động gọi điện thì chắc cổ em sẽ dài thêm cả tấc mắt, nên nhất định em phải chủ động xuất chiêu trước! Chị nghĩ thử xem có thật là chị ấy không để ý gì đến em hay đang là dục cảm cố túng* đây? Nhìn sơ qua thì em thấy chị ấy không giống như người có kinh nghiệm yêu đương, thế nhưng còn trẻ như vậy mà đã leo lên chức Tổng giám đốc hành chính, nhất định chị ấy không phải là người bình thường, tâm cơ hẳn là rất sâu." Lương Vận Hàm có chút hơi mơ hồ, hai người này... rốt cuộc là có phải đang quen nhau không vậy?

*Dục cảm cố túng: Giả vờ tha để bắt thật

"Chị Hàm, chị nói coi lát nữa em gọi điện thoại nên nói cái gì với chị ấy để chị ấy không cảm thấy ngại đây?" ... Cả hai vừa đi dạo phố vừa nói chuyện. Đúng như dự đoán của Lương Vận Hàm, cứ hễ khi hai người đi riêng với nhau thì sẽ Sùng Hân lại bắt đầu nói chuyện về Văn Dư.

Thật không biết Sùng Hân uống lộn thuốc gì, lại đi thích một người như chị ta. Có điều chính mình chưa từng theo đuổi ai, nên cũng không biết đưa ra lời khuyên như thế nào, chỉ có thể để mặc cho Sùng Hân tự lăm nhăm một mình.

Hai người đi mãi thì quyết định vào một tiệm canh gà, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Lúc này, Sùng Hân rốt cục cũng quyết định là sẽ gọi điện thoại cho Văn Dư. Sùng Hân nắm chặt lấy điện thoại di động, nhắm mắt lại, hít sâu mấy lần. Lương Vận Hàm nhìn cô mà không nhịn được cười.

Sùng Hân nhớ lại bài học thư giãn của bác sĩ tâm lý, tự tưởng tượng ra một bức phong cảnh mỹ lệ nhằm tự trấn an mình. Đến khi bản thân tự cảm thấy tim đập không còn đập nhanh nữa thì cô mới bắt đầu nhấn dãy số.

Điện thoại vang lên được năm tiếng thì mới có người trả lời. "Àlo, xin hỏi ai vậy?"

Bỗng dưng Sùng Hân cảm thấy khó thở, hô hấp đều nghẹn lại. Thế nhưng dù sao bản thân cũng là nữ tiếp viên hàng không với kỹ năng chuyên nghiệp, chỉ cần giữ cho tâm trạng được tự nhiên thoải mái thì sẽ dễ dàng giải quyết mọi chuyện. Nghĩ vậy nên Sùng Hân liền hít sâu một hơi rồi nói.

"Alô, xin hỏi đây có phải là điện thoại của Văn Dư không?"

"Đúng vậy. Xin hỏi, ai ở đầu dây?"

"Em là Sùng Hân đây."

Nghe phía bên kia bỗng dưng im lặng một lúc, Sùng Hân liền thấy không vui khi cảm giác được Văn Dư chính là đang cố nhớ lại cái tên này, cô rõ ràng là không đem mình để ở trong lòng mà.

"Ừ, chào em! Chị có chút bất ngờ khi nhận được điện thoại của em đây."

"Tại vì đợi mãi mà vẫn không thấy chị gọi điện thoại, nên em chẳng còn cách nào khác là gọi cho chị."

"..." Văn Dư thật sự không biết nên nói gì tiếp. Thành thật mà nói, cô cũng không phải một người nói năng vụng về, thế nhưng đối mặt sự nhiệt tình của Sùng Hân, cô đột nhiên có chút khó xử không nói nên lời.

"Chị vẫn đang nghe em nói đấy chứ?" Sùng Hân hỏi, giọng điệu có chút lo lắng.

"Ừ, chị vẫn đang nghe đây. Đạo này công việc có chút bẽ bộn, nên không có thời gian gọi cho em." Văn Dư cảm thấy bản thân vẫn nên tìm một lý do để giải thích nhằm xoa dịu tình hình.

"Vậy sao? Chị đang bận việc gì thế?"

"Đang lên một kế hoạch mới, ngày kia là phải trình cho ban giám đốc rồi." Nghe Văn Dư trả lời thành thật như thế, trên môi Sùng Hân nở một nụ cười.

Lương Vận Hàm nhìn thấy vẻ mặt Sùng Hân biến đổi từ trạng thái căng thẳng sang thỏa mãn hài lòng thì không khỏi suy nghĩ, xem ra Văn Dư cũng không phải loại người khô khan, cứng ngắt như lúc nhìn, ít ra vẫn còn biết dịu ngọt con nít.

"Oh. Vậy chị sắp bay đến Đài Loan sao?"

Lần thứ hai ngày, Văn Dư cảm thấy đứng hình, không nói nên lời. Cô nhóc Sùng Hân này rõ ràng là muốn điều tra mình đây mà. "À, thật ra thì chị sẽ bay đêm nay."

"Vậy sao? Bây giờ chị đang ở đâu thế?"

"Thành phố S."

"A? Em cũng ở đây nữa nè! Hơn nữa, tối nay em cũng bay đó. Chị nói xem, chúng ta thật sự rất có duyên phải không?"

"Ha ha, đúng vậy á. Tối nay em bay lúc mấy giờ?"

Nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của Sùng Hân đang vui phơi phới, trong lòng Lương Vận Hàm không khỏi hâm mộ. Tuổi trẻ quả nhiên thật tốt, ít nhất vẫn thừa thời gian và sức lực yêu đương. Hai người tiếp tục nói chuyện một lúc, sau đó Sùng Hân mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại. Nhìn thời gian trò chuyện, cô cười như một đứa trẻ.

"Chị Hàm! Lát nữa chúng ta có thể gặp Văn Dư rồi!"

"Chị ấy cũng bay đi Đài Bắc sao?"

"Dạ. Giờ khởi hành chuyến bay của chị ấy so với chuyến bay của chúng ta cũng chênh lệch không nhiều, nên em đã hẹn chị ấy gặp nhau tại quán cà phê ở sân bay."

"Thật vậy sao? Mới đây mà em đã thu phục được chị ấy rồi à?"

"Chuyện này cũng thường thôi! Đúng lúc em vừa nhận được bộ đồng phục mới này! Đảm bảo với chị là người như chị ấy sẽ rất thích những bộ đồng phục như thế này đây."

"Vậy thì em ráng mà mặc nó để quyến rũ người ta đi ha."

"Đương nhiên!"

"Chị thật là hết nói nổi với em!"

"Nhưng mà nói thật, từ đầu đến cuối em đều cảm thấy chị Hàm Hàm mặc đồng phục vẫn là đẹp nhất."

"Đừng gọi chị như vậy, nghe nổi cả da gà."

"Ha ha..."

Sùng Hân lôi kéo Lương Vận Hàm đến sân bay từ rất sớm, sau đó cả hai cùng đến quán cà phê mà Văn Dư đã hẹn để chờ đợi "cuộc hẹn hò đầu tiên".

"Sùng Hân, chị nghĩ nếu ở đây sẽ cản trở hai người hẹn hò. Em không nghĩ vậy sao?"

"Không có chuyện đó đâu. Em chỉ sợ nàng ngại, có chị ở đây nói chuyện chung thì bầu không khí sẽ đỡ nhàm chán hơn."

"Có cái miệng của em ở đây mà còn sợ người ta cảm thấy chán sao?"

"Thấy ghét! Đừng có chọc em nữa! Em cũng cảm thấy hồi hộp chứ bộ!"

Lương Vận Hàm nhìn nàng rồi lại cố nén cười. Quen biết nhau lâu như vậy, thật sự đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Sùng Hân như thế này. Sùng Hân tuy rằng còn trẻ, nhưng tính tình rất chừng mực, cho dù có gặp khó khăn hay căng thẳng cũng rất ít thể hiện sự lo lắng ra bên ngoài. Tính thể lúc này thì hoàn toàn trái ngược, bây giờ nhìn Sùng Hân quả thực cứ như một chú chim sẽ nhỏ, đối với mọi thứ đều cảm thấy ngỡ ngàng, mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Văn Dư Rực Rỡ Trên Sân Khấu

Editor: Gyunen

Beta: Sai, Esley

Ngay lúc hai người đang trêu chọc lẫn nhau, một nhóm người bước vào. Ngẩng đầu nhìn, đúng là Văn Dư. Cô một thân màu trắng âu phục, ống tay áo vén đến cánh tay, trên cánh tay vắt áo khoác. Bên cạnh đi theo bốn người, trên tay đều cầm cặp đựng giấy tờ và hồ sơ, có một tập hồ sơ mở ra tựa hồ chờ đợi cô ký tên. Văn Dư vừa đi vừa nói cái gì, vẻ mặt rất lạnh lùng.

"Quá bảnh!" Sùng Hân cảm khái một câu. Lương Vận Hàm không lộ biểu tình gì, nhìn Văn Dư như thế này thật có chút sức hấp dẫn. Văn Dư quét một vòng bốn phía, nhìn về phía Lương Vận Hàm. Thời điểm ánh mắt hai người chạm nhau, Lương Vận Hàm sững sờ. Dù khoảng cách khá xa, thế nhưng nàng đột nhiên cảm giác rõ ràng được ánh mắt kia, thẳng tắp chiếu đến mình, tâm bất chợt nhảy một cái. Nhưng nàng lập tức lại khôi phục trạng thái lãnh đạm, tựa như tạo một lớp lá chắn cho bản thân, một khi gặp phải nguy hiểm, vẻ mặt lãnh đạm sẽ tự động xuất hiện.

Kỳ thực thị lực Văn Dư không tốt như vậy, cô chỉ bị một thân đồng phục màu đỏ hấp dẫn. "Được rồi, có việc gì thì email đi. Còn có, tôi muốn số liệu, xin mau sớm chỉnh sửa rồi gửi cho tôi. Các vị quay về được rồi, người tôi hẹn đang ở bên kia." Mấy người nghe tổng giám đốc lên tiếng, cũng đều cáo từ rồi đi. Văn Dư bước nhanh về phía hai người.

"Hai người khỏe." Văn Dư mỉm cười chào hỏi, sau đó ngồi xuống. Sùng Hân ngồi ở giữa hai người, quay đầu nhìn Văn Dư, chỉ mỉm cười không nói lời nào. Văn Dư bị cô nhìn đến có chút ngượng ngùng, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là ánh mắt lộ ra chút sùng nịch mỉm cười nhìn lại cô. Lương Vận Hàm đột nhiên cảm thấy mình ở đây thực sự là dư thừa, trông hai người liếc mắt đưa tình, ánh mắt như toàn lực tóa ra tia lửa điện. Nàng nhấp một hớp cà phê để che giấu cảm xúc, sau đó nhìn đi nơi khác.

Văn Dư vẫn không lên tiếng, dù sao tuổi cô lớn hơn Sùng Hân, tâm tình cũng ôn hòa nhiều lắm. Sùng Hân nhin không được cất tiếng cười, "Ha ha, nếu ai nhìn thấy thần sắc này của chị, khẳng định không dám nói chuyện với chị!" Văn Dư sờ sờ mũi nở nụ cười, Sùng Hân đột nhiên giật mình, cô yêu thích động tác nhỏ này, sau đó ý thức được kỳ thực Văn Dư cũng không quá hồ hững.

Văn Dư ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm đang nghiêng đầu nhìn về nơi khác, để lộ gò má 45 độ, đường nét khuôn mặt rất đẹp, ánh mắt có chút trống rỗng, cả người toả ra một loại cảm giác kỳ ảo. Văn Dư đột nhiên mãnh liệt muốn biết, tại sao ánh mắt nàng mỗi khi nhìn mình đều luôn chất chứa một tia lãnh ý. Kỳ thực dư quang của Lương Vận Hàm cũng đang chú ý tới tầm mắt đánh giá của Văn Dư, chỉ có điều không muốn để ý tới, bởi vì nàng không biết nói cái gì, trước giờ nàng đều không giỏi trò chuyện cùng người khác. Sùng Hân cũng chú ý tới ánh mắt Văn Dư nhìn về phía Lương Vận Hàm, có chút không thoải mái.

"Bên ngoài trời âm u." Cô mở miệng nói, Lương Vận Hàm nghiêng đầu nhìn một vùng bầu trời nhỏ phía ngoài cửa sân bay, tựa hồ có chút lạnh. "Đúng vậy, lúc tôi ngồi xe đến đây đã thấy nhiệt độ tụt khá nhanh, xem ra trời sắp đổ tuyết, không biết có làm lỡ chuyến bay hay không." Văn Dư có chút do dự nói. Lương Vận Hàm cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn, trung tâm chưa gọi điện thoại thông báo. "Tạm thời còn chưa nhận được thông báo, một lúc nữa tôi sẽ gọi điện thoại xác nhận một chút." Lương Vận Hàm trả lời.

Từ tối hôm qua đến giờ, Văn Dư chỉ mới ngủ được có 2 tiếng nên bây giờ cả người đều cảm thấy mệt mỏi, vì vậy cô thả lỏng bản thân, tựa người vào ghế để thư giãn một chút. Lúc buổi chiều, khi Sùng Hân gọi điện thoại thì cô đang định chớp mắt một chút nên cũng định từ chối gấp mắt, thế nhưng nghe giọng vui sướng của Sùng Hân truyền qua điện thoại, cô lại không nỡ từ chối nên đành hẹn gặp sớm ở sân bay. Sự nhiệt tình của cô bé này thật đáng yêu, từ lúc em ấy ở trên máy bay chủ động hỏi mình cần gì, đến khi nhét tờ giấy, tiếp theo cũng không biết từ đâu lại có số điện thoại của mình, nếu nói bản thân mình không biết mục đích của em ấy là gì thì chính là nói dối. Cô thừa nhận, Sùng Hân rất đẹp, đẹp một cách nóng bỏng, rực rỡ như một ngọn lửa, chính là loại vẻ đẹp khiến người ta luôn phải ngược nhìn. Thế nhưng, đối với Văn Dư mà nói, cô chỉ có thể dùng tiêu chuẩn thường thức cái đẹp để nhìn Sùng Hân, chứ không hề có ý định tiến xa hơn, nguyên nhân là vì sự nhiệt tình của Sùng Hân khiến Văn Dư có cảm giác cô như đứa em gái nhỏ, khiến bản thân muốn trở thành một người chị cưng chiều cô.

Bên ngoài, trời nổi gió dữ dội, từng cơn gió lạnh kéo đến, khiến cho cánh cửa bị va đập nhiều lần, thu hút sự chú ý của ba người. Dựa vào kinh nghiệm của mình, Lương Vận Hàm liền cảm thấy không ổn nên ngay lập tức đứng dậy, "Sùng Hân, chị muốn đến trung tâm điều khiển một chút, em ở đây chờ điện thoại của chị." Văn Dư nghe nói xong cũng tự nhiên ngồi thẳng người lên, nhìn sơ thì thấy tuy vẻ mặt của Lương Vận Hàm biến đổi không nhiều thế nhưng giọng điệu rõ ràng là đang rất vội vã, nên đột nhiên cô có linh cảm chẳng lành. "Hay để em đi chung với chị." Sùng Hân cũng chuẩn bị đứng dậy. Lương Vận Hàm nhìn cô cùng Văn Dư, "Không cần đâu, để chị đi xem tình hình như thế nào đã rồi hãy tính tiếp. Có tin gì chị sẽ gọi cho em. Nhớ mang theo điện thoại bên mình đấy." Nói xong nàng quay sang gạt đầu chào Văn Dư một cái rồi nhanh chóng đi khỏi.

"Chị Hàm là tiếp viên trưởng, trình độ nghiệp vụ rất giỏi nên tại em luôn tin tưởng chị ấy." Văn Dư gật gù. Cứ theo cái đà này thì chắc máy bay sẽ đến trễ, vậy nên cô nhanh chóng gọi điện thoại cho trợ lý của mình, "Ken, anh mau chóng lái xe đến sân bay, tôi thấy thời tiết có vẻ không ổn lắm. Đúng rồi! Còn nữa, nhớ mang theo áo bông để phòng hờ." Cúp điện thoại, Văn Dư có chút chán nản, gần đây mọi chuyện cứ rối tung cả lên, làm cô phải chạy qua chạy lại để giải quyết. Thật là mệt mỏi, cô không thích bản thân mình bị đặt vào tình huống bị động này chút nào. Sùng Hân ở bên cạnh nhìn Văn Dư đang suy tư một mình, cô rất thích dáng vẻ này của Văn Dư nên cứ im lặng ngồi đó mà ngắm nhìn chứ không hề quay rầy.

Ngoài trời, gió càng ngày càng mạnh, cùng lúc đó, bên trong sân bay, mọi người cũng đang thảo luận về tình hình thời tiết. Bình thường ở phía nam, dù có bước sang mùa đông đi nữa thì vẫn rất hiếm khi có tuyết rơi, thế nhưng thời tiết bên ngoài lúc này thì hoàn toàn trái ngược. Từng cơn gió mạnh, kèm theo những bông tuyết đang đập vào cửa kính, tạo ra những âm thanh thật ồn ào. Mọi người bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Đột nhiên, điện thoại di động của Sùng Hân vang lên, Văn Dư nhìn lướt qua, trên màn hình là một tấm ảnh của Lương Vận Hàm đang chu miệng. So sánh dáng vẻ bình thường lạnh lùng của nàng, Văn Dư cảm thấy rất không hài hòa, nhưng không thể không thừa nhận, rất gợi cảm. Cô phát hiện, nét đẹp của Lương Vận Hàm tựa hồ có thể phối hợp mọi loại biểu cảm.

"Chị Hàm, thế nào rồi?" "Tôi phòng điều khiển ngay." "Được." Sau khi cúp điện thoại, Sùng Hân nhìn về phía Văn Dư, "Xin lỗi, em phải đi phòng điều khiển, e sợ là có rắc rối." Văn Dư hiểu gật đầu, "Mau đi đi." Sùng Hân đi mấy bước, đột nhiên quay đầu lại, "Văn Dư, chúng ta duy trì liên lạc điện thoại được chứ?" Văn Dư sững sờ gạt đầu một cái. "Em nói không chỉ ngày hôm nay." Văn Dư lại sững sờ một chút, lần này không chờ cô đáp lại, Sùng Hân liền quay người rời đi.

Giọng điệu của Lương Vận Hàm trong điện thoại có chút nóng nảy, e sợ tình huống so với tưởng tượng còn muốn tệ hơn. Có điều vừa nghĩ tới vẻ mặt của Văn Dư ngơ ngác vừa nãy, Sùng Hân nhìn cười không được, đột nhiên phát hiện người này kỳ thực rất đáng yêu! Lát nữa phải nhớ nói phát hiện mới này cho chị Hàm. Văn Dư đang tè nhọt ngồi ở chỗ cũ, tình một tiếng, truyền đến một cái tin nhắn: "Bảo tuyết, máy bay đến trễ", là Sùng Hân gọi tới.

Văn Dư vừa muốn gọi điện thoại cho Ken để hỏi xe đến chưa, thì nghe loa phát thanh sân bay vang lên, kêu tên Lương Vận Hàm. Mỗi khi tiếng thông báo được lặp lại hai lần, Văn Dư mới nhận ra rằng Lương Vận Hàm chính là người vừa rời ghế đối diện với mình. Từ phía xa, cô nhìn thấy một nữ tiếp viên hàng không đang chạy một mạch đến đám đông, theo sau là các nhân viên bảo vệ. Âm thanh càng lúc càng lớn, có vẻ như giữa hành khách và nhân viên đã xảy ra tranh chấp.

Tuy Văn Dư không phải là người nhiều chuyện, nhưng dù sao cô và Lương Vận Hàm cũng có thể được xem như là có quen biết; nghĩ thế nên cô liền đứng dậy, kéo hành lý đi về phía đám đông. Càng đi lại gần, Văn Dư càng thấy ở phía bên này, đám đông càng ngày càng hỗn loạn. Thấy tình hình ngày càng không ổn, ngay lập tức ba nhân viên an ninh liền đi tới nhằm giải quyết, trấn an mọi người. Xung quanh, có nhiều người hiếu kỳ nên cũng đứng lại xem rồi bàn tán, vậy nên càng lúc càng đông, Văn Dư đứng từ xa, bị mọi người che khuất tầm nhìn nên không thấy rõ, chỉ lóang thoáng nhìn thấy một người mặc đồ đỏ bị hành khách vây quanh.

Thấy thế nên cô vội vã đi nhanh lên, muốn chen vào đám đông để xem xét tình hình, thì đột nhiên nhìn thấy người áo đỏ đó ngã xuống đất, mọi người đứng đó cũng vì thế mà càng làm loạn thêm. Lúc này, Văn Dư không còn để ý đến chuyện gì nữa, chỉ có thể luôn miệng nói "Làm ơn cho qua! Làm ơn nhường đường! Xin cho qua một chút...!" đồng thời nhanh chóng đi đến bên cạnh Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm bị ngã nên ngồi bệt xuống dưới đất, đồng nghiệp bên cạnh đang muốn đỡ nàng đứng dậy, nhưng bản thân đang bị đám đông kéo qua kéo lại, chưa kịp quay sang giúp đỡ, thì ngay lập tức Văn Dư đã nhanh hơn một bước nắm tay Lương Vận Hàm, vừa muốn đỡ nàng dậy thì Lương Vận Hàm kêu lên một tiếng "Đau!".

Do thời tiết thay đổi nên có nhiều chuyến bay đến trễ, thậm chí có nhiều chuyến bay còn bị hủy bỏ. Vì lẽ đó mà giữa hành khách nhân và nhân viên hãng hàng không bắt đầu nảy sinh tranh chấp; dần dần, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt, hai bên bắt đầu xô đẩy, động tay động chân. Lương Vận Hàm đột nhiên bị người khác xô đẩy, phía dưới chân vô tình đụng phải vật gì đó, né không kịp nên ngay lập tức ngã xuống đất. Lúc này, dưới chân truyền lên một cảm giác đau đớn, đau đến nỗi toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh. Bỗng dưng, Lương Vận Hàm cảm giác được có người đến gần, nắm chặt tay, muốn kéo mình đứng lên, thế nhưng nàng chỉ vừa mới thử dùng lực một tí thì vết thương ngay chân lại đau, đau đến mức phải kêu lên.

Văn Dư ngồi xồm xuống đất, sốt ruột hỏi: "Em thế nào rồi? Bị trặc chân rồi sao?" Lương Vận Hàm ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Văn Dư, khuôn mặt liền lộ ra vẻ sững sờ. Thấy ánh mắt của Văn Dư lộ ra sự lo lắng, Lương Vận Hàm cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể cắn môi gạt đầu. Hai nhân viên khác thấy tình hình thế cũng mau chóng đi đến hỏi thăm tình hình, Văn Dư liền hối thúc gọi nhân viên y tế tới, chỉ e là chân bị bong gân.

Xung quanh ngay lập tức liền truyền tới những âm thanh la lối, khinh thường.

"Chân bị đau thì thế sao? Mấy người làm trễ nãi chuyện làm ăn của tôi, nếu có hậu quả gì, cái sân bay của mấy người nhắm có bồi thường nổi không?!"

"Nhân viên gì mà chỉ biết ở đó nói nhảm, không làm ăn được tích sự gì hết! Tôi cần người có thể giải quyết được vấn đề."

"Hết người rồi hay sao mà lại phải một con bánh bèo không nào đến giải quyết! Kêu quản lý của mấy người ra đây! Chúng tôi không cần loại người này phục vụ!"

Cả đám người ăn nói càng ngày càng khó nghe, Văn Dư ngẩng đầu nhìn mấy gã đàn ông đang la hét một chút, rồi sau đó đứng dậy nói với bảo vệ, "Chính mắt tôi nhìn thấy mấy người này cố ý đẩy cô ấy, hơn nữa lại còn kêu gào lớn tiếng phá hoại trật tự công cộng." Mọi người nghe xong ai nấy cũng sững sờ, bên phía nhóm bảo vệ cũng bị đứng hình vài giây, sau đó mới hoàn hồn rồi nói, "Mời ba vị đi cùng chúng tôi về văn phòng để phối hợp điều tra." Ba gã đàn ông đứng bên bỗng dưng im phăng phắc, sau đó gào to lên "Mấy dựa vào gì mà bắt tao? Tụi bây có bị bệnh ám đầu không?" Một người trong nhóm đó vừa la hét, vừa chỉ vào mặt Văn Dư. Văn Dư lớn tiếng quát lại, "Mấy người các người cố tình đứng ở đây la hét ồn ào, làm loạn nơi công cộng là có mục đích gì?! Trễ việc làm ăn sao? Chẳng có ông chủ nào có dư thời gian mà tự gây chuyện làm mất mặt mình tại chỗ đông người như vậy cả! Tôi thấy mấy người chính là đang dân cảnh, thừa dịp hỗn loạn mà trộm cướp!" Văn Dư nói xong liền quay lại ra hiệu cho bảo vệ, ba người kia đang bị cô quát, chưa kịp hoàn hồn trở lại thì đã bị bảo vệ dẫn đi.

Hành khách xung quanh nghe thấy thế thì ngay lập tức kiểm tra hai hành lý, tư trang, để xem có mất gì không. Các nhân viên sân bay cũng nhân cơ hội này mà trấn an, động viên mọi người. Tình hình căng thẳng mau chóng được làm dịu xuống. Thấy thế, Văn Dư liền hỏi nữ tiếp viên hàng không đứng kế bên mình rằng khi nào nhân viên y tế sẽ đến đây. Nàng vừa dứt lời thì liền thấy Hân liền mang theo người chạy tới. "Chị Hâm, chị sao rồi? Mau qua đây để Tiểu Vương xem vết thương của chị nào."

Văn Dư nghe thế liền đứng lên, lui qua một bên để bọn họ làm việc. Lúc này, điện thoại của Ken gọi đến, "Ừ. Ở khu C chờ tôi, tôi tới liền!" Sau đó, cô cúi đầu xuống nhìn hai người Sùng Hân, Vận Hâm một chút rồi liền xoay người đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bão Tuyết Khiến Chuyến Bay Bị Hoãn, Ba Người Đều Bị Giam Ở Sân Bay

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Sau khi lấy được chìa khóa xe, Văn Dư thở nhẹ một hơi, dù sao cũng có chút chuẩn bị. Sân bay đã phát thông báo có bão tuyết, toàn bộ chuyến bay đều bị hủy bỏ. Bên trong sân bay một mảnh hỗn loạn, cách đó không xa lại truyền đến âm thanh la hét, Văn Dư nhắm mắt, cau chặt lông mày.

Chỉ chốc lát, Ken trở lại bên người, "Văn Tổng, máy bay dừng bay. Ngài có muốn rời đi bây giờ hay không?"

Văn Dư nhìn thời tiết bên ngoài một chút, "Thời tiết lúc này, chỉ sợ lái xe cũng khó khăn, vẫn nên chờ một chút hãy quyết định đi."

"Tại sao thời tiết oái ăm như thế này, còn có tuyết nữa!"

"Dù sao cũng hơn ngồi trên máy bay, ở trên đó thời tiết thay đổi còn lớn hơn."

Ken chỉ cười, trả lời lại một câu, "Văn Tổng đúng là thật lạc quan."

Ken rất kính trọng cấp trên của mình, dù trẻ tuổi, thế nhưng Văn Tổng vô cùng quyết đoán. Năm ngoái vào thời điểm khủng hoảng, suýt chút nữa khiến người ta lật cả gốc lên, giá cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng, mấy ngày đó điện thoại như sắp bị gọi đến hỏng. Văn Tổng gặp nguy không loạn, một bên sắp xếp ban quan hệ xã hội ra mặt xoa dịu, một bên gọi người quan sát giá cả cổ phiếu, chú ý đến tài chính. Quả nhiên đến ngày thứ tư tìm ra được một khoảng tiền quý giá, tìm hiểu nguồn gốc rồi tìm được kẻ đầu têu, cũng mượn cơ hội này loại bỏ người có âm mưu trong công ty. Nhạc Linh Uyển, phó tổng ban quan hệ xã hội được một tay cô đề bạt nắm bắt thời cơ, lợi dụng giới truyền thông đảo ngược tình thế một phen, giá cổ phiếu cùng ngày trước khi đóng cửa rớt cục cao trở lại. Chưa kịp chúc mừng, Văn Tổng liền một người bay đi Đài Loan, tự mình đến Hội Đồng Quản Trị báo cáo.

Lần đó Ken làm trợ lý, toàn bộ hành trình của Văn Dư đều đi theo, anh đã được chứng kiến người phụ nữ hơn người này, bình tĩnh và thông minh, cũng được chứng kiến một mặt nhẫn tâm của cô. Đương nhiên, những điều này anh sẽ không nói với người khác, dù sao người không tàn nhẫn cũng rất khó ngồi vào vị trí này.

"Than phiền cũng không làm được gì. Thượng Đế vốn thương người, mỗi người chúng ta đều được ban tặng những điều tốt lành." Văn Dư vừa cười vừa nói. Chuông điện thoại di động vang lên, là Tiêu, thì ra TV thông báo sự tình sân bay ngừng bay.

"Chị bên kia thế nào?"

"Còn tốt, chỉ bị kẹt ở sân bay. TV đưa tin sao? Nhìn thấy chị sao? Ha ha."

Ken đứng dậy đi đến máy nước uống. Văn Tổng bình thường rất ít khi cười to, thế nhưng đối với người bạn tốt kia cô đều sẽ cười rất vui vẻ. Tình bạn giữa những cô gái luôn thân thiết như vậy, Ken nhớ tới bạn gái của mình.

Văn Dư cúp điện thoại, tâm tình bỗng nhiên tốt lên, Tiêu rất ít khi quan tâm cô. Cũng không phải thật sự không quan tâm, chỉ là phương thức quan tâm của nàng Văn Dư không đoán ra. Tính cách hai người giống trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, thế nhưng thứ tình cảm này rất kỳ quái. Khi cô đang nghĩ ngợi, thì điện thoại di động lại vang lên, là Sùng Hân. Sùng Hân nói vết thương ở chân Lương Vận Hàm không có gì đáng ngại, nhanh chóng xử lý một chút vết thương ở chân tại phòng y tế, thì có thể đi lại bình thường. Sùng Hân hiện tại cũng bị sắp xếp đến tổ hỗ trợ phục vụ, hai người trò chuyện vài câu liền cúp.

Văn Dư nhìn bão tuyết bên ngoài, không có chút dấu hiệu thuyên giảm. Máy bay trên đường băng đã phủ một tầng tuyết dày, có mấy người gian nan làm gì đó ở bên trong gió tuyết, tựa hồ mỗi bước đi đều khó khăn.

Ken cầm nước quay về chỗ ngồi, đưa cho Văn Dư. "Nữ tiếp viên hàng không thật xinh đẹp!"

Văn Dư có chút tò mò, nhìn về hướng tay Ken chỉ, cách đó không xa là một bảng quảng cáo, phía trên là bốn nữ tiếp viên hàng không mặc đồng phục xinh đẹp, chính giữa là Lương Vận Hàm, bên cạnh chính là Sùng Hân.

Hai người so với nhau, Văn Dư phát hiện vẻ ngoài Lương Vận Hàm vẫn phù hợp gu thẩm mỹ của mình hơn. Rất đẹp, khiến người khác muốn chiếm giữ. Văn Dư bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa. Trực giác nói cho cô biết, tình yêu này kia rất phiền phức, đặc biệt là tình yêu giữa phụ nữ. Nếu như còn chưa bắt đầu, tốt nhất nên dừng lý trí dừng lại, tránh cho một ngày hại người hại mình.

Ken ở một bên cười nói "Nói về vóc dáng, em cảm thấy người ở giữa đẹp nhất, vừa nhìn cũng rất ngự. Văn Tổng thấy đây sao?"

"Rất ngự?"

"À, chính là phong cách ngự tỷ!"

"Ừm, có điều lời nói của em hình như có ẩn ý." Văn Dư cười nhìn Ken.

"Ha ha, xinh đẹp thì đúng là xinh đẹp, thế nhưng có cảm giác xa cách. Chỉ có thể nhìn nhưng không thể chơi đùa a! Người bên cạnh lại bất đồng, rục rờ như là một đóa hoa, chỉ khiến người ta muốn cưng chiều che chở."

Lời bình luận tràn đầy hào hứng, người anh ta khen chính là Sùng Hân. Xác thực, so với Lương Vận Hàm, vẻ đẹp của Sùng Hân có vẻ bắt mắt hơn. Thế nhưng ánh mắt Văn Dư vẫn nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, cô chợt nhớ tới vừa nãy khi Lương Vận Hàm bị trật chân, dùng vẻ mặt cần mọi người nhìn cô.

Hiếm khi thấy được vẻ yếu đuối của nàng, so với vẻ mặt lạnh nhạt, như vậy ôn nhu hơn nhiều, khiến người ta không nhịn được muốn đi bảo vệ. Trong điện thoại Sùng Hân nói vết thương nàng không nghiêm trọng, đơn giản xử lý một chút liền vội vàng tiếp tục công tác, xem ra là người mạnh mẽ.

Điểm này Văn Dư rất thấu hiểu Lương Vận Hàm. Là phụ nữ, ở xã hội này tham gia cạnh tranh, muốn có được địa vị, nhất định phải có khả năng chịu được cực khổ. Nếu như không muốn dựa vào sự nâng đỡ của người khác, đương nhiên phải nỗ lực nhiều hơn so với người khác, đồng thời cũng phải hi sinh nhiều thứ hơn. Về phần rốt cuộc có đáng giá hay không, là vấn đề mỗi người một ý.

Văn Dư đối với nghề nữ tiếp viên hàng không này không tính là hiểu rõ, thế nhưng cũng nghe nói không ít lời đồn. Cô trước sau cho rằng một người phụ nữ mong muốn thành công không phải sai, chỉ có điều mỗi người sẽ lựa chọn con đường khác nhau. Mặc dù là lựa chọn quy tắc ngầm, cũng không dễ dàng. Dù sao địa vị của đôi phương cũng rất khó dự đoán. Chỉ là tưởng tượng một cái mặt bóng loáng, bụng to tướng, mặt tò vò đại gia nằm lỳ ở trên giường, liền không nhịn được phát tởm. Vì thế ai thành công cũng không dễ dàng, không cần dùng cái gọi là đạo đức xã hội đi phán xét cuộc sống người khác. Có lúc rộng lượng một chút, cảm thông một chút, với người với mình đều tốt.

Về phần Lương Vận Hàm và Sùng Hân, Văn Dư tình nguyện tin tưởng các nàng là người có tự tôn và tự trọng của phụ nữ. Đặc biệt là Lương Vận Hàm, cô cảm giác có chút trong sạch giống Bạch Liên Hoa*, mặc dù Văn Dư có một lần cho rằng là giả bộ. Nhưng nhìn đến Lương Vận Hàm, cô chỉ nghĩ đến hoa sen.

* Bạch Liên Hoa: hoa sen trắng dùng để miêu tả những người phụ nữ nhã nhặn, thuần khiết.

"Văn Tổng, ngài có đói bụng hay không?"

"Có chút."

"Chúng ta là qua bên kia ăn một chút thế nào?"

Hai người đi đến khu nhà hàng, phát hiện toàn bộ đều đóng cửa, nói là bán hết. Cuối cùng chỉ có thể mua mấy hộp mỳ miễn cưỡng ăn. Văn Dư cố ý mua nhiều hơn 2 hộp mỳ cùng nước, còn có một chai nước ép trái cây ngọt. Mọi thứ đều chuẩn bị nhiều hơn một chút là thói quen của cô, mà thói quen này đã giúp cô vượt qua rất nhiều hiểm nguy.

Trong sân bay vẫn hỗn loạn, pha thêm tiếng người chửi rủa cùng tiếng trẻ con khóc rống. Văn Dư tìm một chỗ ngồi, mở máy tính nỗ lực tập trung tinh thần cố xem tập tin, thế nhưng đương nhiên hiệu suất cực thấp.

Ken mang áo bông từ trong xe ra.

"Văn Tổng, bên ngoài tuyết quá lớn. Tôi cố ý đỗ xe ở một chỗ có mái, thế nhưng thân xe đã bị vùi trong tuyết một nửa. Có xe càng thảm hại hơn, đều bị tuyết phủ lên, căn bản không nhìn ra là của ai."

"Mặt đường thế nào?"

"Tuyết đọng quá dày, hơn nửa rất trơn, không có cách nào chạy."

"Vậy tôi nay hẳn là phải ở lại đây, chỉ sợ ngày mai cũng không đi được."

"Trên xe có xăng xúc tuyết, vừa nãy trước khi đến tôi đã cho người đổi lốp xe chống trượt. Ngày mai dọn dẹp mặt đường xong, chỉ cần có thể lái được sẽ không vấn đề lớn."

"Tốt." Văn Dư rất yên tâm khả năng làm việc của Ken, hơn hai năm qua, người trợ thủ này vẫn rất đắc lực.

Sùng Hân bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, cô nhớ Văn Dư, thế nhưng không có cách nào phân thân được. Thật vất vả mới ăn cơm, cô lung tung ăn một vài miếng liền chạy đi tìm Văn Dư, còn cầm thêm một hộp cơm.

Rất xa, liền trông thấy một người phụ nữ ngồi thong dong ở một chỗ, mở máy tính viết gì đó. Bên cạnh có một người đàn ông trẻ tuổi, đang nhìn điện thoại di động, thật giống người lúc trên máy bay muốn uống rượu. Sùng Hân rất yêu thích dáng vẻ Văn Dư ung dung không vội.

Lúc này khi Lương Vận Hàm xoay xở có xảy ra xung đột, ít nhiều cũng có Văn Dư hỗ trợ. Cô nghe được cuộc trò chuyện của mấy người công nhân viên sau đó, một nữ nhân viên tràn đầy phấn khởi mà bình luận, nói Văn Dư cả người toả ra khí chất mạnh mẽ, một thân âu phục màu trắng, khắp nơi lộ ra phong thái lãnh đạo. Sùng Hân nghe mà đặc ý trong lòng, còn cao hứng hơn so với chính mình được khen ngợi. Đương nhiên, Lương Vận Hàm đang được xử lý vết thương ở chân cũng nghe thấy, chỉ có điều không nói gì.

Sùng Hân biết Lương Vận Hàm là sợ cô bị lừa, vì thế nên thường lấy ánh mắt xem xét nhìn Văn Dư, kỳ thực Văn Dư vẫn là người rất chính trực. Ít nhất cũng đã có nhiều loại dấu hiệu ám chỉ, ví dụ như không có nhân cơ hội chiếm tiện nghi gì.

Điều duy nhất Sùng Hân lo lắng, chính là không xác định Văn Dư cuối cùng có yêu thích phụ nữ hay không. Vấn đề này ngay từ ngày đầu tiên Lương Vận Hàm đã hỏi cô, thế nhưng lúc đó cô đã lập lời thề son sắt, Văn Dư dù có thẳng cũng phải bẻ cong! Nhưng qua mấy lần, đối mặt sự bình tĩnh cùng hồ hững của Văn Dư, Sùng Hân đột nhiên cảm thấy bản thân như dùng sức đánh vào gỏi bông, nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Sùng Hân tăng nhanh bước chân đi tới trước mặt Văn Dư,

"Chị ăn cơm chưa?"

Văn Dư ngẩng đầu, vừa thấy Sùng Hân đã mỉm cười nói: "Ăn rồi. Em hẳn là mệt muốn chết, ngồi một lúc đi."

Văn Dư nói xong, di chuyển hành lý bên cạnh, dọn dẹp chỗ ngồi cho cô.

"Không cần, em không thể ngồi, phải chạy về ngay. Em sợ chị không mua được đồ ăn, mang hộp cơm đến đây. Nếu chị ăn rồi, em mang cho người khác, người cũng không thể ăn."

"Ừm, cũng được. Đêm nay hành khách cũng không thể rời sân bay sao?"

"Ừm, bão tuyết ảnh hưởng rất lớn, đêm nay ai phải nghỉ lại tại đây, không ra được. Chị dự kiến trước được, biết chuẩn bị áo bông."

"Đây là trợ thủ của chị, Ken. Cậu ấy mang tới cho chị. À, cậu ấy vừa rồi còn khen em xinh đẹp đó."

Ken ngượng cùng gật đầu chào hỏi Sùng Hân.

"Mở điện thoại di động duy trì liên lạc, quá nửa đêm em còn có thể lại đây, đến lúc đó sẽ liên lạc lại."

"Em làm việc bận bịu, chị không sao. Rảnh rồi nhớ nghỉ ngơi nhiều một chút."

"Em nhìn thấy chị mới có thể thư giãn."

Sùng Hân cười khanh khách nhìn Văn Dư nói, không quan tâm ánh mắt của Ken một chút nào.

Văn Dư không biết trả lời làm sao, cúi đầu sờ sờ mũi, không lên tiếng.

"Được rồi, em phải đi về làm việc. Một lát gặp."

"Em, em cũng chú ý an toàn."

Sùng Hân quay người rời đi, ánh mắt xung quanh nhìn cô không ít, Văn Dư đột nhiên cảm thấy bản thân tựa hồ cũng bị chú ý lấy rồi.

Văn Dư tiếp tục nhìn máy tính một lúc, bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền tới giọng nói rất êm tai. Văn Dư quay đầu nhìn lại, là Lương Vận Hàm. Nàng đang đem hộp com trong tay đưa cho mấy người lớn tuổi. Một bác gái trong đó không ngừng lôi kéo tay nàng mà nói cảm ơn, cũng hỏi Lương Vận Hàm ăn com chưa.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mối Người Đẹp Ăn Mỳ Cũng Cần Phải Có Kỹ Thuật!

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Lương Vận Hàm chỉ mỉm cười tiếp tục công tác, một nữ tiếp viên hàng không bên cạnh trả lời dùm: "Bác gái, đây là tiếp viên trưởng trẻ tuổi nhất của chúng con, em ấy nghe nói chuyến bay lần này có đoàn hành khách người lớn tuổi, ngay lập tức liền đến đưa com hộp cho mọi người. Chính em ấy cũng còn chưa ăn com đây, đặc biệt là em ấy còn đang bị thương ở chân."

Các bác chung quanh vừa nghe, liền bắt đầu quan tâm tới vết thương của Lương Vận Hàm, một bên khen một bên hỏi thăm. Lương Vận Hàm bất đắc dĩ nhìn nữ tiếp viên hàng không vừa trả lời hộ, cười nói không có gì.

Văn Dư cúi đầu nhìn, cũng đã hơn 9 giờ tối. Cô đứng dậy đi về phía sau Lương Vận Hàm, kéo kéo áo của nàng, sau khi Lương Vận Hàm quay lại bắt gặp cô thì có hơi kinh ngạc, Văn Dư cười nhét thứ trong tay vào tay Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm cúi đầu nhìn, là hai viên kẹo.

"Đừng sợ mập, giờ này mà còn chưa ăn com, cẩn thận hạ đường huyết."

"Cảm ơn." Lương Vận Hàm cười trả lời, ánh mắt lần đầu tiên có một chút nhiệt độ.

"Vết thương ở chân của em thế nào?"

"Không có gì đáng ngại, mới vừa rồi còn chưa kịp cảm ơn chị."

"Đừng khách sáo. Cũng do mấy người đó quá đáng, tôi chỉ gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Không có bị 'về ngoài hùng hổ' của tôi dọa sợ chứ?"

Lương Vận Hàm bị chọc cười. Văn Dư thấy nàng nở nụ cười, cũng tự nhiên cười theo. Văn Dư phát hiện mình rất thích nụ cười của Lương Vận Hàm, rất ôn nhu, thật giống lông vũ nhẹ nhàng lướt qua đáy lòng, khiến lòng người rung động.

"Em trở lại còn có đồ ăn không? Chỗ tôi còn có 2 hộp mì, nhìn vị mỹ nữ bên cạnh hẳn cũng chỉ lo làm việc, chưa kịp ăn com đi! Không ngại thì cùng ăn, thuận tiện cũng nghỉ ngơi một chút."

Nữ tiếp viên hàng không bên cạnh vừa nghe hai mắt đều sáng lên, cô đã đói bụng nửa ngày rồi! Thế nhưng đang theo chân Lương Vận Hàm, nên lại không dám nói gì. Cô kỳ thực có chút sợ Lương Vận Hàm, bởi vì nàng luôn mang dáng vẻ rất lạnh lùng. Văn Dư nói hợp tâm ý cô, thời gian này đoán chừng đã sớm không còn com. Cho dù có, cũng không kịp trở lại ăn.

Lương Vận Hàm cũng không từ chối nữa, nàng thực sự đói bụng. Đối mặt với công tác cường độ cao, vừa này cũng cảm thấy chân như nhũn ra, hai mắt có chút tối lại, đặc biệt là bàn chân bị thương đau có chút lợi hại.

Nữ tiếp viên hàng không nọ đỡ Lương Vận Hàm đi tới vị trí của Văn Dư ngồi xuống, Ken đem hộp mì đã ngâm nước nóng tới. Văn Dư nhớ tới trong túi xách còn có thịt bò khô, lục tìm đưa cho hai người. Cô rất thích ăn thịt bò khô, thường xuyên sẽ để sẵn trong túi một ít. Lương Vận Hàm cười nói cảm ơn, Văn Dư nói không cần khách sáo như thế, chờ hết rắc rối, hảo hảo mời cô ăn một bữa là tốt rồi. Lương Vận Hàm cười nói không thành vấn đề.

Văn Dư không nói thêm nữa, cũng không nhìn Lương Vận Hàm chăm chăm, sợ nàng cảm thấy không thoải mái, liền cầm máy tính lên tiếp tục viết tài liệu.

Lương Vận Hàm giờ khắc này cực kỳ mệt mỏi, nhưng đầu óc lại liên tục suy nghĩ. Ngoại trừ phiền lòng công tác, Văn Dư bên cạnh cũng làm cho nàng không cách nào xem nhẹ. Đêm nay nàng nhìn thấy thật nhiều mặt tốt của Văn Dư, có giỏi giang, có nóng nảy, có nghiêm khắc, có thông minh, còn có âm áp. Lúc cô nhét kẹo cho nàng, ánh mắt nhìn nàng rất ấm, ấm đến tận trong lòng đi.

Hơn nữa nàng thừa nhận, Sùng Hân nói rất đúng, Văn Dư rất thông minh. Ngay cả trong cách cô mời nàng ăn mì, không trực tiếp mời, mà là mượn đồng

nghiệp bên cạnh để nói chuyện, vừa thể hiện tấm lòng thông cảm, lại khiến nàng không cách nào từ chối. Xem ra, ánh mắt Sùng Hân cũng không tệ lắm.

Lương Vận Hàm bình thường rất ít khi ăn mì, đêm nay đại khái là do đói bụng, nên cảm thấy mì này thật ngon! Ken đứng một bên thỉnh thoảng nhìn Lương Vận Hàm vài lần, mới vừa rồi còn cùng Văn Tổng bình luận mỹ nữ, trong nháy mắt sao liền đến bên cạnh rồi! Có điều mỹ nữ chính là mỹ nữ, nhìn gần, Lương Vận Hàm ngoài đời so với trên hình chụp còn đẹp hơn. Ngũ quan rất cân đối, có chút cảm giác giống con lai, ngay cả ăn mì mà cũng tao nhã như vậy. Ken nhìn Văn Tổng, cô vẫn như cũ, chìm đắm trong công tác. Một đại mỹ nữ như vậy ngồi bên cạnh, ngay cả những người chung quanh cũng đều thỉnh thoảng nhìn về bên này, hiếm khi thấy Văn Tổng bình tĩnh như thường a!

Kỳ thực Văn Dư giờ khắc này căn bản cũng không biết viết gì vào tài liệu, Lương Vận Hàm ngồi ở bên cạnh cô, cô không phải không cảm giác được ánh mắt chung quanh. Cô nhìn một chút chân Lương Vận Hàm, sung hơi lớn. Nhớ tới lần trước đi xa mua một bình dầu thuốc hoa hồng bán xứ, sau đó liền quên ở một bên, hình như để trong túi hành lý. Nghĩ tới đây, Văn Dư đem mấy tính đưa cho Ken, ngồi xổm người xuống lục lọi.

Lương Vận Hàm nhìn nàng lục hành lý lung tung, xem ra Văn Dư trong cuộc sống cũng không câu nệ tiểu tiết. Văn Dư tìm được bình dầu thuốc nằm ở đáy hành lý, sau đó quay lại chỗ ngồi, mở sách hướng dẫn ra xem chăm chú.

"Ăn xong rồi à? Chân của em sưng thật lớn, đây là dầu thuốc hoa hồng, thoa lên sẽ tốt hơn." Văn Dư vừa nói vừa vịn nắp ra đưa cho Lương Vận Hàm.

"À, không sao đâu. Vừa nãy tôi đã xịt thuốc."

"Em mang giày cao gót đi lại này giờ, thuốc gì thì lúc này cũng đã hết tác dụng! Nhân lúc bây giờ có thời gian, mau nhanh thoa lên, tránh để vết thương nghiêm trọng hơn."

Văn Dư bây giờ có chút cố chấp, bởi vì lúc này Lương Vận Hàm bày ra dáng vẻ "Tôi với chị không quen biết, thật không tiện làm phiền", trong lòng lặng lẽ có chút không vui, ngữ khí cũng có chút lớn hơn.

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư có chút nghiêm túc, thì có chút buồn bực. Thế nhưng người ta đã có ý tốt, tiếp tục từ chối thì có vẻ chẳng, liền nhận lấy rồi nói cảm ơn. Văn Dư nhìn nàng chỉ nhận lấy mà không làm gì nữa, có chút không hiểu nhìn Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm nhìn ánh mắt Văn Dư thực sự không nhìn được bật cười, ánh mắt đó rõ ràng đang nói: "Em cầm thuốc mà không bôi, nghĩ gì thế!".

Lương Vận Hàm có chút xin lỗi nhỏ giọng nói với Văn Dư: "Tôi đang mặc tất tơ tằm, hiện tại không tiện." Văn Dư bỗng nhiên hiểu ra, có chút xin lỗi nở nụ cười.

"Vận hàm!" Nữ tiếp viên hàng không bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở Lương Vận Hàm, phía sau bên phải tất chân bị tưa chỉ, Lương Vận Hàm không thể làm gì khác hơn, để nàng đỡ mình đi thay đổi ở phòng vệ sinh gần đây.

Văn Dư hỏi "Làm sao vậy?", lần này không do dự, Lương Vận Hàm trực tiếp nói cho cô biết nguyên nhân. Văn Dư nghe xong lại lục hành lý lấy một đôi tất tơ tằm mới đưa cho nàng.

"Trời lạnh, mang vào đi."

Lương Vận Hàm ngượng ngùng nhận lấy nói: "Tạ hồ đêm nay vẫn luôn làm phiền chị!"

"Tiện tay giúp đỡ thôi, không cần khách sáo. Đúng rồi, vừa vịn em mang thuốc đi thoa luôn."

"Ừm. Vậy chúng tôi đi, cũng sẽ không trở lại, còn phải đi làm việc."

Lời còn chưa dứt, điện thoại di động của nữ tiếp viên hàng không kia vang lên.

"Vận Hàm đang ở đây, chút nữa tôi đến đó."

Lương Vận Hàm gật gù, "Vậy chị đi đi."

"Nhưng em"

"Tôi sẽ đi cùng cô ấy!" Văn Dư cắt đứt lời của hai người.

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư, có chút khó xử. Nữ tiếp viên hàng không vừa nghe liền vội vàng nói,

"Tốt lắm, vậy tôi đi trước."

Lương Vận Hàm gật đầu như trước.

"Đi thôi! Đừng ngại ngần!" Văn Dư bỗng nhiên muốn trêu chọc Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư một chút không lên tiếng, vẻ mặt lãnh đạm không đoán được.

Văn Dư đỡ nàng đến một chỗ có thể dựa, Lương Vận Hàm cởi tất tơ tằm vừa định đổi mới, "Chờ một chút." Nói xong Văn Dư ngồi xổm xuống, đổ dầu thuốc lên trên tay xoa bóp một hồi, nắm lấy chân Lương Vận Hàm. Thân thể Lương Vận Hàm cứng đờ, có chút không biết làm sao. Văn Dư thoáng dùng sức xoa chỗ đau, chân Lương Vận Hàm tê rần, một tay đỡ tường, một tay nắm lấy vai Văn Dư.

Văn Dư ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm cau mày cắn môi, có chút mềm lòng.

"Chịu đau một tí, vừa nãy đi tới đi lui sao không biết đau."

Lương Vận Hàm liếc xuống dưới. Người này thật là thích dạy dỗ người khác! Xoa bóp một lúc, Văn Dư đứng lên, đỡ nàng đổi tất mới. Chân sưng mang giày cao gót có chút mất công sức, Văn Dư nhìn nàng cố gắng cắn răng có chút đau lòng.

"Em mang số 36 hay là 37?"

"36"

"Vậy thì thật là tốt, tôi mang 37, em thử của tôi xem." Nói xong lại nhỏ giọng lầm bầm câu "Tôi không có bị bệnh phù chân."

Lương Vận Hàm đỡ khóc đỡ cười, không thể làm gì khác hơn là thử một chút, thực so với vừa nãy thoải mái hơn.

"Cám ơn. Có điều, chị mang của tôi sẽ không chật chân sao?"

"Tôi còn có một đôi giày khác trong túi."

"À, cám ơn. Vậy tôi mang đôi này, khi mọi việc xong xuôi sẽ trả lại cho chị."

"Không cần khách sáo!"

"Chị có nhìn thấy Sùng Hân không?"

"Có, vừa nãy em ấy tới tìm tôi. Rất bận, lại đi rồi."

Lương Vận Hàm đột nhiên không biết nói thêm gì nữa rồi. Sự nhiệt tình của Văn Dư khiến nàng tạm thời buông xuống phòng bị, thế nhưng làm sao tiếp tục trò chuyện, hiển nhiên không phải điểm mạnh của nàng. Huống hồ bây giờ cũng không phải thời điểm tốt, một đồng công việc còn đang chờ giải quyết.

"Tôi phải đi làm việc tiếp. Hiện tại bên ngoài tuyết còn chưa dừng, nhiệt độ có khả năng ngày càng thấp, nếu như chị có cần gì có thể tìm Sùng Hân, để em ấy giúp người sắp xếp một chút."

"Đây coi như là cho tôi đi cửa sau sao?" Văn Dư cười nói.

"Coi như thế đi!"

Lương Vận Hàm nghịch ngợm trừng mắt nhìn. Hành động nghịch ngợm mờ ám này khiến lòng Văn Dư ảm áp. Lương Vận Hàm đối với cô tựa hồ không còn lãnh đạm, biểu cảm rất phong phú. Coi như cô cùng Lương Vận Hàm có quen biết sao? Nghĩ tới đây, Văn Dư sờ sờ mũi, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Sắc trời dần tối, màn đêm dần buông xuống, tiếng ồn ào trong sân bay cũng dần nhỏ hơn rất nhiều. Công nhân viên còn đang không ngừng bốn ba bận rộn, rất mệt mỏi. Văn Dư cũng có chút mệt mỏi, Ken liên hệ khách sạn sân bay, thế nhưng bên ngoài bão tuyết cũng không thấy giảm, không cách nào đi bộ được, chỉ có thể bị vùi ở trong sân bay. Văn Dư rất mệt, thế nhưng ngủ không được.

Qua nửa đêm, Sùng Hân đổi về đồ bình thường đến tìm Văn Dư, nhìn cô tràn đầy mệt mỏi nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ quật cường, Văn Dư bỗng nhiên có chút cảm giác mong muốn trốn tránh. Cô không đành lòng làm cho Sùng Hân thất vọng và khổ sở. Người xung quanh đa số đều đang ngủ gà ngủ gật, Sùng Hân ngồi ở bên cạnh cô, đang xoa chân. "Sùng Hân, làm em gái của chị được không?"

"Không được."

.....

Hai người cũng không tiếp tục nói chuyện. Văn Dư có chút tự trách mình nhất thời kích động, làm cho cả hai đều lúng túng. Sùng Hân vẫn không nói lời nào, chỉ chơi điện thoại di động. Văn Dư nghĩ, đều là tại thời tiết quá phá! Chờ chuyến bay khôi phục, mọi người liền đều trở lại quỹ đạo sinh hoạt ban đầu, chuyện này tự nhiên cũng phai nhạt. Huống hồ, thực sự không nhìn ra giữa hai người còn có thể tiến triển cái gì nữa. Cần gì phải nói câu kia! Càng nghĩ càng hối hận.

Sùng Hân kỳ thực đang cùng Lương Vận Hàm nhắn tin trên Wechat. Cô nói cho Lương Vận Hàm biết, cô đang ở cạnh Văn Dư, thế nhưng Văn Dư nói muốn cô làm em gái. Sùng Hân biểu đạt đầy đủ sự khinh bỉ của mình, cũng đối với "hành vi ấu trĩ" của Văn Dư quở trách một phen! Cô giờ khắc này vừa mệt lại vừa mất tinh thần, chỉ có thể không ngừng câu nhàu với Lương Vận Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Lương Vận Hàm Vừa Mở Mắt Đã Thấy Văn Dư Đang Cởi Đồ Trên Người Nàng!

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Nhân viên thay thế vị trí của Lương Vận Hàm đã đến. Theo sự sắp xếp công ty, nàng cùng với nhân viên phi hành đoàn đi đến khách sạn nghỉ ngơi, sau đó chờ thông báo cất cánh. Nhìn Sùng Hân không ngừng oán giận Văn Dư trên điện thoại, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

"Chị Hàm! Chị thu thập xong chưa? Thu thập xong tới chỗ em đi. Hiện tại em cùng tên ngốc kia đều không nói gì! Tình cảnh này thật khó xử!"

"Vậy em còn ngồi đó làm gì!?"

"Em chính là không muốn cho cô ta thoải mái!"

"Thật ầu trĩ!"

Lương Vận Hàm không muốn tham gia vào chuyện của hai người bọn họ lúc này, vừa nghĩ tới một màn không khí áp suất thấp đó, nàng vốn đã không giỏi trò chuyện, sợ là đến lúc đó ba người cũng không đỡ hơn được bao nhiêu. Hơn nữa, tình cảm vốn là chuyện người tình ta nguyện! Vì vậy nàng viện một cái cớ để tránh mặt.

Ba giờ sáng, sân bay sắp xếp bộ phận nhân viên đến khách sạn thuộc sân bay gần đây nghỉ ngơi. Vì hành khách nhiều, khách sạn chỉ còn lại mười mấy phòng, căn bản không đủ ở. Lúc Lương Vận Hàm nhìn thấy Sùng Hân liền kinh ngạc,

"Vành mắt em hơi thâm quá rồi đó!"

"Chị mà ngồi với một kẻ vừa ngốc vừa cuồng công việc thì cũng sẽ như vậy!"

Lương Vận Hàm trầm nghĩ, cần gì phải như vậy chứ! Thế nhưng nói ra cũng không giải quyết được gì, nàng đành sắp xếp cho Sùng Hân đi nghỉ ngơi trước. Chờ khi tất cả đều sắp xếp xong mới phát hiện đã không còn phòng cho nàng. Phòng của Sùng Hân thật ra là của nàng, thế nhưng một nữ tiếp viên hàng không thực tập khác cũng đang bị thương, Lương Vận Hàm không thể làm gì khác hơn là nhường cho cô ấy chiếc giường duy nhất.

Lương Vận Hàm kéo lê thân thể mệt mỏi khắp khếnh tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút. Vừa lúc nhìn thấy Văn Dư cùng trợ lý đi ra ngoài, nàng suy nghĩ một chút, gọi Văn Dư. Văn Dư nhìn thấy nàng, hơi kinh ngạc.

"Không phải Sùng Hân nói mọi người về khách sạn sao? Sao em vẫn ở đây?"

"Tất cả các phòng đều đầy."

"Chỉ còn lại một mình em?"

"Ừm. Tôi muốn nói cho chị biết chuyến bay của chị ngày hôm nay cũng chưa chắc có thể bay."

"À, tôi biết rồi. Vì thế tôi đang định về nhà."

"Nhà chị gần đây?"

"Ừm, em cùng tôi trở về đi, còn có thể nghỉ ngơi một chút. Bình thường thì chạy khoảng 20 phút. Mặt đường thể này có lẽ khoảng một giờ."

"Như thế thì làm phiền chị rồi! Tôi ở đây cũng được. Trời sáng tôi còn phải đến phòng trung tâm để kiểm tra."

"Trời sáng? Còn có mấy tiếng nữa! Nhanh tìm chỗ nghỉ ngơi một chút rồi hãy nói. Không biết lúc trời sáng sẽ lại giao cho cô loại công việc gì đây!" Ken không nhịn được nói.

Quả thực, vì thời tiết đột nhiên thay đổi, mọi người đều không ứng phó kịp. Những nhân viên khác đều bị bão tuyết ngăn cản, không có cách nào đến đây hỗ trợ. Chỉ có thể dựa vào nhân viên tại sân bay cùng nhân viên phi hành đoàn đến bổ sung nhân lực. Ngày hôm qua đến bây giờ nàng mắt cũng chưa chớp, nếu không nhờ có Peter trong phi hành đoàn, tổ của nàng còn không được nghỉ đâu! Nếu nàng ở lại sân bay, sợ rằng chân cũng phế đi luôn.

Nghĩ vậy, nàng cố đứng dậy, quyết định đi cùng Văn Dư. Dù sao cũng đều là nữ, hơn nữa Lương Vận Hàm cảm giác được Văn Dư là thật tâm giúp đỡ. Văn Dư rất vừa lòng với quyết định của Lương Vận Hàm,

"Hành lý của em đâu?"

"Ở cổng G, phòng phục vụ."

"Ken, cậu giúp Lương tiểu thư lấy hành lý, chân của cô ấy không tiện."

Sau khi Ken đi lấy hành lý, Văn Dư đỡ Lương Vận Hàm đi chậm rãi về cửa.

"Chân của em còn nghiêm trọng hơn hồi nãy."

"Ừm, vẫn không kịp nghỉ ngơi. Cảm ơn Văn Tổng, giúp tôi nhiều như vậy, còn để tôi đến nhà chị."

Văn Dư nhìn nàng một cái,

"Đến nha đầu Sùng Hân kia đều gọi thẳng họ tên tôi, em cũng đừng khách sáo, gọi tôi là Văn Dư đi."

Lương Vận Hàm cười cười, Sùng Hân lúc này phỏng chừng đã sớm ngủ thiếp đi. Nàng lại một mình đi đến nhà Văn Dư, Sùng Hân mà biết tám phần mười sẽ không vui về gì. Lương Vận Hàm đột nhiên có chút hối hận khi đồng ý đi đến nhà Văn Dư, chỉ là nàng thật sự rất mệt, chân rất đau, không thể chờ đợi được nữa, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Ken rất nhanh mang hành lý lại,

"Văn Tổng, tôi mang hành lý đi lấy xe trước, ngài cùng Lương tiểu thư đi từ từ. Xe đỗ ở dưới mái che."

"Được, đi thôi."

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, thế nhưng gió vẫn rất lớn. Nhiều năm không gặp bão tuyết, không ít phương tiện công cộng đều bị hư hại. Ngoài sân bay, nhiều xe nghiệp vụ của sân bay cùng xe cảnh sát đang khắc phục đường xá và giải quyết các phương tiện bị hư hại.

Gió lạnh thấu xương, thổi đến không đứng thẳng người được. Lương Vận Hàm chỉ mặc một bộ đồng phục, lạnh đến hàm răng cũng run lên. Văn Dư hỏi áo khoác nàng đâu rồi, Lương Vận Hàm nói nàng đã cho một cặp mẹ con mượn, qua nửa đêm nhiệt độ rất thấp, hai mẹ con lạnh run, Lương Vận Hàm không nỡ, đem áo khoác cho họ mượn, nói họ lúc rồi đi giao cho quầy phục vụ của sân bay là được.

Văn Dư nghe xong không nói gì, cô ôm sát Lương Vận Hàm, tận lực giúp nàng chắn gió. Lương Vận Hàm bị thương ở chân, không làm được gì. Nàng gần như tựa vào trong lòng Văn Dư, bị ôm nửa người đi về phía trước.

Thân hình Văn Dư cùng nàng giống nhau, hơi cao hơn một chút, tuy rằng gầy, thế nhưng cảm giác rất có sức lực. Lương Vận Hàm có chút xấu hổ, nàng nhớ tới Sùng Hân nói Văn Dư khiến người ta có cảm giác an toàn. Lúc này gió lạnh quất vào mặt đến đau, thế nhưng Văn Dư bên cạnh thay nàng che chắn phần lớn lạnh lẽo, điều này làm cho lòng Lương Vận Hàm sinh ra một loại tin tưởng.

Một đường cẩn thận mà đi, nguyên bản lộ trình gần 20 phút chạy đến hơn một giờ. Ken đem hành lý hai người kéo vào nhà, kiểm tra lần lượt các cửa sổ một lần rồi mới tạm biệt rời đi.

"Trợ lý của chị rất cẩn thận."

"Ừm, Ken đã theo tôi hai năm, cậu ấy rèn luyện rất tốt."

Văn Dư đỡ Lương Vận Hàm ngồi xuống ghế sofa, sau đó vội vàng bận rộn. Lương Vận Hàm đánh giá bốn phía một chút, lấy trắng đen làm màu chủ đạo, rất đơn giản. Hơn nữa, có vẻ thường không có người ở.

Văn Dư đem tới một chậu nước nóng, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem khăn mặt thấm ướt sau đó chườm nóng vết thương ở chân cho Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm ngại ngừng muốn ngăn cản, Văn Dư không để ý đến nàng.

"Chân của em mà không chịu chăm sóc, tôi đoán trong khoảng một khoảng thời gian nữa em cũng đừng nghĩ có thể bay."

Giọng điệu Văn Dư có chút cứng rắn, nhưng lại lộ ra quan tâm, khiến Lương Vận Hàm không phản bác được.

Văn Dư nhìn bàn chân sưng đỏ không khỏi cau mày. Chân Lương Vận Hàm rất đẹp, bàn chân càng hấp dẫn. Bàn chân của nàng rất thanh tú, ngón chân nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu. Nhưng mà bây giờ lại bị sưng phù, hơi đụng vào một chút đã khiến Lương Vận Hàm đau đến run lên. Văn Dư không biết tại sao lại có chút tức giận.

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư cau mày tập trung nhìn vết thương của nàng, lòng có chút dịu xuống. Dáng vẻ của cô nhìn giống như đang tức giận gì ai đó "Tiểu Vương phòng y tế kiểm tra rồi, chỉ là bong gân một chút, chăm sóc một tí là không sao rồi." Lương Vận Hàm dịu dàng giải thích.

"Nhưng mà bây giờ nhìn rất nghiêm trọng. Chườm nóng một hồi, chờ một lúc tôi sẽ thoa dầu hồng hoa cho em."

"Ừm, tôi muốn tắm trước được không?"

So với vết thương ở chân, sau một buổi tối bận rộn Lương Vận Hàm chỉ muốn ngâm nước nóng, rồi ngủ một giấc.

"Được. Tôi đi mở nước nóng, em tiếp tục chườm nóng." Văn Dư nói xong liền đứng dậy đi đến nhà tắm.

Chân cảm giác đỡ hơn, máy điều hòa thổi gió ấm khiến nàng thực thoải mái, Lương Vận Hàm lần đầu tiên không hề phòng bị, ngủ thiếp trên sofa nhà người khác.

Văn Dư chuẩn bị tốt nước tắm, cũng chuẩn bị khăn mặt cùng khăn tắm, đi ra lại thấy Lương Vận Hàm đã ngủ thiếp trên sofa. Trên người nàng còn mặc đồng phục, quần áo bị dè có chút nhăn, váy bị đẩy lên, Văn Dư nhanh chóng dời mắt, Lương Vận Hàm như vậy mang sức hấp dẫn khiến người khác không thể kháng cự.

Văn Dư dè xuống một số ý nghĩ không nên có, để cho Lương Vận Hàm ngủ thoải mái, cô định giúp nàng cởi áo khoác. Nghĩ vậy liền làm vậy. Nhưng mà, lúc Văn Dư cẩn thận cố mở nút áo đồng phục, Lương Vận Hàm đột nhiên mở mắt ra.

Nhìn khuôn mặt Văn Dư được phóng to, Lương Vận Hàm sửng sốt. Ngay lập tức cảm giác được tay của người kia đặt ở trên người mình. Cúi đầu nhìn, nàng liền thấy một đôi tay đang cởi nút áo của mình! Nhất thời ngồi dậy, tim đập có chút nhanh.

Văn Dư cũng bị Lương Vận Hàm đột nhiên mở mắt làm sợ hết hồn! Nhanh rút tay lại, vội vàng giải thích: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn giúp em cởi áo khoác."

Lương Vận Hàm nhìn cô một cái, "Tôi biết."

.....

"Tôi sợ em ngủ không thoải mái, quần áo có chút chật."

.....

Văn Dư nói xong cũng hồi hận, lời nói này có nghĩa khác à! Chật hay không chật đâu liên quan đến mình? Lại nói, chật cái gì chứ, chẳng lẽ chê Lương Vận Hàm mập?

Lương Vận Hàm vén một sợi tóc ra sau tai, nàng kỳ thực cũng không bình tĩnh như biểu hiện, trong lòng có chút sợ. Nàng không biết như thế nào liền ngủ thiếp đi, sau đó đột nhiên tỉnh dậy. Khi tỉnh dậy mới nhìn thấy Văn Dư đang cởi áo của mình, lòng liền run lên.

Nàng tin mục đích của Văn Dư trong sáng, chỉ có điều hiện tại hai người cũng không tiện nhìn nhau, nghe tiếng tim đập thình thịch mà không biết là của mình hay là của đối phương, làm sao đều cảm thấy tình cảnh này có chút lộn.

Văn Dư điều chỉnh tâm trạng, đứng dậy nói, "Nước nóng chuẩn bị rồi, em tắm rồi lên giường ngủ tiếp. Chân bị sưng, đừng ngâm trong nước, để lên thành bồn tắm ấy."

Lương Vận Hàm gật đầu, chuẩn bị đứng dậy. Văn Dư nâng nàng dậy, lại nghĩ đến chuyện quần áo và đồ để tắm.

"Em có đem theo đồ để tắm chứ?"

"Ừm, chị không cần chăm sóc tôi, mau nghỉ ngơi đi. Tôi tự mình làm được rồi."

"Thật sự không có vấn đề?"

"Thật sự."

"Tốt lắm, tôi bận một tý, có việc gì thì gọi tôi."

Lương Vận Hàm cầm đồ dùng đi vào nhà tắm, nhìn mình trong gương, một gương mặt tiêu tụy. Đồng phục trên người bị vò tới nhăn nhéo, nhớ tới lúc này Văn Dư định cởi áo khoác giúp mình, trên mặt lại có chút hồng.

Văn Dư liên lạc tập đoàn, do không xác định được thời gian chuyến bay khôi phục nên không thể làm gì khác hơn là bàn bạc thay đổi thời gian hội nghị. Dự án mới này Văn Dư đã có bảy tám phần nắm chắc, chỉ là thời gian cấp bách, có chút chi tiết nhỏ chưa xong. Hiện tại nhờ thời tiết khắc nghiệt ở thành phố S, vừa vặn có thể hoàn thiện phần cuối đó. Văn Dư làm việc thường thích chuẩn bị chu đáo đầy đủ.

Lương Vận Hàm tắm xong, Văn Dư sắp xếp cho nàng đến phòng khách để nghỉ ngơi, sau đó cô cũng đi ngâm nước nóng.

Lương Vận Hàm quan sát một chút phòng khách này. Nói là phòng khách, không bằng nói là phòng riêng của người nào đó. Tông màu ấm, phong cách Châu Âu, rõ ràng không phù hợp với phong cách chủ đạo của ngôi nhà. Bàn trang điểm để ảnh Văn Dư cùng một người con gái. Nụ cười của cô gái vô cùng rạng rỡ, còn Văn Dư chỉ nhàn nhạt cười. Thế nhưng cảm giác cô rất cưng chiều người phụ nữ bên cạnh. Là bạn bè à? Lương Vận Hàm không đủ sức để suy nghĩ, giờ khắc này nàng chỉ muốn ngủ.

Đôi Lời: Ờm thì tên chương hơi ám muội cơ mà trong sáng lắm, mấy chế đừng bị tác giả cho mắc bẫy hìhi

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hóa Ra Lương Vận Hàm Sợ Tối

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Lúc tỉnh lại bên ngoài trời đã tối, Lương Vận Hàm cả người mệt mỏi. Nàng đưa tay định bật đèn, thế nhưng mở không được. Bị cúp điện? Hay là đèn hỏng rồi? Lương Vận Hàm không thể làm gì khác hơn là bước xuống giường, định ra ngoài xem xem.

Bỗng nhiên dưới chân vấp đến một sợi dây, ầm một tiếng, có đồ vật bị hất đổ rơi xuống đất, tiếp theo là tiếng thủy tinh vỡ. Hồng bát! Làm vỡ đồ gì đó rồi! Lúc này đột nhiên cửa bị mở ra,

"Lương tiểu thư? Làm sao vậy!" Văn Dư tỉnh sớm hơn Lương Vận Hàm một lúc, cũng phát hiện không mở đèn được, liền đi phòng khách tìm đèn pin. Nghe thấy phòng khách vang lên tiếng động lớn, liền chạy tới xem.

"Tôi không cẩn thận làm bể đồ."

"Hình như bị cúp điện, em có bị thương không?"

Mặc dù không có ánh sáng, thế nhưng Văn Dư rất nhanh biết món đồ bị bể là chiếc đèn kiểu treo tường. Cô mua món đồ đó khi cùng Tiêu đi Vân Nam, nàng ở một cửa tiệm nhìn vừa ý. Sau khi nhận được qua bưu điện, hai người mất hơn nửa ngày mới gắn lên được. Tiêu mỗi lần ở phòng này đều sẽ đem đèn đặt ở bên giường, nàng rất ưu thích cái đèn này.

"Thật xin lỗi!"

"Chỉ là cái đèn thôi, em có bị thương không?"

"Không có, nhưng mà đèn bể rồi."

"Em đừng đi chuyển, coi chừng đạp phải mảnh vỡ. Ở đây chờ tôi một lát."

Văn Dư muốn tìm cái chổi, thế nhưng không tìm được, không thể làm gì khác hơn là cầm khăn lau đến. Lương Vận Hàm oán giận chính mình quá bất cẩn, lại lo lắng Văn Dư sẽ bị cắt tay, trong lòng càng thêm tội lỗi, vội vàng nói :

"Trời tối không thấy rõ, đừng dùng tay, chờ có điện tôi sẽ thu dọn."

Văn Dư cầm đèn đứng dậy, trên đất rải rác đầy mảnh vỡ, trong phòng tối đen, đúng là không tiện thu dọn. Kỳ thực Văn Dư cũng không nghĩ nhiều lắm, dù sao cũng đã rất lâu cô không vào căn phòng này. Còn Tiêu, đã bao lâu nàng chưa đến đây? Bây giờ Văn Dư chỉ lo lắng cho Lương Vận Hàm, sợ nàng dẫm phải mảnh vỡ, lại tổn thương chính mình.

"Em xác định không có bị thương gì chứ?"

"Ừm, không có. Vừa nãy ngủ cả người mệt mỏi, không mở được đèn, nên tôi muốn đi xem một chút. Không chú ý tới dưới chân, lỡ kéo đèn vỡ mất."

"Không sao đâu, một món đồ mà thôi, em không có chuyện gì là tốt rồi." Văn Dư an ủi.

"Bị cúp điện sao?"

"Ừm. Vừa nãy tôi định đi tìm đèn pin, còn chưa tìm được thì nghe thấy phòng em có tiếng động. Như vậy đi, tôi dìu em đến phòng khách trước, em giúp tôi gọi điện thoại cho ban quản lý, tôi đi tìm đèn pin."

"Được. Tôi tự mình đi là được rồi."

"Đừng, dưới đất đầy mảnh vỡ, bây giờ còn không thấy rõ. Em đưa tay cho tôi."

"Chân của tôi không có nghiêm trọng như vậy."

"Dài dòng!" Văn Dư cười đáp, trong bóng tối nắm chặt tay Lương Vận Hàm, đỡ nàng đến bên cạnh mình. Tay Lương Vận Hàm rất tinh tế, cảm giác rất tốt. Văn Dư bỗng nhớ tới Tiêu, nàng luôn thích mười ngón tay đan vào nhau cùng với cô.

Hai người tới phòng khách, Văn Dư bấm số điện thoại phòng quản lý sau đó đưa cho Lương Vận Hàm, còn bản thân lại tiếp tục tìm đèn pin.

"Alo? Chào ngài. Tôi ở phòng 2, lầu 7. Xin hỏi bị cúp điện sao?"

Giọng của Lương Vận Hàm rất ôn nhu, Văn Dư rất yêu thích. Kỳ thực chỉ cần nghe giọng nói của nàng, cũng sẽ cảm thấy đây là một cô gái dịu dàng như nước, tuyệt đối sẽ không liên tưởng đến Lương Vận Hàm với khí chất lạnh lẽo như mọi khi.

". Nghiêm trọng vậy à? Vậy lúc nào thì có thể sửa xong? À, vậy được rồi. Cảm ơn ngài."

"Họ nói thế nào?"

"Họ nói bởi vì bão tuyết, đường dây điện trong tiểu khu bị hư. Toàn bộ đường dây điện đều ngưng hoạt động. Máy phát điện của tiểu khu cũng không cung cấp được lượng điện lớn như vậy, chỉ có thể chờ sửa chữa. Khó nói lúc nào có thể sửa xong, họ đang liên hệ người của công ty điện."

"Bên ngoài gió còn rất lớn, đêm nay có thể không sửa kịp."

"Tìm được đèn pin rồi sao?"

"Không tìm được."

"."

"Bình thường có bảo mẫu định kỳ tới dọn dẹp, mọi khi tôi không tìm được đồ đều hỏi cô ấy, thế nhưng vừa nãy gọi điện thoại cho cô ấy không được."

"Trên điện thoại di động của tôi có ứng dụng, có thể dùng làm đèn pin tạm thời."

"Vẫn nên tiết kiệm điện một chút đi, khi cần hãy xài."

"Chị đang làm việc ở thành phố S?"

"Trước đó vẫn luôn ở đây, gần đây thì hay chạy tới chạy lui nhiều nơi. Số lần về nhà cũng không cố định."

"Chị là người địa phương?"

"Không phải. Tôi sinh ở thành phố A. Cha mẹ đều ở đó. Em thì sao?"

"Chúng ta cũng ở gần nhau, tôi ở thành phố D."

"À, một thành phố ven biển, rất đẹp! Mấy năm qua phát triển rất nhanh!"

"Ừm"

Bên ngoài cuồng phong gào thét, một màu đen kịt bao phủ toàn bộ căn phòng, thế nhưng hai người không có chuyện gì khác để làm, liền ngồi trên ghế sofa trò chuyện.

"Em có đói bụng hay không?" Văn Dư hỏi.

"Có chút." Ngủ lâu như vậy, Lương Vận Hàm xác thực có chút đói bụng.

"Tôi đi xem trong nhà xem có gì ăn không."

Mọi Lương Vận Hàm giật giật, dường như muốn nói gì, thế nhưng không lên tiếng. Văn Dư đứng dậy đi đến nhà bếp.

Kỳ thực Lương Vận Hàm sợ tối, siêu cấp sợ tối. Chuyện này có liên quan đến một câu chuyện xảy ra khi nàng còn bé. Có một lần, bé Vận Hàm cùng mẹ đi đến trường, mẹ đi dạy học, nàng lén lút chạy ra khỏi văn phòng đi chơi. Kết quả đi vào một phòng chứa đầy đồ vật kỷ lạ cùng một đồng quần áo sáng long lanh, đó là phòng đạo cụ.

Trong lúc một mình chơi hăng say, đột nhiên đèn tắt, sau đó xoạt xoạt một tiếng, cửa đã bị khóa. Xung quanh tối đen như mực, hô vài tiếng, không ai trả lời, bé Vận Hàm trong lòng sợ muốn chết. Nàng di chuyển đến góc tường, ngồi dưới đất, bỗng nhiên cảm giác bên chân đụng phải vật nào đó có lông, Vận Hàm nhìn kỹ, một chiếc mặt nạ hình người! Sợ đến nàng la to một tiếng! Sau đó lớn tiếng kêu khóc.

Qua một hồi lâu, mới nghe thấy tiếng động, cửa mở ra, đèn sáng, mẹ và một vài học sinh về mặt vội vàng xuất hiện trước mặt nàng, Vận Hàm lúc đó đã khóc đến sưng họng mắt tím tím.

Sau khi được mẹ mang về nhà, trấn an một hồi, suốt đoạn thời gian đó mỗi đêm mẹ đều sẽ dỗ nàng ngủ xong rồi mới rời khỏi phòng, nhưng nàng vẫn tiếp tục mang căn bệnh sợ tối.

Sau nhiều năm trôi qua, tuy nàng đã quen sống một mình, thế nhưng vẫn cứ sợ tối, trong phòng nhất định phải luôn có ánh sáng mới yên tâm. Trong nhà nàng thứ có sẵn nhiều nhất chính là đèn pin, hầu như trong ngăn tủ nào cũng có một cái, nàng sợ cúp điện. Thậm chí móc chìa khóa của nàng cũng có gắn một cái đèn pin mini, thế nhưng mấy ngày trước Sùng Hân xin, còn chưa kịp mua cái mới.

Giờ khắc này Văn Dư nói muốn đi nhà bếp tìm đồ ăn, Lương Vận Hàm vốn dĩ sợ tối, còn đang ở một nơi xa lạ, trong lòng càng căng thẳng, nàng hận không thể đứng dậy đi theo Văn Dư.

Văn Dư ở nhà bếp mò mẫm tìm kiếm nửa ngày, cũng không nói một lời. Lương Vận Hàm thực sự không nhịn được, hỏi:

"Tìm được rồi sao?"

.....

Không có trả lời. Nhịp tim Lương Vận Hàm có chút tăng nhanh.

"Tìm được rồi sao?" Nàng lại hỏi một câu.

.....

Vẫn không trả lời, âm thanh tìm đồ cũng dần dần không còn, Lương Vận Hàm toàn thân đều căng thẳng.

"Văn Dư? Chị có ở đó không?"

.....

"Văn Dư?"

.....

"Văn Dư! Chị đừng làm tôi sợ!"

Đột nhiên, bịch một tiếng, tiếp theo là tiếng Văn Dư kêu thảm thiết -- "A!"

Lương Vận Hàm bị dọa đến giật mình. Bất chấp mọi thứ, nhảy dựng lên, chạy về phía phòng bếp. Nàng nhìn thấy một bóng đen ngồi chồm hổm trên mặt đất, liên nhào tới.

"Văn Dư! Chị làm sao vậy!"

Văn Dư một tay bưng đầu, kinh ngạc, sao Lương Vận Hàm lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa hai tay nàng còn nắm lấy cánh tay của cô, giọng nói cũng run rẩy.

"Tôi bị đụng đầu. Em, làm sao vậy?"

Lương Vận Hàm nghe xong sững sờ nhìn Văn Dư, trong lòng cảm thấy thất lại.

"Hồi nãy tôi gọi sao chị không trả lời?"

"Hả? Tôi không nghe thấy mà."

Lương Vận Hàm trong lòng dâng lên một ngọn lửa không tên, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần.

"Tôi gọi chị đến mấy lần."

"Tôi thật sự không nghe."

Văn Dư có chút buồn bực, không hiểu vì sao khi nghe thấy trong giọng nói Lương Vận Hàm có chút oán giận, cô lại cảm thấy áy náy. Nhưng cô cũng không rõ cảm giác áy náy này từ đâu ra.

"Tôi định đi lấy bình rượu đỏ, tú rượu nằm trên kệ cao. Có thể lúc tôi tìm quá chăm chú, không nghe thấy tiếng của em." Văn Dư giải thích.

Lương Vận Hàm không biết nên nói gì, tóm lại không thể nói cho Văn Dư biết thật ra nàng sợ tối, bởi vì không nghe thấy tiếng cô trả lời mà căng thẳng quá mức, sau đó khi chợt nghe tiếng kêu của cô, vì muốn biết cô xảy ra chuyện gì mà bất chấp tất cả chạy tới. Đành phải nói:

"Không có chuyện gì thì được rồi."

Văn Dư không nói thêm gì, nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm. Dù cả gian phòng tối đen như mực, nhưng cô vẫn nhận ra được ánh mắt né tránh của Lương Vận Hàm, sau đó nhìn không được bật tiếng cười:

"Em không phải là sợ tới đó chứ?"

"."

"Xem ra bị tôi đoán trúng rồi!"

"."

Lương Vận Hàm có chút tức giận, lúc này nàng mới phát giác do bản thân quá căng thẳng mà vẫn nắm lấy cánh tay Văn Dư, vội vàng buông tay ra, đứng dậy muốn quay về chỗ ngồi, thì bỗng nhiên tay bị người nọ nắm chặt,

"Giận rồi à?"

"Không có."

"Không có sao em bỏ đi?"

"."

"Tôi cùng em đi, kéo tôi một chút."

Lương Vận Hàm vẫn không thêm nhúc nhích, nàng đột nhiên có cảm giác bị chế giễu. Trong lúc nàng đang rối rắm, trên tay lại bị người nào đó lắc lắc,

"Kéo tôi một chút."

Lương Vận Hàm bất đắc dĩ dùng sức. Kỳ thực Văn Dư ngại vết thương ở chân của nàng, căn bản cũng không muốn nàng tổn sức khi kéo cô dậy, bất quá là do Lương Vận Hàm tựa hồ giận hờn, muốn quay người bỏ đi, nên cô mới sốt ruột không chút suy nghĩ liền giữ nàng lại.

Văn Dư tự nhận bản thân đối với cảm xúc của phụ nữ rất miễn cảm, đây đều là nhờ Tiêu ban tặng. Tiêu là một người vui giận đều biểu hiện ra ngoài, thế nhưng chuyện làm nàng hoặc vui hoặc giận thường không phải chuyện vừa xảy ra, đa số là do chuyện xảy ra trước đó tích lũy mà thành.

Hai người hồi mới quen còn là học sinh cấp ba, Văn Dư muốn dỗ Tiêu vui vẻ, nhưng không biết đề ý chừng mực. Thường thường cô cố gắng nửa ngày, cũng không thấy hiệu quả gì. Càng tệ hơn chính là, cô căn bản không biết từ lúc nào, vì điều gì mà chọc Tiêu mất hứng. Tiêu đang bình thường đột nhiên phát hỏa, làm cho hai người thường ra về trong không khí mất vui.

Tình trạng như vậy kéo dài đến đại học, Văn Dư đột nhiên có một ngày liền hiểu ra. Từ đó về sau, quan hệ của hai người dễ chịu hơn nhiều. Hơn nữa, rất nhiều chuyện cũng từ đó mà bắt đầu biến hóa, phát sinh.

Văn Dư giả bộ được kéo đứng lên, nhưng không chịu buông tay. Cô lôi kéo Lương Vận Hàm chậm rãi quay về phòng khách. Vừa rồi Lương Vận Hàm chạy vội, khiến chân lại bắt đầu đau nhức âm ỉ.

"Chân do chạy nên đau à?"

"."

"Không trả lời chính là đau rồi."

"Không phải."

"Bị thương ở chân vẫn đừng nên uống rượu đỏ."

"Không sao cả."

"Bình thường em hay uống rượu đỏ sao?"

"Ừm. Trước khi ngủ sẽ uống một chút."

"Tại sao em sợ tới?"

"."

"Tại sao không trả lời?"

"Khi còn bé đã từng bị dọa."

"À, hóa ra là di chứng lúc nhỏ."

"."

Văn Dư không nhận được vui vẻ hiện ra hết trên mặt, Lương Vận Hàm không hiểu chuyện này có gì vui, có gì đáng cười chứ!

"Ha ha, xin lỗi. Tôi không phải cười nhạo em, chỉ là cảm thấy có chút bất ngờ."

"Giữa đêm khuya tối đen như mực thế này, mà Văn Tổng còn có thể vui vẻ về chuyện tâm lý của tôi từng bị chấn thương."

"Áy."

Văn Dư sờ sờ mũi, Lương Vận Hàm miệng lưỡi thật bén nhọn mà.

Đôi Lời: mai lại 2 chương nhĩ? ai ủng hộ giờ tay Esley xem nào :*

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Một Nụ Hôn Nhẹ Nhàng

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Hai người ngồi trên sofa, cùng ăn một hộp sushi. Văn Dư rất thích ăn sushi, nhưng cô không biết làm.

"Thật ngại. Nhà tôi không còn đồ ăn khác, hôm qua phải bay đi Đài Bắc, cho nên không dám mua đồ ăn sẵn cất vào tủ lạnh, sợ để lâu quá sẽ hư."

"Ừm, có đồ ăn là tốt rồi."

"Em thích ăn sushi sao?"

"Bình thường, chị rất thích ăn?"

"Ừm, vô cùng thích."

Lương Vận Hàm cùng Văn Dư nói chuyện, liếc nhìn điện thoại cảm thấy khó hiểu, tại sao im lặng như vậy? Ngay cả Sùng Hân cũng không gọi nàng. Có điều điện thoại sắp hết pin, mong là không chậm trễ công việc. Văn Dư cũng cầm điện thoại lên nhìn, kết quả phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

"Điện thoại di động của em có tín hiệu không?"

Văn Dư nhắc Lương Vận Hàm, nàng cúi đầu vừa nhìn, đúng là điện thoại bị mất tín hiệu, hèn gì! Đây cũng không phải chuyện gì tốt lành, cả ngày không ai liên lạc được, đặc biệt là nha đầu Sùng Hân kia, không tìm được nàng chắc chắn sẽ lo lắng.

Văn Dư cầm điện thoại đi tìm tín hiệu, đến bên cửa sổ một lúc mới bắt được.

"À, bên này có tín hiệu."

Lương Vận Hàm cũng đi đến, Văn Dư cầm hai cái đệm đặt ở bên cửa sổ, lại lấy một tấm chăn mỏng từ trong phòng. Lương Vận Hàm đang liên hệ sân bay, từ khi có tín hiệu, điện thoại nàng không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở, rất nhiều người tìm nàng.

Văn Dư khoác tấm chăn mỏng lên người Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm một bên nói điện thoại một bên nở nụ cười toả sáng với Văn Dư. Dù trời rất tối, thế nhưng dựa vào ánh trăng bên ngoài khung cửa sổ, Văn Dư đã bị nụ cười này đã động lòng. Cô bỗng nhiên có chút vui mừng khi có trận bão tuyết này.

Liên hệ sân bay xong, Lương Vận Hàm rồi rầm không biết trả lời Sùng Hân như thế nào, lẽ nào nói cho cô biết nàng và Văn Dư đang ở bên nhau? ở nhà Văn Dư? Cô có phải sẽ suy nghĩ nhiều hay không? Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định gian nan.

"Văn Dư, tôi nghĩ hay là đừng nói cho Sùng Hân biết hai chúng ta đang ở cùng nhau tại đây đi. Tôi sợ em ấy suy nghĩ nhiều."

"Ừm, cũng được."

Văn Dư đột nhiên cảm thấy mình và Lương Vận Hàm giống như đang vụng trộm.

"Alo, ở đây không có tín hiệu, Chị mới vừa phát hiện. Không còn phòng ngủ, đúng lúc gặp bạn, nên chị đi nhờ xe đến nhà cô ấy. Chị mới ngủ một giấc đến bây giờ. Ừm, thật không? Chị cũng không nhìn thấy."

Lương Vận Hàm cúp điện thoại, hai người ai cũng không lên tiếng, chuyện Sùng Hân để cho hai người đều cảm thấy có chút lúng túng. Một lát sau, Văn Dư mở miệng trước,

"Hai người đang sống ở thành phố nào?"

"Thành phố T."

"À, dự án mới của tôi cũng ở Thành phố T."

"Thật không?"

"Trước đây tôi đến đó rất nhiều lần, nhưng đều là để khảo sát, tới lui vội vàng. Nếu như dự án lần này thành công thông qua xét duyệt, tôi sẽ lưu lại thành phố T một đoạn thời gian."

"Tốt, đến lúc đó tôi mời chị ăn cơm. Cảm ơn chị giúp tôi nhiều như vậy."

"Không cần khách sáo."

Hai người trò chuyện câu được câu không. Không biết có phải vì rượu hay không, Văn Dư ngửi được trên người Lương Vận Hàm tỏa ra một mùi hương mê người. Hai người dùng cùng loại sữa tắm, thế nhưng Văn Dư lần đầu cảm thấy mùi này rất dễ chịu.

Văn Dư một bên đóng cửa ly rượu, một bên suy nghĩ buổi tối ở nơi này cúp điện cảm giác có chút treu chọc lòng người. Văn Dư vô thức muốn tới gần Lương Vận Hàm, thế nhưng lý trí đã dừng ý nghĩ to gan này lại.

Hai người không tiếp tục nói chuyện, chỉ tựa người bên cửa sổ uống rượu đỏ. Bên ngoài gió tựa hồ đã nhỏ hơn.

Thời tiết như vậy, ở một nơi xa lạ tối tăm, lẽ ra nàng nên căng thẳng hoặc không dễ chịu. Thế nhưng giờ khắc này Lương Vận Hàm không cảm thấy một chút khó chịu, ngược lại còn thư giãn vừa uống rượu vừa trò chuyện. Là bởi vì Văn Dư sao?

Văn Dư rất điềm tĩnh, nhưng cũng có lúc nghịch ngợm. Cô cũng rất biết chăm sóc người khác, cùng cô trò chuyện rất thoải mái. Dù có lúc cường thế, nhưng Lương Vận Hàm không cảm thấy phản cảm, trái lại cảm thấy rất đáng tin. Văn Dư như vậy khiến Lương Vận Hàm tăng hảo cảm rất nhiều.

Hơn nữa Văn Dư làm việc vô cùng hợp ý nàng, ví dụ như mời nàng ăn mì, cường thế dẫn nàng về nhà, trên đường thay nàng chắn gió; giúp nàng chườm nóng vết thương ở chân; hoặc ví dụ như cô không đề cập tới chuyện đèn vỡ mà quan tâm nàng có bị thương hay không trước; lại như, cô lẳng lặng khoác tấm chăn mỏng lên người nàng. những chuyện này lướt qua như lông vũ khuấy động lòng Lương Vận Hàm, chỉ là nàng không dám suy nghĩ sâu xa hơn. Nàng tự nhủ, Văn Dư là một người bạn đáng kết giao, vậy là đủ rồi.

Thời gian trò chuyện trôi rất nhanh, nháy mắt đã qua 8 giờ tối.

"Haizz, không có chuyện gì làm, có muốn đi ngủ không?"

"Ngủ cả một ngày, lúc này tôi còn không mệt. Chị mệt sao?"

"Không có, bị cúp điện nên không làm được gì. Nếu như ở nông thôn, lúc này mọi người cũng đều chuẩn bị đi ngủ rồi."

"Chị từng ở nông thôn sao?"

"Không có, có điều từ nhỏ theo cha mẹ đi qua nhà người thân. Tôi rất thích mùi củi cháy lúc nấu cơm ở nông thôn."

"Ừm, tôi cũng có ấn tượng với mùi đó. Có một lần đi du lịch ở nông thôn, mặt trời chiều ngã về tây, xa xa mỗi nhà đều bốc lên khói bếp, một đám con nít chạy về nhà. Tôi đến bây giờ cũng còn nhớ tới cảnh tượng đó, đẹp như trong tranh."

"Em biết tại sao ở nông thôn nhiều con nít không?"

"Tại sao?"

Khóe miệng Văn Dư nhếch lên, có chút xấu xa nói:

"Buổi tối không có chuyện gì khác có thể làm, chỉ có thể lên giường vận động a!"

Lương Vận Hàm xi một hơi, cười liếc Văn Dư một chút. Ánh trăng chiếu vào mặt Lương Vận Hàm sáng lấp lánh, giống như có sóng nước đang dập dờn. Văn Dư nhìn chăm chăm mặt nàng, hít lấy mùi hương trên người Lương Vận Hàm, cô cảm giác mình có chút say rồi.

Văn Dư đột nhiên im lặng khiến Lương Vận Hàm tò mò nhìn cô, phát hiện cô đang nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt Văn Dư tựa hồ nước, giờ khắc này

như sóng ngầm cuộn cuộn, có gì đó đang không ngừng chuyển động. Lương Vận Hàm chăm chú nhìn, hoàn toàn không chú ý tới bản thân đang càng ngày càng gần Văn Dư.

Bỗng nhiên trên môi mát lạnh, chưa kịp phản ứng, cảm giác mát lạnh kia liền nhanh chóng biến mất.

Lương Vận Hàm sững sờ nhìn Văn Dư, tựa hồ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Văn Dư cảm giác bản thân chắc chắn đã bị Lương Vận Hàm mê hoặc, cứ nhiên cứ như vậy hôn nàng. Khi môi cô dán lên môi đối phương, trong nháy mắt đó, tim phảng phất như bị cái gì mạnh mẽ đánh một cái. Cô có chút sợ, nhanh chóng chạy trốn.

Giờ khắc này cô không dám nhìn Lương Vận Hàm, cảm giác mình vô lễ với người ta, cũng không biết nên giải thích hành vi càn rỡ này như thế nào.

Lương Vận Hàm khôi phục lại từ trong sự kinh ngạc, nàng thấy Văn Dư cúi đầu không nói lời nào, chắc hẳn cũng đang hối hận. Quên đi, cả hai đều là người trưởng thành, có một số việc không cần thiết nói quá rõ, coi như nhất thời mê loạn là được rồi.

"Em có chút buồn ngủ, nếu không chúng ta cùng đi nghỉ ngơi đi."

Văn Dư nghe xong đột nhiên ngừng đầu nhìn Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm bị kinh ngạc bởi động tác của cô.

Văn Dư chợt nghe Lương Vận Hàm nói như vậy, có cảm giác không biết làm sao, đương nhiên tưởng là Lương Vận Hàm định ngủ cùng cô. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Lương Vận Hàm lộ vẻ nghi hoặc, mới bỗng nhiên hiểu ra. Người ta chỉ vì muốn lảng tránh bầu không khí ngọt ngào này nên mới đề nghị đi nghỉ ngơi.

"À! Em mệt sao, vậy thì nghỉ ngơi đi. Em ngủ giường của tôi đi."

"Hả?"

"Ý của tôi là tôi sẽ ngủ phòng khách, trên đất trong phòng khách có mảnh vỡ, chân em còn đang bị thương, sợ em không chú ý lại bị thương nữa."

Văn Dư vội vàng giải thích, cô cảm thấy gương mặt có chút nóng ran.

"À, không sao."

Câu nói trước của Văn Dư khiến Lương Vận Hàm kinh ngạc một hồi, nghe xong lời giải thích của cô, Lương Vận Hàm lại có một chút thất lạc không rõ. Lương Vận Hàm không biết bản thân đang bị gì, lần đầu tiên có một người phụ nữ hôn nàng, trong lòng cứ nhiên lại không có chút bài xích nào, ngược lại có chút thất vọng vì Văn Dư lại nhánh chóng rời đi cúi đầu trốn tránh.

Chẳng lẽ mình cũng thích phụ nữ?

Cũng không phải Lương Vận Hàm chưa từng hôn ai, nàng cũng có mối tình đầu, cũng từng nghĩ sẽ bên nhau trọn đời. Chỉ có điều tình yêu ngây thơ trong những năm tháng thanh xuân cuối cùng vẫn không thắng nổi hiện thực và thời gian. Người con trai đã từng thích chạy xe đạp chở Lương Vận Hàm đi khắp mọi nơi đã sớm theo thời gian trôi qua mà dần dần biến mất trong những hồi ức.

Sau đó Lương Vận Hàm cũng không động tâm nữa, cũng có gặp gỡ vài người, thế nhưng cũng không có tiến triển thêm. Lương Vận Hàm cảm thấy bản thân mắc bệnh ưa sạch sẽ, ít nhất là bệnh ưa sạch sẽ trong tình cảm.

Văn Dư có chút ảo não, đêm nay cô tựa hồ đã thật sự say rồi. Đầu tiên là suy nghĩ lung tung, sau đó ý loạn tình mê, tiếp theo thật sự làm chuyện khiến người ta khó chịu. Đối với một cô gái vừa mới quen biết không lâu, vì sao lại đột nhiên không thể kiềm chế đây?

Nhưng cô thật không cách nào quên sự vui mừng tận đáy lòng. Cô đã hôn Lương Vận Hàm, một người đẹp đến nỗi khiến người khác kinh diễm. Ban đêm bị cúp điện ở nơi này, khi hai người nhìn nhau, dục vọng nơi đáy lòng Văn Dư căn bản không thể nào kìm chế, cũng không muốn kìm chế. Đột nhiên động tâm, khiến Văn Dư cảm giác dường như cô đang đi vào một giấc mộng.

Lương Vận Hàm nhất định đã nhận ra sự trốn tránh của cô, nên nàng mới khéo léo hiểu ý đôi bề tôi. Trước đó ở trong sân bay, hình tượng một Lương Vận Hàm ôn nhu, mạnh mẽ, yếu đuối từng hình ảnh thoáng lướt qua trong tâm trí Văn Dư, bây giờ còn có thêm hình ảnh Lương Vận Hàm sợ hãi, cùng với ánh mắt Lương Vận Hàm đang nhìn cô, trong đáy mắt lưu quang gọn sóng Văn Dư đột nhiên cảm thấy hình như ...cô thật sự thích Lương Vận Hàm mất rồi.

Đôi Lời: xin mọi người tính post sáng sớm mà hơi bận giờ mới có thời gian post, tối nay 8-9h tối sẽ có chương 12, mọi người canh giât tem nha haha yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chiếm Tiệm Nghi Của Người Ta!

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Văn Dư nhớ tới chân của Lương Vận Hàm,

"Chân của em còn đau không?"

"Cũng không có gì, không dùng sức sẽ không cảm thấy đau."

"Để tôi xoa thuốc giúp em."

"Tôi tự mình làm được rồi."

"Em làm được sao?"

"."

Lương Vận Hàm có chút mờ mịt, xoa thuốc khó như vậy sao?

"Đây là dầu hồng hoa đặc hiệu, phi thường nổi tiếng ở địa phương. Cùng với loại thường bán trên thành phố không giống nhau. Tôi không phải là người tùy tiện mua đồ ở địa phương, thế nhưng một người bạn cố ý đề cử cho tôi. Có một lần anh ấy bị trật chân, đi bệnh viện xem, bác sĩ nói phải dưỡng thương ba tháng. Khi đi tới một tiệm đông y, thầy thuốc đông y đề cử cho anh ấy thuốc này, nói với anh ấy cùng lắm thì hơn một tháng là khoẻ. Thế nhưng phải phối hợp kỹ thuật xoa bóp một chút."

"Kỹ thuật?"

"Đương nhiên! Bằng không ngày hôm qua chân em sưng to như vậy, em còn có thể tiếp tục đi lại sao? Bây giờ dù vẫn chưa hết sưng, thế nhưng cũng không cảm thấy đau đúng không? Một nửa nguyên nhân là nhờ thuốc đặc hiệu, nửa còn lại chính là kỹ thuật xoa bóp!"

"."

Lương Vận Hàm không biết nói gì, Văn Dư nói không phải nàng không tin. Tình trạng vết thương như vậy mà nàng còn liên tiếp đi lại, nhưng hiện tại chân lại không trở nên nghiêm trọng, thật sự liên quan tới kỹ thuật sao?

"Này, nếu không chị dạy tôi đi. Cũng không thể mỗi lần đều nhờ chị làm."

"Dạy em? Được. Thế nhưng hiện tại không được, tôi thui như vậy, nhìn còn không rõ nữa là...."

"Thế nhưng như vậy lại làm phiền chị, tôi cũng ngại."

"Không cần ngại, chờ tôi đến thành phố T, em chỉ việc mời tôi ăn một bữa thịnh soạn là được."

"Ha ha, chị rất thích ăn à?"

"Đúng vậy a, rất rất thích. Tôi luôn lợi dụng cơ hội khi đi đi công tác, tìm kiếm đồ ăn đặc sản ở địa phương."

"Hắn là sẽ có nhân viên địa phương đi cùng!"

"Kỳ thực tôi không muốn bọn họ đi cùng, gây phiền phức cho người ta. Hơn nữa bọn họ bị áp lực, tôi cũng gò bó. Vì lẽ đó tôi thường tìm cơ hội đuổi bọn họ đi, sau đó một mình tìm chỗ ăn khắp nơi!"

"Ha ha."

Văn Dư chọc Lương Vận Hàm cười, nguyên lai Văn Dư còn có một mặt tự nhiên cùng thoải mái như thế.

Kỳ thực dầu hồng hoa đặc hiệu, kỹ thuật xoa bóp này đều là do Văn Dư cố ý nói quá. Cô chỉ muốn tiếp cận Lương Vận Hàm, thậm chí muốn thân mật một ít.

Thế nhưng không thể đùa Lương Vận Hàm, dựa theo tính tình lạnh lùng của nàng, sẽ rất dễ dàng cự tuyệt cô. Sau khi chuyến bay được khôi phục lại bình thường, nàng sẽ lập tức lấy cớ rời đi. Còn có một yếu tố không thể không tính tới -- Sùng Hân. Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân là bạn tốt, nàng tuyệt đối không phải là loại người đoạt người mà bạn mình yêu thích, cho nên bây giờ là cơ hội hiếm có, Văn Dư không muốn bỏ qua.

Văn Dư bỗng nhiên bắt đầu hỏi hặn, tại sao vừa nãy không hôn sâu hơn nữa!

Văn Dư cầm đầu hồng hoa, làm bộ tự nhiên nói:

"Em nằm lên giường đi, tôi giúp em xoa, ngồi đây không thoải mái."

"Không cần phiền phức như vậy, tôi ở chỗ này là được rồi."

"Nhưng thật ra là tôi cảm thấy có chút lạnh, trong phòng so với nơi này ấm hơn một chút. Em không cảm thấy cửa sổ có khe hở sao?"

"Vậy chị khoắc chăn đi, tôi không lạnh." Lương Vận Hàm nói xong liền muốn trả lại tấm chăn mỏng cho Văn Dư.

"Nếu cho tôi thì em sẽ lạnh! Tôi lạnh này giờ chỉ có điều này giờ không nói ra thôi, ngồi bên cửa sổ thế này vẫn có chút lạnh."

Văn Dư nói xong cố hít hít mũi, cô muốn Lương Vận Hàm cảm thấy áy náy. Quả nhiên, Lương Vận Hàm có chút gấp gáp,

"Sao chị không nói sớm! Vậy thì chúng ta vào phòng đi."

Văn Dư nín cười, nhanh chóng đứng lên nâng Lương Vận Hàm dậy, cẩn thận đi về phòng. Lần này Văn Dư không cố ý tới gần, cô sợ Lương Vận Hàm nhìn ra.

Trong phòng cũng rất tối, thế nhưng Lương Vận Hàm vẫn nhìn ra một cái giường cực lớn. Chăn chưa xếp, Văn Dư đỡ nàng ngồi xuống mép giường, lấy gối lót phía sau, để cho nàng ngồi dựa vào đầu giường. Sau đó mình cũng ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay xoa dầu thuốc, danh chính ngôn thuận chăm tiện nghỉ ngơi ta.

Lương Vận Hàm luôn cảm thấy là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào thì không nói ra được, chỉ có thể mặc cho Văn Dư một bên xức thuốc một bên xoa bóp.

Nhưng nàng bị thương ở mắt cá chân, tay Văn Dư lại xoa đến cẳng chân, chuyện này là sao đây?

Văn Dư cảm giác mình như con mèo trộm thịt, xoa qua xoa lại, Văn Dư bắt đầu không thỏa mãn với chân Lương Vận Hàm rồi. Cô nhớ tới cặp đùi đẹp, cấp bách muốn sờ một chút. Nghĩ vậy liền sờ lên cẳng chân người ta.

Da Lương Vận Hàm rất mềm mại, sờ lên trơn láng, Văn Dư một bên từ từ xoa bóp một bên thưởng thức, tay sẽ vô tình trượt đến nơi khác.

Tìm Lương Vận Hàm đập nhanh, xoa bóp kiểu này làm cho nàng có chút chịu không nổi. Bình thường nàng cũng hay cùng Sùng Hân hẹn nhau đi spa, cũng có xoa bóp, thế nhưng giờ này tay Văn Dư xoa đến cẳng chân nàng, xoa kiểu gì cũng có cảm giác như bị người khác vuốt ve. Toàn thân nàng nổi hết da gà. Ngay lúc nàng định kêu dừng, bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Văn Dư, lộ ra ý cười:

"Thả lỏng một chút."

Văn Dư cảm giác được chân Lương Vận Hàm càng ngày càng căng, cô cũng không muốn làm quá.

"Gần xong rồi. Cảm giác thoải mái hơn không?"

"Ừm, cảm ơn chị."

"Không cần nói khách sáo như thế."

"Vậy tôi trở về phòng, chị cũng nghỉ ngơi đi."

"Em ở một mình không sợ sao?"

"."

"Nếu không em ngủ ở đây đi, giường này rất lớn, ngoài hai người chúng ta còn có thể ngủ thêm hai người!"

Lương Vận Hàm cười, "Sao chị mua giường lớn như vậy?!" Nói xong lại có chút hỏi hặn, giường là món đồ đặc biệt, người ta mua xuất phát từ nguyên nhân gì thì người ngoài cũng không nên hỏi.

"À, ngủ thoải mái."

Thật ra là do Tiêu thích giường lớn, khi đó cô cùng Văn Dư thường xuyên ngủ chung trên chiếc giường này. Nàng thích ở trên giường trở mình lăn qua lăn lại, Văn Dư cũng chịu nàng.

Văn Dư là người đối với vật chất không có đòi hỏi cao, cô chỉ yêu thích chịu đựng người ở bên cạnh, làm hết sức để thỏa mãn yêu cầu của đối phương.

Lương Vận Hàm chợt nhớ tới tấm hình chụp chung trong phòng khách, nàng có chút ngạc nhiên, thế nhưng cũng không hỏi gì. Nàng nhìn nhìn điện thoại di động, có tín hiệu nhưng không có tin nhắn. Lúc này Sùng Hân đang làm gì? Sao lại yên tĩnh như vậy? Nghĩ đến Sùng Hân, lại nghĩ đến nụ hôn bất ngờ vừa

này, còn có hiện tại nàng và Văn Dư đang ở trên cùng một chiếc giường, Lương Vận Hàm cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Văn Dư biết Lương Vận Hàm nhất định không bỏ xuống được chuyện Sùng Hân, cô cảm thấy không bằng nhân dịp bây giờ nói luôn.

"Sùng Hân bao nhiêu tuổi?"

"24."

"Vừa nhìn đã biết là một tiểu cô nương."

"Nói như chị rất lớn vậy."

"Em không cảm thấy tôi lớn tuổi?"

"Tuy rằng chị luôn mang cho người khác cảm giác trầm ổn thành thực, thế nhưng tuổi tác tựa hồ cũng không quá lớn."

"Tôi 31 rồi."

"Hả? Thoạt nhìn không giống."

"Ha ha, vậy phải xem là so với ai."

Lương Vận Hàm có chút buồn bực, hình như Văn Dư không biết nhiều về Sùng Hân, trước đó nàng còn cho rằng hai người bọn họ quen nhau, bây giờ nhìn lại e là không phải như vậy.

"Kỳ thực thời gian tôi quen biết Sùng Hân chỉ hơn thời gian tôi quen biết em có năm phút đồng hồ."

"Hả?"

"Hôm đó ở sân bay, khi tôi xuất hiện cùng Sùng Hân, em không phải cho rằng chúng tôi đang quen nhau trước đó?"

"Không phải sao?"

"Đương nhiên không phải, chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau khi ở ngoài sân bay."

"."

"Vận hàm, em hiểu rõ Sùng Hân. Có phải Sùng Hân đối với tôi có suy nghĩ khác?"

Lương Vận Hàm rất bất ngờ khi nghe Văn Dư trực tiếp hỏi chuyện này, nàng lập tức không biết trả lời như thế nào.

"Em không nói lời nào nghĩa là phải."

.

Lương Vận Hàm do dự nửa ngày, đành quyết định hỏi thay Sùng Hân:

"Chị...không thích phụ nữ?"

"Chuyện tôi thích hay không thích phụ nữ không quan trọng. Nếu như thật sự yêu thích một người, tôi cũng không để ý tới giới tính của đối phương."

.

"Sùng Hân rất đẹp." Lương Vận Hàm nói.

"Em cũng rất đẹp."

"."

Lương Vận Hàm phát hiện, nàng rất khó nói chuyện này với Văn Dư.

"Tôi biết Sùng Hân rất đẹp, tôi cũng rất thích em ấy, thế nhưng không hề có ý gì khác. Hai người các em rất thân thiết, em xem em ấy như em gái đúng không? Nếu đã như thế, tôi cũng sẽ xem em ấy như em gái."

Lương Vận Hàm không nghe ra chỗ nào không đúng trong lời nói của Văn Dư, chỉ lạc trong suy nghĩ của mình. Văn Dư không thích Sùng Hân, nhưng mà Sùng Hân đối với Văn Dư tựa hồ rất cố chấp, phải làm sao bây giờ ?

"Em không nên suy nghĩ làm sao có thể khiến tôi yêu thích Sùng Hân, mà nên suy nghĩ làm sao có thể khiến Sùng Hân mau chóng quên hết cổ nhiệt tình."

Người trẻ tuổi, đều dễ xúc động."

"Em ấy rất nghiêm túc."

"Tôi cũng rất nghiêm túc."

"."

Lúc này Văn Dư có chút dứt khoát, có lẽ cô cũng không phải người thích vòng vo nhiều lời. Lòng Lương Vận Hàm có chút bế tắc, liền nói:

"Vậy chuyện của hai người, tôi không muốn tham dự."

"Vậy tại sao em luôn hoài nghi tôi?"

"Tôi nào có?"

"Không có sao?"

"."

Lương Vận Hàm không nói gì nữa, nàng có chút bức mình. Văn Dư tựa hồ cũng cảm thấy giọng điệu cô lúc này có hơi nóng nảy, liền chậm rãi nói:

"Vận Hàm, tôi cùng Sùng Hân tuyệt đối không thể. Em ấy còn quá trẻ."

"Chỉ chi bởi vì em ấy còn trẻ nên không thích sao? Em ấy sớm muộn gì cũng sẽ trưởng thành."

"Trưởng thành được bằng em không?"

"."

Lương Vận Hàm đột nhiên hiểu ra, Văn Dư đang ám chỉ cô thích nàng! Nhịp tim Lương Vận Hàm tăng có chút nhanh.

Văn Dư tin tưởng, dựa vào sự thông minh của Lương Vận Hàm, nhất định sẽ rõ ràng ý của cô. Văn Dư cũng không lo lắng Lương Vận Hàm sẽ bài xích tình yêu đồng giới. Sùng Hân thích cô, nàng lại là chị em tốt của Sùng Hân, nếu có thể tiếp nhận Sùng Hân, đương nhiên cũng có hiểu biết đối với tình cảm nữ nữ, hơn nữa còn có thể tiếp nhận. Huống hồ, lúc cô hôn nàng, nàng không đẩy cô ra!

Văn Dư không biết Lương Vận Hàm có từng yêu phụ nữ hay không, nhưng tình cảm này sinh giữa cô và nàng, dù sao cũng tới quá đột ngột. Vì vậy cô cảm thấy cần phải cho đối phương một chút thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng.

Qua một lúc lâu, Lương Vận Hàm không nhận được mở miệng:

"Văn Dư, tôi cùng Sùng Hân là bạn rất thân. Tôi xem em ấy như em gái vậy."

"Tôi biết."

.

"Ý của tôi là."

Lương Vận Hàm dừng lại không nói thêm gì nữa, nàng có chút loạn. Không thể phủ nhận, Văn Dư khiến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt, nàng cũng rất thích Văn Dư. Thậm chí khi nàng hiểu rõ sâu sắc hơn về cô, nàng càng ngày càng có hảo cảm với cô. Nàng thật không biết tình cảm ấy có gọi là thích hay không, nhưng nàng thừa nhận, đối với nàng, Văn Dư có một sức hấp dẫn vô hình không cách gì cưỡng lại.

Song Sùng Hân phải làm sao bây giờ? Hiện tại, Lương Vận Hàm có chút rối rắm, rốt cuộc là nàng chen giữa Sùng Hân và Văn Dư, hay Sùng Hân chen giữa nàng và Văn Dư đây.

Đôi Lời: mai gặp lại mọi ng :*

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cái Ôm Này Thật Ấm Áp

Editor: Gyunen

Beta: Esley, Gia Nguyễn

"Em suy nghĩ cho Sùng Hân nên sẽ không cân nhắc khả năng giữa hai chúng ta đúng không?"

Một câu nói thẳng khiến Lương Vận Hàm bất cứ căng thẳng trong lòng.

"Em không cảm thấy như vậy rất cứng nhắc sao? Hơn nữa đối với ba người chúng ta cũng không công bằng. Đương nhiên, em có quy tắc của mình, bao gồm một đồng nguyên tắc làm người, đối nhân xử thế gì đó, em có thể hoàn toàn bỏ qua công bằng hay không công bằng. Thế nhưng tôi muốn nói, làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Tôi cùng Sùng Hân sẽ không bởi vì em rút lui mà đến bên nhau. Nếu như Sùng Hân biết tôi thích em, như vậy tình cảm hai người vẫn sẽ phải chịu ảnh hưởng, đến lúc đó chưa chắc em sẽ dễ chịu."

"."

"Lại như em nói, hai em là bạn tốt, chị em tốt. Thế nhưng tình cảm của tôi sẽ không bởi vì tình cảm giữa hai người mà thay đổi. Em không thích tôi thì thôi, bất quá sau này chúng ta cũng không liên hệ, em cùng Sùng Hân vẫn là chị em tốt, mà tôi sẽ trở thành một người qua đường không có gì quan trọng. Vài năm nữa, hai người cũng sẽ quên đi tôi."

"Chị là một người bạn đáng tin cậy!" Lương Vận Hàm cắt đứt lời nói của cô. Văn Dư tự nói mình là một người qua đường để Lương Vận Hàm nghe xong có chút không đành lòng.

Văn Dư vừa nghe, trong lòng có chút vui vẻ. Cô vội vàng nói tiếp:

"Nếu như em cũng có tình cảm với tôi thì sao? Chẳng lẽ chỉ vì tình cảm chị em, em lại buông bỏ hạnh phúc của chính mình, còn tước đi cả quyền mưu cầu hạnh phúc của tôi?"

"."

Lương Vận Hàm cảm thấy Văn Dư thật gian xảo! Nãy giờ nói tràng giang đại hải cuối cùng câu kết mới là câu then chốt. Cô hung hăng dọa người đẩy nàng vào thế không đường phản bác, nhưng cũng làm nàng cảm thấy hơi buồn cười, Văn Dư như vậy khiến Lương Vận Hàm thấy cô sao vừa gian xảo lại vừa có chút đáng yêu.

Lương Vận Hàm biết Văn Dư nói đúng, tạm thời không nói đến nàng và tình cảm của cô, cũng không thể bởi vì Sùng Hân mong muốn mà ép buộc Văn Dư phải tiếp nhận. Đối mặt với sự nhiệt tình đó, Văn Dư cũng không có suy nghĩ không rõ ràng, lúc ở sân bay cô đã từng hỏi Sùng Hân làm em gái của cô, đây chính là lời cự tuyệt rõ ràng nhất.

Lương Vận Hàm hiểu được, Văn Dư nói những lời này, cũng không phải nóng lòng muốn thể hiện quyết tâm, mà do xuất phát từ sự quan tâm đối với Sùng Hân. Văn Dư muốn giảm khả năng tổn thương xuống thấp nhất.

Lương Vận Hàm nghĩ mình thấu hiểu con người Văn Dư nhiều lắm, cách cô chọn thoát nhìn có vẻ tuyệt tình, thật ra ẩn trong đó còn có một phần cảm thông. Chỉ những người từng trải qua bao sóng gió cuộc đời mới có thể bình tĩnh giải quyết vấn đề như thế, làm sao những người trẻ tuổi, táo bạo xông pha có thể sánh bằng. Dĩ nhiên, 31 tuổi vẫn còn trẻ lắm, nhưng với Văn Dư cái tuổi 31 của cô so với bạn bè cùng trang lứa thì chín chắn hơn rất nhiều.

"Em ngồi như thế mệt không, chúng ta nằm xuống rồi nói." Văn Dư không chờ Lương Vận Hàm phản ứng, một bên vươn tay kéo gối, một bên đỡ Lương Vận Hàm nằm xuống. Lương Vận Hàm có chút ngại ngùng, thế nhưng Văn Dư không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Văn Dư cũng nằm xuống bên cạnh, giữa hai người còn một khoảng trống lớn. Điều này khiến Lương Vận Hàm không lo lắng thái quá.

"Vận Hàm, em sợ tổn thương sự nhiệt tình của Sùng Hân, điều này tôi hiểu. Thế nhưng tình yêu sẽ không vì sự thông cảm đối với một người, mà nảy sinh hoặc trở nên sâu sắc hơn."

"Vậy chị định nói với Sùng Hân như thế nào?"

"Nói cái gì? Tôi không thích em ấy? Hay là tôi thích em?"

"Văn Dư, chuyện của hai chúng ta có thể nói sau được không?"

"Có thể, vậy em cũng đừng lo lắng tôi sẽ giải thích thế nào? Đây là chuyện của tôi và em ấy, em không cần tham dự vào."

"Đừng tổn thương em ấy."

"Vậy thì em sẽ tổn thương."

"."

"Vận hãm, tôi không hy vọng vì chuyện của Sùng Hân, mà ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của em đối với tình cảm của chúng ta. Tôi biết bây giờ em cần thời gian, tôi sẽ cho em thời gian, thật tâm suy nghĩ. Trước đó tôi cũng không nghĩ đến chuyện mình sẽ thích em, nhưng vào lúc mất điện, thoáng chốc khoảng cách giữa chúng ta thu hẹp lại. Tôi không biết tại sao mình lại động lòng với em, trước khoảnh khắc định mệnh ấy, tôi vẫn tưởng tìm tôi chẳng thể rung động thêm lần nào nữa."

"Văn Dư, chị xác định đây là tình yêu sao? Có thể chỉ là do độc thân quá lâu, có thể vì thời tiết, hoặc là do cúp điện, nói chung, biết đâu tất cả chỉ là ý loạn tình mê trong phút chốc mà thôi?"

"Vận Hãm, tôi quả thực không chắc chắn đây có phải là tình yêu hay không. Thế nhưng khoảnh khắc động tâm đó không thể nhầm được, không lẽ đây là tình bạn sao?"

"Văn Dư, có quá nhiều yếu tố chưa xác định được, chúng ta đừng vội kết luận được không?"

Lần này đổi lại đến Văn Dư không trả lời. Hai người cứ như vậy im lặng.

"Tôi có chút lạnh, em có cảm thấy lạnh không? Đắp chăn đi."

Nói xong Văn Dư đem chăn trải giữa hai người, cô chui vào, cũng đem một nửa chăn còn lại đắp lên người Lương Vận Hãm.

Lương Vận Hãm sùng sốt một hồi, cuối cùng tức giận hô lên:

"Văn Dư! Chị chính là cố ý!"

"Tôi cố ý cái gì?"

"Chị đầu tiên nói lạnh, kiên quyết bắt tôi lên giường, nói xoa bóp gì đó. Sau đó chị còn cố ý nói mệt, không phải do muốn tôi nằm xuống sao, hiện tại còn nói muốn đắp chăn! Chị."

Trong bóng tối, khóe môi Văn Dư lộ ra một nụ cười, thế nhưng cô không dám cười thành tiếng. Văn Dư hắng giọng một cái,

"Vận hãm, nói như vậy thì em không đúng rồi. Suy tính quá nha!"

"Chẳng lẽ không phải sao!?"

"Đương nhiên không phải! Tôi chỉ bởi vì quan tâm em, mặt khác tôi thật sự sợ lạnh, cơ thể tôi dễ bị lạnh."

"Một mình chị đi mà sợ lạnh!"

Lương Vận Hãm nói xong liền vén chăn muốn đứng dậy.

"Ồi! Em đừng như vậy!"

Văn Dư không chờ nàng xốc chăn xong liền ôm lấy nàng. Thân thể Lương Vận Hãm trong nháy mắt cứng lại. Trong bóng tối, cảm giác càng thêm nhạy cảm, nàng cảm giác được hơi thở ấm áp của Văn Dư truyền đến cổ, tay cô ôm nàng vào lòng thật chặt, trên người truyền đến nhiệt độ của cô.

"Văn Dư!"

Lương Vận Hãm căng thẳng kéo hai tay đang ôm hông mình, tim đập nhanh.

"Bây giờ em có cảm thấy tim đập rất nhanh không? Nếu có, tôi nghĩ đây chính là tình yêu."

Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hãm, gần gũi mà hít lấy mùi hương trên người nàng. Lúc nói chuyện, bờ môi chạm vào cổ Lương Vận Hãm khiến nàng không ngừng run rẩy.

"Văn Dư, buông em ra trước đi." Lương Vận Hãm tận lực duy trì giọng nói bình tĩnh.

"Không buông."

"."

Lương Vận Hãm có chút không biết làm sao, tim nàng hiện tại đập rất nhanh. Được Văn Dư ôm vào trong lòng thân mật như vậy, cảm thụ nhiệt độ của cô, nàng kỳ thực rất hồi hộp, thân thể rất cứng nhắc. Thế nhưng Văn Dư không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng vỗ về tay nàng, từ từ để cơ thể nàng thả lỏng.

"Chúng ta đừng suy nghĩ đây có phải là ái tình hay không được chứ? Em nghe xem, bên ngoài gió còn rất lớn, điện cũng chưa khôi phục. Nơi đây chỉ có hai chúng ta, tôi chỉ muốn ôm em như thế này, được không?"

Lương Vận Hãm không trả lời, thế nhưng cũng không cự tuyệt nữa. Mùi hương trên người Văn Dư rất dễ chịu, hơn nữa cái ôm này rất ấm áp, thời khắc

này, nàng muốn để mặc bản thân tùy hứng một lần.

Thấy Lương Vận Hàm không từ chối, cũng không căng thẳng như hồi nãy, Văn Dư mới dần dần buông ra, muốn thay đổi một tư thế thoải mái. Thế nhưng vừa tạo ra một chút xiu khoảng cách giữa hai người thì Văn Dư đã cảm thấy không thoải mái, cô liền nhẹ nhàng nâng đầu Lương Vận Hàm lên, duỗi tay ra, ôm toàn bộ Lương Vận Hàm vào trong ôm, sau đó nhắm hai mắt lại.

Lương Vận Hàm thuận theo vùi vào trong lòng của Văn Dư, nàng do dự một lúc, mãi đến tận khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Văn Dư, mới nhẹ nhàng đưa cánh tay đặt lên eo Văn Dư. Đã lâu không có cảm giác ấm áp như vậy, nếu như người yêu là Văn Dư, tựa hồ cũng không có gì không tốt. Lương Vận Hàm nghĩ vậy trước khi nhắm mắt lại.

Qua một lúc lâu, hô hấp của hai người đều đều, gió bên ngoài vẫn rất lớn. Văn Dư bỗng nhiên mở mắt ra, nàng nhẹ nhàng xoa xoa thân thể mềm mại mỏng manh của Lương Vận Hàm, siết chặt vòng tay, đặt lên trán Lương Vận Hàm một nụ hôn, sau đó mới ngủ tiếp.

Trong bóng tối, môi Lương Vận Hàm khẽ nhếch lên.

Đôi Lời: cảm ơn mọi ng ủng hộ đông đảo :* yêu lắm yêu lắm, buổi trưa mát mẻ nha mọi người, tốt nhất là chui vô phòng máy lạnh đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lương Vận Hàm Không Hy Vọng Đầu Dây Bên Kia Là Văn Dư

Editor: Gyunen

Beta: Esley

Sáng sớm hôm sau, lúc Văn Dư mở mắt ra, bên cạnh trống rỗng. Cô chớp mắt một cái, Lương Vận Hàm đâu rồi? Văn Dư vừa bước ra phòng đã nghe mùi com chín. Nàng mỉm cười đi tới, tựa vào một bên nhìn bóng người đang bận rộn trong phòng bếp.

Gió đã nhỏ hơn nhiều, ánh mặt trời chiếu vào nhà bếp, nhìn cả người Lương Vận Hàm như toả ra một vầng ánh sáng, trên bếp đang nấu gì đó, bốc hơi nghi ngút, đột nhiên Văn Dư trở nên thư thái, buổi sáng như thế này, thật đẹp như trong tranh.

Dư quang của Lương Vận Hàm nhìn thấy có người đứng phía sau, quay đầu nhìn lại, thì thấy Văn Dư với vẻ mặt thỏa mãn đang dựa vào một bên tường nhìn nàng.

Mặt Lương Vận Hàm có chút hồng,

"Đi rửa mặt đi, sắp ăn được rồi."

"Em làm cái gì a, thơm như vậy!"

"Nguyên liệu nấu ăn ít, em chỉ có thể làm mì trứng gà. Em thấy còn có dưa muối, chị chấp nhận ăn một chút đi."

"Chị thích ăn mì!"

Lương Vận Hàm cười cười, "Nhanh đi rửa mặt đi, xong ngay đây."

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm cười dịu dàng, cảm thấy có chút ngẩn ngơ. Tất cả đột nhiên trở nên tốt đẹp như vậy!

Rửa mặt xong, Văn Dư chủ động giúp đỡ sắp xếp chén đĩa, hai người ngồi trên bàn, cùng nhau yên lặng dùng bữa sáng.

"Tay nghề em thật tốt!"

"Nếu thích thì ăn nhiều một chút."

"Em thường nấu ăn sao?"

"Bình thường ở nhà có nấu ăn."

"Lúc đến thành phố T, em đừng mời chị ăn ở ngoài, chị mua nguyên liệu, em làm cho chị ăn có được hay không?"

"Ha ha, chị thật biết sắp xếp!"

"Chị đang suy nghĩ thực đơn đây!"

"Đừng quá khó nha! Em chỉ biết một chút món ăn gia đình thôi."

"Chị thích món ăn gia đình!"

Lương Vận Hàm ăn gần một nửa bát mì, còn lại đều tiến vào bụng Văn Dư. Lương Vận Hàm không khỏi có chút lo lắng:

"Ăn nhiều như vậy, Chị không khó chịu sao?"

"Không khó chịu."

"Chị đã ăn hai bát rồi."

"Sáng sớm ăn nhiều một chút không có gì đâu."

"."

Nhìn Văn Dư đem hết thấy đồ ăn quét một cái sạch sành sanh, Lương Vận Hàm trong lòng rất vui vẻ. Trải qua một đêm, quan hệ của hai người tựa hồ tiến vào một loại hình thức hoàn toàn mới, mà loại cảm giác này cũng không tệ.

Điện thoại Lương Vận Hàm vang lên, là Sùng Hân. Cô đã trở lại sân bay, hỏi Lương Vận Hàm khi nào trở lại. Xem tình hình thì có thể chuyến bay của hai người sẽ khôi phục vào ngày hôm nay.

Văn Dư thừa dịp Lương Vận Hàm nói điện thoại dọn dẹp bàn sạch sẽ, cũng rửa luôn bát. Lương Vận Hàm cảm thấy hai người phối hợp rất ăn ý, Văn Dư không có kiêu cách cao cao tại thượng như những người tài giỏi khác, điều này làm cho Lương Vận Hàm rất hài lòng.

"Sân bay thông báo em trở lại?"

Văn Dư vừa lau tay vừa hỏi.

"Là Sùng Hân, em ấy nói tình huống ở sân bay khôi phục không ít, phỏng chừng chuyến bay của tụi em có thể cất cánh trong ngày hôm nay."

"Vậy chị cùng với em đi sân bay."

"Để em hỏi một chút chuyến bay của chị tình huống thế nào."

"Không cần, chị không đi Đài Bắc, bây giờ đi thành phố T."

"Sao vậy?"

"Ngày hôm qua chị đã liên lạc tập đoàn để điều chỉnh thời gian. Vừa lúc em về thành phố T, chị đi chuyến bay của em luôn. Bây giờ tình hình thời tiết còn không tốt, chị nghĩ chúng ta cùng nhau sẽ tốt hơn."

Lương Vận Hàm nghe xong không hiểu sao có chút hài lòng. Văn Dư như vậy khiến nàng cảm thấy ấm áp. Vừa nghĩ xong, Lương Vận Hàm cảm động phục lên chuẩn bị đi thay. Nàng phát hiện đồng phục đã được ủi thẳng, tâm trạng lại thêm ấm áp.

Lương Vận Hàm thay đồng phục xong, ở trong phòng đi lại dọn dẹp, Văn Dư ngồi ở trên ghế salông giả bộ xem tạp chí, trên thực tế ánh mắt thỉnh thoảng hướng về Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm sạch sẽ gọn gàng, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt ôn nhu, thực sự là càng nhìn càng thích.

Văn Dư buông tạp chí, đi tới phía sau Lương Vận Hàm, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng. Lương Vận Hàm đầu tiên là cứng đờ, nhưng rất nhanh cơ thể thành tĩnh lại, trên người Văn Dư có mùi trà nhàn nhạt khiến người ta rất an tâm. Cái ôm này dường như để Lương Vận Hàm bắt đầu có chút quyến luyến rồi.

"Chân của em đỡ hơn chưa?"

"Đã đỡ rồi."

"Lại đây, chị giúp em xoa thuốc một lần nữa, sau đó chúng ta cùng đi."

Lương Vận Hàm bị Văn Dư kéo ngồi xuống ghế salông, Văn Dư nâng chân Lương Vận Hàm đặt ở trên đùi cẩn thận xoa bóp. Văn Dư bắt đầu xoa mắt cá chân Lương Vận Hàm, ánh mắt Văn Dư chăm chú, cảm giác quyến luyến nồng đậm dâng lên từ tận đáy lòng. Cô muốn cùng Lương Vận Hàm ở bên nhau, nguyện vọng này bây giờ càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Nhìn Văn Dư như vậy, tâm Lương Vận Hàm càng mềm mại thêm. Nàng nhẹ nhàng nắm chặt tay Văn Dư, Văn Dư ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm mỉm

cười, nắm ngược lại tay nàng. Ánh mặt trời chiếu vào phòng khách, một mảnh yên bình.

Hai người đến sân bay liền chia ra làm việc. Ken đặt vé máy bay xong, Văn Dư liền để anh lái xe về. Lúc sắp đi, Ken nhớ lại vừa nãy gặp Sùng Hân, Sùng Hân hỏi anh Văn Dư ở đâu, anh nói là cô đang trên đường tới sân bay. Ken suy nghĩ một chút rồi nói:

"Em không có nói nhiều về chuyện của Lương tiểu thư."

Văn Dư gật đầu, không nói gì.

Kỳ thực Văn Dư không nghĩ tới sẽ có cô gái trẻ đẹp yêu thích mình, ít nhất nhiều năm qua cũng không trải qua chuyện như vậy. Hơn nữa Văn Dư tự nhận mình không phải là người đẹp, mà thực chất tính tình còn có chút tùy tiện, lại hơi cường thế.

Huống hồ Văn Dư vốn là người trọng sự nghiệp, nỗ lực trong những năm qua cũng vì muốn thăng tiến. Con đường này có bao nhiêu khó khăn chỉ mình cô biết, cô không có năng lượng dư thừa dành cho việc phong hoa tuyết nguyệt. Cô vô tình nhớ lại sự ngông cuồng khi còn trẻ, chợt cảm thấy bây giờ giống như đang mơ.

Thế nhưng vừa nghĩ tới Lương Vận Hàm, Văn Dư không nhịn được nở nụ cười. Người con gái xinh đẹp này thoáng cái liền bước vào thế giới của cô, nằng như một tia nắng mặt trời ấm áp chiếu vào trái tim nhiều năm phủ đầy bụi của Văn Dư, khiến cô không thể không động lòng.

Văn Dư bỗng nhiên nghĩ đến một người, có thể từ nàng hiểu thêm một chút về Lương Vận Hàm. Vì vậy cô liền gọi Fanny, nàng là quản lý trực ban của hãng hàng không.

"Hey, Dư. Có chuyện gì thì nói mau được không, mình đang bận muốn nổ tung!"

"À, chuyến bay của Lương Vận Hàm khi nào thì cất cánh?"

"Ai?"

"Lương Vận Hàm"

"Cậu biết em ấy?"

"Ừm"

"Gặp trên máy bay sao?"

"Xem như thế đi."

"Ha, trời ơi! Mùa xuân của Dư đến rồi sao?"

"Là mùa xuân hay là mùa đông tạm thời còn khó nói."

"Mình thích sự ảm đạm của cậu!"

"Thời gian cất cánh đã xác định chưa?"

"Rồi, đại khái một tiếng rưỡi nữa, rất nhanh phát thanh sẽ thông báo. Cậu ngồi chuyến bay này?"

"Ừm"

"Cool!"

"Không nói nữa, rảnh rồi thì hẹn gặp mặt đi."

"Hừ, người bạn rộn như cậu làm sao có thời giờ gặp những người bình thường như mình chứ!"

"Vẫn còn trách mình ném cậu qua cho Dan sao?"

"Hừ! Mình thù rất dai đấy!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười thích thú của Văn Dư. Fanny thích giọng nói của Văn Dư, Không phải là kiểu dễ nghe thông thường, mà là rất có ý vị.

"Dư, em ấy không tệ nha."

"Người có thể được cậu tán thưởng cũng không nhiều."

"So sánh với cậu mà nói, mình tán thưởng em ấy hơn."

"Fanny, tiếng Trung của cậu càng ngày càng tốt rồi đó! Đã nói được những câu phức tạp như thế!"

"Đáng ghét!"

Fanny cúp điện thoại nhìn Lương Vận Hàm bên cạnh một chút. Lương Vận Hàm đang bận rộn chuẩn bị. Lần trước họp tác Fanny rất thích thái độ làm việc của Lương Vận Hàm bình tĩnh lạnh lùng, đó là tính cách do nghề nghiệp tu dưỡng thành. Đương nhiên, Fanny cũng thưởng thức vẻ đẹp của nàng, chỉ là quá mức lạnh lùng. Khẩu vị của Dư thật nặng nề!

Lương Vận Hàm cảm nhận được ánh mắt của Fanny, nàng nghe được Fanny đang nói chuyện điện thoại cùng một người tên là Dư. Trong nháy mắt, Lương Vận Hàm thật suy nghĩ một chút, đối phương có phải là Văn Dư hay không. Thế nhưng nàng rất nhanh liền phủ nhận, nào có chuyện trùng hợp như vậy! Huống hồ Fanny cũng là mỹ nữ nóng bỏng, còn là gái tây tóc vàng mắt xanh. Giọng nói thân mật trong điện thoại để Lương Vận Hàm hy vọng người đó không phải là Văn Dư.

Sau đó trong lúc họp, Lương Vận Hàm vẫn cứ cảm thấy ánh mắt Fanny sẽ thỉnh thoảng liếc nhìn mình. Nàng cùng Fanny không phải rất thân, thế nhưng nàng phi thường tán thưởng trình độ làm việc của Fanny.

"Chị Hàm, chị thật sự không cảm thấy ngày hôm nay Chị Fanny rất thường nhìn chị sao?"

"Có à?"

"Chị cùng Đan hẹn hò sao?"

"Cái gì!"

"Fanny cùng Đan họp như vậy, em còn tưởng là chị giành bạn trai của người ta đấy! Nếu không phải như vậy người ta nhìn chị làm gì!"

"Em chỉ giỏi suy nghĩ lung tung!"

Cuộc họp kết thúc rất nhanh, mọi người thu thập đồ đi lên xe buýt, chạy về phòng chờ của sân bay. Nghĩ đến Văn Dư cũng ngồi chuyến bay lần này, Lương Vận Hàm mơ hồ có chút chờ mong.

"Chị Hàm, hồi nãy em nhìn thấy trợ lý của Văn Dư."

"VẬY À."

Tâm Lương Vận Hàm run lên, người trợ lý cẩn thận kia, sẽ không nói cho Sùng Hân biết mình đi tới nhà Văn Dư chứ? Lương Vận Hàm trong lòng có chút thấp thỏm.

"Nói đến Văn Dư liền thấy tức! Nếu có nhận chị em, em cũng phải tìm một người chị dịu dàng chứ, còn toàn thân chị ta lại chẳng có tí cảm xúc thân thiết nào!"

Lương Vận Hàm vui vẻ cười khúc khích, "Đúng là không có!"

"Không biết khi đó chị ta mệt mỏi hay xảy ra chuyện gì, đột nhiên nói câu đó! Muốn cự tuyệt cũng nên suy nghĩ kỹ một tý chứ! Còn muốn em làm em gái!"

"Người ta không muốn tổn thương em mới nói như vậy, em thì tốt rồi, lúc mới để ý còn vồ vập người ta!"

"Hừ! Loại người ngoài lạnh trong nóng như vậy, có cho em cũng không thèm đâu!"

Lương Vận Hàm hơi kinh ngạc nhìn Sùng Hân, vì sao trong vòng một đêm, lại từ sùng bái yêu thích biến thành chê bai ghét bỏ rồi? Lẽ nào thật sự đúng như lời Văn Dư nói, Sùng Hân còn trẻ nên nhiệt tình tới nhanh đi cũng nhanh?

"Chị nhìn em như thế làm gì?"

"Trước đây không phải em còn rất thích chị ấy sao?"

"Chị cũng nói đó chỉ là thích. Em còn thích rất nhiều người, em còn yêu thích Angelina Jolie đấy!"

"."

Lương Vận Hàm thực sự không biết nói gì cho phải, thế nhưng nghe Sùng Hân nói không thích Văn Dư, trong lòng nàng chợt dễ chịu hơn.

Esley: há, Vận hàm có vẻ thích được Văn tổng vồ vập lắm ả)) Nói chứ mai và mốt Esley bận công tác, nên sẽ k post chương mới đc, mọi người ráng chờ đến t5-t6 Esley post bù nha? đảm bảo trước cuối tuần sẽ post đến c20

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Văn Dư Mặt Dày Vào Ở Nhà Lương Tiếp Viên Trưởng

Editor: Gyunen

Beta: Hoon, Esley

Khi các hành khách lên máy bay, Văn Dư chỉ cười lịch sự gật đầu bước qua Lương Vận Hàm và Sùng Hân. Trước giờ đăng ký lên máy bay, Lương Vận Hàm nhận được tin nhắn của Văn Dư, nói cô không đặt được khách sạn. Lương Vận Hàm nhìn tin nhắn nhin không được lắc đầu, Sùng Hân nói đúng, đây thật là một lý do cầu huyết mà! Trớ lý của cô nhiều như vậy, còn có một đám nhân viên đi theo hầu hạ, lẽ nào không ai đặt được khách sạn?

"Em giúp chị đặt."

"Chị quên mang tiền rồi."

Lý do này so với lý do trước còn cầu huyết hơn!

"Em cho chị mượn."

"Em giúp chị đặt khách sạn hay cho chị mượn tiền?"

"Cả hai."

"Lãng phí!"

"Vậy chị muốn sao?"

"Không phải em ở một mình sao?"

"Em ở chung với Sùng Hân."

Sau đó điện thoại gửi về một đồng dấu chấm than. Lương Vận Hàm trốn ở trong phòng vệ sinh rửa tay vừa gửi tin nhắn vừa cười.

Ngồi vào chỗ, Văn Dư còn không ngừng cảm điện thoại lắc qua lắc lại, Lương Vận Hàm đi qua cô hai lần, hai người đều không có tiếp xúc gì. Mãi cho đến khi máy bay chuẩn bị cất cánh, Lương Vận Hàm mới đi tới Văn Dư bên cạnh, dịu dàng nói:

"Chào ngài, máy bay sắp cất cánh, cảm phiền ngài tắt điện thoại di động."

Văn Dư bấm bấm điện thoại di động mấy lần, lại lắc lắc, sau đó ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm nói:

"Điện thoại di động của tôi hình như có vấn đề, tắt máy không được. Cô xem qua dùm tôi đi."

Lương Vận Hàm không biết cô lại định giờ trò quý gì, nhìn cô hai giây, cầm lấy điện thoại. Lương Vận Hàm nhìn kỹ, trên đó viết: "Chúng ta hẹn hò đi!"

Văn Dư cúi đầu sờ sờ mũi, quay đầu nhìn sang hướng khác. Lương Vận Hàm không rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì, trường hợp lãng mạn như thế này bản thân nàng chưa từng trải qua, trước đây nàng cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng là bây giờ đối tượng đối thành Văn Dư, nàng mới chợt phát hiện đáy lòng có chút vui sướng!

Nàng nhanh chóng bấm vài chữ: "chờ ub."

Sau đó trả điện thoại cho Văn Dư, trên mặt Lương Vận Hàm vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp,

"Chúc chuyến đi của ngài vui vẻ." Sau đó nàng đứng dậy rời đi.

Văn Dư nhìn chằm chằm ba chữ này, vừa vui lại vừa buồn! Vui ở chỗ Lương Vận Hàm đã đáp ứng lời tỏ tình của cô, mà buồn ở chỗ ub là cái gì a!? Ai có thể nói cho cô biết đây là gì không!? Nàng không nên đùa giỡn cô như vậy nha!!

"Chị ta lại làm sao vậy?"

Sùng Hân bắt nắn hỏi.

"Điện thoại không tắt máy được."

"Lại dùng mấy cái lý do thối nát! Người này có thể tiến bộ thêm chút nào không!?"

"Này, em trở mặt có chút nhanh quá rồi đó, lúc trước còn xem người ta như bảo bối, hiện tại thì ghét bỏ như cây cỏ."

"Loại cây cỏ như nàng không thích hợp với hoa viên nhà em, sớm chuyển đi chỗ khác thì hơn!"

Lương Vận Hàm cười cười không lên tiếng, tiếp tục làm việc. Lương Vận Hàm không hiểu sao nàng cảm thấy việc Sùng Hân đột nhiên thay đổi có chút kỳ quái. Không lẽ thật sự là do trẻ tuổi nên nhiệt tình tới nhanh đi cũng nhanh?

"Xin hỏi ngài cần uống gì không?"

"Không cần, cảm ơn."

"Còn quý bà đây?"

"Soda, cảm ơn."

"Được, xin chờ một chút."

Sùng Hân đưa soda xong trở về nhỏ giọng thì thầm với Lương Vận Hàm:

"Chị Hàm, cô gái bên cạnh Văn Dư tại sao cứ nhìn chăm chăm chị ta à? Hai người hình như cũng không quen biết nhau."

Ngay cả Sùng Hân cũng nhìn ra, từ khi lên máy bay, cô gái trẻ ngồi bên cạnh Văn Dư liên tục không coi ai ra gì cứ nhìn chăm chăm Văn Dư. Lương Vận Hàm cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng ngoại trừ việc cô gái nọ cứ liên tục nhìn Văn Dư, thì toàn thân từ trên xuống dưới tựa hồ cũng không có gì không ổn.

"Chị Hàm! Cô gái đó nhìn cũng còn trẻ."

"Thế nhưng khí thế không nhỏ."

"Cô ấy nhìn trùng Văn Dư rồi à?"

"."

"Bạch Phú Mỹ à!"

"Đừng bà tám chuyện của người khác."

"Đây là em quan tâm chị ta đấy chứ!"

"Không phải mới lúc này em còn ghét loại cây cỏ này sao, còn muốn chuyển đi!"

"Em nói vậy là vì." Sùng Hân đột nhiên ngừng lại, bĩu môi không nói nữa, xoay người đi đến một khoang khác.

Nhìn Văn Dư một hồi, cô gái trẻ rốt cục quay đầu đi cùng với một tiếng hừ lạnh. Văn Dư từ đầu đến cuối đều không nhìn cô gái bên cạnh, thế nhưng cô rõ ràng cảm nhận được ánh mắt sắc bén đến từ bên cạnh, đương nhiên, cũng không bỏ qua âm thanh hừ lạnh kia. Cô cảm thấy có chút kỳ quái, thế nhưng mặt ngoài cô vẫn tỏ ra vẫn đậm phong khinh*

*Vân đạm phong khinh: xem nhẹ như mây gió

Lương Vận Hàm ngẩng đầu nhìn Văn Dư, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, tên này chỉ biết giả vờ giả vịt cảm quyền sách, vừa rồi khi đi ngang qua người cô, nàng đã thoáng nhìn qua, cả trang giấy trống không, chỉ có mỗi một chữ "ub", hơn nữa đã lâu còn chưa được lật sang trang mới.

Đèn phục vụ sáng, là Văn Dư. Lương Vận Hàm cầm một tờ khăn giấy tới, tắt đèn phục vụ, mỉm cười hỏi: "Xin hỏi ngài cần gì?"

"Ồ đây có từ điển không?"

Lương Vận Hàm trầm nghĩ, bây giờ vẻ mặt của nàng chắc chắn đang mang đầy hắc tuyến! Người xung quanh bắt đầu nhìn qua, đây là kiểu bắt chuyện mới của Văn Dư sao?

Lương Vận Hàm vẫn duy trì nụ cười chuyện nghiệp, nói:

"Thật ngại, trên máy bay không có chuẩn bị từ điển. Thế nhưng tờ khăn giấy này có thể sẽ giúp được ngài." Nàng nói xong thì đưa khăn giấy cho Văn Dư.

Văn Dư nhận lấy, liếc mắt đọc xong liền nở nụ cười,

"Đúng là nên viết một mẫu tin ca ngợi sự chuyên nghiệp dành cho hãng hàng không này, sự phục vụ thực sự có thể biến hoá hợp lòng người. Vô cùng cảm ơn!"

"Cảm ơn lời khen tặng của ngài dành cho hãng hàng không chúng tôi."

Lương Vận Hàm nói xong liền đứng dậy rời đi.

Văn Dư nắm chặt tờ khăn giấy trên tay, cố gắng nhịn cười. Góc trái phía dưới của tờ khăn giấy vẽ một cốc cà phê nóng bốc hơi bị bao quanh bởi một hình vuông, trên hình vuông viết chữ "ub". Hóa ra là chỉ tiệm cà phê a!

Máy bay hạ cánh xuống thành phố T, Văn Dư bước xuống máy bay. Cô lấy hành lý, thông thả đi ra cổng. Văn Dư đi không lâu liền nhìn thấy tiệm cà phê, cô đi vào gọi bình trà, tìm chỗ ngồi xuống đợi Lương Vận Hàm.

Vì bị bão tuyết trì hoãn một ngày, phi hành đoàn chỉ được tổ chức tạm thời, Lương Vận Hàm vừa xuống máy bay liền phải đi họp. Trong lúc họp, nàng nhận được tin nhắn của Văn Dư, một tấm hình chụp tờ khăn giấy nàng đưa cho cô ban nãy, bên cạnh cốc cà phê có thêm một khuôn mặt nhăn nhó.

Tên này chắc là chờ lâu quá nên bắt đầu sốt ruột rồi! May mà cuộc họp cũng không kéo dài quá lâu. Sau khi kết thúc, Lương Vận Hàm cùng mọi người tạm biệt, vội vàng chạy tới ub.

"Chị chờ lâu chưa?"

"Bao lâu chị cũng chờ."

"Đeo miệng!"

"Em có mệt không?" / "Chị có đói bụng không?"

Hai người nói cùng một lúc, nói xong cả hai đều nở nụ cười trên môi. Văn Dư nắm lấy tay Lương Vận Hàm dưới bàn.

"Đi thôi, em giúp chị đặt khách sạn."

"A?!"

Lương Vận Hàm nhìn cười đứng dậy đi ra ngoài. Văn Dư mang về mặt đau khổ kéo hành lý, chạy vài bước đuổi theo Lương Vận Hàm, đi song song bên cạnh nàng.

"Em thật sự muốn đặt khách sạn dùm chị à! Đừng hẹp hòi như vậy được không!"

"Em giúp chị đặt khách sạn mà chị còn nói em hẹp hòi?"

"Em"

Lương Vận Hàm nhìn về mặt đầy oan ức của Văn Dư, cuối cùng nhịn không được bật cười.

"Ánh mắt của chị bây giờ thật giống mấy động vật nhỏ!"

"Vây em chính là đang ngược đãi động vật nhỏ đó!"

". Chị thì nhỏ chỗ nào?"

"Lòng dạ hẹp hòi! Thù dai."

"Ha ha ha."

Lương Vận Hàm mang Văn Dư về nhà nàng. Ngoại trừ Sùng Hân, Lương Vận Hàm chưa từng mời ai về nhà. Văn Dư vào nhà nhìn lướt qua một vòng: một phòng khách lớn, bốn bức tường xung quanh lắp giá gỗ thấp, chân nhỏ, trên đó bày đầy sách. Giữa phòng khách là một bộ sofa lớn thoải mái, bên cạnh là một cái ghế nằm rộng khoảng nửa người. Phòng khách Lương Vận Hàm nói với một ban công rộng rãi, bên ngoài xếp một cái bàn tròn nhỏ cùng hai chiếc ghế mây. Nhà bếp có một chiếc bàn gỗ vừa rộng vừa dài, một phần ba của chiếc bàn được kết hợp với bồn rửa tay. Nhà trang trí theo phong cách Địa Trung Hải, bên trong nhà màu xanh lam, dùng trắng và vàng làm tông màu chủ đạo, phòng không lớn, nhưng cô vẻ rất ấm áp.

Thấy Văn Dư từ lúc vào cửa đã bắt đầu quan sát nhà nàng, Lương Vận Hàm cười nói:

"Chỗ của em không thể nào so với nhà chị được, nó nhỏ hơn nhiều."

"Thế nhưng lại rất ấm áp."

"Thật không?"

"Chị thật thích cái ghế nằm kia."

"Em cũng vậy."

"Vậy cái ghế đó có nằm hai người được không?"

"."

Văn Dư vô cùng thích nhà Lương Vận Hàm, đương nhiên, điều khiến cô thích nhất chính là ở đây chỉ có một phòng ngủ. Lương Vận Hàm đôi về đồ thường, tóc thả xuống, đuôi tóc hơi cong lên, càng khiến dáng người quyến rũ của nàng nổi bật hơn. Ánh mắt Văn Dư như hồ nước, Lương Vận Hàm ngai ngừng phớt lờ ánh mắt đó.

"Chúng ta ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn đi."

"Em không mệt sao?"

"Không phải chị thích những món ăn gia đình sao?"

"Nhưng chị cũng không nỡ để em làm bây giờ a. Hay là ra ngoài ăn luôn đi, tìm nơi nào ăn ngon một tí."

Lương Vận Hàm mỉm cười nhìn Văn Dư, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Cũng tốt, ngày mai và ngày mốt em được nghỉ, đến lúc đó sẽ làm cho chị ăn. phía sau tiểu khu có một quán mì cách không xa, ăn rất ngon. Chị có muốn nếm thử hay không?"

"Được. Chị thích ăn mì!"

Hai người tới quán mì Như Ý, quán không lớn, thế nhưng rất sạch sẽ. Lương Vận Hàm là khách quen của tiệm này,

"Bác gái, như cũ, hai tô."

"Ui! Tiểu hân đến rồi à! Mấy ngày nay không thấy con! Đây là bạn của con à!"

Lương Vận Hàm cười gật đầu, sau đó kéo Văn Dư tìm một chỗ ngồi.

"Em cùng bà chủ rất thân?"

"Ừm, em thường ăn ở đây."

"Hắn là thân thiết lắm, có thể khiến em cười tươi như hoa!"

"Tính tình của bác gái rất tốt."

"Thật không."

"Có một lần bác phát hiện thịt bò có mùi lạ, lúc đó trong cửa hàng có rất nhiều khách. Bác vẫn thu hồi tất cả tô mì, đồng thời cam kết sẽ bồi thường theo giá gốc cho mỗi khách."

"Thế hôm đó chẳng phải tiệm đã làm không công sao, đều phải bồi thường hết rồi!"

"Quanh đây thịnh vượng sẽ có con nít hoặc người già đến ăn xin, mặc kệ thật giả, bác đều hỏi là muốn ăn mì hay là muốn tiền. Nếu như người ta nói ăn mì, thì bác sẽ làm một phần mì; nếu như người đó muốn tiền, bác gái sẽ đưa tiền. Hơn nữa lần trước tiểu khu có hoạt động từ thiện, một mình bác đã quyên góp 2 vạn."

"2 vạn? Cái tiệm này, ít nhất là lợi nhuận của ba bốn tháng mới đủ? Em chắc chắn không phải là bác gái đang làm tuyên truyền công ích cho tiệm của mình chứ?"

"Chị lúc nào cũng mang đầu óc kinh doanh!"

Văn Dư cúi đầu sờ mũi, cười cười không lên tiếng.

"Có rồi đây! Nếu là bạn của Tiểu Hân, nhất định phải thêm đồ ăn! Đây là thịt bò kho tương, chiêu bài(món tủ) của tiệm này, buổi trưa mới vừa làm xong ! Nếm thử!"

"Cảm ơn bác!" Lương Vận Hàm cười nói.

"Nhìn qua cũng cảm thấy rất ngon! Cảm ơn bác! Con là bạn rất thân với Tiểu Hàm mới từ nơi khác đến đây, con họ Văn! Bác gọi con Tiểu Văn được rồi!"

"Ai da, họ Văn nha! Cháu ngoại của bác cũng họ Văn, hiện tại đang học tại đại học T, là niềm hãnh diện của nhà bác đây!"

"Thật trùng hợp! Thế thì bác phải nhớ kỹ con, sau này còn cùng tiểu hàm sẽ thường xuyên đến đây nữa!"

"Ha ha, sẽ nhớ kỹ! Con mà tới bác nhất định sẽ cho thêm đồ ăn!"

"Cảm ơn bác gái! Tiệm của bác nhất định sẽ càng ngày càng buôn bán phát đạt!"

"Ai u, Tiểu Văn miệng thật ngọt! Hi vọng đúng như lời con chúc! Các con cứ từ từ ăn, bác không quấy rầy nữa!"

Bác gái vui cười hơn hờ bước đi, Lương Vận Hàm một tay chống cằm, cười như không cười nhìn Văn Dư. Văn Dư bị nàng nhìn có chút mặc danh kỳ diệu*, hỏi:

*mặc danh kỳ diệu: không hiểu tại sao

"Làm sao vậy?"

Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm Văn Dư, lắc đầu.

"Có ý gì a!"

"Không có gì, mau ăn đi. Chị mau ném thử phần thịt bò bác cố ý làm tặng chị!"

"Lời này tại sao nghe có chút chua đây?"

"Tốt với chị quá mà!"

"Có phải là em đang ganh tị chị dành phần yêu thương của bác đối với em không?"

"Em phát hiện miệng chị cái gì cũng có thể nói! Nam nữ già trẻ đều có thể bị chị dụ dỗ đến ngoan ngoãn!"

"Ng ngoan ngoãn thì không dám nói, ít nhất chị là tâm hoa nộ phóng* đi!"

*Tâm hoa nộ phóng: mở cò trong bụng

Văn Dư vừa nói vừa gấp một miếng thịt bò cho Lương Vận Hàm,

"Thôi mà, đừng ghen ghét, mẹ của chị nói chị từ nhỏ đã đeo miệng, bởi vậy chị rất ít bị đánh đòn! Em thì sao, vừa nhìn liền thấy lạnh lùng xa cách, phỏng chừng từ nhỏ đã rất bướng bỉnh!"

Lương Vận Hàm cười tròng nạng một chút, cúi đầu ăn mì.

"Món mì này thật sự rất ngon!"

"Đúng vậy, mì sợi là do sư phụ họ Trương làm, tay nghề rất tốt."

"Ngay cả sư phụ kéo mì em cũng biết?"

"Bác gái cùng Trương sư phụ đều ở tiểu khu này, tình cờ gặp mặt em sẽ tán gẫu vài câu."

"Bác gái ở một mình sao?"

Lương Vận Hàm hơi kinh ngạc, "Làm sao chị biết?"

"Cảm giác."

"Không phát hiện chị còn có năng lực này!"

"Còn nhiều điều em chưa phát hiện ra lắm. Chị đây tài năng đầy mình!"

"Chị là rắn sao?"

"."

"Nếu không thì là gấu?"

"."

"Chẳng lẽ là lão hổ?"

"Lương tiếp viên trưởng! Chị phát hiện thực ra em rất xấu xa!"

Esley: hôm qua Esley bay máy bay tìm kiếm Lương Vận Hàm mà chỉ toàn gặp pà ngoại Lương Vận Hàm, đúng là đời k như tiểu thuyết bách hợp...

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lương Vận Hàm Quá Mê Người, Nên Kéo Qua Hôn Nồng Nhiệt Một Lần!

Editor: Gyunen

Beta: Thao, Esley

Hai người ăn nỡ xong, cùng bà chủ chào hỏi mấy câu rồi ra về. Văn Dư cùng Lương Vận Hàm vừa tản bộ vừa đi đến siêu thị.

"Em không biết lái xe sao?"

"Không biết."

"Tại sao em không học?"

"Bay tới bay lui em thấy đủ mệt rồi, trở về mặt đất không muốn lại phí sức lái xe."

"Em đang ám chỉ là người yêu của em sẽ phụ trách lái xe đúng không?"

"Ha ha, em không có ý như vậy!"

"Chị biết lái xe."

"Chị tự lái sao?"

"Ừm, ngoại trừ thời gian công tác, thời gian còn lại chị đều tự mình lái. Tình tình chị đặc biệt thích tự do, không thích bị ràng buộc."

"Chị đang ngụ ý người yêu của chị không nên lo lắng chuyện của chị à?"

"Ha ha, miệng lưỡi em thật sắc bén! Trước kia tại sao chị không phát hiện ra đây?"

"Hiện tại phát hiện cũng chưa muộn!"

"Đúng vậy. Chị rất thích!"

"."

Lương Vận Hàm thật sự nói không lại Văn Dư, da mặt cũng không dày bằng cô!

Hai người tới siêu thị, Văn Dư tự giác đẩy xe đi bên cạnh Lương Vận Hàm. Hai người cười nói huyền thoại giữa các kệ hàng, đột nhiên truyền đến một tiếng hô:

"Vận Hàm?"

Hai người dừng bước quay đầu nhìn lại, là Nghiêm An.

Nghiêm An rất bất ngờ khi nhìn thấy Lương Vận Hàm ở đây, anh ta cùng mẹ đi siêu thị mua đồ. Nghiêm An là người rất hiếu thảo, chỉ cần có thời gian

không bay, đều sẽ ở nhà cùng mẹ. Kỳ thực anh ta từ nhỏ đã phi thường nghe lời, đặc biệt là lời của mẹ. Cho dù lớn rồi, có việc gì vẫn bàn bạc với mẹ, bởi vậy ý kiến của mẹ đối với anh ta mà nói vô cùng quan trọng.

"Đúng là em rồi! Lúc đầu anh còn không có chắc chắn. Em cùng bạn đi dạo siêu thị sao?"

Lương Vận Hàm khôi phục khí chất lạnh lùng bình thường, cười nhạt gật đầu một cái, coi như trả lời "Đúng vậy" Sau đó liền không nói chuyện nữa.

Nghiêm An lại bị đông lạnh tại chỗ. Rõ ràng vừa nãy nhìn thấy Lương Vận Hàm cùng cô gái bên cạnh nói chuyện về mặt ôn nhu, còn lộ ra ý cười. Tại sao vừa nhìn thấy anh liền đổi thành dáng vẻ lạnh như băng đây.

"Tiểu An, gặp bạn hả con?"

Văn Dư nhìn người phụ nữ trung niên vừa nói chuyện, trông bà rất giống Nghiêm An, vừa nhìn đã biết là hai mẹ con. Mặc dù bà đang mỉm cười khi nói, thế nhưng giọng nói vẫn lộ ra sự nghiêm khắc.

"Mẹ, con giới thiệu cho mẹ một chút. Đây là tiếp viên trưởng của hãng chúng con, vô cùng tài giỏi, Lương Vận Hàm. Người bên cạnh là bạn của cô ấy." Giọng nói của Nghiêm An tràn đầy sức sống và sự phấn khởi.

"Chào bác gái!"

Lương Vận Hàm mỉm cười chào hỏi với mẹ Nghiêm An

Bà đánh giá Lương Vận Hàm từ trên xuống dưới một hồi, trong mắt lộ ra tia yêu thích, ngữ khí cũng nhu hòa rất nhiều.

"Lương tiểu thư thực sự xinh đẹp."

"Cám ơn bác khen tặng."

"Nhân lúc gặp nhau, không biết Lương tiểu thư tối nay có bận gì hay không? Nếu rảnh rồi chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm đi."

"Thật ngại quá, con cùng bạn tí nữa có việc, không dám làm phiền bác cùng Nghiêm phó rồi."

Lương Vận Hàm cười nhạt từ chối. Mẹ của Nghiêm An nghe xong có chút không vui, liếc Nghiêm An một cái.

"Vận Hàm, ngày mai không phải em rảnh sao? Chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi!"

Hỏi trắng trợn như vậy! Văn Dư trong lòng hơi kinh ngạc, động vật giống đực bây giờ là quá mức tự tin, hay là thật sự ngốc nghếch nên không thể hiểu được tâm lý phụ nữ ngày nay đây? Đừng nói người được mời là núi băng Lương Vận Hàm, dù đổi thành nha đầu Sùng Hân kia, có khả năng cũng sẽ cho anh mất mặt!

"Thật không tiện, ngày mai tôi có hẹn rồi. Chúng ta hẹn lại lần sau được chứ?"

Thấy chưa? Bị cự tuyệt ngay lập tức! Ngay ở trước mặt mẹ mình và bạn của người ta mà mời theo phong cách "đọa dẫm" này, đúng là cách dễ bị ghét nhất! Văn Dư ở trong lòng không ngừng chà đạp Nghiêm An, nhưng ngoài mặt vẫn vẫn đậm phong khinh, giữ vững dáng vẻ hiểu biết và lịch sự.

Nghiêm An nghe xong trong mắt đầy vẻ mất mát nhưng không thể làm gì khác hơn là nói:

"Ừm, vậy cũng được. Lần sau có cơ hội sẽ mời em ăn cơm."

Lương Vận Hàm không trả lời, chỉ là mỉm cười nói với bà Nghiêm:

"Bác gái, vậy cháu cùng bạn đi trước. Bác cùng Nghiêm phó cứ tiếp tục đi dạo. Tạm biệt."

Nói xong nàng gật đầu chào hỏi Nghiêm An, rồi quay người rời đi. Văn Dư cũng gật đầu chào mẹ con Nghiêm An, quay người đuổi theo Lương Vận Hàm. Văn Dư không hỏi người đàn ông này là ai, Lương Vận Hàm cũng không có giải thích gì, hai người hiểu ngầm nhau như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Chị thích ăn thịt không?"

Lương Vận Hàm đi về hướng khu thịt tươi hỏi.

"Không có đồ ăn gì mà chị không thích cả."

Lương Vận Hàm quay đầu nhìn vóc người của nàng,

"Dáng người chị cũng rất cân đối, không mập."

"Chị vận động để khống chế cân nặng"

"Ăn thật nhiều, sau đó sẽ nỗ lực hoạt động để tiêu hao?"

"Đúng vậy."

"Sinh hoạt thật không có quy luật."

"Nguyên nhân sâu xa của chuyện này chính là do không ai chăm sóc cuộc sống của chị."

"Chính mình phải biết tự chăm sóc bản thân chứ!"

"Chị phụ trách kiểm tiền, làm sao có thời giờ chăm sóc bản thân?"

"Đây cũng được tính là lý do sao?"

"Đây là chị vì em tìm lý do đó!"

"Em mới không thèm quản chị."

"Chị là một người tự giác, không cần phải quản đâu! Có người làm đồ ăn cho chị là được. Như thế nào? Yêu cầu không cao đi?"

"Vậy chị có thể tìm bảo mẫu nấu ăn."

"Bảo mẫu có thể lên giường không?"

"Lưu manh!"

"Không được sử dụng từ ngữ có tính chất công kích!"

Hai người mua một ít nguyên liệu, Văn Dư kiên quyết đòi trả tiền.

"Chị đã nói là chị sẽ phụ trách kiểm tiền!"

"Lẽ nào em phải phụ trách nấu cơm?"

"Em phụ trách xài tiền!"

Hai người cười nói đi về nhà.

Trên đường, Văn Dư nhận được điện thoại của Tiêu, hỏi cô đang ở đâu. Văn Dư nói mình ở thành phố T. Tiêu hỏi cô lúc nào về thành phố A? Văn Dư nói trong thời gian ngắn sẽ không về, thành phố T mới mở một dự án đang trong giai đoạn chuẩn bị, rất bận. Hai người lại tùy tiện nói vài câu liền cúp điện thoại.

Lương Vận Hàm không hỏi Văn Dư người đó là ai, thế nhưng biết hẳn là người rất thân thuộc. Giọng điệu Văn Dư có chút tùy tiện, nhưng chính bởi sự tùy tiện này mới thể hiện sự thân thiết của hai người.

Lương Vận Hàm tự nhận mình không phải là người thích quản chuyện của người khác, nàng kỳ thực rất sợ phiền phức. Cho dù đối tượng là người yêu, Lương Vận Hàm cũng cảm thấy không nên dò trước đoán sau. Nếu đối phương đã thay lòng, thì tự nhiên sẽ không ngừng nói dối, muốn cũng không dễ phòng được. Bởi vậy đối phương đã không nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Do rộng lượng như vậy mà nàng đã mất đi bạn trai mối tình đầu. Thế nhưng nàng vẫn cảm thấy khi hai người đã ở bên nhau, nếu như mỗi người không có khả năng tự chống lại sự cám dỗ từ bên ngoài, như vậy dù đề phòng cẩn thận cũng vô dụng.

Về đến nhà, hai người thay phiên nhau đi tắm, một người ngồi trên ghế sofa đọc sách, một người cầm máy tính làm việc. Văn Dư lúc làm việc vô cùng chăm chú, vô tình Lương Vận Hàm sẽ ngẩng đầu nhìn cô một chút, thấy cô lúc thì cau mày, lúc thì ánh mắt quyết đoán. Văn Dư như vậy hoàn toàn như một người khác so với cái người da mặt dày trước kia, hay nói huyền thuyên, có thể dễ người. Sự trầm ổn, giỏi giang, bình tĩnh khiến người ta không nhìn ra tuổi tác thực của cô.

Nàng kỳ thực không thích người có sự nghiệp lớn, người như vậy thường coi trọng lợi ích, cũng rất bạc tình. Ít nhất sẽ không muốn tốn quá nhiều thời gian chăm sóc người yêu, chăm sóc gia đình.

Đối với người yêu, Lương Vận Hàm yêu cầu cũng không tính là cao. Hai người thu nhập trung bình, sống ở mức trung lưu, hàng năm có thể cùng nhau du lịch một lần. Trong ngày thường có thể dành thời gian ngồi cùng nhau, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, mua sắm, sinh hoạt, như vậy là được rồi.

Kỳ thực nghề nữ tiếp viên hàng không này đòi hỏi phải bay tới bay lui, rất khó chăm sóc tốt gia đình như những phụ nữ bình thường khác. Tuy vậy, Lương Vận Hàm vô cùng thích nghề này, nhưng nàng cũng mong muốn có thể cùng người yêu trải qua sinh hoạt gia đình bình thản, hạnh phúc. Lương Vận Hàm vẫn một mực chờ đợi người kia. Nếu như gặp phải, Lương Vận Hàm tin tưởng cho dù muốn nàng từ bỏ nghề tiếp viên hàng không này, nàng cũng sẽ không chút do dự. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là Lương Vận Hàm phải yêu người này.

Lương Vận Hàm thừa nhận nàng rất thích Văn Dư, cũng rất thích mỗi khi cô ôm ấp nàng, hơn nữa còn yêu thích cảm giác an toàn Văn Dư mang cho nàng. Chỉ là, đây được xem là tình yêu sao? Tình cảm này tới quá bất ngờ, đột nhiên khiến Lương Vận Hàm không rõ đây có phải là tình yêu hay không?

Văn Dư chăm chú tìm phương án mới cho dự án, rốt cục giải quyết xong một vấn đề. Cô để máy tính xuống, vươn người một cái. Động tác bất ngờ này đánh thức Lương Vận Hàm từ trạng thái suy tư.

Nàng âm thầm thờ dài, quyết định tạm thời ngừng suy nghĩ về vấn đề này, cứ tới đâu hay tới đó đi. Nhớ lại, trên đường về hai người có đi mua trà, Lương Vận Hàm liền đứng dậy đi pha trà cho Văn Dư.

Văn Dư nhìn dáng người uyển chuyển của Lương Vận Hàm, cảm thấy có chút không dời tầm mắt ra được. Thấy nàng ở nhà bếp pha trà, lòng Văn Dư bất chợt nảy sinh cảm giác đầy chân thực. Phảng phất như nơi này chính là nhà của hai người, Lương Vận Hàm là người vợ dịu dàng, đang dụng tâm vì cô pha trà, sau đó bồi ở bên cạnh. Hai người, một người đọc sách, một người làm việc. Dù cả hai đều không nói lời nào, nhưng lại có cảm giác hạnh phúc.

Lương Vận Hàm cảm giác được tầm mắt nóng rực đặt trên mình, dù cách nàng hơi xa, nhưng cũng không có cách nào lờ đi được. Trong lòng hơi khác thường, có chút khẩn trương, lại có chút chờ mong. Nàng hít sâu mấy lần, tự nói với mình chờ suy nghĩ lung tung, sau đó bùng trà trở lại phòng khách, đặt nhẹ ở trên bàn nhỏ.

"Cám ơn." Văn Dư nói.

Lương Vận Hàm nở nụ cười quyến rũ, nụ cười làm lòng Văn Dư bắt đầu ngứa ngáy. Lương Vận Hàm mặc áo tắm, tóc tùy ý buộc lên, lưu lại vài sợi buông xuống bên tai. Lộ ra cổ cổ kiều gọi, đặc biệt là xương quai xanh tinh xảo . . . Văn Dư đột nhiên cảm thấy cổ họng rất khô, toàn thân khô nóng.

Văn Dư không nghĩ nhiều nữa, tay hơi dùng sức kéo Lương Vận Hàm vừa ngồi xuống vào lòng, nghe thấy một tiếng la bất ngờ của đối phương. Lương Vận Hàm còn chưa kịp lấy lại tinh thần, môi đã bị Văn Dư hôn lên. Cô mút khẽ môi Lương Vận Hàm, đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa theo hình dạng môi nàng, nhẹ nhàng ôn nhu, lay động lòng người.

Môi Lương Vận Hàm mềm mại, hôn cực kỳ thoải mái. Văn Dư từ từ thưởng thức, giống như đang nhắm nháp một món ăn ngon miệng. Lương Vận Hàm từ lúc mới bắt đầu còn choáng váng, sau đó từ từ tập trung. Sự ôn nhu của Văn Dư khiến cả người nàng vô lực, nhưng nàng không định đẩy ra.

Dần dần, Văn Dư muốn càng thâm nhập sâu hơn, muốn nụ hôn này sâu sắc thêm. Lương Vận Hàm mới vừa bắt kịp tiết tấu nhẹ nhàng, chưa kịp phát hiện ý đồ Văn Dư đã bị cô không nhẹ không nặng cắn môi dưới một cái, khiến Lương Vận Hàm hô khẽ một tiếng. Sau đó, lưỡi Văn Dư liền thuận lợi trượt vào, không đợi nàng phản ứng, lại dùng sức cạy ra hàm răng của nàng, trong nháy mắt quán lấy cái lưỡi còn đang ngượng ngùng, triển miên qua lại.

Lương Vận Hàm nhin không được khẽ rên một tiếng. Nụ hôn có chút bá đạo khiến tim Lương Vận Hàm đập rất nhanh, rồi lại mang theo một cảm xúc khó nói làm nàng mê hoặc, khiến lòng nàng có chút mê muội.

Đầu óc Lương Vận Hàm giờ khắc này trống rỗng, Văn Dư gắt gao ôm nàng vào lòng, đầu lưỡi nàng bị xâm chiếm, xung quanh tràn đầy mùi hương của Văn Dư, vẫn là mùi trà quen thuộc. Lương Vận Hàm cảm thấy cơ thể đang không ngừng tuân ra cảm giác khô nóng, nàng bắt đầu rụt rè đáp lại. Dần dần, Lương Vận Hàm có chút thờ không nổi, bắt đầu né tránh.

Động tác gãy dựa của Lương Vận Hàm thức tỉnh Văn Dư. Cô chậm rãi buông Lương Vận Hàm ra, nhìn đôi môi của nàng hồng nhuận, không nhịn được lại hôn thêm mấy lần, sau đó mới hoàn toàn thả ra. Lương Vận Hàm dựa trên người Văn Dư thờ dờn dập, Văn Dư nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quan Hệ Nhẹ Nhàng Được Xác Minh

Editor: Gyunen

Beta: Jane Trịnh

Áo tắm bởi vì nụ hôn lúc này có chút lỏng ra, từ góc độ Văn Dư thấp thoáng thấy được chỗ đó, nửa kín nửa hở, Văn Dư cảm giác như có đôi bàn tay nhỏ ở đây lỏng nhẹ nhàng gãi. Tay cô từ vạt áo tắm tiến vào bên trong vuốt ve, trực tiếp đặt trên eo Lương Vận Hàm.

Làn da của Lương Vận Hàm tiếp xúc với tay Văn Dư cảm giác tốt đến mức khiến cô thoải mái thờ dài, Lương Vận Hàm vừa ổn định lại, trong chớp mắt thân thể lại khẩn trương. Nàng căng thẳng nắm lấy bàn tay bên hông, nhìn Văn Dư, trong mắt lộ ra một tia luống cuống.

Hai người nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng. Tay của Văn Dư đã bị Lương Vận Hàm đè chặt, không động đậy được. Nhưng vì nàng đè lên nên tay cô càng dấn sát hơn vào làn da mềm mại, Văn Dư nghịch ngợm dùng ngón út duy nhất không bị khống chế vuốt eo Lương Vận Hàm một hồi, Lương Vận Hàm cả người run lên, mặt trong nháy mắt đỏ ửng.

Nhưng nàng không có dỗi đi tầm mắt nhìn Văn Dư, nhìn Lương Vận Hàm có chút quật cường. Văn Dư nhin cười không được. Lương Vận Hàm như vậy dễ tâm Văn Dư nhuyển theo, cô rút tay ra, ôm Lương Vận Hàm vào trong lòng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

"Đừng sợ, chị sẽ không ép em làm chuyện em không muốn."

Câu nói này thành công khiến Lương Vận Hàm yên tâm, dần dần buông lỏng thân thể dựa vào trong lòng Văn Dư. Một lát sau, nàng mới ôn nhu nói:

"Em còn chưa chuẩn bị xong, chúng ta đừng đi nhanh quá được chứ?"

"Ừ, chúng ta sẽ từ từ. Chỉ là em quá mê người, chị bị em đầu độc, thiếu chút nữa kiềm chế không được."

Lương Vận Hàm nghe xong không nhin được mặt càng đỏ hơn, nàng tựa đầu vào cổ Văn Dư. Văn Dư cười ra tiếng, Lương Vận Hàm nắm cô một hồi.

Cô nắm thật chặt cánh tay Lương Vận Hàm, quay đầu hôn lỗ tai nhỏ đỏ bừng của nàng một cái, lại khiến thân thể nàng run lên. Trong lúc vô tình tìm ra được hai điểm mẫn cảm của Lương Vận Hàm, tâm trạng Văn Dư lại càng vui sướng.

"Vận Hàm, chị thật sự thích em, vì thế chị sẽ tôn trọng em. Chị biết em cần thời gian làm rõ những cảm xúc đột ngột này, chị có thể chờ em. Thế nhưng đừng từ chối chị đối xử tốt em, được không? Chị chỉ cần nhìn em, liền không nhin được muốn đối xử tốt với em, muốn che chở em, muốn cung chiu em. Ở bên cạnh em, cho dù không làm gì, chị cũng cảm thấy hạnh phúc."

Văn Dư thì thầm nói lời yêu thương, Lương Vận Hàm bỗng nhiên cảm thấy khoảnh khắc tốt đẹp này thật không chân thực. Nàng đột nhiên sợ hãi, nếu như Văn Dư rời đi, có phải tất cả sẽ trở nên cô đơn như trước đây?

"Văn Dư, thành thật mà nói, em chưa chuẩn bị tâm lý tốt. Chị hôn em, em không chán ghét, nhưng mà em cũng không chắc chắn đây chính là tình yêu."

Văn Dư không lên tiếng, một lát sau nói rằng:

"Còn gì nữa không? Em nói tiếp đi."

"Cho em chút thời gian, để em suy nghĩ kỹ, em sẽ nói cho chị biết quyết định của mình, được chứ?"

"Được."

Văn Dư dễ dàng đáp ứng nói. Không đáp ứng thì cũng không làm được gì, huống hồ Văn Dư cũng biết dành thời gian để suy nghĩ chuyện tương lai giữa hai người là chuyện vô cùng quan trọng, ngay cả bản thân cô cũng cần thời gian.

"Vận Hàm, chúng ta từ từ tiến tới, chị cũng không muốn quyết định bất cứ chuyện gì lúc xúc động. Duyên phận giữa chúng ta đến rất bất ngờ, hơn nữa hai chúng ta đều đã đi qua thời kỳ tùy hứng dễ xúc động, hiện tại quyết định đều sẽ thận trọng hơn rất nhiều. Đặc biệt là đối với tình cảm, chị là người rất nghiêm túc. Chị nhận ra em cũng rất nghiêm túc, nếu có một ngày chúng ta lựa chọn ở bên nhau, thì đừng dễ dàng xa cách."

Lương Vận Hàm gật đầu, lời Văn Dư nói cũng là lời nàng muốn nói.

"Vận Hàm, chúng ta đừng lo lắng, thuận theo trái tim của mình là tốt rồi, chị tin tưởng thời gian sẽ giúp chúng ta quyết định."

"Vậy quan hệ hiện tại của chúng ta rốt cuộc là gì đây?" Lương Vận Hàm dựa vào ngực Văn Dư hỏi.

"Em hy vọng là gì?"

"Em không biết."

Văn Dư buồn cười, Lương Vận Hàm cảm thấy kỳ quái hỏi:

"Chị sao vậy?"

"Vậy hiện tại chị đã thuộc lực lượng đông đảo đang theo đuổi em, chị sẽ cùng bọn họ cạnh tranh công bằng!"

"Lại nói vậy!" Lương Vận Hàm sáng giọng.

"Đừng suy nghĩ chuyện tình cảm quá phức tạp, kỳ thực người yêu cũng có thể là bạn bè, đúng không. Hai người cùng nhau, không thể luôn luôn có cảm xúc mãnh liệt, cả ngày dính vào nhau. Trong cuộc sống ngoại trừ tình cảm còn có rất nhiều chuyện khác, vì thế vai trò giữa chúng ta cũng sẽ có thay đổi. Chị hi vọng lúc em cần, chị có thể là người yêu cũng có thể là bạn bè của em."

Văn Dư cảm giác được đôi tay ôm hông mình siết chặt lại. Nàng vuốt tóc Lương Vận Hàm, tiếp tục nói:

"Vận Hàm, bất luận khi nào em cần, vòng tay của chị vĩnh viễn sẽ rộng mở vì em."

"Đừng hứa hẹn dễ dàng như vậy."

"Ha ha, được."

Thật ra Văn Dư cũng không hay hứa hẹn với người khác. Về tình cảm cô chỉ từng hứa hẹn với Tiêu, thế nhưng không có cơ hội đi thực hiện. Nhưng lời hứa lúc này, Văn Dư rất chắc chắn. Bởi vì trên người Lương Vận Hàm luôn toả ra cảm giác cô đơn khiến cô đau lòng, dù có chuyện gì xảy ra Văn Dư thật tâm muốn chăm sóc, quan tâm người phụ nữ bề ngoài lạnh lùng, nội tâm mẫn cảm này. Thời khắc này cô vô cùng tin tưởng tình cảm của mình đối với Lương Vận Hàm không phải xúc động nhất thời.

Nghe Văn Dư nói xong, nói không cảm động là nói dối. Không vì điều gì khác, chỉ vì sự thành thật của Văn Dư.

Xã hội bây giờ, tất cả mọi người đã quen mạng mặt nạ cùng người khác giao tiếp, nói dối thường xuyên đến ngay cả chính họ cũng tin vào điều đó. Nhưng khi quay người nhìn lại, tất cả đều giống như kết thúc một màn kịch, không kịp xúc động liền phải đổi một mặt nạ lắp lại tất cả nhưng chuyện đã xảy ra.

Từ lúc quen biết Văn Dư cho tới lúc phát sinh tình cảm, Lương Vận Hàm biết Văn Dư không phải là người do dự thiếu quyết đoán. Ngược lại, cô là một người không ngại khó khăn hay mâu thuẫn. Hơn nữa cô rất có chính kiến, cũng dám nghĩ dám làm. Những tố chất đặc biệt này, rất phù hợp đối với tiêu chuẩn người yêu của nàng. Đặc biệt là Văn Dư rất chân thành, cái khó tìm nhất trên đời chỉ sợ là điều này.

Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hàm, hít sâu mùi thơm trên người nàng, sau đó buông lỏng vòng tay. Cô mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm, giúp nàng sửa lại vạt áo, rồi nói:

"Chị tiếp tục làm việc, em tiếp tục đọc sách. Nếu mệt mỏi em ngủ trước đi."

"Ừ."

"Không cần khách sáo, theo ý em là tốt rồi."

". . . Nơi này hình như là nhà em."

"Ha ha, phải ha."

Hai người đùa giỡn vài câu, sau đó mỗi người tự làm chuyện của mình. Một lát sau, điện thoại Văn Dư vang lên. Lại là về công việc. Cuộc điện thoại rất lâu, nhìn về mặt nàng càng lúc càng nghiêm túc, Lương Vận Hàm cảm thấy sự tỉnh táo hồ rất rắc rối, mà Văn Dư giờ khắc này rất khó chịu. Quả nhiên, vừa cúp điện thoại, Văn Dư liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Làm sao vậy?"

"Công ty có chút việc."

"Chị phải đi bây giờ?"

"Ừ."

Lương Vận Hàm không có hỏi nhiều, đứng dậy phụ cô thu dọn.

"Chị cũng không biết bao giờ có thể hết bận. Em nghỉ ngơi đi, nếu quá trễ chị sẽ không trở về, sẽ không ảnh hưởng em nghỉ ngơi."

"Vậy chị sẽ ở đâu?"

"Chắc chị sẽ tìm khách sạn ở tạm một đêm."

"Đồ của chị đều mang đi sao?"

"Không cần, một hồi chị gọi taxi lại đây, sau đó trực tiếp đi họp, mang đồ không tiện. Ngày mai sắp xếp công tác xong chị liền đến tìm em, được không?"

"Ừ, nếu không em đưa chìa khóa cho chị, buổi tối hết bận chị liền trở về tự mình mở cửa."

"Nhanh như vậy liền tin tưởng chị à?"

"Không muốn thì thôi."

"Ai nói không muốn! Không chỉ là muốn, mà còn sẽ giữ gìn vô cùng cẩn thận! Đồng thời cam đoan với tổ chức, nhất định đi sớm về sớm!"

"Đéo miệng!"

Lương Vận Hàm lấy chìa khóa dự bị đưa cho Văn Dư, sau đó tiễn cô ra ngoài.

Đến công ty, Văn Dư cấp tốc đến phòng hội nghị tham gia cuộc họp. Lần này dự án mới là dựa vào nguồn tài nguyên dồi dào của Đại học T để thành lập

viện nghiên cứu phát triển và thiết kế nền tảng. Việc phân tích tính khả thi của dự án này đã được tiến hành và đang tiến vào giai đoạn kết thúc, trải qua nghiên cứu, nếu như xây dựng nền tảng thành công, có thể cùng Nhật Bản mang danh hiệu là nước duy nhất trong khu vực châu Á chống lại các tập đoàn nghiên cứu khổng lồ về phát triển và thiết kế nền tảng trên thế giới. Tổng tiền đầu tư dự án hơn ba trăm triệu, đem một phần tư nhân tài ưu tú trong nghề tụ hợp lại. Nếu như hạng mục này thành công, Văn Dư cũng có hy vọng lớn tiếp nhận chức tổng giám đốc phân khu Trung Quốc. Lúc đầu Văn Dư đối với sự tiến triển của giai đoạn này rất hài lòng, cũng rất có lòng tin. Ai biết nửa đường lại ra Trình Giáo Kim*, nguyên bản kế hoạch tiếp theo là cùng Đại học T đàm phán về thành quả nghiên cứu khoa học để mua lại, kết quả truyền đến tin tức nói Đại học T đã bán một trong những thành quả đó cho công ty khác! Chuyện quan trọng như vậy tại sao không có ai biết trước? Văn Dư nghĩ đến đâu đâu!

*Trình Giáo Kim: Trình giáo kim theo ưu lão nói, thì đó là một người hơi ngốc, đi đâu cũng hay can mũi vào chuyện của người khác. Nên người xưa lấy tên Trình Giáo Kim để chỉ những kẻ hay chen chân vào chuyện người khác.

Bên trong phòng họp đèn đóm sáng choang, người phụ trách của từng bộ ngành chính đều mang vẻ mặt nghiêm túc đợi Văn Dư chỉ đạo.

"Đầu tiên ai có thể giải thích một chút tại sao chuyện quan trọng như vậy chút tin tức cũng không có? Các người cả ngày cùng Đại học T tiếp xúc cuối cùng để làm gì?"

. Phía dưới không người lên tiếng.

"Lưu tổng, liên kết với đại học t đều là do anh phụ trách, trước nói một chút về tình huống hiện tại đi."

Lưu Gia Vân đẩy kính mắt, tầm mắt nhìn về phía Văn Dư, bình tĩnh mở miệng nói:

"Tôi trước tiên nói một chút về đối thủ của chúng ta đi. Lần này đối thủ là Tân Nguyên khoa học kỹ thuật, công ty cổ phần số một Thẩm Quyến. Ba năm trước cùng chúng ta cũng từng tiếp xúc một lần, lúc đó là cùng chúng ta cạnh tranh hạng mục Song Tử ở thành phố B. Đáng ra là giá của họ thấp hơn chúng ta 0.4%, nhờ Văn tổng chỉ đạo mọi người dùng chất xúc tác kỹ thuật mới nên đã thuyết phục được chính phủ thành phố B, chúng ta mới thắng được dự án này. Sau đó chúng ta cùng Tân Nguyên cũng không còn tiếp xúc gì nữa. Tôi cho người tra xét một hồi, đại khái sau này, Tân Nguyên thay đổi người phụ trách phòng kỹ thuật cùng phòng thị trường, đồng thời tập trung vào đầu tư phát triển nghiên cứu, hơn nữa con gái của Ngô Trung, tổng giám đốc Tân Nguyên, năm ngoái mới từ Anh trở về, sau khi trở về liền tiến vào Tân Nguyên, tiếp nhận chức vụ ở phòng kỹ thuật cùng phòng thị trường, tháng 6 năm nay mới vừa lên chức phó tổng Tân Nguyên, chủ yếu phụ trách phòng thị trường.

Chúng ta từ tháng 10 năm trước bắt đầu liên kết lãnh đạo Đại học T, đồng thời còn liên kết với đại học A, hai trường này là những trường đại học mạnh nhất trong nước về khả năng nghiên cứu và phát minh trong lĩnh vực. Liên kết trước kia vẫn rất thuận lợi, đại học T lần này bán ra hạng mục HYI, vốn là mục tiêu xác định trước của chúng ta, lúc hợp tác đều tiến hành rất thuận lợi, lần này đại học T đột nhiên đem HYI bán cho người khác, chúng ta thực sự không biết chuyện."

"Đại diện đại học T nói thế nào?"

"Theo sự giải thích của họ, là lãnh đạo bộ xx quốc gia tìm đại học T, ngắn ngủi 3 ngày liền thúc đẩy Tân Nguyên cùng đại học T hợp tác. Quan trọng là, chúng ta điều tra một hồi, phát hiện Tân Nguyên tựa hồ cũng không có kế hoạch xây dựng viện nghiên cứu phát triển nền tảng. Nếu như không xây viện nghiên cứu phát triển nền tảng, như vậy mua HYI là không có ý nghĩa gì với họ cả."

"Giá cả của họ đã biết chưa?"

"Chỉ so với chúng ta có hơn một chút."

Văn Dư gõ gõ ngón trỏ trên tay vịn ghế dựa, nâng nhìn Lưu Gia Vân, Lưu Gia Vân nhìn lại Văn Dư.

"Bây giờ mọi người nghỉ ngơi trước, sau mười phút trở về tiếp tục họp. Lưu tổng, đến phòng làm việc của tôi."

Lưu Gia Vân lớn hơn Văn Dư 2 tuổi, năng lực rất tốt. Làm việc được một hai năm liền thăng chức đến phó tổng phòng phát triển, đương nhiên cũng là nhờ Văn Dư hết lòng tiến cử. Lưu Gia Vân có thể nói là người đáng tin tưởng nhất của Văn Dư ở thành phố S, dự án thành phố B ba năm trước, chính là Văn Dư tìm anh ta, hai người hợp tác mới thuận lợi thành công.

Kỳ thực hai người đã sớm quen biết nhau, Lưu Gia Vân là học trưởng của Tiêu, lúc đại học đã từng theo đuổi Tiêu quyết liệt một quãng thời gian, lúc đó Văn Dư thường xuyên trốn học đi tìm Tiêu, đối với Lưu Gia Vân cũng tự nhiên là biết đến. Với đối thủ cạnh tranh, Văn Dư luôn biết người biết ta. Bởi vậy lúc đó tuy rằng có chán ghét Lưu Gia Vân, thế nhưng cũng không khỏi không khâm phục trình độ của anh ta.

Sau khi tốt nghiệp Lưu Gia Vân đáp ứng yêu cầu của cha, vào công ty bác làm việc. Tiêu vẫn cứ như trước kia cự tuyệt anh ta, thế nhưng hai người cùng một công ty, Lưu Gia Vân cũng không phải là nam nhân hẹp hòi, vẫn đối xử rất tốt với Tiêu, bởi vậy hai người sau khi tốt nghiệp cũng không mất liên lạc.

Đôi Lời: áy ya, mấy nay Esley cứ đi mần tới khuya mới đi, làm mọi người chờ đợi rồi, thật có lỗi ʘ, 5p nữa sẽ up c18 mọi người nhớ like đủ 2 chương hông thôi Esley buồn nga~

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Khai Phá Hạng Mục Tao Ngộ Bất Ngờ

Editor: Esley

Ba năm trước đây cả tập đoàn đều chuẩn bị từ bỏ hạng mục của thành phố B, lúc ấy Văn Dư không cam tâm, nhìn thật nhiều ngày rồi cực nghĩ đến một biện pháp. Sau đó cô tìm được Lư Gia Vân, không chỉ thuyết phục anh ta trợ giúp mình, hơn nữa còn thành công thu nạp anh ta dưới trướng, trở thành tướng tài đắc lực.

Cũng bởi vì có anh ta ở Thành phố T, Văn Dư mới có thể yên tâm, toàn lực chuẩn bị ứng phó với những việc khác. Nhưng cú điện thoại vừa rồi của Lư Gia Vân thật khiến Văn Dư kinh hãi. Đại học T âm thầm trong vòng 3 ngày bán mất một hạng mục đã bàn xong trước đó, điều này hiển nhiên là có người nhúng tay vào. Lư Gia Vân tâm tư cẩn thận, làm việc trầm ổn, ánh mắt cũng nhìn được rất xa. Nếu như sớm có manh mối, anh ta không thể không phát hiện. Điểm quan trọng nhất chính là, Lư Gia Vân sẽ không bán đứng cô, bởi vì Văn Dư đã hứa hẹn sẽ thuyết phục tổng bộ thành lập một tổ chuyên nghiên cứu phát minh thiết kế bình đài*, đến lúc đó sẽ giúp anh ta cung cấp bổ sung tài nguyên, tiến hành nghiên cứu phát minh hạng mục mới mà anh ta muốn.

*bình đài: giàn giáo

Lư Gia Vân mang tư tưởng của người sáng tạo, nhưng lại không thích làm quản lý. Văn Dư từng hỏi anh muốn làm gì trong tương lai, anh ta nói, anh hy vọng nhất chính là bản thân có một phòng thí nghiệm riêng, có thể chuyên tâm xử lý công việc nghiên cứu. Nếu như không gặp được người mình yêu, thì có thể nuôi một con mèo, sau đó cùng nó gắn bó làm bạn đến già. Lư Gia Vân bề ngoài nhìn trầm ổn nội liễm, ánh mắt thâm trầm, kỳ thật lại là người có tâm tư đơn thuần.

Nhưng dù vậy, tình huống hiện tại vẫn cần anh tiêu hao phần lớn thời gian và tinh lực tham gia quản lý, bởi vậy anh luôn muốn tập đoàn có thể mau chóng phê chuẩn, thành lập tổ nghiên cứu phát minh thiết kế hạng mục bình đài, như thế anh có thể làm việc mình thích làm.

"Gia Vân, anh muốn nói gì?"

Văn Dư kéo ghế. Phòng làm việc này vừa mới được sửa sang xong, đây là lần đầu tiên cô bước vào. Thiết kế bên trong mang đậm phong cách ngăn gọn ngăn nắp.

"Văn Dư, Tân Nguyên đã có chuẩn bị."

"Ừm."

"Anh muốn nói, đây là trận chiến khốc liệt."

Văn Dư nghiêm túc nói:

"Hạng mục HYI là do chúng ta cùng Đại học T hợp tác phát triển, nó như một cái thang vững chắc. Lấy đi nó làm điểm tựa mới có thể khai thác những hạng mục khác. Hiện tại Tân Nguyên trực tiếp bán đứt HYI, một phần là muốn ngăn chặn những lần hợp tác sau này của chúng ta; một phần chỉ sợ là muốn thay vào đó. Thành lập nghiên cứu phát minh thiết kế bình đài hiện đang là xu hướng phát triển của hầu hết tất cả các công ty, chúng ta nhất định phải đoạt lại cơ hội, trước cuối năm nay nhất định phải hoàn thành để được phê duyệt."

Lư Gia Vân suy nghĩ một chút, rồi nói:

"Tân Nguyên đối với hạng mục chúng ta đang tiến triển tựa hồ hiểu rất rõ."

"Đây cũng là điều em lo lắng."

Mỗi một công ty, mỗi một hạng mục đang tiến hành đều có thể gặp phải nội gián, chuyện này không có gì là kỳ lạ. Chỉ bất quá Tân Nguyên lại chọn đúng thời điểm quan trọng này, đột nhiên tiến hành mua bán. Dù sao đối với một hạng mục vẫn còn đang phát triển, chưa từng được thông qua ban giám đốc, không phải là không có cơ hội bị phủ quyết.

Nếu như không phải bởi vì thời tiết ở thành phố S khiến sân bay ngưng hoạt động, lúc này cô hẳn là đang ở tổng bộ của tập đoàn không ngừng cùng các cổ đông báo cáo về hạng mục này. Nếu như nói có nội gián, như vậy tối thiểu cũng phải chờ hạng mục này được tập đoàn phê chuẩn thì mới tung tin, còn đang trong lúc tiến hành mà Tân Nguyên lại ra tay. Một khi tập đoàn không cho thông qua hoặc tạm hoãn hạng mục này, giá cả trên thị trường cũng sẽ vì đó mà tạo ra một mức chênh lệch nhất định, đến lúc đó Tân Nguyên vẫn còn thời gian điều chỉnh sách lược thích hợp.

Nhưng Tân Nguyên lại đưa ra một mức giá khá cao để mua lại Đại học T, còn cao hơn cả giá thị trường, khiến người ta cảm thấy đây là một quyết định vội vàng. Quan trọng nhất là bọn họ không hề thành lập kế hoạch nghiên cứu phát minh bình đài! Văn Dư cau mày, thực sự có chút không hiểu động cơ của Tân Nguyên.

"Văn Dư, em nói xem có phải bọn họ cố ý hay không?"

Văn Dư ngẩng đầu nhìn Lưu Gia Vân.

"Ý của anh là bọn họ chỉ là đơn thuần muốn trả thù?"

"Không thành lập nghiên cứu phát minh bình đẳng, HYI chẳng có tác dụng gì cả. Coi như muốn xây, cũng không nhất định phải dùng HYI của đại học T. Chúng ta cùng Đại học A ở Thành phố A đã thương lượng, bọn họ nói hạng mục này cũng không tệ, mà giá cả còn thấp hơn nhiều so với Đại học T."

"Tân Nguyên ở Thành phố T còn khai thác hạng mục nào khác không?"

"Không có. Năm nay Tân Nguyên chủ yếu đầu tư ở Australia. Bọn họ đột nhiên trở lại Thành phố T, mua một hạng mục không cần đến thành quả nghiên cứu khoa học, thực sự có chút không thể tưởng tượng được."

Văn Dư cũng nghĩ không thông, nhưng trước mắt phải nhanh làm ra kế hoạch điều chỉnh, tận lực cam đoan đối tác không vì chuyện này mà chịu quá nhiều ảnh hưởng.

"Không có HYI, em cảm thấy có thể dùng Đại học A làm hạch tâm kỹ thuật để chèo chống, sau đó kết hợp với nội dung nghiên cứu phát minh khác của đại học T thì thế nào?"

Lưu Gia Vân nghe xong có chút sững sờ, có cần phải như vậy không? Tân Nguyên đã dành mất Đại học T, như vậy là do bọn họ. Không phải còn có Đại học A sao?! Huống chi cùng Đại học A hợp tác làm việc cũng thuận lợi hơn, mà hiệu quả lại không tệ. Cần gì phải phí nhiều công như vậy, mang hai trường phái kỹ thuật sát nhập lại, sau đó nghiên cứu phát minh thêm lần nữa, bên trong sẽ phát sinh thêm rất nhiều chi phí, mà lại trì hoãn thời gian.

Văn Dư nhìn ra nghi hoặc của Lưu Gia Vân, cô giải thích nói:

"Tân Nguyên đã có thể trong ba ngày ngắn ngủi cướp đi hạng mục HYI, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, bọn họ đương nhiên cũng biết nội bộ của Đại học A. Chưa biết chừng chúng ta đi Thành phố A chuyển này, sẽ gặp lại chuyện tương tự."

"Vậy ý của em là?"

"Ý của em là tiếp tục hợp tác với Đại học T, nhưng không bỏ qua Đại học A. Dù sao cũng tốt hơn so với việc Đại học A cũng bị cướp mất, như thế hạng mục này sẽ lập tức bị đóng băng."

"Lỡ như Tân Nguyên cũng hành động thì sao?"

"Dù có hành động cũng chưa chắc có thể đoạt được."

Văn Dư dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại nói một câu.

Hai người không tiếp tục nói. Lưu Gia Vân nhìn cô, nhớ tới đáng về hai năm trước khi Văn Dư tìm đến anh. Anh thật bất ngờ Văn Dư chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành một người quản lý ưu tú, mà toàn thân cô còn luôn toát ra loại khí chất, không chỉ tự tin mà còn kiên định.

Cô đã khiến anh từ bỏ một chức vụ trong công ty gia đình trị, lý do anh theo cô không chỉ bởi vì Văn Dư đã hứa hẹn sẽ thành lập tổ nghiên cứu phát minh bình đẳng, để anh có thể chuyển tâm làm việc mình thích, mà còn bởi vì anh đã động tâm với Văn Dư. Anh cảm thấy thời thời khắc khắc, toàn thân Văn Dư từ trên xuống dưới luôn tràn đầy năng lượng, khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng dâng trào một cảm xúc mãnh liệt. Cô phảng phất mang đầy ma lực, có thể thu thập rất nhiều người đầu quân cho cô, nghe cô chỉ huy dễ như trở bàn tay.

Sau khi thuận lợi nắm bắt được hạng mục ở thành phố B, cô liền được thăng chức thành phó tổng giám đốc của tập đoàn Hành Nhất phân khu Trung Quốc, chủ quản kỹ thuật, thị trường, nhân lực và tài nguyên. Ở bên trong tập đoàn Hành Nhất phân nhiệm ba vị lãnh đạo chủ yếu. Tổng giám đốc kiêm nhiệm chức vị phó tổng giám đốc, là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, vô cùng khôn khéo và già dặn, Lưu Gia Vân chỉ được gặp qua một lần, đáng về rất lợi hại. Một vị phó tổng giám đốc khác là đàn ông, hơn bốn mươi tuổi, phụ trách sản xuất và tiêu thụ, cũng là một mãnh tướng.

Sau khi Văn Dư được thăng lên chức phó tổng giám đốc ở phân khu Trung Quốc, một cương vị quan trọng như vậy, được giao cho một cô gái trẻ tuổi chưa tới ba mươi, quả thật có chút bất ngờ. Về sau cô lần lượt xử lý rất nhiều chuyện, được mọi người hoàn toàn tiếp nhận.

Văn Dư là một người rất có năng lực, cũng là một người rất điển. Lưu Gia Vân không biết nếu đổi lại là anh có dám chơi liều như Văn Dư hay không, đáp án tựa hồ rất rõ ràng, không có khả năng.

Đối mặt với Văn Dư, Lưu Gia Vân kiểu gì cũng sẽ nhớ tới cô gái trẻ luôn đi cạnh Tiêu, có chút trầm mặc, làm việc trầm ổn, đối với anh luôn có một tia địch ý, nội tâm so với những người đồng lứa thành thực hơn, thế nhưng vô luận như thế nào cũng không che giấu được tuổi trẻ ngông cuồng, cùng tiêu dung xán lạn như ánh mặt trời, khi đó cô không khiến người khác sinh ra cảm giác bị áp bách.

Thế nhưng sau mấy năm gặp lại, cô đã triệt để biến thành người khác, một người thành thực, trí tuệ, ẩn nhẫn, nữ cường nhân không phù hợp với tuổi thật. Nhìn cô như vậy, khiến Lưu Gia Vân bùi ngùi, lại bất tri bất giác mà động tâm, luôn muốn trợ giúp cô, thậm chí làm bạn với cô.

Mấy năm nay thời điểm vui vẻ nhất là khi được cùng Văn Dư kể vai chiến đấu. Mỗi người một ly trà, thường xuyên đến quán ăn ven đường tìm thức ăn. Cô vẫn luôn thích ăn vặt. Nhớ đến những chuyện này, trong lòng Lưu Gia Vân hơi động một chút, cũng có chút đau lòng vì Văn Dư.

"Gia Vân, ngày mai anh đến Đại học A, tận lực nhanh chóng lấy được hạng mục của Đại học A."

"Được rồi. Còn em thì sao?"

"Tiếp tục cùng Đại học T bàn luận, ngày mai em đến tập đoàn báo cáo."

"Tốt, anh gọi người đi an bài."

Mở xong cuộc họp, bố trí tốt phân công, đã hơn 12 giờ đêm. Mấy giờ sau lại phải bay về Đài Bắc, trước giờ Văn Dư cũng chưa từng phản nản qua, nhưng bây giờ, lại nảy sinh một cảm giác tiếc nuối. Vừa nghĩ tới chìa khoá Lương Vận Hàm cho cô, lại nghĩ đến nàng đang ở nhà chờ cô về, loại tâm tình lòng chỉ muốn về này khiến cô thật khó chịu. Cô muốn lập tức lái xe về, chạy một mạch về nhà đến Lương Vận Hàm.

Nhẹ nhàng mở cửa, đèn của phòng khách lóe lên, trên bàn đặt một hộp sữa chua cùng với một tờ giấy:

"Về thì uống sữa chua ngay, nếu như đói bụng thì đánh thức em."

Trong lòng Văn Dư ấm áp, nghe lời uống hết sữa chua.

Cửa phòng ngủ lưu lại một khe hở, bên trong có ánh đèn dịu dịu. Đẩy cửa xem xét, Lương Vận Hàm đưa lưng về phía cửa, hẳn là đã ngủ. Văn Dư đơn giản tắm sơ, sau đó bò lên giường.

Từ lúc Văn Dư vào cửa, Lương Vận Hàm đã dậy. Nàng luôn ngủ tỉnh, nhất là lần đầu tiên để cửa cho người ta, tâm tình trong lòng có chút bất định. Buổi chiều Văn Dư nói rất rõ ràng, cô sẽ không bắt buộc nàng làm một số việc, Lương Vận Hàm cảm thấy Văn Dư cho người cảm giác an toàn rất mạnh, lời cô nói nàng rất tin tưởng, cho nên mới yên tâm cho Văn Dư chia khoá vào nhà.

Đến khuya, Lương Vận Hàm còn tưởng Văn Dư sẽ không về. Trong lòng kỳ thật có chút mất mát. Nàng nhìn không được lại bắt đầu suy nghĩ có người yêu là đồng nghiệp phải chăng sẽ thích hợp hơn, lập đi lập lại rầu rĩ mà một mực không ngủ được. Chỉ chốc lát sau lại truyền đến tiếng mở cửa, tâm Lương Vận Hàm lập tức yên tĩnh, tất cả xoắn xuýt đều biến mất. Lắng nghe động tĩnh bên ngoài, Lương Vận Hàm mỉm cười vu vơ.

Văn Dư bò lên giường, Lương Vận Hàm vẫn không nhúc nhích. Văn Dư nhẹ nhàng hôn lên tóc Lương Vận Hàm, sau đó xích lại gần cổ của nàng hít sâu hơi hương khí, Văn Dư phát hiện bản thân đối với mùi hương trên người Lương Vận Hàm đặc biệt mê muội. Nhưng không dám tiếp tục quấy rối nàng, kỳ thật vừa rồi cô nhìn thấy lông mi Lương Vận Hàm hơi động đậy, hẳn là chưa ngủ say.

Văn Dư tắt đèn, nằm xuống, rất tự nhiên dùng cánh tay cho Lương Vận Hàm gối đầu, khẽ kéo nàng ôm vào lòng. Lương Vận Hàm thoải mái cuộn mình trong lòng Văn Dư, lần đầu tiên nàng không còn sợ bóng đêm nữa.

Đôi Lời: Hẹn mọi người vào tối mai hen :* yêu lắm yêu lắm

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quấy Nhiều Tình Dục Trong Giấc Mơng

Editor: Esley

Ánh nắng xuyên thấu qua tấm rèm cửa mỏng manh chiếu lên giường, Lương Vận Hàm ngủ một giấc vô cùng thỏa mãn, nên thức dậy từ rất sớm, khi tỉnh lại đã thấy bị Văn Dư ôm cứng ngắc từ phía sau, hô hấp của cô phả đến vai, loại tư thế thân mật như thế này khiến Lương Vận Hàm có chút hoảng hốt. Tay của nàng nhẹ nhàng chạm đến tay Văn Dư, nhu hòa vuốt ve ngón tay của cô, hồi tưởng lại đêm qua.

Trong giấc mộng Lương Vận Hàm cảm giác ngực bị quấy rối, nàng cố gắng phân biệt, là tay Văn Dư đang tác quái! Thế nhưng cũng không phải vuốt ve thuần túy, mà là thỉnh thoảng cách áo ngủ nặn một cái, ấn nhấn một cái. Lương Vận Hàm có chút lạnh lùng, kêu một tiếng Văn Dư, nhưng ngoại trừ nghe thấy tiếng hít thở đều đều, động tác "Quấy rối" thỉnh thoảng lại tiếp tục, cũng không có hồi âm gì. Lại hô hoán thêm mấy lần, Văn Dư vẫn mặc kệ. Lương Vận Hàm cẩn thận phân biệt một lát, mới xác định Văn Dư vẫn đang ngủ. Điều này khiến Lương Vận Hàm phải dờ khóc dờ cười!

Nàng gạt tay đang đặt trên ngực mình ra, Văn Dư cũng thuận theo mà xoay người đưa lưng về phía nàng. Thế nhưng nàng vừa muốn ngủ, Văn Dư đã lật người lại, tay còn đang vuốt cái gì, đụng phải Lương Vận Hàm, lại theo thói quen ôm nàng vào lòng, chỉ chốc lát sau tay lại nổi hừng! Lương Vận Hàm tức muốn đập cô xuống giường! Thói quen bại hoại gì vậy!/? Bình thường khi ngủ cô sờ ai chứ?! Lương Vận Hàm lại hất tay cô ra, sau đó quay người đưa lưng về phía Văn Dư.

Văn Dư bị động tác của nàng làm tỉnh lại, mơ hồ hỏi:

"Sao vậy?"

Lương Vận Hàm không có lên tiếng. Văn Dư không nghe thấy động tĩnh, miễn cưỡng mở mắt, nhẹ nhàng lay Lương Vận Hàm.

"Vận Hàm à?"

Lương Vận Hàm giữ nguyên trạng thái không thèm trả lời, Văn Dư lầu bầu:

"Đi ngủ rồi còn không yên!"

Sau đó kéo một góc chăn đắp cho Lương Vận Hàm, từ phía sau ôm sát nàng, rất nhanh lại ngủ say. Lương Vận Hàm nghe thấy cô nói nàng ngủ không yên, thì vừa bất đắc dĩ vừa uất ức! Là ai ngủ không yên! Trong lúc ngủ mơ còn đối với người ta quấy rối tình dục!?! Nhưng khi vừa nghĩ đến Văn Dư từ công ty trở về, chỉ sợ cực kỳ mệt mỏi, nàng cũng không so đo, nép vào lòng cô ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, phát hiện tay Văn Dư vẫn không đứng đắn, nếu không phải nàng bản tính hiền lành thì đã cắn cô một phát cho đỡ ghét!

Nàng nhẹ nhàng di chuyển tay Văn Dư, rời giường đi rửa mặt, sau đó làm điểm tâm.

Văn Dư ngủ được mùi cơm chín nên tỉnh lại, vừa sờ bên cạnh, lại không thấy người đâu. Văn Dư có chút không vui, nhưng khi biết Lương Vận Hàm đang làm điểm tâm, thì lại chợt cảm thấy ấm áp. Buổi sáng thức dậy đã có thể ăn bữa sáng ngon miệng nóng hổi, thật tốt. Nhất là do người trong lòng làm vì mình, một cảm giác hạnh phúc tự nhiên mà sinh ra.

Văn Dư không tiếp tục ngủ nướng, đứng dậy đi vào bếp, ở phía sau lưng Lương Vận Hàm, ôm lấy eo nàng, hôn một hơi vào má.

"Tạ ơn Lương tiếp viên trưởng!"

"Chị bản quá đi! Mau đi rửa mặt!"

Văn Dư sờ mũi cười cười. Sau đó nghe lời đi tắm rửa.

Sau khi chỉnh chu xong quay trở lại, bữa sáng phong phú đã được dọn lên bàn. Lương Vận Hàm ở phòng ngủ gọn gàng, Văn Dư cười nói,

"Thật sự là hiền lành! Nhất định phải cưới em về nhà!"

"Lấy về nhà làm gì? Thay chị xếp chăn nấu cơm?"

"Chị sao nờ lòng chứ! Lấy về nhà phải hảo hảo thương, hảo hảo yêu! Để em thỉnh thoảng phải nhìn chị sưng sờ, sau đó tự cảm khái: 'Sao tôi lại hạnh phúc như thế!'"

"Do chị tự nói thôi!"

"Em có muốn thử không?"

Lương Vận Hàm cười, trừng cô một cái, rồi đi lướt qua người cô,

"Nhanh ăn cơm đi! Mới sáng sớm đã làm nhảm!"

Văn Dư cười cười không nói chuyện, ngồi đối diện Lương Vận Hàm, cách một bàn gấp thức ăn đưa nước cho Lương Vận Hàm, sau đó mới bắt đầu lấp đầy bao tử.

"Mười giờ chị phải bay đến Đài Bắc."

"Hả?"

Lương Vận Hàm bị tin tức này làm cho sưng sờ,

"Mười giờ sáng hôm nay?"

"Ừm. Hạng mục xảy ra chút vấn đề, chị phải nắm chắc thời gian đến báo cáo với tập đoàn. Báo cáo xong chị lập tức quay lại, ở đây còn rất nhiều chuyện phải làm. Vốn tưởng có thời gian dư dả, kết quả bây giờ biến thành thi chạy với thời gian."

"Vậy em phải ở lại Thành phố T chờ một đoạn thời gian rồi?"

Văn Dư có chút kỳ quái nhìn Lương Vận Hàm, khiến nàng bị nhìn đến khó hiểu,

"Sao vậy?"

"Em ở Thành phố T, chị đương nhiên phải ở đây, không có liên quan đến hạng mục. Dù cho không có hạng mục này, chị vẫn sẽ xin đến đây làm việc. Bây giờ chị đang theo đuổi em mà! Mỗi người một nơi làm sao mà theo đuổi?"

Lương Vận Hàm nghe được những lời này cảm thấy thật cao hứng, nhưng vẫn lạnh lùng đáp một câu:

"Vì theo đuổi mà không chịu làm việc, không biết chị theo đuổi kiểu gì!"

Văn Dư không nói chuyện, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Ăn được hai miếng lại đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm, nghiêm túc nói:

"Vận Hàm, chị nói thật. Một khi chị đã quyết định làm chuyện gì, thì sẽ không bỏ dở nửa chừng, càng sẽ không vì mục đích cá nhân mà làm những thứ không phù hợp với phong cách của mình. Tiền hậu bất nhất*, bốn chữ này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong từ điển của chị. Chị đã quyết định theo đuổi em, thì sẽ có lòng tin mang lại hạnh phúc cho em. Chị đã qua cái thời tuổi trẻ điên cuồng, dễ dàng xúc động lâu lắm rồi, bây giờ chị dám nói lời hứa hẹn với em thì sẽ có năng lực đi thực hiện."

* Tiền hậu bất nhất: đầu đuôi không rõ ràng

Rõ ràng chỉ là nói đùa, thế nhưng Văn Dư lại trả lời nghiêm túc, khiến người ta thật sự cảm động. Lương Vận Hàm cảm thấy Văn Dư như thế này rất đáng yêu, cố ý nói:

"Tốt, vậy chị nhớ kỹ lời hôm nay chị nói. Nếu có một ngày chị vi phạm lời hứa, em liền đuổi chị ra khỏi nhà!"

"Ác như vậy?"

"Thì do chị nói mà, tiền hậu bất nhất không xuất hiện trong từ điển của chị!"

"Há, dựa vào cách em nói, chắc chắn em sẽ không nỡ đuổi chị ra khỏi cửa!"

Văn Dư nghe xong rất tự tin mà trả lời, sau đó vui vẻ gấp thức ăn.

"Xem ra lúc tuổi còn trẻ chị đã thề không ít!"

"...."

Văn Dư có chút ngượng ngùng nhìn Lương Vận Hàm, nói không ra lời... Lương Vận Hàm không nhìn cô, chỉ mỉm cười tiếp tục ăn cơm.

Lương Vận Hàm tiễn Văn Dư đến sân bay, Văn Dư lái xe.

"Kỳ thật em cũng không cần tiễn chị, thật vất vả mới được nghỉ ngơi, buổi sáng còn dậy sớm nấu cơm, lúc này nên ở nhà ngủ bù mới phải."

Từ khi Lương Vận Hàm nói muốn đưa Văn Dư đến sân bay, Văn Dư đã lái nhai cả một buổi sáng. Mặc dù Văn Dư cũng hy vọng có thể ở cạnh Lương Vận Hàm lâu hơn một chút, nhưng cô không nỡ để Lương Vận Hàm nhìn thấy mình rời đi, sau đó lại về nhà một mình. Nhưng Lương Vận Hàm nói nàng cũng muốn đến hãng hàng không, tiện đường nên mới đưa Văn Dư đi.

"Văn Dư, kỳ thật em không phải có ý muốn tiễn chị, em chỉ đang đợi chị trả chìa khoá nhà lại cho em."

". . ."

Văn Dư không lên tiếng, cũng không tiếp tục cảm râm. Lương Vận Hàm cố nén không cười, nói tiếp:

"Chị đã ở lại một ngày một đêm rồi, sao còn chưa chịu chủ động trả lại chìa khoá!"

"Chìa khoá nào?"

"Chìa khoá của em."

"Không phải vẫn nằm trong túi của em à!?"

". . ."

Lương Vận Hàm một lần nữa bị Văn Dư da mặt dày làm cho bó tay rồi. Văn Dư nín nọt cười cười, tiếp tục nói:

"Nếu như báo cáo thuận lợi, trễ nhất ngày mai chị có thể trở về."

"Ngày mai em phải bay đến Thượng Hải."

"Mấy giờ bay?"

"Hơn 9 giờ sáng, 5 giờ đã phải xuất phát."

"Vậy buổi sáng em ăn gì?"

"Không ăn, đến sân bay rồi tính tiếp."

"Mua sẵn một chút đồ ăn để trong tủ lạnh, trước khi đi thì dùng lò vi ba hâm nóng lại ăn. Trời lạnh, buổi sáng ăn chút đồ ăn nóng hổi, dạ dày cũng ấm hơn. Em lên máy bay thì còn đâu thời gian mà ăn nữa!"

"Không kịp. Kỳ thật sáng nào em cũng không nguyên ý rời giường, sáng nay là trường hợp ngoại lệ. Bởi vì có thêm một người xa lạ ở bên cạnh!"

". . ."

Văn Dư bị ghen nói không ra lời, Lương Vận Hàm ở một bên cười trộm! Nhìn thấy đáng về phách lối của nàng, Văn Dư tức đến cắn răng, thừa dịp đèn đỏ, kéo Lương Vận Hàm qua, hung hăng hôn một cái.

Lương Vận Hàm bị giật nảy mình, trừng mắt nhìn Văn Dư với vẻ mặt có chút đỏ. Văn Dư lại đang lái xe nên không có cách, chỉ có thể hung ác đập cô một cái.

Văn Dư cũng không thêm để ý, còn đặc ý tấm tắc khen:

"Thật ngọt!"

"Luuuuuuuuu!"

"Vị chanh?"

". . ."

Lương Vận Hàm quyết định không đấu võ mồm với Văn Dư, kết quả chỉ có mình bị thua thiệt!

Thấy Lương Vận Hàm tức giận nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, đáng về không nói lời nào, Văn Dư không mềm lòng không được. Tay phải nắm chặt lấy tay trái Lương Vận Hàm, mười ngón giao nhau.

Lương Vận Hàm ánh mắt dần dần nhu hòa hơn, giờ khắc này nàng có chút không nỡ để Văn Dư đi. Hai người không tiếp tục nói chuyện, nhưng không khí ngọt ngào yên tĩnh vẫn không ngừng quấn quanh trong xe.

Đến sân bay, Lương Vận Hàm cùng Văn Dư sóng vai đi vào trong, trên đường gặp người quen Lương Vận Hàm chỉ mỉm cười chào hỏi, Văn Dư cố ý nhỏ giọng nói,

"Em có dám cùng chị tay trong tay chào hỏi với người khác không?!"

"Vì sao em phải cùng chị tay trong tay?"

"Em cùng chị tay trong tay thì chị sẽ trả chia khoá nhà lại cho em."

"Không muốn!"

"Ha ha!"

Sau khi làm xong thủ tục cũng rất nhanh đã đến thời gian lên máy bay, Văn Dư dặn dò vài câu, sau đó nhét vào trong tay Lương Vận Hàm một cái túi.

"Cầm nang thần ký! Khi nào về hãy mở ra xem!" Văn Dư nháy mắt mấy cái nói.

"Thần thần bí bí!" Lương Vận Hàm cười nói, nhưng vẫn rất thận trọng bỏ túi vào trong giỏ.

Nhìn thấy động tác của nàng, Văn Dư thật muốn ôm lấy Lương Vận Hàm vuốt ve an ủi một phen, nhưng xung quanh có rất nhiều người, bản thân cô cũng không phải người tùy tiện, huống chi Lương Vận Hàm vẫn chưa thật sự trả lời, Văn Dư thật muốn làm như vậy, như sợ rằng sẽ chọc giận Lương Vận Hàm. Văn Dư cảm thấy bản thân trong tương lai khẳng định sẽ bị Lương Vận Hàm ăn sạch!

"Em về đi. Chị sẽ sớm trở lại Thành phố T, sau đó ở nhà chờ em." Văn Dư lời kéo hai tay Lương Vận Hàm, thấp giọng nói.

Đôi mắt Văn Dư lại như nước hồ thâm trầm, Lương Vận Hàm cảm thấy bản thân vừa nhìn đã lún rất sâu. Nàng gật gật đầu, hơi cười.

"Đừng làm biểu tình này, chị không nhịn được sẽ hôn em mất." Văn Dư nói nhỏ vào tai Lương Vận Hàm.

Lần này Lương Vận Hàm không có né tránh, cũng không oán trách cô. Nàng hiểu Văn Dư thật sự không nỡ rời xa nàng, nhưng lý trí sẽ dẫn dắt cô nên làm những gì và không nên làm những gì. Mặc dù thời gian tiếp xúc giữa hai người không lâu lắm, nhưng về điểm này, Lương Vận Hàm rất tin nhiệm Văn Dư.

Nàng nhìn Văn Dư ôn nhu nói:

"Chớ nóng vội! muốn về, giữ gìn sức khỏe."

"Em cũng vậy, giữ gìn sức khỏe."

Lương Vận Hàm gật gù đầu, giờ phút này nàng không nổi, lại sợ bản thân quá đa tình gò bó lẫn nhau, quấy nhiễu lòng nàng có chút loạn.

Văn Dư tựa hồ biết ý nghĩ của Lương Vận Hàm, cô vuốt tóc Lương Vận Hàm nói:

"Chớ suy nghĩ lung tung. Chị sẽ gọi điện thoại cho em, em rảnh thì cũng nhớ gọi cho chị, bận thì gọi tin nhắn cũng được, hai mươi bốn giờ chị đều luôn mở máy."

Nói xong Văn Dư quay người lên phi cơ. Lương Vận Hàm nhìn bóng lưng của cô mà có chút xuất thần, rõ ràng cũng là phụ nữ, nhưng ở trong mắt nàng, tấm lưng kia luôn mang lại cho người ta một loại cảm giác kiên định và đáng tin. Nếu như đối tượng người yêu là Văn Dư, tựa hồ cũng không tệ.

Đôi Lời: ha ha Văn tổng da mặt dày quá, Esley then k bằng

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sùng Hân Là Cô Gái Tốt

Editor: Gyunen

Beta: Hoon, Esley

Tiếng chuông vang lên, là Sùng Hân gọi.

"Sùng Hân."

"Chị Hàm, chị ở đâu?"

"Ở sân bay, chị mới vừa được một người bạn đưa tới. Em thì sao?"

"Em cũng ở đây, em thấy chị rồi!"

"Hả? Em ở đâu?"

"Em ở lầu hai."

"Chị đi tìm em nha?"

"Chị ở yên đó chờ em đi, em đi tìm chị. À, chị ăn cơm chưa?"

"Còn chưa có, em xuống đây đi, chị mời em ăn cơm."

"Vậy chị nhất định phải mời em ăn một bữa thật ngon nha!"

"Không thành vấn đề."

Quãng thời gian trước, bác của Sùng Hân đến thành phố T khám bệnh, hôm nay Sùng Hân đến để tiễn gia đình bác trở về. Cô cùng anh họ đang thảo luận về hình mẫu lý tưởng, anh họ liền chỉ xuống lầu, nói với Sùng Hân,

"Ày, kiểu đó! Anh thích mỹ nữ lạnh lùng cao ngạo!"

Sùng Hân nhìn xuống, mỹ nữ được anh họ nhắc đến chính là Lương Vận Hàm. Còn người đi bên cạnh nàng chính là Văn Dư. Sùng Hân trong lòng tê rần, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện tình cảm cũng không thể ép buộc.

Mặc dù cô có chút hâm mộ và đố kỵ đối với Lương Vận Hàm, nhưng tuyệt đối không có oán hận. Bởi vì đối với cô Lương Vận Hàm không chỉ là một bạn tốt mà còn giống như một người chị gái.

Sùng Hân là một người dám yêu dám hận, khi còn học đại học, cô từng hẹn hò với một học tử học viện ngoại ngữ, quá trình từ lúc mới quen đến khi yêu nhau cũng coi như oanh oanh liệt liệt, nhưng sau khi tốt nghiệp học tử nghe theo sự an bài của gia đình ra nước ngoài sinh sống, hai người bị ép rời xa nhau. Tuy rằng cuối cùng hai người không đến bên nhau được, thế nhưng đoạn tình cảm đó đối với Sùng Hân vẫn là một phần ký ức quý giá.

Sau khi tốt nghiệp Sùng Hân liền thi vào hàng không, trở thành một nữ tiếp viên hàng không ưu tú. Thế nhưng đoạn thời gian đó cũng là thời điểm mà nàng đau lòng nhất, đối mặt với không ít người khác phái theo đuổi, Sùng Hân thực sự không có tinh thần ứng phó, sau đó cô đành quyết định dứt khoát công khai xu hướng tính dục của mình.

Sùng Hân không thêm để ý ánh mắt của người khác, cô cảm thấy đời người ngắn ngủi vô thường, có thể gặp được tri kỷ vốn đã không dễ, cũng không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ. Vì vậy quý trọng duyên phận mới coi như không uống một đời. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người xem cô như kẻ 'lạc loài', Sùng Hân vốn dĩ đã có dung mạo xinh đẹp, tố chất tốt, điều này dễ dàng khiến người khác đổ kỵ, huống chi cô còn công khai xu hướng tính dục của mình, tự nhiên trở thành đề tài của không ít người.

Có một lần, ở trên chuyến bay Sùng Hân bị hành khách hung hăng khi dễ. Lúc đó Sùng Hân là nữ tiếp viên hàng không thực tập, theo quy định phải đi theo tiếp viên trưởng học tập. Chuyến bay lần đó là máy bay loại nhỏ, hành trình cũng không được coi là xa, bởi vậy cô được sắp xếp đi theo tiếp viên trưởng lưỡng khoang* Vu Lan Miêu thực tập. Vu Lan Miêu là một người nổi tiếng thích nhiều chuyện, Sùng Hân cũng biết, thế nhưng đành hết cách, chỉ có thể tận lực hoàn thành tốt công việc của mình, ít gây phiền toái.

*tiếp viên trưởng lưỡng khoang: tiếp viên trưởng của hai khoang hành khách.

Kết quả, Vu Lan Miêu cố tình để Sùng Hân đưa cả phê cho một hành khách dị ứng cả phê, hành khách này thực ra nằm trong danh sách đặc biệt bị đánh dấu, tính tình rất kén chọn. Kết quả có thể tưởng tượng được, vị khách đó la hét giận dữ, không những mắng Sùng Hân từ đầu đến chân một trận, mà còn tuyên bố muốn khiếu nại.

Vu Lan Miêu chỉ đứng ở một bên, mặt ngoài như đang trấn an hành khách, nhưng thật ra là đang quở trách Sùng Hân không đứng. Lúc đó dù sao cô cũng còn trẻ tuổi, biết rõ là bị hăm hại, nhưng cũng không nhịn được khi bị nhục mạ, Sùng Hân quyết tâm thà rằng bị đình chức cũng phải trút giận. Trong lúc cô chuẩn bị tháo băng tên thực tập xuống để cùng vị khách nọ đòi co, thì bên cạnh có một người đè tay cô lại, đó chính là Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm khi đó còn chưa thăng chức lên tiếp viên trưởng lưỡng khoang, hôm đó nàng chỉ đi thay ca của người khác. Sùng Hân biết Lương Vận Hàm là đệ nhất mỹ nữ của hãng hàng không, hơn nữa còn là một mỹ nhân lạnh lùng. Nhưng bởi vì cô chưa từng được tiếp xúc với Lương Vận Hàm, nên không thể tính là quen biết nhau.

Lương Vận Hàm đè tay Sùng Hân xuống, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô rời đi, khi đó Sùng Hân còn tức giận, con mắt đỏ bừng, ngoan cố không chịu đi. Lương Vận Hàm dùng sức đẩy cô một hồi, rồi đứng đối diện Vu Lan Miêu ở một bên nói,

"Tiếp viên trưởng, ngày đầu hướng dẫn Sùng Hân đã xảy ra chuyện như vậy sợ là cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên em ấy lên máy bay, có thể do quá khẩn trương không nghe rõ lời của tôi nói, tôi bảo em ấy giúp tôi đem cả phê đưa cho nữ hành khách kia, em ấy đã nhớ nhầm chỗ ngồi."

Vu Lan Miêu trong rất không thoải mái, cô ta dạy dỗ người khác, khi nào đến lượt Lương Vận Hàm ra mặt. Về mặt cô ta tối xàm lại, cười gằn không lên tiếng. Lương Vận Hàm không để ý đến cô, quay sang nói với vị hành khách nọ:

"Vị tiên sinh này, vừa nãy có một vị khách khoang phổ thông đột ngột phát bệnh, phần lớn tiếp viên đều đến đó chăm sóc. Để không ảnh hưởng các hành khách khoang hạng nhất, chúng tôi mới tạm thời sắp xếp nhân viên thực tập đưa cả phê đến chỗ ngài, có thể do cô ấy quá căng thẳng, nhớ nhầm vị trí, mong ngài thứ lỗi."

"Mệnh của hành khách khoang phổ thông là mệnh, còn của tôi thì không phai sao? ! Tôi bỏ tiền ra là để trải nghiệm phục vụ tốt! Kết quả các người đang làm gì ở đây? Để một thực tập sinh đến chăm sóc tôi? !"

Lương Vận Hàm bình tĩnh nhìn về phía Vu Lan Miêu, Vu Lan Miêu ý thức được Lương Vận Hàm đang mang rắc rối tới cho cô, thì hận đến nghiến răng nghiến lợi. Về mặt nhanh nhẹn an ủi khách hàng, giải thích nói là công ty quy định, nữ tiếp viên thực tập lên máy bay phải đi theo tiếp viên trưởng.

Lương Vận Hàm quay lại khoang công tác, sau khi chuẩn bị kỹ một phần thức uống xong, thì đưa cho Sùng Hân bảo cô mang cho vị hành khách nọ một lần nữa.

Sùng Hân biết Lương Vận Hàm đang giúp cô, cũng không tiếp tục ngoan cố, sau khi nhận trà, Lương Vận Hàm thì thăm với cô:

"Nhớ phải mỉm cười. Còn có, nói với vị hành khách đó, trong cốc trà có một lát chanh."

Sùng Hân cảm thấy hơi khó hiểu, thế nhưng không nhiều lời. Cô nghe theo lời Lương Vận Hàm dặn dò mang cốc trà bỏ thêm một lát chanh cho vị hành khách kia, điều thần kỳ chính là, vị hành khách kia sau khi nghe xong lời Sùng Hân nói có chút ngẩn người, sau đó nói một câu:

"Lần sau chú ý một chút! Không cẩn thận có thể làm chết người! Cô còn trẻ tuổi, sau này cũng không nên bất cẩn như thế!"

Sùng Hân rất ngạc nhiên, Vu Lan Miêu càng ngạc nhiên hơn. Sau khi hai người quen biết, nhắc tới việc này, Lương Vận Hàm mới nói cho cô biết, kỳ thực lần đầu nàng làm việc ở khoang hạng nhất đã từng gặp vị hành khách này. Khi đó ông ta bởi vì không hài lòng với thức ăn trên máy bay, mà muốn gây khó dễ cho Lương Vận Hàm, sau đó con gái ông ấy đã nhỏ giọng nói với Lương Vận Hàm, nàng chỉ cần chuẩn bị cho ông ấy một chén trà với một lát chanh thì sẽ không sao. Quả nhiên, sau đó cảm xúc của ông ấy đã được trả được trấn an rất nhanh, sau lần đó nàng liền nhớ kỹ người này.

Khi xuống máy bay, Sùng Hân muốn cảm ơn Lương Vận Hàm. Cô cũng biết nếu như lần đầu lên máy bay mà nhận trách cứ, tất nhiên sẽ ảnh hưởng lớn đến công việc chính thức và thăng chức sau này. Lương Vận Hàm với cô không quen biết, thế nhưng ở thời khắc mấu chốt Lương Vận Hàm đã đứng ra thay cô ra mặt, còn vì vậy mà đắc tội Vu Lan Miếu. Được đệ nhất mỹ nữ quan tâm như vậy, Sùng Hân không chỉ có cảm giác thụ sủng nhược kinh, còn có cả sự cảm kích sâu sắc.

Từ đó về sau, Sùng Hân nhìn thấy Lương Vận Hàm liền như động vật nhỏ nhìn thấy chủ nhân, vừa nghe lời lại vừa vui vẻ. Lương Vận Hàm cũng tận tâm tận lực mang kinh nghiệm làm việc dạy cho Sùng Hân, giúp cô mau chóng trở thành nhân viên chính thức. Sùng Hân chuyện lớn chuyện nhỏ đều sẽ nói cho Lương Vận Hàm, ở trước mặt nàng hết như một đứa trẻ. Lương Vận Hàm cũng vô cùng cưng chiều cô, bất luận Sùng Hân cãi nhai bao nhiêu, nàng đều sẽ kiên trì lắng nghe.

Sùng Hân kính nể Lương Vận Hàm tuyệt đối, thậm chí còn có hơi hướng sùng bái. Càng quen biết nhau lâu, Sùng Hân càng cảm thấy Lương Vận Hàm bất luận là nhân phẩm hay năng lực làm việc đều tốt đến không thể chê trách. Dù Lương Vận Hàm đối với người khác luôn lạnh lùng, nhưng nàng chưa bao giờ chân chính làm tổn thương bất kỳ ai. Đương nhiên, đối với những người theo đuổi mà nàng không thích, Lương Vận Hàm sẽ luôn quả quyết cự tuyệt, không dây dưa dài dòng chút nào. Lương Vận Hàm từng nói, đừng để đối phương lưu lại hi vọng không cần thiết, tránh cho hại người hại mình.

Nhưng Lương Vận Hàm lại luôn đối xử chân thành với Sùng Hân, nhiều lần cũng khiến Sùng Hân vô cùng cảm động. Lâu ngày, Sùng Hân cũng dần dần đối xử tốt với Lương Vận Hàm, báo đáp lại sự chăm sóc tỉ mỉ của nàng đối với cô.

Có điều, dù Lương Vận Hàm thật sự rất đẹp, Sùng Hân cũng công khai xu hướng tính dục, thế nhưng hai người thật sự chỉ đơn giản thẳng cấp tình cảm bạn bè lên tình cảm chị em, một chút khuynh hướng tình yêu cũng không hề có. Đối với điểm này, Sùng Hân cũng có chút khó hiểu.

Lúc bắt đầu Sùng Hân không dám tiếp cận Lương Vận Hàm, không vì bất cứ điều gì, mà chỉ vì cô sợ xu hướng tính dục của mình ảnh hưởng đến nàng. Thế nhưng Lương Vận Hàm rất nhanh đã phát hiện sự lo lắng của cô, thẳng thắn nói với Sùng Hân, cái nhìn của người khác là của người khác, chỉ cần hai người tự mình biết bản thân đang làm gì, có quan hệ thế nào là được.

Từ đó, hai người liền bắt đầu các hành động "thân mật" như chị em thân thiết. Lâu dần, mọi người cũng nhìn ra hai người không phải quan hệ tình nhân, từ từ, những lời đồn đại cũng không còn.

Mãi đến tận lúc gặp Văn Dư, Sùng Hân thật sự vừa nhìn đã thích Văn Dư. Cô thích cảm giác, thành thực, ôn trọng và khí thế toát ra từ người Văn Dư. Tướng mạo Văn Dư không tính là xinh đẹp, thế nhưng có sức quyến rũ, điều này kết hợp với khí chất của cô, biến thành một loại khí chất đầy hấp dẫn.

Sau vài lần tiếp xúc, Sùng Hân biết rõ mình không phải là kiểu người Văn Dư thích. Chuyện gì đều có thể tranh giành, chỉ có tình cảm thì không thể. Sùng Hân cảm thấy rất mất mặt, đặc biệt là lúc Văn Dư hỏi cô có thể làm em gái không. Khi đó Sùng Hân thật sự muốn khóc, nhưng cô vẫn nhịn được. Cô ngồi bên cạnh Văn Dư thật lâu, cả hai không ai nói tiếng nào, Sùng Hân liên tục gửi tin nhắn oán giận tới Lương Vận Hàm, nhưng thật ra là để phân tán sự chú ý của chính mình, cô sợ mình sẽ rơi nước mắt trước mặt Văn Dư.

Lúc đó trong lòng Sùng Hân vừa tức giận lại vừa do dự không biết nên làm gì. Nên buông tay hay tiếp tục kiên trì? Mãi đến khi Lương Vận Hàm sắp xếp nữ tiếp viên đến khách sạn nghỉ ngơi, Sùng Hân vốn đã cùng đồng nghiệp đi trước, nhưng sau đó vì nghĩ có thể tiện tay mang hành lý của Lương Vận Hàm tới khách sạn trước, mà quyết định quay trở lại sân bay.

Sùng Hân từ xa nhìn thấy Lương Vận Hàm, vừa muốn gọi nàng lại phát hiện Văn Dư cùng trợ lý đã đứng ở đó từ trước. Bọn họ nói chuyện một lúc thì thấy gã trợ lý cầm hành lý của Lương Vận Hàm, ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Nhìn từ xa, Văn Dư cố gắng bảo vệ Lương Vận Hàm trong lòng, thay nàng che chắn gió tuyết. Khoảnh khắc đó, Sùng Hân rút cuộc cũng không khống chế được nước mắt. Cô nhớ tới lần đầu gặp mặt, Văn Dư đã từng hỏi cô, tiếp viên trưởng của cô có phải tên là Lương Vận Hàm hay không. Trực giác nói cho cô biết đối tượng Văn Dư chú ý đến chính là Lương Vận Hàm. Cô đối với Văn Dư mà nói, e rằng chỉ như một cô em gái mà thôi. Sùng Hân về khách sạn, trốn ở trong chăn lẳng lặng khóc thật lâu.

Sùng Hân một mình cả đêm căn bản không hề ngủ, trong đầu không ngừng tái hiện hình ảnh trong gió tuyết đó. Cũng may Sùng Hân là người thoải mái, đưa hải sản thì không ngọt, cùng lắm thì buông tay. Đương nhiên, điều kiện kiên quyết là Văn Dư phải thật lòng thích Lương Vận Hàm.

Khi đó, Sùng Hân mới ý thức được cô quan tâm Lương Vận Hàm nhiều tới mức nào, cô tình nguyện từ bỏ Văn Dư cũng không cam lòng để Lương Vận Hàm khổ sở. Cùng Lương Vận Hàm quen biết nhiều năm, thô lỗ tâm tình như chị em, Sùng Hân càng thấy rõ một chuyện: Văn Dư quen biết Lương Vận Hàm chưa tới 24 giờ, nhưng lại có thể thuyết phục Lương Vận Hàm đi cùng cô, thậm chí có thể ôm Lương Vận Hàm vào trong lòng, thay nàng chắn gió. Nếu không phải Lương Vận Hàm cũng có hảo cảm với cô, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Cẩn thận so sánh một chút, Sùng Hân phát hiện Lương Vận Hàm hợp với Văn Dư hơn cô. Lương Vận Hàm bề ngoài tuy lạnh lùng, thế nhưng nội tâm rất nhân cảm, hơn nữa còn có chút bảo thủ. Nàng là một người tha uý khuất chính mình, cũng không làm tổn thương người khác. Sự lạnh lùng của Lương Vận Hàm chỉ là một cách tự bảo vệ, bởi vì nàng không muốn hại người hại mình.

Có đôi khi Sùng Hân đặc biệt yêu thương Lương Vận Hàm, nàng mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta cảm thấy thương tiếc. Vì lẽ đó Sùng Hân đặc biệt mong Lương Vận Hàm có thể gặp được một người thật tâm đối xử với nàng, có thể vì nàng che gió che mưa bầu bạn.

Dù người này là Văn Dư, dù người này là người cô thích trước, thế nhưng cảm tình từ xưa đến nay đã không phân biệt trước sau. Huống hồ Văn Dư từ lúc mới bắt đầu đã tỏ rõ thái độ. Dù Văn Dư không ghét cô, thì cô cũng có thể nhận ra đó cũng không phải tình yêu. Điều này có thể nhận biết dễ dàng từ ánh mắt của Văn Dư.

Sùng Hân quyết định buông tay. Nếu như Văn Dư và Lương Vận Hàm có hi vọng, như vậy cô nhất định sẽ hỗ trợ, không thể trở thành người yêu, có thể trở thành người nhà mà.

Hùng đông sáng hôm đó cô đã gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm, thế nhưng lại gọi không được, điện thoại Văn Dư cũng vậy. Sùng Hân đoán chắc hẳn là hai người đang ở bên nhau, nhưng lại có chút không cam tâm và khó chịu, nên cô cố ý gửi hai tin nhắn khác nhau cho hai người. sau khi điện thoại được câu thông, Lương Vận Hàm nói nàng đang ở nhà một người bạn, không hề nhắc tới hai chữ Văn Dư, kỳ thật khi ấy nội tâm Sùng Hân có chút mất mát, nhưng cô cũng hiểu được vì sao nàng làm vậy. Cô biết Lương Vận Hàm nhất định là sợ cô suy nghĩ nhiều nên mới nói như vậy.

Về sau cô lại gửi một tin nhắn ngắn cho Văn Dư:

"Chị Hàm là người phụ nữ tốt, chị phải chăm sóc chu đáo."

Văn Dư trả lời:

"Em cũng vậy, em ấy thích hợp làm bạn gái, em thích hợp làm em gái. Chúng ta cùng trở thành người nhà, được không?"

Sùng Hân nhìn tin nhắn của Văn Dư, lại không nhận được rơi lệ. Sùng Hân tự nhận mình không phải người hay khóc, bao nhiêu oan ức đều có thể nhịn mà không rơi một giọt lệ nào, thế nhưng Văn Dư lại khiến cô khóc đến hai lần! Từ khi cô biết Văn Dư và Lương Vận Hàm là lưỡng tình tương duyệt, thì không quá rầy hai người ấy nữa, một bên yên lặng chúc phúc, một bên tự mình chữa thương.

Đúng lúc bác của cô khám bệnh xong phải đi về, thế là Sùng Hân tích cực an bài, để bản thân bận bịu đến không có thời gian thương tâm. Sáng hôm nay, khi đưa gia đình bác đến sân bay, thì lại nhìn thấy Lương Vận Hàm cùng Văn Dư. Văn Dư bay đi Đài Bắc, Sùng Hân nhìn hai người lưu luyến không rời, Văn Dư ở Lương Vận Hàm bên tai thì thầm nói, trong lòng cô âm thầm vì hai người mà vui vẻ, lại vì bản thân mà cảm thấy khổ sở. Nhưng trước sau gì cũng phải đối mặt với sự thật, nếu bảo cô từ bỏ tình cảm chị em với Lương Vận Hàm, thì chẳng bằng kêu cô từ bỏ tình cảm của cô với Văn Dư còn hơn!

Sùng Hân quyết định nói ra hết sự tình, miễn cho Lương Vận Hàm một mình vướng bận, nên cô đã gọi điện thoại cho nàng.

Esley: ôi dồi ơi, ngày nào Esley cũng làm tới 9h tối mới được về, chắc chết sớm quá, không beta và edit kịp :(((((((Esley sẽ post 2 bộ truyện cách ngày, mọi người cố gắng chờ nhen, yêu mọi ng :*

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tình Chị Em Vẫn Còn, Ân Huệ Của Quý Nhân Nên Càng Phải Trân Trọng

Editor: Hi

Beta: Esley

Sùng Hân rất nhanh thì xuống lầu, đi đến bên cạnh Lương Vận Hàm. Kỳ thật Lương Vận Hàm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, lần trước đã che giấu Sùng Hân, lần này mặc kệ Sùng Hân có nhìn thấy hay không, Lương Vận Hàm đều quyết định sẽ mang chuyện của Văn Dư nói với cô.

Lương Vận Hàm không những xem Sùng Hân như bạn thân mà còn xem cô như em gái, nàng không đành lòng cũng không muốn tiếp tục giấu diếm cô, huống hồ nàng còn chưa làm rõ quan hệ với Văn Dư, hết thảy đều chưa biết. Lương Vận Hàm không muốn để cho sự mơ hồ không rõ ràng này đã thương Sùng Hân.

"Em muốn ăn sushi cá sống"

"Được"

"Chị đại em"

"Tốt!"

Hai người đón xe đến "Tĩnh Đạo", một nhà hàng Nhật có chút danh tiếng. Hai người chọn một gian phòng rồi ngồi xuống, Sùng Hân thật sự không khách khí gọi thật nhiều thức ăn!

Vừa rồi Văn Dư gửi đến một tin nhắn,

"Mới lên phi cơ, máy bay chưa cất cánh đã bắt đầu thấy nhớ em"

Lương Vận Hàm liếc mắt nhìn màn hình, nhưng bởi vì đang cùng Sùng Hân bàn bạc về bệnh tình của bác cô nên cũng không lập tức trả lời. Rất nhanh lại có một tin nhắn được gửi đến

"Lương tiếp viên trưởng, em không trả lời tin nhắn chị thật sự không muốn bay a!"

Lương Vận Hàm nở nụ cười nhưng vẫn không trả lời.

Chốc lát sau lại một tin nhắn được gửi đến

"Khi nào về sẽ xử em!"

Sùng Hân đoán được là tin nhắn của Văn Dư, mặc dù Lương Vận Hàm không có trả lời, nhưng ánh mắt lại lộ ra ý cười. Trong lòng Sùng Hân chỉ biết thờ dài, thôi thì chúc phúc hai người vậy!

Lương Vận Hàm nhân lúc Sùng Hân đang bận gọi thức ăn liền cấp tốc gửi tin nhắn cho Văn Dư, nói cho cô biết nàng đang cùng Sùng Hân dùng bữa, cũng định sẽ nói tất cả mọi việc với Sùng Hân.

"Hân là Văn Dư đi!"

Sùng Hân nháy mắt, mỉm cười hỏi.

Lương Vận Hàm có chút cứng đờ người, nhưng rất nhanh nàng liền hiểu rõ, Sùng Hân đã biết. Nàng chỉ có chút buồn bực vì sao Sùng Hân lại biết nhanh như vậy.

"Nhìn em làm gì? Chị còn không mau không chủ động khai báo mọi chuyện! Cho chị thêm một cơ hội, nếu còn không thẳng thắn thành thật, em sẽ tuyệt giao với chị!"

Sùng Hân nói xong còn cố tình chống cằm quay sang một bên.

Ban đầu Lương Vận Hàm có chút quần bách, sau đó nhìn vào đôi mắt có chút ướt át của Sùng Hân liền hiểu, nha đầu này không chỉ biết mà còn đã tiếp nhận, hiện tại ngược lại đến để an ủi nàng.

"Sùng Hân. Thật xin lỗi, chị..."

Sùng Hân thôi trêu đùa, chân thành nói,

"Chị Hàm, chuyện tình cảm không có đúng sai, càng không bàn đến chuyện đến trước hay đến sau, chỉ có yêu và không yêu. Cách làm người của chị, em hoàn toàn hiểu rõ, chị không phải loại người đoạt người yêu của kẻ khác"

"Sùng Hân, hiện tại Văn Dư với chị chỉ là bạn bè"

"Không phải các đoạn tình cảm lưu luyến đều bắt đầu từ tình bạn sao?"

"...."

"Chị Hàm, người Văn Dư yêu thích là chị, nếu như chị đối với chị ấy cũng có tình cảm, nếu hai người đến bên nhau, em sẽ thành tâm chúc phúc! Lường tình tương duyệt là điều hiếm thấy nhất, đừng bởi vì chuyện của em mà chị lại dễ dàng buông tha hạnh phúc của mình như vậy. Như thế trong lòng em sẽ cảm thấy day dứt và bất an."

"Sùng Hân, chị cùng Văn Dư.... chính chị cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi"

"Duyên phận mà! khi cơ duyên chưa tới, cảm thấy ai cũng đều không hợp. Đến khi cơ duyên tới, lại cảm thấy quá đột ngột, thậm chí không thể tin được"

"Thế nhưng tại thời điểm em nói thích chị ấy, một chút cảm giác chị cũng không có. Chỉ do đêm đó tại phi trường, mọi việc đơn giản cứ thế xảy đến"
Lương Vận Hàm dừng một chút

"Sùng Hân, có một chuyện chị phải nói với em..."

Lương Vận Hàm kể lại mọi chuyện ngày đó trở về nhà cùng Văn Dư, giải thích tất cả một cách rõ ràng với Sùng Hân. Sùng Hân nghe xong, xoắn xuýt trong lòng cũng dần trôi qua. Lương Vận Hàm nguyện ý giải thích với cô, chứng tỏ nàng rất xem trọng cô. Đã như vậy thì cô cần gì cố chấp níu kéo thứ không thuộc về mình, để hại tình cảm chị em thân thiết trở thành tình tay ba kết thù kết oán đây! Sùng Hân mới không ngu ngốc đi làm chuyện không lời mà lỗ như vậy.

Lương Vận Hàm giải thích xong, có chút khấn trương nhìn chằm chằm Sùng Hân, Sùng Hân nhìn lại nàng, cũng không nói chuyện. Về sau không kiếm được mà phì cười vui vẻ,

"Chị Hàm, chị a! Nhìn xem vẻ mặt chị bây giờ, cũng quá mức sinh động!"

"Em!"

"Tốt a! Em đều biết! Kỳ thật ngày đó em thấy Văn Dư đưa chị đi"

"Em trông thấy?"

"Đúng a, em muốn trở về giúp chị mang hành lý về khách sạn, kết quả đã nhìn thấy"

"..."

"Mặc dù em cùng Văn Dư quen biết không lâu, nhưng em tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình. Chị ấy là người không tệ. Đã không làm được người yêu, làm em gái của chị ấy cũng tốt mà! Dù sao em cũng cảm thấy chị ấy thật sự ưu tú, nếu chị có thể thuận lợi thu phục chị ấy, em cảm thấy cũng xem như "phù sa không lưu ruộng người ngoài!"

Lương Vận Hàm mở to hai mắt nhìn, rõ ràng là bó tay rồi,

Đồ ăn được mang lên đầy đủ, Sùng Hân thay hai người rót ly rượu, sau đó nâng ly nói

"Chị em như tay chân, phụ nữ như quân! Không thể chỉ vì tình yêu mà từ bỏ tình bạn và tình thân của chúng ta như vậy! Sùng Hân em thật tâm xem chị như chị gái mà đối đãi! Chuyện của chị và Văn Dư em xin chúc phúc, chị cũng đáp ứng em đừng vì bận tâm chuyện của em mà làm ảnh hưởng tình cảm của hai người, em cũng nguyện ý nhận chị ấy làm "anh rể"! À, đúng rồi, chị ấy hẳn là công mà!"

Trước mấy lời kia, Lương Vận Hàm cảm giác trong lòng ầm ập, cảm xúc cũng dần cao hứng, thế nhưng sau khi nghe tới câu cuối, không hiểu vì sao lại có chút khó chịu!

"Tụi chị hiện tại chỉ là bạn bè, cái gì mà "công" hay không?!"

"Được rồi, được rồi, mặc kệ về sau như thế nào, chúng ta nâng ly trước "

Hai người chị một câu em một câu, thời gian cũng đưa chuyện này vào quên lãng. Trong lòng Lương Vận Hàm cảm động trước sự cảm thông của Sùng Hân, Sùng Hân cũng vì lựa chọn của mình mà cảm thấy vui mừng. Hai người buông bỏ u sầu cùng buồn bã mấy ngày qua, ăn uống thật vui vẻ.

Máy bay hạ cánh, Văn Dư ngồi xe đến khách sạn, nhìn tin nhắn Lương Vận Hàm gửi đến, Văn Dư không nói thêm gì. Chuyện của hai chị em bọn họ thật ra không cần người khác nhúng tay vào. Hai người đều là những cô gái tốt, Văn Dư thật sự vui vẻ khi được quen biết cả hai.

Sau khi thu xếp tốt mọi thứ ở khách sạn, Văn Dư liền tới nhà hàng đã cùng Lam tỷ hẹn trước. Khi nhân viên phục vụ dẫn Văn Dư vào phòng thì Lam tỷ đã đến, đồng thời cũng đã gọi sẵn vài món ăn nhẹ.

"Lam tỷ, đã để chị chờ lâu"

"Chị cũng mới đến, lịch trình của em gấp rút như vậy, có đói bụng không? Trước tiên ăn chút điểm tâm lót dạ đi"

Cao Lam hoà ái mỉm cười, chậm rãi nói

"Cám ơn Lam tỷ, thật đói bụng!"

Nói xong Văn Dư lau tay, cầm lấy một khối điểm tâm nhét vào trong miệng.

"Em a! Đây là bộ dáng gì!"

Văn Dư dùng sức nhai nuốt, khó khăn nuốt xuống mới lên tiếng,

"Chị cũng không phải không biết em! Khi đói bụng rồi thì thấy ngón tay cũng có thể xem như lạ xường!"

Cao Lam cười, nha đầu Văn Dư này nàng trông rất thuận mắt. Năm cô vừa mới ra đời, mặc dù vẫn còn ngây thơ, nhưng hiển nhiên so với người cùng lứa tuổi chín chắn hơn rất nhiều. Cô làm việc luôn mang theo năng lượng tràn trề, trong mắt đầy sức sống, năng lực không thể chê, lại rất chịu khó phấn đấu. Văn Dư rất thông minh, nhưng lại không kiêu ngạo, đôi khi còn nguyện ý để bản thân chịu thiệt thòi.

Khi đó Cao Lam vừa trở về chuẩn bị tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc, tại thành phố A gặp được Văn Dư phụ trách tiếp đãi, chỉ trong ba ngày đã khiến Cao Lam thương thức ánh mắt tựa như chất chứa ưu buồn của cô, nhưng vào một số thời khắc toàn thân cô lại toát ra một loại khí chất của thiếu nữ. Nàng từng hỏi Văn Dư có nguyện ý đi Đài Loan tiếp nhận huấn luyện hay không, Văn Dư sững sờ nhìn nàng, sau đó dùng sức gật đầu, còn không ngừng nói cảm ơn.

Về sau tại tổng bộ Đài Loan, Văn Dư đều thông qua thực tập với thành tích A, lúc đầu tổng bộ muốn giữ cô lại, nhưng Cao Lam đề nghị để Văn Dư về lại nội địa, giải quyết nhiều hạng mục, có lẽ thích hợp hơn với tính cách của cô, như vậy mới có thể chân chính tạo dựng bản lĩnh, sau này mới có khả năng tiến xa hơn. Văn Dư tiếp nhận đề nghị của Cao Lam, về sau trở lại nội địa, từ vị trí trợ lý quản lý hạng mục mà thăng tiến.

Năm đó Cao Lam rất chú ý tới hạng mục Song Tử Thành tại thành phố B, một màn đánh rất đẹp! Ngay cả Cao Lam cũng không thể không thán phục thái độ kiên trì và năng lực của Văn Dư.

Lúc đó, vị trí phó tổng giám đốc hành chính khu vực Trung Quốc đang trống chỗ, ban giám đốc liệt đây vào danh sách những việc quan trọng cần xử lý, số người cạnh tranh mặc dù ít, nhưng đều là những người có thực lực. Ban giám đốc quyết định trong số những nhân viên trẻ tuổi cấp trung lựa chọn ra người bổ nhiệm vào vị trí phó tổng giám đốc, thế là Cao Lam lợi dụng vào quyền lực và sức ảnh hưởng của mình tại hạng mục Song Tử Thành ở thành phố B, thành công đề cử Văn Dư, giúp Văn Dư được bổ nhiệm, có thể nói việc này đã làm toàn bộ tập đoàn chấn động một phen, dù sao cô cũng chưa đến 30 tuổi. Điều này đối với đại đa số mọi người là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, lúc đó có rất nhiều lời đồn, tuy nhiên Cao Lam vẫn giữ vững lập trường, đứng vững qua áp lực, kiên định ủng hộ Văn Dư.

Văn Dư không để cho năng thất vọng, sau khi nhậm chức, rất nhiều phương diện bị chất vấn, tuy nhiên cô vẫn luôn nhẫn nại tập trung làm tốt tất cả công việc. Văn Dư là người biết nhìn xa trông rộng, cô rất xem trọng hình tượng của tập đoàn và bộ phận PR, bỏ công sức ra rèn luyện một nhóm người, những người này về sau phát huy tác dụng rất lớn trong công việc, thay đổi rất nhiều cục diện khó khăn.

Văn Dư khiến Cao Lam cảm thấy vừa vui mừng lại vừa kiêu ngạo. Cao Lam vốn luôn là người kiêu ngạo, rất ít người có thể lọt vào mắt của nàng. Nàng không chỉ có năng lực cá nhân xuất chúng, nhà mẹ tại Đài Loan xem như cũng có chút thế lực. Nhưng chồng Cao Lam mười năm trước vì bệnh mà qua đời, con trai cũng định cư tại Mỹ, chỉ mình Cao Lam lưu lại Đài Loan tiếp tục sự nghiệp của mình.

Văn Dư là người mà nàng một tay phát hiện, dạy bảo và đề bạt lên, Cao Lam là người nổi tiếng luôn làm việc lời lệ phong hành*, tính tình cũng không được tốt lắm, bởi vậy đã không ít lần giáo huấn Văn Dư. Nhưng thật ra vẫn luôn âm thầm chứa đựng sự yêu thương của trường bối dành cho tiểu bối. Văn Dư đối với Cao Lam tình cảm cũng sâu, ngoài miệng mặc dù gọi Lam tỷ, trong lòng lại một lòng xem nàng như di. Mỗi lần đi đến tổng bộ báo cáo công tác, đều mang rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng cho Cao Lam, khiến Cao Lam mỗi lần đều là hô hoán báo không cần, ở nhà còn rất nhiều!

* lời lệ phong hành: Quyết định nhanh chóng.

Lần này Văn Dư nắm trong tay hạng mục ở thành phố T, quan hệ rất lớn đến con đường thăng tiến sau này, Cao Lam cuối cùng vẫn mong muốn Văn Dư có thể tiến vào tổng bộ. Nhưng đột nhiên Văn Dư gọi điện thoại tới, nhắc đến chuyện đột ngột gặp đối thủ, lại còn bị người ta đoạt mất hạng mục, điều này khiến Cao Lam có chút bất ngờ. Thế là nàng dùng một số đường dây khác tìm hiểu tình huống một chút, nhận lúc Văn Dư còn chưa báo cáo với tập đoàn, mà gọi một cú điện thoại hẹn gặp.

Ăn uống xong, Văn Dư ngồi nghiêm chỉnh, báo cáo một chút tình huống với Cao Lam

"Cho nên, Lam tỷ, em muốn mau chóng được tập đoàn phê chuẩn, cùng đại học A và đại học A hợp tác, tận lực giảm thiểu ảnh hưởng đến tiến độ của hạng mục."

"Ừm. Ngày mai báo cáo sẽ không có vấn đề gì, mặc dù năm nay chúng ta tại nước ngoài đầu tư tỉ lệ thu nhỏ gần một nửa, kinh tế nội địa mang về áp lực không nhỏ, nhưng tương ứng chi phí thấp xuống cũng không ít. Đây mạnh khai phá thị trường nội địa cũng là phương hướng phát triển trong mấy năm tới của tập đoàn. Nhưng trước tiên, chị cho em xem một phần tài liệu"

Nói xong, Cao Lam đưa một cái túi giấy màu da cho Văn Dư. Văn Dư mở ra, là tư liệu liên quan đến tân nhiệm phó tổng giám đốc của Tân Nguyên - Ngô Linh Nam. Văn Dư có chút buồn bực, cô chưa từng được gặp Ngô Linh Nam, thế nhưng phần tài liệu này chỉ có tài liệu cá nhân của Ngô Linh Nam, ngoài ra không liên quan đến chuyện khác dù chỉ là một chữ. Văn Dư không hiểu nhìn về phía Cao Lam

Cao Lam cười cười, nói

"Ngô Linh Nam từng là học sinh giao lưu tại trường đại học của em, có học qua nửa năm ở đó."

"Sau đó thì sao?"

"Cô ấy nhỏ hơn em một tuổi, em xác định trước đó không biết cô ấy?"

Văn Dư có chút mơ hồ, Lam tỷ đang hoài nghi mình sao? Văn Dư lắc đầu, trong mắt lộ ra một cỗ kiên định

"Em thật sự không biết cô ấy"

Cao Lam cười cười, tay vuốt nhẹ chén trà trong tay, ý vị thâm trường nói,

"Cô ấy yêu phụ nữ, mối tình đầu của em ấy rất giống với hình mẫu của em."

....

Văn Dư không thể tin nổi. Nhìn chằm chằm Cao Lam, muốn tìm trên mặt nàng dấu vết của sự đùa giỡn, nhưng không tìm được.

"Lam tỷ, chị không phải nghi em cùng cô ấy... trước kia có cái gì chứ?"

"Ha ha ha...em đùa nhỏ này! Mối tình đầu của người ta hiện giờ đang tại trung tâm lý luận vật lý quốc tế làm nghiên cứu khí hậu a! Nào có giống em, suốt ngày cứ như Tôn Ngộ Không vậy!"

"Em còn tưởng chị đang hoài nghi em"

Văn Dư cuối đầu có chút uỷ khuất

"Văn Dư à, chị đã nói với em, không nên quá coi trọng ý kiến của người khác. Một người muốn thành công, nhất định phải có trí tuệ và khí độ. Đương nhiên, loại trí tuệ và khí độ này, ngoại trừ không ngừng học tập, có đôi khi còn phải khiến cho chính mình chịu uỷ khuất. Trên người em ưu điểm thì không cần nhiều lời, nhưng khuyết điểm cũng không ít. Em có chút quá đề ý đến ý kiến của chuyên gia hoặc người em tín nhiệm. Cái thế giới này tùy thời điểm đều có thể biến hoá, con người cũng như thế. Không nên đem tình cảm gộp vào một số sự kiện, như vậy em liền bị cảm tính khống chế. Huống hồ, trên đời là không có một chuyên gia hay một người tín nhiệm nào là vĩnh viễn. Mọi thứ đều là tương đối, cho nên quyền uy hay là tín nhiệm, luôn luôn phải có một số tiền đề mới có thể thành lập."

Cao Lam uống một ngụm trà, tiếp tục nói

"Em phải không ngừng cường đại, cường đại đến mức không có người nào có thể tùy tiện dao động quyết định của em. Đương nhiên, em không có khả năng vĩnh viễn đều đúng, cái này cần nắm chắc thời cơ. Nhưng nếu cả quyết định của mình mà bản thân cũng không thể kiên trì bảo vệ, như vậy sớm muộn người khác sẽ thay thế vào đó. Đây chính là đạo lý kinh doanh đồng dạng như quy tắc sinh tồn của tự nhiên."

Văn Dư nhìn chằm chằm nước trà trong ly, ngẫu nhiên gợn sóng, như tâm tình cô lúc này. Lời nói của Lam tỷ mặt ngoài luôn để lộ tâm tình và thái độ bình tĩnh vững chắc như mặt đất, nhưng lại chính xác tìm tới những địa phương gấp ghe mà tiến hành đào sâu, thay đất, rồi lại chôn lấp.

"Văn Dư, hãy chuyên chú vào tìm hiểu tình hình thực tế, mà không phải để ý kiến người khác dẫn đường. Tựa như chị dạy em nhìn vào bảng báo cáo tài vụ, số liệu không nói láo, nhưng có thể làm giả. Bản tính của con người sẽ không thay đổi, nhưng có thể nguy trang. Chân tướng cũng sẽ không biến mất, nhưng có thể che giấu"

"Lam tỷ nói vậy nghĩa là Tân Nguyên muốn gây chú ý cho chúng ta?"

Lam tỷ mỉm cười gấp cho Văn Dư khối thịt cá

"Con cá này không tệ, chỉ là có nhiều xương, cần phải cẩn nhận mà lựa"

Văn Dư đặt tư liệu sang một bên, chuyên tâm ăn cơm. Ở chung lâu hiển nhiên hiểu thói quen của Lam tỷ, trong lời nói luôn luôn tồn tại hàm ý. Mà những lời này cô thật phải suy ngẫm cẩn thận. Nếu đã đối đề tài thì giờ phút này cũng không cần nhiều lời, Văn Dư quyết định trở về sẽ háo háo nghiên cứu tài liệu trong tay.

"Tiểu Dư à"

Không đợi Lam tỷ nói tiếp, Văn Dư đi trước một bước cướp lời

"Tạm thời em vẫn chưa gặp được một người đàn thành thực và đáng tin. Nếu gặp được chắc chắn sẽ báo cáo với chị đầu tiên"

"Em, nha đầu này!"

Từ lâu Văn Dư đã hiểu rõ quy luật, chỉ cần Lam tỷ kêu ba chữ "Tiểu Dư à", thì bảo đảm sẽ bàn đến chuyện đàn ông!

Cao Lam ngẫm lại cảm thấy vui vẻ

"Em coi có phải hay không chị đã già? Tại sao lại yêu thích cảm rằm như vậy! Con trai chị cũng nói chị như vậy a!"

"Tuổi chị cũng không lớn! Nhìn từ xa như ba mươi hai, thật ra nhìn gần lại như hai mươi tám! Hai chúng ta đứng gần nhau, bảo đảm người ta sẽ nói chị là chị gái của em a!"

"Miệng lưỡi trơn tru"

Thật ra Văn Dư cũng không phải hoàn toàn nói sai, Cao Lam bảo dưỡng làn da đặc biệt tốt, thêm nhiều năm luyện tập Yoga, dáng người nhìn qua quả nhiên như thực nữ hơn ba mươi. Không chút nào khoa trương, nhưng những năm gần đây số lượng đàn ông khoảng độ tuổi bốn mươi đến giữa độ tuổi sáu mươi tuổi theo đuổi nàng quả thật không ít.

Lúc trước Cao Lam ở bên tai Văn Dư lái nhai việc lấy chồng, Văn Dư nếu không phải rất kiên nhẫn thì thật sự đã muốn tìm người yêu cho Cao Lam, khiến Cao Lam tức giận vì không có cách nào tóm được cô.

"Bất quá, Văn Dư, lần này nhìn thấy em chị cảm thấy em có chút thay đổi"

"Huh? thay đổi gì?"

Cao Lam cười không đáp, nhiều năm tiếp xúc hai người đã sớm ngầm hiểu ý lẫn nhau. Ai cũng không nói gì thêm, an tĩnh dùng bữa.

"Ngày mai báo cáo, liên quan đến đại học T, vạn nhất có nhiều người hỏi, đã nghĩ kĩ ứng phó như thế nào rồi đúng không?"

"Tân Nguyên công bố ra ngoài hạng mục khai phá mới trong năm nay, chính xác là hoàn toàn không có đề cập đến kế hoạch phát minh nghiên cứu bình đài. Nhưng không thể loại trừ khả năng có nội gián trong công ty. Em sẽ dùng trọng điểm này nhắc đến vấn đề cạnh tranh tiềm ẩn."

Cao Lam gật gù đầu, đối với năng lực của Văn Dư nàng vẫn luôn tán thành và thương thức. Bất quá lần này Tân Nguyên hành động đột nhiên lại chính xác như vậy, thật làm người ta có chút bất ngờ, không chừng sau này lại có một số chuyện khác phát sinh.

Cao Lam đột nhiên cảm thấy rất thú vị, trong lòng sinh ra cảm giác chờ mong xem kịch vui. Sau đó nàng lại cảm khái mình đã lớn tuổi, nàng ngược lại muốn xem đám người trẻ tuổi này làm sao mà tranh đấu! Sau thập niên 80, xã hội đã sớm chia ra làm nhiều tầng lớp khác nhau, bọn họ càng tuổi trẻ, thì càng chịu khó, càng nhiệt tình, nhưng thực chất nội tâm lại luôn ghét bỏ trời buột, theo đuổi chủ nghĩa cá nhân, tuy nhiên lại càng lãnh khốc hơn, tự tư hơn. Đương nhiên đối với sự lãnh khốc và tự tư này, ngoại trừ do nhận biết từ giáo dục truyền thống, Cao Lam tự mình cảm thấy, vào thời đại này chúng là những từ trung tính. Không có hai điều này, ai cũng khó có thể thành công trong sự nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Rong Điện Thoại Văn Dư An Ủi Sùng Hân Say Khướt, Lương Vận Hàm Buồn Bực, Vì Sao Người Này Có Nhiều Thủ Đoạn Dĩ Người Khác Như Vậy Đây

Sau khi hai người com nước xong xuôi, Cao Lam đưa Văn Dư về lại khách sạn. Cao Lam rất trông chờ vào biểu hiện ngày mai của Văn Dư, bởi vậy nàng mong thời gian này Văn Dư có thể chuẩn bị đầy đủ. Mỗi thứ chuẩn bị thêm một chút, đây là điều đầu tiên nàng dạy cho Văn Dư mà Văn Dư cũng đã thực hiện cực kì tốt.

Trở lại khách sạn, Văn Dư vừa thay quần áo vừa gửi cho Lương Vận Hàm một tin nhắn

"Chị đã về đến khách sạn, em vẫn đang ở cùng Sùng Hân sao?"

Chưa nhận được tin trả lời, Văn Dư giờ phút này cần tập trung tinh thần chuẩn bị giấy tờ, nhất là những thứ liên quan đến Ngô Linh Nam. Vậy là cô lại gửi cho Lương Vận Hàm thêm một tin nhắn:

"Thời gian cũng không còn sớm, hai người cũng đừng nên về nhà quá muộn. Ngày mai chị có hạng mục cần báo cáo, hôm nay có một số giấy tờ phải xử lý, ban đêm chị sẽ ngủ trễ, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho chị"

Thật ra Văn Dư có rất nhiều lời muốn hỏi, ví dụ như "đã ăn com chưa?", "ăn cái gì?", "em cùng Sùng Hân đang ở đâu?", "đang làm gì?", "ngày mai có kế hoạch gì không?", còn có, "đã đọc đến cảm nang hay chưa"...Nhưng là, Văn Dư không hỏi, bởi vì cô biết quan hệ của hai người vẫn chưa đạt tới mức độ kia, cho dù có đến đó, dành cho nhau thời gian riêng tư vẫn là vô cùng cần thiết.

Văn Dư nhớ đến năm đó mình cùng Tiêu một chỗ, mỗi ngày đều trò chuyện mất mấy giờ, lúc nào cũng phải mang pin dự phòng theo bên mình. Vé xe lửa lúc đó để dành cũng xếp thành một xấp dày, về sau thu xếp đồ đạc Văn Dư cũng không nhận được sự hồi cùng ngưỡng mộ mình. Nghĩ nghĩ, lại gửi cho Tiêu một tin nhắn, nói cho nàng mình đã đến Đài Bắc, ngày mai sẽ làm báo cáo hạng mục. Đêm nay muốn chuẩn bị tư liệu, cuối cùng vẫn dặn dò nàng ngủ sớm một chút, có việc thì gọi điện thoại.

Tiêu giống như là một thói quen, bất luận khi nào hay ở đâu, Văn Dư đều sẽ không tự chủ được mà nhớ về nàng. Mặc dù nghĩ đến lại đau lòng, nhưng dù sao vẫn là đặc biệt. Suy nghĩ của Văn Dư bay đi xa xa, cô đang suy nghĩ mình cùng Lương Vận Hàm nếu có thể cùng một chỗ, thì Tiêu sẽ như thế nào? Có thể tiếp nhận đồng thời chúc phúc mình hay không? Sẽ ghen ghét khổ sở hay là thờ phào nhẹ nhõm đây? Những vấn đề này Văn Dư đã từng không tìm được lời giải, hiện tại vẫn là như thế.

Pha cho mình ly trà, sau đó mở ra tập tài liệu, bắt đầu nghiền ngẫm nội dung. Trà không chỉ có tác dụng giúp làm não bộ tỉnh táo, càng có thể giúp truyền đến người ta cảm giác yên tĩnh cùng bình thản. Bởi vậy Văn Dư yêu thích trà, cũng không thể bỏ đi sự yêu thích này.

Vừa thả tay lấy tài liệu, điện thoại liền reo vang, Văn Dư nhìn xem thời gian, đã là 11 giờ tối, là Sùng Hân.

"Alo! Là Văn Dư phải không?"

"..."

"Alo, gọi nhầm số sao?"

Văn Dư nghe giọng điệu người kia hỏi mình liền biết cô uống không ít.

"Em uống rượu sao?"

Văn Dư ôn hoà mà hỏi.

"Há, không có gọi sai, là chị a".

"Em đang ở đâu? Đã về nhà chưa?"

"Văn Dư! Chị đừng quan tâm em! Em không thích nghe!"

"A, vậy để chị nói kiểu khác. Em! Mau về nhà! Trời đang rất lạnh, một cô gái ở ngoài lại uống nhiều như vậy! Còn ra thể thống gì nữa hả ? Nhanh đi về!"

...

Bên kia đầu dây không có tiếng trả lời, ngay sau đó, Sùng Hân mang theo tiếng khóc nức nở la lên.

"Chị Hàm! Chị ấy bắt nạt em! Chị ấy tại sao có thể làm như vậy!"

"Chị Hàm! Chị ấy chỉ giả bộ là người tốt thôi ! Thật ra tính tình lại xấu như vậy!"

Bên kia điện thoại Sùng Hân đang kể tội cho " phụ huynh" nghe, Văn Dư cầm điện thoại, nhếch miệng cười. Trong điện thoại rốt cuộc truyền đến thanh âm của Lương Vận Hàm, nàng trấn an Sùng Hân:

"Ai bảo em nhất quyết gọi điện cho chị ấy, chị chỉ vừa không chú ý thì em liền gọi"

"Chị ấy một chút cũng không ôn nhu!"

"Lúc đầu thì chị ấy đã không ôn nhu a!"

"Chị ấy là giả bộ"

"Bây giờ em mới phát hiện sao ?"

Văn Dư có chút bó tay, Lương Vận Hàm vì đỡ dành Sùng Hân mà thật sự đem mình giẫm đạp không thương tiếc a!

"Không cần diu em! Chị tự đứng vững cái đã ! Em phải nói chuyện rõ ràng với Văn Dư!"

Xem ra hai người đều uống có chút nhiều, Văn Dư bận tâm hỏi :

"Sùng Hân, em là đang ở cùng Vận Hàm à?"

"Ừ ! Chỉ có hai người, chị qua đây!"

"..."

"Này, chuyện gì đang xảy ra vậy , sao không nói lời nào?"

"Sùng Hân, em là cô gái tốt, chị nhất định sẽ tìm một người tốt để có thể yên tâm gả em đi !"

"Chị tên bại hoại này! Đồ củ tỏi lớn! Em không cần chị tìm!"

"Haha, nếu chị là tôi...thì em chắc chắn là cộng hạnh! Dù sao đều dùng để làm đồ ăn a! Xem như là đồng loại đi ! Chị thay em tìm đồng loại, em thấy cà rốt tốt hay là hành tây tốt đây? Cà rốt đi ! Cà rốt có giá trị dinh dưỡng cao. Em thích loại cải màu tím, màu trắng hay là cây hồng bì?"

....

"Chị Hàm, chị ấy coi thường em, tại sao chị ấy có thể đáng ghét như vậy a!!!"

"Ha ha ha..." Văn Dư thật sự không nhịn nổi, trong điện thoại cười lớn.

"Văn Dư, chị đừng chọc em ấy nữa, em ấy khóc rồi kìa "

Lương Vận Hàm có chút khản trương.

Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân giờ phút này mới từ tiệm mỹ Như ý đi trở về. Cửa hàng đã sớm đến lúc đóng cửa, nhưng nhìn thấy hai cô gái rõ ràng đã uống say, Trương sư phụ rất không yên lòng, hần đễ bà chủ về trước. Quay đầu đóng cửa tiệm, hần lại thuận tiện đưa hai cô nàng trở về, phòng ngừa xảy

ra chuyện ngoài ý muốn.

Lương Vận Hàm đưa nhũ này thật sự khiến người khác ưa thích, dáng vẻ xinh đẹp, tính tình cũng tốt. Nàng nhìn ra là mình thích bà chủ, không có việc gì cũng nói tốt cho mình vài câu trước mặt bà chủ. Đối với người xung quanh cũng lễ phép, là một đứa nhũ tốt ! Đứng đối diện nàng, cô gái kia mình cũng đã gặp qua, là đồng nghiệp của nàng, hai người quan hệ rất tốt. Cả hai đều xinh đẹp hơn người, đứng cùng một chỗ rất thu hút ánh nhìn.

Vừa rồi trong tiệm đã nhìn thấy có mấy người hướng hai nàng nghiêng mắt nhìn, vì vậy mới quyết định ở lại canh chừng một chút. Bất quá, cô gái nhũ kia hình như gặp phải chuyện buồn gì, uống hơi nhiều rồi.

Hai nàng vào tiệm đã không còn sớm, gọi một tô mì, sau đó cô gái kia lại gọi thêm rượu cùng mấy món ăn. Lương Vận Hàm ngăn không được, đành phải cùng cô uống. Lúc hai người đang muốn ra về, mình đang khoá cửa, hai người bọn họ lại gọi điện thoại cho người nào đó, về sau cô gái kia lại bật khóc.

Kỳ thật Lương Vận Hàm và Sùng Hân com nước xong xuôi liền trở về nhà Lương Vận Hàm, lại phát hiện Văn Dư để lại một bình rượu đỏ, thế là Lương Vận Hàm bị lôi kéo ta một chén người một chén, vì chuyện của Văn Dư mà uống cạn sạch hẳn một bình.

Khả năng của Lương Vận Hàm kém xa Sùng Hân, nhưng vì chuyện của Văn Dư mà đối với Sùng Hân có áy náy, thế là cũng theo nàng tùy hứng mà uống. Uống đến một nửa liền có cảm giác không được, còn lại đều là Sùng Hân một mình uống sạch.

Đầu tiên, Sùng Hân quở trách Văn Dư từ đầu đến chân một lần, sau đó lại ca tụng tình hữu nghị vĩ đại của mình và Lương Vận Hàm một phen, Lương Vận Hàm ngồi tại salon khoẻ mắt có chút ý cười, chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn cùng Sùng Hân nhắc Văn Dư vài câu.

Hai người không biết lúc nào thì ngủ thiếp đi, Lương Vận Hàm bị Sùng Hân đánh thức, lúc tỉnh lại thì trời đã tối. Sùng Hân kêu đói, la hét đòi ăn mì thịt bò. Lương Vận Hàm không lay chuyển được đành dắt cô ra tiệm mì Như Ý, do vậy mới xảy ra chuyện sau đó.

Điện thoại đã sớm được Sùng Hân chuyển thành chế độ Hands-free rảnh tay, lời nói của Văn Dư cô cũng nghe thấy. Kỳ thật Sùng Hân uống rượu như thế cũng là vì muốn phát tiết ra nỗi lòng của mình. Sùng Hân là một cô gái kiên cường, dù cho phải chịu uất ức cũng sẽ không khóc. Nhìn cô uống rượu như vậy, Lương Vận Hàm ngoại trừ lo lắng cũng không biết phải làm sao, nhưng dù sao vẫn muốn để cho cô phát tiết ra ngoài. Hiện tại tuy nói là bị lừa đến phát khóc, nhưng tốt xấu gì cũng thật sự được phát tiết ra ngoài. Lương Vận Hàm trong lòng có chút yên tâm

Kỳ thật Văn Dư vừa tiếp điện thoại, nghe được âm thanh liền đoán được tám chín phần. Lương Vận Hàm là người mềm lòng, đối xử tốt với người khác, để cho nàng khuyên nhủ người khác, có lẽ là không thể. Sùng Hân tính tình hướng ngoại, thậm chí có chút hào phóng, gặp phải việc này thì lựa chọn buông tay, thậm chí chúc phúc, cái này xác thực cần thật nhiều dũng khí cùng ý chí. Nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái nhũ, có thể nào không uất ức chứ ! Gọi điện thoại cho mình, nói cái gì chị rất tốt, em không tốt, ai có lỗi với ai, ai phụ tình ai, tất cả đều vô dụng. Chuyện tình cảm không phải đen thì là trắng, ưa thích thì chính là ưa thích, không thích liền là không thích. Tất cả mọi người đều là người thông minh, đã không thể trở thành người yêu, có thể trở thành bạn bè tốt chị em tốt cũng không tệ a! Nếu như Văn Dư giờ khắc này đang ở bên cạnh Sùng Hân, cô thật sự không biết nên nói cái gì, sẽ chỉ biết bồi Sùng Hân uống rượu. Đã không ở cạnh, chỉ còn cách dùng mọi biện pháp giúp Sùng Hân đem tất cả cảm xúc giải phóng ra ngoài, cho nên mới cố ý trêu chọc cô.

Lương Vận Hàm vốn có chút say, nhưng nhìn Sùng Hân càng khóc càng dữ dội, chỉ có thể ôm nàng vỗ lưng an ủi, miệng nói :

"Không sao, không sao, chờ chị ấy trở về chúng ta sẽ khi dễ lại!"

Văn Dư nghe xong cảm thấy bội phục, cô nói

"Vận Hàm, em đưa điện thoại cho Sùng Hân đi"

"Không cho! Chị coi chị trêu chọc em ấy đến mức nào!"

Văn Dư lần nữa bắt đắc dĩ nâng trán, tình cảnh lúc này hai người đều uống đến có chút mơ hồ. Văn Dư rất lo lắng cho hai nàng, đã trễ như vậy, đang ở chỗ nào a?

"Hai người đang ở chỗ nào?"

....

Không ai trả lời, trong điện thoại truyền đến tiếng khóc thút thít của Sùng Hân cùng tiếng Lương Vận Hàm "đỡ dành bé con"

"Vận Hàm, em đưa điện thoại cho Sùng Hân, chị nói với em ấy hai câu"

Chờ một lúc, tiếng nói toàn là giọng mũi của Sùng Hân truyền đến :

"Chuyện gì?"

"Chị đang vẽ tranh, khi nào về sẽ tặng cho em chịu không?"

"Vẽ cái gì?"

"Chị về thì em sẽ biết"

"Em không muốn!"

"Đừng mà, chị năn nỉ em , muốn đi mà!!!"

"Chị biết về tranh sao?"

"Nếu không chị đem một nửa bức vẽ chụp hình gửi cho em?"

....

"Chị thật sự biết về hà ?"

Lương Vận Hàm lúc này không nghe thấy hai người bọn họ đang nói cái gì, nhưng là Sùng Hân đang dần nín khóc. Văn Dư này, quả là biết cách dụ dỗ người khác!

"Có chứ! Thật ra tranh của chị đã từng được khen rất nhiều a !"

"Hỏi nào chứ ?"

"Hỏi tiểu học."

Sùng Hân phốc cái vui về :

"Tiểu học hà, chị thật không biết xấu hổ"

"Tiểu học thì sao nào. Đó cũng là thành tích mà!"

"Vậy tại sao sau này không vẽ nữa?"

"Bởi vì phải tập trung học tập, chị không thể chậm trễ thi cử được ! Bây giờ còn có thể ở đây làm công cho bọn tư bản nè, không thấy sao ?"

"Chị nỗ lực thôi !"

"Em xem, chị nói em lại không tin. Bây giờ chị gửi cho em xem, nhưng chỉ một nửa thôi. Em đoán xem chị vẽ cái gì ?"

"Chị gửi đi!"

Một lát sau Văn Dư hỏi :

"Nhận được chưa?"

Sùng Hân nhìn điện thoại, nói :

"Chưa nhận được ."

"Chưa nhận được? Tín hiệu không tốt hả ? Hai người ở chỗ nào? Hay là chuyển sang chỗ khác thử xem"

"Không có a, tụi em đang ở nhà chị Hàm, trong khu cư xá tín hiệu rất tốt. Chị Hàm, chị giúp em xem một chút, xem có chuyện gì xảy ra...."

Một lát sau Sùng Hân còn nói

"Văn Dư, tụi em bên này tín hiệu không có vấn đề, là tại bên chị đó "

"Chị đã gửi hai lần rồi"

Văn Dư ở chỗ này lại nhếch miệng cười, thật ra căn bản cô không có vẽ cái gì. Cô dụ dỗ Sùng Hân nói ra hiện tại hai người đang ở đâu mà thôi. Nếu trực tiếp hỏi, Sùng Hân cùng Lương Vận Hàm sẽ không ai nói cho mình.

"Vẫn là không có a!"

"Được rồi! Khi nào về chị cho em xem là được "

Trương sư phụ đưa hai người trở về cư xá, rồi mới chào tạm biệt rời đi. Lương Vận Hàm dịu Sùng Hân thất tha thất thểu hướng nhà mà đi, ban đêm gió lạnh, thổi đến người từ trong lòng đến bên ngoài đều lạnh, cũng thổi tan một số men say.

Nghe xong Sùng Hân dường như nói ra vị trí của mình và cô, Lương Vận Hàm liền đoán được là Văn Dư cố ý lừa Sùng Hân, nàng không tin có bức vẽ nào hết ! Văn Dư thật là...! Có hai Sùng Hân hợp lại cũng không sánh bằng! Nhưng nhìn lực chú ý của Sùng Hân thành công được dời đi, cảm xúc

cũng khá hơn, lại thật sự bội phục Văn Dư.

"Được rồi, về nhà nói chuyện tiếp, em nhìn xem, tay em bị đông lạnh hết kìa!"

Lương Vận Hàm cầm điện thoại Sùng Hân, nói với Văn Dư :

"Chị lại đùa giỡn em ấy! Chị không tìm được bức vẽ cho em ấy, xem em ấy có bỏ qua cho chị không!"

"Hắc hắc, có lạnh không? Hai người nhanh lên lâu đi"

"Ừm, về nhà em sẽ đưa em ấy đi ngủ liền , chị cũng nghỉ ngơi sớm chút đi. Chuẩn bị vào thang máy, em cúp máy đây"

"Vận Hàm!"

"Sao?"

"Em vất vả rồi!"

Văn Dư có chút không đành lòng, mặc dù biết việc này chỉ có Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân hai người tự mình giải quyết, người khác không chen tay vào được, nhưng cảm thấy lúc này mình nếu có thể ở cạnh nàng thì thật tốt. Lương Vận Hàm hiểu rõ ý tứ của cô, trong lòng có chút ảm áp, tiếng nói nhu hoà

"Nghỉ ngơi sớm đi chị, ngày mai còn phải làm báo cáo công tác. Hi vọng tất cả đều suôn sẻ "

"Ừ, ngày mai hai người ngủ thêm một chút"

"Ừ, ngủ ngon"

"Ngủ ngon."

Chờ sau khi Lương Vận Hàm cúp máy, Văn Dư mới cất điện thoại đi. Văn Dư cảm thấy mình có chút nhớ nhung hai cô gái này.

Đôi Lời: Xin lỗi mọi người dạo này Esley có việc bận nên update cực chậm .* yêu mọi người Esley sẽ k drop đừng lo lắng nha

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Văn Dư Trở Về

Ngày thứ hai báo cáo diễn ra đặc biệt thuận lợi. Bên phía tập đoàn đều thống nhất thông qua phương án này, ngay lập tức phê duyệt kế hoạch đầu tư trong ngày, phân ba lần đầu nhập*, hạng mục này cũng do Cao Lam phụ trách. Sau đó Văn Dư đến văn phòng của Cao Lam, cả hai liền cùng nhau thảo luận về việc tiến hành phát triển hạng mục. Ai nấy đều không nhắc tới sự việc của Tân Nguyên, trước mắt, nắm chắc Đại Học A trong tay mới là quan trọng nhất. Văn Dư báo cáo xong liền quyết định đáp chuyến bay trong ngày về thành phố T, trên danh nghĩa là vì công việc nhưng thực tế là để gặp Vận Hàm, sáng mai Lương Vận Hàm lại phải bay rồi.

*đầu nhập: xuất vốn

Trên đường đến phi trường, Văn Dư có ý đi vòng qua một cửa hàng, tên cửa hiệu trùng tên với chủ tiệm, là một cửa hàng chuyên bán đồ trang sức thủ công. Mặt tiền cửa hàng không quá lớn nhưng, nằm ngay đường chính. Nhà Cao Lam ở gần đây, lần đầu tiên đi ngang nơi này, Văn Dư đã cảm thấy thích ngay.

Bản thân Văn Dư không mang quá nhiều đồ trang sức, cho dù hiện tại chưa được tính là người yêu của Lương Vận Hàm, nhưng nếu mua lễ vật tặng người trong lòng, Văn Dư nhất định sẽ chọn đồ vật của tiệm này.

Chủ cửa hàng mỉm cười gật đầu nhìn Văn Dư. Văn Dư mỗi lần tới Đài Bắc đều sẽ đến nơi này, lâu ngày dần trở nên quen biết. Thình thoảng nàng sẽ mời Văn Dư nhấp nhấp hồng trà nàng tự pha cùng với vài món điểm tâm nhỏ .

Nàng lớn hơn Văn Dư hai tuổi, trước kia từng du học Italy, về sau do nguyên nhân nào đó mà trở lại Đài Bắc mở cửa tiệm này. Văn Dư cũng không chủ động hỏi qua chuyện của nàng, hai người chỉ là ăn ý cùng nhau uống trà, tâm sự chút chuyện mới mẻ gần đây. Tại thành phố này , Văn Dư khó có thể tìm được một nơi để thấy tâm mình an tĩnh như ở đây.

Văn Dư nhìn nàng mỉm cười nói:

"Tôi muốn chọn mua một cái vòng tay để tặng cho người bạn mới quen cách đây không lâu, nhưng có khả năng phát triển thành bằng hữu tốt".

Nàng nhìn cô hơi kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra sự hiếu kỳ.

"Bạn trai?"

"Bạn gái."

Hiểu rõ liền gật đầu, "Nàng là người như thế nào?"

"Bên ngoài nhìn qua rất lạnh lùng, nhưng thật ra tính tình lương thiện, rất thông minh. . . Rất xinh đẹp." Văn Dư vừa cười vừa nói.

Nhìn cô nháy mắt mấy cái trêu chọc,

"Thật sao! Vậy tôi cần phải cẩn thận giúp cậu tuyển chọn!"

"Há, tôi còn phải đuổi kịp chuyến bay"

"Ừ, tôi rất thích một món, đặt tên là Muse. Lấy ra cho cậu xem thử."

Nàng đi vào bên trong phòng lấy ra một cái hộp hình vuông, mở ra đưa cho Văn Dư, cô nhìn thấy liền hài lòng gật đầu.

"Lấy cái này!"

"Tôi giúp cậu gói lại."

"Tốt, cảm ơn."

Văn Dư đem hộp quà đã được đóng gói xinh đẹp, cẩn thận để vào trong rương hành lý. Nhìn thấy động tác cẩn trọng của Văn Dư nàng nhìn không được cười, xem ra người này đối với Văn Dư rất quan trọng đây.

Lương Vận Hàm và Sùng Hân ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, Lương Vận Hàm chịu đựng đau đầu pha cho hai người chén chanh ngâm nước

"Chị Hàm! Đầu em đau!"

Sùng Hân ngồi trên ghế sa lon ôm đầu dụi qua dụi lại phàn nàn.

"Ai kêu em uống nhiều như vậy!"

"Con mắt của em sưng to quá kia !"

"Chị lấy khăn nóng cho em thoa nha."

"Đại hi đại bi thật thương thân a*!"

*ý là vui quá hay buồn quá cũng tổn thương thân mình.

". . ."

"Chị Hàm! Nhìn thấy Văn Dư trầm ổn như vậy, em đâu có ngờ chị ấy là người nghiêm túc dữ vậy đâu !Ai mà biết được nói tới nói lui như vậy lại giận!"

Lương Vận Hàm cười cười, đúng vậy a, người đó mà đã lăm lăm thì thật là khiến người ta không có cách nào khác!

"Sùng Hân, em có đói bụng không?"

"Có chút."

"Chị nấu chút cháo được chứ?"

"Dạ."

Lương Vận Hàm đứng dậy đi vào phòng bếp, Sùng Hân mệt mỏi ngồi xem tivi, tay ấn ấn cái điều khiển từ xa. Lời của Văn Dư nói trong điện thoại tối hôm qua mình vẫn nhớ kỹ, cô cố ý cười đùa mình, cố ý hung dữ với mình, như thế này Văn Dư khiến cho Sùng Hân càng cảm thấy đặc biệt. Sùng Hân càng nghĩ trong lòng càng có chút ngửa, nhưng là quay đầu lại nhìn thấy Vận Hàm trong phòng bếp bận rộn, Sùng Hân trong lòng từ từ yên tĩnh trở lại. Được rồi, cứ như vậy đi!

Lương Vận Hàm nấu cháo gạo trắng không chỉ làm ấm dạ dày, mà còn ấm lòng. Sùng Hân ăn ngay hai chén. Ăn no rồi, cô giúp Lương Vận Hàm rửa chén, hai người ngồi trên salon xem tivi.

"Chị Hàm, chị thích Văn Dư hả?"

"Không ghét."

"Chị thích phụ nữ sao?"

"Không biết, chị chưa thử qua."

"Văn Dư nói thẳng với chị rồi hả?"

"Ừ."

Sùng Hân nghe xong liền phẫn chấn tinh thần, lập tức ngồi thẳng người, nghịch ngợm hỏi,

"Cô ấy nói như thế nào?"

"Thì cô ấy nói có cảm tình với chị chứ sao."

"A? Có cảm hình? Cảm tình thì với bạn bè cũng có mà!"

"Cô ấy nói cho chị thời gian để suy nghĩ thật kỹ."

"Ừ, như vậy sao. Chị cũng chưa từng yêu thích phụ nữ, nhưng em cảm thấy được chị đối với cô ấy rất có cảm tình."

"Chị đối với bạn bè của mình đều có cảm tình hết nha!"

Sùng Hân trừng nàng một chút,

"Vậy sao chị không thích em đây!"

"Thích! Cho nên mới trở thành chị em tốt tới hôm nay!"

"Nếu Văn Dư muốn chị là em gái chị ấy, chị có cảm giác gì?"

Lương Vận Hàm cúi đầu uống một hớp, nàng suy nghĩ một chút, nếu là cùng Văn Dư chỉ làm bạn bè bình thường, có vẻ như cũng không có gì không ổn, thế là nói ra:

"Không được làm chị em mà làm bạn bè với cô ấy, có lẽ cũng được."

Sùng Hân liếc mắt một cái, cái chị này! Thật là ở trong phúc mà không biết hưởng phúc! Văn Dư thật ra rất lạnh lùng, cô sẽ chỉ đối xử tốt với người mà mình đề ý, nếu không ưa không thích, chỉ là bạn bè bình thường. Văn Dư còn không chịu kết giao a! Chuyện này đến mình cũng nhìn ra được, nhưng Lương Vận Hàm căn bản là không nghĩ tới việc này.

"Hai người đó nha, như là đánh trận giằng co qua lại vậy."

"Chị thật sự không có bài xích, nhưng cũng không có nghĩ mình sẽ yêu phụ nữ. Huống chi duyên phận tới quá đột ngột, vạn nhất tất cả chỉ là tò mò thôi thì sao!"

Điều Lương Vận Hàm nói là thật, nàng thật sự không xác định được, nên không muốn tùy tiện lún sâu vào đoạn tình cảm này.

"Vậy chị liền vạn nhất đi! Tối nay em có hẹn gặp mặt bạn bè, đi sẽ về ngay."

"Ừ."

"Chị còn định ra ngoài hả?"

"Ừ, chị tính đi thẩm mỹ viện."

"Văn Dư lúc nào thì trở về?"

"Không biết nữa, hạng mục báo cáo bên kia của cô ấy có chút vấn đề, lúc sắp đi cô ấy có nói sớm nhất là mai sẽ về."

"Nhưng ngày mai chúng ta phải bay rồi!"

"Đúng vậy."

"Ai, một người là tổng giám đốc, một người là tiếp viên hàng không, chỉ sợ thời gian gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Chuyện này đối với người bình thường đã là rất khó vượt qua, huống chi là tình yêu giữa nữ với nữ. Cho nên hai người nếu đã quyết định ở cùng một chỗ, cần phải tiến hành sớm đi thôi."

"Cho nên a, vẫn là đi xem đi."

"Em thấy chị chính là lời nói với hành động không giống nhau gì hết !"

"Mới không có nha."

Sùng Hân lười nhác cùng Lương Vận Hàm miễn cưỡng. Thật ra cũng khó trách, dù sao Lương Vận Hàm cũng chưa từng tiếp xúc qua loại tình cảm này, huống chi là chuyện tình cảm thuần túy giữa các nữ nhân cũng thật là mong manh. Bất quá cũng may Vận Hàm là loại người một khi đã quyết định sẽ kiên quyết hơn người, tất cả để mặc cho duyên phận đi.

Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân đi ra ngoài, Sùng Hân về nhà, còn nàng đi đến thẩm mỹ viện thường hay lui tới. Nằm ở đó, lúc thì nghĩ tới cảnh ở bên Văn Dư, lúc thì giả thiết nếu không quen Văn Dư thì như thế nào, lúc lại nghĩ tới tấm ảnh Văn Dư chụp cùng với người con gái trong phòng trọ của nàng khiến cho mình suy nghĩ miên man không dứt, bỗng nghe được hai cô gái đang tán gẫu ở sát bên vách.

Các cô đang nói về một phụ nữ nào đó bị chồng bỏ, trước khi kết hôn đã quen biết rất nhiều người có điều kiện tốt hơn, nhưng cuối cùng vẫn không có ghét bỏ mà còn nỗ lực thật nhiều để được gả cho anh ta, còn trợ giúp anh ta đạt được nhiều thành tựu trong sự nghiệp. Kết quả người chồng đó vừa có chút tiền, liền ở bên ngoài nuôi vợ bé, còn sinh ra một đứa nhỏ.

Người chồng phụ tình ý vào có đứa con nên làm náo loạn nhà vợ, khiến cho hàng xóm láng giềng đều biết hết. Về sau người vợ đó quyết định ly hôn, anh ta lúc đầu còn không chịu, về sau không lay chuyển được cô nên mới chấp nhận. Kết quả vợ hắt hủi trước vừa đi, hắt hủi sau liền đem vợ bé cùng bé con về nuôi.

Hai cô gái vách bên nhao nhao cảm thán, bây giờ đàn ông không có một người nào tốt, còn nói phụ nữ quá ngu, kết quả toàn là mai mối giúp người ta.

Lương Vận Hàm nghĩ, nếu là mình, cũng nhất định sẽ giống như người vợ kia lựa chọn ly hôn. Cũng không thể nói hiện tại đàn ông đều không đáng tin cậy, chẳng qua là phụ nữ càng ngày càng có nhiều cơ hội chọn lựa, thực sự không cần thiết phải khóc rống lên để giành lại người đàn ông đã phản bội mình. Đã phản bội rồi, thì sẽ rất khó trở về. Nếu gượng ép cả hai đều thấy khổ, chỉ bằng để một người kiêu ngạo tự tại sống.

Huống hồ, ai nói hạnh phúc chỉ có đàn ông mới đem lại? Chỉ cần là mình thích người đó, thì cho dù là ai cũng có thể cùng nhau sinh hoạt chung vui vẻ, nếu như may mắn cả hai đều thương nhau, tất cả thời gian khổ cực đã được trả giá xứng đáng rồi.

Lương Vận Hàm giả thiết nếu như là Văn Dư, cô chắc sẽ không phản bội mình đâu, Lương Vận Hàm tin tưởng Văn Dư là người có tình nghĩa. Ai nói hai người phụ nữ ở cùng một chỗ thì không thể hạnh phúc chứ! Lương Vận Hàm bỗng nhiên bị ý nghĩ của mình giật mình! Khi nào thì mình bắt đầu tự thuyết phục bản thân nữ với nữ cũng có thể yêu đương, cũng có thể hạnh phúc sinh sống, hơn nữa còn một mực giả thiết nữ nhân này lại là Văn Dư! Trong lòng Lương Vận Hàm có chút loạn lên, không muốn lại nghĩ sâu vô nữa.

Trước khi đi mấy ngày nàng chợt suy nghĩ muốn về nhà thăm mẹ một chút, Lương Vận Hàm quyết định tháng này xong nhiệm vụ sẽ trở về. Nàng nhìn thấy thời gian còn sớm, cho nên đi cửa hàng shopping, mua chút quà tặng.

Lương Vận Hàm tùy ý đi dạo trong cửa hàng, bỗng nhiên trông thấy xa xa một người đàn ông gương mặt rất quen thuộc, là Hứa Phóng Nhân. Bên cạnh hắn là một người con gái hơn hai mươi tuổi rất trẻ, đang kéo cánh tay của hắn chọn quần áo. Lương Vận Hàm cảm thấy vẫn là không cần tiến đến chào hỏi, cho nên xoay người hướng lên trên lầu.

Lương Vận Hàm đang thử giày, chợt nghe có người gọi mình, nhìn lại, là Hứa Phóng Nhân.

"Hứa tổng," Lương Vận Hàm mỉm cười chào hỏi.

"Vận Hàm, thật là trùng hợp a! Tối đây mua đồ sao?"

"Đúng vậy."

Hứa Phóng Nhân nhìn thấy Lương Vận Hàm thì vừa bất ngờ vừa khoái chí. Cô gái bên cạnh hắn đánh giá Lương Vận Hàm từ trên xuống dưới, vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Vận Hàm, đi ăn cơm chung không? A, tôi giới thiệu hai người với nhau một chút, đây là em họ của tôi, Tô Thiên, ở bên Mỹ học, được nghỉ nên về đây chơi. Còn đây là nhân viên ưu tú của công ty chúng ta, cô Lương Vận Hàm."

"Chào chị! Gội em là Tô được rồi!"

Tô Thiên nói chuyện có vẻ nhiệt tình, nói xong còn hoạt bát nhún cái mông lại,

"Chào em, em Tô." Lương Vận Hàm khẽ cười nói.

"Chị Vận Hàm, mình ăn cơm chung nha?"

"A, lúc trưa tôi ăn cơm rồi, bây giờ vẫn chưa đói, hai người đi ăn đi!"

"Như vậy sao được. Cũng phải ăn một chút, không ban đêm sẽ đói đó."

"Không cần khách sáo mà. Hai người cứ đi ăn đi."

"Đúng vậy em đừng khách sáo với chúng tôi, đi thôi, cùng đi ăn chút gì đó!" Hứa Phóng Nhân nói. Hai anh em một mực mời ăn, Lương Vận Hàm đành phải đi cùng lên trên lầu ăn cơm.

Lương Vận Hàm lúc về đến nhà đã 10 giờ tối. Nàng mở cửa phòng, đèn của phòng khách lóe lên, nàng sững sốt một chút. Lập tức nhìn xuống cửa, một đôi giày cùng với rương hành lý lớn. Văn Dư trở về rồi?!

Tâm Lương Vận Hàm chợt hưng phấn lên một cái, nàng cảm thấy trong lòng giống như lập tức bị cái gì lấp kín. Nhanh chóng thả bao tay xuống, cởi áo khoác, lập tức đi đến phòng ngủ.

Mở cửa phòng ngủ ra, thấy đèn không có mở, Văn Dư hình như đã ngủ thiếp đi, đưa lưng về phía cửa không nhúc nhích.

"Văn Dư?"

Nhẹ giọng kêu một tiếng, không có trả lời. Lương Vận Hàm đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tựa vào giường nhìn Văn Dư ngủ. Đèn phòng khách chiếu vào phòng ngủ ngay lông mi của Văn Dư tạo thành một mảnh bóng râm, lông mày nhìn thật đẹp mắt, môi mím chặt, mũi không cao, nhưng rất có cá tính. Cũng không xem là đẹp xuất sắc hơn người, nhưng hợp lại với nhau khiến cho người ta có cái nhìn rất dễ chịu.

Lương Vận Hàm quý thân xui khiến thế nào vươn tay, muốn sờ lông mi Văn Dư. Văn Dư đột nhiên mở mắt, Lương Vận Hàm giật nảy mình, vừa muốn rút tay lại, đột nhiên bị Văn Dư nắm chặt. Văn Dư dùng sức một chút, đem Lương Vận Hàm kéo vào trong ngực.

Nghê mùi hương trà quen thuộc trên người Văn Dư, Lương Vận Hàm có chút hoảng hốt, giờ phút này nàng mới phát hiện, kỳ thật mình rất nhớ Văn Dư, bị cô kéo, Lương Vận Hàm có chút khôngỡ buông ra.

Esley: hix lâu rồi mới post chương mới, do tết Esley có việc bận mọi người thông cảm, nhân đây cảm ơn các editor và beta vẫn luôn giúp Esley beta edit trong thời gian qua, Esley sẽ beta lần cuối rồi post dần lên cho bà con đọc, mong mọi người đừng gạch đá huhu

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Xa Lạ

"Người đàn ông đưa em về là ai?"

Giọng nói Văn Dư có chút buồn bực hỏi.

Lương Vận Hàm có chút sững sờ, cô ấy không phải đã ngủ rồi sao!

"Chị không phải đã ngủ rồi hả?"

"Chị là một lòng vui vì trở về, kết quả lại phải đối diện với căn phòng tối đen không một bóng người." Giọng nói Văn Dư có chút uất ức phát ra.

"Chị đã ăn cơm chưa?"

Văn Dư không nói chuyện. Trong lòng cô bây giờ chưa xốt, vừa rồi đi đến ban công đứng một lát lại vừa vặn trong thấy Lương Vận Hàm đi xuống từ một chiếc xe lạ, theo xuống còn có một người đàn ông, hai người lại đứng trò chuyện trong chốc lát.

Thật ra Văn Dư không muốn nghĩ loạn lên, lý trí luôn nói rằng cô phải kiên nhẫn cho Lương Vận Hàm thời gian để đưa ra câu trả lời, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được chưa xốt. Bản thân vì không muốn dùng thái độ không tốt đi đối mặt với Lương Vận Hàm nên dứt khoát đi ngủ.

Nhưng khi Lương Vận Hàm đi đến gần giường, Văn Dư ngửi được mùi hương đặc biệt trên người nàng, bao nhiêu tưởng niệm, nhưng nhớ đều không kiểm chế được, mở mắt nhìn Lương Vận Hàm đang gần trong gang tấc, không cần suy nghĩ nhiều liền kéo người kia ôm thật chặt vào lòng.

Lương Vận Hàm thở dài, giải thích:

"Buổi chiều sau khi đưa Sùng Hân về nhà, em tiện thể đi dạo phố, vô tình lại gặp phải Hứa tổng và em họ của anh ta, người ta mời cơm em không từ chối được. Sau đó, cô em họ kia được bạn đến đón đi, Hứa tổng mới vì vậy mà đưa em về."

"A."

"Chị không phải ngày mai mới trở về sao? Mọi việc đã giải quyết ổn thỏa rồi?"

"Không phải sáng mai em phải bay sao. Chị nôn nóng về gặp em"

...

Giờ phút này Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư có chút đau lòng. Vừa về nhà phát hiện Văn Dư trở về, cảm giác ngọt ngào từ tận đáy lòng lan tràn. Lúc này đây lại bị cô ôm lấy, nghe thấy giọng nói cô có chút ủy khuất, trong lòng lập tức mềm nhũn. Lương Vận Hàm cũng ôm lấy Văn Dư, hỏi:

"Chị có mệt không?"

"Ừm"

"Mấy giờ thì về đến? Đã ăn cơm chưa?"

"Hai giờ thì về đến, vẫn chưa ăn gì"

"..."

Lương Vận Hàm phát hiện thật ra bản thân đang cố áp chế suy nghĩ nhớ nhung Văn Dư. Sùng Hân đã nói trúng tâm ý của nàng – với đặc thù công việc của cả hai, thời gian gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, điều này vô thanh vô thức khiến Lương Vận Hàm lo lắng về quan hệ của cả hai. Thế nhưng ngay tại giờ phút này, Văn Dư rõ ràng đang ở trước mặt, ôm lấy mình, Lương Vận Hàm bất luận như thế nào cũng không thể tiếp tục lừa gạt bản thân nữa, nàng muốn vì chính mình mà mạo hiểm một lần.

Nàng nhẹ nhàng buông Văn Dư ra, hai người nhìn nhau, Lương Vận Hàm muốn chủ động làm gì đó nhưng lại không biết làm sao mới đúng, cuối cùng có chút thẹn thùng nói:

"Em đi làm chút gì cho chị ăn"

Vừa muốn đứng lên đã bị nụ hôn mang theo hương vị quen thuộc tập kích, như chiếm lấy Lương Vận Hàm. Văn Dư hôn có chút bá đạo, có chút vội vàng, nhưng vẫn mang theo một phần cẩn thận.

Cô hôn môi Lương Vận Hàm, như đang thưởng thức chiếc bánh ngọt ngon lành, không nỡ buông ra. Thời gian dần trôi qua, hô hấp của cả hai có chút gấp rút, nhiệt độ trong phòng cũng theo vậy tăng cao, Lương Vận Hàm không biết phải làm sao, cũng không tài nào khống chế được nhịp tim của mình. Văn Dư sốt ruột dần dần mất đi khả năng khống chế lý trí, Lương Vận Hàm tựa ở trong ngực Văn Dư, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Hương vị của Lương Vận Hàm khiến cho Văn Dư càng ngày càng mê luyến, thậm chí đã lâu cũng chưa từng có cảm giác xúc động như vậy. Văn Dư tỉ mỉ cạy mở hàm răng Lương Vận Hàm, tìm tới chiếc lưỡi thẹn thùng đáng yêu kia, nhiệt tình mời gọi nó cùng nhảy múa.

Thời gian dần trôi qua, cảm giác khô nóng ập tới, hai người hôn càng ngày càng nhiệt liệt, giống như bao nhiêu nhớ thương cả một ngày một đêm không gặp đều được bù đắp lại tại giây phút này. Văn Dư nhìn không được, tay bắt đầu trên người Lương Vận Hàm mà hoạt động. Từ vạt áo duỗi tay vào. Cảm xúc tron mẫn, làm cho người ta nhưng nhớ. Văn Dư nhu hòa vuốt ve phía sau lưng, vòng eo tinh tế của Lương Vận Hàm, khiến nàng kêu lên một tiếng nhưng lại không có chút khí lực để phản kháng.

Văn Dư không dám làm quá nhanh, sợ Lương Vận Hàm sẽ hoảng hốt. Cô thả chậm lại tốc độ, trên tay hơi dùng lực, tại lưng Lương Vận Hàm không ngừng vuốt ve, du ngoạn.

Nụ hôn sâu làm cho đầu óc Lương Vận Hàm có chút hỗn loạn. Bàn tay phía sau lưng lại như mang theo dòng điện, mon trón qua địa phương nào đều khiến nàng có chút cảm giác dễ chịu lại khó chịu. Lương Vận Hàm cảm thấy mình giờ phút này mất cảm cực kỳ, thậm chí nhìn không được có chút phát run.

Tay Văn Dư vì dây lưng của Lương Vận Hàm cảm giác có chút trở ngại. Cô liền nhẹ nhàng đẩy ra dây lưng, để bàn tay thuận lợi hoạt động, cực kỳ thoải mái

Văn Dư một bên hôn, một bên nhẹ nhàng đem Lương Vận Hàm đặt lên giường, Lương Vận Hàm phối hợp vòng tay ôm lấy cổ Văn Dư. Tay Văn Dư ở bên hông Lương Vận Hàm cũng thuận thể vuốt ve, phần eo luôn luôn mẫn cảm khiến Lương Vận Hàm không nhìn được lần nữa rên thành tiếng.

Văn Dư chậm rãi dời tay lên phía trên, thả lỏng nội y của nàng. Ngón tay nhẹ nhàng hoạt động, cảm giác được thân thể Lương Vận Hàm có chút cứng ngắt, tay Văn Dư lại rời đi, chuyển hướng sang nơi khác.

Lương Vận Hàm cảm nhận thân thể đã giống như không còn là của mình, toàn bộ giác quan đều tập trung tại cái tay đang vuốt ve trên thân mình kia, trong mơ hồ có chút chờ mong.

Văn Dư dần dần dừng tay lại, chăm chú hôn Lương Vận Hàm, đầu lưỡi xẹt qua từng vị trí trong miệng nàng. Lương Vận Hàm nhìn không được run rẩy. Văn Dư đột nhiên luồn tay vào phía trong nội y, bàn tay dán sát vào nơi mềm mại trước ngực Lương Vận Hàm, cô ý vô tình dùng ngón cái đảo qua đỉnh.

"Ừm

"

Như có một dòng điện chạy qua, Lương Vận Hàm toàn thân run lên, sự mẫn cảm này khiến trong lòng Văn Dư mừng rỡ không thôi. Văn Dư lập tức nắm chặt toàn bộ khoả tròn trịa đầy đặn. Lương Vận Hàm thân thể phi thường đầy đặn, một tay căn bản nắm giữ không hết.

Cảm xúc mềm mại khiến Văn Dư phải lên tiếng thở dài. Lương Vận Hàm nhìn không được nâng thân mình, khiến cho bàn tay dán vào càng chặt chẽ hơn.

"Văn Dư"

Có lẽ không ai trong lúc ý loạn tình mê có thể vượt qua được thanh âm gọi tên mình đầy quyến rũ từ trong miệng người yêu thoát ra. Văn Dư lập tức cảm thấy nhiệt tình như ngọn lửa được châm ngòi bùng cháy, cô rời đi môi Lương Vận Hàm, hôn mặt nàng. Tay cũng không rảnh rồi lập tức đẩy áo nàng lên cao, lộ ra làn da trắng nõn tinh tế, Văn Dư hướng xuống phía dưới, cẩn thận hôn phần bụng Lương Vận Hàm, tại xung quanh cái rốn không ngừng lưu luyến. Bỗng nhiên, duỗi ra cái lưỡi liếm một chút cái rốn nhỏ tinh xảo.

"A...."

Lương Vận Hàm giật mình, lập tức tỉnh táo. Nàng run rẩy đè xuống bả vai Văn Dư:

"Đừng.."

Văn Dư ngừng đầu nhìn về phía Lương Vận Hàm, phát hiện Lương Vận Hàm gương mặt đỏ bừng, thở hào hển, tóc có chút tán loạn, cả người đều gọi ra một cổ gọi cảm.

Thế nhưng sóng mắt lưu động lộ ra một loại lo âu và sợ hãi, điều này khiến Văn Dư rất đau lòng. Cô nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là không nỡ, đứng dậy ấn xuống trán nàng một nụ hôn, giúp nàng sửa soạn lại quần áo, sau đó lại tìm cái tư thế thoải mái đem người kéo nhẹ vào lòng trấn an.

Lương Vận Hàm dần dần trầm tĩnh lại, nàng cảm thấy mình có chút thích điệu bộ quan tâm này của Văn Dư. Thật ra vừa rồi nàng quá khẩn trương, không nghĩ nhanh như vậy thì Văn Dư đã có thể nhóm lên ngọn lửa nhiệt tình của mình. Lương Vận Hàm cảm thấy thân thể ngày càng không thể khống chế, thậm chí chờ mong còn nhiều hơn, ý nghĩ muốn phóng túng một lần dọa nàng hoảng hốt.

Loại nhiệt tình này đối với Lương Vận Hàm là quá xa lạ, nàng không ngờ rằng mình cũng có lúc tâm tình chấp chôn, thân thể cũng sẽ có thời điểm nhạy cảm như vậy. Khi hết thấy tất cả kềm chế nữa bị nhen lửa thì trực giác Lương Vận Hàm lại muốn rút lui.

Nàng và Văn Dư nhìn nhau, ánh mắt cô như hồ nước thâm trầm, bên trong một mảnh đen kịt nhưng lại mang tới cho người đối diện cảm giác như có loại cảm xúc nào đó sắp thoát ra khỏi mặt nước. Ánh mắt như vậy luôn làm Lương Vận Hàm hăm sâu vào, nhưng lần này lại có chút sợ hãi.

Lương Vận Hàm biết chỉ cần một khắc do dự, hết thấy đều không phát sinh. Nàng xem hiểu cảm xúc biến hoá bên trong ánh mắt Văn Dư: đầu tiên là mờ mịt, sau đó là quan sát, cuối cùng chỉ còn đau lòng.... Khi cô hạ xuống nụ hôn trên trán mình, Lương Vận Hàm bỗng nhiên không kiềm chế được tâm động.

"Văn Dư, cảm ơn chị" Lương Vận Hàm nhỏ giọng nói.

"Đồ ngốc" Văn Dư nhắm mắt lại trả lời.

"Chị còn đói không? Em đi làm cái gì cho chị ăn nha?"

"Thật ra không đói lắm, không muốn ăn. Em đi tắm rửa, ngủ sớm một chút đi, sáng mai không phải muốn dậy sớm sao?"

Lương Vận Hàm ngừng đầu nhìn về phía Văn Dư, cảm giác được động tác người trong ngực, Văn Dư mở to mắt nhìn Lương Vận Hàm, hai người đều không nói chuyện, cứ như vậy nhìn nhau.

"Em cứ nhìn chị như vậy chị sẽ không nhìn được" Văn Dư vừa cười vừa nói.

Vừa rồi Văn Dư từ chối dùng bữa, lại khuyên mình đi tắm, Lương Vận Hàm có chút lo lắng không biết cô có phải hay không bị mình chọc giận. Nhưng là không, nhìn trong ánh mắt Văn Dư tất cả chỉ có sự cưng chiều. Lương Vận Hàm hướng mặt Văn Dư cọ cọ.

Rất hiếm khi Lương Vận Hàm có được động tác nhu thuận như vậy, khiến cho lòng Văn Dư mềm nhũn. Cô hiểu được sự lo lắng cùng bối rối trong ánh mắt Lương Vận Hàm, lòng không tự chủ được có chút đau xót. Nhìn nàng luôn là một người lạnh lùng nhưng lại bỏ ra bao nhiêu tâm trí quan tâm đến cảm xúc của mình.

Văn Dư chân thành nói ra:

"Ở trước mặt chị, em không cần cẩn thận từng li từng tí, cũng không cần phải lấy đại cục làm trọng, chỉ cần thả lỏng mình là tốt rồi. Không cần lo lắng là chị có tức giận hay không, có thất vọng hay không. Bây giờ chị nói cho em biết, những loại tâm tình này tất nhiên sẽ có, nhưng tất cả cộng lại cũng không bằng sự quan tâm và tình yêu chị dành cho em. Chỉ cần nhìn thấy em cười, chị cảm thấy mọi thứ đều tốt lên. Chị chỉ một lòng muốn đối tốt với em, cưng

chiều em và che chở cho em."

Nghe Văn Dư nói ra miệng những lời kia, Lương Vận Hàm có chút muốn khóc. Đã bao lâu rồi không có người nói với nàng những lời ôn nhu, tình cảm như vậy? Mình một mực khát vọng một loại tình cảm, chính là như vậy, có thể được người che chở yêu thương, có thể thay mình che mưa chắn gió, có thể thấu hiểu lòng mình, dù cho người này có là một người phụ nữ, nhưng là, giờ phút này Lương Vận Hàm cảm thấy chuyện này không còn quan trọng, người nàng mong đợi hiện đang ở trước mắt. Lương Vận Hàm cảm thấy mình hẳn nên lấy dũng khí đáp lại tình cảm của Văn Dư, ít ra cũng phải để cô biết mình không có thờ ơ.

"Văn Dư, em từng chờ mong có thể có một người chủ động làm hết thấy những điều chị vừa nói, những năm qua em gặp rất nhiều người, nhưng cảm giác với họ đều không đúng. Em không nghĩ đến chị lại đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tiến vào cuộc sống của em, em một mực lo lắng mọi chuyện tiền triển có chút nhanh, em sợ suy nghĩ của mình vẫn chưa rõ ràng. Không phải em đối với chị không có cảm giác. Thật ra là có, một ngày một đêm chị không có ở đây, em kiểm chế không cho mình nhớ đến chị, cố gắng phân tán lực chú ý, thậm chí không dám nhìn đến điện thoại, không liên lạc với chị. Thế nhưng khi vào cửa, trong nháy mắt đó nhìn thấy chị đã về, em cảm thấy tất cả kiểm chế của mình đều vô dụng, thì ra trong vô thức em đã luôn nghĩ về chị, nhớ đến chị."

Văn Dư ôm sát Lương Vận Hàm, hôn một cái lên tóc nàng.

"Cám ơn em đã nói cho chị biết những điều này"

Lương Vận Hàm thật sự yêu thích một số động tác thân mật của Văn Dư, để cho người ta cảm giác được sự che chở.

Lương Vận Hàm đứng dậy đi tắm rửa. Lúc đi ra phát hiện Văn Dư không có trong phòng ngủ. Trên giường bày ra một cái hộp quà, bên trong là một chiếc vòng tay. Lương Vận Hàm cầm qua vòng tay, nhìn một chút liền thích. Bốn khối đá quý màu sắc rực rỡ sắp xếp không đối xứng, ở giữa khảm một viên kim cương nhỏ, dây đeo được làm từ đá quý màu xanh, lộ ra được một cổ khí chất quý phái, cực kỳ đặc biệt. Lương Vận Hàm đeo lên tay, càng nhìn càng ưa thích.

Văn Dư vào phòng vừa lúc thấy một màn này, Lương Vận Hàm đang nhìn chăm chăm cổ tay của mình, vẻ mặt đặc ý nhìn vòng tay. Văn Dư không nhịn cười nổi, bình thường Lương Vận Hàm đều khiến người ta cảm thấy là một người trầm ổn, bây giờ nhìn thấy có quà lại trưng ra dáng vẻ của một đứa trẻ.

Văn Dư đi tới, từ phía sau ôm lấy Lương Vận Hàm, hỏi

"Thích không?"

Lương Vận Hàm gật gật đầu, nâng cổ tay lên.

"Nhìn đẹp không?"

"Đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy liền quyết định mua, rất thích hợp với em"

Lương Vận Hàm xoay người đối mặt Văn Dư, nghịch ngợm nháy mắt nói:

"Văn Dư, chị dường như rất giỏi dụ dỗ người khác vui vẻ"

Văn Dư buồn cười nắm nhẹ cái mũi Lương Vận Hàm

"Em à"

"Cám ơn, em rất thích"

"Vây, có cái gì thưởng cho chị không?"

"Có thể được em tán thưởng là phần thưởng lớn nhất rồi, chị nên mừng rồi mới đúng!"

"Đúng đúng, chị hiện tại trong lòng không muốn vui cũng không được a"

"Ha ha..."

Đùa giỡn trong chốc lát, vì sáng mai Lương Vận Hàm phải dậy sớm, hai người quyết định nghỉ ngơi sớm một chút. Hiện tại có Văn Dư bên cạnh, Lương Vận Hàm cũng không còn cảm thấy sợ tối. Tắt đèn, chui vào lòng ngực Văn Dư, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, Lương Vận Hàm hài lòng, khoe môi đều mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ngô Linh Nam Lên Sân Khấu

Sáng sớm ngày thứ hai, Lương Vận Hàm bị hôn đến tỉnh lại. Vừa mở mắt ra liền phát hiện gương mặt phóng đại của Văn Dư cùng hai mắt tràn đầy ý cười

"Buổi sáng tốt lành, nên rời giường rồi"

Lương Vận Hàm bị hôn đến hô hấp có chút loạn, chậm lại trong chốc lát mới nói :

"Đồng hồ báo thức còn chưa có vang"

Văn Dư dùng mũi cọ cọ mũi Lương Vận Hàm.

"Đúng vậy, chị đã sớm tắt đi, về sau chị sẽ dùng phương thức như thế này đánh thức em, thế nào?"

Lương Vận Hàm nhắm mắt lại cười, vòng tay qua cổ Văn Dư, nàng thật sự ưa thích hành động dạng này của cô.

Văn Dư hôn một chút lên mắt Lương Vận Hàm, nói tiếp :

"Mau dậy đi, chị lái xe đưa em đi"

"Không cần, tự em đi là được rồi, chị ngủ thêm một lát đi."

Văn Dư khẽ cắn bờ môi Lương Vận Hàm một chút, đáp

"Nghe lời chị"

Bàn tay Văn Dư vòng ra phía sau lưng Lương Vận Hàm, nâng nàng dậy

"Đi tắm một cái, sau đó ăn cơm"

"Chị làm cơm sao?"

"Chị gọi thức ăn bên ngoài. Trong nhà không có nguyên liệu, không bột sao gọt nên hò đây! Đưa em đi xong trở về chị sẽ đi siêu thị mua nguyên liệu, sau đó sẽ đến công ty"

Lương Vận Hàm nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chăm Văn Dư hỏi :

"Vì sao không đi công ty trước, lại đi mua đồ trước?"

Văn Dư đem Lương Vận Hàm ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lắc lư

"Chị trước tiên phải bảo vệ tốt hậu phương vững chắc của chúng ta, mới có thể yên tâm làm việc được"

"Sửa lại đi nha, là hậu phương vững chắc của em"

"Haha, được, của em. Miễn sao em là của chị là được"

"Lời cho chị quá ha !"

Lương Vận Hàm cười đẩy Văn Dư ra, đi rửa mặt. Sớm như vậy nhưng khoảng thời gian này khiến Lương Vận Hàm cảm thấy hạnh phúc không thôi.

Văn Dư ngồi cạnh bàn ăn, loay hoay nhìn một bàn thức ăn phong phú đa dạng, hỏi

"Em thích bữa sáng kiểu Trung hay kiểu Tây?"

"Kiểu nào cũng được"

"Chị gọi mỗi thứ một ít, em thích ăn loại nào thì ăn nhiều một chút"

"Vậy thì ăn cháo đi"

"Chị cũng thích ăn cháo, về sau mỗi buổi sáng chị sẽ nấu cháo cho em"

Văn Dư vừa nói vừa múc cháo vào trong hai cái chén, đưa cho Lương Vận Hàm.

"Cháo hết nóng rồi, mau ăn đi. Em có 15 phút để ăn sáng"

"Chị không ăn sao?"

"Thừa dịp em rửa mặt chị đã ăn một chút, chị đi xuống lầu mở điều hoà làm ấm trong xe trước. Chị thấy em không có cầm áo khoác, có phải còn chưa lấy lại hay không? Chị có cái áo khoác đằng kia, em đem khoác bên ngoài đồng phục chắc chắn vừa vặn, lát nữa em mặc đi. Cái áo bông ngắn kia của em không đủ ấm đâu"

"Không cần phiền phức như vậy. Chúng ta cùng đi xuống dưới"

"Em ngoan ngoãn ăn sáng, chị ở dưới lầu chờ em. Ăn xong đừng thu dọn, trở về chị dọn sau. À đúng rồi, chị đem hành lý của em xuống trước, trước khi đi em kiểm tra lại xem có quên mang gì không nha"

Văn Dư vừa nói vừa mặc áo khoác đi ra ngoài. Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm bóng lưng Văn Dư, đột nhiên đứng dậy từ phía sau ôm lấy Văn Dư đang đứng đối diện, hai người ai cũng không nói chuyện.

Văn Dư vỗ vỗ tay Lương Vận Hàm, thấp giọng nói

"Được rồi, nhanh đi ăn sáng. Một hồi đồ ăn sẽ bị lạnh"

"Văn Dư, chị đối với ai cũng đều tốt như vậy sao?"

"Không có, chị chỉ đối tốt với em cùng bạn thân của chị"

Lương Vận Hàm cũng không có hỏi nhiều, nhưng trong đầu đã hiện lên hình ảnh người con gái trong tấm ảnh chụp đặt tại phòng Văn Dư.

Lương Vận Hàm ngồi vào trong xe, hiện tại trong xe rất ấm áp, tâm Lương Vận Hàm cũng là một trận ấm áp. Rạng sáng năm giờ trên đường rất ít xe cộ, đèn đường cũng chưa được bật. Nàng nhìn Văn Dư, muốn nói cái gì, thế nhưng lại nói không nên lời. Văn Dư nhẹ nhàng ấn xuống môi Lương Vận Hàm một nụ hôn, lập tức rời ra.

"Đi thôi. Chị ở nhà chờ em"

Lương Vận Hàm gật gật đầu, vừa muốn quay người xuống xe. Bỗng nhiên Văn Dư gọi nàng lại :

"A, suýt nữa quên mất, giúp chị đưa cái này cho Sùng Hân"

Nói xong liền đưa cho Lương Vận Hàm một phong thư hình vuông, Lương Vận Hàm hỏi là cái gì, Văn Dư cười đáp là bức tranh vẽ.

"Em không phải đã từng nói nếu chị không tìm được bức vẽ, Sùng Hân sẽ không bỏ qua cho chị sao"

"Chị thực sự biết vẽ tranh hả?"

"Đương nhiên!"

Lương Vận Hàm chỉ mỉm cười, mở cửa xuống xe, cầm hành lý hướng phía cửa chính đi tới.

Sáng sớm, sau khi mọi người chuẩn bị xong đều mang hành lý lên xe buýt đi đến sân bay. Trên xe buýt, Lương Vận Hàm đem tranh vẽ đưa cho Sùng Hân :

"Văn Dư đưa cho em"

"Hả? Văn Dư?"

Lương Vận Hàm mỉm cười gật gật đầu. Sùng Hân tò mò mở phong thư ra, thì ra là một bức vẽ cỡ nhỏ. Bức vẽ là tranh vẽ dạng truyện tranh, vẽ một người tiếp viên hàng không trẻ tuổi đang mỉm cười, hai tay chấp ở trước người, phía dưới có hai dòng đối thoại "Ngài khỏe chứ, xin hỏi ngài cần gì?" "Cần em gái Sùng Hân vui vẻ khoái hoạt"

Con mắt Sùng Hân có chút chua xót, cô quay đầu sang chỗ khác, Lương Vận Hàm cầm tay Sùng Hân. Sùng Hân chớp mắt mấy cái, quay đầu lại thì trên mặt đã mang theo một nụ cười thật to :

"Chị ấy vẽ cũng không tệ lắm".

Lương Vận Hàm cười cười không nói chuyện

"Chị ấy đã nói sẽ tìm cho em "cà rốt" nữa!"

Lương Vận Hàm bật cười vui vẻ

"Hai người nếu tụ lại cùng một chỗ, thật sự không có người nào chịu nổi"

Trong công ty, Luru Gia Vân đem tình hình của đại học A báo cáo chi tiết cho Văn Dư.

"Bôi vậy, xét ra hạng mục đại học A cũng không tệ lắm, đã bàn bạc xong các điều khoản hợp đồng"

"Ừ, làm cho gọn gàng vào!"

"Anh đi gặp bộ phận pháp luật ,mau chóng soạn ra bản hợp đồng chính thức, rồi đi đặt lịch hẹn với lãnh đạo đại học T, chúng ta sẽ gặp họ"

"Được, em đã xem thiệp mời Tân Nguyên đưa đến chưa?"

"Đã xem qua, là tối nay đúng không?"

"Ừ"

"Anh cùng đi với em đi"

"Được"

"Sắp xếp để gặp lãnh đạo đại học T sáng mai được không?"

"Xế chiều hôm nay đi"

"Buổi chiều? Buổi tối tham dự tiệc, em không cần chuẩn bị một chút sao?"

"Sẽ kịp. Em cần phải biết rõ ràng thành ý của bọn họ đến cùng là được bao nhiêu, rồi mới chính thức quyết định gặp mặt. Tiệc tối chỉ cần cho em một tiếng đồng hồ chuẩn bị là đủ rồi"

"Tốt, vậy anh đi sắp xếp trước, một hồi nói thời gian cho em"

"Đi thôi. Đúng rồi, hai ngày này cực khổ cho anh quá "

Luru Gia Vân cười cười nói ra.

"Em mới là người vất vả, chú ý sức khỏe"

Buổi chiều cùng nói chuyện với lãnh đạo đại học T rất thoải mái, ý tưởng hợp tác của đối phương rất rõ ràng. Đại học T bày tỏ , việc Tân Nguyên đột nhiên ra tay cũng thật sự là ngoài ý muốn của họ, nhưng vì áp lực bức bách từ phía trên nên đành phải thỏa hiệp. Trong lòng Văn Dư đã nắm chắc, bắt quá việc này liên quan đến Ngô Linh Nam, thật sự chỉ là muốn thu hút sự chú ý của mình sao?

Cao ốc Hoàng Kim, năm giờ rưỡi, thông qua thang máy VIP đến hội trường. Đại sảnh bố trí xa hoa, nhìn một cái là biết đã phải chi một khoản tiền lớn, xem ra Tân Nguyên thật sự bỏ ra không ít công sức.

Tối nay là lần đầu tiên Ngô Linh Nam lấy thân phận phó tổng giám đốc Tân Nguyên mời các công ty tại T thị. Một mặt chính thức ra mắt, một mặt cùng một số tập đoàn chủ chốt xây dựng và giữ gìn mối quan hệ. Văn Dư lấy thân phận là tổng giám đốc hành chính phân khu Trung Quốc của tập đoàn Hành Nhất nhận lời mời tham dự, nhưng mà so với việc xã giao thông thường, cô càng hiếu kỳ về Ngô Linh Nam hơn.

Hôm nay Văn Dư chọn bộ trang phục có phần trên là áo sơ mi cổ thấp phối hợp với áo vest lưng màu nhạt, bó sát thân theo phong cách Anh, phần dưới là quần dài rộng màu xám. Tóc buộc lên cao, trang điểm nhẹ, cả người đều toát ra một cổ mạnh mẽ cùng thần bí. Luru Gia Vân cả người mặc âu phục màu xám đậm, cũng lộ ra một cổ tuần tú, trên đường tới Văn Dư trêu ghẹo anh nói đêm nay muốn tìm kiếm bạn gái tốt cho anh.

Văn Dư đang cùng người quen trò chuyện, lúc này, người chủ trì tuyên bố phó tổng giám đốc Tân Nguyên là Ngô Linh Nam sẽ lên bục phát biểu và nói lời cảm ơn. Ánh đèn hạ xuống, trước sân khấu chỉ còn một chùm ánh sáng nhạt. Lúc này, một người phụ nữ thân mặc váy dài thấp ngực phối hợp cùng đai lưng màu tím chậm rãi đi đến phía trước sân khấu. Người phụ nữ kia đến gần, diện mạo xinh đẹp, vóc người cao gầy dẫn đến xung quanh không khỏi phát ra thanh âm cảm thán. Văn Dư nhắm mắt lại, là nàng!

Thì ra ngày đó trên máy bay người phụ nữ ngồi bên cạnh mình ,còn dùng ánh mắt sắc bén dò xét mình chính là Ngô Linh Nam. Hiện tại, tối thiểu Văn Dư có thể nhận biết một việc, Ngô Linh Nam đã sớm biết mình.

Thanh âm của Ngô Linh Nam không phải loại giọng nói ngọt ngào của các cô gái trẻ mà là nói chuyện ngừng nghỉ rất có lực, rất tự tin, loại người này khiến người ta nhìn không được mà tò mò về cô. Văn Dư để ý hôm nay còn có một số phóng viên đến đây, xem ra Ngô Linh Nam muốn mượn cơ hội hôm nay làm một buổi tuyên truyền không nhỏ.

Ấn tượng của mọi người đối với người thừa kế sau này của tập đoàn Tân Nguyên cũng không tệ, tuổi trẻ, xinh đẹp, già dặn, cũng không phô trương. Các phóng viên vội vàng chụp ảnh, Văn Dư cùng mọi người lại bận rộn hàn huyên nhiều chuyện.

Một lát sau, Văn Dư muốn hít thở không khí, một mình đi đến ban công. Bỗng nhiên bên người vang lên một giọng nữ.

"Văn tổng, có thể phiền chị giúp tôi một việc hay không?"

Văn Dư quay đầu nhìn lại, là Ngô Linh Nam. Thì ra là chờ ở đây! Văn Dư sớm có dự cảm đêm nay Ngô Linh Nam nhất định chủ động tìm mình, về phần mục đích của nàng, Văn Dư thật sự không biết, nhưng cô thật sự phải rửa mắt mà đợi.

"Ngô tổng khách sáo rồi, chuyện gì vậy?"

Trên mặt Ngô Linh Nam hiện lên một tia e lệ, thấp giọng nói:

"Vừa rồi tôi không cẩn thận làm vòng tay xước lên vạt áo, áo tưa chỉ mất rồi, tôi không chú ý kéo một cái, hiện tại trước ngực có hơi..."

Văn Dư cuối đầu xem xét, quả nhiên, tay Ngô Linh Nam giữ lấy phần vạt áo trước ngực có hơi hở ra.

"Tôi có thể giúp gì?"

"Tôi vừa mới kêu trợ lý đi tìm người giúp, chị có thể đưa tôi lên lầu hai đổi bộ đồ khác hay không? Lúc này đại sảnh đều là người, một đường đi qua sợ rằng sẽ có không ít người đến bắt chuyện, tôi chưa quen thuộc mọi người lại dùng tay lôi kéo quần áo trước ngực thật sự không tốt lắm. Hơn nữa, có phóng viên ở đây, tôi cũng không muốn bị chụp lách. Chuyện này tôi chỉ có thể nhờ chị"

Văn Dư mỉm cười nhìn nàng, không nói chuyện. Nhưng ánh mắt thâm trầm để cho người ta không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

"Được rồi"

Nói xong đi đến bên cạnh Ngô Linh Nam, cùng nàng đi xuyên qua đại sảnh, hướng lên lầu. Trên đường, quả nhiên có không ít người tìm đến Ngô Linh Nam nói chuyện, dưới sự hỗ trợ của Văn Dư, Ngô Linh Nam rất nhanh thoát thân, nhưng hai người ở cạnh nhau một lúc, Ngô Linh Nam đã thân mật kéo cánh tay Văn Dư, Văn Dư cũng không có nói gì, tiếp tục đi lên lầu hai cùng nàng.

Đi đến lầu hai, Ngô Linh Nam tìm nhân viên phục vụ để lấy chìa khoá, bởi vì nơi này thông với bình đài bên ngoài, bởi vậy gió thật lạnh. Văn Dư nhìn thấy hai tay và sau lưng Ngô Linh Nam cơ hồ đều lộ ra bên ngoài, lạnh đến nổi run lên. Do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định cởi áo khoác choàng trên người Ngô Linh Nam.

"Cảm ơn!"

"Không cần khách sáo"

"Không nghĩ đến lại gặp phải sự việc lúng túng như thế này, cũng may có Văn tổng ở đây"

Văn Dư cười, ngày đó ở trên máy bay Ngô Linh Nam nhìn chăm chăm mình nửa ngày, cuối cùng hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, giờ phút này lại khách sáo như vậy, rốt cuộc trong đầu nàng nghĩ gì?

"Tôi cảm thấy Ngô tổng rất quen mặt, trước kia chúng ta đã từng gặp qua sao?"

"Chúng ta thực sự đã từng gặp nhau"

"Ồ? Trí nhớ của tôi không tốt lắm, có thể nhắc tôi nhớ không?"

"Trên máy bay"

Văn Dư thật sự bất ngờ Ngô Linh Nam đơn giản như vậy liền thừa nhận sự tình trên máy bay. Cô cười cười, đã như vậy mình cũng không cần giả bộ không quen biết, thế là Văn Dư vừa cười vừa nói.

"Trách không được, tôi nhớ lúc ấy cô hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, xin hỏi tôi đã đắc tội gì tới Ngô tổng?"

Ngô Linh Nam nhìn chăm chăm Văn Dư, nửa ngày mới trả lời.

"Bởi vì Văn tổng hiện tại cùng với quá khứ hoàn toàn không khác biệt, vẫn lạnh lùng như vậy!"

Lúc này Văn Dư thật sự hồ đồ rồi! Cô tràn đầy nghi ngờ nhìn chăm chăm Ngô Linh Nam, trong lòng không ngừng đặt giả thiết. Ngô Linh Nam nhìn cô bộ dáng xoắn xuýt, rốt cuộc bật cười

"Văn tổng tốt nghiệp đại học E?"

Văn Dư gật gật đầu. Cô nghĩ đến tư liệu Cao Lam đưa cho mình bên trong có đề cập đến Ngô Linh Nam từng là sinh viên trao đổi, đến đại học E học nửa năm. Chẳng lẽ khi đó hai người đã gặp mặt?

"Tôi từng học tại đại học E nửa năm"

"Chúng ta khi đó gặp qua?"

"Tôi gặp qua chị rất nhiều lần, nhưng Văn tổng đối với tôi một mực làm như không thấy"

Giờ phút này Văn Dư có chút không biết làm sao mà trả lời, sự tình hình như đang phát triển theo một hướng quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Có Chuyện Muốn Nói Nhưng Chị Vừa Về Em Lại Phải Đi

"Cô chắc chắn chứ?"

"Chuyện đụng chạm tới lòng tự trọng như vậy, thật ra tôi không hề muốn nhớ đến đâu!" Ngô Linh Nam chớp mắt mấy cái đáp

Lần này Văn Dư thật sự không biết làm sao mà trả lời, hoá ra năm đó mình trẻ tuổi ngông cuồng, chọc đến một người như thế. Vài năm sau gặp lại, đúng là thù mới hận cũ...

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Văn Dư, trong lòng Ngô Linh Nam liền thoải mái hơn. Nhân viên phục vụ lấy chìa khoá mở cửa ra

"Văn tổng mời vào, tôi đổi bộ trang phục liền đi xuống"

"Không cần, cô đi thay đi. Đúng lúc tôi còn có chút việc, tôi trở ra đại sảnh trước"

Nói xong hai người nhìn nhau gật đầu, tự mình đi giải quyết chuyện của bản thân. Văn Dư không ngừng nhớ lại những việc lúc còn đi học, thế nhưng tất cả những gì trong đầu nhớ lại đều không có một chút ấn tượng liên quan đến Ngô Linh Nam. Chẳng lẽ ngày trước đi học đoạt vị trí của người ta? Hay là đi mua com đoạt lấy vị trí của người ta?

Văn Dư cố gắng nhớ lại, lúc học đại học mình cũng không được tính là xuất chúng, câu lạc bộ thì cũng chỉ tham gia vào bộ thông tin của câu lạc bộ phát thanh nhà trường, phần lớn thời gian đều dùng để đọc sách, hoặc là trốn học đi tìm Tiêu, chưa từng trêu chọc qua người khác a! Văn Dư thật sự có chút không hiểu.

Về lại đại sảnh, thỉnh thoảng trong đám người sẽ truyền đến một số thảo luận về Ngô Linh Nam. Phóng viên cũng đi xuyên qua đám người, tìm một số nhân vật "hot" mà phỏng vấn. Lúc phóng viên tìm đến phỏng vấn Văn Dư, Văn Dư đều cười cười từ chối, chỉ bảo hôm nay đến đây để chung vui.

Chỉ chốc lát sau, Ngô Linh Nam cũng trở lại đại sảnh. Xa xa trông thấy Văn Dư đang cùng một phóng viên nói cái gì, nhìn qua liền biết đang bị làm phiền.

Một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác hiện lên trên mặt, Ngô Linh Nam đi về phía hai người

"Văn tổng, cảm ơn áo khoác của chị"

Ngô Linh Nam nói xong liền đưa áo khoác ra. Sau đó quay đầu nhìn phóng viên nói :

"Văn tổng vừa giúp tôi một việc lớn, vị phóng viên này, hôm nay xem như nể mặt của tôi không nên gây khó xử cho Văn tổng"

Nói xong còn tặng cho người phóng viên kia một nụ cười quyến rũ. Phóng viên cười theo, gật đầu quay người bỏ đi.

Văn Dư tiếp nhận áo khoác, ần ần cảm thấy lời nói vừa rồi của Ngô Linh Nam có cái gì đó không đúng, nhưng lại nghĩ không ra chỗ nào bất ổn. đành phải vừa cười vừa nói:

"Tôi vẫn không quen tiếp xúc với phóng viên"

"Thế nhưng lúc chị học đại học thật ra chính là một phóng viên có tiếng a!"

Văn Dư nhìn Ngô Linh Nam, nghĩ thầm tình huống hiện tại thực sự gây bất lợi cho mình. Đối phương đối với chuyện thời đại học của mình hình như đều biết rõ, mà mình đối với nàng một chút ấn tượng đều không có.

"Chuyện đã qua. Khi đó tuổi trẻ ngông cuồng, không biết nông sâu. Bây giờ tôi đã sớm mất đi ngông cuồng năm đó" Văn Dư cười đáp

"Đâu có, ngược lại tôi cảm thấy hiện tại Văn tổng là đang giấu nhem đi tài năng của mình, nhưng trí tuệ cùng quyết đoán còn hơn nhiều người ! Nếu không làm sao còn trẻ tuổi như vậy liền có thể đảm đương chức tổng giám đốc hành chính phân khu Trung Quốc của tập đoàn Hành Nhất đây! Năng lực làm việc của chị khiến không ít người trong giới đều phải gợn tay cái tán thưởng!"

"Ngô tổng quá khen, có khi lời đồn đãi không đáng tin. Hiện giờ tính tình tôi vẫn thẳng thắn, gây ra không ít phiền toái"

"Thẳng thắn nói rõ tính tình của Văn tổng a !"

"Haha, chỉ là sẽ không thích hợp đàm phán thôi!"

Hai người có qua có lại, trong lời nói tất cả đều chứa ẩn ý. Văn Dư không tiếp Ngô Linh Nam, dưới cái nhìn của cô chuyện liên quan đến công việc đều có thể đem lên mặt bàn mà đàm phán, còn chuyện cá nhân, nhất là chuyện tình cảm, không cần thiết phải nhiều lời.

Ngô Linh Nam cười cười, nói ra

"Quan điểm của Văn tổng vẫn trước sau như một rất sắc bén"

Văn Dư cười cười không nói chuyện, nhưng ánh mắt của hai người lại nhìn chăm chăm vào đối phương, xem ai yếu thế trước. Xưa nay Văn Dư không yếu thế, đối với chuyện của Tiêu cũng như thế. Cô không phải chưa từng để mình yếu thế, nhưng tất cả đều vô dụng. Từ đó về sau Văn Dư liền hiểu rõ, nếu dùng cách thức đó áp dụng cho sai người, thì dù có chấp nhận nhún nhường đều vô ích.

Hai người "đối mặt" một hồi, bỗng nhiên Ngô Linh Nam nở một nụ cười rạng rỡ, quyến rũ :

"Văn Dư, chị vẫn kiêu ngạo như xưa"

Văn Dư cảm thấy được buông lỏng, Ngô Linh Nam như vậy chính là buông tha. Bất quá, lần này Văn Dư đổi lại vẻ mặt nghiêm túc. Cô vươn tay ra, nói:

"Linh Nam, xin chào. Tôi là Văn Dư, rất hân hạnh được quen biết cô. Nếu như sự kiêu ngạo của tôi đã từng làm tổn thương cô, như vậy tôi vì hành vi của mình mà xin lỗi. Bởi vì khi đó ngồng cuồng mà đánh mất cơ hội nhận biết cô, tôi cũng cảm thấy tiếc nuối. Nếu như cô nguyện ý, hiện tại để tôi chủ động làm quen với cô, cùng cô trở thành bạn bè, cô đồng ý không?"

Ngô Linh Nam có chút thất thần, nàng thật sự không nghĩ đến Văn Dư sẽ nói như thế. Văn Dư trước mắt, hiện tại đã trở nên thành thực đến nỗi có thể không chế tư tưởng của mình, cảm xúc, thậm chí biểu lộ. Trải qua năm tháng, cô thật sự tinh táo hơn, càng thâm trầm, càng có thể tùy tình huống mà không chế cục diện.

Nhớ lại nhiều năm trước, năm đó Ngô Linh Nam lấy thân phận trao đổi sinh viên đến đại học E, ngày đầu tiên đi học, liền gặp Văn Dư. Ngày hôm đó Ngô Linh Nam tìm không được phòng học, nàng gọi lại một bạn học phía trước để hỏi đường.

Người đó chính là Văn Dư. Khi đó thói quen của Văn Dư luôn luôn là một thân áo thun cùng quần jeans, mang thêm một đôi giày chuông. Tóc ngắn lưu loát, đeo mắt kính, bước đi luôn luôn hấp tấp.

Nhìn bề ngoài không có gì khác biệt so với học sinh phổ thông, nhưng ánh mắt Văn Dư rất đặc biệt. Dù cho có đeo mắt kính, cũng có thể nhìn ra ánh mắt thâm thúy. Để cho người khác xem không hiểu, nhưng có thể nhìn thấy bên trong chứa đựng một tia u buồn.

Bị gọi lại, Văn Dư dừng bước, quay đầu nhìn qua nàng. Chỉ một ánh mắt như vậy liền hấp dẫn Ngô Linh Nam. Đến bây giờ Ngô Linh Nam vẫn nhớ như in lần đó, ánh mắt giống như hồ nước thâm trầm, lại mang theo một tia nghi hoặc. Ngô Linh Nam cảm thấy sự ác độc của chính mình hung hăng nhảy một cái. Ánh mắt Văn Dư dường như có một loại ma lực, để người ta bất tri bất giác rơi vào đó, sau đó quên đi hết thảy.

"Bạn học, có chuyện gì thế?"

"Ha, tôi, tôi là muốn hỏi, cái kia..."

Ngô Linh Nam quên đi mình muốn làm gì, nàng luống cuống đứng tại chỗ, xấu hổ cực kỳ. Văn Dư nhìn nàng một cái, không nói chuyện, quay người đi. Ngô Linh Nam nhìn theo bóng lưng của cô, chẳng lẽ cô không có khái niệm giúp người làm niềm vui sao? Làm sao cứ như vậy mà đi?

Về sau Ngô Linh Nam phát hiện Văn Dư đối với ai cũng đều là một bộ dạng không quan tâm, trong mắt của cô chưa từng có người khác, đối diện bất cứ chuyện gì hầu như đều dùng bộ dáng lười biếng đi đối mặt. Nhưng bất luận là chuyện học tập hay hoạt động nếu qua tay cô giải quyết, luôn luôn ưu tú nhất.

Năm đó Văn Dư là phóng viên nổi tiếng nhất bộ thông tin đại học E, thông tin nhanh, ngòi bút sắc bén, mỗi lần cô viết bình luận văn chương đều có thể khiến các bạn học khác thảo luận một hồi.

Hơn nữa, tài biện luận của Văn Dư lại càng hơn người, đoạt giải nhất thi biện luận. Năm đó trận thi biện luận oanh động toàn trường, Văn Dư thay toàn đội đứng ra biện luận cuối cùng đạt được thắng lợi. Một năm đó, Văn Dư vừa học năm hai, cô dẫn đầu cả nhóm, đánh bại đội quán quân năm ba, sau đó liền nổi tiếng, trở thành người trẻ tuổi biện luận tốt nhất đại học E.

Ngô Linh Nam đã lớn như vậy nhưng lần đầu tiên gặp phải khó khăn đều bởi vì Văn Dư. Nàng dùng rất nhiều biện pháp để gây chú ý cho Văn Dư, nhưng tất cả đều thất bại.

Thẳng đến lúc trở về Mỹ, Văn Dư vẫn không hề biết đến có một trao đổi sinh viên gọi là Ngô Linh Nam đã từng cùng cô ngẫu nhiên gặp qua vô số lần, chỉ cần cô ở thư viện đọc sách, bên cạnh cách một chỗ trống ngồi bên kia vẫn luôn có một người thích mặc quần trắng, tóc dài phát phơ, con mắt thể nào cũng nhìn về phía cô, không ai khác chính là Ngô Linh Nam.

Về sau Ngô Linh Nam đã vô số lần thuyết phục chính mình, mỗi người tại thời đại học đều gặp qua một người được mình cho là đặc biệt, xem như tình yêu. Sau đó bản thân sẽ say mê trong đó mà không thể tự kiềm chế. Thật ra nhìn lại, đơn giản là vì đối phương làm được một việc vượt quá sức tưởng tượng của mình, dẫn đến làm mình chú ý, nhưng đối phương lại không thêm để ý. Bởi vì càng không thể chiếm được lại càng cảm thấy nó tốt, sau đó liền đem tất cả vốn liếng đi hấp dẫn lực chú ý của đối phương.

Có một đoạn thời gian, Ngô Linh Nam thậm chí hoài nghi Văn Dư cố ý giả bộ như không nhìn thấy mình, về sau sự thật chứng minh, Văn Dư thật sự không để ý đến mình.

Mang theo tiếc nuối sâu đậm trở về Mỹ, nhưng Ngô Linh Nam vẫn nhớ mãi không quên. Loại tưởng niệm này cùng hoang mang bên trong, dần dần thay đổi tư vị, trở thành một cây gai đâm vào lòng Ngô Linh Nam. Đến nỗi về sau khi nàng quen người bạn gái đầu tiên, cô ấy lại rất giống Văn Dư.

Cho đến ba năm trước đây, hạng mục Song Tử Thành B thị, Văn Dư khiến cho người cha luôn luôn kiêu ngạo của mình cũng phải cảm thán con hơn cha là nhà có phúc. Khi đó, Ngô Linh Nam liền có một kế hoạch, một cái kế hoạch không phải không thể thực hiện.

Nàng nhìn thấy vẫn là Văn Dư kiêu ngạo năm đó, vẫn là Văn Dư không để tâm đến bất kì ai năm đó. Thế nhưng giờ phút này trước mắt nàng nghiêm túc vươn tay ra, tựa như một phen như thế, Ngô Linh Nam một lần nữa bị mê hoặc. Nàng phát hiện mình mãi mãi không thể hiểu rõ Văn Dư, hoặc có thể nói mình vĩnh viễn không theo kịp bước chân biến hoá của cô.

Văn Dư nhìn qua Ngô Linh Nam một mặt suy nghĩ viển vông, xoắn xuýt ảo não, trong lòng thầm cười. Văn Dư nói như vậy, một phần là để thăm dò. Cô đoán rằng năm đó mình không đặt ai vào mắt, đã đắc tội Ngô Linh Nam, một phần khác cô cũng muốn hoà hoãn quan hệ của hai người. Sinh ý trong trận chiến luôn luôn đều là biến kẻ thù thành bạn bè.

Biểu hiện của Ngô Linh Nam hiển nhiên xác nhận phỏng đoán của Văn Dư, nhưng Văn Dư có chút buồn bực, chỉ vì chút chuyện như vậy mà mang thù a! Cô đương nhiên phỏng đoán không ra, người ta năm đó là chân tâm hướng về mình, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Không để cho Văn Dư cứ một mực như thế đưa tay, Ngô Linh Nam miễn cưỡng cười cười, bắt tay, lại không biết nói cái gì.

Ban đêm khi tiệc kết thúc, Văn Dư chưa trở về khách sạn, chờ Lưu Gia Văn về nhà, một mình lái xe về nhà Lương Vận Hàm. Trong tiềm thức, Văn Dư cảm thấy xã giao xong nên trở về nơi này, mặc kệ không phải là nhà của mình, thế nhưng lại khiến Văn Dư có một loại yêu thích thủy chung.

Nhắn tin cho Lương Vận Hàm :

"Báo cáo, đi tiệc xong đã về đến nhà"

Đinh một tiếng, nhận được hồi âm :

"Nhà ai?"

"Về nhà người khác em yên tâm sao?"

"So với việc em không có ở nhà, một người lạ đường hoàng đi vào không gian riêng tư của em, em cảm thấy vẫn nên để người ta đi nơi khác càng có thể yên tâm chút"

"Chị là người xa lạ?"

"Em đối với chị cái gì đều không biết, ví dụ như sinh nhật chị ngày nào, bao nhiêu tuổi, làm công việc gì, thu nhập bao nhiêu, thích gì, chán ghét gì, em cái gì cũng không biết"

"Vậy một hồi chị đem sơ yếu lý lịch của mình gửi cho em, tự liệu rất toàn diện, chi tiết nhỏ như nhóm máu cũng chòm sao đều có. Bất quá nếu như em đối xử với chị công bằng, chị chắc chắn sẽ trúng tuyển ưu tú luôn ! Nếu em dám không công bằng, chị sẽ khiếu nại!"

"Để em xem xét tình huống!"

Văn Dư vui vẻ, dường như tâm tình Lương Vận Hàm rất tốt a!

"Lương tiếp viên trưởng đang làm gì đó?"

"Cùng người xa lạ nhắn tin"

"Hiện tại chị lập tức gửi sơ yếu lý lịch cho em"

Bên này Lương Vận Hàm đang cùng một đám người ở KTV. Ban đêm ăn cơm xong, không lay chuyển được nhiệt tình của đồng nghiệp, liền bị kéo đến một chỗ hát karaoke. Chuyến bay lần này lại gặp phải Nghiêm An, lúc ăn cơm Nghiêm An cố ý cùng người khác đổi chỗ ngồi, ngồi vào bên cạnh nàng. Nhưng anh ta không có tận lực theo sát khiến cho trong lòng Lương Vận Hàm thở phào nhẹ nhõm.

Nghiêm An thấy Lương Vận Hàm đang ở xa xa tập trung nhắn tin, nhìn không được đoán xem đối phương là ai, anh có chút ghen ghét người kia được Lương Vận Hàm chú ý. Lần trước trở về thái độ của mẹ rõ ràng xác thực là rất ưa thích Lương Vận Hàm, cũng muốn mình tranh thủ theo đuổi được

Lương Vận Hàm

Có sự ủng hộ của mẹ càng khiến anh có thêm động lực, con gái tốt sợ nhất người đeo bám, ngan ngữ không sai. Thế là Nghiêm An cố ý tìm hiểu thời gian trực ban của Lương Vận Hàm, cũng cố ý cùng người khác chuyển ca.

"Lý lịch sơ lược đã nhận được chưa?"

"Đang kiểm duyệt"

"Ngay cả lỗi chính tả chị cũng đều sửa lại"

"Thái độ nghiêm túc xứng đáng được khẳng định"

"Cám ơn nhận xét lãnh đạo"

"Lãnh đạo không dám nhận, không phải vẫn phải phục vụ Văn tổng sao?"

"Cái kia...ngoại trừ trên máy bay, ở chỗ khác có thể cung cấp phục vụ chất lượng tốt nhất cho Lương tiếp viên trưởng a"

Lương Vận Hàm nhìn không được vui vẻ, Văn Dư như thế này, ngược lại là sẽ thuận cán bỏ!(không hiểu a @@)

"Văn tổng nói "nơi khác" là chỉ nơi nào?"

"Trong nhà"

"Nhà ai?"

"Nhà có em ở"

Lương Vận Hàm không có hồi âm, nàng mới không cho Văn Dư cơ hội được nước làm tới !

"Xin hỏi Lương tiếp viên trưởng giờ này đang làm gì?"

"Cùng đồng nghiệp hát karaoke"

"Há, hiện tại em ngẩng đầu lên, có thể hay không bắt được ánh mắt của người nào. Nếu có, điều này nói lên người đó thích em. Sau đó, phiền em chụp hình người đó gửi cho chị, chị cần phải theo dõi đối thủ của mình"

Lương Vận Hàm bị Văn Dư trêu chọc nhìn không được vui vẻ lên, người này làm sao lại nảy ra nhiều ý tưởng như vậy! Nhưng nàng vẫn làm theo lời Văn Dư nói, ngẩng đầu quét mắt một vòng. Ánh mắt của nàng cùng Nghiêm An gặp nhau, Lương Vận Hàm dừng một chút lại cúi đầu gửi tin nhắn

"Ừ, thật sự có một người"

"Nam hay nữ vậy?"

"Chị đoán xem"

"Nếu em thật sự để chị tiếp tục đoán, chị sẽ lập tức gọi máy bay đi tìm em"

Lương Vận Hàm vốn định nói đến đây đi, nhưng nàng cảm thấy Văn Dư thật sự sẽ đến. Cũng không phải sợ điều gì, nhưng nàng biết hiện tại công ty Văn Dư đang bề bộn nhiều việc.

"Đừng làm loạn, đã muộn lắm rồi, đi nghỉ ngơi sớm một chút đi"

"Em chừng nào thì về?"

"Giữa trưa ngày mai có thể sẽ về tới"

"Chị đi đón em nha"

"Ừ"

"Áo khoác em đã lấy lại rồi?"

"Ừ, hôm nay đồng nghiệp mang đến giúp em"

"Vậy là tốt rồi. Em cũng đừng trở về quá muộn. Đứng rồi, vừa nãy người kia nhìn em, cẩn thận đề phòng đó!"

"Em đề phòng người ta làm gì?"

"Vậy sửa lại, là chị cẩn thận đề phòng"

"Đừng có keo kiệt như vậy, nhanh ngủ đi. Đừng thức đêm"

"Ừ, biết rồi. Một hồi em gửi lịch chuyến bay ngày mai cho chị nha. Ngủ ngon"

"Ngủ ngon"

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Scandal Vương Tay Vương Chân, Phải Làm Sao Đây?

Lương Vận Hàm cắt điện thoại, Sùng Hân ở một bên đã ngủ thiếp đi, vừa rồi ăn cơm cô uống không ít.

Vừa nghĩ đến hiện giờ Văn Dư đang ở trong nhà mình, Lương Vận Hàm đã cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi. Tính tình của nàng rất khó cùng người khác thân cận, nhưng quen biết Văn Dư không lâu liền đem chìa khoá nhà giao cho cô, cho phép cô tiến vào không gian riêng tư của mình, nếu Sùng Hân biết cũng phải giật mình!

Ngày đó ở sân bay, Văn Dư giao cho nàng một cái cầm nang, bên trong là một cái chìa khoá. Là chìa khoá nhà của Văn Dư tại S thị. Lúc ấy Lương Vận Hàm đã cảm thấy trong lòng mình xao động. Không nói rõ được cũng không thể tả rõ được, lại cảm nhận được một loại tư vị tình yêu.

Dù cho đối với Văn Dư không phải mười phần hiểu rõ, nhưng Lương Vận Hàm cảm thấy hẳn nên cho nhau một cơ hội, nếu hiện tại dám mở ra một bước tiến, mới biết được sau này sẽ như thế nào. Lương Vận Hàm quyết định trở về sẽ cho Văn Dư một đáp án. Làm xong quyết định, cả người đều cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ngày thứ hai, Văn Dư vừa đến công ty, thư ký Amy liền tiến đến, đưa cho cô quyển tạp chí. Bình thường Văn Dư rất ít nhìn đến những dạng tạp chí tuần san, cô nhìn thoáng qua Amy, ra hiệu nàng có thể đặt xuống. Amy muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, quay người đi ra.

Văn Dư bề bộn xử lý nhiều việc, rất nhanh liền quên mất việc cuốn tạp chí. Thẳng đến giữa trưa giờ cơm, cô gọi Amy mua thức ăn đem vào cho mình. Lúc cơm trưa được đưa đến, Văn Dư cầm lấy quyển tạp chí mở ra dự định lật dưới bàn. Đúng lúc lật ra một tờ, là ảnh chụp mình cùng Ngô Linh Nam trò chuyện "thân mật". Bao quát toàn cảnh Ngô Linh Nam kéo cánh tay Văn Dư, còn có nàng mặc áo khoác của Văn Dư, hai người thì thầm, ôn nhu đối mặt.

Giờ phút này Văn Dư mới hiểu được, lần gặp mặt này là một công nhiều việc. Ngô Linh Nam không chỉ thành công thu hút sự chú ý của cô, còn mượn cơ hội nên chuyện xấu. Điều này đầu tiên giải thích được nguyên nhân Tân Nguyên đột nhiên ra tay mua mất kỹ thuật của đại học T, thứ hai lí giải Tân Nguyên sau này muốn khai thác hạng mục nhất định không thể không có sự trợ giúp của tập đoàn Hành Nhất, bọn họ thật ra là muốn hợp tác, thậm chí bọn họ đều biết rõ Hành Nhất muốn xây dựng hạng mục nghiên cứu phát minh bình đài, điều này cũng không phải không có khả năng. Bởi vì trước mắt Tân Nguyên không có đủ thực lực xây dựng bình đài, nhưng việc đoạt mua kỹ thuật, chuyện xấu lẫn lộn, ở trình độ nào đó đều có thể vì mục đích song phương mà hợp tác. Làm ra một phát một mũi tên trúng hai mục đích!

Văn Dư đặt tạp chí lên bàn, tay cô gõ gõ trên tạp chí, cô đang tự hỏi phải ứng phó chuyện này ra sao.

Nếu như trong tập đoàn có người hỏi, cô có khả năng bị người khác nghi ngờ là thông đồng cùng Ngô Linh Nam, nghiêm trọng hơn chính là việc để lộ bí mật. Không chừng sẽ có người đem chuyện này ra gây phiền toái, dù gì cũng có cả khối người nhìn chằm chằm vị trí của cô.

Cách làm việc của tạp chí này cũng coi như có chút danh tiếng, mặc dù đa số là tin đồn thất thiệt, thế nhưng chính những sự kiện này luôn luôn dễ dàng thu hút sự chú ý. Văn Dư cũng không thường xuyên lộ diện trên truyền thông, cô luôn luôn bảo trì cẩn thận, sự việc lần này thật sự có chút khó giải quyết.

Mà ngày đó Ngô Linh Nam cố ý đem chuyện xưa của hai người nói ra, khiến Văn Dư sinh lòng áy náy, như vậy tiếp theo dù cho nhìn thấy tin này, cũng khiến Văn Dư không thể dùng phương thức phản đối để xử trí. Nhưng nếu không giải thích, như vậy trong lúc vô hình lại tăng lên "tính chân thực" của sự kiện.

Lúc này Văn Dư đột nhiên nghĩ đến, lúc ở trên máy bay cũng có thể nhìn thấy quyển tạp chí dạng này! Như vậy Lương Vận Hàm có thể trông thấy hay không? Nàng có hiểu lầm hay không?

Nghĩ đến điều này, Văn Dư cầm điện thoại lên dự định gọi cho Lương Vận Hàm, vừa nhấn máy số, Văn Dư liền dừng lại. Trong chuyện làm ăn, rất khó để tránh khỏi những việc như vậy. Nếu như đường đột giải thích chỉ sợ sẽ làm Lương Vận Hàm cảm thấy cô quá coi trọng Ngô Linh Nam.

Kỳ thật mấu chốt chính là quan hệ của cô và Lương Vận Hàm cũng không rõ ràng. Nếu như hai người xác minh là ở cùng một chỗ, chắc chắn phải giải thích rõ ràng. Nhưng hiện tại loại thời điểm vi diệu mập mờ thế này khiến Văn Dư lo lắng, tuy tiện giải thích ngược lại dễ dàng biến việc này trở thành một

trở ngại vô hình. Bình thường sẽ ả ả không xuất hiện, chỉ khi nào cùng Lương Vận Hàm xuất hiện mâu thuẫn, ở một mức độ nào đó việc này liên tăng thêm lực ảnh hưởng.

Bởi vậy tốt nhất là coi nhẹ nó, nếu như Lương Vận Hàm chủ động hỏi, như vậy liền giải thích là tốt. Thời cơ thường sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của sự việc, Văn Dư không thể không phòng ngừa trước.

Trước mắt, phải cố gắng xóa bỏ ảnh hưởng trái chiều của chuyện này, không để nó có khả năng trở thành tai hoạ ngầm. Văn Dư cầm điện thoại lên.

"Linh Uyển đến đây một chút"

"Được"

Chỉ chốc lát sau, một người mặc trang phục trắng đẩy cửa tiến vào, một người phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ. Dáng người thướt tha, khí chất xuất chúng, nhất là cặp mắt hình hoa đào kia, linh động mà quyến rũ. Người tới chính là phó tổng giám đốc bộ phận PR Nhạc Linh Uyển.

"Mình đang chờ cậu điện thoại đến, đừng nói với mình bây giờ cậu mới phát hiện nha. Mình đã sớm đem tạp chí giao cho Amy"

"Ừm, hoàn toàn chính xác, vừa mới xem xong"

"Mỗi lần mình đều nhắc nhở cậu, đi dự tiệc phải chú ý, tốt nhất nên dẫn mình theo. Thế nhưng mỗi lần cậu đều không chú ý. Thế nào, cuối cùng cũng bị tăng đá đập trúng chân mình?"

Lúc Văn Dư chịu trách nhiệm quản lý hạng mục, Nhạc Linh Uyển là một viên chức phổ thông thuộc bộ phận nhân sự. Có một lần, có mấy người khách từ Đài Loan đến, bởi vì quá đột ngột, nhân lực bên phía Văn Dư không đủ, lập tức điều đến hai nhân viên tương mạo cũng không tệ để giữ thể diện.

Lúc nhận điện thoại, một người khách trong lúc nói chuyện cùng bạn tỏ ra hứng thú với kiến trúc Trung Quốc cổ đại, không nghĩ tới Nhạc Linh Uyển liền nhớ kỹ, sau đó đề nghị Văn Dư sắp xếp lộ trình tham quan du lịch chủ yếu là kiến trúc cổ điển.

Thật ra lần đó nguyên bản Văn Dư không có ý định tranh thủ việc hợp tác, lí do đầu tiên là bởi vì thực lực đối phương quá mạnh, bên cô cũng không có ưu thế đặc biệt gì. Thứ hai là bởi vì trước đây cũng chưa từng quen biết, đột nhiên đến đây, Văn Dư một chút chuẩn bị cũng không có. Nhưng rất may chuyến du lịch kia lại khắc sâu ấn tượng cho những vị khách này, họ đối với các kiến trúc cổ này rất thích thú, Nhạc Linh Uyển do đó cũng được chọn làm người phụ trách của lần hợp tác này. Thế là, những người khách Đài Loan trở về đem tất cả điều khoản hợp tác đến, lại rất nhanh, hai bên liền hợp tác chính thức. Một năm đó, Văn Dư được bình chọn là người quản lý hạng mục ưu tú nhất năm của tập đoàn Hành Nhất.

Văn Dư cự tuyệt giải thưởng của tập đoàn, nhưng cùng với tập đoàn bàn bạc muốn lấy một người đi, người kia đương nhiên là Nhạc Linh Uyển. Rất nhanh, năng lực của Nhạc Linh Uyển không ngừng bị "đào móc" ra. Nàng xử lý nguy cơ quan hệ xã hội cực kỳ tốt, đây cũng là nguyên nhân về sau Văn Dư được chọn làm tổng giám đốc hành chính phân khu Trung Quốc, liền tận lực tiến cử Nhạc Linh Uyển trở thành phó tổng giám đốc bộ phận PR.

Nhạc Linh Uyển trưởng thành rất xinh đẹp, mà lại rất tài hoa, trọng yếu nhất chính là nàng rất hiểu làm thế nào nắm chắc được các tiêu chuẩn. Bất luận là đối với đàn ông hay phụ nữ, nàng đều có thể thành thạo những sự khác nhau về giới tính, độ tuổi các loại người khác nhau mà không để mình lún vào vũng bùn. Nàng là một người rất có nguyên tắc, đây là điểm khiến Văn Dư thích nhất.

Văn Dư cẩn thận phân tích lợi hại của chuyện này, sau đó nói:

"Linh Uyển, sự việc cũng đã xảy ra, cậu cố hết sức là được. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị, chuẩn bị đối phó hậu quả"

"Làm sao chuẩn bị đây ? Mình giúp cậu tìm một người bạn trai hay là mình tìm một người bạn trai cho nàng?"

"..."

"Văn Dư, chuyện này đối phương sớm có âm mưu, chỉ sợ không chỉ là hợp tác thương nghiệp đơn giản như vậy. Một khi đối phương muốn đem cậu xô ngã, tùy thời điểm chuyện này có khả năng sẽ trở thành một con dao sắc bén"

"Cho nên mình mới đem chuyện này giao cho cậu."

"Giao cho mình? Nhưng mình không thể ngăn được người ta thích cậu, ai biết có phải là nhiều năm tình thâm hay không, hiện tại đến tìm cậu nói lại tình cũ"

"Không có chuyện đó. Mình không thích nàng"

"Vậy cậu có người thích à?"

"..."

Lại là phương pháp một mũi tên trúng hai đích ! Văn Dư bắt đầu dĩ nghĩ nghĩ, tại sao người bên cạnh nàng ai cũng thông minh như vậy ! Quan hệ với phụ nữ thông minh thật không dễ dàng!

Nhìn thấy Văn Dư bắt đầu cầm bút lên phê duyệt tài liệu, nhiều năm như vậy hiểu rõ nhau khiến Nhạc Linh Uyển biết Văn Dư không muốn nói đến việc

này, cũng không có hứng nói. Nàng âm thầm thở dài, người này, nhiều năm như vậy tính tình dù là một chút cũng không thay đổi.

"Có muốn mình giúp cậu diễn một tuồng kịch hay không?"

"Kịch gì?"

"Cậu yêu thích nữ nhân, nhưng không yêu Ngô Linh Nam"

"Không được, loại chuyện này cũng sẽ bị người khác dùng để nói"

"Văn Dư, trong lòng cậu kỳ thật vẫn chú ý đến việc cùng giới yêu nhau, cậu căn bản không tiếp thụ được"

"Mình có thể tiếp nhận"

"Thế nhưng cậu quá để ý ánh mắt của người khác. Cậu như vậy không chỉ làm mệt chính mình, nếu có một ngày cậu yêu một người phụ nữ nào đó, chỉ sợ bởi vì vậy cậu lại hung hăng đã thương đối phương"

Văn Dư giương mắt nhìn về phía Nhạc Linh Uyển :

"Ý của cậu là mình có thể tùy ý công khai xu hướng tính dục, không cần lo lắng bởi vì vậy mà mang đến hậu quả?"

"Cậu biết mình không phải có ý này. Thế nhưng tình cảm là tình cảm, sự nghiệp là sự nghiệp. Vì cả cùng tay gấu không thể đều chiếm được, trừ phi hiện tại cậu lập tức khẳng định, cậu muốn sự nghiệp của mình, cái khác không có gì đáng kể"

Văn Dư dựa vào ghế ngồi, vấn đề này đã từng xuất hiện một lần, tự mình lựa chọn sự nghiệp. Dù cho lúc đó có chút bị ép, nhưng nếu như mình kiên định như lúc ban đầu, sự tình sợ rằng cũng sẽ khác đi.

Hiện tại, lần nữa Văn Dư đối diện với vấn đề này, đáng về Lương Vận Hàm đột nhiên loé qua bộ não, Văn Dư có chút mờ mịt. Nếu có một ngày người khác lấy chuyện này gây khó dễ, không chỉ có mình cô chịu ảnh hưởng, Lương Vận Hàm cũng sẽ bị liên lụy không ít.

Cô tự hỏi nếu như Lương Vận Hàm không cho mình một đáp án, hai người cứ như vậy tiếp tục mập mờ, có thể khá hơn một chút hay không. Nhưng ý nghĩ này rất nhanh được cô phủ định. Đây không phải là lặp lại chuyện cũ hay sao. Năm xưa vì chuyện giống như vậy mà lo lắng, đã chọn sai một lần, chẳng lẽ hiện tại còn muốn giẫm lên vết xe đổ?

Không được. Sự nghiệp nên hết sức, nhưng tình cảm càng phải hết lòng. Dù là yêu hay không yêu cũng không quan hệ, mà là trách nhiệm. Đã lựa chọn tiếp cận nàng, liền không thể dễ dàng buông tay. Sinh hoạt cần dừng khí, tình cảm càng cần hơn.

Nghĩ đến đây, Văn Dư buông lỏng chân mày đang cau chặt, nhìn về phía Nhạc Linh Uyển. Đột nhiên Nhạc Linh Uyển cảm giác được giờ phút này Văn Dư rất không giống lúc trước, mang theo cổ ẩn nhẫn mà khí phách, trong ánh mắt lộ ra tự tin mãnh liệt, Nhạc Linh Uyển thích Văn Dư như thế này nhất.

Hai người mỉm cười nhìn nhau, Văn Dư mở miệng nói ra :

"Linh Uyển, có lẽ nhiều năm như vậy mình cũng nên thay đổi. Cậu nói đúng, tình cảm là tình cảm, sự nghiệp là sự nghiệp. Đã lựa chọn, liền cũng nên gánh chịu kết quả. Chỉ cần không thẹn với lương tâm là được "

"Văn Dư, cậu gặp được người cậu yêu rồi sao ?" Nhạc Linh Uyển vừa cười vừa nói

"Nếu có kết quả tốt mình sẽ dẫn đến cho cậu gặp "

"Cậu có muốn cân nhắc giải thích với truyền thông hay không?"

" Ý của cậu là đem sự việc phơi bày ra ánh sáng ? "

"Càng lo lắng, càng quang minh chính đại để lộ ra, lực ảnh hưởng của sự việc lại càng nhỏ"

"Nếu như không đề ý đến chuyện này?"

"Như vậy thì nghĩ kỹ lý do thoái thác giải thích với ban giám đốc, sớm muộn cũng có ngày sẽ bị hỏi"

"Mình đột nhiên cảm thấy hơi mệt"

"Cậu là người tôn trọng tự do, vì cái gì không tự mình dựng nên sự nghiệp?"

"Tiền vốn lấy ở đâu? Nhân viên lấy ở đâu?"

"Nếu có một ngày cậu có ý định tự lập nghiệp, mình khẳng định sẽ đi theo cậu"

Văn Dư nhìn Nhạc Linh Uyển, mỉm cười

"Cám ơn tín nhiệm của cậu dành cho mình"

"Nghĩ kĩ xem làm sao làm"

"Ừm, chuyện này phức tạp ở chỗ hiện tại mình đã có người mình yêu, cũng muốn nghiêm túc ở bên nhau. Hơn nữa người phụ nữ Ngô Linh Nam này là địch hay bạn tạm thời khó nói được. Dù sao có chút sâu xa, không thể làm quá lên được. Những năm gần đây, mình cũng có không ít kinh nghiệm, hiện tại có cảm giác thì tâm đã già. Mình thường tự hỏi sau này mình muốn thế nào? Trong quá khứ mình làm việc có chút tuyệt tình, hiện tại xem ra như vậy chưa chắc đã là tốt. Hơn nữa, chỉ cần còn ngồi tại vị trí này, thì cứ phải đề phòng người khác. Nhưng khó lòng không phòng bị, cuộc sống như vậy đã sớm biến mình thành máy móc"

"Cho nên?"

"Thói quen của mình là mọi thứ phải được chuẩn bị sẵn sàng, lần này không giống vậy, liên quan đến tình cảm của mình, quan hệ đến người khác, mình không thể dễ dàng làm tổn thương người nào. Cho nên, mình muốn thuận theo tự nhiên"

"Haha, cuối cùng cũng tìm về được một Văn Dư thoải mái. Không thể không nói, những năm gần đây những thay đổi của cậu làm người khác chán ghét!"

"Haha..."

Hai người lại rảnh rồi hàn huyên vài câu, Nhạc Linh Uyển nhìn xem đồ ăn để một bên đã nguội lạnh, hỏi :

"Còn chưa ăn cơm sao?"

"Cậu ăn rồi hả?"

"Chưa ăn, mình còn đang đợi Văn tổng kêu lên bất cứ lúc nào"

"Đi thôi, mình mời cậu ăn cơm"

"Tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lương Vận Hàm Quyết Định

Lương Vận Hàm đang thu xếp đồ đạc, điện thoại di động kêu lên. Là tên của một đồng nghiệp cùng công ty muốn thay ca với Lương Vận Hàm. Hai người hàn huyên vài câu liền cúp máy. Lương Vận Hàm liền điện thoại cho Sùng Hân, nói cho cô việc mình đổi ca làm.

"Thế nào, một ngày không gặp mặt Văn Dư liền không chịu được?" Sùng Hân trêu chọc nói

"Không có liên quan đến chị ấy"

"Ai mà tin nha!"

"Có tin hay không tùy em! Đúng rồi, ngày mai em đến sân bay đừng quên giúp chị điền lịch đổi ca"

"Biết rồi! Vậy chị đến T thị cũng sẽ rất muộn, để Văn Dư đi đón chị nha"

"Ừm, yên tâm đi"

"Em nói với chị, chị cùng chị ấy tiếp xúc nhiều một chút mới biết hai người có hợp hay không"

"Tốt a, biết rồi"

"Vậy thì tốt, có việc gì liên lạc sau nha"

"Ừm"

Cúp điện thoại, Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, vẫn nhắn cho Văn Dư cái tin nhắn ngắn

"Đồng nghiệp cùng em thay ca, đêm nay có thể về đến"

Văn Dư đang cùng Nhạc Linh Uyên dùng cơm, nhận được tin nhắn liền lập tức trả lời

"Mấy giờ tới? Chị đi đón em"

"Công ty nhiều việc, chị bận như vậy, em có thể tự mình về."

"Chị đã nói với em rồi, trước mặt chị đừng có bất kỳ băn khoăn gì. Dù là bận rộn hay thông thả đều muốn đi đón em"

"Vậy cũng được, 10h30 tối em có thể tới, chị ở UB chờ em?"

"Ta còn tại tặng cho người cái chỗ kia chờ người thế nào? (chị sẽ ở nơi tặng cảm nang chờ em, thế nào?) Không phải em còn phải họp tổng họp lại mọi việc sao?"

"Chị nhớ rõ đường đi sao?"

"Đương nhiên! Trí nhớ chị rất siêu phàm!"

"Lại nói nhảm"

"Ban đêm ăn ít một chút, về nhà hai chúng ta cùng nhau ăn"

"Được rồi. Ban đêm lái xe cẩn thận."

"Ừm, tối gặp lại"

"Tối gặp lại"

Ánh mắt Nhạc Linh Uyên thỉnh thoảng liếc nhìn Văn Dư đối diện nhìn cô một bộ mặt vui vẻ! Có cơ hội thật sự muốn gặp người có thể khiến khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc của Văn Dư lúc này lại biểu lộ sinh động như vậy!

"Là "người kia" sao?"

"Người nào?"

"Cậu nói thử xem!"

"Không biết"

"... Văn Dư, mình thật sự không thể chịu nổi bộ dạng lật mặt nhanh hơn lật sách này của cậu!"

"Đến đây, ăn chút rau xanh cho bớt nóng"

"..."

Văn Dư vui vẻ giúp Nhạc Linh Uyên gấp thức ăn.

Lương Vận Hàm kiểm tra đăng ký của khách hàng. Nàng nhìn lướt qua tạp chí, phía dưới trang bìa ghi mấy chữ "tập đoàn Hành Nhất" gây cho nàng sự chú ý. Không có thời gian nhìn nội dung bên trong, Lương Vận Hàm bận bịu xoay người đi xử lý công việc.

Sau khi máy bay cất cánh, có người ấn cái nút kêu phục vụ, những người khác đang bận, Lương Vận Hàm đi qua vì khách hàng phục vụ

"Chào tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

"Quyển tạp chí kia còn nữa không?"

"Có, xin chờ một chút"

Lương Vận Hàm xoay người đi lấy tạp chí, mắt sắc bén nhìn thấy tiêu đề cuốn tạp chí trong tay người khách bên cạnh "Quản lý cấp cao của Tân Nguyên, Hành Nhất có quan hệ cá nhân rất thân mật, hoặc sẽ có hợp tác giữa hai công ty", cũng quét mắt qua mấy tấm hình thật lớn bên trong, mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng có thể nhận biết là ảnh chụp của hai người phụ nữ. Lương Vận Hàm mang tạp chí đến cho khách, nàng cũng cầm một cuốn lật xem

Văn Dư sắp xếp tốt mọi việc, đúng giờ đến toà nhà tổng hợp của sân bay. Cô nhắn cho Lương Vận Hàm một tin nhắn

"Chị đã đến"

"Ừm, họp xong lập tức xuống"

"Không cần gấp gáp"

Một lát sau, Lương Vận Hàm gõ gõ cửa xe, Văn Dư mở khoá xe, cũng xuống xe giúp cô cất hành lý. Lúc hai người ngồi vào trong xe, Văn Dư nhìn thấy tạp chí trong tay Lương Vận Hàm

"Đói rồi hả? Trước tiên chúng ta đi ăn chút gì đi"

"Có hơi đói. Đi ăn cái gì bây giờ?"

"Chị chờ em đi một nơi, rất đặc sắc. Món ăn thanh đạm lại ngon"

"Ừm"

Văn Dư lái xe, một đường hai người đều không nói chuyện. Đến nơi, Văn Dư khoá xe, cùng Lương Vận Hàm đi vào trong. Đây là một chỗ ẩn trong đô thị phồn hoa, bề ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng đi vào bên trong, sẽ phát hiện còn có khu vực khác. Xung quanh treo lồng đèn, ánh sáng chiếu ra le lói kiểu cổ điển, vườn hoa u tĩnh. Hành lang quanh co thông vào bên trong mấy gian phòng.

"Văn tổng, mời đến bên này" một người phục vụ nam mặc đồ Tây dẫn hai người đi sâu vào trong viện.

Hai người đi vào một gian phòng tên là ""Thành rộng rãi đường". Trong phòng y nguyên phong cách giả cổ, đối diện cửa chính là một bàn sách, phía trên bày những tứ bảo của văn phòng, cùng mấy hàng sách vở. Bên trái là một giường lớn, rèm châu màu đỏ bị cột lại treo ở hai bên. Phía bên phải có một cái vách ngăn, đi vòng vào liền phát hiện bên trong có một bàn tròn ngọc thạch kiểu cổ, cùng bốn cái ghế băng ngọc thạch. Trên bàn đã bày sẵn bốn món ăn cùng hai món ăn chính, phối hợp với canh. Đồ ăn không nhiều nhưng lại cực kỳ tinh xảo.

Mặc dù trước kia Lương Vận Hàm đã từng đi qua tiệm cơm giả cổ tương tự như vậy, nhưng đều không có tinh xảo đến thế này. Từ trong ánh mắt Lương Vận Hàm, Văn Dư có thể nhận ra nàng đối với nơi này rất hài lòng, quay người cùng nhân viên phục vụ nói hai câu, nhân viên phục vụ rất nhanh liền rời đi cũng không quên đóng cửa lại

"Nhanh ăn đi, một hồi nó lạnh"

Văn Dư vừa nói vừa giúp Lương Vận Hàm cởi áo khoác, để ở một bên. Cô cũng cởi áo khoác xuống, ngồi bên cạnh Lương Vận Hàm. Văn Dư cẩn thận lau tay, trước tiên múc canh cho cả hai. Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm uống vào vài ngụm, chờ nàng bình luận.

"Ừm, nếm nếm coi như không tệ"

Nghe được nàng khen ngợi, Văn Dư thật cao hứng, lại gấp đồ ăn cho Lương Vận Hàm:

"Nếu thích thì ăn nhiều một chút. Nếm thử cái này đi"

Văn Dư chịu khó giúp Lương Vận Hàm gấp thức ăn, rót nước, ngẫu nhiên mới ăn mấy miếng. Lương Vận Hàm chỉ lẳng lặng ăn, đôi lần khen ngợi hương vị ngon. Hai người ai cũng không nói đến cuốn tạp chí.

Nhìn Lương Vận Hàm ăn không khác gì bình thường, Văn Dư đứng dậy, cầm tới một cái túi giấy da cùng quyển tạp chí đặt trước mặt Lương Vận Hàm, trong túi giấy là một số băng tốt nghiệp. Lương Vận Hàm không hiểu nhìn Văn Dư, Văn Dư cười cười nói

"Đây là bằng tốt nghiệp đại học của chị. Buổi chiều mới nhờ người gửi đến, nhìn ảnh chụp, chị mới suy nghĩ rõ ràng được một chút. Vốn định giải thích với em, vừa lúc em cũng nhìn thấy quyển tạp chí kia"

Lương Vận Hàm sửa sang lại tư thế ngồi, chuẩn bị nghe Văn Dư giải thích. Ở trên máy bay, sau khi nhìn thấy nội dung trong tạp chí liên quan đến Văn Dư cùng với phó tổng giám đốc Tân Nguyên, Lương Vận Hàm cũng không có tâm lý quá chấp chùng. Nàng rất rõ ràng trên thương trường khó tránh khỏi gặp dịp thì chơi, truyền thông càng giỏi về tin đồn thất thiệt.

Lương Vận Hàm cảm thấy không cần quá mức để ý, mặc dù mấy tấm hình kia nhìn rất chướng mắt, nhưng lý trí Lương Vận Hàm vẫn tự nói với mình, những điều này không hẳn là sự thật. Máu chóet vẫn là muốn nhìn xem Văn Dư xử lý chuyện này như thế nào.

Lương Vận Hàm vốn định trở về sẽ nói với Văn Dư lựa chọn của nàng, nguyên ý dùng cảm thử một lần. Nghe được đồng nghiệp chủ động thay ca, trong lòng nháy mắt liền vui sướng, điều này giúp Lương Vận Hàm hiểu rõ, đối mặt với phần tình cảm này, nàng rút cuộc muốn cũng không giả bộ được.

Thế nhưng trên máy bay lại ngoài ý muốn thấy được tin tức đó, ngăn ngui chỉ trong vòng một ngày lại phát sinh loại sự kiện "vượt quá giới hạn" này, khiến Lương Vận Hàm bỗng nhiên ý thức được, quả nhiên tình cảm làm cho người ta trở nên ngốc nghếch, nàng không thể không thừa nhận mình không sai biệt lắm hoàn toàn quên đi Văn Dư là một tổng giám đốc hành chính của một tập đoàn lớn, có thể ngồi lên vị trí này cần có bao nhiêu trí tuệ, quyết đoán, cao tay...

Nàng thật ra rất muốn nhìn xem Văn Dư xử lý chuyện này như thế nào, thế nhưng lúc xuống máy bay, Lương Vận Hàm lại lo lắng Văn Dư nếu như không muốn giải thích thì phải thế nào? Lương Vận Hàm thật ra là cái tỷ đầu người, nhất là các vấn đề nguyên tắc, tuyệt đối nghiêm túc, nàng cảm thấy tính cách này của mình thật sự rất giống mẹ.

Cuối cùng nàng quyết định cầm tạp chí, Văn Dư nhìn thấy nhất định tự động hiểu được mình có ý gì, như vậy tiếp theo phải chăng sẽ giải thích, xử lý như

thế nào, đều phải chờ xem Văn Dư. Lương Vận Hàm cũng muốn nhờ vào đó mà hiểu rõ phong cách làm việc của Văn Dư.

Nhìn mấy tấm hình trước mắt, Lương Vận Hàm bỗng nhiên cảm thấy bất luận một lát sau Văn Dư có nói điều gì cũng đã không còn quan trọng nữa. Cô đã chủ động làm những chuyện này chứng tỏ Văn Dư thành tâm cùng nàng giải thích, cũng có thể thấy phần tình cảm này trong lòng Văn Dư cũng rất quan trọng. Nếu không xét trên tuổi tác cùng kinh nghiệm của hai người, không cần thiết quá nhiều lời. Nhất là quan hệ của hai người còn chưa được xác định, giải thích chưa hẳn đã tốt, chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi, càng che càng lộ.

Ngay từ đầu Văn Dư liền mang đến cho Lương Vận Hàm cảm giác đặc biệt an toàn, nàng cảm thấy Văn Dư là một người chân thành. Hiện tại, đối mặt với nguy cơ bất ngờ, Văn Dư vẫn lựa chọn dùng chân thành đối mặt, đây là điều Lương Vận Hàm hy vọng được nhìn thấy nhất. Người này, là người có thể đảm đương, có dũng khí. Nghĩ đến đây, lần đầu tiên trong suốt đêm nay, Lương Vận Hàm nở nụ cười, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

Dưới nến đỏ, một gương mặt tinh xảo ôn nhu, lại lộ ra một cái mỉm cười ôn nhu, thoải mái, đẹp đến nỗi làm người ta say lòng. Văn Dư bỗng nhiên quên mất điều muốn nói, cô sững sờ giờ tay lên, phủ lên gương mặt xinh đẹp của Lương Vận Hàm, nói lẩm bẩm

"Em thật đẹp"

Lương Vận Hàm đặt tay lên trên bàn tay Văn Dư đang vuốt ve mặt mình, ôn nhu nhìn qua Văn Dư. Hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sự tồn tại của chính mình, giờ khắc này, hai người vô cùng xác định tình yêu dành cho nhau đã ở trong lòng đậm rở này mầm.

"Vận Hàm, chị thích em. Chị muốn ở bên em"

Văn Dư nói vô cùng nghiêm túc

Lương Vận Hàm vẫn như cũ không nói gì, nhưng kiên định gật đầu.

Văn Dư kinh ngạc nhìn Lương Vận Hàm, cô không nghĩ đến vậy mà Lương Vận Hàm có thể đáp ứng! Nhìn thấy Văn Dư có chút ngu ngơ, Lương Vận Hàm nhin không được vừa cười vừa nói :

"Đồ ngốc!"

Văn Dư y nguyên duy trì vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm đưa tay phủ lên con mắt Văn Dư, thăm dò qua cánh mũi, nhẹ nhàng tại môi Văn Dư hạ xuống một nụ hôn, rất nhanh liền thoái lui

Buông tay ra, trên mặt Lương Vận Hàm hiển hiện một tầng ửng đỏ. Văn Dư nhìn qua Lương Vận Hàm, ánh mắt lập tức nghiêm túc vô cùng.

"Vận Hàm, em quyết định rồi sao ?"

Lương Vận Hàm mỉm cười, gật gật đầu

"Ồ bên chị, chúng ta đều có thể phải đối diện với áp lực rất lớn từ xã hội, gia đình, bạn bè, đồng nghiệp. Em thật sự đã nghĩ thông suốt chưa ?"

"Vậy, chị có thể xác định mình đã nghĩ kĩ hay chưa?"

"Việc chị đã quyết định sẽ không dễ dàng dao động. Huống chi là tình cảm của chúng ta. Chị không muốn chỉ cùng em kết giao, từ giây phút này trở đi, chị muốn đối với em và đối với chính mình đều có trách nhiệm"

Ánh mắt Lương Vận Hàm như toả ra ánh sáng lung linh.

"Không biết vì điều gì em lại tin tưởng chị như vậy. Em đã tự hỏi qua mình, nếu như yêu đương, đối tượng lại là chị dường như cũng không tệ. Em không muốn tiếp tục tự lừa gạt mình, cùng chị chỉ là bạn bè, em muốn vì hạnh phúc của mình mà dừng cảm một lần. Mặc dù chúng ta đều là phụ nữ, em cũng chưa từng thử qua tình cảm dạng này, thế nhưng, chị đột nhiên xuất hiện, đột nhiên đi vào cuộc sống của em. Em không muốn lại phí sức vùng vẫy, cho nên, Văn Dư, có lẽ giờ phút này em đối với tình cảm của chị không sâu đến mức có thể nói yêu, thế nhưng em có thể nói cho chị biết, em... cũng thích chị!"

Văn Dư cảm thấy nhịp tim mình nhanh đến nỗi trái tim có thể từ trong thân thể mà bay ra ngoài, đã bao lâu rồi không có kích động như vậy! Cô nhẹ nhàng ôm lấy Lương Vận Hàm, Văn Dư luôn luôn ăn nói khéo léo vậy mà giờ phút này một câu cũng không nói nên lời.

Lương Vận Hàm cảm thấy thân thể Văn Dư rõ ràng run rẩy, nàng bỗng nhiên có chút đau lòng, Văn Dư như thế này, chỉ sợ rằng cũng đã hạ quyết tâm rất lớn mới dám kiên định tại phần tình cảm này.

"Vận Hàm, chị sẽ không buông tay. Em không chạy được đâu"

Thanh âm Văn Dư có chút trầm, ngữ khí lại giống một đứa con nít

"Ừ, chị phải cẩn thận, đừng có mà đánh mất em"

"Ừm, cảm ơn em tin tưởng chị"

"Cám ơn chị đã thích em"

Đèn lồng treo trên đỉnh đầu, mang thân ảnh hai người chiếu lên tường, trong lòng hai người giờ phút này tràn đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chủ Động Bàn Giao, Lo Trước Tính Sau

Hai người về đến nhà. Vừa đóng cửa thật kỹ, còn chưa kịp bật đèn, Văn Dư liền hôn Lương Vận Hàm đến nỗi trời đất quay cuồng, Lương Vận Hàm bị giật mình, đẩy không ra, đành phải để mặc cho cô kích động làm gì thì làm.

Người này a, vừa rồi tại tiệm cơm, vừa vội vàng tính tiền xong đã lôi kéo Lương Vận Hàm lên xe. Trên đường đi ngoại trừ nắm chặt tay Lương Vận Hàm, một câu đều không nói.

Nhìn thấy cô rõ ràng là đáng yêu khẩn trương, nhiều lần Lương Vận Hàm đều nhịn cười không được. Trước đó Văn Dư hay nói làm nhảm đủ thứ chuyện dường như trở thành một người hoàn toàn khác vậy!

Đầu lưỡi Văn Dư vội vàng đẩy ra hàm răng Lương Vận Hàm, ở bên trong mạnh mẽ mà trườn tới, quét qua trong miệng khiến Lương Vận Hàm cảm thấy mình tê dại đi, không khí càng ngày càng nồng nàn.

Cảm nhận được Lương Vận Hàm có chút giấy dựa, Văn Dư mới chậm dần tốc độ, buông ra môi của Lương Vận Hàm, hai người tựa trán vào nhau, kịch liệt thờ dốt. Lương Vận Hàm bị hôn đến nỗi toàn thân như nhũn ra, nàng tựa vào Văn Dư, hai tay nắm chặt vạt áo Văn Dư. Qua một lúc lâu, Lương Vận Hàm đột nhiên vui vẻ, hỏi

"Người có phải hay không tài hoàn quá thần a?"(Chị có phải hay không bây giờ mới phục hồi tinh thần?)

Văn Dư ôm chặt người trong lòng, nói:

"Đến hiện tại chị vẫn cảm thấy có chút không thật. Em thật sự chấp nhận chị đúng không?"

Tay Lương Vận Hàm nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Văn Dư, thấp giọng đáp

"Ừm"

Văn Dư ôm sát Lương Vận Hàm, cô cảm thấy trong lòng giống như có chỗ nào đó được lấp đầy.

"Trước tiên bật đèn lên đã !"

Văn Dư nghe lời mở đèn, sau đó hưng phấn đi tới đi lui trong phòng, chỉ còn kém chưa có khoa tay múa chân! Lương Vận Hàm ngồi trên ghế salon nhìn cô, nhịn không được cười lên

Nụ cười vui vẻ duy trì trên mặt Văn Dư. Nghe thấy tiếng cười, cô dần dần thu cười lại, đi đến bên cạnh ghế salon ngồi xổm xuống bên chân Lương Vận Hàm, kéo qua tay của nàng rồi nắm chặt, ngẩng đầu ánh mắt nghiêm túc nhìn Lương Vận Hàm, nói :

"Vận Hàm, bây giờ chị cảm thấy cuộc đời của chị hình như đã hoàn chỉnh rồi. Loại cảm giác này, vượt xa cảm giác thỏa mãn khi chị đạt được thành tích trong sự nghiệp. Em vừa rồi hỏi chị có phải hay không tài hoàn quá thần(mới phục hồi tinh thần), chị cho em biết, cảm giác như vậy chị chưa từng có, trên đường đi chị đều cẩn thận phẩm vị, chị muốn đem cảm giác này khắc sâu vào lòng"

Lương Vận Hàm một bên mỉm cười lắng nghe Văn Dư nói chuyện, một bên đưa tay véo nhẹ vành tai của cô.

"Vận Hàm, chị sẽ vì tương lai của chúng ta làm rất nhiều dự định. Nhưng chị cũng hiểu được, có một số việc không thể chỉ có dự định là được, nhất là tình cảm. Tương lai chúng ta có thể sẽ phải đối mặt với một số áp lực, một số áp lực không thể tưởng tượng được. Nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, chị chỉ hy vọng một điều, đừng dễ dàng buông tay, được chứ?"

Văn Dư chăm chú nhìn Lương Vận Hàm, cô đang đợi Lương Vận Hàm trả lời. Lương Vận Hàm dùng ánh mắt hết sức dịu dàng nhìn Văn Dư trong chốc lát, đáp

"Văn Dư, có lẽ chị còn chưa hiểu rõ em, em không phải là một người dễ dàng quyết định chuyện gì. Nhưng một khi đã quyết định, thì sẽ kiên trì đến cùng. Em hiểu rõ sự lo lắng của chị, thế nhưng em cũng muốn nói với chị, áp lực của chị so với em có lẽ sẽ lớn hơn, em cũng hi vọng chị sẽ không xem thường phần tình cảm này mà dễ dàng từ bỏ. Giữa hai chúng ta, có lẽ chỉ có một lần cơ hội, chúng ta đều nên trân trọng, được chứ?"

Văn Dư chăm chú nhìn Lương Vận Hàm, trong ánh mắt của nàng không chỉ như nước nhu tình, càng lộ ra một sự kiên định. Dần dần, Văn Dư cảm giác

con mắt có chút ướt át. Cô bỗng như nghĩ đến thật ra nước vốn rất ôn nhu dịu dàng, nhưng lại có thể cuốn trôi tất cả sự vật trên đường nó đi qua, con người cũng như thế.

Lương Vận Hàm lựa chọn tiếp nhận, đồng thời cũng sẽ dùng phương pháp riêng của nàng để cố gắng, che chở chút tình cảm này. Rốt cuộc Văn Dư có thể yên tâm, cô hiểu rõ Lương Vận Hàm lúc này thật sự nghiêm túc.

Bao buồn lo trong chớp mắt đã bay mất, Văn Dư lại bắt đầu nghịch ngợm. Cô quan sát tỉ mỉ Lương Vận Hàm từ trên xuống dưới, Lương Vận Hàm bị nhìn chăm chăm có chút tê da đầu, nhìn không được hỏi

"Chị đang nhìn cái gì?"

"Chị đang nhìn bảo bối của chị à!"

Văn Dư một mặt nghiêm chỉnh trả lời. Lương Vận Hàm lập tức đen mặt lại. Nhìn Văn Dư trước mắt giống như một đứa trẻ, Lương Vận Hàm cảm thấy càng tiếp xúc với Văn Dư, càng cảm thấy so với ấn tượng đầu tiên càng khác biệt. Nhưng lại bởi vì cô ở trước mặt nàng tình nguyện bộc lộ một bộ mặt khác mà cảm thấy có một loại cảm giác đặc biệt thân mật.

"Muộn lắm rồi, nhanh đi rửa mặt ! Ngày mai không phải còn phải đi làm sao?"

"Tâm trạng của chị đang rất vui, làm sao có thể ngủ được?"

"Chị cũng có thể dễ dàng không giữ được bình tĩnh vậy sao?"

Văn Dư ngây ngốc cười

"Gặp được em thì cái gì cũng đều mất hiệu lực"

Lương Vận Hàm bắt đầu dĩ nói

"Được rồi! Em là người đang sống sờ sờ như thế này, có muốn chạy cũng không được. Nhanh đi tắm rửa!"

Lương Vận Hàm tắm rửa, sấy khô tóc, dưỡng da ,mọi thứ làm xong thì trời cũng đã khuya. Văn Dư vừa xử lý xong bưu kiện, vào phòng đã nhìn thấy Lương Vận Hàm nằm lý ở trên giường

Nghĩ đến nàng nhất định rất mệt mỏi, trong lòng Văn Dư có chút đau. Cô ngồi trên giường, thay Lương Vận Hàm xoa bóp sau lưng. Lương Vận Hàm nhắm mắt lại, thoải mái hưởng thụ Văn Dư vì mình mà xoa bóp

Cách quần áo mát xa một lát, trong lòng Văn Dư có chút ngứa ngáy, tay của cô bất giác luồn vào trong áo ngủ của Lương Vận Hàm, sờ trớn cái lưng trơn bóng của nàng, hô hấp Lương Vận Hàm có chút rối loạn, nàng cảm giác tay Văn Dư đã chuyển từ xoa bóp sang thành thật sự vuốt ve.

Thế nhưng, thừa nhận tình cảm cùng Văn Dư là một chuyện, tiến đến cấp độ sâu hơn là một chuyện khác. Lương Vận Hàm không muốn nhanh như vậy đã làm những chuyện này, nàng xoay người

"Văn Dư, dừng"

Văn Dư hiểu rõ tâm tư Lương Vận Hàm, cô cúi người hôn lên cổ Lương Vận Hàm, sau đó hướng lên hôn nhẹ lên tóc Lương Vận Hàm

"Chị hiểu, đừng lo lắng"

Nói xong, Văn Dư kéo ra chăn mền, nằm vào trong. Đưa tay ôm Lương Vận Hàm vào lòng. Lương Vận Hàm tìm tư thế thoải mái, hai người tựa sát vào nhau, rất nhanh liền thiếp đi.

Ngày thứ hai Văn Dư đi làm, tâm tình thật tốt. Bắt đầu từ hôm nay, bắt luận là công việc hay là sinh hoạt, tất cả đều tràn đầy một loại chờ mong mới.

Lúc Nhạc Linh Uyển đến tìm Văn Dư, Any còn cười nói

"Hôm nay tâm tình Văn tổng không tệ"

"Thật sao! Vậy thì thật là tốt, để tôi cho cô ấy thêm chút chấn(niềm vui) đi!"

Tiếng gõ cửa truyền đến

"Mời vào"

Nhạc Linh Uyển giẫm trên giày cao gót 7cm, một đường giẫm trên đá cẩm thạch tạo lên từng đợt tiếng vang

Văn Dư buông xuống tài liệu, mỉm cười nhìn Nhạc Linh Uyển

"Nghe nói hôm nay tâm trạng Văn tổng không tệ nha"

"Quả thật là không tệ"

"Vậy cho cậu hạ nhiệt một chút, đây, thiệp mời của Tân Nguyên"

Văn Dư tiếp nhận thiệp mời, mở ra xem, là thiệp mời sinh nhật Ngô Linh Nam. Còn có kèm theo một phong thư nho nhỏ màu vàng nhạt, bên trong là một đoạn tin nhắn ngắn "Chuyện tin tức trên tạp chí là một chuyện ngoài ý muốn, nếu như có tạo thành phiền phức cho Văn tổng, thật sự xin lỗi. Lần này chân thành mời Văn tổng tham dự tiệc sinh nhật (có thể mang theo bạn). Đây đơn giản chỉ là buổi họp mặt của các doanh nhân, rất mong Văn tổng đến dự"

Văn Dư đưa bức thư cho Nhạc Linh Uyển, Nhạc Linh Uyển xem hết thì bật cười trả lại

"Giúp mình chọn một phần quà, cậu thay mặt mình đi dự đi"

"Ngược lại nha, mình đề nghị cậu nên có mặt"

"Ý cậu là mình nên mang theo bạn?"

"Chưa chắc là không thể"

Văn Dư suy nghĩ trong chốc lát

"Được rồi, tạm thời mình không muốn đánh trả cô ta, tùy cơ ứng biến đi"

"Lần này sao Văn tổng lại mềm lòng đây?"

Văn Dư lắc đầu, cô ung dung đáp

"Linh Uyển, mình bắt đầu tin vào có nhân quả tuần hoàn rồi. Một người làm ra việc gì, cuối cùng sẽ đi một vòng quay về bản thân chịu trách nhiệm thôi"

"Đừng nói với mình bây giờ cậu bắt đầu tham thiên a"

Văn Dư đem việc mình cùng Ngô Linh Nam đã từng biết nhau trong quá khứ kể lại một lần cho Nhạc Linh Uyển nghe

"Cho nên, mình cảm thấy mỗi sự việc không cần thiết đều phải đi mưu tính cái gì. Quá mệt mỏi."

"Vậy ngồi đợi Tân Nguyên ra tay với chúng ta?"

Văn Dư cười, lắc đầu

"Mình chỉ là muốn tha thứ đối với một số người cùng một số việc"

Nhạc Linh Uyển nhìn chằm chằm Văn Dư trong chốc lát, bỗng nhiên lên tiếng

"Đến đây, xích lại gần chút, để mình nhìn xem cậu có tóc bạc hay không"

"Cậu đi luôn đi!!"

Hai người chê cười nhau trong chốc lát, Văn Dư sắp xếp xong xuôi công việc, liền tan ca. Cô đi siêu thị mua rất nhiều nguyên liệu để nấu ăn, lúc về đến nhà thì đã gần trưa, Lương Vận Hàm đang đi tắm, xem ra là vừa rời giường. Lúc Lương Vận Hàm đi ra thì nhìn thấy Văn Dư đã về nhà, giật nảy mình

"Sao chị lại về đây?"

"Ừm, chị sắp xếp công việc một chút rồi tan ca"

"Không có vấn đề gì chứ?"

Văn Dư ôn hoà cười, chỉ rau xanh trên bàn, nói

"Hiện tại vấn đề chính là có thể mời Lương tiếp viên trưởng đích thân xuống bếp nấu cơm ăn hay không?"

Lương Vận Hàm nhìn qua đồng tử to nhỏ trên bàn, cười nói

"Làm sao chị lại mua nhiều như vậy!"

"Nhiều đây mà nhiều ? Thật ra chị rất thích đi dạo siêu thị ! Thấy cái gì cũng tốt, đều muốn mua hết"

Lương Vận Hàm cười như không cười nhìn Văn Dư, Văn Dư cười híp mắt nhìn lại nàng. Về mặt này một chút liền chọc cười Lương Vận Hàm

"Nét mặt chị bây giờ đặc biệt giống mấy con động vật nhỏ"

"Tại sao em cứ nói chị giống động vật nhỏ vậy ? Em nói xem chị giống gì nào?"

"Ừm...giống chó con đang đợi chủ nhân cho ăn"

"..."

Văn Dư buồn bực nhìn Lương Vận Hàm, mình trở thành thú cưng từ hồi nào chứ ? Lương Vận Hàm nhìn ánh mắt cô chĩa sang mình, quay người đi đến phòng bếp :

"Để em xem một chút, xem nên dứt cho thú cưng của em ăn cái gì đây!"

Văn Dư hướng theo bóng lưng của nàng, kêu hai tiếng

"Gâu! Gâu!"

Từ phòng bếp truyền đến tiếng cười vui vẻ của Lương Vận Hàm

Hai người com nước xong xuôi, Văn Dư tiếp nhận đĩa trong tay Lương Vận Hàm, để cho nàng đi nghỉ ngơi. Văn Dư gọt trái cây đem để vào đĩa rồi đưa cho Lương Vận Hàm, sau đó đi rửa chén. Lương Vận Hàm ở trên ghế salon nhìn chăm chăm bóng lưng Văn Dư đang loay hoay trong bếp, đây chính là cảm giác có người yêu sao? Hình như cũng không tệ lắm.

Sáng nay khi tỉnh lại, Văn Dư đã đi làm, bên giường có để sẵn cái chén giữ ấm, phía dưới còn để một tờ giấy: "Khi nào rời giường thì uống chén nước nóng trước". Lương Vận Hàm uống xong nước trong chén giữ ấm, hình như là mới mua.

Rời giường đi đến phòng khách, dự định bật một đĩa CD, phát hiện nguyên bản một cái giá sách thấp để CD, cùng chồng sách để dưới đất tất cả đều bị để vào một cái hình kệ CD hình tam giác làm bằng gỗ. Hơn nữa, bên trong còn có một số CD không phải của mình, một trong số đó còn có chữ ký của Cát Thuý, Lương Vận Hàm vui mừng nho nhỏ. Nàng trái xem một chút, phải xem một chút, cực kì hài lòng với cái kệ CD này.

Lương Vận Hàm lại nhìn nhìn, lập tức phát hiện trên giá sách bày đầy một số sách tiếng Anh cùng triết học chưa từng thấy qua, và một số loại sách sử khác. Lương Vận Hàm nghĩ thầm, Văn Dư người này thừa dịp mình không ở nhà, cứ trắng trợn như vậy chiếm không gian của mình!

Lại nhìn chung quanh một vòng, lại phát hiện cái ghế nằm lần đầu tiên Văn Dư thấy đã thích , bây giờ có thêm cái gối dựa nhìn qua rất thoải mái cùng một tấm thảm mềm

Lương Vận Hàm ngồi trên thảm, nhìn qua ngôi nhà có chút không giống như trước, trong lòng có chút cảm giác không nói được, tựa như là bị Văn Dư ôm vào trong lòng ngực, nàng nhìn không được nhếch miệng lên

Văn Dư rửa sạch bát, đơn giản dọn dẹp phòng bếp một chút, sau đó mang đến bản bút ký cùng một cái vali xách tay nhỏ. Lương Vận Hàm cười nhìn cô nói :

"Ừm, cũng may còn chưa tới nỗi làm đổ cả bình xì dầu! Nhìn tướng chị dọn dẹp phòng bếp tướng chừng còn có thể xảy ra chuyện như vậy!"

"Chị là người dân lao động chân chính a! Giai cấp nhà nông nha !"

"Chị mà là nhà nông ? Vậy tại em , những người lao động phổ thông thì gọi là gì?"

"Chị cũng là người lao động phổ thông a!"

"Người lao động phổ thông ngồi khoang máy bay hạng nhất hả?"

"Chị chỉ là tạo cơ hội cho công ty báo đáp những người dân lao động phổ thông a!"

Lương Vận Hàm cười, trừng mắt cô một chút. Văn Dư đem đồ đạc bày trên mặt đất, sau đó ngồi trên mặt đất. Lương Vận Hàm nhìn cô có chút kỳ quái

"Ghé sofa không ngồi, chị ngồi trên đất làm gì?"

Văn Dư háng giọng, đáp

"Chị hiện tại đã là người có tổ chức, không thể giống như lúc trước, không tổ chức không kỷ luật. Cho nên, thừa dịp hôm nay có thời gian, chủ động thẳng thắn báo cáo một chút chuyện cá nhân. Nhất là nếu tổ chức quan tâm, chị nhất định sẽ trung thực khai báo !"

Lương Vận Hàm một mặt trên tức nhìn cô, nói

"Vậy chị phải trân trọng cơ hội thẳng thắn báo cáo lần này để nhận được khoan hồng !"

"Nhất định! Nhất định!"

Văn Dư mở ra vali xách tay, đưa ra mấy tấm hình, là một số hình ngày hôm qua. Văn Dư chọn lấy một tấm, sau đó chỉ người trong tấm ảnh cho Lương Vận Hàm

"Người này tên là Ngô Linh Nam" Văn Dư đem sự kiện cuốn tạp chí kể lại đầu đuôi cho Lương Vận Hàm nghe

"Lúc học đại học chị rất xuất sắc sao?"

"Không có! Khi đó căn bản là tâm tư của chị không có đặt ở trường học, cho nên đối với việc gì cũng thấy nó không liên quan đến mình. Chỉ làm xong việc rồi thôi, còn lại chuyện khác chị đều không có quan tâm."

"Vậy khi đó tâm tư chị đặt ở chỗ nào?"

Văn Dư bật máy tính lên, chuyển hướng sang Lương Vận Hàm, nói

"Ồ trên người nàng. Nàng tên là Tiêu, là bạn tốt nhất của chị"

Lương Vận Hàm nhìn một chút liền nhận ra Tiêu là người chụp chung với Văn Dư trong tấm ảnh được trưng tại phòng khách.

"Chị đã từng rất thích nàng, bắt luận nàng làm điều gì chị đều rất cưng chiều nàng, bởi tiếp nàng. Thế nhưng lúc đó chị chưa đủ mạnh mẽ, chị chỉ có thể không ngừng thức giấc mình. Nhưng dần dần, chị làm việc ngày càng bận rộn, thời gian bồi bên người nàng càng ngày càng ít. Về sau nàng lựa chọn lấy chồng, nói với chị rằng nàng chỉ xem chị là bạn tốt. Chị không nỡ đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy, nên tự thuyết phục mình làm bạn tốt vậy. Chị vốn cho là mình sẽ không bao giờ có thể lại gặp người khiến chị yêu thương, cho đến khi quen biết với em. Em cho chị cảm giác thật sự khác biệt, mặc dù không còn cảm giác xúc động khi còn trẻ, thế nhưng phần động tâm đã lâu không còn thấy kia thật sự là thật. Tiếp xúc với em, chị lại càng ngày càng thích em, càng ngày càng không muốn buông tay. Em biết không, chị không nhận được suy nghĩ nếu hai chúng ta ở bên nhau thì sẽ như thế nào"

Nếu như nói, người lãnh đạo không thể thiếu năng lực trực giác, thì việc Văn Dư có thể trở thành người quản lý thành công như hiện tại, chứng tỏ trực giác của cô luôn luôn nhạy cảm.

Hôm nay lúc cô nhận được thiệp mời sinh nhật của Ngô Linh Nam, liền ý thức được sự việc của Tân Nguyên sẽ không đơn giản như vậy mà kết thúc. Văn Dư nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định sớm đề cho Lương Vận Hàm biết được những chuyện này, miễn cho lúc đó sinh ra hiểu lầm không cần thiết. Tình cảm giữa hai người phụ nữ thật sự quá khó khăn, nhất là muốn đi đến lâu dài, không đủ chuẩn bị, thật sự khó nghĩ đến tương lai được.

Đã giao phó xong việc của Ngô Linh Nam, không bằng cũng đem sự việc của Tiêu nói thẳng. Lần trước nhất định Lương Vận Hàm đã nhìn thấy hình ảnh cô chụp cùng Tiêu trưng tại phòng khách, nhưng nàng đến bây giờ vẫn chưa hỏi qua.

Nếu như nói trước đó là bởi vì quan hệ của hai người không rõ ràng, cho nên Lương Vận Hàm không hỏi. Hiện nay hai người đã ở bên nhau, nhưng tính cách Lương Vận Hàm cũng không tính là cường thế, dù cho nàng có nghi vấn, cũng sẽ không nói ra. Lương Vận Hàm cứ ần ần như vậy thật khiến Văn Dư thấy đau lòng. Cho nên Văn Dư tự nói với chính mình, nhất định phải cho Lương Vận Hàm cảm giác an toàn.

Lương Vận Hàm yên lặng nghe xong, đứng dậy đi vào bếp pha trà.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhạc Linh Uyển Gặp Phải Phiên Phức, Văn Dư Chạy Đi Cứu Gấp

Văn Dư có chút khẩn trương, nhìn chằm chằm đáng lưng Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm pha một ly trà ngon đưa cho Văn Dư, dừng một chút rồi nói :

"Cho dù là Ngô Linh Nam hay là Tiêu, trong tương lai họ đều sẽ có tiếp xúc với chị. Dù cho em biết được sự tồn tại của các nàng, cũng không thể tránh khỏi có một số việc phát sinh. Em chỉ cần chị nhớ rõ một việc, hiện tại chị đã không còn là người độc thân. Những chuyện khác, em tin tưởng chị có thể xử lý tốt. Em sẽ không cùng người khác tranh giành người yêu, nhưng những gì thuộc về em, em nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà bảo vệ. Chúng ta hiện tại chỉ là mới bắt đầu, trước mắt mà nói, em tin tưởng chị là người có trách nhiệm. Bởi vậy, có một số việc nếu như chị là gặp dịp thì chơi, hãy sớm nói cho em biết. Nếu chuyện bắt buộc phải làm thì cũng đành, nhưng nếu không bắt buộc thì né được hãy né. Tiêu nếu như là bạn tốt của chị, thì cũng là bạn tốt của em. Em tuyệt đối sẽ không cấm cản hai người qua lại với nhau, em cũng không phải một người không hiểu lý lẽ, em tin tưởng chị sẽ có chừng mực. Em chỉ để ý chuyện tình cảm của hai chúng ta, những người khác cùng những thứ khác, em không muốn cũng sẽ không đi nghi ngờ vô căn cứ, điểm này chị có thể yên tâm. Dù sao chúng ta cũng không còn nhỏ, đúng không?"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm nửa ngày, nhẹ gật đầu. Cô quả nhiên không nhìn lầm người, phần khí độ này khiến Văn Dư vừa thương thức lại vừa cảm

kích.

Mọi sự đã được nói ra thẳng thắn, Lương Vận Hàm cũng tỏ rõ thái độ của mình, Văn Dư trong lòng yên tâm không ít. Cô buông lỏng thân thể, đầu gối gác trên đùi Lương Vận Hàm. Tay Lương Vận Hàm nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai Văn Dư, hai người cũng không tiếp tục đề tài kia. Văn Dư bỗng nhiên ngừng đầu, cười cười nói:

"Em bình thường dạy dỗ các tiếp viên hàng không cấp dưới của mình như vậy sao?"

"Lại bắt đầu nói nhảm có phải không!"

"Không phải, chị chỉ là cảm khái một chút, rất có phong cách của nữ hoàng nha !"

"...."

Nhìn thấy Lương Vận Hàm im lặng trợn mắt nhìn mình, Văn Dư tâm tình đặc biệt tốt lên. Cô đột nhiên nhào tới ôm chặt Lương Vận Hàm, dùng sức hôn vài cái vào môi nàng! Lương Vận Hàm trốn không thoát, dùng sức đè lại Văn Dư.

Văn Dư ôm Lương Vận Hàm dựa vào trên ghế sa lon. Lương Vận Hàm nghe được tiếng tim đập của Văn Dư, tâm ý chơi đùa liền nổi lên.

Lương Vận Hàm ngừng đầu, đôi mắt nhu tình như nước nhìn chăm chăm Văn Dư, gờ tay đặt nhẹ lên vị trí trái tim Văn Dư. Dần dần, nhịp tim Văn Dư bắt đầu tăng tốc, sau đó ngày một tăng nhanh. Lương Vận Hàm nhìn không được nhếch miệng lên, đối với phản ứng của Văn Dư rất hài lòng.

Văn Dư không thể nào ngờ đến Lương Vận Hàm là đang thăm dò, chỉ một chút liền bị hấp dẫn. Mặt tiến lại ngày càng gần, ngay tại lúc Văn Dư nhắm mắt chuẩn bị hôn lên, Lương Vận Hàm cười lớn từ trong lồng ngực Văn Dư nhảy dựng chạy đi.

Văn Dư sững sờ nhìn Lương Vận Hàm đứng ở đằng xa, hoảng hốt một chút mới phát hiện mình bị chơi xỏ. Khoé miệng cô câu lên nụ cười xấu xa, chậm rãi đứng lên, hai tay chấp sau lưng, đi về phía Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm chạy quanh cái bàn dài ra sức tránh né, Văn Dư hí hóp, mang theo nụ cười xấu xa, không nhanh không chậm chặn đường Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm cười nói

"Cấp trên có lệnh, chị lập tức lui về phía sau, đi đến bên cửa sổ!"

"Cầm mệnh lệnh của cấp trên nhưng lại không có đóng dấu, xem như vô dụng"

"Văn Dư, chị chơi xấu!"

"Cái này là ở trên chỉ đạo xuống nha"

"...."

Lương Vận Hàm nói không lại Văn Dư, đành phải kiên nhẫn, dự định sẽ từ phía chính diện đột phá vòng vây. Văn Dư đã sớm phát hiện ý định của Lương Vận Hàm, vui vẻ chờ nàng "tự chui đầu vào lưới".

Quả nhiên, Lương Vận Hàm chờ không được, nhanh hướng về một bên mà chạy, ai ngờ vừa chạy qua một chút, liền bị Văn Dư tóm được! Ngay sau đó liền bị ôm vào trong ngực

Cánh tay Văn Dư rất có sức mạnh, một tay ôm lấy Lương Vận Hàm thật chặt, tay còn lại trên dưới thọt lét. Lương Vận Hàm cười lớn giãy dụa, Văn Dư nương theo sức lực của nàng đi về phía phòng ngủ.

Tiến vào phòng ngủ, Văn Dư liền đem Lương Vận Hàm áp ngã xuống giường. Lương Vận Hàm cười đến há mồm thở dốc, Văn Dư liền chống lên cánh tay, nâng người nằm trên Lương Vận Hàm, cúi xuống nhìn nàng.

Lương Vận Hàm dần điều hoà lại khí tức, nàng nhìn lên Văn Dư. Ánh mắt Văn Dư thời khắc này như hồ nước thâm trầm, bên trong như có cái gì sắp tuôn trào, Lương Vận Hàm lại không tự chủ được mà mê đắm trong ánh mắt đó.

Văn Dư rất ít khi thấy Lương Vận Hàm có bộ dạng như vậy, có chút nghi ngờ rồi cười to, so với bình thường, bộ dạng này của Lương Vận Hàm lại càng mê người. Phảng phất như đoá hoa diễm lệ nở rộ, xinh đẹp đến nỗi Văn Dư không thể nào dời mắt.

Hai người dần dần tới gần, hô hấp của nhau phả trên mặt đối phương, thẳng đến lúc hôn nhau. Lương Vận Hàm y nguyên có chút ngượng ngùng, Văn Dư ngậm hôn môi nàng, lưỡi thỉnh thoảng đảo quanh điều tra đối phương, cho đến lúc Lương Vận Hàm e lệ, để cho cô tiến vào.

Đầu lưỡi tinh xảo của Văn Dư ôm lấy Lương Vận Hàm, hôn không đủ, cẩn thận mút lấy. Lương Vận Hàm tay ôm lấy cổ Văn Dư, dần dần đắm chìm trong nụ hôn ôn nhu này. Văn Dư tay cách lớp quần áo nhẹ nhàng vỗ về Lương Vận Hàm, đang muốn luồn vào trong, chuông điện thoại lại vang lên

Lương Vận Hàm bị giật nảy mình, vội vàng thoát lui, Văn Dư ảo não đem mặt chôn trên cổ Lương Vận Hàm, lầu bâu:

"Chị thật không có ý tứ, như thế nào lại đem điện thoại để tại phòng ngủ!"

Lương Vận Hàm đẩy đẩy cô, thúc giục nói:

"Nhanh nghe máy!"

Văn Dư bắt đầu đi đứng dậy, nghe điện thoại, là Nhạc Linh Uyển

"Linh Uyển, có việc sao?"

"Nhanh đến cứu mình"

Thanh âm Nhạc Linh Uyển có chút gấp. Văn Dư cấp tốc giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại đã 7 giờ rưỡi tối

"Đang ở đâu? Cùng với ai?"

"Gặp phải tên háo sắc. Là Dương chủ nhiệm trung tâm nghiên không của đại học T, có chút khó giải quyết. Khách sạn Hải Hoàng v8, bên này Lưu Gia Văn đã uống đến không biết gì luôn, trợ thủ của mình cũng không được. Mình không thoát ra được, cậu mau đến đây đi!"

Nhạc Linh Uyển thật gấp, Văn Dư rất ít khi nhận được điện thoại cầu cứu của Nhạc Linh Uyển, nhưng là mỗi lần nhận được ắt hẳn đều là tình huống nguy cấp. Văn Dư lập tức khôi phục thanh âm lạnh lùng, nói

"Mình lập tức sắp xếp người đi qua, sau đó mình liền đến. Cậu không cần uống bất kỳ thứ gì, bảo đảm điện thoại luôn mở chế độ thu âm."

"Ừm"

Điện thoại cúp máy, Văn Dư cấp tốc gọi điện cho A Thành. Lương Vận Hàm nhìn bộ dạng lạnh lùng của Văn Dư giờ phút này, tâm nghĩ sợ rằng đã xảy ra chuyện gì. Nàng cấp tốc đứng dậy, giúp Văn Dư chuẩn bị quần áo.

"A Thành, lập tức gọi điện cho giám đốc Trương của Hải Hoàng, đề anh ta sắp xếp người đến v8 tìm Nhạc Linh Uyển, ngăn chặn người trong phòng. Cậu cũng lập tức mang hai người chạy qua đi, cần phải bảo vệ Nhạc Linh Uyển chu toàn. Tôi lập tức đến"

Văn Dư cúp điện thoại, cấp tốc thay quần áo, vừa đổi vừa nói

"Nhạc Linh Uyển là phó tổng giám đốc bộ phận PR, cũng là bạn tốt của chị. Trên bàn cơm gặp phải chút phiền phức, chị bây giờ chạy qua đó. Em ở nhà chờ chị, đừng lo lắng"

"Có muốn em cùng đi với chị không?"

"Không cần, em ở nhà chờ chị."

"Ừm"

Văn Dư vội vàng ra ngoài. Lương Vận Hàm có chút bận tâm, nhìn dáng vẻ Văn Dư, sự việc hẳn rất nghiêm trọng. Văn Dư một đường phóng xe thật nhanh, cũng còn may Hải Hoàng cách nhà Lương Vận Hàm cũng không tính là xa. Lúc Văn Dư chạy đến, khách trong phòng v8 đang cùng người của giám đốc Trương day dưa, lời nói cũng phát sinh va chạm

Giám đốc Trương gấp đến độ đỏ mặt, liếc nhìn Văn Dư đang đi đến, giống như nhìn thấy cứu tinh, tranh thủ thời gian chạy đến đón tiếp

"Văn tổng, mấy người này không chịu buông tha, nhất định phải mang Nhạc phó tổng đi"

"Giao cho tôi. Anh cho người canh gác ngoài cửa"

"Được"

Giờ phút này Văn Dư thật sự giận dữ, nhưng trên mặt chỉ là mỉm cười. Cô nhìn lướt qua xung quanh, bước nhanh đi vào phòng

"Dương chủ nhiệm, đây là thế nào?"

Ngồi trước bàn là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, mang mắt kính, toàn bộ mấy sợi tóc thưa thớt được chải gọn gàng sang bên trái, giờ phút này một tay đang khoắc lên vai Nhạc Linh Uyển, một tay khác để ở phía dưới. Cổ áo Nhạc Linh Uyển mở rộng một chút, nàng mơ mơ màng màng xô đẩy cùng giấy dựa.

Nghe có người gọi mình, Dương Văn Thành hí hóp đôi mắt nhỏ, nhìn về phía Văn Dư. Hắn cũng chưa từng thấy Văn Dư, trước nay đều do Lưu Gia Văn cùng bọn hắn liên lạc.

Đêm nay vì phải bàn bạc chuyển nhượng thành quả của một số hạng mục nghiên cứu, Nhạc Linh Uyển đại diện cho ban lãnh đạo mời khách. Vừa thấy mặt, Dương Văn Thành liền coi trọng Nhạc Linh Uyển, thế là hắn bắt đầu tính toán. Hắn đưa ánh mắt ra dấu với hai người mình mang theo, hai người liền hiểu ý, thế là họ thay Lưu Gia Văn cùng đồng sự tuần tự rót rượu.

Khả năng uống rượu của Lưu Gia Vân cũng không kém, anh cũng phát hiện có cái gì không hợp lý, liền cùng Nhạc Linh Uyển nói vài câu nhắc nhở nàng cẩn thận một chút, cũng thay nàng đỡ hết tất cả lời mời rượu. Nhưng đối phương cũng không phải loại người lương thiện, độ sức nhau được một lúc, Lưu Gia Vân uống đến nằm gục trên bàn.

Nhìn thấy người phụ tá bên kia cũng sắp chịu không nổi, Nhạc Linh Uyển cố ý đem canh đổ lên quần áo, viện cớ đi toilet. Tại phòng toilet, Nhạc Linh Uyển không dám nói chuyện lớn tiếng, nàng trực tiếp ấn phím 1 trên điện thoại gọi cho Văn Dư.

Nhạc Linh Uyển cũng ngẩng đầu, tia lý trí cuối cùng lập tức đứt đoạn ngay lúc nhìn thấy Văn Dư liền. Nàng chống đỡ không nổi, đảo hướng sang một bên, Văn Dư vội đi lên phía trước đỡ lấy Nhạc Linh Uyển cả người ngã quỵ, cũng kéo nàng khỏi ghế dựa, đỡ đến trên ghế salon.

Văn Dư buông ra Nhạc Linh Uyển, quay người hướng Dương Văn Thành, vươn tay, nói

"Dương chủ nhiệm, tôi là Văn Dư của tập đoàn Hành Nhất. Hạng mục này tôi là người phụ trách."

Dương Văn Thành lúc này mới kịp phản ứng, biết được Văn Dư là ai, sắc mặt có chút khó coi. Hắn sớm biết đến Văn Dư phó tổng giám đốc hành chính tập đoàn Hành Nhất khu vực Trung Quốc là một người hung ác, lần trước Tần Nguyên đột nhiên ra tay cướp mất một hạng mục kỹ thuật, sau đó Văn Dư đến T thị, chỉ vờn vện hai ngày, hai tổ trưởng bộ môn tại T thị liền bị đổi đi.

Lúc đó liền có tin đồn là Văn Dư ra tay, lãnh đạo T thị ngay cả giải thích cũng đều không có, trực tiếp đưa lệnh điều động, có thể thấy được sức ảnh hưởng của Văn Dư. Nhưng hắn thực sự không nghĩ đến Văn Dư lại còn trẻ như vậy, vội vàng đứng dậy, nắm chặt tay Văn Dư

"Thì ra là Văn tổng! Cô khỏe không? Lần đầu gặp mặt, thật là hân hạnh!"

"Dương chủ nhiệm đừng khách sáo, tên tuổi của ngài tại T thị cũng rất nổi tiếng. Lần này nghe được tin cùng ngài hợp tác, trong lòng tôi trăm phần yên tâm. Đêm nay tôi có việc không thể tới nên cố ý sắp xếp phụ tá đặc lực của mình là Nhạc phó tổng đích thân chiêu đãi ngài. Tuy nhiên, xem ra, chiêu đãi có vẻ không chu đáo"

Văn Dư cách một chỗ trống ngồi xuống cạnh Dương Văn Thành, khẽ cười nói. Dương Văn Thành cảm thấy phía sau lưng đã đổ đầy mồ hôi, vội vàng cười làm lạnh, nói

"Đâu có đâu có, chiêu đãi vô cùng tốt. Vừa rồi chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi!"

Văn Dư chuyển ly rượu trong tay, nhìn về phía Dương Văn Thành, một bên nhếch miệng lên

"Thật sao? Hiểu lầm kia đã được giải quyết sao?"

"Giải quyết hết rồi! Cô vừa đến liền được giải quyết ổn thỏa"

"Ừm, đối với việc giải quyết phiền toái dạng này, tôi thật sự rất am hiểu. Có khi gặp phải hiểu lầm lớn, nói không rõ ràng được, lúc đó tốt nhất là cầm cái kéo, 'răng rắc' một tiếng cắt đứt toàn bộ đi! Nếu như cần quyết đoán lại không quyết đoán, chắc chắn sẽ còn tai họa về sau. Đúng không, Dương chủ nhiệm?"

Dương Văn Thành cười theo, gấp gấp gật đầu mấy cái. Hai người cùng hắn đến đây lúc này cũng trở về bàn, Văn Dư giương mắt nhìn hai người nọ, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt biết là dạng người xu nịnh, vuốt mông ngựa, là hạng người ý thể hiếp người. Văn Dư rót cho mình ly rượu, đứng dậy nói

"Dương chủ nhiệm, ly rượu này là tôi chuộc tội với ngài những điều không phải. Người của tôi không chiêu đãi ngài được tốt, tôi sẽ uống rượu phạt trước tiên. Một lần như vậy, hai lần, ba lần đều như vậy thì thật sự không thể tưởng tượng nổi."

Văn Dư nói xong, ngửa đầu uống hết ly rượu. Dương Văn Thành cảm thấy không ổn, sợ rằng lần này đã rước lấy phiền phức, lời nói của Văn Dư rõ ràng mang theo sự không vui. Hắn cũng theo cô uống hết một ly, nhanh chóng tự mình rót đầy một ly khác, giờ lên nói

"Văn tổng, hôm nay thật sự thoải mái, mọi người thỏa thuận rất tốt, xong xuôi mới có thể thả lỏng mà uống vài ly. Chúng tôi làm người của cô say nhất như vậy, đây chính là lỗi của chúng tôi! Ly rượu này là tôi chuộc tội với Văn tổng. Mong cô bỏ qua"

Nói xong, ngửa đầu uống cạn một ly. Hai người đối diện Dương Văn Thành thấy vậy cũng phụ họa theo uống cạn sạch rượu trong ly,

Văn Dư lạnh nhạt đảo mắt qua ba người, lập tức ngồi xuống. Lúc này, A Thành mang theo hai người đến, đẩy cửa đi vào. Dương Văn Thành xem xét tình huống này, mồ hôi lạnh theo mặt chảy xuống. Ba người đứng tại chỗ, sững sờ nhìn Văn Dư, không dám nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cùng Đi Thưởng Trà Chiều Đi !

Văn Dư đưa mắt nhìn về phía A Thành, đặt ly rượu xuống, mặt lạnh nhìn ba người Dương Văn Thành nói

"Hiểu làm đều được giải quyết, vậy tôi liền đem người đi. Hôm nay tiệc chiều đãi không tính, lần khác tôi sẽ tự mình mời Dương chủ nhiệm"

Dương Văn Thành giờ phút này chỉ ước Văn Dư có thể lập tức rời đi, vội nói

"Văn tổng ngài đừng khách khí. Ngài đi thông thả!"

Văn Dư ánh mắt lộ ra một loại lệ khí, nhưng rất nhanh liền che đi xuống. A Thành cùng hai người đi theo hỗ trợ đỡ Nhạc Linh Uyển, Lưu Gia Văn cùng hai người đi cùng, lập tức mang người rời đi.

"Văn tổng, mấy người kia có cần hay không..."

"Không cần. Người không có việc gì là tốt rồi, bắt quá lần sau nếu còn cùng bọn hắn tiếp xúc, cậu nhớ mang người đi cùng Nhạc Linh Uyển"

"Được"

Lúc này Nhạc Linh Uyển có chút tỉnh lại, mở cửa xe ngồi chồm hồm trên mặt đất nôn mửa không ngừng. Văn Dư cởi áo khoác, choàng trên người Nhạc Linh Uyển, A Thành lấy nước khoáng cùng khăn tay ra

"Văn tổng, để tôi tới giúp đi"

Văn Dư lắc đầu, tiếp nhận đồ vật trong tay A Thành, nói

"Mấy người các cậu đem Lưu Gia Văn cùng hai người kia đưa đến khách sạn, sắp xếp hai gian phòng đi. Nhạc Linh Uyển tôi sẽ chăm sóc, các cậu đi trước đi"

"Được"

Nhạc Linh Uyển nôn đến nỗi dạ dày có chút chua. Văn Dư giúp nàng lau miệng, lau sạch sẽ mới đỡ nàng vào trong xe

Nhạc Linh Uyển cau mày dựa vào cửa sổ, giờ phút này ý thức đã thanh tỉnh lại rất nhiều

"Cám ơn."

"Minh đưa cậu về nhà"

Thời điểm đi ngang qua tiểu khu nhà Lương Vận Hàm, đột nhiên Nhạc Linh Uyển bắt đầu đau dạ dày. Văn Dư có chút lo lắng, hỏi nàng có muốn đi đến bệnh viện hay không. Nhạc Linh Uyển lắc đầu, nhưng sắc mặt lại trắng bệch. Lúc này điện thoại vang lên, là Lương Vận Hàm

"Thế nào?"

"Vận Hàm, em mau cầm hai bộ quần áo xuống lầu, chị đang ở dưới lầu. Linh Uyển nói đau dạ dày, chị đưa nàng đi bệnh viện, em cũng đi theo đi, hỗ trợ chăm sóc nàng một chút"

Lương Vận Hàm cúp điện thoại, rất nhanh chạy xuống lầu. Trước tiên hai người đem Nhạc Linh Uyển đỡ đến băng ghế sau, Lương Vận Hàm cũng theo vào. Làm việc trên máy bay nhiều năm, cũng thường tiếp xúc với một số bệnh nhân đột nhiên bộc phát bệnh nặng. Lương Vận Hàm thử kiểm tra tình trạng Nhạc Linh Uyển một chút, không ổn. Nàng ngẩng đầu đối với Văn Dư nói

"Nhanh đi đến bệnh viện! Phía trước rẽ trái, đi lên trên cầu"

Văn Dư không dám trì hoãn, đạp chân ga chạy xe nhanh về hướng bệnh viện. Nhạc Linh Uyển đau đến phát run, Lương Vận Hàm cầm quần áo bao lấy nàng thật chặt, một bên giúp Nhạc Linh Uyển lau mồ hôi, một bên cố gắng cùng nàng trò chuyện, giúp nàng bảo trì tinh thần. Hỏi rõ rằng nàng lúc này đã ăn cái gì, có phải nàng bị dị ứng với loại thực phẩm nào

Trên đường đi, Văn Dư gọi điện thoại đến bệnh viện, chờ Văn Dư vừa đến, bệnh viện liền sắp xếp tốt nhân viên tiếp nhận.

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm ngồi tại hành lang, Văn Dư kéo chặt quần áo Lương Vận Hàm, sờ sờ mặt nàng, nhìn chớp mũi nàng đã đỏ bừng, có chút đau lòng hỏi

"Có lạnh hay không?"

Lương Vận Hàm lắc đầu, có chút bận tâm hỏi

"Sự việc đã giải quyết chưa?"

Văn Dư gật đầu, đem chuyện đã xảy ra đơn giản một lần kể lại, Lương Vận Hàm có chút lo lắng hỏi

"Như vậy có đắc tội đối phương hay không?"

"Đừng đến người của chị, chị sẽ cho hắn biết sẽ có hậu quả gì"

Lương Vận Hàm cảm giác được toàn thân Văn Dư cứng ngắt. Giờ phút này Văn Dư trên người toả ra một loại khí tức băng lãnh, cùng với Văn Dư trước kia hay cười đùa không đúng đắn dường như là hai người hoàn toàn khác nhau. Lương Vận Hàm có chút bận tâm, nàng nắm chặt tay Văn Dư, lại phát hiện tay Văn Dư đã lạnh buốt

Văn Dư quay đầu nhìn Lương Vận Hàm, nhìn vào bên trong ánh mắt ôn nhu của nàng, thời gian dần trôi qua, biểu lộ trên mặt Văn Dư cũng không còn cứng ngắt. Cô nắm chặt tay Lương Vận Hàm, nhẹ kéo lại nhẹ bóp lấy, nói

"Đừng lo lắng. Không có chuyện gì"

Lương Vận Hàm gật đầu, lúc này bác sĩ đẩy cửa đi ra

"Dạ dày bệnh nhân bị xuất huyết, hiện tại đã được khống chế. Không quá nghiêm trọng nhưng vẫn phải nằm lại bệnh viện để theo dõi"

"Được, cảm ơn bác sĩ"

A Thành cùng Amy cũng chạy đến, vội vàng đi làm thủ tục nhập viện. Tất cả cùng nhau thu xếp tốt mọi việc, mấy người ngồi tại phòng bệnh cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm

Văn Dư lúc này mới giới thiệu mọi người với nhau

"Tôi giới thiệu một chút..."

Mọi người đều nhìn theo Văn Dư, Văn Dư tự nhiên đặt tay sau thắt lưng Lương Vận Hàm

"Đây là Lương Vận Hàm. Hai người này là thư ký của chị Amy và tài xế riêng A Thành, hai người bọn họ đã làm việc với chị thời gian dài"

Ba người nhìn nhau gật đầu mỉm cười

Lương Vận Hàm có chút xấu hổ cùng với tâm thần bất định, Văn Dư giới thiệu mặc dù ngắn gọn, lại hoàn toàn nói rõ quan hệ thân mật của hai người. Điểm này từ ánh mắt của A Thành và Amy có thể nhìn ra được. Bọn họ cùng Lương Vận Hàm vui vẻ chào hỏi, trao đổi cũng rất chân thành.

A Thành ra ngoài mua chút thức uống nóng trở về, Amy đưa thức uống cho Lương Vận Hàm cùng Văn Dư, sau đó đối Văn Dư nói

"Văn tổng, chị cùng Lương tiểu thư về nghỉ trước đi. Em cùng A Thành ở lại đây chiếu cố Nhạc phó tổng"

"Đúng vậy, đã rất muộn. Tình huống Nhạc phó tổng cũng không có gì đáng ngại, cô ấy cũng cần thời gian nghỉ ngơi, hai người về trước đi. Chúng tôi ở lại đây, hai người cứ yên tâm" A Thành cũng nói

Văn Dư lắc đầu

"Chờ nàng tỉnh lại rồi nói"

"Thế nhưng tác dụng của thuốc tê khi nào thì hết cũng không biết được"

"Tôi không yên lòng. Linh Uyển tỉnh tỉnh quá hiếu thắng, không đến nỗi không chịu đựng được nàng sẽ không để lộ yếu thế. Đêm nay biến thành bộ dạng này, tôi cũng có trách nhiệm. Không nhìn thấy nàng tỉnh lại, tôi trở về nghỉ ngơi cũng không yên tâm"

Amy đối mặt với Lương Vận Hàm mỉm cười, trở về chỗ ngồi. Mấy người đều không nói thêm gì nữa.

Lương Vận Hàm phát hiện Văn Dư trước mặt cấp dưới lại khôi phục về bộ dạng tỉnh táo, là một người rất biết kiềm chế, từ trên mặt cô căn bản nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, rất ít nói, nhưng lại tản ra khí thế của một người lãnh đạo. Điều này cùng tuổi tác của cô tựa hồ rất không phù hợp, nhưng lại cảm thấy là điều hiển nhiên. Không thể không thừa nhận, khoảnh khắc này Văn Dư tạo cho người khác cảm giác thật xa cách, nhưng lại rất hấp dẫn.

Văn Dư nhẹ giọng hỏi Lương Vận Hàm có đói bụng hay không, Lương Vận Hàm mỉm cười lắc đầu. Văn Dư lúc này mới nói

"Một hồi Linh Uyển tỉnh lại, không có chuyện gì, chúng ta liền đi ăn chút gì rồi về nhà"

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng trong phòng bệnh an tĩnh, ngoại trừ Nhạc Linh Uyển đang mê man, mọi người còn lại đều nghe thấy. Lương Vận Hàm có chút ngượng ngùng nhìn sang Amy cùng A Thành, hai người bọn họ đều đang cúi đầu nhìn điện thoại

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm liền biết ý tứ của nàng, duỗi tay cầm chặt tay Lương Vận Hàm, dùng vẻ mặt vui vẻ trấn an nàng.

Một lát sau, Nhạc Linh Uyển trên trường giặt giặt, tỉnh lại. Văn Dư nhanh tiến lại

"Linh Uyển, cảm thấy thế nào?"

Nhạc Linh Uyển mấp máy môi, trông thấy Văn Dư, miễn cưỡng cười cười

"Không có việc gì, không chết được"

"Còn cạy mạnh?"

Nhạc Linh Uyển nhìn xem mọi người trong phòng, đối Văn Dư cười nói

"Chà, nhóm người thân tín đều tới! Chỉ còn thiếu Gia Vân cùng A Tả! Ngay cả gia quyến cũng dắt đến luôn."

"Còn có thể nói nhảm tức là không có việc gì"

Văn Dư cười nhìn qua Nhạc Linh Uyển nói

"Đừng có dùng ánh mắt dạng này nhìn mình, tránh cho người ta hiểu lầm"

Mặt Nhạc Linh Uyển trắng bệch nhưng vẫn không quên nháy mắt trêu đùa Văn Dư. Vừa mới nhìn thấy trên đùi Nhạc Linh Uyển có ba bốn vết bầm, Văn Dư có chút cười không nổi,

"Cậu nghỉ ngơi thật tốt, cho cậu nghỉ phép một tuần. Cái gì cũng không cần quản, để mình xử lý"

Lương Vận Hàm cũng đi đến, từ trong phản ứng của Văn Dư có thể nhận ra được trong lòng Văn Dư, Nhạc Linh Uyển rất quan trọng. Nhạc Linh Uyển rất xinh đẹp, mà lại rất khôn khéo, nhưng loại khôn khéo này lại không khiến người ta chán ghét.

Nhạc Linh Uyển nhìn sang Lương Vận Hàm, mỉm cười nói

"Cám ơn"

Lương Vận Hàm gật đầu mỉm cười

"Đừng khách sáo. Bác sĩ nói dạ dày chị bị xuất huyết, cần phải điều trị thật tốt"

Nhạc Linh Uyển nhìn sang Văn Dư nói

"Văn Dư, phí điều trị cậu thanh toán sao?"

Mọi người trong phòng bật cười.

"Linh Uyển, mấy ngày này để Amy và A Thành ở đây"

"Cậu bên kia không có vấn đề chứ?"

"Không có. Cậu mau chóng đem thân thể chữa trị cho khỏi. Ngày mai mình sẽ sắp xếp một bác sĩ Trung Y nổi tiếng đến đây xem cậu một chút"

"Lại phải uống thuốc Đông y sao?"

"Ừm. Không có thương lượng"

Nhạc Linh Uyển nhìn Lương Vận Hàm chen ngang lời Văn Dư hỏi

"Văn Dư, cậu nhanh một chút giới thiệu cho mình"

"À, đây là Lương Vận Hàm"

"Là "người kia" sao?"

Văn Dư cười gật đầu, Nhạc Linh Uyển cũng trở lại bộ mặt xán lạng vui vẻ. Chỉ có điều loại "xán lạng" này nhìn qua có hơi kinh dị...

Nói thêm vài câu, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm chuẩn bị rời đi

"Cậu nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai mình đến thăm cậu"

"Được"

Ra đến bên ngoài, gió nổi lên, càng lạnh hơn. Văn Dư nắm chặt tay Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm ôm chặt cánh tay Văn Dư, hai người tựa sát vào nhau, bước chân tăng tốc hướng bãi đỗ xe mà đi

"Hô, lạnh quá!"

Vừa vào trong xe, Lương Vận Hàm liền ra sức chà xát hai tay. Văn Dư mở điều hoà, sau đó kéo Lương Vận Hàm qua, ôm lấy nàng

"Thật có lỗi với em. Đã thế thế này còn bắt em chịu khổ cùng chị"

"Có thể cùng một chỗ với chị làm một chút chuyện cũng rất tốt. Chỉ có điều, đột nhiên như vậy xuất hiện trước mặt đồng nghiệp của chị, có vấn đề gì hay không?"

"Mấy người đó đều là "chiến hữu" tốt của chị"

"Chiến hữu?"

"Ừm, bọn họ đều được chị một tay đề bạt, đi theo chị vào Nam ra Bắc"

"Vậy chị đối với bọn họ còn nghiêm túc như vậy!"

"Chị nghiêm túc sao?"

Lương Vận Hàm từ trong ngực Văn Dư ngẩng đầu, cười như không cười nhìn cô. Văn Dư bị nhìn có hơi lúng túng, buông Lương Vận Hàm ra, sờ mũi một cái

"Chúng ta đi ăn chút đồ ăn nóng đi. Chịu khổ cả đêm rồi"

Văn Dư lái xe đến khách sạn Thánh Thành. Vừa đậu xe vừa nói

"Nhà hàng này điểm tâm tối không tệ, dẫn em đến ăn thử"

"Chúng ta ăn mặc như thế này, không sao chứ?"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, bên trong đang mặc áo ngủ, bên ngoài chỉ khoác thêm chiếc áo choàng dài, nhìn không được vui vẻ

"Ở đây có rất nhiều người a!"

Lương Vận Hàm trừng mắt nhìn cô

"Dù sao cũng không ai nhận ra em, cũng không phải như chị Văn tổng, không phải mới được lên tạp chí sao?"

Văn Dư ngơ ngác nhìn Lương Vận Hàm, đây là đang ghen sao? Bỗng nhiên thấy nhân viên tiếp viên trưởng đang ghen sao?

Lương Vận Hàm vũ mị* đến cực hạn liếc mắt đưa tình nhìn Văn Dư, quay người xuống xe. Văn Dư lập tức đè lại lồng ngực mình, ai u, trái tim nhỏ bé của mình!

*Vũ mị : duyên dáng đáng yêu-từ điển hán việt

Văn Dư mấy bước thì đuổi kịp Lương Vận Hàm, giữ chặt tay nàng. Lương Vận Hàm dẩy dụa, nhưng Văn Dư lại càng không buông tay, hai người vừa đi vừa âm thầm phân cao thấp, mặt ngoài là một bộ dạng không có việc gì

Vừa tiến vào cửa, một người nhìn bộ dạng có lẽ là quản lý liền tiến lên tiếp đón, mỉm cười nói

"Văn tổng, đã lâu không gặp"

Văn Dư hướng người nọ gật đầu

"Văn tổng có gì cần, tôi sẽ sắp xếp"

"Chúng tôi đến ăn điểm tâm tối"

"Hai vị?"

"Đúng"

"Tôi hiện tại đi an bày vị trí"

"Giúp tôi tìm chỗ yên tĩnh một chút"

"Được"

Quản lý rời đi, Lương Vận Hàm nhỏ giọng cảnh cáo nói

"Buông tay! Hai chúng ta ăn mặc như vậy đã đủ kì quái, đừng kéo em"

Văn Dư vui vẻ, hài lòng mà nói

"Vậy thì có vấn đề gì? Lần đầu mặc như vậy, tốt xấu gì chị cũng phải đi theo bên cạnh mỹ nhân, chứng minh hai chúng ta là cùng một chỗ. Mỹ nữ mặc cái gì đều xinh đẹp, chị đi theo để được thơm lây mà"

"..."

Lương Vận Hàm yên lặng trừng mắt Văn Dư, người này không chỉ không đứng đắn, da mặt còn dày hơn!

"Thu hồi ánh mắt mê hoặc của em có được hay không? Lúc này không phòng bị đã bị em làm cho "bị điện giật" a! Hiện tại trái tim vẫn còn đập loạn nhịp đây! Em còn tiếp tục như vậy, chị thật sự muốn khi dễ em!"

Con mắt Văn Dư nhìn chằm chằm con số trên bảng thang máy đang dần giảm xuống, vẻ mặt lưu manh vừa cười vừa nói

Lương Vận Hàm tròn to hai mắt, không thể tin những gì mình vừa nghe được. Đây thực sự là Văn Dư băng lãnh nghiêm túc lúc này trong bệnh viện sao?

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người Kia Xem Như Là Tình Dịch Sao?

Hai người ăn tối xong trở về cũng đã gần sáng. Vừa vào cửa, Văn Dư liền cảm thán

"Vẫn là ở nhà tốt nhất"

Lương Vận Hàm cười cười

"Chị còn phải làm việc sao?"

"Không có. Tắm một chút liền đi ngủ sớm thôi!"

Hai người thu thập xong, tựa sát vào nhau nằm ở trên giường. Lương Vận Hàm ngủ không được, trong lòng nàng luôn canh cánh chuyện vừa rồi, không biết có nên hỏi hay không, đang lúc rầu rĩ không biết làm sao, bên tai truyền đến thanh âm có chút khàn khàn của Văn Dư

"Đang suy nghĩ gì?"

"Chị còn chưa ngủ?"

Văn Dư điều chỉnh tư thế một chút, để Lương Vận Hàm nằm được thoải mái hơn, nhắm mắt lại nói

"Có việc gì đừng tự mình rối rắm, nói ra sẽ dễ chịu hơn"

"Chị sẽ trả thù vị chủ nhiệm kia sao?"

"Tạm thời sẽ không"

"Vì sao?"

"Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt của việc hợp tác, trước đó chị đã hạ uy phong của hân một lần. Bây giờ không thích hợp lại làm vậy, nếu không sẽ làm cho cả hai bên khó xử. Đợi đến lúc mọi chuyện vững vàng, chị sẽ trừng trị hân sau."

Lương Vận Hàm cảm giác được mỗi lúc Văn Dư nhắc đến tên chủ nhiệm kia, cả người luôn mang theo một cỗ tàn nhẫn. Đây có lẽ là điều thương trường không thể thiếu, nhưng Lương Vận Hàm lại có chút bận tâm, nặng lo Văn Dư vì vậy mà bị tổn thương.

Nhưng Lương Vận Hàm nghĩ kĩ lại, trên thương trường lúc nào cũng là "mưa máu gió tanh", nếu Văn Dư không phải đã từng trải qua tất cả thì làm sao có

thể đạt được vị trí hiện tại. Nghĩ như thế, Lương Vận Hàm bắt giác sinh ra cảm giác tự hào. Nàng nắm chặt tay Văn Dư, trở mình ôm eo cô, mặt cọ xát vào cổ Văn Dư, chuẩn bị đi ngủ.

Văn Dư cười nói

"Em hôm nay là có ý hay vô tình câu dẫn chị nhiều lần như vậy, em có biết không hiện tại chị đang đè nén lửa nóng hừng hực a!"

Lương Vận Hàm nghe xong, thân thể cứng đờ, không dám động đậy. Văn Dư bật cười, bắt đắc dĩ nói

"Không trêu chọc em nữa! Tranh thủ thời gian ngủ sớm đi"

Sáng ngày thứ hai, Văn Dư bị mùi com chín đánh thức, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường một chút, mới 7 giờ sáng. Văn Dư mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi, cô đã rất lâu rồi không có giấc ngủ ngon như vậy.

Những năm nay, Văn Dư đã hình thành thói quen ngủ trễ, bởi vì áp lực công việc quá lớn, chất lượng giấc ngủ ngày càng không tốt. Thế nhưng ôm lấy Lương Vận Hàm cùng nhau ngủ, cả một đêm cô ngủ cả mộng đều rất ít.

Văn Dư còn chưa có ngủ dậy, Lương Vận Hàm xem xét thời gian liền đi vào phòng ngủ gọi Văn Dư rời giường

"Văn Dư?"

Lương Vận Hàm khẽ đẩy người đang còn cuộn mình trong chăn, không có động tĩnh

"Văn Dư, rời giường nhanh lên, một lúc nữa chị còn phải đi làm"

Vẫn không có động tĩnh, Lương Vận Hàm dùng sức vỗ vỗ "cuộn bánh tét" đang nằm lì trên giường kia

"Văn Dư! Mau dậy đi!!!"

Văn Dư bắt đắc dĩ thò đầu ra ngoài, ánh mắt mông lung, nhìn thấy Lương Vận Hàm, cũng không nói chuyện

Lương Vận Hàm bị bộ dạng lúc này của Văn Dư chọc cười, nàng xoa xoa tóc cô

"Tiểu động vật! Dậy ăn điểm tâm"

Văn Dư nháy mắt mấy cái, không nhúc nhích. Hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm đối phương, Văn Dư đột nhiên lên tiếng

"Gâu! Gâu!"

Lương Vận Hàm cười to không ngừng, ngã xuống giường. Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm cười ra nước mắt, cúi đầu dùng cái mũi cọ cọ nàng, lâu bầu

"Không đùa với em nữa!"

Lương Vận Hàm còn đang bận cười Văn Dư, cô không để ý đến nàng, đứng dậy đi rửa mặt

"Ừm, rất ngon!"

Bên trong miệng Văn Dư nhét đầy thức ăn, lời nói ra đều không rõ ràng. Lương Vận Hàm cười nhìn cô, nói

"Ăn từ từ, đâu có ai giành với chị"

Văn Dư lại uống vào mấy ngụm cháo

"Chị thích nhất là mỗi buổi sáng ăn một chén cháo nóng hổi như vậy!"

"Vậy sau này mỗi buổi sáng em sẽ đều nấu cháo, sau đó nấu thêm một số món khác nữa"

Văn Dư cười ngược mắt nhìn Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm bị nhìn có chút không hiểu được, nhin không được hỏi

"Thế nào?"

Văn Dư lắc đầu

"Nói như vậy chúng ta đây là bắt đầu ở chung một nhà rồi!"

"Có lợi cho chị rồi!"

Văn Dư cũng không để ý, vui sướng tiếp tục ăn sáng. Trong lòng Lương Vận Hàm thực sự rất ảm áp, giờ phút này nàng xác định mình rất thích ở cùng một chỗ với Văn Dư.

"Đúng rồi, thứ hai em có chuyến bay nào không?"

"Không có!"

"Vậy em cùng chị đi dự một bữa tiệc nhé?"

"Tiệc gì vậy?"

"Tiệc sinh nhật của Ngô Linh Nam"

"Là tiệc cá nhân sao?"

"Ừm"

"Em đi có thích hợp hay không?"

"Em đi là thích hợp nhất! Lúc đầu đề Nhạc Linh Uyển thay mặt chị tham gia. Nhưng bây giờ nàng ấy đang nằm bệnh viện, liền đề nàng hảo hảo điều trị thân thể, em nếu thuận tiện thì đi cùng chị nha"

"Ừm, cũng được"

"Gần đây em sắp xếp lịch công tác như thế nào vậy?"

"Cùng đồng nghiệp khác điều chỉnh một chút, ngày mai bay. Ban đêm ngày chủ nhật có thể về đến nhà"

"Ừm, thứ hai em ngủ thêm một chút đi. Buổi chiều chị đề A Thành đưa em đi mua quần áo. Ngày mai chị ở thành phố A, xế chiều thứ hai có thể trở về, chúng ta hẹn gặp nhau ở hội quán. Thế nào?"

"Hội quán nào?"

"Chị quên tên rồi, là Nhạc Linh Uyển giới thiệu cho chị. Một lúc nữa đưa cho em danh thiếp"

"Ừm"

"Chị sẽ sớm sắp xếp tốt, em qua đó sẽ có người tiếp đãi em"

"Được"

Văn Dư nghĩ nghĩ lại hỏi

"Ngày mai mấy giờ thì em đi?"

"Vẫn như mọi khi, năm giờ thì xuất phát"

"Ha, chị 9.40 bay, vậy trước tiên chị đưa em đi"

"Không cần đâu, tự em có thể đi được. Chị tranh thủ ngủ thêm một lúc đi!"

"Không cho phép tước đoạt quyền lợi chị có thể ở bên cạnh em nhiều hơn một chút"

Lương Vận Hàm bật cười, trả lời

"Ai muốn cùng chị ở cùng một chỗ nhiều hơn."

"Lương tiếp viên trưởng đúng là khẩu thị tâm phi"

Lương Vận Hàm mỉm cười. Bỗng nhiên nghĩ đến Nhạc Linh Uyển, hỏi

"Có muốn em hôm nay đi bệnh viện thăm Nhạc Linh Uyển không?"

"Chị buổi chiều sẽ đi, chúng ta có thể cùng nhau đi. Lúc đó em ở đâu chị sang đón em"

"Ừm, cũng được. Chiều có hẹn cùng Sùng Hân, đến lúc đó điện thoại cho chị"

"Em ấy biết chúng ta cùng một chỗ sao?"

"Em vừa nói với em ấy. Còn bị thăm vấn một hồi nữa!"

Văn Dư mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm một lát, sau đó nắm hai tay của nàng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp

"Cám ơn em cho chị cơ hội"

Lương Vận Hàm ánh mắt ôn nhu như nước, mỉm cười thản nhiên

Văn Dư đi làm, đầu tiên Lương Vận Hàm đem trong ngoài phòng quét dọn một lần, nàng đột nhiên cảm thấy nơi này thật sự có cảm giác của nhà. Nhìn thời gian không sai biệt lắm, nàng đem quần áo cần đem đi giặt của Văn Dư gói kỹ lại, một hồi đi ngang qua tiệm giặt quần áo dưới lầu vừa vặn mang đi giặt.

Đến nhà hàng cùng Sùng Hân hẹn gặp mặt, Sùng Hân còn chưa đến. Lương Vận Hàm tìm một chỗ yên tĩnh hẻo lánh ngồi xuống, trong lúc nhàm chán, bỗng nhiên chơi tâm nổi dậy, dùng đi động chụp phong cảnh xung quanh gửi cho Văn Dư. Rất nhanh, tin nhắn trả lời của Văn Dư trở lại, cũng là một tấm hình, là một bản công tác tràn đầy tài liệu.

Lương Vận Hàm mỉm cười, bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc

"Ui! Ai lại có bản lĩnh khiến băng sơn mỹ nhân của chúng ta vui vẻ như vậy a!"

Sùng Hân vừa nói vừa ngồi xuống đối diện Lương Vận Hàm, trêu tức nói

"Em tới rồi! Gọi món ăn đi, chị thật đói!"

"Chị đã làm gì a?"

"Lao động tới trưa"

Sùng Hân trừng to mắt nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm nhìn bộ dáng của cô, liền biết nha đầu này nhất định nghĩ sai. Vội vàng giải thích

"Quét dọn trong nhà"

"Há, làm em giặt cả mình"

"Trong đầu của em có thể hay không đừng nghĩ những việc ly kỳ cổ quái như vậy?"

Hai người gọi món ăn, Sùng Hân hai tay cầm ly cà phê, cắn ống hút, trong mắt loé ra tia "bất quá", nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm không hề chớp mắt. Lương Vận Hàm lờn nàng một cái, im lặng

"Chị Hàm! Nói một chút đi!"

"Nói cái gì?"

"Cùng Văn Dư ở chung như thế nào?"

"Vẫn tốt"

"Chị ấy biết chị đã đọc được cuốn tạp chí rồi hả?"

"Ừm"

"Chị ấy nói thế nào?"

"Chị ấy nói không có ấn tượng với Ngô Linh Nam, ngay cả hình tốt nghiệp cũng đã lật ra tìm, suy đoán có thể là khi đó cùng người kết thù, hiện tại người ta đến để đòi nợ"

Lương Vận Hàm đem sự việc thời đại học của Văn Dư đơn giản kể qua một lần

"Đòi nợ? Đòi nợ tình sao?"

"Văn Dư lúc trước hoàn tất bàn bạc thu mua một số kỹ thuật tân tiến, nhưng lại bị Ngô Linh Nam đoạt trước"

"Thương nghiệp em không hiểu lắm, bất quá hai người bọn họ không phải vì vậy gặp nhau có chút nhiều a?"

"Cái này chị cũng không rõ"

"Chị Hàm! Chị cần có chút ý thức đề phòng! Dạng người như Văn Dư là cực phẩm, chị cho rằng có thể gặp được dễ dàng như vậy sao? Em xem như gặp qua vô số người, có thể chọn trúng chị ấy, đã nói lên chị ấy cũng không phải người bình thường"

"Em đây là khen chị ấy hay là khen chính mình đây?"

"..."

"Được rồi, em đừng trêu chị, chị tin tưởng Văn Dư"

"Đây không phải là việc chị có tin hay không tin. Đồ tốt ai nấy đều muốn! Nghe chị nói vậy, thời đại học Văn Dư không coi ai ra gì, còn có trao đổi sinh viên coi trọng, chị nói chị ấy tốt nghiệp nhiều năm như vậy, lại có thể đạt đến vị trí hiện tại, có bao nhiêu người làm được a! Năm đó đều nhớ mãi không quên, hiện tại làm sao có thể buông xuống? Ngô Linh Nam người này em đều nhìn thấy, gọi là Bạch Phú Mỹ a! Tướng mạo, dáng người cũng không tệ, gia thế cũng đều tốt, có thể đoạt đồ trên tay Văn Dư cũng có thể gọi là cao tay! Lại thêm là người kế nghiệp tương lai của Tân Nguyên cái này hào quang chiếu vào, đây là đối thủ cạnh tranh số một a!"

"Của em thì liền là của em, không phải của em có miễn cưỡng cũng không được. Dù cho có tiêu tốn bao nhiêu sức lực cùng tâm lực đi tìm bèn vững, cũng là người trong lòng không có em, tội gì phải vậy?"

"Chị Hàm! Chuyện tình cảm tuyệt đối không nhường được! Đừng nói em không nhắc nhở chị"

"Vậy em nói xem, Văn Dư người như vậy, chị nhìn được điểm nào?"

"Vậy phải xem chị làm sao nắm bắt"

"Chị đã đáp ứng cùng một chỗ với chị ấy, thì chị sẽ toàn tâm toàn ý. Còn đối mặt với dụ hoặc, trước khi quen biết chị, chị ấy không phải gặp qua không ít sao, chị ấy cũng chưa từng động tâm"

"Ừm, cho dù là như thế nhưng có thể là do sức chiến đấu khác biệt"

"Cái gì sức chiến đấu?"

"Ví dụ như một con chim sẽ cùng một con phượng hoàng, dù là ai cũng sẽ chọn phượng hoàng"

"Dù sao cũng có người, 3,000 Nhục Thủy, chỉ lấy một gạo nước*."

*đây là câu ví von của người Trung Quốc, ý nói trong 3,000 con sông trải khắp Trung Quốc cũng có những người chỉ chọn lấy một gạo nước. Ý chỉ những người chung thủy.

"..."

Sùng Hân trừng mắt Lương Vận Hàm, người này là xảy ra chuyện gì? Nhắc nàng chú ý cẩn thận, làm sao lại trung ra dáng vẻ không xem trọng a! Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Sùng Hân, Lương Vận Hàm nhu hoà cười, gấp cho nàng cục thịt, nói

"Chị hiểu rõ ý tứ của em. Thế nhưng em cũng biết tính tình của chị, không có khả năng cùng người khác tranh giành người yêu. Chị ấy trân trọng chị, tự nhiên sẽ hiểu chị. Nếu đã là không trân trọng, chị có làm cái gì cũng vô dụng, đúng không?"

"Được rồi! Chuyện của hai người tự hai người biết. Em chính là lo lắng cũng vô dụng"

"Haha, rất rất tốt! Vất vả cho em, vì chuyện của tụi chị mà phí công tốn sức, mau ăn nhiều một chút!"

"Chị mới nên ăn nhiều một chút! Thật dài dòng mà"

"Kì thật, Văn Dư người này cho người ta cảm giác thật an tâm. Chị đáp ứng chị ấy cũng bởi vì chị ấy có thể cho chị cảm giác an toàn"

"Người có nội tâm cường đại đều có thể khiến người khác cảm giác an toàn"

"Hôm qua trợ thủ của chị ấy tiếp khách hàng uống rượu, uống đến xuất huyết dạ dày. Đưa đi bệnh viện, chị cũng đi theo. Thời điểm đó trong mắt Văn Dư đều lộ ra một luồng lệ khí. Lúc ấy chị đã cảm thấy người này chắc chắn là một người nghĩa khí, xem ra thủ hạ của chị ấy đối với chị ấy cũng rất trung thành"

"Chị nói sao nghe giống như là Đại Tỷ a!"

"Không phải nói đùa đâu, chị ấy ở trước mặt thủ hạ rất có phong phạm"

"Chị có nhớ chúng ta bị tuyết lớn ngăn lại ở phi trường ngày đó, Văn Dư dẫn theo một đám người đi tới a! Em mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy rất sống động, giống như trên phim ảnh a!"

"Kỳ thật lúc đó chị đối với chị ấy không có cảm giác gì cả"

"Vậy chị khi nào thì có cảm giác với Văn Dư?"

"Ừm - - - hình như là lúc ở phi trường chị bị người ta xô ngã, lúc trẹo chân. Không nghĩ đến chị ấy sẽ xuất hiện, sau đó lại dùng kế đem mấy người kia đuổi đi. Lúc đó cảm thấy chị ấy thật thông minh, có thể ngay lúc đó cảm thấy chị ấy có chút khác biệt "

"Văn Dư rất ưu tú, em cảm thấy hai người có thể ở cùng một chỗ thật tốt"

"Cám ơn em, Sùng Hân"

"Không cần chị cảm ơn em, chị là chị gái của em mà. Muốn cảm ơn cũng phải là chị ấy!"

"Haha, được! Để cho chị ấy cảm ơn em thật tốt"

Hai người com nước xong xuôi thì đi dạo phố. Phụ nữ lúc mưa sấm đều như phê thuốc kích thích, Lương Vận Hàm cũng không ngoại lệ. Tiếp điện thoại Văn Dư là lúc trong tay Lương Vận Hàm và Sùng Hân đã tràn đầy túi mưa sấm, Sùng Hân thật đi không nổi, mệt mỏi đi đến khu nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Biết Lương Vận Hàm Đẹp, Thế Nhưng Không Nghĩ Tới Lại Đẹp Như Vậy!

"Em đang ở đâu?"

"Tại Mạn Hà" (tên cửa hàng)

"Mua đồ xong rồi sao?"

"Chiến lợi phẩm lớn"

"U, hai người đây là thắng lợi cùng nhau hợp tác càn quét đại thắng hết Mạn Hà đúng không?"

Lương Vận Hàm nghe xong thì ha ha bật cười

"Mệt chết được! Mau đến phụ tụi em một tay!"

Sùng Hân thò đầu sang một bên hét lớn

"Haha, chị nghe được Sùng Hân nói chuyện. Lập tức đi tìm hai người, nhưng đại khái cũng phải 40 phút nữa mới có thể tới nơi, hai người tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi chút đi"

"Ừm, chị lái xe cẩn thận một chút"

Nghĩ đến Lương Vận Hàm nói hai người mua rất nhiều đồ, Văn Dư trực tiếp lái xe xuống bãi đỗ xe. Đậu xe thật tốt, từ trong hộc xe lấy ra một hộp quà tặng, hơi rõ ràng vị trí của hai người rồi trực tiếp đi lên lầu

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy hai vị mỹ nữ ngồi bên cạnh cửa sổ. Văn Dư mặt mỉm cười hướng hai người đi đến, Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư đi tới liền nhường một chỗ ngồi cho cô, Văn Dư ngồi vào vị trí Lương Vận Hàm nhường cho, ngồi đối diện Sùng Hân

Văn Dư nhìn Sùng Hân cười lớn, Sùng Hân đồng dạng bắt chước Văn Dư giả bộ cười, sau đó quay đầu đi không nhìn cô nữa. Lương Vận Hàm nhìn dáng vẻ hai người như vậy cười đối Văn Dư nói

"Cũng may chị tự giác gọi điện tìm tụi em trước! Nếu không một hồi Sùng Hân thật sự sẽ đem một bài "như thế nào quan tâm bạn gái" giảng cho chị"

Văn Dư mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm, bàn tay ở dưới bàn kéo tay Lương Vận Hàm lại rồi nắm chặt

"Nè nè, hai người đừng xem như không có ai ở đây mà ân ái ái được không?"

Lương Vận Hàm nghe xong lập tức rút tay ra, một tia ửng đỏ hiện lên trên khuôn mặt

Văn Dư lung lay lễ vật trong tay, cười đối Sùng Hân nói

"Chị từ Đài Bắc mua một món quà về cho em, nhìn xem có thích hay không?"

Nhìn Sùng Hân dáng vẻ cao hứng Văn Dư cũng cười híp mắt lại. Lương Vận Hàm nhìn Sùng Hân một bộ dáng đã bị mua chuộc, lại nhìn Văn Dư bộ dạng mưu kế thành công, thầm thở dài: gừng càng già càng cay a!

Văn Dư đứng dậy đi tính tiền, Sùng Hân thăm dò hỏi

"Chị Hàm! Chị xác định Văn Dư chưa từng yêu đương qua sao?"

"Theo như lời chị ấy nói thì chưa từng có qua chân chính yêu đương"

"Chị ấy thật biết dỗ dành người khác vui vẻ, đối với chị lại nhất mực quan tâm. Sự nghiệp có thành tựu, trầm ổn lại nội liêm, lại thêm chị nói là người có tình có nghĩa, cơ hồ đã đạt đến tiêu chuẩn người yêu hoàn mỹ!"

"Một cái vòng tay liền mua chuộc được em a!"

Văn Dư tính tiền xong đi tới cầm mấy đồ vật nặng, ba người cùng đi về phía bãi đỗ xe. Trên đường đi, Lương Vận Hàm một mực cười, nghe hai người kia trêu chọc lẫn nhau. Ánh nắng chiếu vào trong xe, khiến nhiệt độ xung quanh trở nên ấm áp hơn. Bên cạnh là người yêu cùng bạn tốt, trong xe là bầu không khí hài hòa, Lương Vận Hàm bỗng nhiên nếm trải một loại cảm giác tâm tình hạnh phúc. Nàng hi vọng chiếc xe sẽ không ngừng lại, cứ như vậy tiếp tục đi...

Chờ Sùng Hân về nhà, hai người lái xe đến bệnh viện. Đẩy cửa vào, chỉ nghe thấy Nhạc Linh Uyển hướng về phía A Thành "nổi giận", Văn Dư đóng cửa lại, nói

"Như thế nào?"

Nhạc Linh Uyển phát hiện Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đến, lập tức thay đổi một bộ dáng ôn nhu, trả lời

"Haha, không có việc gì. Mình muốn xuất viện"

A Thành đứng một bên nhìn thấy Nhạc Linh Uyển đang giả dạng một bộ dáng ôn nhu, không chịu được tránh sang một bên. Văn Dư nhìn biểu hiện của A Thành liền hiểu, nín cười, nói

"Không được"

Nhạc Linh Uyển trừng mắt nhìn Văn Dư, cố gắng bình phục hô hấp. Văn Dư cũng nhìn lại Nhạc Linh Uyển, chờ xem nàng làm sao "diễn" tiếp

Nhạc Linh Uyển ổn định, thùy hạ cảm xúc, "ôn nhu" nói ra

"Mình đã không sao rồi. Huống hồ ngày kia vẫn phải thay thế cậu tham gia tiệc sinh nhật Ngô Linh Nam"

"Cái đó không cần cậu lo lắng, mình sẽ đi cùng Vận Hàm"

"Hai người đi sao?"

Văn Dư gật đầu

"Bên trên thư mời không phải có viết có thể mang theo bạn hay sao?"

Nhạc Linh Uyển đem cặp mắt quét vài vòng trên người Văn Dư cùng Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm bị nàng nhìn có chút xấu hổ, xoay người đưa thuốc bổ trong tay cho A Thành, A Thành vội vàng đứng dậy tiếp nhận. Nhạc Linh Uyển tựa ở gối đầu, miễn cưỡng nói

"Cậu quyết định muốn công khai?"

Văn Dư nhấp mấy ngụm nước, nhìn những gợn sóng trong cốc nước chốc lát, nói

"Tình cảm là chuyện của hai người, ở cùng một chỗ đã là sự thật, người khác biết cũng tốt không biết cũng được, đó đều là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến tự mình"

"Văn Dư, có phải tập đoàn bên đó có động tĩnh gì hay không?"

Nhạc Linh Uyển đột nhiên hỏi

Văn Dư ngẩng đầu, cười cười đáp

"Đừng khẩn trương, không có"

Nhạc Linh Uyển nhìn chăm vào mắt Văn Dư, tựa hồ muốn từ ánh mắt của cô nhìn ra thứ gì. Văn Dư chỉ là mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh

"Văn Dư, có việc gì mọi người cùng nhau đối mặt, nhưng trước đó nếu cậu có ý định gì trước tiên phải nói cho mình biết. Chúng ta phải bảo trì nhất trí trong hành động mới được"

Văn Dư chuyển động cái ly trong tay, trầm mặc một hồi

"Chuyện này chờ sau khi cậu xuất viện bàn lại sau đi. Hiện tại cái gì cũng không cần nghĩ, hảo hảo điều trị thân thể mới là trọng yếu nhất. Ai cũng không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bên cạnh mình thiếu cậu là không thể được." Văn Dư nói xong lại bổ sung một câu "Tư lượng của mình không phải cậu không biết"

Mọi người liền bật cười

Từ trên nét mặt Nhạc Linh Uyển có thể nhìn ra được, Văn Dư làm ra một số quyết định khác với lúc trước, điều này khiến đồng nghiệp của cô rất khâm trọng.

Lương Vận Hàm hiểu được tất cả những điều Văn Dư làm đều vì suy tính cho tương lai hai người sau này. Tình cảm giữa hai người phụ nữ thật sự rất không dễ dàng, lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp của cả hai.

Tại điểm này Lương Vận Hàm đã sớm nhận thức được, cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Tính cách chính mình tự mình hiểu rõ, chuyện đã quyết định tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi. Ngay tại giờ phút này lời nói của Văn Dư lại lộ ra một cổ dũng khí cùng kiên định khiến Lương Vận Hàm cảm giác vô cùng an tâm

Nàng nhẹ nhàng kéo tay Văn Dư, Văn Dư trở tay nắm chặt, hai người bèn nhìn nhau cười

Vào buổi chiều chủ nhật, A Thành đứng giờ đến đón Lương Vận Hàm

"Lương tiểu thư"

A Thành mỉm cười cùng Lương Vận Hàm chào hỏi

"Gọi tôi Vận Hàm là được rồi"

A Thành cười gật gật đầu, thay Lương Vận Hàm mở cửa xe. Lần đầu tiếp xúc, A Thành cũng không nhiều lời, Lương Vận Hàm cũng không phải người thích nói nhiều. Bởi vậy trên đường đi, hai người ngoại trừ ngẫu nhiên nói vài câu, đại đa số thời điểm đều trầm mặc.

Đối với Lương Vận Hàm, A Thành rất có hảo cảm. Anh sớm đã biết xu hướng tính dục của Văn Dư, lại cũng nhận thức Tiêu. Nhưng nói thật, anh không quá ưa thích Tiêu. Bởi vì có thể nhìn ra được, sự nỗ lực trong tình cảm của Văn Dư và Tiêu không ngang bằng, Văn Dư nhất định chịu tổn thương. Chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Văn Dư luôn giấu mọi chuyện trong lòng, vẫn hi vọng sẽ có may mắn xảy ra nhưng kết quả vẫn là không có.

Lương Vận Hàm không giống Tiêu, nàng không chỉ có xinh đẹp, đoan trang, khí chất, dù là so về phương diện nào đều rất xứng đôi với Văn Dư. Mà điều trọng yếu chính là trong mắt Lương Vận Hàm thời thời khắc khắc đều tràn đầy tình ý với Văn Dư

A Thành thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lương Vận Hàm, liền xác định Lương Vận Hàm có thể "ché trụ" Văn Dư, vừa nghĩ đến về sau Văn Dư có người quán thức, A Thành liền cảm thấy vui vẻ.

Thành Huy là hội quán nổi tiếng tại T thị, rất nhiều thương nhân nổi tiếng đều là hội viên của nơi này, phục vụ thì không cần phải bàn cãi. Lương Vận Hàm vừa vào cửa một người thanh niên trẻ tuổi tuần tú liền đi đến

"Cô khoẻ chứ, Lương tiểu thư. Tôi là thợ trang điểm, Kevin, cô có thể gọi tôi là K"

Lương Vận Hàm gật đầu mỉm cười

"Chào anh"

"Lương tiểu thư mời đi theo tôi"

Tắm rửa, sửa móng tay, làm tóc, thử trang phục, hai giờ đồng hồ liền trôi qua. Lương Vận Hàm đều muốn ngủ thiếp đi, nàng liếc nhìn điện thoại, Văn Dư còn không có tin tức, đoán chừng là chưa xong việc.

Kỳ thật tại độ tuổi này, có thể gặp mặt nhau thật sự đã rất tốt. Sẽ không giống như các cô gái trẻ vừa mới yêu đương hận không thể thời khắc nào cũng dính lấy nhau, ngược lại dựa theo tuổi tác cùng kinh nghiệm, hai người đều cần thời gian riêng tư, đồng thời cũng phải hiểu được tôn trọng không gian riêng của đối phương, cho đối phương đủ không gian cùng sự tự do. Dạng này đối với cả hai đều tự tại rất nhiều, mà tình cảm cũng trở nên càng ổn định.

Đang nghĩ ngợi, Kevin bỗng nhiên lên tiếng

"Mời Văn tổng lên lầu, đến v5 trước, bên này lập tức xong ngay"

Lương Vận Hàm giương mắt nhìn về phía Kevin, Kevin cười giải thích

"Văn tổng đến, chúng ta một hồi liền đi lên lầu. Bên trong v5 có 2 gian phòng, cô có thể ở bên kia đợi Văn tổng"

Lương Vận Hàm gật đầu. Nhìn qua người trong gương, mắt ngọc mây ngai, dung mạo tuyệt lệ, sóng mắt lưu chuyển hiển thị rõ sự thanh nhã cao quý. Nghe nói Văn Dư đến, Lương Vận Hàm nhịp tim lập tức gia tốc, mơ hồ đang mong đợi.

Kevin hài lòng nhìn Lương Vận Hàm trong gương, vừa cười vừa nói

"Lương tiểu thư có hài lòng hay không?"

Lương Vận Hàm cười gật đầu

"Cám ơn, khổ cực rồi"

"Lương tiểu thư thực sự là thiên sinh lệ chất, chỉ cần trang điểm sơ đã xinh đẹp như vậy. Nếu không phải sớm nghe Văn tổng dặn dò không cần quá phô trương, tuyệt đối tôi có lòng tin giúp Lương tiểu thư trở thành nữ vương của bữa tiệc đêm nay!"

Lương Vận Hàm cười cười nói ra

"Tôi cũng như Văn tổng đều không thích quá phô trương, như thế này đã là rất tốt rồi"

"Văn tổng có dặn dò, nhất định khơi dậy vẻ đẹp tiềm ẩn của Lương tiểu thư!. Lúc trước chưa gặp qua Lương tiểu thư, tôi còn có chút bận tâm, đến tận hôm nay trông thấy Lương tiểu thư, tôi lập tức hiểu được ý tứ của Văn tổng. Dù Văn tổng không thường đến đây, nhưng ánh mắt của cô ấy rất độc đáo và sắc bén, ngay cả chúng tôi là những người chuyên nghiệp cũng phải bái phục!"

Kevin đỡ Lương Vận Hàm đứng dậy, anh thay Lương Vận Hàm chọn một chiếc váy dài kim sắc, toàn bộ phía sau lưng chỉ có hai sợi dây nhỏ bắt chéo giao nhau, lộ ra phần lớn phần lưng tuyết trắng làm cho người ta có cảm giác vừa cao quý lại vừa gợi cảm. Lương Vận Hàm vừa nghĩ đến sắp gặp Văn Dư, nhịp tim liền nhanh hơn

Đẩy ra cửa phòng v5, bên trong không có người. Bên cạnh phòng thay quần áo truyền đến thanh âm của Văn Dư cùng một người khác, hình như là đang lựa chọn quần áo

"Văn tổng, Lương tiểu thư đã tới"

Kevin nói vọng vào trong

Rất nhanh, cửa phòng thử đồ mở ra, Văn Dư từ bên trong đi ra. Thời điểm hai người nhìn thấy đối phương đều sửng sốt một chỗ!

Văn Dư biết Lương Vận Hàm rất đẹp, nhưng lại không nghĩ đến thay đổi cách ăn mặc lại trở nên xinh đẹp đến mức nho nhã thoát tục, khí chất thanh nhã để người ta không thể rời đi ánh mắt.

Dưới tầm nhìn như lửa nóng của Văn Dư, gương mặt Lương Vận Hàm dần dần ửng đỏ như có ánh nắng chiều chiếu vào, lại như hoa đào rực rỡ nở rộ, nhìn Văn Dư khăn trương, trong lòng lại như có cái gì đó nhẹ nhàng khiêu động.

Hai thợ trang điểm đứng một bên không nhịn được cười, Lương Vận Hàm ngượng ngùng trừng Văn Dư một chút. Văn Dư lúc này mới hoàn hồn, lộ ra một nụ cười thật lớn

Cô đi lên phía trước, tay vịn trên eo Lương Vận Hàm, tới gần bên tai của nàng mà nói

"Em thật đẹp!"

Nhiệt khí tỏa ra thổi bên tai khiến Lương Vận Hàm toàn thân nhin không được run lên. Văn Dư cảm giác được sự mẫn cảm của Lương Vận Hàm, nhin không được bật cười nắm chặt tay nàng. Lương Vận Hàm bị cô ôm lấy vào ngực, tranh thủ thời gian duỗi tay đè chặt cô, giằng dứ trừng mắt Văn Dư, tay cũng捏o Văn Dư một chút

Văn Dư cười nhìn Lương Vận Hàm, trong mắt tràn đầy yêu thương. Lương Vận Hàm đưa tay sờ tóc Văn Dư, nói

"Làm sao lại biến thành như vậy?"

"Em không phải đã nói chị thích hợp với tóc ngắn sao?"

Thì ra Văn Dư là vì điều này mà đem tóc của mình cắt ngắn. Thật ra nhìn như vậy rất tài trí lại xinh đẹp, Lương Vận Hàm tán thưởng gật đầu, kiểu tóc này rất hợp với Văn Dư. Văn Dư mặc trên người áo sơ mi màu xám, cổ áo hình chữ V, chiếc quần đen dài ống rộng, cảm giác cả người đều thay đổi. Già dặn, thần thái, tài trí, xuất trần. Ngũ quan Văn Dư không tính là xuất chúng, nhưng khi tổ hợp cùng một chỗ lại rất thuận mắt. Khí chất ôn trọng làm cho người ta sinh ra hảo cảm. Mà Văn Dư để tóc ngắn nhìn qua càng lộ đáng vẻ thon gọn, nhìn qua hai người trong gương, Lương Vận Hàm không thể không thừa nhận hai người thật sự rất xứng đôi.

Chương 35: Lương Vận Hàm Cùng Ngô Linh Nam Giao Chiến (1)

Văn Dư nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, ánh mắt càng ngày càng toát ra lửa nóng

"Vận Hàm, giúp chị xem thử bộ trang phục nào thì thích hợp"

Văn Dư vừa nói vừa kéo Lương Vận Hàm vào phòng thử đồ. Vừa đóng cửa lại Văn Dư liền từ phía sau ôm chặt Lương Vận Hàm, tấm gương trên cửa phản chiếu bộ dáng thân mật của hai người.

Văn Dư nhin không được hôn lên cổ và lỗ tai Lương Vận Hàm. Không khí xung quanh trong chốc lát bị đốt nóng, Lương Vận Hàm tay vịn vào đôi tay Văn Dư đang ôm lấy eo mình, nhìn động tác Văn Dư qua gương, thân thể cùng thị giác hai nơi đều bị tập kích làm Lương Vận Hàm toàn thân như nhũn ra.

"Văn Dư..."

Lương Vận Hàm thấp giọng gọi tên Văn Dư

"Chị biết, nhưng chị thật sự rất nhớ em..."

Văn Dư ở một bên vừa hôn lỗ tai của Lương Vận Hàm vừa thấp giọng thì thầm. Lại vuốt ve an ủi trong chốc lát, Văn Dư mới vừa lòng buông lỏng ra Lương Vận Hàm, khuôn mặt Lương Vận Hàm ửng đỏ hiện rõ qua gương, tay Văn Dư nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng

"Hiện tại chị thật sự rất muốn hôn em, lại rất muốn thân mật vuốt ve em..."

Văn Dư một bên tiếp tục ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Lương Vận Hàm, một bên thấp giọng thì thảo

"Nơi này...còn có nơi này..."

Văn Dư một tay thuận tiện từ cổ hướng xuống phía dưới, lưu luyến tại xương quai xanh của Lương Vận Hàm

"Chị muốn hôn nơi này..."

Tay kia thuận hướng từ eo đi lên, vuốt qua bụng dưới, lại hướng phía trên di chuyển, dán tại nơi mềm mại trước ngực, xúc cảm nhẹ nhàng

"Còn có chỗ này..."

Bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của Văn Dư, ánh mắt Lương Vận Hàm nhìn vào trong gương, nhìn đến những nơi trên thân thể mình bị đôi tay Văn Dư chạm qua, thân thể nổi lên từng đợt từng đợt phản ứng, nàng rõ ràng cảm nhận được một dòng nước ấm chảy ra.

Rốt cuộc chịu không được dạng này ái muội cùng thân mật, Lương Vận Hàm hít sâu mấy hơi, bắt lấy hai tay Văn Dư, xoay người mặt đối mặt nhìn Văn Dư

Giờ phút này ánh mắt Văn Dư lại sâu không thấy đáy, khiến tim Lương Vận Hàm đập rộn lên, nàng biết trong mắt Văn Dư đều là nồng đậm tình ý cùng dục vọng. Đối mặt với sự trêu chọc của Văn Dư, Lương Vận Hàm chợt phát hiện mình ngay cả một chút năng lực chống cự đều không có. Văn Dư nhắm mắt lại, thò điểm lần nữa mở ra đã đổi lại ánh mắt ôn nhu

"Thật xin lỗi, vì em quá mê người, chị không tự chủ được muốn thân cận em"

Lương Vận Hàm vốn hô hấp đang dồn dập, nghe Văn Dư nói xong trên mặt ửng đỏ càng sâu

"Mau đi ra đi"

Nói xong xoay người đẩy cửa, vội vàng đi ra ngoài. Trong phòng đã không có người, Kevin cùng một người thợ trang điểm khác đã sớm rời khỏi. Văn Dư đi ra theo, vừa cười vừa nói

"Chị đi tìm họ, em chờ chị ở đây"

Lương Vận Hàm giờ phút này có chút không dám nhìn Văn Dư, gật gật đầu nhìn về nơi khác. Văn Dư nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng lại muốn tới gần, nhưng cũng may là cô nhìn được, dứt khoát xoay người rời phòng.

Văn Dư mang theo hai thợ trang điểm lần nữa trở vào, Lương Vận Hàm đã khôi phục lạnh nhạt thường ngày. Văn Dư lần này không tiếp tục nghịch ngợm, nghiêm túc đi theo thợ trang điểm thử trang phục. Kevin đem đầu tóc có chút rối bời của Lương Vận Hàm lần nữa xử lý tốt, toàn bộ quá trình đều duy trì mỉm cười lễ phép.

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư ở một bên thử trang phục, nàng phát hiện tỉ lệ thân hình Văn Dư rất tốt, bả vai so sánh với phụ nữ bình thường có chút rộng hơn, eo rất nhỏ, chân lại rất dài và thon, dạng người như thế này mặc quần áo sẽ rất tạo hình.

Lúc cùng một chỗ với nhà thiết kế, Văn Dư đều là nhếch môi, thật sự không đoán ra nét mặt của cô. Có chút lạnh lùng, có chút nghiêm túc, cùng với Văn Dư trước mặt mình một chút cũng không giống.

Văn Dư cầm điện thoại cúi đầu ấn mấy lần, sau đó tiếp tục thử đồ. Điện thoại Lương Vận Hàm nhận được một tin nhắn ngắn nhắc nhở

"Còn nhìn chị nữa chị sẽ không nhìn được mà khi dễ em"

Lương Vận Hàm tranh thủ thời gian trở về giao diện chính của điện thoại, nàng sợ Kevin trông thấy nội dung tin nhắn. Nhịp tim lại gia tốc, gia hỏa này! Hừ hổng!!

Cuối cùng Văn Dư cũng chọn được trang phục phối hợp với váy dài màu đậm của Lương Vận Hàm, bên trong là áo sơ mi cổ áo hình chữ V, áo khoác âu phục tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cả người nhìn qua tiêu sái già dặn. Lương Vận Hàm cũng hài lòng với tạo hình mới của Văn Dư, khoát tay Văn Dư, hai người nhìn lẫn nhau qua gương, rồi nhìn nhau mỉm cười

Địa điểm tổ chức bữa tiệc là tại biệt thự Ngô gia. Văn Dư đưa thiệp mời cho người phục vụ, mang theo Lương Vận Hàm tiến vào trong. Vừa vào sân, liền có người phát ra tiếng thán phục. Lập tức Văn Dư dâng lên cảm giác thoải mái, người phụ nữ nãy lệ bên cạnh thật sự chính là người yêu của mình à!

"Văn tổng! Ban đầu tôi thật sự nhận không ra cô, thay đổi kiểu tóc càng lộ ra vẻ già dặn chín chắn a!"

Một người đàn ông trung niên tay cầm ly rượu mặt đầy tươi cười đi đến. Lúc nói chuyện ánh mắt đều thẳng tắp nhìn về phía Lương Vận Hàm. Ánh mắt loé lên một tia không vui, Văn Dư đổi lại một mặt lạnh lùng, trả lời

"Tề tổng, đã lâu không gặp. Mang phu nhân đi cùng à?"

"Ách, bà ấy có chút khó chịu nên không cùng đi"

Văn Dư làm bộ đã hiểu, gật đầu nói tiếp

"Thay tôi hướng Tề phu nhân hỏi thăm, ngày khác chúng ta đấu một trận tennis hữu nghị"

"Haha, tốt tốt, vậy tôi liền không quấy rầy, ngày khác gặp lại"

Người đàn ông trung niên xám xịt xoay người rời đi. Lương Vận Hàm thủy chung duy trì mỉm cười, trong lòng bởi vì Văn Dư ăn phải dấm chua mà có chút cao hứng

"Xem ra đêm nay chị thật sự phải đuổi thật nhiều ruồi"

Văn Dư nhỏ giọng thì thầm

Lương Vận Hàm bấm nhẹ cánh tay Văn Dư, nhỏ giọng nói

"Lại nói vậy!"

Văn Dư xích lại gần bên tai Lương Vận Hàm, nói

"Chị thật hối hận mang em đến đây! Chị hận không thể đem em giấu ở nhà, không cho bất kỳ người nào có cơ hội nhìn em!"

Lương Vận Hàm vừa cười vừa trả lời

"Văn tổng cũng có thời điểm không tự tin vậy sao"

Văn Dư dùng sức gật đầu

"Có chứ, thời điểm đối mặt với em đều không tự tin"

"Thật sự không nhìn ra"

"Em đương nhiên nhìn không ra, kỳ thật trái tim nhỏ bé của chị đang một mực nhảy bịch bịch, loạn cả lên đây"

Lương Vận Hàm không nhìn được mỉm cười, nét mặt tươi cười rạng rỡ lại nhìn Văn Dư một trận xuất thần

"Em có đói bụng không? Chị đi lấy thức ăn cho em"

"Không đói bụng, chị mau đi đi. Em ra ngồi bên kia một lát"

"Nhiệm vụ tối nay của chị là cùng em đợi tại nơi này, thuận tiện cho Ngô Linh Nam chủ động tìm đến chị"

Vừa dứt lời, thanh âm Ngô Linh Nam truyền đến

"Văn tổng"

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm cùng xoay người lại nhìn người đang hướng mình đi tới. Ngô Linh Nam mặc một thân váy đỏ nóng bỏng bó sát đầy yêu dã, phối hợp với trang dung xinh đẹp, đẹp đến nỗi kinh tâm động phách.

"Hoan nghênh Văn tổng đến tham gia tiệc sinh nhật của tôi. Sự việc lần trước thật sự là ngoài ý muốn"

Ngô Linh Nam cấp tốc quan sát Lương Vận Hàm lại hướng Văn Dư nói

"Ngô tổng sinh nhật vui vẻ. Rất vinh hạnh khi được cô mời đến dự tiệc, đây là Lương tiểu thư"

Ngô Linh Nam cùng Lương Vận Hàm nhìn nhau gật đầu mỉm cười, Lương Vận Hàm đưa tay ra, nói

"Chúc Ngô tổng sinh nhật vui vẻ"

"Cám ơn, Lương tiểu thư đêm nay chơi vui vẻ một chút!"

Ngô Linh Nam nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, trên mặt mặc dù vẫn duy trì niềm nở, thanh âm nói ra lại có chút băng lãnh. Lương Vận Hàm bảo trì mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lại Ngô Linh Nam

Ngô Linh Nam một mực chờ đợi Văn Dư, rốt cuộc chờ được người đến, lại phát hiện Văn Dư mang theo một người phụ nữ phi thường xinh đẹp cùng nhau xuất hiện, đồng thời thay đổi tóc ngắn, hai người cùng nhau một chỗ tạo ra một cảm giác cực kì xứng đôi. Cái này khiến trong lòng Ngô Linh Nam âm ỉ.

Nàng lấy lại tinh táo quan sát hai người, phát hiện hai người một mực thân mật nói chuyện với nhau. Văn Dư hiển nhiên rất biết lấy lòng người phụ nữ bên cạnh, đùa giỡn đến mức người ta liên tiếp lộ ra nét mặt tươi cười. Văn Dư bây giờ cùng ngày xưa rất khác nhau, khi nói chuyện tinh thần phấn chấn, không có nửa điểm đáng về lãnh đạm ngày thường.

Ngô Linh Nam đang tự hỏi Văn Dư cùng người phụ nữ kia có quan hệ như thế nào. Nàng chú ý lúc đi lại, Văn Dư thỉnh thoảng sẽ đưa tay đỡ ngang hông Lương Vận Hàm, động tác này thể hiện rõ quan hệ thân mật của hai người. Ngô Linh Nam có chút đứng ngồi không yên, chủ động hướng hai người đi tới, nàng muốn chiếu cố Văn Dư cùng bạn gái của cô.

"Lương tiểu thư làm việc ở đâu?"

"Hàng không Anh Liên"

"A~~"

"Hàng không Anh Liên - Hứa Phóng Nhân là họ hàng bà con xa của tôi, không biết Lương tiểu thư có biết anh ấy không?"

"Có biết"

"Hai người quen biết?"

"Cũng có thể nói vậy! Hứa tổng đối với công nhân viên đều rất thân thiết, tất cả mọi người đều rất ưa thích anh ấy"

"Hứa biểu ca còn chưa kết hôn, Lương tiểu thư phải chăng có ý, tôi có thể giúp cô giới thiệu"

Lời nói này khiến Lương Vận Hàm cùng Văn Dư đều muốn nhú mày. Văn Dư không lộ biểu tình gì nhìn Ngô Linh Nam, lòng nghĩ thầm có phải hay không Ngô Linh Nam bị uống lộn thuốc? Lần đầu tiên gặp mặt liền giúp người khác thu xếp giới thiệu đối tượng, thật quá bất lịch sự. Huống hồ nàng và mình cùng Lương Vận Hàm cũng không quá thân quen, nói như vậy là cố ý chọc giận mình hay là chọc giận Lương Vận Hàm đây? Mặc kệ là đang cố tình chọc giận ai, đều lộ ra tính cách không phóng khoáng của nàng. Văn Dư cảm thấy điều này rất không phù hợp với ấn tượng lần trước Ngô Linh Nam lưu lại cho mình, trừ khi nàng đang cố ý. Văn Dư vừa muốn mở miệng, Lương Vận Hàm đã đi trước trả lời

"Cám ơn Ngô tổng, tôi đã có người yêu, thật sự đã phụ ý tốt của Ngô tổng"

"Ồ! Có người yêu? Là đồng nghiệp sao?"

Ngô Linh Nam làm bộ tiếc hận, lại tò mò hỏi.

Lương Vận Hàm dừng một chút, y nguyên mỉm cười nhìn Ngô Linh Nam, chậm rãi nói ra

"Làm việc ở tập đoàn Hành Nhất"

Ngô Linh Nam chớp mắt một cái nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm vẫn giữ vững mỉm cười nhìn lại. Ngô Linh Nam chợt cười một tiếng, vừa muốn nói chuyện, lại bị Văn Dư đoạt trước

"Người này tôi cũng biết, lại còn tương đối quen thuộc. Ngô tổng nếu hiểu kỳ, không bằng hỏi tôi"

Ngô Linh Nam ánh mắt như kiếm phóng về phía Văn Dư, Văn Dư lộ ra vẻ mặt vô tội, làm bộ không rõ.

Giờ phút này tâm Ngô Linh Nam mất mát cực kỳ, nàng thật sự không hiểu vì sao Văn Dư luôn không để tâm đến nàng. Rõ ràng lần trước chính cô nói muốn chủ động nhận biết mình, làm sao trong chớp mắt liền đem một người phụ nữ xuất hiện trước mặt mình! Ngô Linh Nam cảm thấy mình lại quay về thời điểm trước kia tại Mỹ nhớ mãi không quên Văn Dư, bỗng nhiên một cổ lửa giận từ đáy lòng xông lên.

Nàng lạnh mặt xuống, nói

"Văn tổng quá lo lắng rồi. Tôi bất quá nhìn Lương tiểu thư liền cảm thấy hợp ý, mới quan tâm một chút. Còn về sự hiểu kỳ với người yêu của Lương tiểu thư, thật ra còn kém xa hiểu kỳ tôi dành cho Văn tổng đây. Đã như vậy, nếu Văn tổng không ngại có thể giới thiệu một chút chuyện xảy ra những năm gần đây, chúng ta tốt xấu gì cũng xem như là người quen biết cũ. Khó có được cơ hội đêm nay cùng ngồi xuống ôn chuyện, đúng không?"

"Hôm nay là tiệc sinh nhật Ngô tổng, mời không ít bạn bè thân thiết. Lúc này đoán chừng tất cả mọi người đang chờ mong thọ tinh ra mắt. Chuyện cá nhân của tôi so với sinh nhật Ngô tổng thật sự không có ý nghĩa. Ngày khác nếu có cơ hội, chúng ta trò chuyện tiếp"

Văn Dư khách khí đem lời nói Ngô Linh Nam vòng vo một đường lại trở về, cô hiểu rõ lời này Ngô Linh Nam cố tình nói cho Lương Vận Hàm nghe. Văn Dư luôn xem trọng việc bảo vệ người bên cạnh, nhất là người yêu của mình, do đó Văn Dư tuyệt nhiên không nỡ để nàng chịu nửa điểm ủy khuất.

Đêm nay quyết định mang Lương Vận Hàm đến đây, thật sự đã trải qua một khoảng thời gian đấu tranh suy nghĩ. Nếu như hiện tại Văn Dư vẫn không rõ tình cảm Ngô Linh Nam đối với mình, thật sự là lừa mình dối người.

Dù cho cô thật sự không nghĩ rằng nhiều năm như vậy trôi qua Ngô Linh Nam vẫn một mực yêu thích mình, nhưng là bất kể như thế nào, tại ngày sinh nhật Ngô Linh Nam, đem Lương Vận Hàm đưa đến trước mặt nàng, rất có thể sẽ đưa đến mâu thuẫn giữa hai người họ. Điều này chẳng phải sẽ đem Lương Vận Hàm bị vạ lây sao?

Nhạc Linh Uyển gọi điện thoại cho Văn Dư, hỏi cô đến cùng là nghĩ cái gì, Văn Dư cũng nói thật với nàng, và lời nói này vẫn là ngay trước mặt Lương Vận Hàm mà nói ra

Cô nói sẽ đi mang Lương Vận Hàm đi dự tiệc, chính là muốn nói cho Ngô Linh Nam biết trước kia mình chưa từng yêu nàng thì hiện tại và sau này vẫn như vậy, sẽ không yêu nàng. Hơn nữa, trước tiên để Lương Vận Hàm nhận biết người này để sau này còn biết cách phòng bị. Dù sao đi nữa Văn Dư không có khả năng lúc nào cũng đem Lương Vận Hàm bảo hộ bên người, hơn nữa, Văn Dư tin tưởng Lương Vận Hàm có năng lực xử lý những chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Lương Vận Hàm Cùng Ngô Linh Nam Giao Chiến (2)

"Vậy cũng tốt, tôi đi chiêu đãi khách. Chờ một chút thật sự còn muốn thỉnh giáo, hi vọng Văn tổng có thể chỉ điểm một chút"

"Ồ! Là phương diện nào đây?"

"Văn tổng cũng biết trong tay chúng tôi có một hạng mục thành quả nghiên cứu phát minh tại thành phố T, liên quan đến làm như thế nào để chuyển hoá sức sản xuất, bởi vì Tân Nguyên không quá lành nghề, cho nên muốn nghe Văn tổng chỉ điểm"

Văn Dư buông xuống chân mày, suy nghĩ một chút. Ngô Linh Nam nói như vậy rõ ràng lộ vẻ như Tân Nguyên không đủ khả năng tiến hành hạng mục kỹ thuật nghiên cứu phát minh này, chẳng lẽ muốn cùng nhau hợp tác? Văn Dư không thể không thừa nhận Ngô Linh Nam hoàn toàn có năng lực, tối thiểu nàng biết như thế nào biến bị động thành chủ động. Thứ nhất biết dùng việc hợp tác để khơi dậy lòng hiếu kỳ của Văn Dư, thứ hai phòng ngừa Văn Dư cùng Lương Vận Hàm bởi vì "mâu thuẫn" vừa rồi rồi đi trước. Nghĩ đến đây, Văn Dư ngẩng đầu nở nụ cười

"Chỉ giáo thì không dám nhận, cùng nhau thảo luận lại là có thể"

"Vậy một lúc nữa gặp lại"

Từ lần tiếp xúc này, Lương Vận Hàm liền hiểu được Ngô Linh Nam là dạng người biết cách sử dụng thủ đoạn để đạt được mục đích, dạng người này sẽ không dễ dàng nhận thua hoặc chịu thua. Mặc dù đối với công tác của Văn Dư không quá hiểu rõ, nhưng lần trước Văn Dư vì hạng mục lớn tại Thành phố T gặp trục trặc mà bận rộn một đoạn thời gian, điều này có thể lí giải hạng mục này đối với Văn Dư và Hành Nhất đều rất quan trọng.

Sự bảo hộ của Văn Dư rõ ràng làm Ngô Linh Nam bất mãn, thế là nàng chuyển đổi sách lược "công sự" đến ngăn chặn Văn Dư, một phương diện có thể đem sự việc vừa rồi hoá giải, ở phương diện khác cũng "bức" mình cho hai người bọn họ không gian nói chuyện riêng. Lương Vận Hàm hiểu rõ tâm tư của nàng, không phải là không có biện pháp, mà đơn giản là Lương Vận Hàm khinh thường cùng người khác tranh giành người yêu. Là của mình chính là của mình, không cần dùng thủ đoạn đi mình tranh ám đoạt. Thế là nàng quay đầu đối với Văn Dư nói

"Nếu không một lúc nữa em đi trước, hai người ở lại trò chuyện?"

Văn Dư lắc đầu đáp

"Chị kêu A Thành để xe lại, còn cậu ấy về trước. Ngô tổng sẽ không ngại, dù sao chỉ là bằng hữu cùng nhau nói chuyện phiếm mà thôi. Đúng không Ngô tổng?"

Ngô Linh Nam bảo trì mỉm cười

"Đương nhiên, Lương tiểu thư không cần khách khí, chúng ta một hồi gặp. Chúc hai người chơi vui vẻ"

Nói xong cùng hai người gạt đầu, quay người rời đi. Khoé mắt Ngô Linh Nam nhìn thấy Lương Vận Hàm từ đầu đến cuối duy trì lạnh nhạt, mỉm cười nhìn mình. Ngô Linh Nam ý thức được, Lương Vận Hàm cũng không phải một người phụ nữ bình thường.

Sau khi Ngô Linh Nam rời đi, Văn Dư cười ha hả nhìn Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm liếc cô một cái

"Phu nhân thật sự lợi hại"

"Ai là phu nhân!"

"Em a"

Lương Vận Hàm nở nụ cười gằn, không để ý đến Văn Dư, trực tiếp đi đến khu nghỉ ngơi, Văn Dư thấy vậy vội vàng đuổi theo

"Chị đi làm việc của chị đi, em sẽ chiều cô tốt bản thân"

Nhìn thấy Văn Dư một tác cũng không rời mình, Lương Vận Hàm bắt đầu nói. Văn Dư lắc đầu

"So với ứng phó những người kia, chị càng muốn cùng một chỗ với phu nhân"

Lương Vận Hàm cười như không cười lườm Văn Dư một chút, tiếp lời

"Không nhìn ra được, Văn tổng vẫn rất có nhân duyên"

"Hắc hắc, tạm được."

"Chị cho là em đang khen chị sao?"

"Em nói cái gì chị đều cảm thấy êm tai"

"..."

Văn Dư da mặt dày lại xuất hiện! Lương Vận Hàm không để ý đến cô, nhìn về phía đám người, xuyên thẳng đến Ngô Linh Nam. Lương Vận Hàm hiểu rõ, những việc này có thể chỉ là mới bắt đầu.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, Ngô Linh Nam tìm đến Văn Dư cùng Lương Vận Hàm, dẫn hai người đến thư phòng trên lầu. Gian phòng bên trong đốt lư hương, trà cũng đã được pha sẵn.

Văn Dư cười nói

"Ngô tổng có lòng"

Ngô Linh Nam nhếch miệng lên, bởi vì có câu nói này, tâm tình đêm nay cuối cùng cũng tốt lên rất nhiều

"Hai vị mời ngồi, nếu chúng ta đã quen biết, xưng hô không ngại tùy ý một chút. Hai người gọi tôi là Linh Nam hoặc Joy đều được"

"Tốt, Joy cũng gọi tôi là Văn Dư được rồi"

Lương Vận Hàm chỉ mỉm cười không nói chuyện, hiển nhiên tại nơi này không cần mình tỏ thái độ.

Ngô Linh Nam thay ba người châm trà ngon, nhẹ nhấp một hơi, nói ra

"Văn Dư, tôi nói thẳng. Trước đó mua kỹ thuật ở Thành phố T, chúng tôi tạm thời cũng không đủ sức tiến hành thành quả hoá mở rộng. Nhưng chúng tôi biết tập đoàn Hành Nhất tại Thành phố T thành lập nghiên cứu phát minh bình đài, tương lai lấy kỹ thuật sáng tạo cái mới làm trọng điểm. Phương diện này chính là điểm yếu của Tân Nguyên"

Văn Dư ngửi thử hương trà, lại nhấp mấy ngụm mới đem chén trà bỏ xuống

"Tân Nguyên không có năng lực lại không có kế hoạch tiến hành kỹ thuật nghiên cứu phát minh, vì sao đột nhiên ra tay dùng giá cao mua đứt hạng mục kỹ thuật này đây?"

"Kỹ thuật nghiên cứu phát minh đang dần dần trở thành mấu chốt phát triển của các xí nghiệp, chúng tôi hiện tại không có đủ năng lực, không có nghĩa sau này trong tương lai cũng vậy. Huống chi, hôm nay thị trường phát triển nhiều như thế, một công ty độc chiếm thị trường là không thể nào. Không ngại cùng tìm đối tượng phù hợp mà hợp tác, mạnh mẽ cùng liên hợp. Điều này cùng yêu đương kết hôn tựa hồ có cùng một đạo lý, tôi nói có đúng không?"

"Ý của cô là vì muốn cùng hợp tác mà biểu lộ thành ý lớn nhất bằng cách cố ý mua lại hạng mục kỹ thuật này sao?"

Ngô Linh Nam cười nháy mắt mấy cái, trả lời

"Thế nào, cô cảm thấy tôi đủ thành ý không?"

Văn Dư cầm lấy ấm trà, tự châm cho mình thêm chút trà. Giờ phút này cô có chút để ý đến cảm thụ của Lương Vận Hàm, Ngô Linh Nam lời nói ra rõ ràng như vậy, bên trong lại mang theo mấy tầng ý nghĩa. Đã tỏ rõ thái độ muốn tiến hành hợp tác thương nghiệp, lại một câu hai ý nghĩa biểu đạt "thành ý" của mình, còn có cái ví dụ vừa rồi, Văn Dư có chút thất thần, cô thực sự buồn bực, không phải Ngô Linh Nam luôn sinh sống ở Mỹ sao? Làm sao có thể đối với một câu nói Hán ngữ chứa nhiều hàm ý nắm giữ tốt như vậy!

Để bình trà xuống, Văn Dư quay đầu nhìn Lương Vận Hàm, ánh mắt Lương Vận Hàm lạnh lùng cùng ôn nhu nhìn lại, nàng cũng không cần biểu lộ quá nhiều, vèn vèn phần lạnh nhạt này liền có thể khiến Văn Dư yên tâm. Cô nhìn Lương Vận Hàm mỉm cười một chút, quay đầu cùng Ngô Linh Nam tiếp tục nói

"Thành ý của Joy khiến tôi thụ sủng nhược kinh. Chỉ có điều, hiện tại chúng tôi đang thay đổi kế hoạch ban đầu, dù sao hạch tâm (hạch tâm = hạt nhân) kỹ thuật của hạng mục này cũng đang nằm trong tay Tân Nguyên, điều này đối với sự phát triển trong tương lai của chúng tôi cũng không phải hoàn toàn có lợi. Bởi vậy, phải chăng việc hợp tác cần phải bàn bạc lại. Cô vừa rồi dùng yêu đương để ví von, tôi thật ra cảm thấy thật sự giống đến mấy phần. Chỉ bất quá, trên thương trường buôn bán, thường để tâm quá nhiều đến lợi ích, tôi ngược lại hi vọng Joy cũng thận trọng một chút"

Văn Dư cũng là nói thật, bởi vì Ngô Linh Nam đã thẳng thắn nói ra kế hoạch của Tân Nguyên như vậy, Văn Dư cảm thấy thay vì nói năng vòng vo không bằng lấy thành thật mà đối đãi.

Lúc này, điện thoại Ngô Linh Nam kêu lên, là nhóm bạn bè đang tìm nàng. Văn Dư mượn cơ hội lập tức nói ngay

"Chuyện hợp tác chúng ta hôm nào lại nói tiếp. Hôm nay là sinh nhật của cô, vẫn là nên vui vẻ tận hưởng"

Ngô Linh Nam nhìn ánh mắt chân thành của Văn Dư, nhất thời có chút hoảng hốt. Cách trong chốc lát nàng mới gật gật đầu nói

"Vậy cũng tốt, ngày khác tôi sẽ đi báỉ phòng"(báỉ phòng=thăm hỏi)

"Lúc nào cũng hoan nghênh. Thời gian không còn sớm, tôi cùng Vận Hàm cũng đi về trước. Lần nữa chúc cô sinh nhật vui vẻ. A, đúng rồi, đây là lễ vật của chúng tôi, hi vọng cô sẽ thích"

Nói xong, Văn Dư đưa ra một hộp quà hình chữ nhật

Ngô Linh Nam cười tiếp nhận

"Tôi còn tưởng là không có quà nữa chứ!"

"Sao lại như thế được. Mới vừa gọi người đưa đến"

Ngô Linh Nam mở ra giấy gói, là một cái cài áo tạo hình độc đáo

"Rất xinh đẹp, tôi rất thích, cảm ơn"

"Không cần khách khí, là Vận Hàm chọn, nàng so với tôi có mắt thẩm mỹ hơn"

Hai người cùng Ngô Linh Nam hàn huyên vài câu, ba người liền đi xuống lầu.

Chờ trở lại nhà, Văn Dư liền cởi áo khoác, nằm ngửa ở trên giường, hít sâu mấy hơi nói

"Mệt mỏi quá! Rốt cuộc cũng về đến nhà!"

Lương Vận Hàm vội vàng tự lo việc của mình, xế chiều ngày mai nàng phải bay đến S thị. Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm đang thu dọn đồ đạc, bất giác nhếch miệng lên. Hai người trên đường trở về, ngẫu nhiên sẽ nói vài câu, nhưng đều không nhắc đến sự việc của Ngô Linh Nam, đây chính là điểm mê người của một người phụ nữ thành thực.

Văn Dư đứng dậy đi tắm, sau đó pha trà, mở ra bản bút ký bắt đầu làm việc. Lương Vận Hàm sửa soạn xong đồ đạc, cũng đi tắm rửa. Tắm gội để nước gội rửa trên người rồi rơi xuống đất khiến tâm tình Lương Vận Hàm buông lỏng chút ít, mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi một trận ty thí diễn ra, vẫn làm cho Lương Vận Hàm cảm thấy thế xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, đây cũng chính là lí do nàng không muốn cùng người khác tranh giành.

Nàng hiểu rõ tâm tư Văn Dư, cô muốn cho mình cơ hội tìm hiểu một chút công việc của cô, sinh hoạt cùng bằng hữu, đối thủ bên người... Trước đây không thích người có sự nghiệp quá to lớn, lúc này cảm thấy cuộc sống của họ thật sự quá phức tạp, nhưng hiện tại đã lựa chọn Văn Dư, những chuyện này sớm muộn phải thích ứng.

Mặc dù Văn Dư chưa từng nói ra, thế nhưng Lương Vận Hàm hiểu rõ, Văn Dư biết chỉ điểm đến thì dừng*, chuyện còn lại cô sẽ xử lý tốt. Nghĩ đến đây, Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, người kia thật không phải che chở người nhà bình thường như vậy đâu!

*câu nói quen thuộc của những người đầu võ trên lôi đài, điểm đến chỗ yếu thì dừng đánh.

Vừa sấy khô tóc, Lương Vận Hàm chỉ nghe thấy Văn Dư ở trong phòng khách cùng người khác nói chuyện điện thoại, tựa hồ là công tác lại xảy ra phiền toái gì, Văn Dư có chút nóng nảy.

"Vi cái gì trước đó không nghĩ tới khả năng này?....là do có người động tay hay vẫn là do kỹ thuật của bản thân?...Phải tốn bao lâu?...Không được, thời gian quá dài!....Đại diện bên A nói thế nào?..."

Văn Dư cau mày đứng trước cửa sổ, ôm lấy tay gọi điện thoại, Lương Vận Hàm đi qua, cầm lấy ly trà đã lạnh trên bàn, một lần nữa đổi ly khác. Văn Dư phát hiện động tĩnh sau lưng, cô nắm chặt lại tay Lương Vận Hàm, bỏ điện thoại ra, nhỏ giọng nói

"Làm ồn đến em sao?"

Lương Vận Hàm lắc đầu, tay vuốt ve cánh tay Văn Dư, nhỏ giọng đáp

"Đừng làm việc quá muộn, em đi ngủ trước"

Văn Dư gật gù đầu, hôn lên trán Lương Vận Hàm một cái. Xoay người tiếp tục gọi điện thoại, thanh âm so với lúc này nhỏ đi rất nhiều.

Ngủ một lát, chán bị xóc lên, bên người liền thêm một người. Lập tức bị ôm vào lồng ngực, hương trà quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, Lương Vận Hàm không có hoàn toàn tỉnh ngủ liền một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại, Văn Dư đã không có ở đây. Lương Vận Hàm theo trực giác nhìn về tủ đầu giường, ẩm chén cùng tờ giấy quen thuộc. Ánh nắng xuyên thấu qua song sa (song sa=rèm cửa sổ) chiếu lên giường, Lương Vận Hàm giờ cánh tay lên, đầu ngón tay sờ nhẹ hình dáng mặt trời chiếu qua song sa, nàng hơi nhớ nhưng Văn Dư. Rút ra tờ giấy, Lương Vận Hàm xem hết liền ngồi dậy, Văn Dư đi Đài Bắc. Máy bay cũng vừa mới cất cánh!

Sáng sớm Văn Dư liền đi máy bay đến Đài Bắc. Tối hôm qua Lưu Gia Văn gọi điện thoại nói lúc tổ nghiên cứu phát minh làm số liệu mô hình tại phương diện kỹ thuật dung hợp gặp vấn đề. Toàn phương án kế hoạch cũng không thể thực hiện, điều này làm một nhóm người đều lo lắng. Sáng sớm hôm nay Văn Dư cùng Lưu Gia Văn mang theo hai người tổng công chạy đến tập đoàn, tìm bộ phận kỹ thuật mở hội thảo nghiên cứu. Hết thấy mới ngủ được 3 giờ, giờ phút này đầu Văn Dư có chút mơ hồ đau.

Đột nhiên biến hoá làm rối loạn bước đi của Văn Dư, nguyên bản cô dự định cùng Lương Vận Hàm hảo hảo tâm sự chuyện ngày hôm qua, nói cho nàng ý nghĩ của mình, tiếp theo Văn Dư sẽ xử lý tốt chuyện này. Hôm qua thời điểm nhìn thấy Lương Vận Hàm nói ra tình cảm của nàng còn chưa kịp nói gì thì hiện tại người đã ở trên không trung cách mặt đất 3 nghìn thước. Thật sự đáng buồn!

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nụ Hôn Trên Độ Cao Ba Mươi Ngàn Feet

Lần này Văn Dư đi Đài Bắc phải ở lại ít nhất một tuần. Mà Lương Vận Hàm bên kia sau khi bay thành phố S xong còn phải bay đi chỗ khác. Sự xa cách đột ngột đối với chuyện tình cảm vừa xác định của hai người mà nói, so với yêu đương bình thường còn khó khăn hơn.

Văn Dư cảm thấy đau đầu nên khi lên máy bay liền đắp chăn ngủ. Mãi đến lúc máy bay hạ cánh cũng không nói chuyện với ai. Lưu Gia Văn cho rằng cô vì lo lắng chuyện tình của dự án và không nghỉ ngơi đầy đủ.

Vừa đến khách sạn, Văn Dư liền không thể chờ được mà gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm nhưng nàng lại tắt máy. Lúc này Lương Vận Hàm còn chưa tới thành phố S, Văn Dư cảm thấy cảm giác khó chịu khi xa cách này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của cô. Vừa nghĩ tới những tháng ngày hai người ở cùng nhau ít mà xa cách nhiều, Văn Dư cảm thấy buồn phiền trong lòng.

Lương Vận Hàm giờ khắc này cũng ngồi ngẩn người ở khu nghỉ ngơi, Sùng Hân đi đến đưa cho nàng một bình nước,

"Chị cãi nhau với Văn Dư sao?"

"Không có."

"Vậy sao chị lại bày ra bộ dạng thần thờ?"

Lương Vận Hàm thở dài,

"Chị không nghĩ rằng vừa mới ở cùng nhau liền phải xa cách lâu như vậy. Chị cảm giác có chút không dễ chịu."

"Ai da, lời này là từ mỹ nhân lạnh lùng của chúng ta nói ra sao!"

Lương Vận Hàm liếc nàng một cái không lên tiếng. Sùng Hân ngồi xuống bên cạnh nàng, nói:

"Hai người mới quen nhau mấy ngày liền lưu luyến như vậy rồi ! Xem ra, tình yêu thực sự kỳ diệu, có thể khiến băng cứng hóa thành đầm nước nhu hòa."

"Chị gặp Ngô Linh Nam ngày hôm qua rồi."

"Hả? Chuyện thế nào?"

Tính bà tám của Sùng Hân lập tức nổi lên, con mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, chờ nàng nói.

Lương Vận Hàm đem chuyện ở tiệc tối hôm qua kể sơ lược cho Sùng Hân. Sùng Hân nghe xong, trầm mặc một hồi, nói:

"Ngô Linh Nam này rõ ràng là muốn tranh giành Văn Dư mà!"

Lương Vận Hàm không lên tiếng.

"Sau đó Văn Dư có nói gì với chị không?"

"Còn chưa kịp nói nàng liền vội vã đi Đài Bắc rồi."

"Em cảm thấy Văn Dư nếu xác định cảm tình với chị, thì chắc trong lòng nàng cũng có phần chắc chắn. Người như nàng cũng không suy nghĩ nông cạn!"

Lương Vận Hàm cười nói:

"Em thật hiểu rõ người ta! Chỉ một đôi bông tai liền mua được em rồi!"

"Em nhận là vì mặt mũi của nàng thôi!"

"Thật không? Chị như thế nào lại thấy mắt em đều tỏa sáng cơ chứ?"

Ngày đó Văn Dư đưa nàng là một bộ bông tai thủ công tinh xảo, trên bông tai đính một viên mã não tinh xảo, tạo hình phi thường đặc biệt. Sùng Hân liếc mắt nhìn liền yêu thích không rời.

"Ách. Dù nói thế nào, hai người phải tập trung phát triển tình cảm mới là quan trọng nhất!"

Lương Vận Hàm cười như không cười liếc nàng một cái, nha đầu chết tiệt này, nói lảng sang chuyện khác!

"Chị Hàm, chuyện của hai người tiến triển cũng coi như nhanh, đây là chuyện tốt. Hai người dù cách xa lâu như vậy nhưng cuối cùng cũng sẽ gặp lại."

Lương Vận Hàm hơi cười cười, đúng vậy, cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Chờ máy bay hạ cánh xuống thành phố S thì trời đã khuya. Vừa xuống máy bay lên xe buýt, Lương Vận Hàm không thể chờ được mà mở điện thoại, chỉ một chút, âm thanh thông báo, nhắc nhở không ngừng vang lên. Lương Vận Hàm không kịp đọc hết, đầu tiên nhấn cho Văn Dư nói mình tới rồi.

"Em đến rồi."

"Em mới vừa xuống máy bay à?"

"Ừ. Chị đang làm gì vậy?"

Một tấm hình chụp buổi họp được gửi tới, còn có một khuôn mặt ủ rũ chán chường. Miệng Lương Vận Hàm nhếch lên, Sùng Hân bên cạnh nhéo nhéo cánh tay nàng, nghiêng người lại thì thầm,

"Này! Kín đáo một chút! Chị sợ người khác không biết chị đang yêu phải không!"

Lương Vận Hàm giương mắt cười tủm tỉm nhìn Sùng Hân một chút, không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục gọi nhắn tin. Sùng Hân lườm một cái rồi không để ý tới nàng.

"Chị ăn cơm chưa?"

"Rồi, kêu thức ăn nhanh. Em thì sao? Đói bụng chưa?"

"Em không đói."

"Chút nữa em đi khách sạn hay là về nhà chúng ta?"

Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, trả lời:

"Đi khách sạn."

"Em có nhà sao không trở về! Đêm mà không về nhà!"

Trong mắt Lương Vận Hàm tất cả đều là ý cười.

"Chị làm việc đi. Khi nào đến khách sạn em nói cho chị biết."

"Phu nhân, chị nhớ em."

Nhìn tin nhắn này, Lương Vận Hàm tưởng tượng được Văn Dư ở đầu bên kia điện thoại đang mang bộ dáng động vật nhỏ, ánh mắt vô cùng đáng thương, trong lòng lập tức cảm thấy mềm mại vô cùng. Lương Vận Hàm nghĩ một hồi, vẫn là nhắn vài chữ gửi đi.

Văn Dư bên này vừa nghe Lưu Gia Văn cùng người của phòng kỹ thuật thảo luận, vừa nhìn chăm chăm điện thoại. Đỉnh một tiếng, cô nhanh chóng mở tin nhắn xem, sau đó cười đến mặt mày hớn hớn. Trên điện thoại là ba chữ: "Em cũng vậy."

"Đọc được lời của phu nhân, nhất thời huyết mầu sôi sục! Tiếp tục làm việc đi, đêm nay ai cũng đừng nghĩ đến việc đi về! Tất cả đều phải ở lại tăng ca hết!"

Lương Vận Hàm cười đến nỗi vai run lên, Sùng Hân ngắt ngang một hồi.

Chớp mắt đã hơn một tuần lễ trôi qua, Văn Dư bên kia vẫn còn đang bận rộn. Nhân viên kỹ thuật cho dù không ngừng tăng ca khắc phục nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề. Cao Lam giờ khắc này ngồi ở văn phòng nhìn Văn Dư đối diện, không nói gì. Văn Dư gầy đi trông thấy, mắt thâm quầng thấy rõ.

"Văn Dư, cuối cùng em có chấp để làm gì? Nếu Tân Nguyên có ý định hợp tác, tại sao chúng ta không chọn bọn họ?"

Văn Dư cào cào mái tóc ngắn, cau mày nói:

"Bọn họ rõ ràng có ý, hơn nữa ra giá rất cao."

"Văn Dư, ở thương trường chỉ nói chuyện làm ăn. Hiện tại chúng ta gặp khó khăn về mặt kỹ thuật, nếu tiếp tục như thế không chỉ hao tổn nhân lực càng ngày càng nhiều, hơn nữa rất có khả năng những cố gắng này cũng sẽ vô dụng, em hiểu được không? Lễ nào em không hiểu được đạo lý phải dừng lại đúng lúc sao?"

Văn Dư vuốt mày, không lên tiếng.

"Chị không hiểu em cuối cùng lo lắng việc gì. Scandal lúc trước Ngô Linh Nam dựng ra, không phải em cũng không có biện pháp giải quyết sao. Vậy bây giờ em có ý gì?"

Văn Dư bây giờ thực sự đúng là không có lý do gì để cự tuyệt cảnh ô-liu (biểu tượng hoà bình) của Tân Nguyên. Tân Nguyên thông qua nhiều cách để trực tiếp tìm gặp Cao Lam, đồng thời nhiều lần phái người đến đây nói chuyện hợp tác. Văn Dư không phải không biết, nhưng là Tân Nguyên ước lượng giá hạng mục này cao đến mức không hợp lý, sau đó nhân lúc công ty gặp trục trặc kỹ thuật đứng ra nói muốn hợp tác, đây không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao!

Chuyện lúc trước không tính không có nghĩa Văn Dư còn có thể tiếp tục bỏ qua những hành động này của Tân Nguyên. Mặc dù Văn Dư biết không nên để bụng, nhưng là vẫn không thể cam tâm được. Hiện tại, Cao Lam đều đã tìm đến mình nghiêm túc thảo luận chuyện này, Văn Dư nghĩ thầm sợ sẽ tránh không khỏi. Nàng không thể không nghiêm túc xem xét lần hợp tác này.

"Em biết rồi. Trở lại em liền chuẩn bị hợp tác. Thế nhưng em không thể chấp nhận điều kiện Tân Nguyên đòi hỏi, bọn họ nâng giá kỹ thuật này cao như

vậy rồi đến hợp tác, rõ ràng quá khinh thường chúng ta."

Cao Lam rót cục mỉm cười,

"Có biện pháp dự phòng rồi à?"

"Đội tin tức của em đi."

Cao Lam gật đầu, nâng tin tưởng năng lực Văn Dư. Chuyện scandal nàng không có giải quyết khoa trương, mà là lựa chọn làm việc kín đáo, khiến Cao Lam có chút ngoài dự tính. Dù sao người bên Hội Đồng Quản Trị đều bày tỏ nghi hoặc rất nhiều, chuyện này rất có thể trở thành một nhược điểm trong tương lai.

Hơn nữa dự án đang gặp khó khăn kỹ thuật, mà Tân Nguyên lại đúng thời gian đó tìm mình, dễ khiến người ta nghi ngờ Văn Dư cùng Ngô Linh Nam trong lúc đó có quan hệ.

Thế nhưng, người này là Văn Dư, là người Cao Lam một tay bồi dưỡng, nhìn nàng trưởng thành, Cao Lam biết trí tuệ cùng thủ đoạn của Văn Dư. Bởi vậy nàng lựa chọn yên lặng xem tình hình. Thế nhưng không nghĩ tới kéo dài như vậy, phòng kỹ thuật bên kia một điểm tiến triển đều không có, nếu tiếp tục đi xuống chắc chắn sẽ càng nguy hiểm. Mặc kệ hợp hay không hợp, lần này đều nên hợp tác. Nhưng Văn Dư lại chậm chạp bất động, bướng bỉnh không chịu nói hợp tác, ngay cả Cao Lam cũng bắt đầu không hiểu Văn Dư muốn thế nào.

"Lam tỷ, hôm nay em trở về thành phố T. Chuyện bên này để Lưu Gia Văn xử lý."

"Được. Thế nhưng không thể quá một tháng. Chuyện này nhất định phải làm xong trước năm mới."

"Hiểu rõ. Tân Nguyên đã có thành ý, hợp tác dĩ nhiên sẽ thuận lợi."

Cao Lam nhìn Văn Dư một lúc, vẫn không có nói cái gì. Hai người lại nói một chút chuyện không quan trọng, Văn Dư liền tạm biệt rồi đi.

Ngày hôm nay về thành phố T, Lương Vận Hàm đi qua phòng chờ, hướng cửa lên máy bay đi đến. Mọi người đa số đều đối với nữ tiếp viên hàng không rất yêu thích cùng hâm mộ, đặc biệt Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân rất thu hút sự chú ý, một đường đi tự nhiên thu hoạch không ít ánh mắt.

Hành khách bắt đầu đăng ký, Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân đứng ở cửa khoang chào. Khi Văn Dư đột nhiên xuất hiện, Lương Vận Hàm cùng Sùng Hân đều ngây ngẩn cả người. Văn Dư cùng hai người gật đầu cười cười liền vào khoang ngồi.

"Chị không phải nói Văn Dư đang ở Đài Bắc sao?"

Sùng Hân nhỏ giọng hỏi.

Lương Vận Hàm tuy rằng mặt ngoài khôi phục mỉm cười chào đón khách, nhưng lòng đã sớm rối loạn. Rõ ràng trước lúc đăng ký hai người còn nói chuyện, làm sao trong nháy mắt cô lại xuất hiện nơi này?

Văn Dư tâm tình rất sung sướng, cô cố ý đi máy bay trước tới thành phố X, sau đó ở phi trường đợi ba tiếng để tặng một niềm vui bất ngờ cho Lương Vận Hàm. Văn Dư nhớ Lương Vận Hàm nhớ tới khó chịu, từ lúc nhìn thấy Lương Vận Hàm ở sân bay mặc đồng phục xinh đẹp đi xuyên qua phòng chờ, Văn Dư liền cảm thấy cả người toả nhiệt. Lương Vận Hàm vóc người quá mức xinh đẹp, đặc biệt là chân rất dài, đường nét vô cùng quyến rũ. Một bộ đồng phục đã khiến Văn Dư hận không thể tiến lên ôm chặt lấy Lương Vận Hàm! Rốt cục đợi được tới lúc đăng ký, khi đến gần nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Lương Vận Hàm, trong lòng Văn Dư như bị hàng ngàn con mèo quấy phá, đã muốn hôn nàng ngay lập tức!

Lương Vận Hàm ngồi một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vị trí Văn Dư. Nàng có chút mỉm cười, thế nhưng xung quanh đều là đồng nghiệp, Lương Vận Hàm chỉ có thể nhịn. Hơn nữa vào lúc này nhịp tim cũng dần dần ổn định lại, lý trí trở về, Lương Vận Hàm bắt đầu cảm thấy nhớ nhung nhiều ngày như vậy tựa hồ sắp phá tan giới hạn kia, để cho mình kích động không thôi. Nhưng ngoài kích động thì nàng không biết mình muốn làm gì, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Máy bay bắt đầu vững vàng, đèn phục vụ sáng. Lương Vận Hàm vừa nhìn dây số không nhìn được nhếch miệng lên, quả nhiên là tên kia! Sùng Hân ở bên cạnh lườm nàng một cái,

"Mau đi đi! Hành khách của chị đợi không nổi phải gọi rồi kìa!"

"Đừng nói nhảm!"

Lương Vận Hàm nhắc Sùng Hân một câu, vội vã đứng dậy hướng Văn Dư đi đến.

Tắt đèn phục vụ, Lương Vận Hàm trên mặt mang nụ cười chuyên nghiệp, nhưng âm thanh có chút run run, nàng cúi người nói:

"Xin hỏi ngài có nhu cầu gì?"

"Àch, có chút rắc rối, có thể giúp tôi một việc hay không, chúng ta đi phòng rửa tay rồi nói?"

Văn Dư vẻ mặt có chút lúng túng. Lương Vận Hàm cho rằng cô thực sự gặp chuyện gì, nhanh chóng cùng Văn Dư đi đến phòng vệ sinh. Vừa vào phòng

rửa tay, Văn Dư liền quay người khóa cửa. Cô kéo Lương Vận Hàm một cái, môi dán tới chặt chẽ. Lương Vận Hàm chỉ kịp "Ân" một tiếng, liền chìm đắm trong sự tưởng niệm cùng nhiệt tình. Môi Văn Dư lạnh lạnh, hương trà quen thuộc trên người, tiếng hít thở bên tai càng ngày càng nặng cùng nhiệt khí phun ở trên mặt khiến đầu óc Lương Vận Hàm dần dần trở nên mơ hồ, nàng cả người mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào trong ngực Văn Dư, mặc cô muốn gì cứ lấy.

Văn Dư cảm thấy lòng nhưng nhớ càng nhiều thêm như đồi núi lấp biển mà tới. Rõ ràng người yêu ở ngay trong lòng, nhưng là chính là không nhìn được lại ôm chặt thêm một chút. Cánh môi mềm mại khiến người ta muốn ngừng mà không được, đầu lưỡi Văn Dư đẩy hàm răng, tiến quân thần tốc. Đầu lưỡi đảo qua khoang miệng đối phương, Văn Dư còn thấy giống như không đủ, ngậm lấy lưỡi Lương Vận Hàm kéo về phía mình, chuyên tâm nhắm nháp. Lương Vận Hàm chỉ cảm thấy đầu lưỡi tê tê, đầu óc trống rỗng.

Không khí càng ngày càng nồng nàn, khoang ngực cũng càng ngày đè nén, Lương Vận Hàm rốt cục không nhìn được nghiêng đầu qua một bên, miệng mở lớn thở dốc. Văn Dư một bên vuốt ve người trong lòng, một bên hôn nhẹ chóp mũi, mắt, lông mày Lương Vận Hàm, toàn bộ Lương Vận Hàm đều hấp dẫn người như vậy, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

"Chị rất nhớ em."

Văn Dư thấp giọng nói bên tai Lương Vận Hàm.

Hơi nóng phun lên tai cùng giọng nói trầm thấp chọc Lương Vận Hàm cho không ngừng run rẩy. Văn Dư nhếch miệng lên, nở nụ cười xấu xa, sau đó ngậm lấy vành tai khéo léo. Quả nhiên người trong ngực lập tức cứng lại, Văn Dư thực sự không nhìn được, cọ má vào Lương Vận Hàm bật cười.

Lương Vận Hàm đánh cô một hồi, muốn thoát ra. Văn Dư cười hi hi không chịu, hai người náo loạn một hồi.

Lương Vận Hàm trên mặt đỏ ửng, sống mắt lưu động, miệng nhỏ khẽ nhếch, thân thể bởi vì hô hấp dồn dập mà hơi run rẩy, Văn Dư lại lập tức cảm thấy khô nóng, gấp gáp hôn tiếp. Lương Vận Hàm không cần nói, bị nàng ôm lấy hôn một lúc. Hai người mới rời nhau ra, thở gấp gấp.

"Chúng ta ở đây lâu quá rồi, phải đi ra thôi."

Lương Vận Hàm trên mặt vẫn còn đỏ ửng, thể nhưng giọng nói có chút sốt ruột.

Văn Dư cũng biết, vừa nãy sau lưng đã có tiếng nói bên ngoài. Cô lưu luyến không rời, buông Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm quay người soi gương sửa soạn quần áo, Văn Dư dựa cửa cười tà.

Lương Vận Hàm trừng Văn Dư qua gương một chút, Văn Dư cau mày lại, giả bộ như lại định hôn Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm nhanh chóng nghiêng người trốn, một bên đẩy Văn Dư. Thế nhưng lại không dám lớn tiếng, chỉ có thể vội vàng xin tha.

Hiếm thấy nhìn thấy Lương Vận Hàm chịu thua, Văn Dư hết sức vui vẻ. Tiến tới hôn mặt nàng một cái mới buông ra. Lương Vận Hàm không dám tiếp tục chọc giận cô, bằng không các đồng nghiệp nhất định sẽ nhận ra được có chuyện không ổn. Nàng lần thứ hai kiểm tra bản thân một chút, ngoại trừ son môi đều bị ăn hết, còn lại cũng bình thường.

Nàng xoay người nhìn Văn Dư, ánh mắt người kia lại trở nên thâm trầm. Lương Vận Hàm nhanh chóng cúi đầu, giúp cô chỉnh y phục bị nhăn. Văn Dư tùy ý để Lương Vận Hàm chỉnh trang, chỉ là cô nhìn chăm chăm nàng, cảm giác giống như xem mãi cũng không đủ.

"Được rồi, đi ra ngoài đi."

"Xuống máy bay chị chờ em ở cạnh phòng tổng hợp."

Lương Vận Hàm gật đầu, mau chóng mở ra cửa phòng đi ra ngoài. Văn Dư hít thở sâu mấy lần, mở vòi sen rửa tay một cái, ổn định lại. Đợi một chút mới đi ra ngoài.

Lương Vận Hàm sửa lớp trang điểm, trên mặt đỏ ửng vẫn chưa biến mất hoàn toàn, Sùng Hân đã sớm chú ý tới hai người bọn họ cùng đi vào phòng rửa tay. Nàng hết bần tiện tiến tới góp mặt,

"Chị làm chuyện xấu nha!"

Lương Vận Hàm bình tĩnh trừng nàng một chút, nhưng trên mặt đỏ ửng tựa hồ lại xuất hiện.

"Hai người thật biết cách chơi kích thích a! Cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía 3 vụn dăm trên không. . ."

Lương Vận Hàm vội vã che miệng Sùng Hân, giận dữ trừng mắt nhìn nàng nói không ra tiếng.

Sùng Hân cười đến nổi mặt mày cong cong, hai tay giơ lên tỏ vẻ đầu hàng, Lương Vận Hàm mới chịu buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Văn Dư Bắt Đầu Phản Công

Văn Dư vừa xuống máy bay, ra xe đỗ cạnh phòng tổng hợp chờ Lương Vận Hàm. Nàng cầm điện thoại lên, bấm gọi điện thoại A Tả .

"Mọi việc bên kia thế nào rồi? Phân tích tài chính thì sao? Ừ, được rồi, mau chóng gửi cho tôi. Tôi đã về thành phố T rồi. Ừm, chuẩn bị tốt việc thu xếp sau đó, tuyệt đối không thể đả thảo kinh xà. Còn có, ngày mai giúp tôi hẹn giờ gặp lãnh đạo, tôi tự mình đi."

Cúp điện thoại, Văn Dư một tay chống trên cửa xe, một tay xoay điện thoại chơi. Ánh mắt nhìn về phía xa, bỗng nhiên khóe miệng hiện ra một tia cười, Ngô Linh Nam, hình như tôi làm gì đều có lợi cho cô.

Buổi tối hai người nằm ở trên giường kể về nhớ nhung trong nhiều ngày qua, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Văn Dư rất nhanh tiếp.

"Ừm Tôi đây liền nhìn. Chuyện ngày mai sắp xếp xong rồi sao? Nha? Nàng đêm nay cũng đến ? Bị huỷ bỏ? Chuyện khi nào? Nay cũng không phải chuyện tốt. Bên đại học T nói thế nào?"

Văn Dư nhẹ nhàng đứng dậy, đem chăn đắp kín Lương Vận Hàm, hôn gò má của nàng, nhẹ giọng nói: "Em ngủ trước đi" , liền đứng dậy đến phòng khách nói chuyện điện thoại.

Lương Vận Hàm lúc này tham luyến mùi hương người kia lưu lại trong chăn. Lương Vận Hàm biết công việc Văn Dư gần đây gặp rắc rối không nhỏ, chỉ là thời điểm Văn Dư ở cùng nàng, qua tin nhắn hay gọi điện đều rất ít đề cập tới. Không biết tại sao, trong đầu của nàng bỗng nhiên thoáng qua hình dáng Ngô Linh Nam, là người phụ nữ kia sao?

Lương Vận Hàm lần qua lộn lại không ngủ được, liền đứng dậy đi nhà bếp pha trà cho Văn Dư. Văn Dư vẫn còn đang gọi điện thoại, Lương Vận Hàm chỉ nghe nàng nói "Tân Nguyên" nhiều lần, quả nhiên lại là Ngô Linh Nam. Đang lúc suy tư, trên người bỗng nhiên ấm áp, Văn Dư khoác một cái áo trên người nàng, lập tức kéo nàng vào cái ôm quen thuộc.

"Chị đánh thức em?"

"Không có, em ngủ không được. Giúp chị pha chén trà."

Văn Dư hôn tai Lương Vận Hàm một cái,

"Những việc này chị tự làm được rồi. Em nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Lương Vận Hàm lắc đầu một cái, xoay người đối mặt Văn Dư thật lòng nói:

"Chị bây giờ không còn một mình nữa, phải chú ý thân thể. Em không hy vọng xa vời đến mức đại phú đại quý, em chỉ hi vọng hai người có thể khỏe mạnh hạnh phúc nhau đi đến cuối đời."

Văn Dư mỉm cười gật đầu,

"Chị sau này tận lực hạn chế thức đêm. Có được hay không?"

Lương Vận Hàm nghiêng đầu nhìn Văn Dư,

"Chị toàn nói, nói xong cũng không làm."

Văn Dư cười hắc hắc không lên tiếng. Lương Vận Hàm do dự một chút, nói rằng:

"Là bởi vì Tân Nguyên sao?"

Văn Dư gật đầu,

"Ừm. Chị tựa hồ cũng đã nhân nhượng nhiều lắm. Hiện tại chị phải để Tân Nguyên biết, việc gì cũng có giới hạn, nếu vượt qua ranh giới đó, với người với ta cũng không tốt."

Lương Vận Hàm không nói nữa, Văn Dư nắm tay kéo nàng vào chăn, bật đèn ở đầu giường, vỗ nhẹ nhẹ dỗ Lương Vận Hàm ngủ. Nhiều ngày đi lại bên ba cũng làm cho Lương Vận Hàm cảm thấy cơ thể sắp không chống đỡ được nữa, trước khi rơi vào trạng thái ngủ say, nàng còn nghĩ ngày mai phải làm đồ ăn cho Văn Dư bồi bổ thân thể.

Nhẹ nhàng hôn mắt Lương Vận Hàm, Văn Dư đứng dậy trở lại phòng khách. Mở ra máy tính bảng tìm đọc thư, thấy bảng excel Amy gửi tới, Văn Dư nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Văn Dư vừa đến công ty, Amy liền nâng một chồng giấy tờ đi vào để ký tên. Nhạc Linh Uyển cũng xuất viện, mang theo đồ ăn sáng gõ cửa đi vào. Văn Dư giương mắt nhìn về phía nàng, hai người đều nở nụ cười.

"Gia Vân nói cậu ở Đài Bắc như bị Diệt Tuyệt sư thái nhập vào người, ngày ngày mọi người gặp đều phải né."

Văn Dư vui vẻ, không lên tiếng.

"Ăn sáng trước đi, cơm nước xong rồi ký!"

Văn Dư ngừng bút, theo Nhạc Linh Uyển đi tới ghế sofa, ăn điểm tâm.

"Ngày kia đầu thầu cậu sẽ tự mình đi sao?"

"Đương nhiên."

"Mang thêm ai?"

"Amy, A Tả, cậu, bốn người chúng ta."

"Buổi trưa giúp cậu hẹn Vương chủ nhiệm cùng Trương trưởng phòng."

Văn Dư gật đầu,

"Dạ dày cậu thế nào rồi?"

"Đã sớm không sao rồi. Các người chỉ chuyện bé xé ra to."

"Phải chăm sóc tốt mới được, buổi trưa cậu mang trợ lý đi cùng đi, chính mình uống ít rượu thôi."

"Tiếp viên trưởng xinh đẹp của cậu đâu?"

"."

"Nói một chút đi mà, đừng nhỏ mọn như vậy!"

"."

Nhạc Linh Uyển vừa định tiếp tục trêu ghẹo, Amy đi vào, nói Ngô Linh Nam của Tân Nguyên gọi đến, muốn gặp Văn Dư, nói có chuyện muốn nói. Văn Dư khẽ mỉm cười, gật đầu. Bên cạnh Nhạc Linh Uyển không nhịn được rung mình một cái. Nhiều năm hiểu rõ, chỉ cần Văn Dư lộ ra vẻ mặt này, chính xác là chuyện không tốt. Ôi, Ngô Linh Nam sao phải nhất định trêu chọc Văn Dư đây? Đừng xem Văn Dư mặt ngoài một bộ mặt lạnh nhạt, kỳ thực rất phúc hắc a!

"Cậu chắc bận rồi. Minh đi trước. Hôm nào mang tiếp viên trưởng của cậu ra gặp mặt nha."

Văn Dư gật đầu, nói với Amy:

"Chuẩn bị một phòng họp nhỏ, gọi A Tả đến luôn."

Khi Lương Vận Hàm thức dậy, bên người đã sớm không còn ai. Nàng đứng dậy thu thập sửa sang một chút, ra khỏi nhà đi siêu thị. Nghĩ đến đôi mắt thâm quầng của Văn Dư, Lương Vận Hàm đau lòng. Từ lúc hai người ở cùng nhau, Văn Dư nhiều lần đi làm về sớm, Lương Vận Hàm biết rõ, cô nhất định là làm việc tăng ca vất vả để về nhà sớm. Hơn nữa mấy ngày không gặp, lúc ôm Văn Dư cảm giác gầy đi trông thấy, vì lẽ đó Lương Vận Hàm quyết định làm đồ ăn ngon để tắm bổ Văn Dư một chút.

Nàng mua một ít nguyên liệu cùng một con gà ác. Văn Dư không thích canh xương, nhưng đối với canh gà thì còn có thể ăn. Đây là do đêm đó Nhạc Linh Uyển nằm viện, lúc hai người đi ăn tối Lương Vận Hàm đã thầm ghi nhớ. Lương Vận Hàm nhìn một lúc, vui vẻ chọn nguyên liệu nấu ăn. Từ khi Văn Dư vào ở đến nay vật dụng hàng ngày trong nhà đều được chuẩn bị đầy đủ, Lương Vận Hàm rất vui vẻ. Cảm thấy càng ngày càng giống một tổ ấm, hai người phân công rõ ràng, đều suy nghĩ vì nhau, chuyện có thể làm đều cố gắng làm tốt. Kỳ thực hạnh phúc thật sự rất đơn giản, chính là có một người đồng ý chịu trách nhiệm với mình, có thể cùng chịu che chở mình. Đang nghĩ ngợi, điện thoại vang lên, Lương Vận Hàm nhìn thấy số điện thoại của nhà, có chút bất ngờ.

"Alo? Mẹ?"

"Tiểu hàm, đang làm gì thế?"

"Con mua đồ ở siêu thị. Có chuyện gì không mẹ?"

"Không có chuyện gì, chính là muốn gọi con. Sắp tới năm mới, con khi nào trở về?"

"Nha, bên này còn phải xem sự sắp xếp của công ty. Thế nhưng nếu trước năm mới có thời gian, con định đi về một chuyến. Con có chút nhớ ba mẹ."

Đầu điện thoại bên kia có im lặng một chút, sau đó là nghe tiếng mẹ cười,

"Vậy thì trở về thăm, mẹ cho con ăn canh cá."

"Được! Con theo dõi tình hình công việc bên này, xác định được rồi liền nói cho mẹ biết."

"Ừm, đến lúc đó mẹ với cha đi đón con."

"Ha ha, tốt."

Hai mẹ con hàn huyên một lúc thì cúp điện thoại. Lương Văn Hàm trong lòng hơi bất ngờ, mẫu thân rất ít gọi điện thoại đến, hơn nữa cũng không giỏi về biểu đạt tình cảm. Tính tình của mình giống mẹ, vì lẽ đó hai mẹ con ở trong điện thoại rất ít khi nói chuyện dè dàng. Là mình thay đổi hay là mẹ thay đổi? Nhưng dù sao, cảm giác này rất tốt. Suy nghĩ muốn về nhà trước đây vì mẫu thân điện thoại đột nhiên trở nên hơi gấp gáp hơn rồi.

Amy đưa Ngô Linh Nam đang đợi mang tới phòng họp nhỏ, liền dẫn Văn Dư đến đây.

Nhìn Văn Dư đối diện nói chuyện chậm rãi, tâm tư Ngô Linh Nam có chút mơ hồ. Nhiều ngày không gặp, Văn Dư ngoại trừ gầy đi một ít, tựa hồ không có thay đổi gì lớn.

"Người bên cạnh tôi chính là bộ trưởng phụ trách dự án hạng mục, Tả Hạng, Tả tổng."

Tả Hạng là bạn Văn Dư thời đại học, là một trong những bạn bè thân thiết hiếm có của Văn Dư ở đại học. Hai người gặp nhau lúc thi biện luận, cũng từ đây "tâm đầu ý hợp", sau đó trở thành bạn bè tốt. Hai người quá thân nhau, thậm chí đồng hóa giới tính đối phương. Như Tả Hạng nói vừa là một đôi bạn gay tốt vừa là chị em gái. Lúc còn chưa tốt nghiệp đại học Tả Hạng liền tuyên bố đời này cùng Văn Dư kề vai sát cánh, hấn rất có năng lực, thể nhưng tính cách theo đuổi tự do quá mức, không thích hợp làm cho công ty cũng không thích hợp tự làm chủ. Hấn tin tưởng Văn Dư, hiểu rõ Văn Dư, Văn Dư cũng tin tưởng hấn, hiểu rõ hấn. Lúc tốt nghiệp, Văn Dư hỏi Tả Hạng có muốn cùng làm việc với cô hay không, Tả Hạng không chút do dự liền gật đầu đồng ý. Thế nhưng điều kiện là phải tiếp tục chấp nhận sự tùy tính của hấn, Văn Dư lúc đó cho hấn một cước, trong miệng lẩm bẩm mắng hấn thích ra vẻ ta đây, nhưng cánh tay lại quàng vai Tả Hạng, giống như trước kia, hai người tiếp vừa đi vừa hát hò ngêu ngao.

Những năm gần đây, hai người giúp đỡ lẫn nhau, khích lệ lẫn nhau, cảm tình đã sớm thăng hoa đến tình thân rồi. Tả Hạng là người rất coi trọng tình nghĩa, quan hệ bạn bè rất rộng. Thế nhưng cũng thường xuyên sẽ gặp rắc rối, ý vào chính mình tưởng mạo năng lực cũng không tệ, lưu luyến tình trường không ít. Văn Dư nhiều lần phê phán hấn lạm tình, thế nhưng vô dụng. Tả Hạng kỷ thực trong lòng vẫn thích Nhạc Linh Uyển, thế nhưng đánh chết cũng không dám nói. Văn Dư đã sớm nhìn ra gian tình giữa hai người bọn họ, tuy rằng vừa thấy mặt đã làm phiền, nhưng thật ra Tả Hạng luôn bảo vệ Nhạc Linh Uyển nhất.

Như ngày đó Nhạc Linh Uyển dạ dày xuất huyết nằm viện, buổi tối hôm sau Dương Văn Thành đã bị người đánh gãy hai cái xương sườn, mặt xưng phù như đầu heo nhìn không ra người. Văn Dư âm thầm thở dài nhưng là cũng hết cách rồi, nàng đã có ý gạt Tả Hạng, nhưng là vẫn để cho hấn biết được.

Kỷ thực Dương Văn Thành bị đánh, đối với sự tiến triển của dự án không có chỗ tốt nào cả, nên mọi người đều không rõ rốt cuộc là do ai làm.

Tối hôm qua trong điện thoại Amy nói Dương Văn Thành thương thế còn chưa điều trị tốt, đã bị chuyển đến một thành phố khác, thay thế chức vụ là Phó Hiệu Trưởng đại học T. Bởi vậy, cho dù lãnh đạo đại học T không nói, cũng gây phản cảm rất lớn. Đây không phải là hành động ý thể hiếp người sao! Bởi vậy việc phát triển dự án sau đó gặp vấn đề, Lưu Gia Văn tìm lãnh đạo hợp tác, người ta cũng chỉ cử mấy người lại đây hỗ trợ tượng trưng, cũng không bỏ công bỏ sức hỗ trợ.

Chuyện Dương Văn Thành bị đánh tuy rằng Văn Dư cảm thấy gay go, thế nhưng nàng cũng có thể đối phó. Nàng hiểu rõ Tả Hạng, cũng thật sự đau lòng Nhạc Linh Uyển bị bắt nạt. Bởi vậy dù Cao Lam hỏi, Văn Dư cũng cắn răng tuyệt không thừa nhận. Nhạc Linh Uyển sau khi biết, lòi Tả Hạng ra mắng cho một trận, sau đó cũng tránh mặt không gặp.

Tả Hạng một mình ảo não, nghe nói Dương Văn Thành bị điều đi, hấn mới ý thức được chuyện thật sự phức tạp. Chuyện Dương Văn Thành, hấn lại bị đẩy vào một vị trí khó xử bị động, làm kẻ thế mạng. Thêm vào đó dự án chậm chạp không có tiến triển, còn có scandal trên tạp chí trước đây, hiện tại, tập đoàn cùng tình huống bên này cực kỳ bất lợi cho Văn Dư.

Tả Hạng nghiêm túc suy nghĩ đầu đuôi sự tình, cảm thấy rất có thể là Tân Nguyên từng bước đào hố. Như vậy mục đích của bọn họ đúng là Văn Dư sao? Văn Dư từ đầu đến cuối không có hỏi Tả Hạng, hai người thậm chí đều không có nói một chữ về chuyện này. Dù sao nhiều năm đã sớm hiểu ý nhau rồi.

Cũng may Văn Dư có chuẩn bị, khoảng thời gian này Tả Hạng vẫn buồn bực làm theo sự giao phó của Văn Dư. Cuối cùng cũng xong, sắp có màn hay để coi rồi.

Hấn đã nói qua a! Văn Dư sao có thể bởi vì quen bạn gái mà trở nên lương thiện! Cô chính là người phúc hắc nhất hấn từng gặp! Lại như hiện tại, Văn Dư cười giới thiệu mình, kỷ thực ánh mắt liên tục nhìn chằm chằm nhất cử nhất động Ngô Linh Nam đây.

Tả Hạng đối với Ngô Linh Nam cũng không ấn tượng. Sau chuyện scandal, Văn Dư gọi điện thoại kêu hấn điều tra chuyện Ngô Linh Nam ở đại học A, hấn phỉ đi không ít sức lực, tìm lại trường phòng giáo vụ năm đó để có được những tư liệu kia.

Mỗi lần Văn Dư giao Tả Hạng làm cái gì, hấn liền đặc biệt hưng phấn. Hấn giải thích là do mỗi lần như thế hấn đều có loại cảm giác kích động cùng niềm

tự hào mãnh liệt khi được tổ chức thừa nhận năng lực và trao cho nhiệm vụ quan trọng cơ mật, Nhạc Linh Uyển mỗi lần đều nói hấn chính là kẻ biến thái.

Tà Hạng đối với Ngô Linh Nam không có ấn tượng, nhưng Ngô Linh Nam đối với Tà Hạng lại có hiểu biết không nhỏ. Lúc đi học, Tà Hạng khôi ngô đẹp trai, có tài, học giỏi, lại mang dáng vẻ lưu manh cả lợ phất phơ, năm đó cũng coi như là nhân vật nổi tiếng trong trường. Nàng từng tưởng Tà Hạng là bạn trai Văn Dư, bởi vậy tốn không ít công sức điều tra hấn. Sau đó biết hai người bọn họ chỉ là bạn bè thân thiết, lúc này mới coi như thôi. Thời gian qua đi nhiều năm như vậy, mọi người lại gặp mặt.

Tà Hạng luôn rất biết nịnh nọt phụ nữ, đặc biệt là mỹ nữ. Hấn ngồi đối diện Ngô Linh Nam nói chuyện một chút, rất nhanh đã bàn về vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Đàm Phán Ân Ái Không Bài Trừ Lẫn Nhau

Editor: VũPhi (PhiVũ)

Beta: Jane Trịnh

"Văn tổng, không vòng vo nữa, tôi muốn trực tiếp thuyết minh mục đích đến đây của tôi. Tôi đại diện Tân Nguyên, thành tâm muốn cùng hợp tác với Hành Nhất mở rộng nghiên cứu phát triển dự án 'ZZZ'. Không biết ý Văn tổng thế nào?"

Văn Dư mỉm cười nói: "Ngô tổng, thứ tôi nói thẳng, Tân Nguyên cũng không có thực lực xây dựng nghiên phát 'ZZZ', cho dù là hạng mục hợp tác, cũng khuyết thiếu... ít nhất... Là kinh nghiệm. Thế nhưng tôi xem Ngô tổng trái lại vẫn tràn đầy vẻ tự tin."

Ngô Linh Nam nhìn Văn Dư mỉm cười đáp: "Tân Nguyên quả thực không có năng lực tự mình nghiên cứu phát triển, nhưng là chúng tôi trong tay có Hành Nhất rất cần kỹ thuật độc quyền. Có cái này, Hành Nhất tiếp tục nghiên cứu phát triển xem như cá gặp nước. Cũng không cần lại gánh chịu kỹ thuật dung hợp bất đồng mang đến mạo hiểm cùng kỹ thuật bỏ vốn cao. Mà Tân Nguyên chúng tôi cũng có thể mượn cơ hội này, mở rộng phạm vi nghiệp vụ. Tất cả mọi người là business is business, đối với song phương đều có lợi, cứ sao mà không làm?"

"Ngô tổng nói chính là cùng Hành Nhất hợp tác, nhưng không chỉ có để bặt vị trí Tân Nguyên ở trong nghề, lại còn cho các người nguyên vẹn cơ hội đi xây dựng tự mình nghiên cứu phát triển đoàn, tương lai lại làm hạng mục liên quan. Thật có thể nói là là nhất cử lưỡng tiện. Thế nhưng đối với Hành Nhất mà nói, thực không dám giấu diếm, chúng tôi từ ban đầu sẽ không dự định cùng hợp tác. Thực tế mà nói Hành Nhất bất luận thực lực, tài lực, nhân lực hay là cái khác, đã đủ để đảm nhiệm được cái hạng mục này, đã không cần tài chính bên ngoài, cũng không cần nhân tài từ ngoại lai. Ngay cả là T Đại học kỹ thuật hoà hợp thất bại, chúng tôi cũng không phải không có lựa chọn khác. Cho nên, ý muốn hợp tác của Ngô tổng chúng tôi chỉ có thể bày tỏ sự cảm ơn."

Ngô Linh Nam nghe thế, trong lòng căng thẳng. Giả bộ ! Cô đang giả bộ àk! Hiện tại hạng mục tiến triển tới trình độ nào mọi người trong lòng biết rõ ràng. Lúc này Tân Nguyên vụt tới cảnh ô-liu, không chỉ có thể giải quyết khẩn cấp hạng mục, lại có thể vững chắc địa vị Văn Dư. . Nàng thì không tin Văn Dư sẽ nhìn không ra những việc này đối với cô có lợi.

Mặc dù là bản thân cho Văn Dư có lợi, thế nhưng Ngô Linh Nam cũng không phải là chịu kết quả không tốt. Nàng chỉ là mong muốn Văn Dư có thể chịu hợp tác, như vậy hai người cũng có thể có nhiều hơn cơ hội tiếp xúc. Chỉ bất quá Ngô Linh Nam dù sao cũng là thương nhân, làm việc sao có thể chỉ lo một mặt. Thời khắc mấu chốt xuất thủ, không chỉ càng dễ thúc đẩy hợp tác, còn có thể mượn cơ hội này nâng giá cả lên, cái bàn cờ này Ngô Linh Nam đã tìm cách thật lâu.

Thế nhưng nàng không rõ Văn Dư vì sao như thế gạt bỏ dự án hợp tác, lúc Văn Dư ở Đài Bắc, Ngô Linh Nam cũng đã ở đó. Nàng một mực cùng Hành Nhất tập đoàn các đồng sự cầu thông, muốn từ cấp trên thuyết phục bọn họ đồng ý hợp tác án. Thế nhưng không nghĩ tới Cao Lam chính là không mở miệng, không nói có đồng ý hay không, chỉ nói cân nhắc xem, sau đó liền không có kết quả. Khiến cho Ngô Linh Nam một chút biện pháp cũng không có.

Nàng thậm chí nghĩ, có phải Văn Dư đã nhận ra cái gì hay không, bởi vì bài xích mình mà phản đối hợp tác. Cái ý nghĩ này khiến nàng phi thường chán nản, thế nhưng mặc kệ mà đến lại tràn đầy ý chí chiến đấu ! Sự việc cho tới bây giờ cũng không thể đơn giản là có thể xong.

"Thế nhưng tôi nghe nói kỹ thuật T Đại dung hợp cũng không dễ dàng."

Văn Dư gật đầu: "Hoàn toàn chính xác. Chúng tôi cũng là đã làm rất nhiều dự định, thế nhưng hiện tại gặp phải chút vấn đề. Cùng lúc bên chúng tôi nỗ lực giải quyết, thế nhưng nếu trong thời gian có hạn vẫn còn chưa tiến triển mà nói, tôi nghĩ tôi chỉ hảo suy xét bỏ đi"

"Bỏ đi? Bỏ đi toàn bộ hạng mục?"

Ngô Linh Nam rất không ngờ Văn Dư sẽ như vậy nói, lẽ nào Văn Dư để lại đường rút? Ngoại trừ A đại còn cái phương án khác ?

Văn Dư khóe miệng hơi cong lên: "Ngô tổng, tôi nghĩ đây là chuyện nội bộ của Hành Nhất, không tiện tiết lộ bên ngoài. Mong cô hiểu cho."

Ngô Linh Nam xấu hổ, bản thân nhất thời nóng ruột buột miệng nói ra. Nàng có chút tự trách bản thân, sao đối mặt với Văn Dư, suy nghĩ đã bị nắm như vậy! .

"Ahh, xin lỗi, là tôi quá mạo phạm . Dù sao ngoại trừ công việc liên quan ra, tôi cùng Văn tổng dù sao vẫn chính bạn học cũ! Nhìn thấy lão bằng hữu trong lòng vui vẻ, vui vẻ này liền đường đột ! Mong cô thứ lỗi."

Song phương còn nói một lát, Văn Dư giữ thái độ chắc chắn thà rằng buông tha cũng không cân nhắc hợp tác , khiến cho Tân Nguyên chút biện pháp cũng không có.

"Uhm, như vậy đi, buổi trưa Ngô tổng cùng các vị lưu lại dùng cơm. Dù sao cũng là bạn học, chúng ta vừa lúc tự nói chuyện cũ."

Nói xong thì đứng dậy, chuẩn bị kết thúc đàm phán

"Văn tổng, như vậy đi. Nếu như là bởi vì giá cả kỹ thuật của chúng tôi quá cao, tôi có thể điều chỉnh thích hợp một chút. Thế nhưng hy vọng cô có thể một lần nữa cân nhắc hợp tác. Dù sao đối với Hành Nhất mà nói có thể tiết kiệm nhiều chi phí không cần thiết."

Văn Dư đứng, mỉm cười như cũ ngồi ở trên chỗ ngồi nhìn xuống Ngô Linh Nam, dừng một hồi mới nói: "Ngô tổng này phần thành ý, quả thực khiến người ta cảm động. Bằng không tôi nêu giá cả thích hợp, mua lại cái kỹ thuật này của Tân Nguyên thì sao? Như vậy Tân Nguyên cũng ôn kiểm bắt bồi*."

(* Kiếm được lợi nhuận không hề lỗ vốn)

Ngô Linh Nam rốt cục có chút giận, nàng lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Văn tổng thật biết nói đùa. Cái kỹ thuật này chính là Tân Nguyên chuẩn bị thật lâu mới quyết định mua lại , tất nhiên là có giá trị quan trọng. Văn tổng nói như vậy, là đoạt người yêu ahh."

Văn Dư cúi đầu cười cười, Ngô Linh Nam này, cũng là một người nói dối nói không đo mặt . Nụ cười nàng càng thêm xán lạn đối với đang ngồi bên dưới nói: "Đã như vậy, chúng ta vẫn là trước đi ăn ôn chuyện, việc này về sau lại nói."

Nói xong thì dẫn đầu hướng ra phía ngoài đi. Ngô Linh Nam vừa đi vừa suy tư, lúc này bất luận Văn Dư thật không nghĩ hợp tác hoặc không muốn hợp tác, cũng không có thể mạo hiểm phong kín cửa hợp tác, phải để lối thoát mới được

Vì vậy, sau khi ngồi xuống, Ngô Linh Nam không hề đề hợp tác chuyện, mọi người thực sự bắt đầu nhắc tới chuyện thời đại học. Bữa ăn tiến hành đến một nửa, Văn Dư tiếp một cuộc điện thoại, sau đó luôn miệng xin lỗi, nói có một việc quan trọng nhất thiết phải đi, để Amy lại thiết đãi.

Ngô Linh Nam trong đầu thờ dài, Văn Dư đây là cố ý ! Thế nhưng trước khi Văn Dư đi, phải xác định cô có hay không thực sự không muốn hợp tác. Vì vậy đứng lên đi tới Văn Dư bên cạnh, nói: "Văn tổng, còn có chuyện tôi muốn nói, thế nhưng hiện tại cô vội vàng đi trước. Buổi tối có thời gian không? Đàm phán xong xuôi cô mới quyết định chuyện hợp tác cũng không muộn."

Văn Dư giả vờ ngạc nhiên, nàng nhìn Ngô Linh Nam vẻ mặt rối rắm, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu nói: "Như vậy đi. Cô chọn một chỗ nói cho thư ký tôi biết, buổi tối tôi cũng không bận, sẽ đến, chúng ta gặp nói chuyện sau."

Nhìn bộ dáng Văn Dư Ngô Linh Nam tức mà không biết nói sao, thế nhưng lại không có biện pháp

Văn Dư bị Nhạc Linh Uyển gọi đi định thời gian gặp mặt dặn xét duyệt ngành liên quan lãnh đạo, chủ yếu là để lãnh đạo đồng ý tăng thêm một phương án đầu thầu. Mấy người trò chuyện với nhau thật vui, bên này bữa tiệc vừa chấm dứt, Văn Dư lập tức gọi người chuẩn bị tài liệu mau chóng cho chính phủ.

Bên hạng mục gọi điện thoại tới, nói Ngô Linh Nam buổi tối tại thánh thành làm chủ ăn văn trà. Văn Dư dặn dò một phen, liền lái xe đi về nhà. Bởi vì Lương Vận Hàm nói nấu đồ ăn ngon cho mình, cho nên Văn Dư buổi trưa hai bữa đã cố ý không ăn nhiều, liền chờ về nhà ăn mỹ vị

Vừa vào cửa, mùi thức ăn phả vào mặt Văn Dư .

"Làm cái gì ! Thơm vậy !"

Lương Vận Hàm vừa thấy Văn Dư trở lại, hướng cô chớp mắt mấy cái: "tất nhiên là đồ ăn ngon"

Văn Dư vui vẻ, từ phía sau ôm lấy Lương Vận Hàm, chôn ở cổ hít một hơi thật sâu: "Văn là thức ăn ở nhà là tuyệt nhất"

Lương Vận Hàm biết Văn Dư gần đây rất vất vả, nàng cọ cọ khuôn mặt Văn Dư : "Thỏa mãn chị không được, thỏa mãn dạ dày của chị thì không thành vấn đề ." Lương Vận Hàm nói xong, cảm thấy trong lời có chút không đúng, một tia đỏ hồng bò lên trên khuôn mặt

Văn Dư có chút ngây ngốc, này, đây là ám chỉ cái gì?! Cô biết Vận Hàm đây là yêu thương mình. Bất quá nàng không phải sợ mình 'nhẫn' khó chịu nên chọn cách khác bồi thường đây chứ?

"Em thấy chị đã gầy một chút rồi này. Công việc làm không xong thì cũng phải chú ý nghỉ ngơi."

"Tuân lệnh, bà xã !"

"Đi thay quần áo, lập tức được ăn. " .

Thay đổi quần áo, Văn Dư đi tới bên cạnh bàn dài ngồi xuống, nhìn thân ảnh Lương Vận Hàm bận rộn trong phòng bếp. Mùa đông ánh mặt trời sáng rõ chiếu vào, mặc dù ngoài cửa sổ gió lạnh rung, bên trong lại một mảnh ấm áp. Trên bếp nổi canh ùng ục ùng ục tỏa hơi nóng, bên tai vang lên tiếng thái rau, bóng dáng Lương Vận Hàm thướt tha trong phòng bếp lúc ẩn lúc hiện. Nàng đeo tạp dề, tóc đơn giản cột lên, có một vài sợi tóc buông xuống bên khuôn mặt, nàng thỉnh thoảng lấy tay vén lên một bên.

Hóa ra đây là cảm giác gia đình. Văn Dư ngây ngẩn nhìn Lương Vận Hàm, tình cảnh này, tốt đẹp khiến người ta hộc mắt cay cay.

Canh nấu xong, Văn Dư giúp đỡ bụng thức ăn xới cơm, hai người ăn ý giống như vợ chồng nhiều năm, thỉnh thoảng bắt gặp trong ánh mắt là hạnh phúc cười.

"Bà xã tay nghề thật tốt !"

"Ăn nhiều một chút, bổ thịt."

"Ahh, buổi tối chị còn phải ra ngoài, có việc cần."

Lương Vận Hàm gạt đầu, suy nghĩ một chút hỏi: "Là Ngô Linh Nam?"

Văn Dư gạt đầu, đem chuyện hợp tác án đơn giản nói một chút. Lương Vận Hàm tiếp tục ăn, không nói chuyện.

"Rõ ràng là thừa dịp bên chị gặp nguy nên sẵn tới. Cho rằng như vậy chị sẽ cảm tạ cô ấy, sau đó vội vã chấp nhận hợp tác. Thế nhưng việc này cô ấy tính nhầm rồi."

Lương Vận Hàm hiểu Ngô Linh Nam là có thủ đoạn, chỉ là Văn Dư sẽ như thế nào đánh trả? .

"Vậy chị định làm sao bây giờ?"

"Đi bí chi đạo hoàn thi bí thân. "< Câu này nói nom na là 'gậy ông đập lưng ông'>

"Chị sẽ cùng cô ấy hợp tác sao?"

Văn Dư dừng một chút, sau đó gạt đầu. Lương Vận Hàm không nói nữa, Văn Dư gấp đồ ăn bỏ vào trong bát Lương Vận Hàm, sau đó lại xới cho mình đầy một chén cơm, từng ngậm từng ngậm ăn. Lương Vận Hàm nhìn cô ăn như hổ đói nhìn không được hỏi: "Chị buổi trưa không phải ăn hai bữa sao?"

"Nhận được điện thoại của em nói nấu đồ ăn ngon nên cũng chỉ ăn sáng mấy miếng, chờ về nhà ăn! Hơn nữa buổi tối cũng không thể ăn, một hồi muốn đi gặp A Tà, có một số việc còn phải làm rõ một chút."

"Chị coi mình là lạc đà?"

"Ặc.."

Văn Dư bị nghẹn, làm Lương Vận Hàm một trận cười to.

Buổi tối Văn Dư mang theo A Tà cùng Nhạc Linh Uyển đến Thánh Thành gặp Ngô Linh Nam, cùng còn có hai vị khác bên Tân Nguyên. Mọi người hàn huyên vài câu, Văn Dư hỏi: "Ngô tổng, trước cô nói còn có lời chưa nói, ở đây không người ngoài, cô không cần ngại cứ nói thẳng."

"Là như thế này. Dương Văn Thành chuyện tôi cũng nghe nói, thực sự đáng tiếc ! Người như vậy ngay cả sự chuyên nghiệp thường ngày cũng không có, còn có thể trông cậy làm ra cái gì thành quả kỹ thuật ! Tôi biết cô gặp khó khăn xuất thủ, việc này tôi đã an bài người tìm được lãnh đạo của bọn họ, trực tiếp đem hân rỗi khỏi T Đại. Cô đừng có cái gì ý nghĩ gánh nặng, tôi thuần túy là nhìn không được. Đương nhiên bất luận kết quả gì Tân Nguyên chúng tôi sẽ gánh chịu, Văn tổng cứ yên tâm đi."

Văn Dư nhìn Ngô Linh Nam, nở nụ cười, nâng chung trà lên: "Vậy cảm tạ Ngô tổng ra tay trợ giúp. Tôi lấy trà thay rượu, kính Ngô tổng một ly"

"Uhm"

Văn Dư uống xong buông ly, tiếp tục : "Ngô tổng dụng tâm lương khổ, này phần tình nhất định phải trả ."

Ngô Linh Nam liếc mắt nhìn Văn Dư, bỗng nhiên cười nói: "Văn tổng cùng tôi không cần khách khí ! Hai chúng ta ngay cả tạp chí cũng đã cùng lên trang bìa, cũng không cần phân giới hạn rõ ràng như vậy"

Văn Dư lập tức hiện ra bộ dáng khổ não: "Ngô tổng cũng hại khổ tôi. Sau khi trở về nhà người kia của tôi náo loạn thật nhiều ngày."

Lời này vừa nói ra, mọi người trên bàn sùng sốt một chút lập tức bật cười. Nhạc Linh Uyển vẫn duy trì mỉm cười, dưới bàn lại đá Văn Dư một cước. Người này là sao thế này ! Tình cảm cá nhân có cần thiết nói ra như vậy sao ! Huống chi vừa nói như thế, người khác đều biết Văn Dư có người yêu, trên thương trường đều là ra vẻ, có phần bất tiện ! Chẳng lẽ cô ấy thật đúng là định không phải Lương Vận Hàm không cưới a ! Sớm đã đi xuống bước này,

cô muốn tìm đường chết sao !

"Ôi, xem ra hôm nào tôi phải đến nhà tự mình giải thích, miễn cho cho Văn tổng nhiều phiền phức!"

"Linh Nam, cô như vậy cũng không phải là giúp tôi, mà là hại tôi a!"

Người trên bàn lập tức bật cười

Ngô Linh Nam đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói Văn Dư, Văn Dư hiển nhiên biết chuyện Dương Văn Thành là Tân Nguyên gây ra. Lúc này như vậy nói ngấm ngầm hại người, là đang nhắc nhở mình không nên quá mức. A, chỉ bất quá, Văn Dư, cô là tôi coi trọng ! Hơn nữa lần này hợp tác là tình thế bất buộc !

Nhìn Ngô Linh Nam trong mắt cảm xúc không ngừng biến hóa, A Tả huyếch nhẹ tay Văn Dư, nghiêng người qua nói: "Tiểu nha đầu có vẻ nhất phò tình thế bất buộc!"

Văn Dư cười cười không nói gì.

Mọi người lại nói đùa một hồi, Ngô Linh Nam bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Văn Dư, nói thật ra, vì sao không chịu đáp ứng hợp tác?"

Văn Dư làm bộ trầm tư một chút, mới nói: "Ngô tổng, chúng ta tính một chút. Theo Tân Nguyên nói ra giá cả, phí tổn bộ phận đã vượt quá hạng mục báo cáo dẫn quá nhiều, chúng tôi không bằng không làm."

"Không biết Văn tổng cái này báo cáo dẫn có hay không tính đi vào Tân Nguyên bỏ vốn kỹ thuật thích hợp cùng Australia toàn bộ chợ số định mức?"

"Hiện tại thị trường quốc tế cũng không tốt. Hơn nữa hạng mục gặp phải không ít trắc trở, trong quá trình này chúng tôi cũng nhiều lần dò xét, cho nên cũng có chút phương pháp phải điều chỉnh theo. Bởi vậy, thời gian tới kết quả chuyển hóa phương diện, chúng tôi không hề chỉ quan tâm phát triển đất nước, mà là chuyển hướng 'Khu vực liên quan đến chính quốc gia.'"

Ngô Linh Nam vừa nghe nhất thời có điểm phát điên, làm cái gì ! bộ phận hạng mục tìm ra tin tức rõ ràng nói là Hành Nhất ở hạng mục này tương lai chủ yếu nhằm vào thị trường Australia! Vì thế Ngô Linh Nam cố ý qua bên kia bố trí hơn một tháng ! Hiện tại Văn Dư thế nào lại biến thành quốc gia Đông Bắc Á! Lừa người hay là thực sự?! Ngô Linh Nam nhìn thoáng qua bộ phận quản lý hạng mục mình mang đến, chỉ liếc mắt, liền khiến hân mỗ hồi lạnh ứa ra

Văn Dư giả vờ không phát hiện trước mặt "Đạo quang kiểm ảnh", lại tiếp tục nói rằng:

"Ngô tổng đối với hạng mục này có vẻ như có hứng thú, cũng đầu tư không ít tinh lực. Cô đương nhiên cũng biết chúng tôi hiện tại kỹ thuật gặp vấn đề khó khăn, nếu như tôi lại tiếp tục bỏ vốn khắc phục khó khăn, mạo hiểm quá lớn. Bởi vậy tôi đã báo cáo lên lãnh đạo cuối tháng trước nếu vẫn không có tiến triển, liền buông tha cho T Đại, đổi cái khác phương thức. Hơn nữa thành tựu công nghệ mới chuyển sang các nước châu Á khác, càng phù hợp xu thế phát triển kinh tế nước ta thời gian tới."

Ngô Linh Nam cảm bắt, lời nói của Văn Dư này khiến nàng phân biệt không được thật giả. Văn Dư một người có bụng dạ như vậy, có thể đơn giản như vậy nói ra sự thật sao ! Làm cho Ngô Linh Nam khó hiểu chính là Văn Dư ngoại trừ một lần uyển chuyển ngoảnh lời qua giả cả cao ra, không còn có đề cập vấn đề trả giá.

Ngô Linh Nam nguyên lai kế hoạch cho dù Văn Dư mở miệng mặc cả, bản thân cũng tuyệt không mở miệng. Thế nhưng Văn Dư hoàn toàn không để cho nàng cơ hội này, dĩ nhiên nói thẳng muốn buông tha phương án ! Lẽ nào bản thân thực sự làm cho Văn Dư nóng nảy, khiến cô ấy thừa rằng hạng mục tổn thất cũng không tiếp nhận hợp tác sao?

Ngô Linh Nam có chút hoang mang, cô ấy không nói lời nào, cấp dưới cũng chỉ có thể không ngừng cùng vài người Hành Nhất hàn huyên. Thẳng đến kết thúc, cũng không ai nhắc lại chuyện hợp tác.

=====

Văn Dư kết thúc xã giao đã 11 giờ. Dừng xe, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đèn vẫn còn sáng. Văn Dư lấy từ ghế ngồi phía sau một đóa hoa, bước nhanh vào nhà. Mở cửa phòng, Lương Vận Hàm còn ngồi trên sofa đọc sách.

Chìa khoá chuyển động âm thanh khoá cửa truyền đến Lương Vận Hàm nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường 11 giờ. Khóe miệng cong lên, người này coi như tự giác !

"Bà xã đại nhân đến gần đây chút"

Văn Dư nói. Lương Vận Hàm đi tới, Văn Dư cười tủm tỉm nhìn cô, cũng không nói gì

"Uống rượu?"

Văn Dư cười lắc đầu

"Ngày làm sao vậy?"

"Lại đây, gần chút nữa"

Lương Vận Hàm hướng đến gần cô một chút nữa. Văn Dư từ phía sau xuất ra một bó hoa tu-líp hồng sắc vô cùng xinh đẹp, 9 nhánh. Lương Vận Hàm có chút kinh ngạc, liền theo sau là vui vẻ. Nàng thật cao hứng, cực kỳ vui vẻ.

Lương Vận Hàm tiếp nhận, nhỏ giọng nói tiếng "Cảm ơn", trên mặt tràn nở nụ cười hạnh phúc.

Nhìn Lương Vận Hàm bộ dáng vui vẻ, Văn Dư có loại cảm giác thỏa mãn. Cô rất thích Lương Vận Hàm tươi cười, cho dù là hoa tu-líp đỏ tươi cũng không bằng nụ cười của bà xã đại nhân

"Về trễ là vì mua hoa đồ em à?"

"Hoa là đã sớm dự định tốt. Trở về trên, nhớ em là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất! Bất quá chị hướng phu nhân cam đoan, bất luận xã giao cái gì, tuyệt đối không vượt quá 11 giờ sẽ về nhà, được chứ?"

Vận Hàm nét mặt vui cười nhìn Văn Dư không nói gì. Văn Dư bị nhìn như vậy có chút thần thờ, cô vươn tay muốn ôm đối phương, người kia nhanh chóng lui lại phía sau một chút. Văn Dư neho mắt, nhướn mày, lộ ra nụ cười xấu xa. Vận Hàm không muốn cùng nháo liền mở miệng: "Văn Dư, chị sao lại tự nhiên đồ ngọt người ta vậy chứ?"

"Bà xã, chị chỉ là muốn em hài lòng thôi."

"Tin chị mới là lạ ! Sùng Hân nói chị sẽ luôn đồ ngọt mọi người"

"Đó là bởi vì cô ấy đối với em mà nói là người quan trọng . Huống hồ đối mặt Sùng Hân trong lòng em vẫn có áy náy, nếu chị không giúp được cái khác,... ít nhất ... Đồ ngọt cô ấy coi như là ra phần sức lực đi !"

Lương Vận Hàm bỗng nhiên tiến đến véo chặt lỗ tai Văn Dư: "Tại sao nói ra cái gì chị cũng trả lời được hết như vậy?"

"Chị đây là nắm thời cơ biểu hiện lòng trung thành cùng bà xã đại nhân à !"

"Chị thế nào biết điểm mấu chốt của em là về muộn không vượt quá 11 giờ ? Em không nhớ là chúng ta thảo luận qua chủ đề này?"

"Em cũng nói đây là điểm mấu chốt , rất nghiêm trọng ah! Sao có thể chờ đại nhân nói chứ ! Điểm ấy tự giác không thể được sao ! Ai ! Ai ! Đừng véo đừng véo !"

Lương Vận Hàm chỉ biết Văn Dư rất là miệng lưỡi ! "Nói thật đi !"

"11 giờ cũng là giới hạn của chị ! Chị nghĩ có bà xã đại nhân bên cạnh, sẽ không nên trở về nhà quá muộn."

Lương Vận Hàm nhìn cô một lát, buông lỏng tay, nhẹ nhàng nắm bắt vành tai: "Thực sự?"

Văn Dư về mặt ủy khuất mãnh mẽ gật đầu. Lương Vận Hàm nhìn cô dạng này cảm thấy chính mình hình như đang khi dễ tiểu động vật, suy nghĩ một chút, đến gần, một cái hôn rơi vào môi Văn Dư.

Văn Dư vừa muốn té phẫn, Lương Vận Hàm cũng rất nhanh chóng lui lại. Văn Dư mở to hai mắt, Ôi thần linh ơi đây là hồ ly câu dẫn người trong truyền thuyết sao @@ ! Tiếp viên trưởng Lương vút một mị nhãn cho cô liền xoay người rời đi, lúc Văn Dư muốn lên phía trước một bước chuẩn bị ôm người, liền bay tới một câu nói thần nhiên: "Đổi giày."

Văn Dư ngốc tại chỗ, Lương tiếp viên trưởng thật là phúc hắc ! .

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Người Đẹp Xoay Người Lại Đi

Editor: VũPhi (PhiVũ)

Beta: Jane Trịnh

Vài ngày sau, chính phủ gọi thầu.

"Kỳ lạ, Hành Nhất tập đoàn làm sao tham dự đấu thầu ? Trước đó không có bọn họ !"

"Đúng vậy ! Vốn tưởng rằng Tân Nguyên là đối thủ duy nhất, hiện tại Hành Nhất cũng tham gia vào, việc này khó càng thêm khó."

Xung quanh mọi người bên lề nghị luận, một bên Ngô Linh Nam mặt không chút thay đổi. Ngày hôm nay gọi thầu là Tân Nguyên thời gian hai năm tới muốn tại T Thị kiến - thương lưỡng dụng hạng mục cao ốc văn phòng. Nguyên bản giống như có tin tưởng lấy lần đấu thầu này, không nghĩ tới Văn Dư đột nhiên xuất hiện. Nhưng lại là lấy thân phận người đấu thầu.

Ngô Linh Nam có chút loạn, cách thời gian chính thức bắt đầu còn năm phút đồng thì Ngô Linh Nam đứng dậy đi ra ngoài, gọi điện thoại cho phụ thân.

"Lần này đấu thầu ta xem chúng ta khả năng thua khá lớn. Nhớ rõ giá cả không nên vượt lên trước 4%, thực sự không được liền buông tha."

"Ba ! Thế nào có thể bỏ đi?!"

"Tiểu Nam a, con chẳng lẽ còn không thấy Văn Dư xuất hiện kỳ thực là muốn cho con một bài học kinh nghiệm sao."

"..."

"Chuyện trước đó con làm quá mức, sớm nói con không nghe. Và lại nhắc nhở con, Văn Dư người này một chút cũng không thiếu sự sát phạt và quyết đoán, tương lai có thể một mình phụ trách một mặt công tác, thật là người kẻ thù tốt, con á, nhớ kỹ bài học lần này, không nên tái tùy hứng, trên thương trường đấu dùng cho con tùy hứng."

"Ba, hiện tại gọi thầu sẽ làm sao !"

Ngô Trung thở dài, dừng một chút nói rằng: "Cuối cùng sẽ hợp tác với chúng ta, tựa như hạng mục HYI, cuối cùng cô ấy phải đồng ý hợp tác."

"Hành Nhất muốn đi vào hạng mục bất động sản T Thị? Hiện tại thời cơ này cũng không tốt!"

"Ai nói không tốt? Hành Nhất lúc này mượn chúng ta tiến nhập bất động sản T Thị, cùng con muốn chen chân nghiên cứu phát triển lĩnh vực ngôi cao đều không phải như nhau sao. Nhưng là cái hạng mục này của chúng ta lợi nhuận tăng trưởng cực kỳ cao, cô ấy nếu là thành công không chỉ có được một chén canh, còn có thể làm cho nghiên cứu phát triển ngôi cao ít đi độ mạo hiểm. Nhất cử đa tiện ah!"

Cúp điện thoại, Ngô Linh Nam hít sâu mấy cửa, nằng cảm thấy phi thường buồn bực. Mới mấy ngày tình thế liền thay đổi đột ngột, nguyên bản Văn Dư không động tĩnh liên tiếp có động tác, hơn nữa ngoài dự đoán mọi người.

Mang theo hệ thống hỗn cổ đại. Ngô Linh Nam tiếp chiêu tiếp càng ngày càng cật lực.

"Ngô tổng, đấu thầu bắt đầu rồi."

Ngô Linh Nam gạt đầu, xoay người đi vào hội trường

Văn Dư tới tương đối muộn, vài hạng mục đấu thầu án rất nhanh đã gõ định rồi. Cô đến thì vừa lúc là nơi này đấu thầu. Ngô Linh Nam liếc mắt chưa từng nhìn cô, A Tà nhỏ giọng nói:

"Tiểu nha đầu rất tức giận, hậu quả không biết có thể hay không nghiêm trọng."

Văn Dư không nói chuyện, một bên Nhạc Linh Uyển tròn mắt, tiếp câu: "Thế nào, không nữa ?"

A Tà cứng họng không nói được gì, hậm hực xoay người đi. Văn Dư tự tiểu phi tiểu nhìn lướt qua Nhạc Linh Uyển, Nhạc Linh Uyển giả vờ không phát hiện.

Đấu thầu bắt đầu, Hành Nhất vẫn dĩ cao hơn 2% khoảng giá áp chế Tân Nguyên. Cuối cùng Tân Nguyên không cách nào nữa nâng lên giá, bằng không sẽ vượt qua dự tính tối cao giá trị 4%, không thể làm gì khác hơn là buông tay, Hành Nhất thành công đấu thầu. Sau đó, Văn Dư cùng mấy người lưu lại xung quanh chào hỏi, Ngô Linh Nam đi tới, vươn tay nói rằng:

"Chúc mừng Văn tổng."

Văn Dư mỉm cười: "Cảm ơn"

Ngô Linh Nam cứng nhắc cười một thoáng, dẫn người rời đi.

Ngô Linh Nam tự nhận làm đủ chuẩn bị, thế nhưng hiện tại đến xem, Văn Dư hình như một cái một cái lười biếng, nhất phó không thể nói lên thần sắc, thế nhưng thừa dịp đối phương không đầy đủ, liền xuất thủ mạnh, tình chuẩn nhanh chóng, từng bước đứng chỗ. Ngô Linh Nam thấy như là chính mình bị cô ấy bóp chặt cổ họng, không chút nào dám giãy dụa. Một ván này, chung quy là thua.

Mấy người Văn Dư trở về đến công ty, A Tà cười nói: "Chúc mừng a Văn tổng ! Chúng ta mấy người đã lâu không tụ, ngài nha, suốt ngày đem người yêu bảo hộ bên người giấu diếm mặt mũi, thực sự không thể nào nói nổi! Ngày hôm nay cùng nhau đi, chúc mừng chúc mừng !"

Văn Dư cười mà không đáp, vội vàng thu xếp mấy thứ văn kiện.

"Đừng lãng tránh trọng tâm câu chuyện, đêm nay tôi mời khách. Đi tán chút, hảo hảo chơi đùa."

Một bên Nhạc Linh Uyển cùng Amy cũng cười phụ họa, Văn Dư giương mắt nhìn mấy người bọn họ, nói: "Cô ấy ngày hôm nay mới vừa về, buổi tối 8 giờ hơn mới có thể đến. Nếu không thì hôm khác?"

"Đôi cái gì trời ạ ! Liên ngày hôm nay ! Mặc kệ a, dù sao cũng ngại phụ trách đem người mang đến !"

Văn Dư suy nghĩ một chút: "Tôi hỏi hỏi nàng trước, các người tìm địa điểm trước đi"

"Văn Dư, ngại cũng đừng có mà đùa giỡn nha, ngày hôm nay không thấy được người, đừng trách chúng tôi kéo ngại đến 12 giờ !"

Mấy người đều biết Văn Dư cùng Lương Vận Hàm cam đoan buổi tối không vượt quá 11 giờ về nhà, mấy ngày liền mọi người bận rộn xoay quanh nhưng mặc kệ cái tình huống gì, Văn Dư cũng đều chạy về trước. Điều này làm cho mọi người liên tiếp lắc đầu, thế nhưng cũng không có biện pháp. Ai bảo nhân gia hiện tại đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, hơn nữa nói gì nghe vậy làm chi! Song bởi vì Lương Vận Hàm cũng thường xuyên bay nơi khác, hai người này tựa hồ thật nhiều ngày chưa thấy qua mặt nhau.

Lương Vận Hàm đang thu dọn đồ đạc, buổi chiều 5 giờ bay trở lại T Thị. Trong khoảng thời gian này Văn Dư vẫn đang bận rộn chuyện đầu thầu, mỗi ngày đi sớm về muộn. Về đến nhà sau đó có đôi khi Lương Vận Hàm đã đang ngủ, cô vẫn mở ra Notebook tiếp tục làm việc. Lương Vận Hàm ngoài miệng không nói gì, trong lòng đã có chút không bằng lòng. Nhưng giấu lại, công việc Văn Dư vốn chính là như thế này, nếu lựa chọn người như vậy, chung quy chỉ tiếp nhận cô là được rồi.

Đang nghĩ ngợi, Văn Dư gọi điện thoại tới

"Hửm?"

"Bà xã, đã đại thắng. A Tà tiếp đãi muốn tụ họp. Mọi người ầm ĩ muốn em tới, thế nào?"

"Khi nào?"

"Buổi tối em xuống bay chị đi đón em, chúng ta cùng nhau qua. Một nơi có âm nhạc tương đối an tĩnh."

"Em đi tiện sao?"

"Đương nhiên. Đêm nay em chính là nhân vật chính, em mà không đến, bọn họ uy hiếp không cho chị 11 giờ về nhà, bức người ta Huyết Nhận với bọn họ !"

Lương Vận Hàm bị chọc cười: "Nói như vậy, Văn tổng nói chung là vội vàng qua cái giai đoạn này?"

"Chị nghĩ đúng vậy."

Lương Vận Hàm khoe miệng cong lên, mây đen trong đầu mấy ngày qua tản ra rất nhiều: "Buổi tối tới đón em đi. Đúng rồi, sau khi em tới rồi tìm một chỗ phải thay quần áo. Dù sao vẫn không thể ăn mặc đồng phục đi gặp bạn bè chị được hửm?"

"Uhm, đến lúc đó sẽ có biện pháp. Đương nhiên không thể để cho bọn họ nhìn! Đồng phục quyền rũ chỉ có thể để chị nhìn !"

"Lắm mồm !"

Buổi tối, Văn Dư đón Lương Vận Hàm, đổi lại quần áo. Lương Vận Hàm thay đổi một thân quần dài, đem tóc xõa xuống, bên ngoài ăn mặc áo khoác, cùng giày cao gót. Nhìn qua mê người lại thần bí. Trước lúc vào cửa trước, Văn Dư nhìn không được kéo Lương Vận Hàm vào một góc tối khuất vội vã hôn đối phương. Lương Vận Hàm không có gãy dựa, hai tay vòng trên cổ Văn Dư, rất nhanh say sưa chìm vào trong nụ hôn.

Lương Vận Hàm phát hiện bản thân thực thích bộ dáng Văn Dư vì nàng mà ý loạn tình mê. Bên dưới nhiệt tình của cô, Lương Vận Hàm thấy toàn thân giống như bị hòa tiêu.

Văn Dư thở hổn hển ôm lấy Lương Vận Hàm, dán tai vào tai của nàng nói:

"Em thực sự là một yêu tinh !"

Lương Vận Hàm nháy mắt lóe sáng nhìn về phía Văn Dư, bỗng nhiên khoe miệng cong lên, ngón tay khẽ xẹt qua môi Văn Dư, dùng giọng quyền rũ nói:

"Vậy, Văn tổng bị câu dẫn rồi sao?"

Văn Dư há mồm thì cắn ngón tay Lương Vận Hàm, tay kéo đem Lương Vận Hàm đặt trong lòng mình, hai người kề sát đối phương, thậm chí có thể cảm thụ được nhịp tim cả hai. Đầu lưỡi xẹt qua đầu ngón tay, lại còn khẽ mút. Lương Vận Hàm cả người run rẩy một chút, vì cái động tác này trên mặt hồng thành một mảnh hiện lên.

"Ồi ! Tại đây thân mật!" Phía sau truyền đến giọng nam trầm ghẹo.

Lương Vận Hàm khần trương rút ra ngón tay, Văn Dư quay đầu nhìn là A Tả. Nhìn người nào đó trong lòng xấu hổ, Văn Dư che giấu nói: "Đi vào trước lại nói, tôi giới thiệu cho mọi người một chút."

Nói xong dất Lương Vận Hàm, ngăn trở tầm mắt A Tả, hướng ghế lô đi đến.

Ghế lô bên trong là các "Chiến hữu" của Văn Dư. Ngoại trừ A Tả cùng Lưu Gia Văn, còn lại Amy, Nhạc Linh Uyển, A Thành đã gặp qua. Văn Dư chu đáo lấy cho Lương Vận Hàm những món để ăn, sau đó thì ngồi trên sofa nhìn mấy người bọn họ nháo. Văn Dư cùng Lương Vận Hàm cũng ăn vài thứ, đã bị mọi người kéo đi uống rượu.

Mọi người bảy miệng tám lời bàn bạc chuyện buổi sáng dduwsng lên gọi thầu, A Tả tối hưng phấn, cười nói: "Nói thật ra, ngày đó tiểu nha đầu tới công ty nói chuyện hợp tác thì Văn Dư khỏe miệng nhất câu, đáng tuổi cười nhất lộ, tôi chỉ biết cô ấy muốn động thủ. Ngày hôm nay vừa nhìn tiểu nha đầu kia bộ dáng giật mình, tôi đột nhiên cảm thấy giống như một đám đại nhân khi để tiểu hài nhi!"

"Lúc này Ngô Linh Nam cũng biết nhỏ lông bên miệng con cọp là chuyện nguy hiểm." A Thành không uống ít, nói theo

Nhạc Linh Uyển ngồi ở bên cạnh Lương Vận Hàm, hai người nhỏ giọng trò chuyện, cũng có nói đến chuyện này.

Văn Dư xoay nhẹ ly rượu trong tay, nói: "Tân Nguyên hiện tại phòng chừng loạn một đoàn, Ngô Linh Nam tốt nhất thành thật một chút, xuất ra thành ý tới hợp tác."

"Văn Dư, nàng còn có thể trái lại đem giá cả hạ xuống chủ động tìm ngài sao?"

"Không tìm tôi, tôi liền tìm cô ấy."

Mấy người sừng sốt, lập tức bật cười.

"Ngài được đấy, học được cơ được dân được!"

Nhạc Linh Uyển càng ngày càng thấy Lương Vận Hàm thích hợp với Văn Dư. Mặc kệ thế nào này, phản phong thái chính là không phải một phụ nữ bình thường. Bản thân đem chuyện gần đây nói cho Lương Vận Hàm nghe, Lương Vận Hàm thực sự cũng chỉ là nghe, một câu nói cũng không hỏi. Thử nghĩ có mấy người con gái có thể nhẫn nhịn sự tò mò đối với những nghi ngờ bất mãn gần đây, chung quy có thể có một loại thái độ khoan dung tiếp thu tất cả ! Khó có được ! Kỳ thực Văn Dư ở trên thương trường dốc sức làm là phi thường vất vả. Cô rất cần người yêu quan tâm cùng bao dung, những thứ này, Nhạc Linh Uyển nghĩ Lương Vận Hàm tuyệt đối có thể cho cô.

Đêm đó càng về sau mọi người đùa càng dữ dội, ngay cả Lương Vận Hàm đều bị lôi kéo uống không ít. Thậm chí bị mọi người trêu chọc, Lương Vận Hàm choáng váng bị Văn Dư kéo vào trong lòng uống rượu giao bôi. Sau mọi người đều tỏ ý đối với Lương Vận Hàm phi thường yêu thích, không làm bộ, không giả mồm, xinh đẹp lại thần bí. A Tả nói xong câu nói đầu tiên bị Văn Dư đánh một cái té ngã trên mặt đất nửa ngày không đứng lên. Hắn nói: "Vì sao cái trắng đều bị cong!"

Nhạc Linh Uyển đi qua hẳn bên cạnh, bĩu môi nói: "Văn Dư chính là so với A Thành còn cao một đoạn, thật hy vọng lần này có thể đem trí nhớ cậu đánh ngã khôn khéo chút."

"...."

-o0o-

Vài ngày sau, Ngô Linh Nam dẫn người tìm đến Văn Dư, lúc này đây, nàng đem giá cả hạ thấp 30%, thậm chí vượt quá mong muốn của Văn Dư. Văn Dư thực hài lòng cách làm của Ngô Linh Nam, Vì vậy chủ động mở miệng nói chuyện khu đất kia. Lần thứ hai ngoài dự liệu của Ngô Linh Nam chính là Văn Dư lựa chọn đem bán khu đất cho Tân Nguyên. Mà giá cả, lại trùng hợp là đúng với giá 4% kế hoạch ban đầu của Tân Nguyên Tân.

Ngô Trung sau đó nghe nói, trên mặt hiện ra đáng tuổi cười, nha đầu Văn Dư kia, hẳn thích ! A Tả hỏi Văn Dư, vốn kế hoạch là phải vượt qua giá Tân Nguyên 0.3% mới bán cho họ sao, thế nào Văn Dư đột nhiên đổi giọng hạ 0.3%. Văn Dư nói, làm việc phải hiểu được cho mình để lối thoát. Ngô Trung muốn rèn đúc Ngô Linh Nam, bồi dưỡng thành người nối nghiệp, cho nên từ đầu chí cuối không lộ diện. Mà Ngô Linh Nam trải qua việc này có bài học kinh nghiệm, cũng xuất ra giá thấp đối với Hành Nhất mong muốn bàn bạc hợp tác, có thể nói là thành ý mười phần. Huống hồ 4% giá cũng đủ bù đắp hạng mục trước đó khắc phục khó khăn tiêu phí, đều là vui mừng lớn mà.

Sự tình đi vào quỹ đạo, Văn Dư bay đi Đài Bắc báo cáo tình hình, sau khi trở về song phương rất nhanh tiến hành cơ cấu hợp tác hiệp thương. Sau đó Văn Dư lại mang theo hợp đồng bay đi Đài Bắc báo cáo, rồi trở về thì Tân Nguyên vẫn cố ý mời Hành Nhất dự hợp nghị thức một lần nữa hạng mục hợp tác ký ước, mời không ít truyền thông đến, rốt cuộc gây náo động một hồi

Mà Lương Vận Hàm, đã gần một tháng chưa thấy Văn Dư. Lần thứ hai nhìn thấy thì Văn Dư lại bay lên trang chủ tạp chí ! Nhìn trang bìa ảnh chụp Văn Dư cùng Ngô Linh Nam dặt tay nâng cốc chúc mừng, thân mật nói chuyện phiếm, Lương Vận Hàm thấy chính mình phải nhún hạo khổ cực. Vì vậy, khi Văn Dư nói còn đang ở Đài Bắc nên hôm sinh nhật Lương Vận Hàm không thể trở về thì Lương Vận Hàm hoàn toàn phát tiét.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41: Sinh Nhật Nay Thật Khó Quên!

Lương Vận Hàm một bên thu dọn hành lý để ngày mai về thành phố T, một bên khóc đến đỏ mắt. Đây cũng là lần đầu tiên Lương Vận Hàm khóc từ lúc bắt đầu yêu đương với Văn Dư. Văn Dư bởi vì dự án, ngay cả tiệc sinh nhật của nàng cũng không thể tham gia. Nghĩ đến đây, Lương Vận Hàm đau lòng một trận, nước mắt lại rơi càng nhiều. Dù Văn Dư giải thích thời gian này là giai đoạn vô cùng quan trọng trước khi hợp tác, hơn nữa vị trí bộ trưởng của dự án này còn trống, dự án này là lợi thế cho việc tranh cử của cô. Nhưng Lương Vận Hàm nghe cô trái một câu Tân Nguyên, phải một câu Ngô Linh Nam, liền cảm thấy trong lòng buồn không chịu được.

Lý trí tự nói với nàng nên thông cảm cho Văn Dư, nhưng về tình cảm Lương Vận Hàm càng ngày càng cảm giác như nàng rơi vào một loại trạng thái chịu đựng. Văn Dư không phải đối xử không tốt với nàng, thật ra rất tốt. Thế nhưng Lương Vận Hàm cảm thấy Văn Dư bắt đầu không quan tâm nàng, nàng trước đây luôn không thích người chủ trọng sự nghiệp, hiện tại quả nhiên, Lương Vận Hàm cảm giác mình chính là tự làm tự chịu.

Tối gần cuối năm, hai người đã gần một tháng không gặp mặt rồi. Sinh nhật Lương Vận Hàm ngay trước tết một tuần, các đồng nghiệp thân thiết bình thường đã sớm lập kế hoạch mở tiệc chúc mừng sinh nhật Lương Vận Hàm vào ngày này, nhưng khi Lương Vận Hàm gọi điện thoại cho Văn Dư còn đang Đài Bắc, Văn Dư nói vào ngày đó phải tham gia cuộc họp hằng năm của tập đoàn, không thể quay về, bởi vậy không có cách nào đến tiệc sinh nhật Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm vừa nghe văng mắt liền đỏ, rất nhiều uý khuất thoảng cái xuất hiện. cảm xúc mờ mịt mấy ngày qua rốt cục đến giới hạn, nàng nỗ lực nuốt nước mắt, thế nhưng nước mắt vẫn không kìm được tí tách rơi. Lương Vận Hàm gất gao cắn môi khóc, không một tiếng động, nàng lần đầu tiên dập điện thoại Văn Dư.

Văn Dư gọi lại rất nhiều lần, Lương Vận Hàm vẫn từ chối không nghe, sau đó thẳng thừng tắt máy. Ngày hôm sau, Lương Vận Hàm sưng mắt lên máy bay về thành phố T.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt đến sinh nhật Lương Vận Hàm. Buổi tối 7 giờ, tiệc sinh nhật bắt đầu. Nghiêm An đặt một phòng riêng tại quán bar, đồng nghiệp quan hệ tốt thường ngày đều xuất hiện, có còn Fanny mang bạn trai cùng Hứa Phóng Nhân cũng tới, Hứa Phóng Nhân còn dẫn theo biểu muội Tô Thiên của anh ta.

Lương Vận Hàm đối tiệc tùng cũng không hứng thú lắm. Văn Dư sáng sớm gọi điện thoại vẫn nói bận bịu. Lương Vận Hàm kỳ thực muốn cùng Văn Dư cùng tổ chức sinh nhật. Lương Vận Hàm quá khứ chưa từng để ý đến sinh nhật, nhưng là năm nay không giống, sinh nhật đầu tiên sau khi hai người yêu nhau đã không thể bên nhau, điều này làm cho Lương Vận Hàm dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Lương Vận Hàm vừa xuất hiện, mọi người dồn dập chúc mừng sinh nhật. Nghiêm An vui vẻ nhất, tiêu sái đi xung quanh an bài cái này cái kia. Mọi người nói giỡn với hân, mỹ nhân thì khó theo đuổi, hôm nay phải biểu hiện thật tốt nha.

Lương Vận Hàm một bên cùng mọi người tán gẫu, một bên xem điện thoại di động. Lúc ăn tối gọi điện thoại Văn Dư không tiếp, sau đó còn tắt luôn điện thoại. Làm trong một khoảnh khắc Lương Vận Hàm thậm chí suy nghĩ có phải Văn Dư sẽ đột nhiên trở về hay không. Thế nhưng, mọi người vui chơi càng ngày càng cao hứng, vừa nhìn lại thời gian, hơn một giờ trôi qua, Lương Vận Hàm thờ dãi, xem ra lãng mạn này nợ quả nhiên chỉ có trong phim!

"Mọi người xin mời im lặng, đã đến lúc thổi nến! Chúng ta xin mời nhân vật chính của hôm nay ước nguyện và thổi nến!"

Trong tiếng vỗ tay mọi người, ánh đèn nhạt dần, hộp bánh mở ra, Nghiêm An đẩy xe bánh ga tô sinh nhật chậm rãi đi vào,

"Chúc bạn sinh nhật vui vẻ —— chúc bạn sinh nhật vui vẻ ——" mọi người cùng nhau vỗ tay hát lên sinh nhật ca, Lương Vận Hàm bị vây quanh ở giữa, con mắt nhìn chằm chằm ánh nến, trong lòng tất cả đều là Văn Dư.

"Vận hàm, em ước đi!" Nghiêm An đi tới bên người Lương Vận Hàm, ôn nhu nói. Sùng Hân bên cạnh không nhịn được lườm anh ta một cái, Nghiêm An này có thể không phá không khí như thế không! Không chỉ có Sùng Hân nghĩ như vậy Fanny cũng giống vậy. Nàng giờ tay nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rưỡi rồi!

Lương Vận Hàm nhắm mắt lại, hai tay nắm lấy nhau để ước. Nàng mở mắt ra, một hơi thổi tắt nến, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ngay lúc mọi người hoan hô chúc mừng sinh nhật, cửa mở, giám đốc đi tới, cười nói mọi người,

"Xin lỗi các vị, quý rồi một hồi. Hôm nay là sinh nhật Lương tiểu thư, có vị khách mời có ý chuẩn bị một món quà đặc biệt, xin mọi người đi đến đại sảnh. Mời tới bên này." Nói xong, mở cửa mời mọi người đi với hân.

Mọi người tràn đầy lòng hiếu kỳ, hưng phấn dị thường. ai vậy! Quà đặc biệt! Có người trêu ghẹo Nghiêm An có phải là cậu ta hay không, Nghiêm An mỉm cười không lên tiếng, trong lòng cũng đang nghi ngờ.

"Anh, là anh sao?"

Tô Thiên nhỏ giọng hỏi Hứa Phóng Nhân, Hứa Phóng Nhân cũng lắc đầu một cái.

"Buổi chiều không phải em theo anh mua lễ vật sao."

"Em cho là anh nghĩ thông suốt rồi nên bắt đầu tiến công! Em không thích nam nhân lấy lòng Vận Hàm tý một chút nào!"

"Hắn gọi Nghiêm An."

"Chức vụ là gì?"

"..."

Mọi người rất nhanh theo giám đốc đi tới hội trường, giờ khắc này đèn sảnh rất mờ, giám đốc bố trí một sân khấu lớn đối diện, mọi người sau khi ngồi xuống. Ánh đèn tắt hoàn toàn, trong chờ mong của mọi người, một bóng người đi lên sân khấu, tiếng đàn ghi ta để nghe vang lên, sau đó, một giọng nữ trầm thấp bắt đầu hát,

There was once a broken man

Who walked a lonely road

And gave up all his dreams

Một ánh đèn êm dịu chiếu đến chính giữa sân khấu, dáng người quen thuộc rơi vào mắt Lương Vận Hàm. Nàng không thể tin được nhìn chằm chằm người gầy đàn ghita, che miệng lại.

And I was once this broken man

And just refused to see

I was lost amongst the clouds that wouldn't fade

I was searching but I didn't take the time

I was down and out and feeling so afraid

I love you!

The way that you turned me around and chased away my blue

I love you!

The way that you changes my world when I'm with you

Là bài I love you của Stewart Mac, đây là ca khúc duy nhất mà Lương Vận Hàm download trong điện thoại.

Lương Vận Hàm không nháy mắt một cái nhìn chằm chằm Văn Dư, bắt tri bắt giác, lệ rơi đầy mặt. Mọi người chìm đắm bên trong giọng nữ êm tai, tình cờ có người nhìn về phía Lương Vận Hàm, thế nhưng ánh đèn quá tối không thấy rõ.

Sùng Hân cũng ngay lập tức nhận ra Văn Dư trên sân khấu. thân thể Lương Vận Hàm bên cạnh mơ hồ run rẩy để Sùng Hân cũng cảm thấy viền mắt có chút ướt, Sùng Hân nhẹ nhàng nắm chặt tay Lương Vận Hàm đang nắm thành quyền. Cô biết khoảng thời gian này Văn Dư cùng Lương Vận Hàm bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, đặc biệt là lần thứ hai Văn Dư cùng Ngô Linh Nam lên tạp chí, cùng với lúc Văn Dư nói không thể tham gia tiệc sinh nhật Lương Vận Hàm sau đó, dáng vẻ mất mát của Lương Vận Hàm làm cho cô rất đau lòng. Có điều những oán niệm này đều biến mất trong nháy mắt lúc nhìn thấy Văn Dư thâm tình đàn hát, Văn Dư này!

Người trên sân khấu đứng lên đi tới khán đài bên dưới. Vừa đi vừa đàn hát, cô đi tới trước mặt Lương Vận Hàm, hát câu cuối cùng.

I love you!

The way that you changes my world when I'm with you.

Tất cả mọi người ngây ngốc, đây là màn tỏ tình giữa hai nữ nhân sao? Lại là nữ nhân đẹp trai có khí chất như vậy!

Lương Vận Hàm ngẩng đầu nhìn Văn Dư đứng trước mắt, trong lòng đã co lại thành một đoàn, thật ra là do quá mức cảm động. Điều ước lúc này bỗng nhiên thành hiện thực, người nàng nhớ mong như từ trên trời rơi xuống, giờ khắc này ôm đàn ghi ta, mỉm cười đứng trước mặt nàng, có thể nào khiến người ta không kích động! Lương Vận Hàm không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người trước mắt, nước mắt âm âm rơi xuống.

Nhìn Lương Vận Hàm khóc, Văn Dư nhanh chóng đem đàn ghi ta đưa cho người bên cạnh, không để ý ánh mắt người chung quanh, đem nàng ôm vào lòng. Văn Dư ôm thật chặt, thấp giọng dụ dỗ.

"Bảo bối, sinh nhật vui về! I love you."

Lương Vận Hàm nắm chặt áo Văn Dư, tất cả nhớ nhưng, tất cả mắt mắt đều hóa thành nước mắt. Chính là muốn khóc cho cô xem, làm cho cô biết cô khi dễ nàng rất nghiêm trọng!

Ôm lấy người trong lồng ngực khóc run rẩy, Văn Dư cực kỳ đau lòng.

"Chị đã trở về, cùng em tổ chức sinh nhật. Chị cũng sẽ không tiếp tục đi lâu như vậy được không? Sau đó chị sẽ luôn ở bên cạnh em, để em muốn gặp chị lúc nào cũng được. Em bay đi đâu, chị cũng sẽ ở nhà chờ em. Có được hay không?"

Văn Dư ôn nhu dụ dỗ bên tai Lương Vận Hàm, âm thanh mềm mại trầm thấp truyền đến, để Lương Vận Hàm ngoại trừ muốn ôm chặt trước mắt người này ra cái gì cũng không muốn làm.

Nàng lung tung đem nước mắt lau lên áo Văn Dư, trầm giọng nói: "Gạt người!"

Văn Dư nhanh chóng nói.

"Không gạt em, chị lúc nào đã lúc nào gạt em đâu!"

"Chị ngày hôm nay lừa em, chị nói chị bận, còn không tiếp điện thoại của em!"

Văn Dư có chút mỉa mai, đây là Lương Vận Hàm luôn lạnh lùng bình tĩnh của ngày thường nói ra sao! Đây rõ ràng là đang làm nũng a! Nhưng là Lương Vận Hàm như vậy để Văn Dư cảm thấy trong lòng mềm mại, thật giống như bị cái gì vỗ một hồi, đau lòng lại yêu thương.

Giờ khắc này người chung quanh vẫn còn có chút không kịp phản ứng, một người phụ nữ tỏ tình với đệ nhất mỹ nữ Lương Vận Hàm, mà hai người lại đang ôm nhau.

Đối với tình huống như vậy, người khác nhau phản ứng cũng khác nhau.

Nếu nói là ở đây ngoại trừ người trong cuộc, Sùng Hân thuộc diện xúc động nhất. Nhìn hai người bên cạnh ôm nhau thân mật, nước mắt Sùng Hân cũng không khống chế được mà rơi. Cô thật lòng thay Lương Vận Hàm cảm thấy hạnh phúc, cũng mang cảm giác đau thương như có như không. Nhưng là, nhìn hai người không một tiếng động tuyên thệ yêu thương với nhau, Sùng Hân cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Fanny hiện tại vô cùng kiêu ngạo, bởi vì là nàng giúp Văn Dư sắp xếp màn chúc mừng sinh nhật đầy cảm xúc này. Trong đại sảnh khách mời đã sớm rời đi, ngày hôm nay Văn Dư bao trọn cả nơi này cho Lương Vận Hàm tổ chức sinh nhật.

Nghiêm An đến bây giờ còn sững sờ nhìn hai người ôm nhau, anh ta thật sự không thể tin được mắt mình. Nếu như trước mắt là một nam nhân, Nghiêm An cũng sẽ không kinh ngạc như giờ phút này. Lương Vận Hàm thế nhưng thích nữ nhân!

Tô Thiên từ thời điểm Văn Dư đi xuống sân khấu liền nhận ra cô. Lần trước đi nhà Ngô Linh Nam, lúc buồn chán phát hiện một quyển tạp chí trên giá sách Ngô Linh Nam, mở ra vừa nhìn chính là scandal Văn Dư cùng Ngô Linh Nam, bên trong còn có một tấm hình Văn Dư tóc ngắn. Xuất phát từ hiếu kỳ, Tô Thiên điều tra tư liệu liên quan với Văn Dư. Bởi vậy, lúc Văn Dư ôm đàn ghi ta đi xuống đài, đi qua bên cạnh mình, Tô Thiên lập tức nhận ra được.

Thế nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ tới, chị dâu lý tưởng trong lòng mình dĩ nhiên cùng Văn Dư là một đôi! Nàng xem biểu ca bên cạnh, phát hiện về mặt Hứa Phóng Nhân khá bình tĩnh, thậm chí còn mang vẻ cười nhạt.

Kỳ thực ở đây không chỉ có nhân viên của hãng hàng không, một bàn cách đó không xa còn có Nhạc Linh Uyển, Amy cùng A Thành. Bọn họ theo Văn Dư cùng đi máy bay trở về, giúp Văn Dư bố trí hội trường, chỉ là không ai nghĩ tới Lương Vận Hàm sẽ khóc không thành tiếng, Văn Dư sẽ trước mặt mọi người ôm Lương Vận Hàm như vậy, hai người công khai.

Văn Dư vỗ nhẹ Lương Vận Hàm, ôn nhu dụ dỗ nói:

"Chị không lừa em, chị thật sự không dự định chạy hai đầu như vậy. Chuyện này một tí chị về nhà giải thích cho em. Hiện tại, bảo bối, đừng để chị đứng ở chỗ này làm trò được không? Em giúp chị giới thiệu với đồng nghiệp của em một chút a, không thì thật xấu hổ."

Lương Vận Hàm xi cười một tiếng, Văn Dư lúc nào da mặt cũng dày, còn biết xấu hổ a! Lương Vận Hàm buông Văn Dư ra, Văn Dư hai tay nâng mặt Lương Vận Hàm, dịu dàng lau sạch nước mắt.

Giờ khắc này ánh mắt Văn Dư như hoà như có hồ nước. Mọi người cũng đều thức thời làm bộ như không nhìn thấy, dưới sự chỉ huy của Nhạc Linh Uyển, nhạc nhẹ nhàng vang lên, người phục vụ không ngừng đưa rượu cùng đồ ăn nhẹ.

Lương Vận Hàm điều chỉnh tâm tình, xoay người có chút ngại ngần nhìn mọi người. Đang suy nghĩ làm sao giới thiệu hai người, Fanny đứng lúc đứng dậy cầm lấy micro, hắng giọng nói rằng:

"Chào các vị! Tôi trân trọng giới thiệu bạn tốt của tôi cùng mọi người, Văn Dư! Hôm nay là sinh nhật Vận Hàm, anh hùng bắt vấn xuất xứ, nói chung tôi đều là bạn thân thiết. Đương nhiên, Văn Dư nói rồi, tất cả chi phí đêm nay có ấy đều phụ trách, vì thế mọi người cứ vui chơi thoải mái!"

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hoan hô, mọi người đối với nữ nhân có thể làm cho băng sơn mỹ nhân kích động đến khóc vô cùng tò mò, thế nhưng Fanny đã nói trước rồi nên không thể hỏi, cũng sẽ không suy nghĩ thêm nữa. Thế nhưng mặc kệ như thế nào, người ra tay hào phóng lại hát hay, lãng mạn như thế đều sẽ được hoan nghênh vô cùng, mọi người rất nhanh cùng Văn Dư trò chuyện.

Nhạc Linh Uyển cùng Amy, A Thành cũng ngồi ở một bên, vui cười hơn hờ xem trò vui. Văn Dư cùng hai đại mỹ nữ thu hút sự chú ý của người khác, thỉnh thoảng sẽ có người lại đẩy tiếp lời tán gẫu. A Thành về ngoài lạnh lùng cũng hấp dẫn một ít nữ tiếp viên hàng không độc thân chú ý.

Bầu không khí càng ngày càng nóng, Văn Dư lúc này đã theo người liên XXX hai hàng bom, đánh một vòng qua cửa. Lương Vận Hàm ngồi ở vừa có chút lo lắng nhìn, nàng nhớ tới lần trước ở bệnh viện, Văn Dư nói cô tửu lượng cũng không tốt lắm. Sùng Hân còn đứng bên cạnh Văn Dư ủng hộ, đồng thời nhìn một đám gia hỏa đối diện không có lòng tốt.

Có người uống nhiều rồi, la hét để Văn Dư cùng Lương Vận Hàm uống rượu giao bôi, bầu không khí lập tức nóng lên. Lương Vận Hàm nhìn qua vẫn là dáng vẻ bình tĩnh ung dung, nhưng thật ra là do ánh đèn mờ, trên mặt cô đồ ửng chưa từng biến mất qua. Văn Dư tuy rằng vững như núi thái sơn ai đến cũng không cự tuyệt, thế nhưng uống nhanh như vậy cũng làm cho đầu cô bắt đầu ngầy ngất rồi.

Giữa tiếng la hét ầm ĩ của mọi người, Văn Dư lặng lẽ nắm chặt tay Lương Vận Hàm, mỉm cười nhìn nàng. Ánh mắt Văn Dư giờ khắc này sáng lấp lánh, không giống hồ nước, nhưng tựa như ánh sao. Lương Vận Hàm cảm giác nàng nếu tiếp tục nhìn thì sẽ thành thất lễ, nhanh chóng dời mắt.

Sùng Hân lúc này đã sớm uống đến đầu lười mơ hồ, mơ mơ màng màng nghe mọi người thúc giục Lương Vận Hàm, cô đột nhiên đứng lên, hét lớn một tiếng:

"Không cho bắt nạt Vận Hàm nhà em! Muốn cái gì, em đến!"

"Thiệt ~~~"

"Sùng Hân! Người ta hai miệng uống rượu giao bôi, em không muốn xem nào nhiệt a!"

"Sùng Hân em là muốn cùng Văn Dư uống hay là muốn cùng Vận Hàm uống a!"

Âm thanh trêu ghẹo liên tiếp vang lên. Nhạc Linh Uyển nhìn Sùng Hân say lờ lờ cũng vui vẻ, tiểu nha đầu này rất thú vị! Sau đó đẩy đẩy A Thành, nháy mắt ra dấu, để cậu ta đi tới cứu trợ. A Thành liếc mắt nhìn không nhúc nhích, Nhạc Linh Uyển có chút kỳ quái, nam chưa kết hôn nữ chưa gả, sợ cái gì a! cơ hội thật tốt a!

A Thành trong lòng có chút không biết nói gì, Sùng Hân đẹp không thua gì Lương Vận Hàm, mặc dù khí tràng không bằng Lương Vận Hàm, thế nhưng tràn đầy sức sống, rất hấp dẫn người. A Thành lúc bắt đầu xác thực một mực chú ý Sùng Hân, chỉ bất quá cậu ấy phát hiện Sùng Hân ánh mắt đều là treo ở trên người Văn Dư. Cậu ta hiểu rõ sức hấp dẫn của sự trầm ổn nội liễm trên người Văn Dư, ngoài hấp dẫn Lương Vận Hàm, với Sùng Hân sợ là càng giống như thuốc nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chúng Ta Về Nhà Đi!

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm trong tiếng ồn ào mọi người, đứng lên. Văn Dư ánh mắt tràn đầy yêu thương, nhìn Lương Vận Hàm trong lòng một trận rung mình. Tất cả oan ức trước đây đều biến mất, người trước mắt, chỉ cần nhìn thấy cô liền cảm thấy đủ hài lòng.

Lương Vận Hàm chưa từng nghĩ tới nàng sẽ chìm sâu trong tình yêu như vậy. Kỳ thực trước đây bất luận là bình tĩnh vẫn là ung dung, bản thân nàng biết, đó là bởi vì lá chắn trong lòng vẫn còn chưa hạ xuống, nàng còn không dám bỏ xuống phòng vệ để yêu thật sự. Nhưng là gần nhất dưới sự tích lũy của oan ức, ngọt ngào, toàn bộ vào thời khắc này hóa thành khói bụi, biến mất không thấy hình bóng, để lại lòng chỉ còn tràn đầy vui sướng cùng cảm động, lúc này mới Lương Vận Hàm mới xác định, nàng đã hoàn toàn yêu nữ nhân trước mắt này, cũng không muốn buông ra nữa.

Hai người thâm tình nhìn nhau, uống cạn ly rượu. tiếng hoan hô bên tai như nhỏ dần, cả hai đều cảm giác phẳng phát thời gian giống như ngừng lại, trong mắt trong lòng đều chỉ còn lại đối phương.

Văn Dư trong lòng vẫn luôn tồn tại áy náy, từ lúc bắt đầu đầu đầu, Văn Dư từng bước một chuẩn bị, từng bước một cẩn thận từng li từng tí một, trước mặt mọi người thì cười đùa, mà mỗi ngày trong lòng đều vắng vẻ.

Cô thật sự cảm giác mình có chút chán ghét, đặc biệt là sau khi cùng Lương Vận Hàm ở cùng nhau. Nhà Lương Vận Hàm cũng không lớn, nhưng là nhỏ nhỏ như vậy càng dễ để Văn Dư sinh ra lòng trung thành. Vừa nghĩ tới trong nhà có người chờ cô yêu, chờ cô thương, Văn Dư liền cảm thấy chỉ cần bảo vệ người kia là tốt rồi, những chuyện khác cũng không cần nữa.

"Chúng ta về nhà có được hay không?"

Văn Dư nói bên tai Lương Vận Hàm

Lương Vận Hàm một buổi tối đều trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nàng chỉ muốn nhìn Văn Dư, đem cô nhốt vào trong mắt rồi trong lòng của nàng. Lúc này làm gì nghe Văn Dư nói gì, Lương Vận Hàm trực giác chính là gặt đầu. Văn Dư gọi tới Fanny, nhỏ giọng nói vài câu. Lại gọi Nhạc Linh Uyển bàn giao vài câu, liền nắm tay Lương Vận Hàm lặng lẽ rời đi.

Hai người vừa về đến nhà, Văn Dư liền vội vàng ôm lấy Lương Vận Hàm, ôm thật chặt không buông tay. Lương Vận Hàm dịu dàng ôm lại cô, tay vuốt đuôi tóc Văn Dư.

"Vận hàm, chị yêu em. Khoảng thời gian này uỷ khuất cho em, trong lòng chị kỳ thực rất khó chịu. Chị ngồi trong phòng làm việc ở Đài Bắc nhớ em đến sắp phát điên, nhìn một chồng tài liệu trên bàn, chị thực sự không biết mình làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì. Chị trực tiếp nói với mọi người, chị muốn trở về. Sau đó chị liền đặt vé máy bay, thế nhưng chị không nói cho em biết là muốn cho em một niềm vui bất ngờ. Chị sợ bỏ qua."

Mắt Lương Vận Hàm dần dần ươn ướt, nàng vui trong lòng ngực Văn Dư, nghe cô mỗi một câu nói, cảm động cùng oan ức cũng từng chút tích lũy, gộp lại.

Nàng muốn nói cho Văn Dư mấy ngày qua nội tâm khổ sở, nhưng là nàng không nói ra được. Tính tình cao ngạo của Lương Vận Hàm, chưa từng đem oan ức nói cho người khác nghe. Vì vậy, hiện tại nàng ngoại trừ rơi lệ từng giọt từng giọt, cái gì đều nói không ra.

Văn Dư tỉ mỉ hôn nước mắt Lương Vận Hàm, nhưng càng hôn càng nhiều. Nhìn người khóc liên tục trong lòng ngực, tâm Văn Dư tự trách tới cực điểm.

Cô nhẹ giọng dụ dỗ, hôn, toàn bộ ôn nhu đều cho người trong ngực. Qua lâu, Lương Vận Hàm khóc xong rồi, lúc này mới cảm thấy oan ức đều phát tiết đi ra, còn dư lại chỉ có nồng đậm yêu thương cùng cảm động.

Nàng gương mặt lên, thật lòng nhìn Văn Dư, Văn Dư hôn nhẹ hôn cái mũi nhỏ nhỏ hồng hồng của nàng, đợi nàng nói chuyện.

"Văn Dư, yêu em"

"."

Văn Dư cũng sờ nhìn Lương Vận Hàm, trong đầu ong ong kêu lên. Cô nhìn Lương Vận Hàm đỏ mặt, cúi đầu. Văn Dư ngón tay nắm lấy cằm Lương Vận Hàm, giờ lên. Cô chăm chú nhìn chăm chăm mắt Lương Vận Hàm, muốn từ bên trong xác định đáp án lần thứ hai.

Lương Vận Hàm mặt đỏ hồng, ánh mắt có chút giận trừng mắt nhìn Văn Dư. Văn Dư bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười rất rạng rỡ, khiến Lương Vận Hàm thất thần trong nháy mắt.

Văn Dư nghiêng người, trầm thấp nói một câu:

"Đi tắm đi."

Lương Vận Hàm trên mặt đỏ càng đậm, lần này đến lỗ tai đều hồng muốn nhỏ máu. Lương Vận Hàm đẩy Văn Dư ra, quay người đi phòng ngủ thay quần áo để tắm, Văn Dư cũng sờ ngồi ở trên ghế sofa. Phòng tắm truyền đến thanh âm của vòi hoa sen, Văn Dư hơi nắm tay.

Cô đứng lên, muốn làm gì đó, nhưng là trong lòng gấp gấp phát hỏa cái gì đều làm không được. đang rối rắm, Lương Vận Hàm tắm xong đi ra. Lương Vận Hàm chỉ có khăn tắm quấn trên cơ thể, giọt nước theo cổ trượt vào địa phương khiến người ta mơ ước, hai chân thon dài trắng tấp đưa Văn Dư vào cơn mê.

Lương Vận Hàm thấy Văn Dư nhìn chăm chăm hai chân mình không nói lời gì, nhưng ngọn lửa mới vừa dịu xuống hình như lại bắt đầu bùng lên.

"Đi tắm đi."

Văn Dư nghe được âm thanh phục hồi tinh thần lại, cô đứng dậy đi đến buồng tắm. Lúc đi qua bên người Lương Vận Hàm, nhanh chóng trộm hôn môi nàng một cái.

Ánh nền mờ ảo, rượu ngon cùng với nhạc êm. Văn Dư rót hai ly rượu đỏ, đưa cho Lương Vận Hàm một ly. Giờ khắc này tim Lương Vận Hàm đập nhanh, nàng uống một hớp rượu, sau đó thâm tình nhìn Văn Dư.

Văn Dư giờ tay lên, khẽ xoa mặt Lương Vận Hàm. Ngón tay vuốt theo đường nét khuôn mặt của nàng, tiến đến phía dưới phủ lên đôi môi, khẽ vuốt mấy lần. Văn Dư giữa đầu ngâm rượu đỏ còn dư lại trong ly, cúi người tiến lên, ngâm lấy môi óng ánh mê người, chuyển một phần cho Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm bị ép nuốt xuống, Văn Dư kề sát môi nàng, chăm chú mút vào.

Cảm xúc mềm mại mát mẻ trên môi khiến lý trí Văn Dư dần dần phai nhạt. Cường độ hôn không ngừng gia tăng, hôm nay Lương Vận Hàm đặc biệt ngoan, hơn nữa còn táo bạo đáp lại, đây không thể nghi ngờ chính là thuốc kích tình tốt nhất.

Lưỡi hai người gặp nhau liền không thể tách rời, quấn quýt bên trong, Lương Vận Hàm hai tay quấn lấy cổ Văn Dư, sự nhiệt tình của Văn Dư làm cho tim nàng đập rộn ràng.

Văn Dư ngâm lưỡi Lương Vận Hàm, tính tế mút ngọt. Đang dây dưa, khăn tắm trên người Lương Vận Hàm yên lặng tụt xuống, nhưng nàng hồn nhiên

không biết. Văn Dư hôn càng thêm nhiệt liệt, cô ôm Lương Vận Hàm, hai tay dán lên lưng, vuốt ve lên xuống.

Lương Vận Hàm chìm đắm bên trong nụ hôn mãnh liệt, chỉ cảm thấy cả người toả nhiệt. Cảm giác khô nóng này khiến cho nàng càng dán chặt Văn Dư, mà nhiệt tình như vậy trong nháy mắt khiến Văn Dư nổi tung. Cô trực tiếp đè lên Lương Vận Hàm, không cho nàng thời gian phản ứng, tay trực tiếp đặt lên nơi mềm mại.

Một tiếng rên rỉ mỏng manh vang lên, Lương Vận Hàm không thể không chế kêu ra.

"Ừm. ."

Lương Vận Hàm nhanh chóng cắn môi, nỗ lực để cho mình không phát ra âm thanh xấu hổ nào nữa. Văn Dư đứng dậy, đầu lưỡi liếm qua chỗ môi Lương Vận Hàm cắn,

"Không cho cắn. Đây là của chị, chị sẽ đau."

Khàn khàn nỉ non, Lương Vận Hàm cảm thấy chỉ cần nghe thấy thanh âm của Văn Dư thân thể liền phản ứng nhiều hơn.

Nhưng là nàng then thùng, nội tâm muốn hoàn toàn thả lỏng bản thân, nhưng chút lý tính sót lại làm cho nàng cảm thấy hành động như vậy quá phóng dăng, nàng làm không được. Một bên rối rắm, một bên không nhận được giây dựa thân thể ở dưới thân Văn Dư.

Văn Dư giờ khắc này bị nữ nhân xinh đẹp quyến rũ đến cực điểm dưới thân câu dẫn đến cả người phát hỏa, Lương Vận Hàm vận vẹo như vậy Văn Dư càng thêm mất khống chế, cô không thể chờ đợi được nữa hướng xuống phía dưới ngậm lấy trái cây, dùng sức day vò.

Lúc đầu ngón tay phá tan chướng ngại kia, Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm hoàn toàn trở thành người của cô, Văn Dư cảm thấy lòng đầy thỏa mãn cùng kiêu ngạo.

Lương Vận Hàm ôm Văn Dư thật chặt, khoe mắt chảy lệ. Văn Dư không ngừng hôn khoe mắt Lương Vận Hàm, ôn nhu dụ dỗ. Một tay nhẹ nhàng vuốt ve, giảm bớt căng thẳng cùng đau đớn của nàng.

Lương Vận Hàm kéo cổ Văn Dư xuống, cắn vào bờ vai của cô, hung hăng cắn. Văn Dư nhìn xuống không kêu ra tiếng, cô dán sát Lương Vận Hàm, thật lòng nói:

"Lương Vận Hàm, chị yêu em. Nếu như em đồng ý, đời này chị sẽ tuyệt đối không rời khỏi em."

Nước mắt Lương Vận Hàm lập tức chảy ra. Câu nói này của Văn Dư trấn an tất cả bất an trong nội tâm nàng, thời khắc này, nàng cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Lương Vận Hàm cảm thấy cổ họng bị đè nén kịch liệt, rốt cục phá thanh hét lên, một đạo cực quang xẹt qua đầu óc, Lương Vận Hàm cả người lâm vào một thế giới kì dị. Nơi này không có âm thanh không có hình ảnh, chỉ có những điểm sáng không ngừng thoát ẩn thoát hiện. . . .

Dáng vẻ kiêu diễm xinh đẹp Lương Vận Hàm khắc sâu vào đầu Văn Dư, đời này cũng không thể quên đi.

Lương Vận Hàm ngã vào lòng Văn Dư, thở mạnh. Văn Dư một bên điều chỉnh hô hấp gấp gáp, một bên dịu dàng hôn trán, mặt, chóp mũi, môi của Lương Vận Hàm, lại một lần nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại đầy mồ hôi.

Văn Dư cẩn thận chú ý về mặt Lương Vận Hàm, khi Lương Vận Hàm vừa mở mắt ra liền trực tiếp rơi vào nơi đầy ánh sao.

Văn Dư đầu lưỡi liếm một giọt mồ hôi trên tóc mai Lương Vận Hàm, dán vào bên tai nàng nhẹ giọng không ngừng nói lời tâm tình. Lương Vận Hàm nhắm mắt lại, nhếch miệng lên, vui ở trong lồng ngực người yêu, cảm nhận nhịp tim đập của cô.

Bên tai là thanh âm trầm thấp của cô, không ngừng nói rõ tình yêu dành cho nàng, Lương Vận Hàm cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, nàng thậm chí vui mừng vì chính mình đã yêu Văn Dư, bằng không, nàng đã bỏ qua hạnh phúc một đời. Lần đầu tiên Lương Vận Hàm bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ khả năng cùng Văn Dư đến cuối đời.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Được Văn Dư Ôn Nhu Bầu Bạ

Trời vừa sáng, Lương Vận Hàm mơ màng tỉnh dậy, hạ thân truyền đến cảm giác khó chịu. Nàng nhú mảy, nhưng lúc nàng cảm nhận được sự ầm áp cùng cánh tay sau lưng đang ôm chặt mình, lông mày mới dần dịu xuống.

Nhớ đến tối qua, Lương Vận Hàm nhất thời cảm thấy mặt nóng lên. Nàng nhớ rõ khoảnh khắc đau nhói đó, cũng nhớ rõ sự ôn nhu cùng săn sóc của Văn

Dư.

Tối hôm qua hai người thân mật một hồi lâu, trước khi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, nàng vẫn còn có ý thức cảm nhận được sau đó Văn Dư đem khăn ẩm nhẹ nhàng lau thân thể mình.

Lương Vận Hàm xoay người, nhìn Văn Dư nhắm hai mắt lăm lăm, ôm mình mà ngủ.

Lương Vận Hàm ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn khuôn mặt Văn Dư lúc ngủ, lông mi thật dài, lông mày dày, môi mím chặt, tóc ngắn rối tung, từng điểm từng điểm đều làm nàng yêu thích.

Nàng đưa tay vuốt lông mày và mũi Văn Dư một cái, vừa vuốt tới môi, ngón tay bỗng nhiên bị cắn nhẹ. Lương Vận Hàm giật mình hết hồn, nhẹ kêu một tiếng. Văn Dư nhắm mắt cười xấu xa, miệng cắn ngón tay không nhả.

Lương Vận Hàm cũng không để tâm lắm, ôn nhu hỏi:

"Chị đã tỉnh?"

Văn Dư vẫn nhắm mắt gật đầu, nhả ngón tay nàng ra, nói:

"Thức trắng cả một đêm để nhìn em, chị cảm giác giống như chỉ mới nhắm mắt được một lát."

Nụ cười trên mặt Lương Vận Hàm càng sâu, nàng dựa sát vào, hôn môi Văn Dư một cái. Văn Dư mở mắt ra, nhìn nụ cười ôn nhu của Lương Vận Hàm, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Văn Dư bỗng nhiên xoay người đè Lương Vận Hàm, đầu tiên hôn một hồi, sau đó liền ngửa đi ngửa lại trên người nàng như động vật nhỏ, tiếp đến lại xoa xoa lại rồi liếm hôn. Lương Vận Hàm sùng nịch tùy ý Văn Dư làm càng, ngày đông thế này, nàng một chút cũng không muốn rời giường.

Lương Vận Hàm sờ sờ tóc Văn Dư, âm thanh biếng nhác hỏi:

"Ngày hôm nay chị không đi làm hả?"

"Em mong chị đi làm?"

Lương Vận Hàm nâng mặt Văn Dư lên, cười hỏi:

"Chị thật sự muốn chìm đắm trong ôn nhu à?"

"Giang sơn và những thứ khác làm sao quan trọng bằng mỹ nhân như em à!"

Văn Dư gấp gấp tránh tay Lương Vận Hàm, lại vùi đầu tiếp tục thưởng thức thân thể mềm mại nàng. Lương Vận Hàm cười trớn, hai người náo loạn thành một đoàn. Náo loạn một lúc, Văn Dư ôm vào lòng Lương Vận Hàm, giúp nàng chỉnh chỉnh, hôn nhẹ tóc mai của nàng, nói:

"Sắp đến năm mới rồi, em phải về nhà đúng không?"

"Àn. Mấy ngày trước mẹ em gọi điện thoại, em cũng định về nhà. Năm trước tưởng rằng có thể rảnh rỗi trở về một chuyến, thế nhưng không được. Thế nên năm nay chắc chắn không thể không về, em phải về thăm ba mẹ."

"Ừ."

"Chị thì sao? Cũng phải về nhà à?"

"Ừ."

Văn Dư ngừng một lúc, nói thật:

"Năm mới chị mang em về nhà chị được không?"

Lương Vận Hàm cười nhẹ nhàng nhìn Văn Dư, nàng nhìn thấy sự kiên định cùng nghiêm túc trong ánh mắt Văn Dư, lòng tràn đầy ấm áp. Qua một lúc lâu, Lương Vận Hàm mới lên tiếng:

"Văn Dư, em không để ý đến những cái này."

Văn Dư cảm thấy Lương Vận Hàm luôn thấu hiểu mình. Bất luận cô làm cái gì, nàng luôn có thể đứng góc độ của mình cố gắng tìm hiểu và tiếp thu, điều này làm cho Văn Dư vô cùng cảm động. Cô sâu sắc cảm giác được, có thể yêu nữ nhân như vậy, cũng được nữ nhân như vậy yêu, là một chuyện vô cùng hạnh phúc và kiêu ngạo.

Sau đó, cô nghĩ đến quãng thời gian trước Cao Lam nhắc chuyện bộ trưởng hạng mục còn trống, đã đến thời điểm thích hợp để Văn Dư tranh cử.

Thế nhưng một khi được bổ nhiệm, liền phải đến làm việc ở Đài Bắc. Cao Lam rất tin tưởng Văn Dư, cũng bỏ ra không ít tâm huyết, nài hi vọng Văn Dư hãy mau giải quyết hạng mục nghiên cứu và phát triển nền tảng ở thành phố T, đây chính là một trong ưu thế quan trọng giúp cô tranh cử.

Nếu như không quan biết Lương Vận Hàm, việc đáng làm thì phải làm, vị trí này chắc chắn không thoát được tay Văn Dư. Nhưng trước mắt, cô cùng Lương Vận Hàm đã dự định chung thân. Mặc dù biết tình yêu giữa hai nữ nhân sẽ có rất nhiều khó khăn trắc trở, nhưng là nếu đã yêu, Văn Dư sẽ không nghĩ đến chuyện buông tay, cũng thật sự buông không nổi. Cô không chỉ yêu Lương Vận Hàm, trong lúc nào không biết đã đem Lương Vận Hàm khắc sâu vào lòng, tiến vào trong máu, kiếp này, sợ là khó xa cách.

"Chị nghĩ gì thế, xuất thân như vậy?"

Lương Vận Hàm đẩy đẩy Văn Dư, cười hỏi.

Văn Dư hôn trán Lương Vận Hàm một cái,

"Đang suy nghĩ tại sao em tốt như vậy."

"Nghĩ ra được chưa?"

"Rồi."

"Tại sao?"

"Bởi vì em gặp chị."

Lương Vận Hàm cười Văn Dư da mặt dày, Văn Dư cười không nói lời nào, chỉ là ôm nàng thật chặt.

Chuông điện thoại vang lên, là Cao Lam, Văn Dư đứng dậy đến phòng khách nhận điện thoại.

"Tại sao hôm nay không có ở văn phòng?"

Giọng Cao Lam có chút lạnh.

"Ngày hôm nay có chút việc không đến được, có việc gì thế Lam tỷ?"

"Văn Dư, hiện tại có rất nhiều người đều dòm ngó vị trí bộ trưởng hạng mục, ai cũng bắt đầu hoạt động rồi. Tác phong làm việc của em vào lúc này phải càng cẩn thận hơn, đừng tự tạo chuyện để người ta nói sau lưng."

Văn Dư nhú nhú mày, Lam tỷ tựa hồ đang nhắc nhở cô, lẽ nào nàng nghe nói cái gì?

"Lam tỷ, chị có chuyện thì đừng ngại cứ nói thẳng."

Một hồi lâu sau, Cao Lam ở trong điện thoại thờ dài,

"Văn Dư, dù sao em cũng còn trẻ, hơn nữa là tranh cử lần này em có rất nhiều thuận lợi. Rất nhiều người trong lòng đều sẽ bất bình, bọn họ nhất định sẽ tìm điểm yếu của em. Vì thế chị muốn nhắc nhở em nên sự nghĩ thận trọng mọi việc, đừng quá quá tùy tính."

Văn Dư đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài. Cô biết rõ Cao Lam nhất định biết chuyện của mình cùng Lương Vận Hàm.

"Hãy hợp tác với Tần Nguyên cho tốt, không ngừng cố gắng. Năm mới này không ngại thì đi mấy buổi tiệc thường niên, nhờ người có thân phận tại địa phương nâng đỡ một chút, cố gắng phát triển hạng mục hơn nữa."

"Àn, em hiểu rồi. Người của tập đoàn bên này ngoại trừ chị, còn có thể nhờ ai không?"

"Tập đoàn bên này cũng đừng làm động tĩnh quá lớn, đây là thời điểm đặc biệt, năm trước em đi một chuyến. Chị cũng phải sắp xếp cho em rồi."

"Àn. Cảm ơn Lam tỷ."

"Khách khí với chị làm gì! Cố gắng làm cho tốt."

"Vâng."

Hai người lại nói vài câu, cúp điện thoại.

Văn Dư trong lòng có chút loạn. Cô muốn cùng Cao Lam thảo luận một chút chuyện tranh cử bộ trưởng hạng mục, nhưng là bây giờ Cao Lam đã biết Lương Vận Hàm, dù chưa nói, thế nhưng ám chỉ rõ ràng như vậy làm sao cô không hiểu.

Nếu như từ bỏ vị trí bộ trưởng, không chỉ làm Cao Lam thất vọng, cô cũng đánh mất một cơ hội thật tốt. Các đời bộ trưởng hạng mục đều tiến vào tầng lớp lãnh đạo quan trọng của tập đoàn, có thể nói đây chính là "vị trí tên lửa", bao nhiêu người dòm ngó. Nhưng là, nếu đi Đài Bắc, Lương Vận Hàm làm

sao bây giờ? Văn Dư lâm vào tình thế lưỡng nan.

Lương Vận Hàm tắm xong đi ra, nhìn thấy Văn Dư ngồi ở trên sô pha vừa uống trà vừa cau mày suy nghĩ.

Ở chung lâu ngày, Lương Vận Hàm tự nhiên biết một ít thói quen của Văn Dư. Văn Dư bình thường suy nghĩ sẽ không cau mày, chỉ uống trà liên tục. Nếu như sự tình có chút khó khăn, cô lại để một chén trà ở trước mặt, uống rất ít. Nhưng nếu như sự tình vô cùng nan giải, Văn Dư sẽ vừa cau mày, vừa uống trà. Hiện tại, hiển nhiên sự tình rất phức tạp.

Lương Vận Hàm sẵn sàng đi vào nhà bếp làm đồ ăn, Văn Dư nghe thấy tiếng động liền phục hồi tinh thần. Vừa nhìn thấy Lương Vận Hàm bận rộn ở nhà bếp, mau chóng buông chén trà, đứng dậy đi đến.

Văn Dư ôm Lương Vận Hàm từ phía sau,

"Ai cho phép em làm việc ? Thân thể không thoải mái phải nằm trong phòng."

Lương Vận Hàm sắc mặt có chút hồng,

"Làm gì nghiêm trọng như vậy. Em chỉ muốn làm chút cháo cho chị."

"Nên để chị làm thì hơn, em mau vào phòng nghỉ ngơi biết không. Nếu như không muốn nằm thì đọc sách, dù làm gì cũng không được cực nhọc."

Vừa nói vừa dắt tay Lương Vận Hàm đi về phòng. Lương Vận Hàm mỉm cười tùy cô nắm, Văn Dư bá đạo cũng rất đáng yêu mà!

Văn Dư đem Lương Vận Hàm lại để lên trên giường, bao hai tay của nàng lại, có chút trách cứ nói:

"Em xem, đến nỗi tay đều lạnh. Ngày hôm nay phải nằm trên giường cho thật tốt, chị đi làm cơm trước. Cơm nước xong chị với em cùng ngủ tiếp một chút."

Nhìn ánh kiên trì mắt Văn Dư, Lương Vận Hàm không thể làm gì khác hơn là gật đầu. Dù sao được người khác cưng chiều cảm giác rất tốt.

Văn Dư đứng dậy đi đến phòng khách lấy một quyển sách Lương Vận Hàm đang xem, còn có máy tính xách tay của cô, để cho nàng chán thì xem phim. Sau đó liền đi vào bếp làm cơm.

Lương Vận Hàm có chút khó hiểu từ lúc nào thì Văn Dư bắt đầu biết làm cơm đây? Trước đây rõ ràng sẽ không a!

Lương Vận Hàm nghĩ đến có một lần mình đến tháng, Văn Dư vội vội vàng vàng chăm sóc mình. Đầu tiên là làm túi nước ấm, sau đó lại nấu canh gừng với đường, lúc cắt gừng còn bị đứt tay, không ngừng chảy máu. Văn Dư cũng không nói, Lương Vận Hàm trong lúc vô tình nhìn thấy bên chén nước nóng có vết máu, mới phát hiện .

Lúc đó Văn Dư dùng khăn giấy bọc lại qua loa, chờ đến lúc Lương Vận Hàm kéo tay cô xem, giấy đều ướt đẫm máu. Lúc đó Lương Vận Hàm liền cảm thấy trong lòng đau không chịu được, viên mắt đều đỏ lên. Văn Dư an ủi, sau đó không cãi được Lương Vận Hàm nên cô phải đi bệnh viện tổng hợp gần khu cư xá băng bó vết thương.

Sau một lát, Văn Dư bung tới hai bát cháo cùng dưa cải. Hai người ăn cháo nóng hầm hập, Văn Dư liền ôm Lương Vận Hàm nằm lại trên giường. Lương Vận Hàm dựa vào Văn Dư đọc sách, Văn Dư chăm chú xem báo cáo. Ánh mặt trời ấm áp rơi vào, hai người ấm áp hoà thuận vui vẻ .

Lương Vận Hàm bắt tri bắt giác dựa vào Văn Dư ngủ thiếp đi, Văn Dư cẩn thận đỡ nàng nằm xuống, cô một tay chống đầu, nhìn Lương Vận Hàm không chớp mắt.

Lúc Lương Vận Hàm ngủ say, khí chất dịu dàng càng rõ ràng thêm. Chỉ nhìn nàng như thế, Văn Dư liền cảm thấy mê muội không ngớt. Bắt tri bắt giác đã yêu sâu như vậy, làm sao dễ dàng rời đi đây?

Lúc Lương Vận Hàm tỉnh lại, trời cũng đã tối. Văn Dư Bên cạnh ngủ rất say, Lương Vận Hàm nhích gần lại Văn Dư, sau khi phát sinh quan hệ, Văn Dư vẫn chăm sóc nàng cả ngày, điều này làm cho Lương Vận Hàm rất cảm động.

Lúc Văn Dư nói muốn dẫn nàng về nhà mừng năm mới, không thể phủ nhận, trái tim của nàng thoáng cái nhảy nhót đứng lên. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cha mẹ Văn Dư có thể tiếp thu nàng sao? Có thể tiếp thu chuyện con gái của họ ưu tú như vậy mà không kết hôn, cùng một người phụ nữ yêu nhau sao? Đừng nói bọn họ, liền ngay cả cha mẹ mình Lương Vận Hàm cũng không dám chắc.

Nhưng dù sao Văn Dư vẫn có suy nghĩ này, vậy thì được rồi. Nghĩ lại từ lúc hai người yêu nhau tới nay, khóe miệng hạnh phúc giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cuối Năm Sắp Tới, Có Không Ít Việc Vặt Vãnh

Văn Dư vốn định theo ý tứ của Cao Lam, ở lại Đài Bắc chuẩn bị bước kế tiếp để tranh cử. Nhưng quãng thời gian trước làm việc bận rộn không quản ngày đêm khiến Lương Vận Hàm vô cùng bất mãn. Dù Lương Vận Hàm không nói, Văn Dư cũng biết.

Nhìn dáng vẻ ần ần Lương Vận Hàm, Văn Dư đau lòng không chịu được. Cô biết mình ỷ khuất Lương Vận Hàm, nhưng là sự nghiệp mới có cơ hội tốt làm sao có thể từ bỏ? Văn Dư bắt đầu mâu thuẫn sâu sắc.

Mãi đến khi nhận được hình ảnh Lương Vận Hàm ngồi một mình uống rượu do Sùng Hân gửi, Văn Dư bị chấn động rồi. Lúc nhận được tin nhắn, Cao Lam đang cùng Văn Dư phân tích các ứng cử viên cạnh tranh hiện nay của tập đoàn. Lương Vận Hàm trong hình vẻ mặt cô đơn, ánh mắt mê man, khiến lòng Văn Dư đau đớn một trận.

Văn Dư cảm giác như mình đi tới ngã tư đường, không biết là nên rẽ trái hay là rẽ phải. trực giác nhiều năm nói cho nói cô biết, nếu như lần này lại do dự thiếu quyết đoán, tương lai của cô và Lương Vận Hàm thật sự sẽ khó xác định.

Những năm này đều dốc sức làm việc, Văn Dư không phải không mệt, trước đây đều một thân một mình, cùng một đám chiến hữu thân thiết như bạn bè, phần trách nhiệm này cũng làm cho cô không thể dừng bước lại. Nhưng là bây giờ, Lương Vận Hàm đã thật sự bước vào nhân sinh của cô, làm sao có thể bỏ qua!

Cao Lam thấy Văn Dư nhìn chằm chằm điện thoại xuất thần, hỏi cô có chuyện gì hay không. Văn Dư ngẩng đầu, một lúc lâu sau mới nói rằng:

"Lam tỷ, em phải về thành phố T."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Một ít chuyện riêng, bên kia càng cần em trở lại."

Cao Lam chăm chú nhìn Văn Dư nửa ngày, sau đó tựa vào lưng ghế,

"Chị nghĩ em đã hiểu ý của chị trong điện thoại lần trước."

"."

"Văn Dư, chị hi vọng em sẽ không mê muội tình yêu nhất thời mà bỏ qua tiền đồ tốt."

"Lam tỷ, em chưa giới thiệu người kia với chị, là vì em bây giờ còn chưa xác định có thể có tương lai không. Thế nên lần này em trở lại chính là để làm rõ chuyện này."

"Văn Dư, chị không phải là muốn can thiệp vấn đề tình cảm cá nhân của em. Thế nhưng có một số việc vui đùa một chút thì được, nghiêm túc không được. Em phải hiểu rõ thân phận của chính mình!"

Cao Lam lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm túc như thế nói chuyện cùng Văn Dư. Văn Dư suy nghĩ rất lâu, rốt cục quyết định, nói rằng:

"Lam tỷ. Để em trở về thôi, em muốn quyết tâm một lần."

Cao Lam có chút tức giận, nàng cảm thấy Văn Dư quá tùy hứng! Có phải là để cô làm việc ở nội địa quá lâu, tự do mãi quen rồi! Nhưng Cao Lam cũng biết rõ Văn Dư là loại người gì, thành thật mà nói, tùy hứng, tự do như vậy dùng ở trên người cô thật không thích hợp.

Nàng không phải không đau lòng những cố gắng nỗ lực mà Văn Dư bỏ ra, nhưng mà cuối cùng mới có cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể từ bỏ ngay thời điểm máu chót đây!

Cao Lam ổn định tâm tình của mình lại, Văn Dư tính cách rất quật cường, chuyện mà cô quyết tâm sẽ không dễ dàng thay đổi. Với lại cô bây giờ vẫn chưa chắc chắn khả năng tình cảm trong tương lai, không bằng trước tiên lặng lẽ xem tình hình. Nếu không một ngày Văn Dư phản kháng, cô càng dễ mất lý trí trong cảm tình.

Kinh nghiệm tình cảm Văn Dư không nhiều, thế nhưng cô là người vô cùng trọng tình trọng nghĩa. Với bạn bè bên cạnh cô cũng có thể làm đến trình độ đó, huống hồ là người yêu.

Cao Lam không phải không biết Văn Dư thích nữ nhân, chỉ có điều Cao Lam vẫn luôn cho rằng đây đều là suy nghĩ nhất thời lúc còn trẻ. Với đầu óc và tính cách của Văn Dư sớm muộn gì cũng sẽ lựa chọn hôn nhân khác phái, cho nên nàng luôn lảng tránh những chuyện này, coi như mình không biết.

Nhưng khi nàng nghĩ đến khoảng thời gian "khác thường" gần đây của Văn Dư, ý thức được lần này Văn Dư hình như vô cùng nghiêm túc. Cao Lam điều tra một ít thông tin liên quan đến Lương Vận Hàm, không thể phủ nhận, phương diện công tác Lương Vận Hàm rất ưu tú, hình ảnh cũng rất phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của mọi người, chỉ là, hai người phụ nữ có thể có tương lai sao? Cao Lam không dám tưởng tượng.

Văn Dư không biết cô quyết định như thế này có chính xác không, cô chỉ là thuận theo trái tim của chính mình. Vì thế cô sắp xếp chuyện xuất hiện bất ngờ vào ngày sinh nhật Lương Vận Hàm.

Còn có mấy ngày liền đến năm mới, Lương Vận Hàm thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. nàng được nghỉ tới mừng bốn. Văn Dư phải ở thành phố T đến đêm 30, bởi vì ngày 29 tổ chức họp hằng năm. Cô chỉ có thể bay về thành phố A vào sáng 30.

Lương Vận Hàm gấp kỹ một bộ y phục bỏ vào va ly, Văn Dư liền thừa dịp nàng không chú ý lấy ra nhét vào trong chăn để giấu. Lúc đầu Lương Vận Hàm không phát hiện, đến lúc mất đi 3 bộ mới nhận ra.

Nàng đứng bên giường nhìn Văn Dư, Văn Dư ngồi xếp bằng ở trên giường, ngửa đầu nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng đáng thương không lên tiếng. Lòng Lương Vận Hàm liền nhuyến ra, thế nhưng cũng không thể tiếp tục dung túc cho hành động ấu trĩ của cô, đưa tay ra:

"Lấy ra."

Văn Dư lắc đầu một cái.

"Giấu ở đâu?"

Lắc đầu.

Lương Vận Hàm không nói gì,

"Đừng quậy, em còn vài thứ chưa mua, tí nữa còn phải đi ra ngoài đây."

Văn Dư nằm xuống giường, lười biếng nói:

"Không được! Không cho em ra ngoài!"

Lương Vận Hàm bị chọc cười, sau ngày đó, Văn Dư liền tiến vào trạng thái vô lại. Quậy phá các loại, mà trình độ còn càng ngày càng tăng cấp phá vỡ giới hạn Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm cười nằm úp sấp lên người Văn Dư,

"Sao vậy a, không nổi rồi ư?"

Văn Dư đem mặt chôn trong gối, trầm giọng "Ừ" một tiếng.

Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, nàng nhẹ vuốt tóc Văn Dư, Lương Vận Hàm làm sao không có tâm trạng tương tự đây, còn chưa rời đi đã không bỏ được.

Văn Dư nắm lấy tay đang đặt trên đầu, đặt vào trong miệng khẽ cắn. Lương Vận Hàm cười nói:

"Chị là chó con sao?"

Văn Dư xoay người, đem Lương Vận Hàm ôm vào trong lòng, cọ lên cọ xuống.

"Được rồi a, đừng quậy nữa. Mau đứng lên."

"Em nhẩn tâm bỏ rơi chị sao?"

"Vậy em phải làm sao bây giờ?"

"Đúng rồi, em không cần đi mua đồ nữa. Đúng lúc cuộc họp hằng năm công ty cũng cần mua một ít, danh sách của em chị đã nhìn thấy tối qua rồi, để chị nhờ Amy đi mua cho, sau đó sẽ chuyển phát nhanh đến nhà em, em viết đem địa chỉ cho chị là được."

Lương Vận Hàm ngồi dậy nhìn Văn Dư, Văn Dư vẽ mặt tranh công cười đùa nói:

"Khà khà, phu nhân không cần cảm động quá nha!"

Lương Vận Hàm bóp lấy lỗ tai Văn Dư,

"Em mới không thêm cảm động! Ai cho chị coi máy tính bảng của em!"

Văn Dư lấy lòng kéo Lương Vận Hàm vào ngực, Lương Vận Hàm không chịu. Hai người giằng co, Văn Dư nói:

"Đến đây."

"Không."

"Đến đây."

"Không."

"Đến hay không?"

"Không."

"Được thôi."

Văn Dư làm bộ buông tay, Lương Vận Hàm không phòng bị chuẩn bị bước xuống, Văn Dư đột nhiên nhào tới, đặt Lương Vận Hàm lên giường. Lương Vận Hàm kinh hô một tiếng, lập tức môi liền bị quán lấy. Văn Dư giờ trở, cấp tốc lột váy ngủ đã sớm chường mắt trên người Lương Vận Hàm.

"Chị làm gì thế a!"

"Làm yêu nha!"

"Luuu mạnh!"

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ cùng thở dốc nặng nề khiến người ta tim đập đơ mặt.

Trời vừa sáng Văn Dư lái xe đưa Lương Vận Hàm đi sân bay. Đến sân bay thời gian còn sớm, hai người ngồi trong xe lưu luyến. Lương Vận Hàm nghiêng người dựa vào lòng Văn Dư, chơi với ngón tay Văn Dư, miệng thì dặn cô ít thức đêm, ăn cơm đúng giờ.

Văn Dư hôn hôn tóc Lương Vận Hàm,

"Thành phố D lạnh hơn bên đây, em phải nhớ mang khăn quàng cổ."

"Àn."

"Trước mặt với thúc thúc và a di phải cố gắng giới thiệu chị, nói em nhận thức một người bạn mới, đối xử với em thật tốt."

"Vậy thì tốt cho chị quá!"

"Không cho em ở tạo chướng ngại giữa chị và cha mẹ em biết không!"

Lương Vận Hàm cười không nói lời nào. Văn Dư cúi đầu mạnh mẽ hôn một hồi, mãi đến khi Lương Vận Hàm thờ hồng học mới buông nàng ra.

Lương Vận Hàm ngã vào trong ngực Văn Dư, mùi trà trên người cô để Lương Vận Hàm cảm thấy cực kỳ quyến luyến, tối hôm qua người này nhất định phải muốn nàng cả một đêm, mãi đến tận trời sáng. Lương Vận Hàm mới cũng dần cảm nhận được tại sao nhiều người lại chìm đắm trong chuyện này như vậy. Đến lúc ánh sáng rực rỡ lần thứ hai xẹt qua tâm trí, Lương Vận Hàm cảm thấy tất cả sự vật quen thuộc đều dần dần mờ nhạt, bên trong thế giới của nàng chỉ còn dư lại Văn Dư.

"Em lên máy bay ngủ thêm một hồi. Chị đã dặn người chuẩn bị cho em một ly sinh tố cà rốt và cà chua, uống xong ngủ tiếp. Xuống phi cơ liền khởi động máy, báo cho chị biết. Được không?"

"Àn."

Lương Vận Hàm hai tay ôm cổ Văn Dư, mềm mại đáp.

Lương Vận Hàm lưu luyến hôn cằm Văn Dư một hồi. Sự săn sóc của Văn Dư để Lương Vận Hàm rất cảm động, cô không chỉ có giúp nàng sắp xếp mua đồ tết xong hết rồi chuyển phát nhanh về, còn an bài chuyện nàng về nhà ôn hoà. Gần đây da Lương Vận Hàm có chút dị ứng, lúc Văn Dư đặt vé máy bay còn đặc biệt chú ý độ ẩm của chuyến bay.

Tối hôm qua hai người chìm đắm trong cảm xúc mãnh liệt gần cả một đêm không ngủ, sáng sớm Lương Vận Hàm thực sự mệt chịu không nổi, mệt đến ngủ ngay lập tức. Mơ hồ nhưng cũng biết Văn Dư dùng khăn lông nóng dịu dàng lau thân thể nàng rồi mới ngủ. Sáng sớm rời giường lại làm bánh mì sữa nóng cho nàng, sau đó lái xe tới sân bay. Văn Dư như vậy làm sao nàng không mê muội đây!

Sùng hân lúc trước liếc mắt đã nhìn ra cô là cực phẩm, thật chính xác! Nàng giống như nhạt được bảo bối! Nghĩ đến đây, tâm tình Lương Vận Hàm thật tốt, ngồi dậy hôn Văn Dư một cái.

Văn Dư bị sự nhiệt tình bất ngờ của Lương Vận Hàm làm cho sững sờ, Lương Vận Hàm cười mắt cong cong, sờ đầu một cái, làm sao đáng yêu như thế đây!

Thời gian không còn nhiều lắm, Văn Dư cầm hành lý Lương Vận Hàm cùng nàng đi vào phòng chờ. Đi qua đi lại chào vài người quen, lần này, Lương Vận Hàm chủ động kéo tay Văn Dư.

Văn Dư nhớ lại lần trước đưa Lương Vận Hàm đi sân bay, còn dụ nàng nếu như nắm tay mình sẽ tặng quà, khi đó tiếp viên trưởng ngạo kiều còn không thèm để ý đến cô! Hiện tại hai người rốt cục cùng một chỗ, thật tốt.

Đưa đi Lương Vận Hàm, Văn Dư trở lại công ty. Ngô Linh Nam đã đợi cô một lúc rồi. Thấy cô trở về, nhiệt tình tiến lên.

"Cô đã về rồi!"

"Tại sao không gọi điện thoại a! Chờ đã bao lâu?"

"Không bao lâu."

"Có việc gì sao?"

"Không có chuyện gì thì không thể tới tìm cô à?"

Văn Dư bật cười,

"Tôi nói Ngô tổng, cô lại dự định ra yêu cầu gì a!"

"Tôi thực sự đến xem cô có cần tôi hỗ trợ gì không, dù sao cô cũng là người nổi bật nhất trong hội nghị tối nay mà"

Từ khi cùng Tân Nguyên hợp tác, Ngô Linh Nam thu hồi tâm cơ cùng giao hoạt trước đây, thật lòng hợp tác với Văn Dư. Hơn nữa đưa ra không ít ý kiến cùng đề nghị có giá trị cho hạng mục. Trình độ chuyên môn của nàng cũng được không ít người tán thưởng. Ngô Linh Nam cũng không tiếp tục làm gì quá phận, nên quan hệ giữa Văn Dư cùng Ngô Linh Nam cũng trở thành "bạn tốt". Văn Dư tin Ngô Linh Nam không có ác ý, nàng chỉ là không cam lòng mà thôi. Như Nhạc Linh Uyển đã nói, cách để một người kiêu ngạo nhớ kỹ mình, chính là quên đi người đó. Xem ra rất đúng.

Làm việc tiếp xúc hơn nhiều, hiểu biết cũng trở nên sâu sắc hơn. Mâu thuẫn trước đây cũng dần dần hóa giải, hai người tựa hồ cũng tìm được đề tài chung như bằng hữu nhiều năm, càng ngày nói chuyện càng nhiều. Cái này cũng là nguyên nhân tại sao khoảng thời gian trước Lương Vận Hàm cảm thấy bức bối, nàng phát hiện từ giọng nói Văn Dư, Văn Dư cùng Ngô Linh Nam hình như tiến vào một loại hình thức mới, mà hai người dường như đối với này rất hài lòng.

"Tôi mới vừa đưa Vận Hàm lên máy bay, nàng ngày hôm nay về nhà."

"Nhà, nhà nàng ở đâu a?"

"Ở thành phố D."

"Cách thành phố A không xa."

"Đúng vậy."

"Cô chừng nào về nhà?"

"Sáng sớm ngày mai."

"Lương Vận Hàm yên tâm để cô đi hội nghị tối nay sao?"

"Tại sao không yên lòng?"

"Ai biết!"

"Vận hàm không phải nữ nhân hẹp hòi, nàng là một người tinh tế và rộng lượng."

"Được rồi! Nhìn khả năng bao che khuyết điểm của cô kia! Tôi lại không nói cái gì!"

Văn Dư cười sồ sồ mũi,

"Tân Nguyên bên kia không cần trở về?"

"Àn. Cha tôi đã tiếp quản rồi."

"Cha cô về, cô dám nghỉ việc!"

"Ai bảo cha tôi vô cùng thương thức cô. Vừa nghe nói tôi đến chỗ cô, liền vẫy tay để tôi đi rồi."

Văn Dư cười cười, hai người đang trò chuyện, amy gõ cửa vào đưa văn kiện, lúc xoay người rồi đi lại bị Văn Dư gọi lại,

"Amy, chuẩn bị đồ tết cho nhà Vận Hàm xong rồi sao?"

"Đã chuẩn bị xong, đúng 9 giờ tối mai đưa đến."

Văn Dư gạt đầu, Amy rời đi.

Ngô Linh Nam trong lòng có chút chua, thế nhưng nàng rất thông minh chọn nhìn không hỏi, như không có chuyện gì tìm chủ đề khác tán gẫu.

Amy vừa ra khỏi cửa, vừa vận nhìn thấy Nhạc Linh Uyển đi tới.

"Amy, tiểu nha đầu còn đang bên trong?"

"Ừ."

Nhạc Linh Uyển hai tay ôm cánh tay, có chút bất mãn nói:

"Cũng thật là kiên nhẫn a!"

"Văn tổng vừa nãy có ý hỏi chuyện Lương tiểu thư."

"Hừ! Coi như cô ấy thông minh! Không như vậy thì tí nữa tôi liền kể cho Văn Hàm!"

Khoảng thời gian Văn Dư bận hôn thiên ám địa, Lương Văn Hàm cùng Nhạc Linh Uyển càng ngày càng thân thiết, Nhạc Linh Uyển càng xem Lương Văn Hàm như muội muội. Hai người thường xuyên gửi tin nhắn, tình cờ còn có thể hẹn đi làm spa hoặc là ăn cơm đi dạo phố.

Văn Dư đối với chuyện này rất cao hứng, thế nhưng cô cũng nhức đầu với tính tình của Nhạc Linh Uyển, một khi bị nàng xếp vào phạm vi bảo vệ, Nhạc Linh Uyển giống như gà mái bảo vệ con, đầu thêm quan tâm người là ai!

Trong khoảng thời gian Văn Dư cùng Lương Văn Hàm xa cách nhiều ngày, Văn Dư một bên tương tư trần trọc, một bên còn phải nghe mấy lời "giáp thương mang bông" (Lời nói ẩn giấu sự châm chọc) của Nhạc Linh Uyển. Bằng không làm sao gầy đi nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nguy Cơ Tiềm Ẩn Trong Tình Yêu

Hội nghị năm nay diễn ra ở khách sạn sang trọng nhất thành phố T.

Văn Dư tự mình đến sân bay đón Cao Lam, sau đó cùng đi. Hai người cùng xuất hiện đúng là chuyện hiếm thấy, Văn Dư lựa chọn một bộ váy có phong cách OL bó sát người màu băng lam, nàng cùng Cao Lam đi vào phòng khách, ánh đèn chói lóa liền xuất hiện.

"Văn Dư, em đi tiếp đãi khách mời đi. Không cần luôn bồi chị."

"Lúc này cũng còn chưa bận, chị cứ thông thả. Chúng ta trước ăn ít đồ."

"Đề Amy đi với chị là được rồi, em cùng Nhạc Linh Uyển nhanh đi bận bịu đi."

"Vây cũng tốt. Amy, chăm sóc tốt Cao tổng."

Văn Dư cùng Nhạc Linh Uyển chia ra uống rượu tán gẫu một chút cùng các nhân vật quan trọng, một trong những mục đích chính yếu của buổi tiệc lần này chính là để chính thức làm nổi bật hình ảnh ở thành phố T.

"Văn Dư!"

Một giọng nữ dễ nghe vang lên.

Văn Dư xoay người, là Ngô Linh Nam. Bên người nàng một nam nhân nho nhã, nhìn qua có chút quen mắt. Là Hứa Phóng Nhân.

"Văn Dư, giới thiệu cho cô biểu ca của tôi Hứa Phóng Nhân, Hứa tổng. Biểu ca, vị này chính là Văn Dư, Văn tổng"

Hai người bắt tay, từ trong ánh mắt lẫn nhau hai người đều biết đối phương nhận ra chính mình, nhưng đều hiểu ngầm không nói rõ.

Đầu óc Văn Dư nhanh chóng xoay chuyển, lúc cô mang Lương Văn Hàm rời đi trong tiệc sinh nhật, Lương Văn Hàm chỉ cùng một người là Hứa Phóng Nhân chào hỏi. Ngô Linh Nam nói Hứa Phóng Nhân là nàng biểu ca, muốn giới thiệu cho Lương Văn Hàm nhận thức, còn có A Tả nói Tô Thiên là biểu muội Hứa Phóng Nhân, hơn nữa nàng rất hi vọng Lương Văn Hàm trở thành chị dâu của nàng. Nói đúng ra, bất luận là Lương Văn Hàm hay là những người khác, Hứa Phóng Nhân đều là một sự tồn tại rất đặc thù.

"Anh, Lương Vận Hàm là bạn rất thân Văn Dư, anh nhớ phải quan tâm kỹ nha!"

Ngô Linh Nam cười nói.

Hứa Phóng Nhân nhìn Văn Dư một chút, mỉm cười nói,

"Vận Hàm rất ưu tú, hơn nữa chúng ta cũng là bạn rất thân."

Văn Dư mỉm cười gật gù, cũng không có trả lời.

"Văn tổng như thế nào quen biết Vận Hàm đây?"

Hứa Phóng Nhân hỏi tiếp.

"Nói rất dài dòng, có cơ hội sẽ kể cho Hứa tổng nghe. Nói chung, duyên phận là chuyện rất kỳ diệu."

Hứa Phóng Nhân gật đầu,

"Tôi rất hiếu kỳ, có cơ hội mời Văn tổng nói nghe một chút."

"Anh của tôi nhưng chính là Bá Nhạc của Lương Vận Hàm đây!" (người tìm ra tài năng hoặc trao cơ hội cho người khác) (-_!! Thiết một với NLN)

Văn Dư nhìn hai người, vẫn mỉm cười gật đầu như cũ.

Hứa Phóng Nhân vào lúc này rất thương thức sự bình tĩnh của Văn Dư, so với dáng vẻ ngày đó nhìn từ xa rất khác nhau. Ngày đó Văn Dư thâm tình, ôn nhu, đến cả lúc uống rượu cũng thoải mái. Thế nhưng ngày hôm nay gặp mặt trong trường hợp như vậy, Hứa Phóng Nhân không một chút nào ngạc nhiên tại sao Văn Dư tuổi còn trẻ đã có thể ngồi trên chức vị này.

Ngô Linh Nam ngầm nói về quan hệ của anh và Lương Vận Hàm, thế nhưng Văn Dư chính là không tiếp chiêu. Sự khôn ngoan cùng trầm ổn này thực vô cùng hiếm thấy. Chẳng trách Lương Vận Hàm yêu thích.

"Được, hôm nào có cơ hội nói tiếp cho Hứa tổng nghe."

"Lúc này Văn tổng bận rộn, có cơ hội gặp mặt."

"Được, chiều dài không chu đáo mong Hứa tổng thứ lỗi."

"Nào có, không cần khách khí!"

"Gặp lại."

"Gặp lại."

Nói xong, Văn Dư cùng Ngô Linh Nam lại nói mấy câu nói, liền xoay người rời đi.

Cao Lam nhấp một miếng rượu, nở nụ cười. Nàng liền đứng cách đó không xa, có thể "trùng hợp" nghe thấy đối thoại của mấy người. Biểu hiện của Văn Dư để Cao Lam rất hài lòng. Nhưng Cao Lam cũng biết, Văn Dư ghen.

Cao Lam gần nhất đều sẽ nghĩ một ít về chuyện Văn Dư cùng Lương Vận Hàm, điều này là vì gần đây chuyện tranh cử bộ trưởng xuất hiện một chút phiền toái. Cao Lam sau lưng Văn Dư làm rất nhiều việc cô không biết, Cao Lam hi vọng Văn Dư có thể tranh cử thành công.

Bởi vậy, mọi chuyện có thể trở thành nhân tố ảnh hưởng, đều ở trong phạm vi suy xét Cao Lam. Nếu như lần này Văn Dư thành công được chọn, Cao Lam có thể yên tâm cầm tất cả tài nguyên trong tay giao cho Văn Dư rồi.

Văn Dư mới vừa kết thúc nói chuyện, Lương Vận Hàm liền gọi điện thoại đến.

"Phu nhân!"

Thanh âm của Văn Dư lộ ra vui sướng. Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười vui vẻ của Lương Vận Hàm.

"Đang bận?"

"Đang nhớ em."

"Không tin."

"Tại sao?"

Lương Vận Hàm gửi đến một tấm hình vừa nẩy Văn Dư nâng cốc phát biểu trên đài.

Văn Dư vui vẻ, trả lời:

"Là Nhạc Linh Uyển gửi cho em đi!"

"Chị nói xem?"

"Phu nhân, em xúi giục thành công Can Tương (bảo kiểm = nhân tài) bên cạnh chị nhanh như vậy, thực là lợi hại!"

"Em mới không xúi giục!"

"Vậy là mua chuộc?"

"Em dùng mị lực hơn người của bản thân ảnh hưởng nàng!"

"Phu nhân, mị lực của em có thể chỉ sử dụng cho một mình chị được không. Dù lấy một phần cực nhỏ sử dụng cho người khác cũng sẽ làm tiểu trung khuyển chị đây cầu kinh muốn cắn người đó!"

Trong điện thoại truyền đến một trận cười thanh thuần dễ nghe của Lương Vận Hàm.

Có một ngày hai người đánh cược, Văn Dư nếu thua liền phải tự xưng tiểu trung khuyển. Kết quả Văn Dư thật sự thua, thế nhưng cô vẫn chơi xấu không chịu gọi. Mãi đến tận ngày đưa Lương Vận Hàm lên máy bay, thừa dịp Lương Vận Hàm không chú ý đổi tên của mình trên điện thoại thành "Tiểu trung khuyển", lúc Lương Vận Hàm xuống máy bay nhận được thật nhiều tin nhắn, vừa nhìn đến tên này đã nở nụ cười nửa ngày.

Ngô Linh Nam nhìn Văn Dư vẻ mặt hạnh phúc đứng ban công cười nói chuyện điện thoại, trong lòng ê ẩm, nhưng là nàng thấy Văn Dư đối với Lương Vận Hàm vô cùng sâu đậm, Ngô Linh Nam cũng không thể tiếp tục tới quấy nhiễu.

Giáo huấn lần trước để Ngô Linh Nam lại có nhận thức mới đối với Văn Dư, nàng có lúc sẽ nghĩ, tuyệt tình như Văn Dư, thật sự thích hợp Lương Vận Hàm sao? Hoặc là nói Lương Vận Hàm thích hợp Văn Dư sao? Nàng sẽ chống mắt chờ xem.

Lúc Văn Dư trở lại nhà ở thành phố A đã là giữa trưa đêm 30. Văn phụ Văn mẫu hài lòng chuẩn bị cơm nước, Văn Dư thay quần áo tiến vào nhà bếp, một nhà ba người vừa nói vừa cười, hoà thuận vui vẻ. Cơm nước xong, Văn Dư cùng văn phụ ngồi ở trong phòng khách tán gẫu,

"Cha, tập đoàn bên kia sắp bắt đầu tranh cử bộ trưởng, nếu như tranh cử thành công, con liền phải đi Đài Bắc rồi."

"Con đã suy nghĩ kỹ?"

"Vẫn không có."

Văn phụ nhìn chằm chằm hơi nước bốc lên từ chén trà trên bàn, thờ dãi nói:

"Văn Dư, đừng cố sức quá."

"Con biết ạ."

"Chuyện cá nhân thì như thế nào? Con lần này trở về ta cảm thấy có chút không giống."

Văn Dư nở nụ cười.

"Cha, con gặp được một người mình rất thích."

"Nha? Nói nghe một chút."

"Là một nữ nhân."

.

Một khoảng thời gian im lặng. Kỳ thực hồi đại học Văn Dư đã nói cha mẹ chuyện cô thích nữ nhân rồi. Chỉ có điều Văn phụ Văn mẫu căn bản không đồng ý. Sau này Văn Dư cũng lại không nói tiếp, Văn phụ Văn mẫu cũng rất ít hỏi thăm chuyện tình cảm Văn Dư.

Văn Dư một lòng đặt ở sự nghiệp, dù khiến Văn phụ Văn mẫu vô cùng kêu ngao nhưng vừa nghĩ tới chuyện yêu thích nữ nhân của cô, vẫn khiến hai người lớn cảm thấy khó có thể tiếp thu.

Trước đây chỉ cần nói tới chuyện này, Văn Dư sẽ cùng Văn phụ cãi một trận âm ỉ, những năm nay Văn Dư một phần bận rộn công việc, một phần cũng không muốn tiếp tục cãi vã với cha mẹ trong trong phương diện này, thường chỉ có năm mới mới ở nhà mấy ngày.

"Ta không đồng ý."

Qua một lúc lâu, Văn phụ âm thanh lạnh nhạt nói.

"Cha, con chỉ là thông báo với cha chuyện này. Ngài là cha của con, nhưng là ngài không thể điều khiển toàn bộ sinh hoạt của con."

"Ta mặc kệ con nghĩ như thế nào, dù sao ta cũng sẽ không tiếp nhận càng sẽ không thừa nhận một người phụ nữ làm người yêu của con!"

.....

Văn mẫu dọn dẹp xong đi vào phòng khách, phát hiện bầu không khí không đúng. Âm thầm thờ dài, nhất định lại là bởi vì chuyện yêu đương Văn Dư.

Một nhà ba người không nói nói đến chủ đề mất hứng nữa, nói cái này cái kia, dần dần bầu không khí mới hòa hoãn.

Văn phụ Văn mẫu đau lòng Văn Dư, một người phụ nữ một mình làm việc cực khổ trên thương trường, chuyện này có bao nhiêu khó khăn! Vì thế đó bọn họ càng hi vọng có một nam nhân có thể che gió che mưa giúp Văn Dư. Nhưng Văn Dư.

Buổi tối Văn Dư gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm, bên kia rất ồn ào, hình như đang bên ngoài.

"Phu nhân, em đang ở chỗ nào?"

"Ở quảng trường xem pháo hoa."

"Em thích pháo hoa?"

"Cũng bình thường. Em đi cùng người nhà thôi. Chị đang làm gì?"

"Nằm trên giường nhớ em a."

"Đéo miêng."

"Em không ở bên cạnh, chị ngủ không được."

Lương Vận Hàm miễn cưỡng cảm thấy tâm trạng Văn Dư không tốt, rời đám đông tìm địa phương yên tĩnh một chút,

"Làm sao vậy?"

"Không có gì a."

"Chị thật giống như tâm trạng không tốt."

"Nhớ em quá thôi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Em hôn chị một chút đi!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng Lương Vận Hàm cười.

"Phu nhân, chị bây giờ muốn ôm em cùng xem pháo hoa."

Kỳ thực giờ khắc này Lương Vận Hàm nhớ Văn Dư một chút cũng không thể ít hơn cô. Trong đám người không ít đôi tình nhân dựa sát vào nhau, những này đều thật sâu kích thích Lương Vận Hàm. Nàng nhớ Văn Dư, đặc biệt nhớ.

Lần này trở về mẹ nhận ra được biến hóa nàng, còn hỏi nàng có phải đã yêu không. Lương Vận Hàm không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Em cũng nhớ chị."

Lương Vận Hàm nhẹ nhàng nói.

Văn Dư nghe xong trong lòng ấm áp, cười nói:

"Em nếu như đang ở bên cạnh chị, chị nhất định sẽ liều lĩnh hôn em, hôn thật sâu."

Lương Vận Hàm nghe xong nhất thời tim đập nhanh hơn, cái người này! Trong điện thoại cũng phải khiêu khích như vậy! Vậy thì nàng tiếp chiêu!

"Vậy em sẽ không để ý tất cả mà đáp lại chị!"

Văn Dư vừa nghe, nhất thời như có lại sức sống.

"Đáp lại đến khi em rên rỉ ra tiếng?"

Lương Vận Hàm lần này đỏ mặt, người này làm sao cái gì đều nói! Thế nhưng Lương Vận Hàm lại không chịu thua, nhắm mắt nói tiếp:

"Đáp lại đến cho chị muốn ngừng mà không được!"

Văn Dư có chút kinh động, đây là Lương Vận Hàm nói ra sao? !

"Để chị muốn ngừng mà không được sao, tiếp theo chị liền muốn làm chút chuyện phi lễ chứ nhìn rồi."

"Chị cũng biết đó là bất lịch sự a!"

"Cùng phu nhân như vậy quen rồi, không cần ngại ngừng!"

"Em cũng không nói mình quen như vậy với chị."

"Vậy là ai là người trần trọc rên rỉ dưới thân chị?"

"Em thấy chị quá tập trung nên phối hợp một chút mà thôi."

". Chị thật muốn hiện tại liền đè em, cho em lại tiếp tục phối hợp!"

"Đến đây đi!"

". Phu nhân, em nói như vậy rất nguy hiểm biết không!"

"Chị có thể làm gì được em sao?"

"Lương tiếp viên trưởng, ngài đây là đang câu dẫn hành khách trả hình biết chưa!"

"Văn tổng có thể khiêu nại tôi nha."

"."

Văn Dư hoàn toàn hết đường nói rồi. Tiếp viên trưởng nhà cô tại sao lại đột nhiên thoáng như thế đây!

Lương Vận Hàm giống như biết Văn Dư bị chế nhạo đến phiên muộn, cười to lên.

Nghe tiếng cười hài lòng trong điện thoại, Văn Dư cũng không nhịn được nở nụ cười. Cô càng thêm nhớ Lương Vận Hàm, hận không thể đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng không bao giờ buông ra.

Lúc tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, Văn Dư tràn đầy tâm tình nói:

"Phu nhân, cảm ơn em đã bước vào sinh mệnh chị. Chị yêu em."

Khoé miệng Lương Vận Hàm cũng nở nụ cười hạnh phúc,

"Văn Dư, cảm ơn định mệnh, rốt cục cũng để em gặp chị. Em cũng yêu chị."

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Văn Dư Đột Nhiên Đến Thăm Lương Gia

Đêm 30 trôi qua rất nhanh, mừng một tất cả mọi người đều đi thăm người thân, đi chúc tết. Mẹ Lương Vận Hàm là giáo viên, mừng 2 không ít học sinh tới nhà thăm hỏi. Bận đến tối, tiễn người khách cuối cùng đã sắp 8 giờ.

Lương Vận Hàm đang giúp mẹ dọn nhà, chuông cửa lại vang lên. Nhìn đồng hồ, Lương Vận Hàm có chút bất đắc dĩ, Lương mẫu từ ái nhìn Lương Vận Hàm mếu máo, bỏ đồ trong tay xuống đi mở cửa. Lần trở về này, Lương Vận Hàm biến hóa rất lớn, tình cờ còn có thể lộ ra một ít bộ dáng đang yêu của tiểu nữ tử, để Lương mẫu quen tính tình lạnh lùng của con đều cảm khái, con gái đúng là đang yêu!

Mở cửa, một nữ nhân tóc ngắn trẻ tuổi tháo vát đứng ngoài cửa, hai tay cầm đầy quả, cười đáng yêu nhìn Lương mẫu, mở miệng nói:

" chào a di, xin hỏi đây là nhà Lương Vận Hàm sao?"

Lương mẫu sững sốt một chút, gật đầu.

"Con là?"

"A di năm mới vui vẻ! Con là bạn rất thân của Vận Hàm, mới từ thành phố A đến đây."

"Nha nha! Là bạn tiểu Hàm a! Mau vào!"

Vừa vào cửa, Lương mẫu liền hướng về phía ở nhà bếp vội vàng Lương Vận Hàm hô:

"Tiểu Hàm a, mau tới đây, bạn của con đến rồi."

Lương Vận Hàm nhanh chóng thả đồ trên tay xuống, nhìn thấy Văn Dư cười đắc ý đứng giữa phòng khách, Lương Vận Hàm ngây ngốc đứng yên.

"Chị, sao chị lại tới đây?"

"Đúng vậy a. khách sạn chị đặt xây ra vấn đề, vừa vận cách nhà em không xa, chị liền đến quấy rầy."

Về mặt Lương Vận Hàm giờ khắc này đặc biệt sinh động, kinh hi, buồn bực, hoài nghi, các loại vẻ mặt biến ảo, Lương mẫu một bên nhìn đều cả thấy có chút khả nghi rồi.

Văn Dư vừa nhìn đáng vẻ Lương Vận Hàm, nhanh chóng xoay người chào hỏi Lương mẫu Lương phụ, đòi đi sự chú ý gia trưởng. Không thì ánh mắt hàm chứa nước của Lương Vận Hàm có thể lòi ra cũng không phải không có khả năng! Lương phụ tiếp nhận bao lớn bao nhỏ trong tay Văn Dư, không ngừng nói mấy lời khách sáo, Lương mẫu cũng nhanh chóng nhường chỗ ngồi, nhất thời náo nhiệt không ngớt.

Lương Vận Hàm vẫn cứ ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt. Chờ lúc lấy lại tinh thần, nàng đã ở nhà bếp pha trà rồi. Nàng lặng lẽ liếc phòng khách một cái, Lương mẫu tính cách luôn luôn quanh quẩn, giờ khắc này cười mặt mày cong cong, nắm tay Văn Dư một trận cảm khái, Lương phụ cũng gia nhập tán gẫu, thỉnh thoảng cao giọng cười to.

Lương Vận Hàm xoa xoa khóe miệng ê ẩm, tựa hồ từ thời khắc nhìn thấy Văn Dư xuất hiện, nụ cười trên mặt đã không biến mất qua.

Lương Vận Hàm bùng trà lại đây, Văn Dư vội vàng đứng dậy tiếp nhận, sau đó rót một chén cho Lương phụ Lương mẫu:

"Thúc thúc, nhục quế (là quế - một loại đông y) này mùi không tệ, ngài nếm thử."

Văn Dư nghe Lương Vận Hàm nhắc qua Lương phụ thích uống nham trà (một loại trà ô long)*, cố ý khiến người ta lấy nhục quế tốt nhất. Nhưng Lương Vận Hàm không hiểu trà, nên cũng không nói rõ loại trà cha thích.

* thapdaidanhtra.com/2015/12/14/ten-tra-nham-tra-vu-di-son-%E5%B2%A9%E8%8C%B6/

Văn Dư tự mình suy đoán Lương phụ khẩu vị sẽ đậm một chút, liền để người ta đặc biệt chuẩn bị loại nham trà tốt nhất. Ngày hôm nay lần đầu thấy gia trưởng, dù cô đột nhiên đến thăm hỏi, thế nhưng cũng phải để ý một chút nên dùng chút công phu chọn trà.

Lương phụ vừa nghe liền cao hứng, ông xác thực yêu thích vị đậm. Vừa nhìn vẻ mặt Lương phụ thưởng thức trà, mọi người liền nở nụ cười.

Lương mẫu nhường chỗ cho Lương Vận Hàm, chính mình ngồi vào bên người Lương phụ. Lúc Lương Vận Hàm nhẹ đặt tay Văn Dư, cảm thấy lạnh lẽo. Văn Dư thể chất hàn, có lúc nhiệt độ tay chân so với mình còn thấp. Nàng đứng dậy tăng nhiệt độ máy sưởi, Văn Dư nhìn nàng, cười nói cảm ơn.

Bốn người lại hàn huyên, Văn Dư tự nhiên giới thiệu chính mình, Lương mẫu liền tiếp gật đầu, nữ hài tử ưu tú như vậy, hiếm thấy a.

Chỉ có điều nàng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, đặc biệt là Lương Vận Hàm từ khi nhìn thấy Văn Dư, liền có chút khác. Dù Lương Vận Hàm cố gắng che giấu, thế nhưng vẫn không tránh khỏi hai mắt Lương mẫu. nhưng nàng không nói thêm gì, dù sao Văn Dư ăn nói cử chỉ đều rất được lòng Lương mẫu. Bất kể như thế nào, con gái cùng người ưu tú như thế làm bạn, là việc tốt.

Lương mẫu nghe nói Văn Dư không định đến khách sạn, trực tiếp liền để Văn Dư ở ở nhà. Văn Dư sẽ nói, nói cảm ơn còn cao minh tán dương dung mạo và khí chất Lương mẫu, Lương mẫu nghe mặt mày hớn hớn. Lại hàn huyên một lúc, Văn Dư phát huy công phu dụ dỗ người, đem hai lão nhân dỗ ngọt đến vô cùng vui vẻ. Nhìn thời gian không còn sớm, Lương mẫu lúc này mới giục Lương Vận Hàm mang Văn Dư về phòng nghỉ ngơi.

Kiến trúc bên trong của Lương gia là nhà hai tầng. Hai gian phòng ngủ đều ở trên lầu, trung gian cách một gian thư phòng. Phòng ngủ Lương Vận Hàm sát bên phòng vệ sinh. Văn Dư theo Lương Vận Hàm tiến vào phòng ngủ, tay đóng cửa lại, liền bước tới phía Lương Vận Hàm. Mấy ngày không gặp, hai người đều muốn nhớ đối phương cực kỳ. Hai người gấp gấp hôn nhau, nhiệt độ xung quanh nhất thời lên cao.

Ngay lúc hai người đang đắm chìm trong nụ hôn, cửa phía sau vang lên, là Lương mẫu.

Lương Vận Hàm nhanh chóng đẩy Văn Dư ra, sửa tóc mấy lần, hít sâu chuẩn bị mở cửa. Vừa muốn mở ra, Văn Dư phát hiện trên môi Lương Vận Hàm óng ánh, mau nhanh dùng tay lau một hồi.

Lương mẩu đem một mền cho Văn Dư, một bên vào cửa vừa nói,

"Tiểu Hàm ngủ đều là không thành thật, hay kéo chăn. Ta sợ con lạnh nên tìm mền cho con, mền cho con không dành lại nàng!"

Văn Dư cười tiếp nhận chăn trong tay Lương mẩu,

"A di ngài thật cẩn thận! Cũng thật là, nếu như Vận Hàm nửa đêm đoạt chăn đi, con khẳng định thật không tiện đoạt lại!"

Hai người cười to, Lương Vận Hàm bàn tay nỏ đến lưng Văn Dư hung hăng bấm một cái! Người này làm sao lúc nào cũng dẻo miệng!

Tiền Lương mẩu xong, Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hàm, chui đầu vào cổ nàng hít một hơi thật sâu,

"Phu nhân, chị nhớ em quá."

Lương Vận Hàm nghe mùi trà quen thuộc trên người Văn Dư, trong lòng một trận ấm áp.

"Tại sao không nói em một tiếng đã chạy đến rồi? Dọa em một trận!"

"Chỉ sợ nói cho em biết em lại muốn đi sân bay đón chị. Trời lạnh thế này, trong nhà còn có khách. Còn không bằng tự chị tới đây!"

"Làm sao chị biết địa chỉ?"

"lúc Amy gửi đồ qua bưu điện thì lưu lại."

Lương Vận Hàm ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn cô.

"Chị cố ý phải không!"

Văn Dư cười hôn môi Lương Vận Hàm một hồi, không lên tiếng.

Lương Vận Hàm cảm giác nàng thật sự thật hạnh phúc, Văn Dư đều sẽ chế tạo chút kinh hi. Lương Vận Hàm cảm giác nàng càng ngày càng không có cách nào kiềm chế mà chìm đắm trong nhu tình Văn Dư. Nàng không nhịn được chủ động đưa môi lên, giảm bớt tương tư nhiều ngày.

Văn Dư cực kỳ yêu thích Lương Vận Hàm như vậy, cô gấp gấp cay hàm răng Lương Vận Hàm ra, cuốn lấy cái lưỡi, chăm chú mút. Tương tư mấy ngày liên tiếp đều hóa thành nhiệt tình, khiến Lương Vận Hàm thờ dốc liên tục. Nàng ôm chặt Văn Dư, muốn cùng cô dán càng gần hơn chút.

Cảm nhận được động tác Lương Vận Hàm, Văn Dư bỗng nhiên dừng lại, Lương Vận Hàm ánh mắt mê ly nhìn Văn Dư. Văn Dư khẽ vuốt mặt Lương Vận Hàm, cô hôn mắt Lương Vận Hàm một hồi,

"Xin lỗi, em không có cảm giác an toàn đúng không."

Lương Vận Hàm ý thức dần dần rõ ràng, nhìn ánh mắt Văn Dư vừa đau lòng vừa áy náy, Lương Vận Hàm cảm thấy con mắt có chút cay cay. Nàng dùng sức lắc đầu một cái, sau đó vui vào lòng Văn Dư. Người này còn muốn nắm cảm hơn nàng, còn lưu ý cảm thụ của nàng, Lương Vận Hàm đau lòng.

Văn Dư chịu áp lực lớn bao nhiêu trong công việc lòng nàng rõ ràng, vì thế Lương Vận Hàm đồng ý vì Văn Dư nhận xuống những tâm tình kia, đem mặt bao dung ấm áp nhất dành cho Văn Dư.

"Văn Dư, chị thật tốt."

Văn Dư nở nụ cười, cô ôm chặt Lương Vận Hàm.

Ôm ấp một chút, Lương Vận Hàm giục Văn Dư đi tắm rửa. Sau khi tắm rửa xong, hai người nằm ở trên giường, liền vì chuyện cái chăn mà "cãi nhau".

Văn Dư không ngừng biểu thị công khai chủ quyền, muốn chung một cái chăn. Lương Vận Hàm thì lại kiên trì cho rằng Văn Dư tự chủ quá kém, để tránh khỏi cha mẹ hoài nghi, vì vậy nên đắp chăn riêng.

Lương Vận Hàm đem chăn quăn lấy mình như con nhộng, chỉ sợ lộ khe hở là Văn Dư thừa dịp chui vào. Văn Dư tức giận đem chăn quăng một bên, ngồi xếp bằng ở trên giường trừng mắt nhìn Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm bao lấy chỉ còn đầu lộ ở bên ngoài, nháy mắt to vô tội nhìn Văn Dư. Hai người giằng co nửa ngày, Văn Dư bắt đắc dĩ, thờ dài một tiếng ngã trên giường. Lương Vận Hàm không tiếng động lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Ngày hôm sau, Lương Vận Hàm viện cớ đưa Văn Dư đi dạo, không ăn điểm tâm liền lôi kéo Văn Dư ra ngoài. Văn Dư bởi vì chuyện Lương Vận Hàm không phối hợp tối hôm qua rất bất mãn, từ lúc rời giường liền bắt đầu các hành vi "quấy rối", nếu không giấu áo lót Lương Vận Hàm đi, thì chính là thừa dịp nàng vệ sinh giấu dép lê. Đối với loại hành vi cực kỳ ấu trĩ này của Văn Dư, Lương Vận Hàm thể hiện sự khinh bỉ sâu sắc.

Nàng phát hiện, chỉ cần Văn Dư bắt mắt, sẽ biểu hiện bằng các hành vi ấu trĩ cực đoan. Lương Vận Hàm thực sự dở khóc dở cười, nhưng lại cảm thấy như vậy Văn Dư quả thực đáng yêu đến chết!

"Văn Dư, chị năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?!"

Hai người mới ra khỏi cửa, Văn Dư liền thừa dịp Lương Vận Hàm không chú ý, chơi trò trốn tìm. Lương Vận Hàm tìm mấy lần không được, bắt đắc dĩ đứng tại chỗ lớn tiếng nói.

"Chị nếu không ra thì em đi một mình đây!"

.

Lương Vận Hàm quả nhiên xoay người rời đi, Văn Dư trốn ở trong bụi rậm, vừa nhìn Lương Vận Hàm càng ngày càng xa, đang do dự có muốn hay không đi ra ngoài. Bỗng nhiên cách đó không xa Lương Vận Hàm "A!" một tiếng, ngay sau đó liền ngã xuống đất. Văn Dư đột nhiên chạy ra, nhảy lên một cái, vượt qua bụi cỏ, vài bước chạy vội tới bên người Lương Vận Hàm. Bởi vì chạy ra quá nhanh, chó và người dân xung quanh đều bị dọa cho giật mình.

"Phu nhân!"

Lương Vận Hàm cúi đầu, tay vịn chân, thân thể có chút run.

"Làm sao vậy! Em trẹo chân rồi hả?"

Văn Dư sốt ruột nói. Lương Vận Hàm run rẩy có chút lo ngại, Văn Dư hoảng rồi, chuẩn bị ẵm Lương Vận Hàm lên. Lương Vận Hàm vừa thấy cô định làm thật, nhanh chóng nắm lấy cánh tay cô ngăn cản, ngẩng đầu lên, trên mặt cố nén ý cười. Văn Dư cũng nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, nháy mắt một cái, cẩn thận hỏi:

"Em không có chuyện gì? Chỉ giả bộ?"

Lương Vận Hàm mím môi, nhin cười gật đầu. Văn Dư thờ phào một cái, nhanh chóng kéo Lương Vận Hàm đứng lên, giúp nàng phủi bụi.

Lương Vận Hàm đứng xem Văn Dư bận bịu, vui vẻ cười ra tiếng. Văn Dư ngẩng đầu trừng nàng một chút, nói rằng:

"Buổi tối không cho người ta ăn không nói, trời vừa sáng còn dọa người! Em là có ý để chị ghen đến nội thương phải không!"

Lương Vận Hàm nghe xong mặt có chút hồng, nàng đánh Văn Dư một cái, sẵng giọng:

"Nói hươu nói vượn cái gì đây!"

Văn Dư kéo tay nàng,

"Trời lạnh không cho ngồi trên đất! Em có lạnh không!"

"Ai bảo chị trốn không chịu ra !"

"Vậy em liền ngồi trên đất a!"

"Chị để em sốt ruột, em liền để chị đau lòng thôi!"

"."

Văn Dư hết chỗ nói rồi, lôi kéo Lương Vận Hàm đi về phía trước, Lương Vận Hàm liền cười hi hi.

"Còn cười nữa! Vừa nãy chị chạy ra từ trong bụi rậm, hù được mấy bác trai bác gái và vài con chó luôn kìa!"

"Ha ha ha ha."

Hai người tay trong tay đi tới trạm xe buýt, lên xe ngồi ở hàng cuối cùng. Lương Vận Hàm tựa lên vai Văn Dư, mười ngón tay đan vào nhau.

Phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lùi về sau, Văn Dư ngửi mùi hương dễ chịu trên người Lương Vận Hàm, đột nhiên cảm nhận được một loại lãng mạn vượt thời gian. Cô nhẹ nhàng hôn tóc Lương Vận Hàm, mỉm cười thả lỏng thân thể.

Xuống xe, Lương Vận Hàm lôi kéo Văn Dư đi tới một tiệm cơm Tây khi còn bé rất nàng thích, tìm chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

"Tại sao dẫn chị tới nơi này?"

"Lúc đi học, em hay đi ngang qua tiệm này, nhìn thấy một đôi tình nhân ngồi bên cửa vừa trò chuyện vừa ăn thật hạnh phúc. Tưởng tượng nếu một ngày

mình có người yêu, nhất định dẫn người đó tới chỗ này, sau đó ngồi bên cửa sổ ăn cơm."

Lương Vận Hàm một bên khuấy ly nước trái cây, một bên hồi tưởng nói.

Văn Dư mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm đối diện, đưa tay vuốt tóc của nàng.

"Cám ơn em đã dẫn chị tới đây!"

Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, Văn Dư liếc mắt nhìn điện thoại, nhấn tắt máy. Lương Vận Hàm nhìn về phía ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Nàng biết là ai, tối hôm qua khi Văn Dư tắm, Lương Vận Hàm thay Văn Dư thu dọn quần áo. Điện thoại di động trong túi cái đặt thành im lặng, báo là Ngô Linh Nam. Chờ điện báo kết thúc, trên màn ảnh biểu hiện cuộc gọi nhớ 8 cái, tắt cả đều là Ngô Linh Nam. Lương Vận Hàm xoắn xuýt nửa ngày, vẫn là để điện thoại lại.

Nàng kỳ thực có thể mở điện thoại, bởi vì Văn Dư đã cài nàng vân tay vào điện thoại. Thế nhưng Lương Vận Hàm lựa chọn tin tưởng. Sau khi Văn Dư tắm xong ra ngoài, chỉ gọi nói mấy câu về công việc.

"Là Ngô Linh Nam."

Văn Dư nói rằng.

"Ừ."

Văn Dư bỗng nhiên nắm chặt tay Lương Vận Hàm,

"Ừ cái gì mà ừ, muốn hỏi cái gì em cũng có thể hỏi, em là người yêu của chị, ở trước mặt chị em không cần chịu đựng gì cả. Chị yêu em, cưng chiều em, không nỡ để em chịu tí xiu oan ức nào cả. Vì thế em cũng đừng uỷ khuất bản thân, được chứ?"

Lương Vận Hàm nhìn về mặt nghiêm túc Văn Dư, gật gật đầu.

"Ngô Linh Nam bây giờ cùng chị hợp tác, bình thường sẽ có rất nhiều tiếp xúc, thế nhưng đều là công việc. Lần giáo huấn trước làm cho nàng thu liễm rất nhiều, chúng ta không nói đến chuyện gì ngoài công việc. Quan hệ hòa hoãn không ít, chị cũng không cấm kỵ ở trước mặt nàng nhắc tới em, bởi vì em là phu nhân của chị. Chị muốn nàng hiểu rõ ý của mình."

"Văn Dư, em không hỏi, là bởi vì em tin tưởng chị."

"Phu nhân, trong tình yêu vốn là không cách nào tránh khỏi một ít hiểu lầm, chị hi vọng giữa chúng ta có thể thẳng thắn. Chị không cần em trước mặt của chị thành thực bình tĩnh, chị chỉ biết em là nữ nhân sợ tối, thiếu cảm giác an toàn, là nữ nhân khao khát được người thương yêu. Nếu như chị làm cho em không thoải mái, em liền nhất định phải nói cho chị biết, được chứ?"

"Vậy chuyện chị gặp Hứa tổng Hứa Phóng Nhân ở hội nghị, sao chị không hỏi em?"

Văn Dư rất bất ngờ Lương Vận Hàm sẽ đề cập đến chuyện Hứa Phóng Nhân. Cô ngày đó ở họp hằng năm nhìn thấy Hứa Phóng Nhân, không phải không cảm giác, người đàn ông này có một loại mị lực của nam nhân chín chắn thành thực, điều này làm cho Văn Dư cảm giác được một loại áp lực.

Không thể phủ nhận Văn Dư có chút bận tâm, có chút ghen, nhưng là cô cũng đồng dạng lựa chọn tin tưởng Lương Vận Hàm. Vì lẽ đó Lương Vận Hàm không nói, Văn Dư tuyệt đối sẽ không hỏi.

Nhưng là, cứ như vậy chẳng phải là cùng đạo lý với chuyện Lương Vận Hàm không hỏi về Ngô Linh Nam sao. Văn Dư nói với Lương Vận Hàm như thế nhưng kỳ thực bản thân cô cũng như vậy sao!

Văn Dư nhìn chăm chú Lương Vận Hàm nửa buổi, cười vui vẻ. Lương Vận Hàm cũng mang vẻ mặt "Bị ta nói trúng rồi", cười theo. Văn Dư đứng dậy, ngồi bên người Lương Vận Hàm, thừa dịp người không chú ý hôn trộm một cái. Sau đó nói rằng:

"Sau này, nhìn thấy hai người ngồi ở bên cửa sổ, cũng ngồi cạnh nhau như vậy mới là tình nhân. Ngồi đối diện, có thể là bạn thân thôi!"

Lương Vận Hàm sửng sốt một chút, sau đó cười ngả vào lòng Văn Dư.

Xế chiều, hai người đi dạo phố, đi dạo một nơi thì xem phim. Trong rạp chiếu phim tối đen Văn Dư không thể không làm chuyện xấu, quấy nhiễu Lương Vận Hàm mãi đến lúc hết phim cũng không biết phim chiếu cái gì.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường, lên cầu vượt, xe bên dưới không ngừng lướt qua. Văn Dư nhìn thấy trái phải không ai, đem Lương Vận Hàm ôm vào trong ngực mình tựa rào chắn, hôn thật sâu. Sau đó vào buổi tối mùa đông hạnh phúc, giữa tiếng ồn của xe cộ, Văn Dư ôm Lương Vận Hàm đứng trên cầu hồ to: "Phu nhân chị yêu em!"

Lương Vận Hàm xấu hổ đem mặt chôn ở Văn Dư trong lồng ngực, ôm Văn Dư thật chặt.

Trở lại Lương gia lúc Lương phụ Lương mẫu đã ngủ, hai người rón rén tắm rửa một phen liền nằm xuống. Buổi tối yên tĩnh, bầu không khí không tệ, hứng

thú cũng không tệ, Lương Vận Hàm lần này không có từ chối, từ lúc rạp phim đã bị câu dẫn ra hỏa, vào lúc này lửa càng cháy càng rừng rực.

Lương Vận Hàm đề nén không dám phát ra âm thanh, Văn Dư cũng cực lực không chế chính mình đừng làm ra tiếng quá lớn. Nhưng chính là như vậy, cảm giác giống như vụng trộm càng kích thích hai người muốn đối phương càng nhiều. . .

Nhiệt tình hôn, thâm tình âu yếm, thờ dốc cùng ngọt ngào rên rỉ đan xen vào nhau, lúc một tia sáng xẹt qua đầu óc, Lương Vận Hàm phảng phất lần thứ hai nhìn khoảng khắc thấy pháo hoa rực rỡ ở trên quảng trường ngày ấy, bên tai đồng dạng vang lên câu nói thâm tình đó "Chị yêu em".

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Một Bưu Kiện Bất Ngờ

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Ngày hôm sau, Văn Dư bay đi Đài Bắc, Lương Vận Hàm về lại thành phố T.

Văn Dư lần này đi Đài Bắc cô đứng trước áp lực rất lớn. Mặc dù cùng Tân Nguyên hợp tác, nhưng là hạng mục vẫn cứ giậm chân tại chỗ, thêm hạng mục kết hợp kỹ thuật trước đó, thời gian khắc phục khó khăn lại rơi trúng vào thời điểm tranh cử bộ trưởng, những quan điểm của chuyện này hoàn toàn bị công khai, thậm chí lần trước Văn Dư cùng Ngô Linh Nam xảy ra scandal cũng bị người hợp tác nghi ngờ lần này phải chăng có nội tình gì khác.

Gần đây phát sinh các loại sự tình, tự nhiên biến thành "Lỗ hồng" bị đối thủ công kích. Trên thương trường, một bên thì muốn thắng, một bên khác thì muốn chen ép. Thậm chí nhiều năm kinh doanh sự nghiệp cũng có khả năng bởi vì vấn đề "bán đứng đồng đội" mà bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Văn Dư tuổi còn trẻ liền đảm nhiệm chức vị quan trọng, bao nhiêu người gai mắt. Cô đi tới được như hôm nay cũng không có nhiều thuận lợi, toàn dựa vào ý chí dẻo dai mới có được. Bởi vậy, lần tranh cử này, không chỉ Văn Dư chủ quan có nguyện ý hay không, phía sau còn đại biểu lợi ích của rất nhiều người. Cao Lam nghiêm túc suy nghĩ những chuyện này, nằng kỷ thật có chút đau lòng Văn Dư. Còn trẻ như vậy liền bị đập đổ nơi đầu sóng ngọn gió, mặc dù Văn Dư thành thực, cũng chưa chắc có thể chịu được loại công kích này.

Quả nhiên, Văn Dư vừa đến tổng bộ, trước hết bị bộ phận nhân sự bộ trưởng gọi đi nói chuyện phiếm. Đại khái ý tứ là nhận được không ít khiếu nại, liên đới vấn đề giới tính của Văn Dư đều bị mọi người lôi ra nói. Văn Dư sắc mặt bình tĩnh nghe Khâu bộ trưởng kể xong, hàn huyên vài câu liền đứng dậy cáo từ. Khâu bộ trưởng là người của Cao Lam, Văn Dư minh bạch đây là cảnh cáo cô.

Văn Dư cùng Cao Lam hẹn nhau gặp mặt tại một quán cà phê.

"Lam tỷ, tết xuân khoái hoạt."

Văn Dư cười một mặt xán lạn.

"Tâm tình không tệ mà!"

"Ha ha."

Văn Dư rót cho Cao Lam và mình một chén trà. Vừa uống một ngụm, Cao Lam liền khai môn kiến sơn nói:

*khai môn kiến sơn: mở cửa thấy núi, là một phép ẩn dụ về cách nói hoặc viết hoàn toàn dễ hiểu giống như mở cánh cửa.

"Văn Dư, nói một chút suy nghĩ hiện tại của em. Chị muốn nghe lời thật."

"Lam tỷ, suy nghĩ của em rất đơn giản, bên ban giám đốc, mọi người hỏi em cái gì em liền nói cái đấy, không hỏi em liền không nói. Trừ hội nghị chính thức, bên ngoài bất luận trường hợp nào, bất kỳ người nào công kích em đều không có ý định đáp lại."

Cao Lam gật gật đầu.

"Văn Dư, nhất định phải vững vàng."

"Đã rồi."

"Hiện tại cùng Tân Nguyên hợp tác tiến hành thế nào, Gia Văn bên kia có tiến triển gì mới không?"

"Tạm thời còn không có."

"Em phải nghĩ ra biện pháp."

"Ừm. Em đã sắp xếp người làm việc này."

"Văn Dư, gần đây tình thế biến hóa rất lớn, mà chính em cũng có một chút tình huống đặc biệt không ngừng phát sinh, đây đều là nhân tố không xác định. Chị hi vọng em có thể tùy thời cùng chị liên lạc, để cho chị nắm giữ tình huống chính xác."

Văn Dư nửa ngày đáp:

"Lam tỷ, em bây giờ không phải chỉ có một mình."

"Văn Dư, chị mặc kệ em có mấy người. Công là công, tư là tư."

...

"Hiện tại Vương Tổng bên kia đã chủ trương được nhiều người ca ngợi, Phùng tổng bên kia có A Sơn chống lưng, hai người kia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của em. Người ta hai người hiện tại dồn hết sức lực cùng em làm, em muốn lấy bất biến ứng vạn biến, trước hết cũng phải là trong tay em có vương bài. Nghiên cứu phát minh hạng mục bất kể như thế nào, em phải làm ra số lượng tốt để chứng minh. Cao tăng bên này để chị phụ trách, em chỉ cần quản tốt hạng mục là được."

"Lam tỷ, lần này tranh cử em sẽ cố hết sức."

"Chị trước giờ không muốn em cố hết sức, mà là nhất định phải làm được."

Văn Dư nhấp một ngụm trà, không nói chuyện.

"Văn Dư, chị hi vọng em biết mình muốn cái gì cùng có thể làm cái gì. Trừ bỏ quan hệ công việc, chị càng hi vọng em hiểu được lựa chọn thích hợp để làm."

"Lam tỷ, hiện tại tập đoàn trên dưới đều đang đồn một ít chuyện riêng liên quan tới em, nói em không có quan hệ, nhưng là em không hy vọng bởi vậy mà ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa chị và em."

"Những chuyện này không phải việc em lo lắng, là Nhạc Linh Uyển lo lắng."

"Gia Vân bên kia cũng thế, liên tiếp nhận đến các loại nghi vấn cùng công kích. Tại thành phố T em tìm anh ta nói chuyện một lần, Gia Vân bị áp lực cũng rất lớn. Nhưng mức độ rất lớn này đều là bởi vì em. Còn có chỗ này, em nghe nói, chủ tịch bên kia cũng tìm chị nhiều lần."

"Em muốn nói cái gì?"

"Lam tỷ, em có chút mệt mỏi."

"Ý của em là em muốn từ bỏ lần tranh cử này, cũng bởi vì người khác công kích đời sống tình cảm của em?"

"Không phải là bởi vì người khác công kích đời sống tình cảm của em, mà là bởi vì đời sống tình cảm đã ảnh hưởng đến sự nghiệp của em. Vị trí hiện tại không chỉ có đại biểu chính em, còn có quá nhiều quan hệ phức tạp. Em càng không thể tiếp nhận, là do cá nhân của em có vấn đề mà ảnh hưởng tới thành quả cố gắng của mọi người."

"Văn Dư em thật làm cho chị thất vọng! Chị không nghĩ tới lần này trở lại thành phố T, em lại suy nghĩ như vậy!"

"Lam tỷ, em không thể buông bỏ tình cảm này. Chuyện này đối với nàng cũng không công bằng."

"Tình cảm? Cùng nữ nhân ở giữa tình cảm?"

"Chị sẽ không hiểu được đâu, thế nhưng nàng đối với em mà nói cực kỳ trọng yếu. Hôm nay nếu như em vì sự nghiệp mà bỏ qua nàng, em sẽ hối hận cả đời."

"Em từ bỏ vị trí hạng mục bộ trưởng, đời này liền không hối hận sao?"

"Có lẽ sẽ hối hận, nhưng là khi đem cả hai cùng so sánh, em thà rằng đem tổn thương không chế tại phạm vi nhỏ nhất."

"Em đem cái gọi là tổn thương tình cảm để ở mức phạm vi nhỏ nhất, vậy công sức mọi người giúp đỡ em chẳng là gì?"

"Lam tỷ, lần này tranh cử em sẽ đem hết toàn lực. Nhưng là em không muốn vì việc này mà gây ra quá nhiều hi sinh. Lo lắng duy nhất của em là không cần bởi vì tình cảm cá nhân của em mà ảnh hưởng đến mọi người. Nếu như Lam tỷ muốn giúp em, như vậy thì xin chị đem lời đồn đãi như vậy tận lực không chế lại."

"Không chế? Tốt. Vậy em chỉ cần cùng cô gái kia chia tay, hết thảy lời đồn tự sụp đổ."

"Lam tỷ, Em không có khả năng từ bỏ nàng. Đây là ranh giới cuối cùng của em."

"Nói trắng ra là em tình nguyện từ bỏ tranh cử, cũng không nguyện buông bỏ cái gọi là tình yêu phải không?"

Văn Dư nhìn qua Cao Lam, ánh mắt dần dần để lộ ra một cỗ kiên định. Cô nhẹ gật đầu,

"Đúng."

Cao Lam bị khí tràng Văn Dư rút cuộc nói không ra lời. Văn Dư trên mặt nhìn không ra cảm xúc, thế nhưng cô để lộ hai tay nắm chặt, giờ phút này nội tâm xoắn xuýt.

"Lam tỷ, thật xin lỗi."

Cao Lam cố gắng hòa hoãn cảm xúc. Vài phút qua đi, Cao Lam cảm túi xách lên.

"Từ giờ đến ngày mai, em suy nghĩ lại thật kỹ đi. Ngày kia ở ban giám đốc, chị hi vọng được nhìn thấy một Văn Dư tỉnh táo lý trí."

Cao Lam nói xong quay người rời đi. Nghe được tiếng đóng cửa, Văn Dư thở ra một hơi. Cô sững sờ nhìn chăm chăm trong chén nước trà, nửa ngày không nhúc nhích. Thẳng đến Lương Vận Hàm gọi điện thoại tới, vang lên một hồi lâu Văn Dư mới hoàn hồn lại nghe máy.

"Vận Hàm."

"Văn Dư, em xong việc rồi."

"Được. Trực tiếp về nhà?"

"Ừm. Chị bên kia bề bộn nhiều việc sao?"

Lương Vận Hàm hôm nay vẫn cảm thấy trong lòng thịnh thích. Buổi sáng cùng Văn Dư đến sân bay, cô trước bay Đài Bắc. Thấy được thân ảnh Văn Dư quay người tiến vào cửa khẩu, Lương Vận Hàm bỗng nhiên đã cảm thấy trong lòng có chút hốt hoảng, một loại nói không ra là cảm giác gì.

Văn Dư xuống phi cơ là lúc Lương Vận Hàm đang bay đến thành phố T, hai người không cách nào liên lạc được. Lương Vận Hàm tâm một mực lo lắng, thẳng đến điện thoại được kết nối, Lương Vận Hàm mới phát giác được hơi yên tâm. Thế nhưng trong điện thoại truyền đến giọng Văn Dư trầm thấp, Lương Vận Hàm trực giác liền biết có chuyện.

"Không có gì, vừa cùng tập đoàn lãnh đạo nói chuyện mấy câu. Hạng mục tiến triển không thuận lợi, chịu dạy dỗ chứ sao."

Lương Vận Hàm hơi thở phào, trong điện thoại an ủi Văn Dư không cần áp lực quá lớn, Văn Dư đáp ứng. Mãi cho đến khi Lương Vận Hàm đón xe về đến nhà, hai người mới cúp điện thoại. Văn Dư nói trong khoảng thời gian này chỉ sợ muốn lưu tại Đài Bắc, Lương Vận Hàm tỏ ra đã hiểu.

Ban đêm, Lương Vận Hàm ngoài ý muốn nhận được một bưu kiện thư thật dài, là Cao Lam gửi tới.

Lương Vận Hàm xem hết bưu kiện, sững sờ ngồi ở trên ghế salon nửa ngày, nàng nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, cảm thấy một màn trước mắt có chút cầu huyết. Nàng nhắm lại hai mắt, hi vọng lại mở ra lúc phát hiện đây chỉ là mộng. Nhưng hiển nhiên nàng thất vọng.

Cao Lam đầu tiên giới thiệu thân phận của mình cùng mối quan hệ với Văn Dư, cũng lấy một vị trưởng giả góc độ giảng thuật trước mắt Văn Dư tại tập đoàn gặp phải áp lực, bao quát hạng mục bản thân, dự tính ban đầu cùng Tân Nguyên hợp tác, còn có chuyện xấu của cô và Ngô Linh Nam, thậm chí còn bao quát tình cảm cá nhân sinh hoạt của cô cùng xu hướng vấn đề tính dục, Cao Lam nói những thứ này tất cả đều trở thành chủ đề để người khác công kích Văn Dư. Kể cả Văn Dư không có trong hội nghị, các ban khác đều đang đàm luận những thứ này. Sau đó, Văn Dư đem những người trong ban giám đốc có ý triệu tập mở hội nghị. Hiển nhiên, những vấn đề này càng bị lộ ra để người đến đây nói.

Lần này tranh cử đối với sự nghiệp phát triển tương lai của Văn Dư phi thường trọng yếu, Cao Lam ở trong thư nói Văn Dư nhất định phải vào được tổng bộ, thậm chí nàng sẽ an bài Văn Dư tiếp nhận vị trí của nàng.

Cao Lam tại cuối thư nói ra: "Có lẽ chị không nên can thiệp vào tình cảm của các em, thế nhưng là, cũng xin nói rõ đây là tâm tình của một trưởng bối thực tình muốn bồi dưỡng Văn Dư thành tài."

Lương Vận Hàm đem bưu kiện lập đi lập lại nhìn không dưới năm lần, thẳng đến khi nàng xác nhận mình đã hiểu trong thư mỗi câu ý tứ trong lời nói. Ủy khuất, đau lòng không để cho nàng biết nên đáp lại cái gì.

Cao Lam có ý tứ chỉ nàng là tảng đá cản đường Văn Dư, mà lại trong câu chữ đều là ám chỉ nàng cùng Văn Dư không nên xuất hiện tình cảm chen giữa. Cao Lam thậm chí hỏi, nếu như Văn Dư tranh cử thành công, liệu nàng có từ bỏ công việc tốt ở nội địa, từ bỏ nghề tiếp viên hàng không theo Văn Dư đi Đài Bắc? Chẳng lẽ nàng có thể chấp nhận vĩnh viễn không thể quang minh chính đại đứng tại bên người Văn Dư, vĩnh viễn không thể cùng cô đi ra trước mặt mọi người, tiếp nhận chúc phúc của mọi người sao?

Văn Dư không cùng nàng nói ra những lời này, một mình gánh chịu lấy toàn bộ áp lực. Nàng cũng không ở bên cô, may mắn giúp không được gì. Lương Vận Hàm cười khổ, cho dù ở bên người cô, không phải cũng không giúp được một tay a.

Nếu như Văn Dư lần này thành công tranh cử đến chức vị Bộ trưởng, tức có ý nghĩa phải đi Đài Bắc làm việc. Vậy nàng làm sao bây giờ? Văn Dư vì sao không cùng nàng nói ra những lời này?

Lương Vận Hàm hiện tại trong đầu có chút loạn, nàng cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại. Chỉ chính mình trước tiên đem sự tình nghĩ rõ ràng mới được, thế là, nàng đứng dậy cầm lấy chén trà Văn Dư thường dùng pha cho mình một ly trà. Lương Vận Hàm đem chén trà đặt trên bàn dài, nhìn khói bốc lên, nghe hương trà nhàn nhạt, thời gian dần trôi tâm tình yên tĩnh trở lại, mạch suy nghĩ cũng rõ ràng.

Chuyện này bất luận Cao Lam như thế nào, mấu chốt vẫn là ý kiến Văn Dư. Văn Dư không nói, hiển nhiên là không muốn để cho mình lo lắng. Vừa rồi trong điện thoại ngữ khí Văn Dư làm cho nàng có cảm giác không thích hợp, có lẽ khi đó Văn Dư vừa cùng Cao Lam nói xong.

Lương Vận Hàm tin tưởng Văn Dư tình cảm đối với mình là cực kỳ nghiêm túc, bất luận là bình thường hai người chỉ vuốt ve an ủi, Văn Dư trong mắt yêu thương cũng không muốn xa rời đối với mình không phải là giả. Cho nên, Lương Vận Hàm suy đoán Văn Dư giờ phút này chỉ sợ đang ở bên trong một mình lâm vào xoắn xuýt. Đương nhiên, Văn Dư đã xoắn xuýt thật nhiều ngày, bằng không thì cũng sẽ cứ như vậy không quan tâm chạy tới thành phố D tìm mình.

Một mực đến nay đều là Văn Dư cho nàng cảm giác an toàn, hiện tại, Lương Vận Hàm cảm thấy thời điểm này là nàng cho Văn Dư cảm giác an toàn. Nghĩ thông suốt, trong lòng tự nhiên có chủ ý.

Lương Vận Hàm bấm số điện thoại của Văn Dư, điện thoại vang lên một hồi mới tiếp:

"Uy, phu nhân. Chị đang tắm, vừa nghe thấy điện thoại di động kêu."

"Đúng vậy, em đang ở phòng khách à?"

"Không có người khác chứ?"

Văn Dư vừa cười vừa nói.

Lương Vận Hàm ngón tay nhẹ nhàng hoạt động vẽ xuôi theo chén.

"Văn Dư, em yêu chị."

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó là Văn Dư ôn nhu cùng tiếng nói,

"Chị cũng yêu em."

"Yêu bao nhiêu?"

"Yêu đến trong mắt trong lòng rốt cuộc chứa không được người khác."

"Chị sẽ rời bỏ em sao?"

Văn Dư trong lòng đột nhiên thốt một cái, đêm nay Lương Vận Hàm tựa hồ có chút kì lạ, trong ngôn ngữ ẩn hàm rất nhiều thứ.

"Sẽ không, tuyệt đối sẽ không."

"Vậy nếu em muốn rời khỏi chị thì sao?"

"... Vậy chị liền đuổi theo đem em trở về."

"Chị có dám chắc như vậy?"

"Có a."

"Vì sao?"

"Bởi vì chị sẽ đối với em tốt, tốt đến mức em chỉ thích mình chị, cả một đời cũng không quên được chị."

"Vậy nếu em là vì yêu chị mới rời khỏi chị thì sao?"

"Vậy sẽ không gọi là yêu."

"Gọi là cái gì?"

"Gọi tự cho là thông minh."

"Có lẽ rời đi là vì tốt cho chị?"

"Đã yêu chị, thì nên biết cái gì với chị là tốt nhất. Chị yêu em như thế, muốn nhất chính là em. Mà em chỉ vì lí do bên ngoài tự cho là đúng mà rời khỏi chị, mang đến cho chị thống khổ, mình cũng thống khổ. Chị biết em thống khổ, thế là mình lại càng thêm thống khổ, cái này chẳng phải lâm vào tuần hoàn ác tính sao? Phu nhân, em nói đây là yêu sao? Em làm như thế, chẳng phải là so với người trong hoàn cảnh lúc trước, bức bách rời khỏi chị rất tàn nhẫn a!"

Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, nhớ tới Văn Dư năm đó ở trường học là tay hùng biện giỏi nhất.

Hai người đều trầm mặc một hồi, Lương Vận Hàm thở dài, nhưng là ngữ khí rõ ràng nhẹ nhàng rất nhiều.

"Vậy được rồi, câu trả lời của chị cũng là câu trả lời của em. Văn Dư, chị cũng không cần tự cho là mình thông minh hoặc tự cho là đúng. Em đã đáp ứng chị cùng một chỗ, tự nhiên có tâm lý chuẩn bị tương lai của chúng ta sẽ không dễ dàng thuận buồm xuôi gió. Thế nhưng là chỉ cần nghĩ đến người kia là chị, em cam tâm tình nguyện. Cho nên, Văn Dư, bất luận chuyện gì phát sinh, chúng ta đều đừng tùy tiện từ bỏ đối phương, cũng đừng tùy tiện tin tưởng người bên ngoài nói, ngoại trừ hai người chúng ta, dù là lời này là vì chị hoặc là vì tốt cho em. Trọng yếu vẹn vẹn chỉ hai chúng ta, đúng không?"

Văn Dư giờ phút này không biết nên nói cái gì, cô minh bạch Lương Vận Hàm nhất định đã nghe được tình huống bên mình. Nhưng không phải Nhạc Linh Uyển, bởi vì Nhạc Linh Uyển không hề nói cho Lương Vận Hàm biết. Là Lam tỷ?

"Chị không nói lời nào, là cảm động hay do dự?"

"Chị đang tự hỏi là ai nói cho em."

"Ai không quan trọng, chúng ta đều là quan tâm nhau, nhưng là quan tâm ở góc độ khác biệt. Chị hiện tại áp lực nhất định rất lớn, nhưng là nhân sinh chính là như vậy, không có khả năng thập toàn thập mỹ. Có khi thậm chí muốn chúng ta nỗ lực đổi một kiểu khác đi lại càng muốn cái kia hơn. Văn Dư, bất luận chị lựa chọn loại nào, em đều hiểu. Dù cho có một ngày chị từ bỏ em, em cũng nguyện đều yêu chị, cho đến khi gặp một người khác yêu em hơn chị."

"Chị sẽ không buông bỏ em! Tuyệt đối không!"

Văn Dư vội vàng nói.

Lương Vận Hàm nói lời này làm nhói đau trái tim Văn Dư. Văn Dư đã ra quyết định, đồng thời đem toàn bộ quyết định này nói cho mấy vị "Chiến hữu". Cô đang chờ mọi người bình phục lại, Lương Vận Hàm gọi điện càng làm cho Văn Dư thêm kiên định với lựa chọn của mình. Nhưng là cô không thể đem hết thấy đều nói cho Lương Vận Hàm nghe, bởi vì những chuyện này quá phức tạp, làm sao có thể gia tăng áp lực cho nàng đây.

Sinh hoạt đã rất không dễ dàng, khó được trời cao thiên vị mình, để cho cô và người yêu có thể cùng một chỗ. Vậy nên cô cũng không cho phép mình đi theo vết xe đổ!

"Phu nhân, Tiểu Trung Cầu chị không thể rời bỏ em, không có ai đút chị ăn xương, ai cho chị ăn thịt a!"

Lương Vận Hàm phốc phốc bật cười, nàng giương mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ, mặt trăng treo ở trong bầu trời đêm tựa hồ so với bình thường còn sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Rời Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: các Chiến Hữu Hồi Phục

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Ngày hôm sau, Văn Dư cùng Lưu Gia Vân gặp mặt tại một tiệm cơm Tây ở khách sạn phụ cận, Nhạc Linh Uyển cùng A Tã vừa bay xuống Đài Bắc, đang trên đường tới.

"Gia Vân, anh gần đây gầy đi nhiều."

"Em cũng thế."

Hai người cười khò.

Lưu Gia Vân nhấp một ngụm trà, cẩn thận đặt chén trà xuống. Giương mắt nhìn về phía Văn Dư.

"Tập đoàn bên kia có ý tứ gì không?"

"Chủ yếu vẫn là Tân Nguyên vượt lên trước bán đứt HYI sau đó lại biết scandal giữa em cùng Ngô Linh Nam, cho nên hoài nghi em có phải hay không cố ý cho Tân Nguyên để lọt tin tức ra ngoài, từ đó ăn tiền hoa hồng."

"Thật hoang đường! Ăn hoa hồng có kiểu ăn quanh co như thế sao? Huống chi em không phải đã cầm mảnh đất kia đổi về sự đầu tư nhiều tiền bạc cho Bộ Tài Chính sao? Nếu là ăn hoa hồng ai có thể chấp nhận cái loại này hả?"

"Nếu như em giải thích như vậy, sau đó chủ đề sẽ bị lái sang hướng tại sao Tân Nguyên phải hợp tác cùng với chúng ta, chuyện tình cảm cá nhân của em cùng chuyện xấu với Ngô Linh Nam đều bị tra hỏi."

"Đây là chuyện riêng! Huống chi hai người phụ nữ có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đám người này thật sự là rảnh rỗi sinh nông nổi!"

Văn Dư nâng chén trà lên, nhấp một ngụm trà, cô không có thói quen uống trà nhai. Nhưng mỗi lần cùng Lưu Gia Văn gặp mặt, anh ấy đều sẽ vì chính mình pha một bình trà nhai, nói là tốt đối với phái nữ.

"Gia Văn, em cùng Lương Vận Hàm sự tình, anh hẳn là có nghe nói đến."

Lưu Gia Văn không nói chuyện, anh không muốn nói đến cái đề tài này.

"Tôi hôm qua em gửi cho mọi người bưu kiện, nói thế nào?"

Văn Dư tối hôm qua gửi cho Lưu Gia Văn, A Tả, Nhạc Linh Uyển, A Thành còn có Amy thống nhất gửi đi một phong bưu kiện, đề nghị họ đổi bộ môn. Nếu có ngưỡng mộ trong lòng, Văn Dư dùng hết toàn lực an bài tốt. Thế nhưng là đợi một đêm không ai trả lời. Văn Dư tại trong đám nói một câu, Nhạc Linh Uyển cùng A Tả nói ngày thứ hai liền đến Đài Bắc, gặp mặt nói Amy cùng A Thành lưu tại thành phố T để phòng có việc.

"Chờ Linh Uyển bọn họ đến rồi nói sau."

"Gia Văn, xin lỗi, gần đây liên lụy anh cũng bị ủy khuất."

"Nói cái gì đó?"

"Em làm như vậy không phải theo ý mình. Mà là trên vai em có nhiều trách nhiệm khác. Hi vọng mọi người có thể hiểu được. Đương nhiên, em sẽ tận lực đem ảnh hưởng xấu xuống đến mức thấp nhất."

"Chuyện của chúng ta một hồi mọi người gặp mặt cùng một chỗ nói. Em có thể nói cho anh biết trước kế hoạch của em được không?"

Văn Dư tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ cau mày, ngón tay từng điểm từng điểm đập vào lan can cạnh chỗ ngồi.

"Văn Dư, bên cạnh anh em không cần giấu diếm bất cứ chuyện gì."

"Gia Văn, em hơi mệt mỏi. Em không muốn hai bên cứ chạy tới chạy lui. Nếu như em tranh cử thành công, thì em phải tới Đài Bắc làm việc cùng sinh hoạt, như thế em cùng Vận Hàm thì hai người hai địa phương. Dạng này chỉ sợ không được."

Lưu Gia Văn chân mày nhíu gắt gao, tình cảm của anh đối Văn Dư cho tới nay đều giấu rất kỹ. Anh chỉ là đang chờ đợi một cơ hội thích hợp, chờ Văn Dư mệt mỏi, chờ Văn Dư nguyện ý ngừng đầu nhìn một chút người bên cạnh, khi đó anh lại đứng ở trước mặt cô, cho cô một cái ôm ấp.

Thế nhưng, Văn Dư quen biết Lương Vận Hàm, vì Lương Vận Hàm tình nguyện từ bỏ sự nghiệp phong sinh thủy khởi (thuận buồm xuôi gió). Vậy anh cuối cùng vẫn là đợi chờ vô ích rồi hả? Lưu Gia Văn uể oải lâm vào suy nghĩ bên trong của mình.

Hai người trầm mặc một hồi, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu lên dung mạo toàn thân. Văn Dư nhìn qua ngoài cửa sổ thấy nhóm người lui tới, chợt nhớ tới tình cảnh tại thành phố D Lương Vận Hàm mang cô đi đến nhà hàng Tây ăn cơm.

"Văn Dư, hoàn cảnh bây giờ làm anh không thể chuyên tâm nghiên cứu."

Lưu Gia Văn rốt cục chịu không nổi, mở miệng nói ra.

"Không đến mức như vậy. Nếu như là nguyên nhân từ em, rất nhanh hết thảy đều sẽ qua đi."

"Không phải. Là anh cũng đứng trước không ít áp lực. Loại áp lực này cùng nghiên cứu kỹ thuật hoàn toàn không giống nhau, chỉ là người khác ở giữa anh lừa tôi gạt."

"Gia Văn, quy mô công ty Hành Nhất khó tránh khỏi tình huống như vậy."

"Văn Dư, em tại chỗ này, anh còn không thể hoàn toàn thoát khỏi những thứ này. Huống chi em còn đi như vậy?"

"Gia Văn, hạng mục này rất khó được. Em chỉ là không hy vọng bởi vì em. . ."

"Nếu như không có em, anh không cách nào an tâm nghiên cứu."

"Thế nhưng em không muốn ở lại Đài Bắc. Em có khả năng từ bỏ tranh cử, tóm lại bất luận người nào thắng cử, cuối cùng đều sẽ chèn ép bên phía chúng ta."

"Em dự định rời khỏi Hành Nhất?"

Văn Dư nhíu mày nhìn chằm chằm trước mắt chén trà, qua rất lâu, rốt cục nhẹ gật đầu,

"Em nghĩ thế."

Nói xong, Văn Dư rơi vào trầm mặc.

Lúc này đại môn cửa hàng cơm Tây bị đẩy ra, Lưu Gia Văn giương mắt nhìn qua, là A Tả cùng Nhạc Linh Uyển. Lưu Gia Văn đưa tay ra hiệu, hai người hướng bên này đi tới.

"Bọn họ đến rồi."

Văn Dư quay đầu, thấy hai người này đi cùng nhau có chút đẹp mắt. Văn Dư cấp tốc điều chỉnh tốt cảm xúc, mỉm cười nhìn Nhạc Linh Uyển. Nhạc Linh Uyển đi qua trừng Văn Dư một chút. Văn Dư sờ mũi một cái, làm gì vừa đến đã lạnh mặt a!

Lúc ăn, Nhạc Linh Uyển nhỏ giọng cùng Lưu Gia Văn nói chuyện với nhau, A Tả cùng Văn Dư nói:

"Anh nghe nói Vương Tổng bên kia tìm người đang điều tra tình huống bộ môn của chúng ta."

"Lúc nào?"

"Đăng ký trước nhận được tin tức."

"Anh bên này thế nào?"

"Anh cân nhắc tìm hacker (hacker)."

"..."

"Văn Dư, mặc kệ em tính thế nào, coi như cho mình lưu lại đường lui."

Văn Dư tự nhận không phải người thiện lương gì, sóng to gió lớn cũng trải qua không ít. Cô quyết không cho phép mình trở thành thịt cá, nằm phía dưới dao thót của người khác.

Vương Tổng phụ trách diễn đàn mua sắm của tập đoàn, nói không có vấn đề tài vụ, ai cũng không tin. Năm ngoái tập đoàn tại Australia mua quặng sắt, giá cả vậy mà cao hơn 8%. Lúc ấy liền có người đưa ra dị nghị, nhưng lại có bộ tài vụ tham gia nên cũng không tra được cái gì, ngay cả Cao Lam nói Vương Tổng giữ sổ sách đều cực kỳ bảo mật.

Năm đó lúc Văn Dư được tuyển vào nhận chức phó tổng khu vực Trung Hoa, Vương Tổng liền cực lực phản đối, về sau Cao Lam cũng nhắc nhở qua Văn Dư phải chú ý người này. Trong mắt đối Văn Dư công kích vô cùng tàn nhẫn nhất là Vương Tổng. Vậy nên tin tức lần tranh cử này vừa truyền tới, Văn Dư liền an bài A Tả từ khía cạnh thu thập một số tình trạng của Vương Tổng, nhất là phương diện tài vụ.

Văn Dư cân nhắc từ bỏ tranh cử cũng phải là cô tự nguyện rời khỏi, chứ không phải bị bức lui xuống. Luận chính trực, Văn Dư tự nhận không kém. Nhưng nếu luận hèn hạ, Văn Dư tự nhận không bằng. Cho nên A Tả đề nghị Văn Dư, lợi dụng thủ đoạn khoa học kỹ thuật hiện đại hoá đi đào móc một số tin tức, để có một ngày để bản thân sử dụng.

Văn Dư do dự, vì chưa quen dùng đến hacker, cô lo lắng hacker cũng giống như xã hội đen, chỉ cần lấy dính liền tự chuốc lấy phiền phức không rõ. A Tả tự nhiên giúp Văn Dư giải lo lắng, anh ta nói:

"Chỉ cần em đồng ý, chút nữa anh sẽ đi gặp một người, rất đáng tin."

Văn Dư nhíu mày suy nghĩ.

Nhạc Linh Uyển lờm cô một chút, nhíu mày nhìn chằm chằm chén trà không uống, liền nghĩ đến Văn Dư gặp vấn đề nan giải. Cứ nghĩ đến nội dung thư ngày hôm qua Văn Dư gửi tới biểu thị cô mãnh liệt bất mãn, nhưng cũng không quấy rầy ngay lúc này. Nàng gửi cho Lương Vận Hàm tin tức, nói cho nàng mình đã đến Đài Bắc, vừa cùng đám Văn Dư chạm mặt.

Nhạc Linh Uyển biết tình huống bây giờ phức tạp, không thể để cho Lương Vận Hàm biết quá nhiều, tăng thêm phiền não. Nhiều năm hiểu rõ, Nhạc Linh Uyển biết Văn Dư đã cân nhắc thối lui. Kỳ thật nàng hiểu lựa chọn của Văn Dư, việc làm thì luôn làm không hết, thật vất vả gặp người thích hợp, làm sao có thể từ bỏ được? Thế nhưng phải rời khỏi tranh cử, cũng liên mang ý nghĩa Văn Dư sớm muộn bị xa lánh, thậm chí vị trí phó tổng giám đốc khu Trung Hoa cũng khó giữ được.

Tập đoàn Hành Nhất hiển nhiên thực lực hùng hậu, thế nhưng cơ cấu công kênh cũng không khí cạnh tranh tiêu cực cũng làm cho người ta mủi phần

phản cảm. Văn Dư tuổi còn trẻ, bây giờ chọn lựa rồi đi cũng không thể tính là sai. Cô vốn chính là người hướng tự do, cây chùy thì người chết cũng chuyển sống, nói không chừng đó lại là một cơ hội mới. Bất kể nói thế nào, Văn Dư lựa chọn bảo hộ tình cảm của cô, phần này đảm đương cùng đứng khi cũng làm cho Nhạc Linh Uyển cảm động.

Nửa ngày, Văn Dư rốt cục quyết định.

"A Tã, chuyện này cần phải làm tốt, hơn nữa không được lưu tai họa ngầm!"

"Đã rõ."

Văn Dư là loại người một khi quyết định liền kiên định đứng cảm tiến tới, tuyệt không lảng nhảng dài dòng.

"Phía dưới nói một chút tính toán của mọi người đi."

Ba người đều không nói chuyện. Văn Dư nhìn bọn họ, trong lòng cũng có chút cảm giác khó chịu. Mọi người đều đồng cam cộng khổ cùng nhau đi lên, bây giờ muốn đường ai nấy đi, Văn Dư cũng cảm thấy không ổn.

"Mọi người nếu có ý tưởng gì, cứ việc nói ra. Tôi phải nắm rõ để sắp xếp thời gian, các người đều là quản lý, nếu điều động quy mô lớn rất dễ dàng dẫn đến các loại suy đoán. Cho nên tôi phải dịch thời gian ra."

"Ai nói chúng tôi muốn động hã?"

Nhạc Linh Uyển rốt cục nhận không được. Văn Dư bị gì vậy hả? Không biết cái gì gọi là cộng đồng tiến thoái a!

"Văn Dư, nếu cậu muốn rời đi, cũng phải hỏi chúng mình có nguyện ý hay không tiếp tục ở lại a! Mình lần trước có nói qua, nếu như cậu làm một mình, mình khẳng định sẽ đi theo cậu. Cậu cho rằng mình nói giỡn chơi à?"

"Thế nhưng là mình không có ý định làm."

"Vậy sao mình không thử một chút?"

Lưu Gia Vân cũng hỏi.

"Tài chính đâu? Nhân viên đâu? Quan trọng nhất chính là hạng mục đâu?"

"Em không có kế hoạch đương nhiên là không có!"

A Tã cũng nói chen vào.

Văn Dư rốt cục cảm thấy mấy người có chút không được bình thường. Cô hí hóp mắt nhìn bọn họ

"Mấy người là có ý gì?"

Mọi người đều không trả lời. A Tã gọi nhân viên phát thanh, Lưu Gia Vân đứng dậy đi vào trong xe lấy đồ vật, Nhạc Linh Uyển mở rương hành lý xuất ra một túi hồ sơ.

Lưu Gia Vân lấy ra một cái vali xách tay màu xám, cùng với túi hồ sơ của Nhạc Linh Uyển đưa cho Văn Dư. A Tã thì một mặt cao thâm mặt trắc (biến hóa khôn lường) nhìn chằm chằm Văn Dư cười.

Văn Dư mở vali xách tay, bên trong là mấy chồng tài liệu liên quan tới giới thiệu kỹ thuật biến đổi không khí GM cùng báo cáo phân tích thí nghiệm. Nhạc Linh Uyển trong túi hồ sơ chứa chính là danh sách tin tức hộ khách của công ty.

Văn Dư giương mắt nhìn về phía ba người, trong mắt mang theo nghi vấn:

"Đây là ý gì?"

Lưu Gia Vân mỉm cười nhìn cô không nói chuyện, Nhạc Linh Uyển hừ một tiếng tiếp tục ăn đồ ăn. Văn Dư nhìn về phía A Tã, A Tã nhún nhún vai, nói:

"Thì là ý tứ đó. Khoác hoàng bào biết hay không? (ý là cùng nghĩ việc, tự làm và do Văn Dư làm chủ)"

"Các người từ lúc nào đã chuẩn bị những thứ này?"

"Từ cái ngày sự tình cậu cùng Lương Vận Hàm công khai đó a!"

"Mình công khai lúc nào?"

Nhạc Linh Uyển cho tay vào bên trong bộ đồ ăn, lau lau bờ môi nói tiếp:

"Sinh nhật Lương Vận Hàm ngày đó cậu biểu diễn cường điệu như vậy, còn để cho người ta khóc như mưa. Cậu cho rằng chuyện này có thể đơn giản như vậy qua đi? Khi đó chúng mình đã thống nhất chuẩn bị rồi!"

Nói thật, Văn Dư giờ phút này trong lòng đặc biệt phức tạp. Kinh hi cùng áy náy hỗn hợp cùng một chỗ, các bằng hữu đều trợ giúp cùng ủng hộ cô, Văn Dư tâm tình bị đè nén vài ngày liền nhẹ nhõm đi rất nhiều. Cô ngược mắt nhìn mọi người, có chút thẹn thùng, lại có chút cảm động.

Mọi người nhìn bộ dạng này của cô cũng nhìn không được cười rộ lên, bao lâu không thấy được mặt này của Văn Dư ! Còn tưởng rằng những năm gần đây cô đã sớm quen đeo tấm mặt nạ kia nữa nha! Thật tốt, còn tốt hơn vẫn là người kia.

Bạn đang đọc truyện *Rời Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cảnh Ô-Liu (Tượng Trưng Cho Hoà Bình) Tân Nguyên

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

"Cho nên, chúng ta dùng đến những thứ này để tự làm chủ đi."

Nhạc Linh Uyên nháy mắt với Văn Dư mấy cái, nói:

"Amy cùng A Thành nhờ chúng mình nhắn cho cậu, bọn họ đã viết xong thư từ chức, tùy thời có thể gửi."

Văn Dư ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, trong không khí phảng phất tràn đầy khoái hoạt, để cho tâm tình không nhịn được bay bổng lên.

"Cám ơn mọi người. Thật phi thường cảm tạ."

"Ngày mai đối mặt ban giám đốc, em sẽ không trực tiếp đưa ra thư từ chức chứ?"

A Tà trên chọc nói.

"Sẽ không, em sẽ tận lực trình bày sự thật. Đối với vấn đề thừa thải, em cũng sẽ giữ yên lặng. Nhưng sẽ không để mâu thuẫn trở nên gay gắt, điểm này tất cả mọi người xin yên tâm."

"Vậy nếu như ban giám đốc lần này ủng hộ em thì sao? Em sẽ tiếp nhận chức bộ trưởng hạng mục sao?"

"Đúng vậy a, dù sao Lam tỷ thực lực rất mạnh."

"Nếu như nhất định phải để em tiếp, em có tiếp hay không?"

Văn Dư lắc đầu,

"Khả năng như vậy cực kỳ bé nhỏ."

"Lại nhỏ, không phải là không có khả năng a!"

"Hiện tại em không phí tâm tư đi suy nghĩ vấn đề như vậy. Còn có rất nhiều chuyện phải làm. Nếu như ta chủ động rời khỏi, cũng phải làm tốt sự chuẩn bị. Nhất là Lam tỷ bên kia, em không thể để cho nàng thất vọng."

"Văn Dư, cậu gánh trách nhiệm nhiều như vậy, có mệt hay không?"

Nhạc Linh Uyên nhìn không được nói ra.

"Mệt mỏi a, nhưng vì vậy có thể làm cho người bên cạnh cảm thấy vui vẻ, mình lại cảm thấy mệt mỏi như vậy cùng với nỗ lực đều đáng giá."

Mọi người không nói tiếp, năng lực mỗi người đang ngồi đều có thể một mình giải quyết được, thế nhưng mọi người cùng nguyện ý tụ tập tại bên người Văn Dư, bởi vì khả năng đảm đương cùng dũng khí của cô có thể truyền đến nhiệt huyết dưới đáy lòng người ta.

"Vậy trước tiên việc này, mình một hồi còn có việc, chúng ta trước giải tán. Giữ liên lạc."

Văn Dư đem đồ giao cho Lưu Gia Vân, đứng dậy rời đi trước. Cô muốn gặp một người, hiện tại tạm thời không tiện nói cho người khác biết.

Văn Dư dựa theo địa chỉ đi vào một khu nhà trọ tư nhân, lên tầng 6, có hai hộ A và B. Cô nhấn chuông cửa căn hộ A, rất nhanh, cửa mở. Ngô Linh Nam khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn Văn Dư,

"Cô tới rồi! Mau vào!"

Văn Dư mỉm cười gật đầu, vào cửa sau đó đưa cho Ngô Linh Nam một hộp quà,

"Tặng cho cô."

"Cảm tạ!"

Văn Dư không cần đánh giá gian phòng, đổi giày đi thẳng tới sofa ngồi xuống. Ngô Linh Nam vào phòng bếp lắc qua lắc lại một trận, mang ra hai chén nước táo cùng một đĩa bánh ngọt nhỏ.

"Đoán chừng cô uống không ít trà, thay đổi khẩu vị đi!"

"Cảm ơn."

Văn Dư cầm lấy bánh ngọt ăn một miếng, là mứt thom.

"Ăn rất ngon, không ngọt."

Văn Dư không phải rất ưa thích đồ ngọt, mứt thom Đài Bắc nếu không biết làm sẽ vô cùng ngọt, cho nên Văn Dư rất ưa thích. Về điểm này Ngô Linh Nam đã biết.

"Món này chính tôi làm."

Văn Dư cười gật đầu,

"Rất lợi hại!"

"Dĩ nhiên rồi!"

Hai người đều không nói tiếp, không khí trầm mặc để cho người ta có chút co quắp. Ngô Linh Nam biết, nàng ở trước mặt Văn Dư mãi mãi đều như trước không giữ được bình tĩnh. Nàng nhấp một hớp nước trái cây, nghĩ nghĩ, mở miệng nói ra:

"Văn Dư, tôi đã biết tập đoàn bên này liên quan tới cô có một số lời đồn đãi. Thật xin lỗi, bởi vì sự tình trên tạp chí..."

"Không sao. Đời sống tình cảm của tôi nhất định không thể như vậy thuận buồm xuôi gió, chỉ tiếc là đem cô cũng bị liên lụy."

"Tôi không nên tự cho là đúng lợi dụng cô như vậy."

"Ha ha, được, hôm nay cô mời tôi đến là?"

Ngô Linh Nam ngượng ngừng cười.

Kỳ thật Ngô Linh Nam lúc đầu đã đến Đài Bắc, trước đó Văn Dư định đi thành phố D tìm Lương Vận Hàm, Ngô Linh Nam liền nói cho cô ở lại Đài Bắc đợi cô, nàng muốn giới thiệu một người cho Văn Dư biết. Cũng nói cho cô địa chỉ, để cho cô sau đó tới tìm mình.

"Linh Nam, cô định giới thiệu người nào cho tôi vậy?"

"Đừng nóng vội, người đó lập tức sẽ đến."

"Lương Vận Hàm về thành phố T rồi?"

"Đúng vậy a."

"Hai người các cô bị ngăn cách ở hai địa phương như thế, đối với tình cảm mà nói rất nguy hiểm."

"Tôi hiểu rõ."

Ngô Linh Nam nhìn lại cô cười khổ một cái:

"Văn Dư, thật không rõ vì sao lúc trước cô nhìn không thấy tôi?"

"Khi đó trong lòng đều nghĩ sau khi tốt nghiệp phải làm gì để trở nên nổi bật."

"Nói dối!"

"Thật."

"Vậy bạn tốt Tiêu của cô đâu?"

"Linh Nam, cô rốt cục là biết bao nhiêu chuyện của tôi vậy?"

"Rất nhiều!"

Văn Dư gạt đầu, từ chối cho ý kiến.

"Khi đó, đặc biệt không cam tâm. Chỉ hy vọng có một ngày cô có thể chú ý đến tôi, phát hiện được tôi không tệ. Tôi luôn luôn tưởng tượng như vậy."

Ngô Linh Nam bưng lấy ly pha lê, sâu kín nói ra.

Không đợi Văn Dư đáp lời, chuông cửa vang lên. Văn Dư cùng Ngô Linh Nam cùng lúc đứng dậy đi ra mở cửa. Người tới thì ra là cha của Ngô Linh Nam, Ngô Trung!

"Ngô thúc."

Văn Dư cung kính kêu một tiếng.

Ngô Trung cười ha hả hưởng ứng, ba người vào nhà ngồi xuống. Văn Dư có chút buồn bực, hai cha con Ngô gia trong bụng muốn gì đây?

"Ha ha, Văn Dư a! Tuổi trẻ tài cao, không dễ dàng, không dễ dàng a!"

"Ngô thúc, ngài quá khen."

"Văn Dư a, ta tự nhận nhìn người vẫn là rất chuẩn. Năm đó hạng mục Song Tử Thành ở thành phố B hoàn thành, ta đã thua tâm phục khẩu phục. Hơn nữa về sau, biểu hiện của cô cũng làm cho người ta phải rửa mắt mà nhìn a!"

"Ngô thúc, khi đó tuổi còn trẻ, làm việc quá xông xáo, hi vọng ngài ở nơi đó sẽ thông cảm!"

Ngô trung liên tục khoát tay, cười ha hả nói:

"Không có, không có! Cô đừng suy nghĩ nhiều. Văn Dư a, cô là người thông minh, chúng ta liền không vòng vèo nữa. Cô cũng buồn bực vì sao ta lại ở chỗ này đúng không?"

Văn Dư gạt đầu.

"Ta nói thẳng. Vương Dục Văn-Vương Tổng trước đây đã đi tìm ta, biết được Tân Nguyên cùng cô hợp tác một mục rất ngạc nhiên. Con người hần rất gian xảo ghê gớm, lúc tuổi còn trẻ chúng ta có làm qua mấy vụ, nhưng chỉ làm một lần, sau đó qua đi không có giao tiếp. Gã này không phải là người lương thiện gì, nếu hần nhắm đến ai, thì ít khả năng nhắm không thành. Chức quan Hạng mục bộ trưởng qua thời gian trở nên béo bở, xem ra hần sẽ dốc hết sức phải lấy được tận tay. Ta phải nhắc nhở cô nhất định cẩn thận, hần đã ra tay sớm hơn cô, cô nhất định phải có sự phòng bị."

"Tạ ơn Ngô thúc nhắc nhở."

"Văn Dư, trong lời của ta không trộn nước phân. Tin hay không, tin bao nhiêu chính cô cân nhắc. Ta là bởi vì coi trọng cô, cho nên cảnh tỉnh cô một câu."

Văn Dư đầu óc chuyển nhanh chóng, Ngô Trung xuất hiện lúc này, còn chỉ ra điểm mấu chốt mấu thuẫn, hiển nhiên ông ấy đối với tình trạng Hành Nhất hiểu rất sâu. Hơn nữa cố ý thất hện với người khác để gặp mặt cô, vừa đến liền đàm luận việc này. Nghĩ đến nội tâm của Ngô Trung, sẽ không đơn giản như vậy.

"Ngô thúc, con gọi ngài một tiếng thúc, là thật kính trọng tài làm người của ngài. Con dù sao cũng là một tiểu bối, thúc ăn muối còn nhiều hơn con đi đường. Lời nói thật thông suốt, tình hình trước mắt hoàn toàn chính xác và vô cùng phức tạp, trong lòng con cũng không chắc. Không bằng Ngô thúc giúp con chỉ điểm một chút?"

"Chỉ điểm không dám nhận. Nếu như cô nguyện ý nghe lão nhân gia ta lải nhải, ta ngược lại thật ra nguyện ý hàn huyên tán gẫu với cô hơn."

"Thực vinh hạnh."

Ngô Trung cười gạt đầu, để Ngô Linh Nam đi pha trà.

"Văn Dư a, cô ở Hành Nhất, muốn vào ban giám đốc, tỷ lệ gần như bằng không. Cố gắng nhất thì cũng phải đến tám năm mười năm mới có thể lên đến cấp cao của tập đoàn. Khi đó, mặc dù trên không lo thì dưới lo làm quái gì. Nhưng mà, hôm nay cô tranh cử bộ trưởng xảy ra sự tình, để lại hậu quả

theo cô cả một đời. Cô một ngày không rời khỏi Hành Nhất, mấy lời đồn đãi nhảm nhí này một ngày không tiêu tan. Cái này cô phải có chuẩn bị tâm lý."

Văn Dư gật đầu.

"Ta cảm thấy một nữ nhân dựa vào năng lực bản thân đi lên hiện tại không dễ dàng. Đối mặt với loại công kích ác ý này, khách quan mà nói, dù có thắng cũng là bại."

Văn Dư y nguyên gật đầu.

Ngô Trung nói, Văn Dư trong tâm khảm nghĩ đến, cho dù cô tranh cử thành công, thế nhưng trong quá trình này, tình cảm của cô, xu hướng tính dục của cô đều sẽ bị mọi người bàn ra tán vào. Tương lai cũng giống như quả bom vô hình, nói không chừng lúc nào đó sẽ bạo phát. Vị trí của cô cũng không nhất định có thể ngồi vững như vậy. Để có thể giữ vững địa vị, Văn Dư phải không ngừng giấu diếm những các loại sự tình không thể bị "thấy hết", phải che giấu chân chính bản thân, phải thường xuyên phòng bị người khác. Nghĩ đến những thứ này, Văn Dư đã cảm thấy đặc biệt chán ghét.

Ngô Trung là người từng trải, ông ấy biết rõ trên thương trường nước sâu bao nhiêu. Lời nói hôm nay tuy thấu tâm, nhưng câu chữ đều có lý. Văn Dư tò mò Ngô Trung có biện pháp nào để làm dịu đi mâu thuẫn như vậy.

Ngô Trung nhìn Văn Dư, ông ưa thích cực kỳ biểu hiện bình tĩnh của Văn Dư. Gặp không sợ hãi, có thể thành đại sự.

Ngô Linh Nam bưng bàn trà tới, quỳ chân ngồi trên thảm thay hai người pha trà. Tay nghề pha trà của Ngô Linh Nam rất không tệ, động tác ăn khớp uyển mĩ, Văn Dư nhìn trong tâm âm thầm tán thưởng.

"Văn Dư a. Cô có suy nghĩ qua việc rời khỏi Hành Nhất không?"

Văn Dư bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía Ngô Trung, trong ánh mắt hiện lên nghi hoặc.

Ngô Trung cười ha hả nói:

"Chớ khẩn trương. Đường là do cô chọn. Trước đây không nghĩ tới, hiện tại suy nghĩ một chút."

Văn Dư nhìn chằm chằm Ngô Trung, không nói chuyện. Ngô Trung phảng phất không để ý, tự mình thưởng trà. Văn Dư miệng chậm rãi, cũng cảm lấy chén thưởng thức trà. Hai người đều không nói tiếp.

Nửa ngày qua đi, Văn Dư hỏi:

"Ngô thúc tại Đài Bắc ở bao lâu?"

"Ngày kia trở về."

Văn Dư gật đầu, lại là trầm mặc.

Văn Dư minh bạch Ngô Trung ý tứ là mời mình. Gừng càng già càng cay, Ngô Trung chọn chuẩn thời cơ. Lúc này Văn Dư đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, liên hướng Văn Dư nghĩ ý mời là không thể thích hợp hơn. Dù cho Văn Dư trước đó không có cân nhắc rời Hành Nhất, nhưng hiện tại có nhiều hơn một lựa chọn, Văn Dư không có lý do không cân nhắc. Nhưng là Văn Dư cũng minh bạch, thiên hạ không có phát com miễn phí, Ngô Trung đến cùng còn nhìn trúng cái gì ở cô, hiện tại đoán không được, cho nên Văn Dư cố ý làm bộ đáng giật mình.

Ngô Trung đặt chén trà xuống, nói ra:

"Văn Dư a, Hành Nhất có gì, Tân Nguyên cũng có nhiều hơn chứ không ít. Ta cho cô vị trí phó tổng giám đốc, nếu như cô ký hợp đồng 10 năm, ta sẽ cho cô 8% cổ phần công ty."

Văn Dư quả thực có chút giật mình, điều kiện như vậy không thể nói là không hấp dẫn.

"Cô đừng lo lắng là ta tính toán cô. Nói thật ra, ta hi vọng Tân Nguyên có thể tiến thêm một bước. Ta chỉ có một đứa con gái là Linh Nam, tương lai nàng muốn tiếp nhận Tân Nguyên, nhưng là nàng không có khả năng một mình chống lại một đám người lớn như vậy. Cho nên ta hi vọng cô có thể tới Tân Nguyên, tương lai cô cũng là cổ đông của Tân Nguyên. 8% cổ phần cũng không phải là ít, Tân Nguyên mặc dù quy mô lớn không bằng Hành Nhất, nhưng cũng chỉ là tạm thời. Hành Nhất nhiều năm như vậy đã bắt đầu đi xuống dốc. Tân Nguyên không giống như vậy, làm chủ trên thị trường nội địa biểu hiện là một xí nghiệp mạnh mẽ, Tân Nguyên phát triển tiền cảnh phi thường tốt. Nhưng mà hiện tại kinh tế chuyển biến, áp lực lớn như vậy, hoàn cảnh kinh tế cũng phát sinh biến hóa, Tân Nguyên đồng dạng gặp phải chuyển đổi, áp lực gia tăng. Chúng ta đều là những tiền bối đã già, làm không được, cần có hậu phương vững chắc là những người trẻ tuổi các cô. Cái cách không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, cần phải có thời gian, cần nhân tài, cần phải có lực chấp hành. Những thứ này, ta cảm thấy không có người nào so với cô thích hợp hơn con"

"Ngô thúc, ngài quá đề cao cơ rồi. Con không có tốt như ngài nói vậy đâu."

"Cô tốt hay không tốt, ta đều biết. Không cần biết kẻ nào nói. Cô chỉ cần cân nhắc, con đường này thích hợp hay không thích hợp thì tốt. Hơn nữa, tại Tân Nguyên, ta cam đoan không ai rảnh đi tìm tòi nghiên cứu cô *, về phương diện này Tân Nguyên không khí phi thường tốt. Thực không dám giấu giếm, Linh Nam đời sống tình cảm của nó cũng không phải thuận lợi. Ta già rồi, không quản được nó, nghĩ thông suốt rồi hi vọng hài tử hạnh phúc vui vẻ là được. Bởi vậy, cô cũng có thể không cần hao tâm tổn trí che giấu tình cảm của mình, hoặc là chân thực bản thân. Những lời ta nói như vậy cô có thể

cảm thấy buồn cười hoặc là không thể tưởng tượng nổi, nhưng là, ta cho cô biết, Tân Nguyên như thế nhưng là một xí nghiệp có tính bao dung cực mạnh, tựa như La Mã cổ đại tại sao có thể xưng bá thế giới, Tân Nguyên có tốc độ phát triển như thế cũng là do lòng bao dung. Cô minh bạch ý tứ của ta chứ?"

Văn Dư gật đầu. Cô nhìn chăm chăm hoa văn nước trong ly trà, đầu óc càng không ngừng biến chuyển. Tin tức này đến quá đột nhiên, mà lượng tin tức lại rất lớn, Văn Dư nhất thời tiêu hóa không được. Cô cần thời gian suy nghĩ tỉ mỉ, nửa ngày, Văn Dư ngẩng đầu, nói ra:

"Ngô thúc, tạ ơn ngài đối với con coi trọng. Nhưng là tin tức này quá đột nhiên, con nghĩ con cần thời gian nghiêm túc suy nghĩ một chút."

"Hiện tại ta sẽ đồng ý cho cô thời gian suy nghĩ, khẳng định cô cuối cùng sẽ chọn cự tuyệt, vì Cao Lam."

Văn Dư tâm khẩn trương một chút. Hoàn toàn chính xác, Văn Dư không thể vì lợi ích nhất thời mà cô phụ Cao Lam.

Cô nhìn về phía Ngô Trung, chờ ông nói tiếp.

"Cao Lam kỳ thật cùng ta quen biết đã lâu, quan hệ chúng ta có chút đặc thù. Lúc cần thiết ta sẽ nói cho cô biết. Trước mắt, ta chỉ có thể nói quan hệ chúng ta rất tốt, ta hoàn toàn có lòng tin thuyết phục năng hiểu chuyện này."

Văn Dư gật đầu.

"Ngô thúc, cho con chút thời gian. Con suy nghĩ một chút. Chờ con bên này xong việc, trở lại thành phố T, con nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời chắc chắn, được chứ?"

"Không cần về thành phố T mới đáp lại, chờ cô bên này kết thúc tranh cử rồi trả lời chắc chắn là được rồi. Ta tin tưởng, sự tình tốt đều cần thời gian cùng kiên nhẫn."

"Tạ ơn Ngô thúc."

Chính sự nói chuyện phiếm xong, Ngô Linh Nam mới gia nhập nói chuyện, ba người vừa nói vừa cười hàn huyên một hồi. Buổi chiều Văn Dư còn có việc, đứng dậy cáo từ. Ngô Linh Nam đưa Văn Dư xuống lầu, trước lúc tạm biệt, nàng nhìn không được nói ra:

"Văn Dư, tôi hi vọng cô đến Tân Nguyên, chúng ta cùng một chỗ cố gắng, có thể khai sáng một vùng trời mới."

Văn Dư cười gật đầu một cái nói:

"Tôi hiểu, Linh Nam, cảm ơn cô tín nhiệm và tin tưởng. Tôi sẽ nghiêm túc suy tính."

Nói xong, Văn Dư lên xe rời đi. Ngô Linh Nam nhìn xe Văn Dư thẳng đến không thấy mới quay người trở về. Nàng nhìn ra được Văn Dư có chút động tâm, cái này khiến nàng cảm thấy phi thường cao hứng. Nếu như Văn Dư thật sự có thể đến Tân Nguyên, như vậy hết thảy đều có thể bắt đầu lại từ đầu, bao gồm cả duyên phận hai người.

Văn Dư vừa về tới khách sạn liền nằm xuống trên giường, hôm nay lượng thông tin từ nhóm Nhạc Linh Uyên cùng cha con Ngô gia quá lớn, Văn Dư có chút ứng phó không được. Giờ phút này cô cảm thấy đầu óc đã mệt không cách nào vận động nổi, cô chỉ muốn ngủ một giấc, hết thảy chờ tỉnh lại rồi tính tiếp.

Chờ Văn Dư tỉnh lại lần nữa, bên ngoài trời đã tối. Cô cầm lên điện thoại, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ từ Lương Vận Hàm, Văn Dư nhanh chóng gọi lại.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thư Tố Cáo

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

"Phu nhân, thật có lỗi, mới vừa rồi ngủ thiếp đi."

"Rất mệt mỏi phải không?"

"Hả, còn tốt."

"... Văn Dư, em biết chị ở bên kia gặp tình huống phức tạp, nhưng em lại không giúp đỡ được gì. Em vừa rồi suy nghĩ, nếu như em đi làm ở xí nghiệp có lẽ còn có thể có chút tác dụng..."

"Phu nhân!"

Văn Dư cắt ngang Lương Vận Hàm:

"Phu nhân, chị cảm thấy rất may mắn vì em làm nghề nghiệp hiện tại này, nếu không chị đã không gặp được em a!"

"..."

Lương Vận Hàm khe khẽ thở dài.

"Ngày mai lúc nào họp?"

"9 giờ sáng."

Lại một trận trầm mặc. Hai người đều không quen bầu không khí này, Lương Vận Hàm lấy cớ muốn đi tắm rửa cúp điện thoại. Nàng kỳ thật rất muốn nói cho Văn Dư biết nàng nhớ cô, hi vọng có cô ở bên người. Nhưng mà tình huống hiện thực không cho phép nàng nói như vậy.

Bỏ điện thoại xuống, Lương Vận Hàm cầm di động, ngồi ở trên ghế salon động cũng không động. Trên máy vi tính mở ra văn bản tài liệu là một trang báo điện tử, một giờ trước Fanny chuyển cho nàng.

Ngôn ngữ trong báo rất quá đáng, nói Lương Vận Hàm người sinh hoạt thối nát, quan hệ nam nữ không rõ, nữ nữ quan hệ cũng phức tạp. Mặc dù không có trực chỉ tính danh, nhưng ai cũng nhìn ra được nam nói là Hứa Phóng Nhân, nữ nói là Sùng Hân cùng Văn Dư...

Lương Vận Hàm trong ngành hàng không nhiều năm như vậy, lần đầu nhận được tin báo, hơn nữa còn là nội dung ác liệt như vậy. Ngay tại thời điểm nhìn thấy tin tức, Lương Vận Hàm cảm thấy lửa giận tràn ngập đến muốn bùng phát! Tính cách nàng mặc dù quanh quẩn, nhưng không có nghĩa là nàng không có cảm xúc. Lương Vận Hàm cảm thấy nhịp tim đập thật nhanh, huyết thái dương đều ần ần thấy đau.

Càng nghĩ càng giận, nàng cầm điện thoại lên liền gọi điện cho Văn Dư. Nhưng là Văn Dư bên kia không ai nghe. Lương Vận Hàm gọi lại lần hai, vẫn là không người nghe. Lúc này Lương Vận Hàm tâm tình bức bối tới cực điểm, nàng ném điện thoại, đi tới đi lui trong phòng. Trong nội tâm nàng là phi báng những gì viết trong thư, một hồi đang suy nghĩ là ai gửi tin báo, một hồi còn hỏi tại sao phải viết tin. Nàng không ngừng hít thở sâu, trong lòng không ngừng ám chỉ mình tỉnh táo lại. Thẳng đến khi nàng nhận điện thoại của Hứa Phóng Nhân.

"Uy? Hứa tổng."

"Vận Hàm, em ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ừm, có chút việc muốn tìm em nói chuyện."

Lương Vận Hàm dừng một chút, nàng nhắm mắt lại nhủ chặt lông mày, giờ phút này trong nội tâm nàng thật vô cùng loạn.

"Là về sự tình trên tin báo sao?"

Hứa Phóng Nhân rất giật mình, Lương Vận Hàm nhanh như vậy đã nhận được tin tức.

"Em đã biết rồi?"

"Đúng thế."

"Ách, chuyện này, Lưu tổng cũng đã biết đến vụ này."

Lưu tổng là phó tổng giám đốc phụ trách kiểm tra kỷ luật công tác hàng không. Từng là quân nhân xuất ngũ, làm việc nổi danh nghiêm khắc. Mà Lưu tổng đã từng đem cháu của mình giới thiệu cho Lương Vận Hàm, bị Lương Vận Hàm từ chối. Lưu tổng là người rất keo kiệt, cũng rất thù dai. Lần này Lương Vận Hàm rơi vào tay ông ta, hậu quả có thể nghĩ đến. Hứa Phóng Nhân ở bên ngoài xã giao vừa nhận được tin tức từ người trong ngành, ngắt điện thoại rồi vội vàng chạy về hàng không.

"Hả, nhanh như vậy."

"Em có biết là ai làm không?"

"Không biết."

"Em định làm thế nào?"

"Không biết."

"..."

"Vận hàm, hiện tại có thuận tiện không? Ra ngoài một chút được chứ?"

Lương Vận Hàm nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã tối. Nàng hiện tại trong lòng rối bời, thời điểm này đầu não hỗn loạn, có đàm luận cũng chẳng đến đâu.

"Hứa tổng, đầu tiên em muốn một mình ngắm lại chuyện này. Buổi sáng ngày mai chúng ta gặp lại, thế nào?"

"Ừm, cũng tốt."

"Ừm."

Hai người một trận trầm mặc, loại chuyện như vậy xác thực để cho người ta cảm thấy xấu hổ. Quá khứ có nghe đồn, hai người có thể không để ý tới, nhưng là hiện tại những chuyện này bị viết đến tận lên báo, cũng xác thực hẳn là nghĩ kỹ biện pháp ứng phó. Chỉ có điều Lương Vận Hàm hiện tại không muốn cùng bất luận kẻ nào bàn chuyện này. Nàng cần một mình bình tĩnh một chút lại rồi nói.

"Vận Hàm, không nên đem sự tình nghĩ đến nghiêm trọng hóa. Không cần để tâm vào chuyện vụn vặt."

"Ừm"

"Cái kia, trước dạng này. Sáng ngày mai chúng ta điện thoại liên lạc."

"Được."

Lương Vận Hàm trở lại phòng ngủ, mở ra tủ quần áo, bên trong có một nửa là quần áo của Văn Dư. Nàng lôi ra một cái áo somi trong đó, là lần trước nàng bay sang nơi khác cùng lúc mua cho cô, cô thích vô cùng, thường xuyên mặc.

Ông tay áo nơi gần cúc áo có một lần không cẩn thận bị rách, Lương Vận Hàm tìm kim chỉ để tự tay vá lại. Văn Dư lúc ấy ngồi tại bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng một kim một kim lộ ra khe hở, về sau cô tìm người khâu vá thêu chữ "Vận Hàm" ghép vào ở phía trên tại nơi ông tay áo. Nhưng về sau số lần mặc áo cũng không còn thường xuyên, Văn Dư nói cô phải cẩn thận giữ lại tốt bộ y phục này.

Lương Vận Hàm đem áo somi cầm ở trong tay, mặt chôn ở phía trên áo, thật sâu hít một hơi, trên áo có hỗn hợp dung dịch giặt quần áo cùng hương trà quen thuộc. Cái mùi này để cho nàng lập tức đã yên tĩnh trở lại. Lương Vận Hàm ngồi ở trên giường, duy trì một tư thế ngồi một hồi. Nhịp tim dần dần khôi phục bình thường, mạch suy nghĩ cũng bắt đầu rõ ràng.

Nàng đầu tiên nghĩ đến người để lộ tin tức, cũng không phải nàng ở công ty không có người gây thù hằn, mà là Ngô Linh Nam. Đương nhiên, loại này hoài nghi không có bất kỳ cái gì để căn cứ. Nàng cùng Văn Dư có quan hệ hợp tác, rất có thể biết Văn Dư bây giờ đang ở Đài Bắc gặp phải phiền phức. Thế là thừa dịp Văn Dư không ở đây, liền ngăn chân mình. Như vậy mục đích là gì? Là để cho mình bị áp lực bức bách phải rời khỏi Văn Dư? Vén vén bằng một trang báo mạng liền có thể cho mình áp lực lớn như vậy à? Tựa hồ lý do cũng không rất đầy đủ.

Như vậy là Cao Lam? Trước đó nàng vừa mới phát bưu kiện thư cho mình, nhưng cũng không có xác minh muốn mình rời khỏi Văn Dư. Chỉ là để cho mình biết Văn Dư hiện tại gặp phải phiền phức, cũng nhắc nhở mình đối đãi tình cảm không nên quá tùy hứng. Hơn nữa nàng đối với Văn Dư kỳ vọng cùng ủng hộ, chẳng lẽ là muốn đánh gãy tương niệm Văn Dư, để cho cô chuyển tâm chuẩn bị tranh cử? Cái này rất giống với nội dung cốt truyện trên kịch truyền hình, nhưng là trên thực tế, Cao Lam đối với Văn Dư che chở như vậy, cũng sẽ không dùng phương thức trên, dù sao trong thư liên lụy đến Văn Dư, chuyện này đối với nàng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Cái phong thư điện tử này, là khoảng 8 giờ rưỡi sáng hiện trong hộp thư của Fanny, nửa ngày công phu liên thông qua Hứa Phóng Nhân, rồi đưa tin đến cho Lưu Tổng. Người này hiển nhiên hết sức quen thuộc chương trình nội bộ hành chính hàng không, hoặc là đã thông qua quan hệ quản lý trở lên trực tiếp đưa tin ra.

Như vậy là người trong nội bộ? Là ai đây? Vừa sang năm mới, các hạng mục xét duyệt cấp bậc đều chưa bắt đầu, cũng không có cương vị mới đòi hỏi sự cạnh tranh, ngoại trừ trước đó tiệc sinh nhật mình Văn Dư biểu diễn cường điệu, lại còn ngay lúc Văn Dư gặp phải khó khăn. Người này rốt cuộc là thân hay là quý, đến cùng là rắp tâm có âm mưu gì?

Lương Vận Hàm thực sự không nghĩ ra được là ai cử người viết báo tin, mục đích là gì. Nhưng mà, so với những thứ này, sự tình càng gấp gấp hơn là làm thế nào để ứng phó vấn trách từ cấp trên.

Chuyện lần này còn khó nói, đến cùng là công kích nàng hay công kích Văn Dư. Cũng không thể loại trừ khả năng, đối phương cố ý để cho nàng bên này xảy ra chuyện, sau đó phân tán lực chú ý của Văn Dư, ảnh hưởng tới tranh cử. Nếu như là trường hợp này, Lương Vận Hàm càng không thể nói cho Văn Dư biết.

Vừa có chủ ý, điện thoại Văn Dư liền gọi đến. Trong điện thoại thanh âm Văn Dư thật thấp, vừa nghĩ tới cô hiện tại gặp phải áp lực, Lương Vận Hàm đã cảm thấy đau lòng lại bất lực. Chuyện này vẫn là nàng tự xử lý đi, trước hết để cho Văn Dư an tâm xử lý chuyện kia.

Nghĩ đến đây, Lương Vận Hàm gọi điện thoại cho Fanny, nhờ nàng trước đừng nói cho Văn Dư.

Sắc trời hoàn toàn tối, A Tả mang theo tin tức cùng bữa tối tới. Hacker cùng giá tiền đều đã thỏa đàm, 5 tiếng sau sẽ truyền đến nhóm tư liệu đầu tiên.

"Có đáng tin?"

"Rất đáng tin."

Văn Dư gật đầu.

"Ngày mai hội nghị em đã chuẩn bị cái gì rồi?"

"Cái gì đều không chuẩn bị."

"Lam tỷ không có tìm Em?"

"Không có. Hôm qua gặp mặt một lần, em làm nàng tức giận."

"Vì đối kháng tiêu cực?"

"Không nghiêm trọng như vậy. Nàng nhìn ra em do dự. Mà nàng lại biết sự tình Vận Hàm."

"Vậy cũng thật kỳ diệu a."

"Đúng vậy a, nàng tìm Vận Hàm nói chuyện của em. Nhưng là tình huống cụ thể thì không biết, Vận Hàm không chịu nói."

"Văn Dư, nói thật ra, em cùng Lương Vận Hàm có thể đi bao xa?"

"Anh muốn nghe lời nói thật?"

"Đương nhiên."

"Em cũng không biết. Thế nhưng trước mắt mà nói, em sẽ không buông tay nàng. Con đường này lại khó lại xa, em vẫn muốn tiến vào."

"Còn nàng thì sao?"

"Nàng sẽ đem hết toàn lực theo em cùng vào."

A Tả rót cho mình chén rượu, lắc lắc chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Văn Dư, vì lý do gì em luôn luôn ưa thích khiêu chiến những thứ khó nhằn vậy?"

"Ai bảo những chuyện như vậy hấp dẫn em đây!"

A Tả nghĩ nghĩ, cười. Hai người làm một trận một chén.

A Tả trở về phòng điều tra tin tức. Văn Dư ngồi tại trong căn phòng an tĩnh, tư tưởng giống như là thủy triều vọt tới. Vừa nghĩ tới trong nhà có Lương Vận Hàm đang chờ cô, trong lòng bỗng nhiên một trận cảm động. Cô nhớ tới vừa rồi giữa hai người trầm mặc, tâm xiết chặt, Văn Dư lần nữa bấm số điện thoại Lương Vận Hàm, điện thoại rất nhanh liền nghe máy.

"Ừ?"

Từ điện thoại bên kia truyền đến, thanh âm Lương Vận Hàm hơi có chút vội vàng, cái này khiến tâm Văn Dư bỗng nhiên dễ chịu đi rất nhiều.

"Phu nhân, cảm ơn em"

"... Vì sao?"

"Tại khoảnh khắc chị cần an tĩnh, có em để cho chị có thể tưởng niệm. Chị có thể qua đó mà bấm mấy dãy số liên liên hệ đến em, nghe được thanh âm của em, sau đó có thể nói cho em biết chị có bao nhiêu yêu em"

Văn Dư an tĩnh nói, không có một tia trêu chọc, không có một tia giả mồm. Những lời này là từ trong tâm, Văn Dư cảm thấy bất luận tình huống hiện giờ thật phức tạp, đều làm cho đối phương biết mình yêu người đó. Hiện tại, chỉ có tình yêu mới có thể trấn an trái tim lẫn nhau.

"Em cũng yêu chị, Văn Dư. So với chính em, còn muốn yêu hơn."

Sau đó, trong đêm an tĩnh, Văn Dư nói rất nhiều sự tình khi còn bé. Lương Vận Hàm lắng lắng nghe, Văn Dư bình tĩnh giảng. Vô hình tín nhiệm cùng ý lại, giờ phút này sóng điện từ truyền qua lại lẫn nhau. Hết thấy suy nghĩ xoắn xuýt, phảng phất bên trong hai người yêu nhau đều biến mất. Cho dù Lương Vận Hàm một câu đều không nói, Văn Dư chính vào buổi tối hôm ấy, lại bình tĩnh tự thuật, bên trong làm ra quyết định.

Mà bên trong Lương Vận Hàm cũng đang lắng nghe, dần dần cảm thấy sự tình tin báo tựa hồ cách cách nàng rất xa, thậm chí giống như là tin báo nói về sự tình người khác chứ không phải mình. Hiện tại, nàng rốt cục chân chính bình tĩnh trở lại, nội tâm dâng lên một cổ dũng khí cùng kiên định. Đây hết thảy, đều là bởi vì cuộc điện thoại bên kia từ người yêu để cho người ta tưởng niệm đến cực điểm.

Hai người đều không có nói ra khó khăn của mình, cũng không có hướng đối phương truyền đến một tia bất an. Chỉ nói đến những việc nhỏ nhất làm thành tường lấp kín, đem hết thảy tâm tình bất an đều ngăn tại bên ngoài. Từ trong thanh âm đi tìm dũng khí lẫn nhau, không cần biết đến những gì phải đối mặt vào ngày mai.

Lúc cúp điện thoại đã là hai giờ sáng. Văn Dư giờ phút này đầu não dị thường rõ ràng, cô kéo màn cửa sổ ra, ở trong màn đêm ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Cô đang chờ đợi, chờ đợi rồi đi, chờ đợi một khởi đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Suýt Nữa Thì Toi

Chuông cửa vang lên, là A Tả.

A Tả thần tình nghiêm túc, cầm laptop đi vào phòng Văn Dư .

"Tư liệu đến đây. Em xem qua cái này một chút ."

Văn Dư nhìn chăm chăm bảng biểu trên màn hình, rê chuột tới một khoản số liệu thì giật mình.

Cô nhìn sang A Tả, anh ấy cũng đang nhìn cô.

"Tư liệu này không thể để cho bất kì ai khác nhìn thấy."

"Anh biết. Anh chỉ muốn dựa vào tư liệu này, có thể phát hiện ra nguyên nhân dẫn đến biến động số liệu "

Văn Dư gật gật đầu. Tư liệu này có liên quan đến vụ án thu mua bên trong của công ty vào năm ngoái, Vương Tổng cùng quản lý Tài Vụ của Công ty đối thủ giao dịch trong thâm lặng. Dạng tư liệu này làm sao có thể tiết lộ ra bên ngoài?

"Tư liệu này cam đoan là đúng sự thật à?"

"Ừm. Phần tư liệu này cũng không phải là lấy được từ Vương Tổng. Lão gia hỏa này đối với số liệu an toàn làm việc vô cùng cẩn thận."

"Vậy từ mà đâu có?"

"Lấy từ phía trợ thủ của Tổng thanh tra công ty tài vụ"

Văn Dư kinh ngạc mở to hai mắt, A Tả cười cười

"Anh nói rồi, công nghệ cao thời nay thủ đoạn rất lợi hại nha! Cho nên mới nói đừng nên làm chuyện xấu, chỉ cần có tiền làm, liền có thể tra được."

"Về sau số liệu an toàn của chúng ta cũng cần phải có người chuyên môn phụ trách."

"Có AMY cùng lúc có hai bằng đại học tiếng Trung cùng vì tính Cô nàng hiện tại em còn lo lắng cái gì!"

"Trước đó Amy nhắc nhở em chú ý đến sự an toàn. Em cũng không có quá mức để ý"

"Đến giờ mới biết lợi hại à!"

Văn Dư nhẹ gật đầu. Nhưng trực giác làm việc trong nhiều năm khiến cô cảm thấy điểm nào đó có chút không thích hợp. Chuyện này tựa hồ hết sức dễ dàng.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon, cẩn thận tự hỏi. Văn Dư bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, lúc trước hạng mục HYI làm sao nhanh như vậy bị tiết lộ? Cũng như A Tả nói, tin tức trọng yếu Amy đều sẽ lưu trữ số liệu ở nơi an toàn hợp lý, nhất là đối với Lưu Gia Vân . Mà Lưu Gia Vân lại giống cô cũng từng đọc qua cái này một cách thành thạo , theo đúng lý đều là nhân viên chuyên nghiệp, sao có thể từ trong tay của họ tiết lộ tin tức chứ?

Vậy nếu nói đối phương lấy được tin tức từ bên phía T Đại Học ? Nhưng lúc ấy T Đại Học cũng không biết kế hoạch cụ thể. Vì để che mắt người khác, Văn Dư còn đặc biệt an bài Lưu Gia Vân đồng thời cùng T Đại Học đàm phán ba hạng mục, thậm chí còn để bên trong một cái nhìn như trọng yếu nhất. Mà hạng mục HYI cô chỉ cùng Cao Lam và tập đoàn bên này báo cáo qua. Tương tự tài liệu văn bản ngoại trừ chủ tịch phía bên ngoài, chỉ có Cao Lam,

Vương Tổng, cùng ngay lúc đó bộ trưởng hạng mục K cũng có biết đến.

Chủ tịch K là người tuyệt đối sẽ không bán đứng bất luận việc gì. Như vậy chỉ có Vương Tổng có khả năng tiết lộ.

Hôm qua Ngô tổng nói qua, cô trước đó cùng ông ấy từng có mấy lần hợp tác lui tới, biết cách làm người của ông ấy... Vương Tổng là người rất cẩn thận, kiểm toán bộ tài vụ tra không ra, Hacker chuyên nghiệp cũng không có cách nào thu hoạch tin tức trực tiếp từ phía bên kia, liên kết những chi tiết này với nhau, so sánh phân tài liệu trước mắt, tựa hồ như không thích hợp.

Văn Dư nhíu mày nhìn chằm chằm máy tính, cô đang suy nghĩ chuyện này có thể sẽ có bẫy rập ở bên trong?

"Anh tìm người này là ai?"

"Hacker a?"

"Ừm."

"Đúng vậy là bạn học của anh trai anh. Chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Hiểu rõ được, là người rất đáng tin."

Văn Dư không nói gì.

A Tà biết Văn Dư đang tự hỏi, không làm phiền, chỉ ở một bên bồi tiếp. Có lẽ trong khoảng thời gian này do chuyện tình cảm nên gương mặt Văn Dư thường xuất hiện thật nhiều nụ cười. Nhưng tại đêm nay, Văn Dư tựa hồ lại mang lên mặt nạ nghiêm túc.

Thế nhưng điều này lại khiến cho A Tà cảm thấy an toàn rất nhiều. Dù sao ở bên ngoài làm việc, dựa vào là đầu óc tinh táo và cao tay, còn phải có tâm cơ cẩn thận.

"A Tà, anh để người này theo dõi Vương Tổng cùng Tân Nguyên, chủ yếu là Ngô Linh Nam cùng đường dây của Ngô Trung phía bên này, điều tra một chút về hạng mục HYI năm ngoái."

A Tà sững sờ nhìn Văn Dư,

"Em có ý gì?"

"Em hoài nghi phần tài liệu này là do Vương Tổng cố ý để lộ ra."

"..."

Ngày thứ hai, Văn Dư cố ý điều tra hình đi vào phòng họp của tập đoàn.

Chủ tịch xuất hiện, nhìn qua tinh thần cũng không tệ lắm. Mấy vị đồng sự cũng đều ở đây, Cao Lam mặt không thay đổi ngồi tại chỗ, không nhìn Văn Dư. Văn Dư đi qua cùng mấy vị đồng sự bắt chuyện sau đó tìm chỗ ngồi xuống, lần này những nhân vật ứng cử bộ trưởng hạng mục đều tụ họp tại đây. Văn Dư nhìn lướt qua Vương Tổng, trên mặt của ông ta mang theo ý cười kỳ quái.

Hội nghị theo quy tắc giới thiệu một chút về vị trí bộ trưởng hạng mục, sau đó giới thiệu sơ lược về nhân vật ứng cử. Kế tiếp đồng sự ra câu hỏi cho người ứng cử, câu hỏi đặt ra cho hai vị ứng cử viên kia phần lớn là liên quan tới phương diện sau khi nhậm chức. Đến phiên của Văn Dư, tất cả mọi người đều một hồi yên tĩnh. Chủ tịch nhìn Văn Dư, mỉm cười nói:

"Văn Dư a, đã lâu không gặp. Có thể ở chỗ này gặp được cô thật cao hứng."

"Chủ tịch ngài nhìn qua rất không tệ."

"Ha ha, đùa nhỏ Văn Dư này không tệ, làm việc an tâm, cố gắng, trọng yếu nhất chính là nhân phẩm tốt."

Chủ tịch cười ha hả nói với mấy vị đồng sự lớn tuổi, mọi người cũng liên tiếp gật đầu. Lời nói này để Vương Tổng nhíu mày, ông ta cười nói:

"Quá khứ thì đúng là vậy, nhưng gần đây có một ít chuyện, có thể để cho mọi người mở rộng tầm mắt a!"

Văn Dư mỉm cười im lặng.

Cao Lam mở miệng nói:

"Nếu là tin đồn thất thiệt, vẫn là nên ít nghe."

Vương Tổng không nghĩ tới Cao Lam như vậy trực tiếp thay mặt Văn Dư nói chuyện, trả lời:

"Không biết phải tin đồn thất thiệt hay không, Văn Dư cô cũng thừa cơ hội này mà giải thích cho rõ ràng. Miễn cho Văn tổng bị những lời đồn đại quấy nhiễu."

Văn Dư vẫn không nói gì, chỉ biểu lộ vẻ ngoài bình tĩnh. Bầu không khí lập tức có chút xấu hổ. Một vị đồng sự cùng Vương Tổng giao hảo hăng giọng,

"Văn Dư a, cùng Tân Nguyên hợp tác tiến triển như thế nào?"

"Tôi hôm qua có tin tức, hạng mục đột phá đã xong giai đoạn đầu, tiến vào giai đoạn hai."

Thành viên hội đồng quản trị rất kinh ngạc, tin tức này quá bất ngờ!

"Nói như vậy thông qua thành công?"

"Đúng thế."

"Cái này coi như không tệ, tiến độ cũng không giảm xuống!"

"Đúng vậy a!"

Vương Tổng sợ chủ đề bị Văn Dư đoạt lấy, liền tranh thủ thời gian kéo trở về:

"Lần này Tân Nguyên ngược lại là có ý tứ, muốn vội vàng cùng chúng ta hợp tác"

"Tôi nhớ được lúc ấy, Vương Tổng cũng là cất lực ủng hộ chuyện hợp tác a."

Văn Dư nói ra.

Vương Tổng không nói tiếp, ông ta nháy mắt ra dấu với vị đồng sự kia. Vị đồng sự kia nói:

"Cô cùng Ngô phó tổng của Tân Nguyên trước đó đáp trả trên tạp chí, là có ý gây nên?"

"Tuyệt đối không có. Các phóng viên tung tin đồn thất thiệt chủ yếu để đề cao tính hấp dẫn."

"Nhưng chuyện tình cảm của cá nhân cô tựa hồ cùng thân phận không hợp, người ngồi được ở chức vị này nhất định phải vừa có đức vừa có tài. Tài hoa của cô không cần hoài nghi, nhưng hiện tại đời sống tình cảm của cô đã làm ảnh hưởng đến công việc, cùng hình tượng của công ty. Cho nên tôi cảm thấy cần phải mời cô giải thích chuyện này rõ một chút."

"Công ty lấy lợi nhuận làm đầu, về phần đời sống tình cảm của cá nhân tôi, tôi cảm thấy không cần thiết nói ở nơi đây. Đây là chuyện riêng tư, nếu như chuyện tình cảm của tôi có thể mang đến hiệu quả và lợi ích cho công ty, như vậy tôi nhất định sẽ đem chỉnh sửa thành file Powerpoint mở lên thuyết trình cho mọi người thẩm duyệt." (Bức xúc dùm chề Dư nên có chém đại ☐)

"Văn Dư à, hiện tại chuyện của cô ở tầng giữa trở lên đều đã được lưu truyền sôi sùng sục, trong những người được lựa chọn trở thành Bộ trưởng của hạng mục cô có cơ hội cao nhất, nhưng nếu như đời sống tình cảm quá hỗn loạn thì sẽ thuận lợi cho mọi người bàn tán tạo thành trở ngại cùng ảnh hưởng xấu."

Vương Tổng ở một bên nói giúp vào.

Thành viên hội đồng quản trị đều nhìn về phía Văn Dư, hiển nhiên tất cả mọi người hi vọng nghe thấy giải thích của cô. Cuộc điện đàm nửa lúc vào xấu hổ. Văn Dư đang chuẩn bị đứng dậy, điện thoại vang lên, là Ngô Linh Nam. Văn Dư ấn cúp máy. Điện thoại rất nhanh lại gọi đến, lần nữa nhấn tắt. Sau đó là tin nhắn, Văn Dư mở ra,

"Văn Dư! HYI là do Hành Nhất Vương Tổng tiết lộ cho cha tôi!"

"Vụ án thu mua bằng báo cáo là giả!"

"Cái phần bằng báo cáo kia là cái bẫy rập!"

Văn Dư sau đó ấn nút tắt máy.

Cô giương mắt nhìn về phía Vương Tổng, Vương Tổng bày ra bộ dáng chờ xem kịch vui nhìn nhìn cô.

Văn Dư đứng dậy nói ra:

"So với việc này, tôi có chuyện muốn trình báo trước với chủ tịch, liên quan tới việc tiết lộ tin tức về nghiên cứu phát minh của hạng mục trước đó"

Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc. Mọi người lập tức bắt đầu nghị luận. Ngay cả Cao Lam cũng có chút kinh ngạc nhìn qua Văn Dư, Văn Dư cho nàng một nụ cười trấn an. Trong nháy mắt gương mặt của Vương Tổng cứng đờ

Văn Dư đem vài trang tài liệu trực tiếp đưa cho chủ tịch, chủ tịch càng xem chân mày nhíu càng chặt. Trong phòng họp lặng ngắt như tờ, chỉ còn âm thanh của tiếng lật giấy từ chủ tịch. Vương Tổng nhìn chòng chọc vào chỗ tài liệu đó, nội tâm của ông bắt đầu sợ hãi.

Chủ tịch để tư liệu xuống, nét mặt nghiêm túc nhìn về phía Văn Dư,

"Cô xác định phần tài liệu này là thật?"

Văn Dư gật gật đầu.

"Cô đi theo tôi, hội nghị tạm dừng lại"

Nói xong, Chủ tịch đứng dậy rời đi, Văn Dư theo ở phía sau. Tiến vào văn phòng Chủ tịch,

"Văn Dư, việc này không thể coi thường!"

"Chủ tịch, chuyện này so với chuyện tình cảm riêng tư của tôi chắc phải quan trọng hơn rồi?"

"Cô có được phần tài liệu này khi nào?"

"Buổi sáng hôm nay."

Chủ tịch không nói thêm gì nữa, qua rất lâu, ông hỏi:

"Cô hi vọng tôi xử lý chuyện này như thế nào đây?"

"Tôi hi vọng ngài đem phần tài liệu này cất kỹ. Tôi cũng không cho rằng cần phải công khai những thứ này."

Chủ tịch giương mắt nhìn về phía Văn Dư,

"Chủ tịch, tôi không muốn làm cá chết lưới rách, đối tất cả mọi người đều không có điểm tốt. Nhưng là tôi có điểm mấu chốt của mình, tôi cũng không biết dùng phần tài liệu này đi uy hiếp ai, hại ai. Ván đã đóng thuyền, tôi chỉ là thuận thế mà làm. Dù sao xí nghiệp theo đuổi là lợi ích tối đa hóa."

Chủ tịch gật gật đầu, Văn Dư ở thời điểm hiện tại so với trước kia đã thành thực hơn nhiều lắm. Thứ mà cô đưa cho ông, là Vương Tổng cùng Ngô Trung của Tân Nguyên có liên quan đến hạng mục HYI. Trong thư tiết lộ phần lớn tư liệu, nói đúng là Tân Nguyên có thể lấy tốc độ nhanh như vậy bán đứt HYI cũng không phải là trùng hợp. Một số nghi vấn liên quan tới Vương Tổng, giờ phút này để cho chủ tịch không thể không một lần nữa xem kỹ, người mà ông luôn luôn cho rằng là một thuộc hạ tài năng và chân thành.

"Chủ tịch, đối với vị trí bộ trưởng của hạng mục, tôi cũng không cho rằng tôi là người duy nhất xứng đáng. Tôi sẽ tôn trọng cũng như phục tùng quyết định của ban giám đốc, tôi hướng ngài cam đoan, tuyệt đối sẽ không ở sau lưng làm những động tác bẩn thỉu."

Chủ tịch gật gật đầu.

"Cô về trước đi, tôi sẽ qua sau."

Văn Dư quay người rời đi, trở về phòng họp. Trên đường đi, cô thở phào một hơi, đúng là nguy hiểm thật. Nếu như rạng sáng hôm nay cô không tinh táo suy nghĩ toàn bộ sự việc, chỉ sợ lúc này cô đã sớm chật vật không chịu nổi rồi.

Phần tài liệu kia quả nhiên là giả, là Vương Tổng cố ý thả ra bom khói. Ông ấy cho rằng vào hôm nay Văn Dư sẽ cầm phần tài liệu này tố cáo ông tham nhũng và cùng ông ta giằng co, dùng cái này làm đòn phân kích. Đến lúc đó, ông ấy sẽ liền quả quyết mời ban giám đốc đưa ra nghị quyết, chỉ một chiều này, liền có thể đem Văn Dư bức đến tuyệt cảnh, để cho cô trên lưng mang một ác ý vu hãm thanh danh người khác.

Nhưng ông ta không nghĩ tới Văn Dư không những không bị mắc lừa, mà còn bắt lấy nhược điểm của mình về việc tiết lộ HYI! Ngô trung lão gia hóa này! Vậy mà bán ông! Ông cũng không biết kế tiếp chủ tịch sẽ xử lý như thế nào, giờ phút này tâm ông ta như dây rối, trên đầu đồ mờ mịt hời.

Cao Lam ở một bên đối xử lạnh nhạt quan sát, Văn Dư tựa hồ nắm được nhược điểm của Vương Tổng, nhưng là điều gì? Có thể làm cho Vương Tổng khản trương như vậy?

Văn Dư trở lại phòng họp, cô cùng Cao Lam liếc nhau, có ý nói năng yên tâm đi. Lại nhìn về phía Vương Tổng, Vương Tổng chột dạ trốn tránh ánh mắt Văn Dư, Văn Dư khoe miệng kéo ra một nụ cười lạnh.

Một lát sau, chủ tịch trở lại phòng họp,

"Hội nghị tiếp tục đi. Về sau ít lan truyền tin đồn khó! Các vị đang ngồi ở đây, hi vọng mọi người có thể làm tốt công việc của mình, không cần đi theo tin đồn thất thiệt, hãm hại đồng nghiệp! Hành Nhất cần không khí tốt đẹp mới có thể hấp dẫn nhân tài lưu lại làm việc, về sau không cho phép loan truyền những sự việc loạn thất bát tao, mà đã làm lãnh đạo, tôi tuyệt không cho phép nghe được một số lời không nên nói truyền từ miệng các người! Có một số người, nên đem chuyện của mình làm cho tốt! Đừng tưởng rằng chuyện mình làm không ai biết!"

Những người khác còn không biết rõ phần tài liệu Văn Dư đem ra đến cùng dính líu tới ai. Nhưng là người có tật giật mình, khiển trách nghiêm khắc khiến Vương Tổng đã biết nói mình, ông cúi đầu không dám nhìn bất kì người nào. Đồng sự trước đó giúp ông nói chuyện cùng ưả mờ mịt theo, không còn phụ họa theo đuổi được nữa.

Sau đó, nhằm vào Văn Dư tra hỏi giới hạn tiến triển về nghiên cứu phát minh bình đài cùng hạng mục công quan, có chủ tịch lên tiếng, ai cũng không dám nói đến chuyện tình cảm của Văn Dư. Sau đó, Văn Dư đi vào văn phòng Cao Lam, Cao Lam hai tay ôm vai, cười như không cười nhìn Văn Dư. Văn Dư sờ mũi một cái, tự mình châm trà cho hai người.

Cao Lam vẫn là không nói lời nào, Văn Dư về mặt cột nhà nói:

"Được rồi, được rồi! Chị nhìn về mặt nghiêm túc của mình kia! Em sai rồi! Ngày đó không nên như vậy chọc giận chị!"

Cao Lam hừ một tiếng, ngồi xuống. Nâng chung trà lên uống ngay một hơi.

Văn Dư cũng ngồi xuống theo, đem sự việc về tài liệu giả nói cho Cao Lam nghe. Nghe xong, Cao Lam cũng nhin không được thay Văn Dư lau mồ hôi, nhiều huyền cơ như vậy! Thiếu chút nữa thì toi rồi!

"Vậy chuyện này là do Ngô Linh Nam làm?"

"Là do Ngô Trung."

"Làm sao em biết?"

"Ngô Linh Nam vừa rồi cho em biết, nàng giống như cũng vừa mới biết. Nhắc nhở em đừng lên khi."

"Nàng dối em đúng là thật tâm thực lòng. Ngay cả cha mình cũng mắc kẹ."

Văn Dư cũng đem việc cha con Ngô thị mời mình đi Tân Nguyên kể cho Cao Lam nghe. Cao Lam nghe xong cười lạnh nói:

"Tên Ngô Trung này, quả nhiên giáo hoạt! Chị cùng ông ấy cũng từng gọi là quan hệ sâu xa, kỳ thật là năm đó ông ấy theo đuổi chị, Chị không đồng ý. Về sau tập đoàn bên này gặp điểm phiền phức, ông ấy tự mình ra mặt, chạy chọt các mối quan hệ, cuối cùng giải quyết được phiền phức. Chị là thiếu một món nợ ân tình của ông ấy, ông ta liền nghĩ là dạng này có thể đoạt lấy em từ tay chị, hừ, nghĩ hay lắm!"

Văn Dư chỉ cười, không nói chuyện.

"Lam tỷ, em phải về thành phố T."

Cao Lam nhìn cô, chỉ có thể gật gật đầu.

Văn Dư đã làm nhiều việc rồi, mình không nên lại buộc cô. Hôm qua nàng cùng con trai trò chuyện, con trai hỏi lại nàng như thế bức Văn Dư, Văn Dư sẽ nguyên ý sao? Dù cho ngồi vị trí này, cô có thể an tâm sao? Cả một đời gánh vác lấy áy náy cùng hối hận, những việc này đã đủ hủy đi chính cô.

Cao Lam sợ Văn Dư bị những chuyện này hủy đi, đây cũng không phải là chủ ý của cô. Nguyên lai tưởng rằng hôm nay Văn Dư sẽ một mội ứng phó với các phe nghi vấn mà chịu nhiều áp lực, thế nhưng không nghĩ tới cô đánh một khúc cầm thật xinh đẹp như vậy! Thôi, cô đã nỗ lực nhiều như vậy để bảo hộ đoạn tình cảm kia, thì mình cũng thực sự không cần thiết ngang ngược ngăn cản. Chỉ cần cô biết mình đang làm cái gì là được.

Văn Dư từ Cao Lam cái kia đi ra, khởi động máy. Tin nhắn từ Ngô Linh Nam đua nhau mà đến. Nói không cảm động không có khả năng, Ngô Linh Nam là người đầu tiên biết được sự việc từ đầu đến cuối, ngay lập tức nói cho Văn Dư, nàng sợ Văn Dư gặp được phiền phức. Cho dù là ảnh hưởng cha ruột, nàng cũng sẽ làm như vậy.

Văn Dư nghĩ tới nghĩ lui gọi điện thoại cho Ngô Linh Nam, điện thoại vừa kết nối, liền truyền đến âm thanh cấp bách của Ngô Linh Nam:

"Văn Dư! Thế nào!"

"Không có việc gì. Tôi không có lấy phần tài liệu giả kia."

"Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi! Lo lắng chết tôi rồi!"

"Linh nam, cảm ơn cô"

Văn Dư nói lời cảm tạ để Ngô Linh Nam đột nhiên nghẹn ở yết hầu, đây là Văn Dư, ngữ khí cơ hồ chưa từng có chân thành sao?

"Cha cô bên kia làm sao bây giờ?"

"Tôi cùng cha gây nhay bây giờ dọn ra ngoài"

"Cô hiện tại ở đâu?"

"Tại nhà khách."

"Đài Bắc?"

"Về thành phố T. Ngày đó cô sau khi đi cha tôi đột nhiên nói muốn về thành phố T."

"Làm sao cô biết chuyện này?"

"Cha tôi nói với tôi."

"Hả?"

"Cha tôi nói, muốn chuyển cô đến Tân Nguyên chỉ có cách đánh gãy mắt cô tại Hành Nhất mới được. Tôi hỏi ông làm cách nào, ông không chịu nói. Về sau không lay chuyển được tôi, mới nói hạng mục HYI trước đó có nội bộ của Hành Nhất tiết lộ tin tức, nhưng ông không nói là ai. Tối hôm qua, tôi trong lúc vô tình nghe thấy ông cùng người khác nói chuyện điện thoại, tựa hồ có liên quan đến sự việc mà nhóm của cô hôm nay họp. Tôi liền trực tiếp đi hỏi cha, ông mới nói cho tôi biết Vương Tổng thông qua một hệ thống internet của Tân Nguyên làm một phần tư liệu giả, chính là đảo bẫy rập cho cô. Cha tôi cảm thấy có như vậy mới khiến cô tại Hành Nhất không cách nào đặt chân, chỉ có thể đến Tân Nguyên. Tôi lúc ấy muốn nói cho cô, nhưng cha tôi không cho, còn tịch thu điện thoại đi động của tôi, cắt mạng điện thoại ở nhà. Buổi sáng tôi và cha cãi thêm một trận lớn, cho đến khi tôi rời khỏi nhà mới có thể gửi tin tức cho cô. Nhưng hồi sau cuộc họp đã sớm bắt đầu, tôi cực sợ, sợ không kịp, thế nhưng cô còn không tiếp điện thoại "

Ngô Linh Nam âm thanh có chút nghẹn ngào,

"Văn Dư,tôi thật là sợ, sợ tôi hại cô! Tôi thật không muốn để cho cô gánh chịu hậu quả không tốt, tôi là thật tâm hi vọng cô tốt ! Tôi.. "

"Tôi biết. Linh Nam, cảm ơn cô."

Văn Dư lặng lẽ nghe Ngô Linh Nam, nghe nàng nghẹn ngào, nếu như nói trước đó trong lòng nàng thủy chung đối Ngô Linh Nam ôm lấy hoài nghi thật sâu thì giờ phút này, Văn Dư cảm thấy mình đã buông bỏ được đề phòng. Ngoại trừ cảm tạ, cô cũng không biết còn có thể nói gì để trấn an Ngô Linh Nam

"Tôi dự định hôm nay về thành phố T, sau khi tới nơi sẽ đi tìm cô. Chúng ta nói chuyện."

"Àn, cô trở về nhất định gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ cô"

"Được! Cô hiện tại chỗ ở tốt không? Cùng cha mình tranh đấu quyết liệt sao? Trên người có mang theo tiền a? Có cần cái gì khác nữa không?"

"Trong người tôi có thể, những việc khác cũng không thành vấn đề."

"Àn. Tôi trở về liền điện thoại cho cô."

"Được."

Cúp điện thoại, Văn Dư ngồi trên ghế gần người một hồi, Ngô Linh Nam ngay tại lúc này quả quyết đứng về phía cô, phần này tín nhiệm, khiến cho Văn Dư cảm thấy trĩu nặng. Trong lòng lại cảm động, nhớ lại chuyện quá khứ mà cảm thấy hối hận.

Sự tình lập tức có nhiều biến hóa như vậy, đúng như dự đoán, Văn Dư cười khổ một tiếng,rồi đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiếng Lòng Của Hứa Phóng Nhân

Editor: Âu Dương Tinh

Beta: Jane Trịnh

Đêm nay, khi biết tin Văn Dư đến thành phố T, Lương Vận Hàm đang ở một tiệm cơm Tây cùng Hứa Phóng Nhân.

Hứa Phóng Nhân nhìn Lương Vận Hàm ngồi đối diện mình rất bình tĩnh, trong lòng cảm khái không thôi.

"Chuyện lần này anh sẽ nghĩ cách đề xướng"

"Vậy thật làm phiền anh"

Hứa Phóng Nhân không ngờ Lương Vận Hàm lại dễ dàng chịu chấp nhận sự trợ giúp của mình. Quen biết nàng nhiều năm như vậy cho dù mình chủ động nói muốn giúp đỡ, Lương Vận Hàm cũng đều lẩn tránh. Sự thật khi thăng chức lên tiếp viên trưởng, chính nàng nhờ vào sự cố gắng nỗ lực của mình mà đạt được. Đây cũng là lý do Hứa Phóng Nhân rất tôn trọng Lương Vận Hàm. Vì người con gái này rất kiên cường, khiến người ta không thể không bội

phục.

Nàng có rất nhiều điều kiện, có nhiều đường tắt có thể đi. Mặc dù đã từng nhìn qua nhiều mỹ nữ, Hứa Phóng Nhân cũng không thể không thừa nhận Lương Vận Hàm rất đẹp, có thể kích thích lòng háo hức của nam nhân.

Tình cảm của Hứa Phóng Nhân đối với Lương Vận Hàm rất phức tạp. Vừa có thương thức, kiêu ngạo và cũng có ước ao cùng mơ tưởng. Anh hy vọng Lương Vận Hàm có thể nhìn thấy mình là tốt và tiếp nhận mình. Nhưng nhiều năm qua, nàng một mực đối với mình vẫn giữ một khoảng cách, không xa, không gần. Hứa Phóng Nhân đang chờ đợi, anh thật sự có lòng tin.

Nhưng Văn Dư xuất hiện làm cho lòng tin của anh bị lung lay. Nhìn hai người ôm nhau vào hôm sinh nhật ngày ấy, lòng Hứa Phóng Nhân khẽ run lên. Chẳng qua anh giỏi che dấu cảm xúc nên không để lộ ra ngoài. Đêm hôm đó, anh mở mắt trần trọc lẫn lộn trên giường đến gần sáng.

Tin bài báo đến quá đột ngột. Khi biết được tin tức, Hứa Phóng Nhân lúc đầu nghĩ Lương Vận Hàm có thể không tiếp nhận được. Anh lo lắng Lương Vận Hàm sẽ không để mình giúp, nàng sẽ sợ, và phẫn nộ. Nhưng khi điện thoại truyền đến âm thanh của nàng giống ngày thường, lạnh nhạt. Hứa Phóng Nhân đã có chút yên lòng nhưng lại thấy có chút mất mát.

Trong thế giới tình cảm của Lương Vận Hàm có lẽ chỉ có một mình Văn Dư. Trước mặt Văn Dư, Lương Vận Hàm biến thành một người thích khóc yêu cười, như các cô gái khi đang yêu. Nhìn người mình yêu trong ánh mắt lộ ra vẻ không muốn rời xa. Những điều này, đêm sinh nhật hôm đó Hứa Phóng Nhân đã tận mắt nhìn thấy mà không quên đi được hình ảnh đó.

Ngoại trừ Văn Dư, Lương Vận Hàm chỉ dùng bộ mặt lạnh nhạt đối với những người khác, nàng không biểu lộ dư thừa một chút cảm xúc. Hứa Phóng Nhân cảm thấy Lương Vận Hàm có chút tàn nhẫn với việc này.

Hứa Phóng Nhân tưởng rằng Lương Vận Hàm sẽ cự tuyệt sự giúp đỡ của mình, thế nhưng không ngờ nàng lại chịu chấp nhận, làm anh có cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Nghĩ đến đây, Hứa Phóng Nhân cười khổ.

Lương Vận Hàm miệng nhấp nước trái cây, buông xuống, dùng khăn giấy lau môi, nói ra:

"Anh nhất định rất ngạc nhiên vì sao em lại nhanh như vậy chịu chấp nhận sự giúp đỡ của anh?"

Hứa Phóng Nhân mỉm cười nhìn người con gái đẹp ngồi đối diện, gật gật đầu nói:

"Có ai nói cho em biết không, phụ nữ quá thông minh không đáng yêu nha!"

Hai người đều bật cười.

"Nói một chút ý nghĩ của em"

Hứa Phóng Nhân bụng cà phê lên nói ra.

Thấy hình ảnh này, trong nháy mắt Lương Vận Hàm nhớ đến Văn Dư, cô ấy không thích uống cà phê. Lần trước ở nhà uống trà xong, lại phải làm việc. Văn Dư cố ý la Lương Vận Hàm, ôm Lương Vận Hàm ngồi ở trên ghế sofa, đầu chui vào trong ngực Lương Vận Hàm, không ngừng cọ, Lương Vận Hàm cười trốn tránh cũng không thoát.

Lúc sau nhớ tới trong nhà có cà phê hoà tan, nàng nói có biện pháp, liền đi thay cô pha cà phê. Văn Dư vừa ngửi được hương vị cà phê liền la hét, không thích, không uống. Lương Vận Hàm mặc kệ cô, vào trong phòng, cô còn chạy theo giữ chặt nàng không buông. Sờ sờ chỗ này, xoa xoa chỗ kia, mắt thấy cô như vậy chắc chắn lửa khô liền sẽ được cháy lên, nhưng Lương Vận Hàm không có cách nào ngăn cản, vội nhanh chóng đứng dậy. Văn Dư nhìn nàng bằng ánh mắt ai oán, nàng ôn nhu cười một tiếng, ngậm một ngụm cà phê, chủ động hôn tới...

"Nghĩ gì thế?"

"Đang suy nghĩ trả lời anh thế nào a"

Hứa Phóng Nhân cười lắc đầu;

"Khẳng định không phải!"

Lương Vận Hàm mỉm cười không nói chuyện.

"Nghĩ xem anh nhiệt tình giúp đỡ em trong việc này nhiều như vậy. Có phải thừa nước đục lại thả câu hay không?"

"Không có a. Em thật không có biện pháp gì. Nghĩ không ra mục đích cụ thể là gì? Đem người ra nói vào nhưng lại nhìn không ra trọng điểm muốn nói ai. Như vậy có thể kết luận người viết thư là muốn bôi nhọ em. Đã như vậy, em ngoại trừ yên lặng, không có biện pháp gì khác không phải sao. Mà tin lại không thông qua anh, nhanh như vậy đã đưa đến Lưu tổng. Rõ ràng người này hiển nhiên quen thuộc cách làm việc nội bộ hành chính của hàng không, hoặc là có quan hệ với nội bộ hành chính hàng không. Sau đó, em cũng có thể tạm thời bị cất chức để điều tra. Việc em có thể làm là chờ đợi."

"Vận Hàm, có chuyện gì để em sợ hãi qua à?"

Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ rồi gật gật đầu.

"Có a. Thật ra có rất nhiều."

"Cho nên em mới khoá lại chặt chẽ như thế?"

Lương Vận Hàm chỉ cười cười không nói chuyện. Có lẽ đã từng như thế, nhưng hiện tại uy hiếp lớn nhất là Văn Dư. Mỗi một việc làm của cô càng ngày càng ảnh hưởng đến lòng nàng, trong lúc lơ đãng, mà yêu sâu như vậy, Lương Vận Hàm đôi lúc cảm thấy sợ hãi. Nhưng khi nghĩ đến người đó là Văn Dư, lại cảm thấy phía trước là con đường cạm bẫy rậm rạp đầy chông gai, cũng muốn nắm tay cô cùng nhau đi qua.

"Vận Hàm, trong công tác anh rất thương thức và yên tâm về năng lực của em. Anh hy vọng sau này quan hệ của chúng ta là bạn bè ngang hàng bằng nhau."

"Chúng ta chính là như vậy a, không lẽ anh cảm thấy không phải sao?"

"Anh cảm thấy em đôi lúc đem mình khoá lại, quá nghiêm"

"Em cảm thấy đối với anh chưa đủ nghiêm!"

Hai người cười to.

Hứa Phóng Nhân cảm thấy Lương Vận Hàm có một loại lực tiềm ẩn, khi nàng cùng người khác nói chuyện,

Hứa Phóng Nhân cảm thấy khi Lương Vận Hàm cùng người khác nói chuyện, sẽ cho người ta cảm thấy nàng toàn bộ lực chú ý đều trên người mình, trong lúc bất tri bất giác mình liền sẽ lâm vào một cái thế giới tưởng tượng, nơi nào đó chỉ có Lương Vận Hàm

"Em và Văn Dư quen nhau như thế nào? Lần trước ở bữa tiệc của công ty Hành Nhất anh có gặp cô ấy, nhìn qua cô ấy không muốn chia sẻ với anh chuyện của hai em."

Lương Vận Hàm cười,

"Chị ấy a, đôi khi giống như hải tử (em bé)."

Hải tử sao? Hứa Phóng Nhân nhớ đến bữa tiệc hôm đó nhìn Văn Dư tự tin, quả quyết, sắc bén đem so cùng với hình ảnh hải tử cảm thấy không hợp. Văn Dư rất có khí chất, cũng tự có mị lực đặc biệt. Đứng ở trong đám đông tuy ít nói nhưng lại nổi bật làm cho người khác khó có thể coi nhẹ.

"Hai em ở trên máy bay gặp nhau."

Hứa Phóng Nhân trêu ghẹo nói:

"Rất có lẽ lỗi nha."

Lương Vận Hàm gật đầu cười nói:

"Đúng vậy! Hơn nữa, lúc đó em căn bản không có để ý đến chị ấy. Là do Sùng Hân"

"Sùng Hân?"

"Em ấy thấy Văn Dư trước, khen người đó tốt cỡ nào. Thế nhưng căn bản là em nhìn không ra."

"Văn Dư lúc đó đang làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ ngồi đọc sách."

"Không làm gì mà được hai mỹ nữ trong hãng hàng không của chúng ta nhìn trúng! Thật không đơn giản a! Những nam nhân như chúng tôi phải làm sao a!"

Lương Vận Hàm bật cười.

Hứa Phóng Nhân rất thích khi Lương Vận Hàm cười, nàng cười rất ôn nhu. Trong lòng thấy có một chút ấm áp.

"Em nhớ rõ, Văn Dư và em coi như thật sự quen biết nhau vào hôm bão tuyết, bị ngừng bay kia."

"Lúc đó cô ấy làm gì mà có thể khiến em cảm động?"

Lương Vận Hàm kể chuyện xảy ra lúc đó, Văn Dư mời nàng và người tiếp viên hàng không đi cùng ăn mì tôm. Khi kể chuyện ánh mắt Lương Vận Hàm sáng lên như hai ngôi sao.

Trong hồi ức kia của Lương Vận Hàm sự vui vẻ cùng hạnh phúc vĩnh viễn chỉ thuộc về giữa nàng và Văn Dư. Dù có kể cho người khác nghe cũng làm cho Hứa Phóng Nhân cảm thấy bất luận thế nào cũng không thể vào được thế giới của hai người bọn họ. Chỉ có thể làm người đứng ở một bên nhìn hai người cười và yêu nhau. Lúc này, Lương Vận Hàm làm trong lòng Hứa Phóng Nhân có chút đắng chát, cảm thấy khoảng cách hai người rất xa.

"Có phải em không nói cho Văn Dư biết về chuyện bài báo đăng tin."

"Bên kia chị ấy đang gặp chút chuyện, em không muốn chị ấy bị chi phối. Hơn nữa, đây cũng là chuyện của bản thân mình. Có thể giải quyết đến đâu thì sẽ cố gắng giải quyết tốt. Thật sự không giải quyết được, có hậu quả gì thì tự mình gánh lấy. Công ra công, tư ra tư, em đều có phân biệt rõ ràng."

"Trước mặt cấp trên của em mà nói như vậy, hình như không được hợp lý lắm!"

Lương Vận Hàm mỉm cười nhìn Hứa Phóng Nhân nói:

"Đúng đó. Vậy ai là người nói muốn làm bạn bè?"

"À! Đúng đúng! Nói hay lắm!"

Tiếng báo có tin nhắn vang lên, Lương Vận Hàm nhìn thoáng qua; là Văn Dư. Nàng vội mở ra xem:

"Phu nhân, đêm nay chị bay về thành phố T. Em tắm rửa thơm tho chờ chị nha!"

Lương Vận Hàm nín cười, nhấn lại câu:

"Đen tối!"

"Được rồi, vậy không tắm thì không tắm, chị sẽ không chê."

Thực sự Lương Vận Hàm không nhịn cười được nữa. Ngồi đối diện, Hứa Phóng Nhân cảm thấy nụ cười kia có chút churong mắt, anh bùng ly cà phê lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mấy giờ đến?"

"9 giờ tối. A Thành đến đón chị."

"Được. Cẩn thận nhé."

"Phu nhân đang làm gì?"

"Đang cùng soái ca nói chuyện phiếm."

"Cái gì!?!"

"Đang dọn đồ đạc rồi ra sân bay hả?"

"Ừh. Chị hận không thể bay trở về ngay bây giờ. Chị nhớ em lắm."

"Em cũng vậy."

"Chờ chị nha, yêu em."

Khi nghe đêm nay Văn Dư sẽ trở về trong lòng Lương Vận Hàm cảm thấy tốt hơn. Nàng mơ hồ cảm thấy Văn Dư lần này có gì đó khác lạ. Bây giờ hoàn cảnh hai người ở hai nơi sẽ kết thúc. Lương Vận Hàm có cảm giác Văn Dư có chuyện không nói ra.

"Hứa tổng, cảm ơn anh. Sau chuyện này, em nợ anh một ân tình."

"Không phải một mà là hai. Phải tính phần của Văn Dư!"

Lương Vận Hàm nghĩ ngợi, hào phóng gật đầu nói:

"Ừh, hai ân tình!"

Hai người cười thành tiếng.

Hai người trò chuyện. Hứa Phóng Nhân kể với nàng Tô Thiên rất thích nàng, rồi nhắc đến Ngô Linh Nam.

"Hai người em họ này của anh, làm cho anh phải lo lắng. Linh Nam từ nhỏ đã sang Mỹ, phong cách làm việc rất được. Tô Thiên và nàng rất hợp."

"Em và Ngô Linh Nam đã gặp nhau được một lần."

"Nàng là người rất tốt. Làm việc có hiệu quả và kiếm lời rất nhanh. Từ nhỏ, mặc dù ít tiếp xúc nhưng cũng biết được một ít chuyện của nàng. Nàng rất ưu tú, chuyện gì muốn làm sẽ làm vô cùng tốt."

Lương Vận Hàm gật gật đầu.

Thật ra Hứa Phóng Nhân biết một số chuyện của Ngô Linh Nam và Văn Dư. Chuyện lần trước hai người trên tạp chí cũng nghe nói qua. Hứa Phóng Nhân nhìn ra Văn Dư không có khả năng chọn Ngô Linh Nam. Không phải vì nàng không tốt mà bởi vì Lương Vận Hàm thích hợp với cô hơn.

Hiện tại là anh chủ động nhắc đến Ngô Linh Nam nhưng Lương Vận Hàm cũng không muốn đem nàng ra bàn tán. Nghĩ về điểm ý tứ này Hứa Phóng Nhân đối với Lương Vận Hàm càng thích hơn. Nhưng từ một góc độ khác mà nói, Lương Vận Hàm và Văn Dư giữa hai người có sự tin tưởng với nhau. Biết được điều này có chút ngoài ý muốn của anh ta. Từ trước đến giờ anh, anh ấy luôn nghĩ phụ nữ khi yêu rất yếu đuối.

Giờ phút này, đầu óc Lương Vận Hàm đã bay đến bên người Văn Dư. Đêm nay cô trở về, nàng dường như có nhiều việc phải làm. Trong lúc Văn Dư không có ở đây, Lương Vận Hàm đi dạo phố nhìn trúng một cặp chén sứ và mua liền.

Việc này là bị Văn Dư ảnh hưởng. Lương Vận Hàm lúc trước không có gì làm, liền lật các loại tạp chí và sách vở về gốm sứ ra xem. Thịnh thoảng hai người sẽ cùng nhau bàn luận. Lương Vận Hàm cảm thấy tri thức của Văn Dư rất rộng.

Thấy Lương Vận Hàm như người mất hồn, Hứa Phóng Nhân kiểm soát nói lát nữa mình có công chuyện. Hứa Phóng Nhân muốn đưa nàng về nhà, Lương Vận Hàm từ chối. Hai người tạm biệt.

Lương Vận Hàm đi siêu thị. Nàng nghĩ Văn Dư mấy ngày nay nhất định rất vất vả nên Lương Vận Hàm quyết định nấu canh cho cô uống. Biết Văn Dư thích ăn ở nhà vì vậy Lương Vận Hàm gần đây thường xuyên đề ý đến đồ ăn. Lương Vận Hàm chọn lựa nguyên liệu nấu ăn và mỉm cười. Cảm giác bận rộn của ngày hôm qua vì bài báo đã bay đi hết.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chỉ Có Không Ngừng Tiếp Cận Nhau, Mới Có Thể Bỏ Khuyết Chỗ Trống Trong Nội Tâm

Editor: Âu Dương Tinh

Beta: Jane Trịnh

Máy bay hạ cánh, Văn Dư liền gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm.

"Phu nhân, chị đã đến."

"Đói bụng không?"

"Đói lắm! Chị ở trên máy bay chỉ được ăn một miếng bánh mì nhỏ."

"Haha. Em đem canh hâm nóng lên, chị về có thể uống liền. Em còn làm mấy món chị thích ăn nữa."

"Chị thích ăn chính là em, không phải đồ ăn."

"Không đứng đắn. Nói A Thành lái xe cẩn thận một chút."

"Được. Lát nữa gặp."

Buông điện thoại xuống, nghĩ đến việc Văn Dư sắp về nhà, nhịp tim nàng vội đập nhanh. Lương Vận Hàm chột cười. Hai người đã ở chung với nhau lâu như vậy mà vẫn còn cảm giác tim đập nhộn nhịp.

Văn Dư trên xe gọi điện thoại cho Ngô Linh Nam nói cho nàng biết mình đã đến thành phố T. Ngô Linh Nam rất muốn gặp Văn Dư ngay lập tức. Nhưng bây giờ trời đã muộn mà Văn Dư mấy ngày nay nhất định rất vất vả. Quan trọng nhất chính là cô nói cô đang trên đường về nhà.

Là nhà của cô và Lương Vận Hàm sao? Ngô Linh Nam để ý thấy trong lòng mình không được thoải mái. Nàng quan tâm Văn Dư nên đề nghị cô hãy về nghỉ ngơi sớm đi, có gì ngày mai gặp. Văn Dư một lần nữa nói cảm ơn với nàng.

Ngô Linh Nam và cha nàng gây nhau. Nàng không đến công ty chỉ ở lại trong nhà khách. Nàng đang đợi Văn Dư. Nàng cảm thấy cho dù Văn Dư không

đến Tân Nguyên làm việc, chỉ cần cô tốt là nàng rất vui. Nàng sẽ dùng hết lực hỗ trợ cô. Vì Văn Dư rất rõ ràng nên nàng không thể không chế cô. Nếu muốn ở cùng với cô, nàng chỉ có thể cùng cô hợp tác, và làm bạn. Nếu không, Văn Dư sẽ không chấp nhận bất kể những người nào quan liêu hoặc là muốn lợi dụng.

Nàng thừa nhận, mình trước đó không hiểu rõ Văn Dư. Nhưng nàng mong muốn từ bây giờ sẽ quen biết Văn Dư lại một lần nữa, sẽ hiểu rõ Văn Dư. Cho nên nàng phản đối cha dùng thủ đoạn như vậy ép Văn Dư.

"A Thành, Ngô Trung bên kia có động tĩnh gì không?"

"Không. Hôm nay Ngô Trung và Ngô Linh Nam không có đi đến Tân Nguyên."

A Thành muốn nói chuyện riêng của mình với Văn Dư. Nhưng từ kính chiếu hậu bên trong nhìn thấy vẻ mặt Văn Dư rất mệt mỏi, anh cảm thấy bây giờ không phải là lúc nói.

Năm đó, A Thành là một nhân viên làm trong bãi đậu xe của một khách sạn mà Văn Dư thuê phòng ở đó. Văn Dư có mấy lần vì bàn bạc công việc mà thuê khách sạn ở đó. Hai người từ đó cũng dần dần quen biết nhau. Có một lần Văn Dư uống quá nhiều, một mình ngồi xồm ở dưới lầu ới. Trời lúc ấy rất tối, A Thành tan ca đang trên đường về nhà. Nhận ra là Văn Dư, cậu ta liền giúp đem nàng đỡ về nhà. Kể từ đó, Văn Dư ngẫu nhiên từ bên ngoài mang thức ăn về, đều sẽ cho A Thành một ít.

Căn nhà nhỏ A Thành đang ở là cha mẹ anh để lại cho anh. Vào một ngày nọ, khi A Thành còn đang học trung học, đại bá đột nhiên đến trường học đón cậu ấy. Nói cho cậu ấy biết cha mẹ của cậu ấy đã mất vì tai nạn xe bên ngoài. Từ đó, A Thành trở thành một đứa trẻ mồ côi. Cha mẹ bên ngoài làm ăn, trả xong một số nợ nần, chỉ để lại một ít tiền tiết kiệm và căn nhà nhỏ này. A Thành khi đó bắt đầu tự tìm cách sinh sống. Thi cử thất bại, khi đó anh mới học năm hai của đại học. Vì tiền học, cậu ta phải vừa học và đi làm thêm.

Có một lần A Thành gặp một vị khách điều ngoa, nói chỗ vết trầy phía sau xe là do cậu ta làm trong lúc đậu xe. Ông ta nắm chặt A Thành không buông, nói nếu cậu ấy không bồi thường sẽ trình lên cho quản lý biết. A Thành nổi giận muốn đánh người, cậu ấy luyện quyền đạo 8 năm. Mặc dù không có thành tích quá tốt, nhưng cũng coi là đứng nhất nhì trong lớp. Khi cậu ấy chuẩn bị ra tay thì Văn Dư xuất hiện. Cô nói mấy câu liền khiến cho vị khách đó cảm miệng không trả lời được, cuối cùng hất tay bỏ đi.

Đêm hôm đó A Thành về đến nhà, nhìn thấy trong khe cửa kẹp lấy một mảnh giấy trên đó có ghi: "Ý chí là từ ủy khuất sinh ra, nhưng nhịn nhiều một chút, thành thực một chút.---Văn." Sau khi cha mẹ mất, A Thành chưa bao giờ khóc. Đêm đó cậu ta lại khóc, không phải là vì oan ức. Mà là cậu ấy, một lần nữa, cảm nhận được sự ấm áp khi người khác quan tâm.

Sau này Văn Dư cầm một số tiền cho A Thành, để anh bỏ việc làm ở khách sạn, an tâm học hành. Nửa học kỳ sau của đại học năm thứ 4, trường học không có khóa nào, A Thành liền theo Văn Dư đi khắp nơi. Tốt nghiệp, A Thành không có việc làm, anh học nghiên cứu công trình bằng gỗ vừa vận có thể giúp Văn Dư.

Về sau, cậu ta chủ động muốn làm tài xế lái xe cho Văn Dư, chưa thông qua các loại phỏng vấn như người khác. Anh đối với tin học cảm thấy không có hứng thú. Nhưng cậu ấy là dân chuyên nghiệp có thể giúp được Văn Dư. Việc này làm cậu ta rất vui. Văn Dư lớn hơn cậu ấy 3 tuổi, cậu ta coi Văn Dư như một người chị, Văn Dư quan tâm cậu ta như một người em trai. A Thành một lòng đi theo Văn Dư, xông pha lẫn lộn đến ngày hôm nay. Về sau lại quen biết được bọn người Amy, Nhạc Linh Uyển, cậu ta mới biết được mình đang bắt đầu một cuộc sống mới.

A Thành thực tình cảm thấy rất hứng thú khi Văn Dư và Lương Vận Hàm ở cùng một chỗ. Văn Dư cười nhiều hơn, những người bên cạnh cười cũng nhiều hơn.

Mấy năm nay, Văn Dư được thăng chức. Mọi người theo nàng gặp phải tình thế càng ngày càng phức tạp. Áp lực cũng càng lúc càng lớn. Ít cười hơn, ít thời gian nói chuyện trời đất. Trước kia, sau khi tan ca mọi người đi các quán ven đường khắp nơi, uống rượu nói chuyện phiếm. Thời gian dần trôi qua, mọi người về sau đều bận rộn. Ngày thường không ngừng mở những cuộc họp lớn, nhỏ để nghiên cứu và thảo luận các hạng mục khác nhau, phương án giải quyết. Văn Dư thì bay tới bay lui, có đôi khi chỉ vội vàng gặp một lần, dọn dẹp đồ đạc lại muốn đi.

Trong khoảng thời gian này, khi Văn Dư gặp rất nhiều phiền phức, thật ra tất cả mọi người ngầm hiểu nhau, họ đều hy vọng Văn Dư thừa dịp lần này dứt khoát đi ra làm một mình. Mọi người ở cùng một chỗ, thừa dịp còn trẻ, vì một mộng tưởng cùng nhau phấn đấu một lần. Cho nên khi Lư Gia Văn chuẩn bị xong hạng mục mới. Nhạc Linh Uyển liền danh sách khách hàng, thời điểm đó A Thành chọn một chiếc xe tốt. Dù sao nếu từ chức ở Hành Nhất, xe, văn phòng đều phải trả lại. A Thành còn muốn đi theo Văn Dư làm tài xế lái xe cho cô.

A Thành không biết nói gì, cậu ta thật ra có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi lời đến cửa miệng thì lại cảm thấy không nói ra được. Huống chi Văn Dư rất mệt mỏi. Hôm nào đi, hôm nào mình sẽ đem ý nghĩ nói với Văn Dư.

Xe dừng dưới lầu trước nhà Lương Vận Hàm. A Thành cầm chìa khóa xe đưa cho Văn Dư, xuống xe đi trở về. Vừa đi được hai bước Văn Dư gọi cậu ta lại:

"A Thành!"

A Thành quay đầu,

"Chuyện gì vậy Văn tổng?"

"Cám ơn cậu."

A Thành không biết lòng biết ơn này là gì, cậu chỉ đưa cô về nhà. Cậu ấy chỉ sờ gật đầu.

Văn Dư chợt cười,

"Cám ơn cậu tin tưởng tôi."

A Thành nhẹ nhàng thở phào, gãi đầu cười.

"Đi về cẩn thận. Hôm nào tìm một chỗ, hai chúng ta đã lâu không có cùng nhau ăn lẩu và uống rượu!"

"Được!"

Văn Dư gật đầu quay người đi lên lầu.

Vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi hương, Văn Dư hô to:

"Phu nhân! Chị đã về! Rất đói!"

Lương Vận Hàm đang trong phòng dọn dẹp lại tủ quần áo, nghe thấy tiếng người vội vàng đi ra.

Văn Dư đứng ở cửa trước, duỗi ra hai tay, mặt cười nhìn Lương Vận Hàm. Nhìn thấy người mình luôn luôn nghĩ tới rốt cuộc đứng ở trước mắt, Lương Vận Hàm cảm thấy toàn thân đều buông lỏng. Nàng đi qua, tiến đến dựa sát vào trong ngực Văn Dư. Lương Vận Hàm ôm chặt lấy Văn Dư, ngửi thấy mùi trà quen thuộc trên người cô.

Văn Dư ôm chặt người trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên đầu Lương Vận Hàm. Trong phòng ấm áp, âm thanh lộc cộc phát ra từ trên bếp đang hâm nóng lại canh, cả phòng ấm áp.

Ăn cơm, rửa mặt xong, hai người ngồi trên ghế sofa. Văn Dư trong tay bưng lấy chén súp Lương Vận Hàm vừa mua, yêu thích không buông tay, liền khen Lương Vận Hàm có ánh mắt tốt.

"Phu nhân ánh mắt thật giỏi! Hèn gì nhìn trúng chị!"

Lương Vận Hàm nhìn tựa như cười nhưng không phải, lườm cô một chút, Văn Dư hí mắt nhích lại gần,

"Phu nhân, nhớ chị không"

"Mơ sao?"

"Trong điện thoại em còn nói nhớ nữa mà! Sao lúc này lại biến thành mơ!"

"Trông thấy chị thì nói chuyện như vậy thôi!"

Văn Dư không vui, ngồi trở lại.

"Phu nhân tình yêu cuồng nhiệt của chúng ta đâu? Sao nhanh như vậy em đã vào thời kỳ thói quen!"

Lương Vận Hàm nở nụ cười không để ý đến cô Văn Dư ở trước mặt nàng cười cười nói nói, khiến Lương Vận Hàm cảm thấy đây mới là nhà, trong phòng mọi thứ đều đầy sự sống. Mấy ngày qua ở một mình Lương Vận Hàm cảm thấy không thoải mái, đến khi Văn Dư trở về, góc trống trong lòng rốt cuộc cũng bị lấp đầy.

Lương Vận Hàm nhìn thấy khuôn mặt Văn Dư tràn đầy mệt mỏi, nàng rất đau lòng. Nàng gỡ mái tóc ngắn của Văn Dư và nói:

"Đừng làm, sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Văn Dư không nhúc nhích, nháy mắt mấy cái.

Lương Vận Hàm không để ý, đứng dậy đi vào trong phòng. Bỗng nhiên từ đằng sau có một lực dựa đè vào nàng. Lương Vận Hàm hoảng sợ la lên một tiếng, ngã vào một cái ôm áp áp. Tiếp đến là một nụ hôn run rẩy nóng rực.

Văn Dư hôn triền miên khiến Lương Vận Hàm cảm thấy nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh. Đôi môi quen thuộc, mùi vị quen thuộc, mọi thứ như vậy là vừa đúng. Môi cùng môi dính té ghiền lấy nhau, nhưng Văn Dư cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ. Cô ngậm lấy môi dưới của Lương Vận Hàm, rồi dùng sức rút.

Trong nháy mắt, một tiếng rên rỉ thoát ra như muốn cô vũ cô.

Hơi thở của Văn Dư ngày càng nặng. Tay nàng lướt nhẹ trên thân thể mềm mại của Lương Vận Hàm. Trên môi, nụ hôn ngày càng tiến sâu vào, lực ở bàn tay cũng dần tăng lên. Lương Vận Hàm nâng thân thể mình lên, trong đầu nàng thiết tha mong muốn thân thể Văn Dư nhiều hơn. Hai tay Lương Vận Hàm

quần lên cổ Văn Dư, từng đợt cảm giác tê tê khiến nàng muốn Văn Dư gần thêm một chút.

Văn Dư ôm lấy nàng. Hai chân Lương Vận Hàm quần lên thân trên của Văn Dư. Mỗi hai người không vì vậy mà tách ra. Trong mắt Lương Vận Hàm còn một ít tình táo, nàng có chút buồn bực Văn Dư, trông thân thể Văn Dư như thế mà sao lại có sức mạnh lớn như vậy, có thể tùy ý ôm một người con gái...

Một giây sau, nàng thấy mình bị Văn Dư đè bẹp trên giường, quần áo nhanh chóng bị lột ra, trên người cảm thấy cực kỳ nhạy cảm. Lương Vận Hàm cảm giác được mỗi nơi đầu ngón tay của Văn Dư lướt qua đều khiến nàng run động.

Văn Dư coi thân thể Lương Vận Hàm như bảo vật. Cô cẩn thận nhắm nháp tỉ mỉ trên người nàng. Mỗi phần trên thân thể tươi mát và đẹp đẽ của Lương Vận Hàm chỉ thuộc về duy nhất một mình cô. Nhìn người yêu mon mọn, thân thể yêu mị đến cực điểm. Văn Dư bắt đầu cảm thấy hối hận. Cô nghĩ, cuối cùng là vì lý do gì làm cho cô quên mất sự hấp dẫn này, bỏ Lương Vận Hàm đi lâu như vậy!

Lương Vận Hàm cảm thấy hai tay đang vuốt ve nàng có chút run rẩy, nàng mở to mắt, thấy những giọt nước mắt ở trong mắt Văn Dư. Cô đang nhìn chằm chằm thân thể nàng không hề chớp mắt. Nàng nhìn xuống nhịp tim đang đập điên cuồng, đưa tay vuốt lên mặt Văn Dư, cong ngón tay, dùng đốt ngón tay lau chỗ nước mắt đang đọng lại.

Văn Dư giương mắt nhìn Lương Vận Hàm. Hai người cứ như vậy chị nhìn em, em nhìn chị. Không cần nói gì, cùng nhau trong ánh mắt tràn đầy yêu thương nồng nàn. Hình ảnh này vĩnh viễn khắc sâu vào trí nhớ của Văn Dư và Lương Vận Hàm.

Văn Dư cúi người, ở trên trán Lương Vận Hàm đặt xuống một nụ hôn. Sau đó nhích xuống phía dưới hôn con mắt, chiếc mũi, bờ môi, cái cổ, xương quai xanh... Rồi dần xuống, khi hơi lạnh của bờ môi chạm đến đỉnh điểm, toàn thân Lương Vận Hàm run lên.

Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hàm, nóng rực hôn nàng trong cơn mê muội. Lương Vận Hàm cảm nhận được một cỗ lực lượng xâm lấn tới bộ phận yếu ớt nhất trên cơ thể, toàn bộ lực chú ý của nàng đều bị cỗ năng lực này nhấn chìm. Thân thể dường như không còn là của mình nữa. Nàng nhìn không được tùy ý lắc mình nhảy múa theo. Mãi đến khi, thân thể toàn bộ nhìn không được rung động, không ức chế được thanh âm xông ra yết hầu, Lương Vận Hàm nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm chặt lấy Văn Dư. Nhìn lấy tại đầu ngón tay của mình làm Lương Vận Hàm nở rộ, sợi tóc hơi ẩm ướt dán tại trên mặt, cả người đẹp đến mức kinh tâm động phách. Văn Dư không khỏi hoảng hốt, đây là toàn bộ mỹ cảnh cho người ta thoáng như trong mộng. Cô chỉ một lần hôn môi, đụng chạm, đi cường hóa ý thức của mình, nói với chính mình, đây là sự thực.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nguy Cơ Trong Công Việc Của Lương Vận Hàm

Editor: Âu Dương Tinh

Beta: Jane Trịnh

Sáng sớm hôm sau, Lương Vận Hàm tỉnh lại trước. Nàng nhắm hai mắt, từ từ hưởng thụ cái ôm của Văn Dư. Trời bên ngoài đầy mây, Văn Dư vẫn đang ngủ rất say. Những ngày này chắc là mệt muốn chết rồi.

Bỗng nhiên di động kêu lên, là Fanny, Lương Vận Hàm bắt lên.

"Vận Hàm, đang ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ở một mình?"

Lương Vận Hàm cảm thấy có chút khó xử. Có nên nói cho nàng biết Văn Dư cũng ở đây không? Quan hệ của Fanny và Văn Dư không tệ. Fanny cũng đã giúp đỡ party sinh nhật của nàng lần trước. Về sau, Lương Vận Hàm cảm thấy Fanny đối với nàng tỏ ra rất bảo vệ. Các nàng lúc đầu cũng khen ngợi năng lực của đối phương, vì Văn Dư, quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn rất nhiều.

"Ừ, Văn Dư cũng đang ở đây."

"Ồ, vậy là tốt rồi."

Fanny nhẹ nhàng thở ra. Văn Dư trở về, như vậy tốt hơn rất nhiều.

"Sao rồi chị?"

"Ừ, cấp trên quyết định để em tạm thời ngừng bay, phối hợp điều tra."

Trong lòng Lương Vận Hàm trầm xuống. Trước đó đã có chuẩn bị tâm lý với việc này, nhưng Hứa Phóng Nhân đã nói việc này để anh ấy xử lý. Hiện tại vẫn bị cách chức tạm thời, hiển nhiên người viết thư cũng có bối cảnh không nhỏ.

"Vận Hàm, đừng lo lắng. Chị đang tranh thủ tích cực giúp em. Cấp trên đi tìm chị nói chuyện, chị nhất định không để có vấn đề gì. Mặt khác, chị cũng sẽ nghĩ cách, em cứ coi như không có gì. Đúng lúc Văn Dư cũng đang ở đây, mấy ngày trước chị có gọi điện thoại cho cậu ấy. Âm thanh cậu ấy nghe giống như là đang bị cầm, mà lại còn nhiều việc bề bộn. Cậu ấy trở về cũng có thể nghỉ ngơi, hai người các em có thể cùng đi du lịch, có lẽ khi chuyển đi du lịch kết thúc lúc, bên này cũng điều tra xong, khôi phục chức vị."

"Cám ơn chị Fanny. Em không sao đâu, chị không phải cần lo lắng."

"Vận Hàm, em không nên quá lo lắng, ngừng bay cũng là làm theo luật."

"Em hiểu rồi."

"Ừh, em tuyệt đối đừng chui đầu vào lọ."

Lương Vận Hàm sừng sốt một chút rồi lập tức bật cười.

"Là đi tự thú sao?"

"Không giống nhau a?"

"Ha ha, có chút khác nhau."

Fanny là người nước ngoài, mặc dù ở trong nước thật nhiều năm, nhưng khi nói chuyện những từ ngữ sẽ dễ lẫn lộn.

"Anyway, em đừng quá lo lắng được không?"

"Thật cảm ơn chị, Fanny. Em sẽ không lo lắng, cấp trên đã nói như vậy, em coi như là được nghỉ ngơi tốt vậy."

"Yên tâm đi, đã có chị ở đây."

"Fanny, đừng nói cho Văn Dư biết."

"Vì sao? Cậu ấy có thể sẽ có cách giải quyết tốt hơn."

"Em không muốn để cho chị ấy lo lắng, trong khoảng thời gian này chị ấy có nhiều chuyện rất bận rộn. Chuyện bài báo đăng tin cấp trên cũng sẽ điều tra, cũng sẽ có kết quả."

"Vậy được rồi, chị không nói cho cậu ấy. Nhưng là cậu ta sau khi biết nhất định sẽ trách chị."

"Em sẽ thuyết phục chị ấy không cho trách chị."

"Đến lúc đó, em nhất định phải thay chị nói chuyện. Văn Dư nói chuyện quá lợi hại, chị nói không lại cậu ấy."

Lương Vận Hàm cười cam đoan mình sẽ thuyết phục Văn Dư.

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Lương Vận Hàm dần dần biến mất. Từ lúc bắt đầu đi làm đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng bị tạm thời cách chức. Vì một bức thư tố cáo. Hiện giờ, trên dưới hãng hàng không đều biết chuyện này. Lương Vận Hàm không so đo cái nhìn của người khác nhưng cũng cảm thấy khó chịu. Nàng nghĩ không ra là vì sinh nhật party quá kiêu căng, hay là vì bị người ta ghen ghét, hoặc là lý do khác. Tóm lại, nghề nghiệp của Lương Vận Hàm đang gặp nguy cơ.

Cắt chức tạm thời cũng không phải dễ dàng như vậy. Trước tiên, mình phải gặp tổ điều tra của hãng hàng không chất vấn. Sau đó, mới đem tình huống viết thành một văn bản tài liệu y theo lời nói của nàng và vị khách trên máy bay. Trung Quốc là một xã hội có tình người, rất nhiều thời điểm đều cần đem quan hệ cân đối ra nhờ vả. Sao mình có thể đem hết mọi chuyện này giao cho Hứa Phóng Nhân? Việc này đã làm như vậy, thì nhất định phải đạt được mục đích ban đầu. Nên, Bây giờ khó khăn nhất là vẫn muốn giấu Văn Dư. Cô thông minh như vậy, nàng nên kiểm soát gì đây?

Nếu chuyện này để Văn Dư biết. Văn Dư nhất định sẽ dùng các mối quan hệ tìm ra người viết thư. Và muốn dùng tất cả các biện pháp để đảm bảo nàng không có việc gì. Nhưng, như vậy, cần phải dùng rất nhiều tình lực. Lương Vận Hàm không thể không đề phòng việc này chính là do đối thủ của Văn đang cố ý tạo ra chướng ngại. Coi như việc làm không có, Lương Vận Hàm cũng không sợ, dựa vào năng lực của bản thân, vẫn sẽ có công ty tìm mình.

Huống chi, Lương Vận Hàm cũng có học thêm tâm lý học. Hiện tại, công ty hàng không Việt Trọng càng ngày xem trọng sức khoẻ tâm lý của các nhân viên, hàng không ở phương diện này xem như phải có tài năng xuất chúng.

Năm ngoái hãng hàng không vừa mới cùng Đại học U của New Zealand chuyên về tâm lý học ký kết thoả thuận hợp tác. Đại học U, mấy năm gần đây, nhắm vào sức khoẻ tâm lý của các nhân viên công ty hàng không đề nghiên cứu đề lấy được kết quả. Hãng hàng không quyết định, mỗi năm chọn ra những nhân viên ưu tú phải đi công tác ở Đại học U để học tập. Sau khi trở về, có thể tiếp tục làm lại chức vụ của mình, cũng có thể tiến vào làm trong văn phòng. Những nhân viên làm công việc an nhân trong văn phòng đều được đối đãi đặc biệt từ ban quản trị của hãng hàng không.

Lương Vận Hàm đối với môn tâm lý học rất hứng thú. Năm trước, khi biết công ty quyết định lập phòng làm việc an toàn, cùng phía New Zealand tiến hành tích cực kết nối, nàng liền bắt đầu học thêm tâm lý học, tranh thủ cùng một số người đi New Zealand.

Dù sao cái nghề tiếp viên hàng không này với tuổi tác vẫn có giới hạn nhất định. Mặc dù hiện tại, các công ty hàng không lớn ngày càng xem trọng việc có kinh nghiệm không thừa, nhưng cũng muốn làm đến khi lên được vị trí lớn mới có thể tiếp tục ở trên máy bay. Cho dù như thế, cũng chỉ còn ở trên đó được mấy năm. Cuối cùng, một là lựa từ chức, hoặc là lựa làm phục vụ ở dưới đất.

Bản thân Lương Vận Hàm đã có kế hoạch, nhưng vì Văn Dư xuất hiện, đã thay đổi rất nhiều ý tưởng. Nàng đôi lúc cảm thấy, trong tình yêu mình đang dần từ từ đánh mất chính đi chính mình. Mặc dù không chủ quan vui lòng, nhưng Lương Vận Hàm không thể không thừa nhận, với Văn Dư, nàng ngày càng yêu sâu sắc hơn.

Văn Dư cảm thấy lạnh, nhắm mắt sờ sờ kể bên người, không có ai. Nghe loáng thoáng tiếng nói của Lương Vận Hàm ở phòng khách. Cô dụi dụi mắt, hít sâu một hơi.

Tối hôm qua có một lúc không ngủ được. Lương Vận Hàm cực kỳ mệt mỏi đã sớm ngủ say. Văn Dư dựa theo ánh trăng ngoài cửa sổ để nhìn lấy nàng. Biết cả hai bây giờ, về phần cuộc sống vật chất cô không có cho nàng gì nhiều, lúc này nếu như tách khỏi Hành Nhất, rất nhiều thứ đang có sẽ mất theo. Lương Vận Hàm sẽ đi cùng với cô chứ? Văn Dư một bên rất tin tưởng Lương Vận Hàm không phải là người ham mê hư vinh, một bên vì lý do chức vụ của mình đã làm lâu rồi, gặp qua nhiều người chức lớn hiện tại, trong lòng cũng có một chút không xác định được. Nhưng mà lại cảm thấy mình nghĩ như vậy nặng, là rất khinh thường chính mình, Văn Dư bắt đầu lo được lo mất.

Văn Dư rất muốn cùng người trong ngực ở cùng một chỗ. Cô hy vọng cuộc sống của hai người có thể được tự do thoải mái. Cô không hỏi qua Lương Vận Hàm, nhưng chính cô tha hồ suy nghĩ, chính là hi vọng hai người có thể thường xuyên ra ngoài du lịch, đi khắp nơi tham quan.

Tương lai, nếu như Lương Vận Hàm ưa thích em bé. Hai người suy nghĩ thêm là nhận nuôi hoặc là làm cách nào để sinh đẻ ra một đứa bé. Đương nhiên, tất cả những chuyện này cũng phải có điều kiện vật chất làm cơ sở.

Đã gặp người trong định mệnh, Văn Dư nhất định phải vì tương lai mà chiến đấu. Biện pháp tốt nhất chính là mình làm, như vậy không cần ở trước bất kỳ ai phải giải thích vì sao người yêu của mình là con gái, và vì cái gì mình yêu người con gái này.

Khi ừ rừ kéo tới, trong đầu Văn Dư hiện lên hình ảnh, hai người tay trong tay đi bộ trên bờ biển, đi theo phía sau là một em bé nhỏ, còn có một con chó to lớn, người một nhà ở cùng một chỗ...

Văn Dư nghĩ, cô ở sinh nhật party của Lương Vận Hàm lên giọng thể hiện thái độ, Lương Vận Hàm cũng không có chút ý kiêu dè chút nào. Cô bên này cũng gặp phải chuyện bị nghi ngờ giới tính, công ty hàng không như vậy, khó giữ nổi không có lời đồn đãi vô căn cứ truyền đi. Vì Lương Vận Hàm, Văn Dư cảm thấy nhất định phải tính toán trước. Nhưng cô không nghĩ đến mối nguy của Lương Vận Hàm đã đến rồi.

Hôm nay, muốn đi gặp Ngô Linh Nam. Dù sao nàng vì cô cùng cha cãi nhau rất lớn. Mặc dù biết bọn họ là cha con, cuối cùng nhất định sẽ không có chuyện gì, dù sao cũng là người một nhà. Nhưng trước mắt, cô vẫn muốn quan tâm Ngô Linh Nam thật tốt. Cũng phải giúp bọn họ, hai cha con giữ quan hệ sớm quay về ở chung.

Nghĩ như vậy, Văn Dư đứng dậy, đi tắm rửa.

Lương Vận Hàm nghe thấy trong phòng vệ sinh có tiếng nước, có chút buồn bực, Văn Dư làm sao dậy được sớm như vậy. Không phải nói hôm nay không đi công ty sao?

Một bên buồn bực, Lương Vận Hàm vừa đi về phía phòng bếp, đi nấu cháo cho Văn Dư uống.

Lương Vận Hàm tắt lửa, hướng phòng ngủ đi đến. Nghe thấy Văn Dư ở bên trong đang nói chuyện điện thoại,

"Tôi một tiếng nữa sẽ tới. Cô ăn cơm sao? ... A, vậy cùng nhau đi ăn đi... Tốt... Lát nữa gặp."

"Phải đi ra ngoài?"

Văn Dư đứng bên cạnh thay quần áo đáp lại:

"Đúng vậy ah. Cùng người đã hẹn."

"Em nấu cháo, chị không ăn một chút sao?"

Văn Dư thay quần áo động tác dừng một chút, quay người đem Lương Vận Hàm kéo vào trong ngực, nắm chặt tay Lương Vận Hàm lại, có chút lạnh.

"Sau này chị ở nhà, buổi sáng hãy để chị nấu cơm. Em ngủ thêm một hồi."

Lương Vận Hàm dựa trong ngực Văn Dư, nhếch miệng lên, Văn Dư trên người sạch sẽ hơi thở thật tốt.

Không nghe thấy người trong ngực trả lời, Văn Dư lắc nàng,

"Có nghe không?"

"Chị có việc gì sao?"

"Từ khi rất khẩn cấp, nếu không chị sẽ trước tiên sẽ mang bữa sáng đi làm tốt lại."

"Chị lúc nào đã học được nấu cơm?"

"Cũng không có cố ý học, là Any cho chị một cuốn sách dạy nấu ăn, lúc có thời gian rảnh chị mang ra đọc."

"Đây là giai đoạn thử nghiệm?"

"Đúng vậy, em chính là chuột bạch của chị."

Trong cuộc sống, có một người, tự nguyện vì mình học nấu cơm, đây chính là hạnh phúc.

Lúc hai người ăn điểm tâm, Văn Dư hỏi Lương Vận Hàm gần đây lịch làm việc sắp xếp như thế nào. Lương Vận Hàm nói đã thay đổi lịch làm việc với người khác, vì gần đây nàng hơi mệt, cần nghỉ ngơi một chút. Văn Dư gật gù đầu.

Hôn Lương Vận Hàm một chút, rồi dặn dò vài câu, Văn Dư liền đi ra khỏi nhà. Lương Vận Hàm cảm thấy trong phòng lại trở nên trống rỗng. Có điều là cũng may Văn Dư đã trở về. Tối hôm qua Văn Dư nói, sẽ không đi đâu, trừ khi có chuyện quan trọng. Tin tức này làm cho Lương Vận Hàm vui vẻ vô cùng.

Văn Dư đi vào nhà hàng, chỗ nhà khách của Ngô Linh Nam.

"Cô tới rồi!"

"Chờ sốt ruột rồi hả?"

"Không có!"

"Cô ăn đi."

"Cô không ăn sao?"

"Tôi đã ăn xong, phụ cô ăn là được."

Ngô Linh Nam gật gù đầu, ngẩng khuôn mặt lên tươi cười,

"Văn Dư, đây là lần thứ nhất cô theo giúp tôi ăn điểm tâm nha!"

"Ha ha. Mau ăn đi!"

Ngô Linh Nam đưa cho Văn Dư chén nước trái cây,

"Cám ơn."

"Cô từ chỗ nào tới đây?"

"À từ nhà."

"Cô mua nhà ở thành phố T rồi?"

"Là của Vận Hàm."

Ngô Linh Nam gật gù đầu.

"Lát nữa cô có làm gì không? Theo giúp tôi đi mua sắm đi. Lúc bỏ nhà đi, tôi không mang theo gì cả, tôi phải mua một số đồ."

"Được."

Văn Dư nhìn đối diện Ngô Linh Nam, đồ trang sức trang nhã, một cái búi tóc đơn giản, ăn mặc đồ bình thường. Và trước đó đã thấy qua, kiêu dáng một trời một vực. Cảm thấy khoảng cách giữa hai người bỗng lại, nhìn phong cách cô gái nhà hàng xóm thấy thân thiết.

"Cô hại tôi, tôi ăn không vô nữa."

Ngô Linh Nam ngẩng đầu nháy mắt mấy cái, cười nói.

Văn Dư cười nói,

"Tôi thấy bộ dáng của cô thấy rất thân thiện, rất tốt."

"Cô thích như vậy?"

"Hả?"

"Lúc học đại học tôi đại khái chính là như vậy. Nhưng mà cô cho tới bây giờ không nhìn qua tôi. Về sau tôi nghĩ có lẽ mình ăn mặc quá tùy ý, thế nhưng là bất luận ăn mặc như thế nào, cô vẫn không nhìn..."

"Linh Nam, có phải cô đang trách tôi không?"

"Ừh... Phải nói sao đây? Tôi không cam tâm."

Hai người bật cười.

"Chị!"

Ngô Linh Nam và Văn Dư cùng lúc ngẩng đầu, là Tô Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bạn Tốt, Vẫn Khỏe Chứ

Editor: Âu Dương Tinh

Beta: Jane Trịnh

"Chị! Chị làm gì ở chỗ này vậy?"

Tô Thiên hơi kinh ngạc khi thấy Ngô Linh Nam và Văn Dư. Sáng sớm đã đến khách sạn trong nhà khách, còn vừa nói vừa cười ăn điểm tâm. Ngô Linh Nam nhìn thấy Tô Thiên cũng thấy bất ngờ, nhưng nàng quan tâm chuyện khác hơn, nàng nói:

"Ừh, đừng nói cho người khác biết!"

Tô Thiên càng kinh ngạc. Không lẽ hai người bọn họ...

Văn Dư nhìn ra được Tô Thiên đang nghi ngờ cái gì, vội đứng dậy kéo ghế bên cạnh ra để cho nàng ngồi, rồi nói:

"Tôi tới tìm chị của em có chút việc."

Tô Thiên vẫn có chút hoài nghi nhìn Ngô Linh Nam một chút.

Ngô Linh Nam phản ứng lại,

"Chị là vì cùng cha chị cãi nhau mới dọn ra ngoài!"

Tô Thiên nháy mắt mấy cái, giờ mới hiểu được.

"Nghiêm trọng vậy? Sao bỏ nhà đi ra ngoài?"

"Cho nên không cho phép nói cho ai cả, có biết không?"

"Biết rồi! Chị đã lớn như vậy, làm sao còn có thể làm chuyện tùy hứng như vậy."

"..."

Văn Dư nhin cười, nhấp một hớp nước trái cây.

"Cô sao ở chỗ này?"

"Bạn của tôi từ nơi khác tới chơi, tôi liền sắp đặt ở chỗ này!"

Ngô Linh Nam gật gù đầu, hướng về phía Văn Dư nói ra:

"Quên chưa giới thiệu cho cô, đây là em họ của tôi, Tô Thiên. À, em ấy không thích tên của em ấy, cô có thể gọi em ấy là Tô. Chúng tôi đều gọi như vậy."

Văn Dư nhìn Tô Thiên gật gù đầu, cười nói:

"Tôi nhớ rõ cô, ở party sinh nhật của Vận Hàm, cô đi cùng Hứa tổng."

Tô Thiên mở to hai mắt nhìn,

"Chị trí nhớ thật tốt!"

"Cám ơn đã khen."

Nhìn Văn Dư ở khoảng cách gần, Tô Thiên cảm thấy cô rất có khí chất. Có loại khí lực mơ hồ nói không ra được, toàn thân thoát ra một tác phong, để người ta không dám xem thường. Hơn nữa sắc mặt ung dung, ngũ quan không được coi là rất đẹp, nhưng nhìn chung tổng hợp lại làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái. Khi cô mỉm cười có chút mê hoặc người khác, ánh mắt rất đặc biệt, giống như... như cái gì đây? Tô Thiên trong một lúc không nghĩ ra được từ ngữ nào để diễn tả.

"Êh, nhìn chăm chăm vào người ta như vậy là không lễ phép nha!"

Ngô Linh Nam thấy mắt Tô Thiên say sưa nhìn chăm chăm Văn Dư, vội lên tiếng nhắc nhở.

Tô Thiên chớp mắt với Ngô Linh Nam, nàng xoay qua hỏi Văn Dư:

"Chị Vận Hàm đâu?"

Không đợi Văn Dư trả lời, Ngô Linh Nam ngạc nhiên hỏi:

"Em biết Lương Vận Hàm?"

"Đúng vậy!"

"Các em làm sao lại biết nhau?"

"Bởi vì anh họ đó!"

Ngô Linh Nam và Văn Dư đều không nói chuyện.

Văn Dư nhìn ra được, Tô Thiên cố ý nói như vậy. Cô nhìn Tô Thiên trong mắt như cười thâm biến, nhưng ánh mắt biểu cảm như vậy, lại để Tô Thiên cảm thấy có chút đổ mắt. Dù sao đôi với nàng mà nói, sự tồn tại của Văn Dư rất đặc biệt. Nàng thấy trong vòng tình cảm phức tạp này có liên quan đến anh họ và chị họ của mình, mà trong vòng tình cảm này, Văn Dư lại tuyệt đối đứng cao nhất ở bên thắng cuộc.

Hứa Phóng Nhân, Ngô Linh Nam đều là những người cực kỳ xuất sắc. Thế nhưng về mặt tình cảm, bọn họ đều thua. Văn Dư và Lương Vận Hàm là một đôi. Tô Thiên đối với Lương Vận Hàm có ấn tượng rất tốt, còn với Văn Dư, thì nàng có nhiều chuyện tò mò về cô. Nàng thừa nhận, Văn Dư là người phụ nữ có sức hấp dẫn, mà về sau nàng mới biết được sự hấp dẫn kia đang đến gần nàng.

"Em ăn điểm tâm rồi sao?"

Ngô Linh Nam hỏi.

"Vẫn chưa, em đợi mấy người bạn đến rồi cùng nhau ăn. Mọi người đang trên đường đến đây."

Thừa dịp hai người nói chuyện Văn Dư nhắn tin cho Lương Vận Hàm:

"Gặp phải em họ của Hứa Phóng Nhân, Tô Thiên."

"Trùng hợp vậy?"

"Cô ấy hỏi chị, em đang làm gì?"

"Ha ha, em gái dễ thương quá."

"Vậy em nói chị phải trả lời cô bé này sao đây?"

"Không cho phép cợt nhả, không cho phép làm mặt khó chịu. Phải giữ hình tượng cho bản thân."

"Đòi hỏi cao thật!"

"Xử lý không tốt, tổ chức sẽ khiển trách. Haha"

Văn Dư để điện thoại di động xuống, quay qua bên Tô Thiên, mỉm cười nói:

"Vận Hàm kêu chị thay cô ấy gửi lời hỏi thăm sức khỏe đến em."

Tô Thiên sững sờ một chút, không nói được gì.

Ngô Linh Nam ngồi kế bên, nhìn thấy Tô Thiên như vậy cũng không biết làm gì. Văn Dư là ai? Cô không phải là một cô gái nhỏ có thể đối phó? Văn Dư nói câu này, cho thấy cô và mình không có quan hệ gì đặc biệt. Vận Hàm mới là người yêu của người ta. Thứ hai, dùng câu Lương Vận Hàm ân cần thăm hỏi, nhắm thẳng phản kích vừa rồi Tô Thiên cố ý nâng lên Hứa Phóng Nhân. Lần nữa thanh minh cô mới là chính chủ nhân

"Tô, em đi làm việc đi. Chị và Văn Dư có chút việc, đi trước."

"Àh, được. Văn Dư, gặp lại sau."

Tô Thiên cố ý quay qua phía Văn Dư, đưa tay ra nói.

Văn Dư là người làm ăn vội bắt tay Tô Thiên, mỉm cười nói:

"Gặp lại."

Ngô Linh Nam cùng Văn Dư một trước một sau rồi đi.

"Có lỗi với cô, Tô bản tính rất trẻ con."

Bước vào thang máy, Ngô Linh Nam nói để giải thích.

"Không sao đâu. Em gái nhỏ thật đáng yêu mà."

Ngô Linh Nam cảm thấy từ miệng Văn Dư đánh giá như nhưng giọng điệu nghe không có không cảm giác như vậy, nàng kỳ quái nhìn thoáng qua Văn Dư.

Đương nhiên Văn Dư hiểu ý nàng, mỉm cười không nói chuyện. Bởi vì cô cảm thấy đây ngôn ngữ giữa là cô và Lương Vận Hàm, có một cảm giác tự hào nhỏ.

Văn Dư lái xe chờ Ngô Linh Nam đi cửa hàng shopping.

Ngồi trên xe, Ngô Linh Nam nhìn đông, nhìn tây,

"Văn Dư, đây là xe của cô sao?"

"Công ty giao cho đó. Sao vậy?"

"Không giống phong cách của cô."

"Há, tôi đối với mấy cái đồ vật này không quá coi trọng. Dùng được và dễ chịu là tốt rồi."

Ngô Linh Nam gật gật đầu, Văn Dư nói đúng hoàn toàn, không phải là người để ý vật chất hưởng thụ, cô là không thêm đề ý, không phải vì keo kiệt. Ngô Linh Nam có chút tò mò, không biết Văn Dư rốt cuộc đề ý cái gì nhất.

"Văn Dư, cô tiếp theo có tính toán gì không?"

Văn Dư chột cười,

"Còn cô thì sao?"

"Tôi? Tôi tính cùng cô làm"

"Bậy bạ. Tân Nguyên ở đó không đi, cùng tôi ở chỗ này xem náo nhiệt cái gì?"

"Sao vậy? Coi thường tôi?"

"Tôi chỗ này miếu nhỏ, chưa không nổi phật lớn cô a."

"Văn Dư cô có thể nói chuyện đàng hoàng một chút không?"

"Ha ha, cô gấp cái gì?"

"Tôi nghiêm túc nói cho cô nghe đây! Tôi cảm thấy cô không thể ở Hành Nhất làm tiếp được nữa."

"Ừh, tôi đang suy nghĩ."

"Cô cũng không đến Tân Nguyên phải không?"

Văn Dư nhìn xe ở phía trước, không trả lời.

Hai người đến cửa hàng, rất nhanh chóng lấy quần áo. Rất may cho Văn Dư, trên người Ngô Linh Nam không mắc bệnh tiểu thư con nhà giàu. Nàng cũng không bắt bẻ, người như vậy trong việc làm cũng như thế, tính bao dung rất mạnh.

"Đồ vật đều mua đủ rồi sao?"

"Ừh."

"Cô thật không có tính về nhà ở?"

"Không quay về."

"Ngô thúc không phải người tìm cô sao?"

"Không có."

Văn Dư không nói tiếp, Ngô Trung cho dù không hỏi, cũng nhất định sẽ biết được bước đi của Ngô Linh Nam. Mục đích của ông là ép cô đến Tân Nguyên, về việc dùng thủ đoạn nào cũng không quan trọng. Cho nên Ngô Linh Nam ở chung một chỗ với cô, ông ấy hẳn cũng yên tâm.

Văn Dư hiểu được Ngô Trung tính toán điều gì. Nhưng Ngô Trung là Ngô Trung, Ngô Linh Nam là Ngô Linh Nam. Hiện giờ, Văn Dư bắt đầu xem Ngô Linh Nam như một người bạn.

Mua đồ xong, hai người đi xuống lầu dưới. Trên đường, Ngô Linh Nam không nhận được hỏi:

"Văn Dư, cô hãy nói thật, có phải cô đã quyết định không đến Tân Nguyên?"

"Ừh."

...

"Là do trước kia tôi thích cô?"

"Không phải."

"Bởi vì cha tôi?"

"Không phải."

...

"Vậy thì vì cái gì?"

"Tôi muốn làm một mình."

Ngô Linh Nam nghe được điều này kinh ngạc nhìn về phía Văn Dư.

"Một mình chính cô làm?"

"Còn có mấy người bạn nữa."

Ngô Linh Nam hiểu rõ gật đầu. Bạn bè có thể đi theo Văn Dư cùng cô xông pha, chắc chắn không thể thiếu A Tả và Nhạc Linh Uyển.

Hai người không ai nói chuyện.

"Tự mình làm, có mục tiêu rồi sao?"

"Hiện đang ở giai đoạn bàn bạc. Dù sao, gần đây những chuyện này đều đến cùng một lúc. Từ lâu tôi cũng đã chuẩn bị trước, cũng là phải gặp đến việc này."

"Thật ra thì tôi cũng ủng hộ cô làm việc một mình."

"Đừng để cha cô biết cô nói lời này."

Văn Dư vừa cười vừa nói.

"Ông ấy sớm muộn cũng sẽ biết. Văn Dư, tôi sẽ không làm chuyện cô không thích. Tôi hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn thân, và trong tương lai sẽ cùng cô qua lại."

"Cám ơn cô."

"Trong tay của tôi có một khoản tiền không dùng đến, cho dù cô làm cái gì, tôi cũng sẽ giúp đỡ."

Cảm xúc trong lòng Văn Dư trong lẫn lộn. Rõ ràng đối với cô tình hình rất gấp gáp, nhưng người bên cạnh đều ra tay giúp đỡ, hơn nữa lại đem mọi thứ đều chuẩn bị tốt. Có những người này ở đây, Văn Dư cảm thấy rất biết ơn và cũng rất tự hào. Đòi người không chỉ cần phải tình yêu, cũng cần tình bạn.

Lúc này, Văn Dư cảm thấy không chỉ vì riêng mình và Lương Vận Hàm, cũng nên vì đám bạn này, dừng cảm bước ra một bước.

Thấy Văn Dư không nói lời nào, trong lòng Ngô Linh Nam có chút không chắc.

"Văn Dư, tôi là thật lòng muốn cùng cô làm chút việc vì tôi tin tưởng cô nhất định sẽ thành công. Tôi cam đoan, việc này không có âm mưu hay tính toán gì cả."

Văn Dư nghe xong cười, cô chăm chú nhìn Ngô Linh Nam nói:

"Linh Nam, thật ra cô đối với tôi không bỏ xuống được chuyện trên tạp chí sao?"

"Văn Dư, tôi cho là mình có thể có khả năng đối xử với cô mọi thứ. Nhưng khi đến lúc có kết quả, tôi lại hối hận. Nhìn thấy cô bị ảnh hưởng, trong lòng tôi cực kỳ khó chịu..."

"Linh Nam, "

Văn Dư ngắt lời Ngô Linh Nam,

"Chuyện đã là quá khứ rồi, chúng ta đều cho nó qua đi. Bây giờ lại, tôi coi cô như bạn bè, cô cũng coi tôi là bạn bè đi. Cô nói cô muốn tham gia cuộc sống sau này trong tương lai của tôi, tôi rất cảm kích, thật lòng cảm kích. Tôi muốn ra ngoài làm việc cho chính mình, thú thực nguyên nhân lớn là vì Vận Hàm."

Tôi và Vận Hàm nếu muốn ở cùng một chỗ, nếu muốn có tương lai, tôi phải cố gắng đi dọn sạch chướng ngại phía trước. Nếu làm công, tôi vĩnh viễn chịu cảnh mọi người đàm tiếu. Còn tôi tự làm, tôi và Vận Hàm đã ở chung một chỗ, tôi sẽ không làm em ấy cảm thấy tủi thân. Đây là lý do chính tôi quyết tâm rời Hành Nhất. Tôi không nghĩ đến, bạn bè bên cạnh tôi sẽ ủng hộ tôi như vậy, bọn họ chuẩn bị tốt hạng mục cho tôi, chuẩn bị xong nguồn khách hàng chính, bọn họ mỗi người đều là tốt nhất trong nghề. Khi họ đem những tư liệu này để ở trước mặt tôi, tôi thật xúc động. Còn có cô, vì chuyện của tôi không ngại cùng cha gây gổ. Bây giờ còn đầu tư tiền cho tôi, tôi cảm thấy vì mọi người, tôi cũng muốn cố gắng làm thành chuyện này."

Lời nói của Văn Dư lần này rất giản dị nhưng có chút sự chân thật. Ngô Linh Nam hiểu, cô lần này thật coi mình như bạn bè. Nhưng cô ngăn nằng, cũng muốn nhắc nhở nằng lần nữa, mọi người là bạn tốt, là nhóm bạn tốt, nhưng nằng nghe thấy người Văn Dư yêu, chỉ có Lương Vận Hàm, và một mình Lương Vận Hàm.

Trong lòng Ngô Linh Nam rất chua, rất rất chua. Nhưng nằng thấy chỉ cần có thể ở bên cạnh Văn Dư, coi như làm bạn bè cũng tốt. Rất nhiều việc càng là muốn có, lại càng không có được. Càng nghĩ là được, càng không chiếm được. Không bằng hãy để tự nhiên. Ngô Linh Nam chờ Văn Dư nhiều năm như vậy, bây giờ, nằng vẫn như vậy chờ. Mà lần này so với trước tốt hơn nhiều, chỉ ít bây giờ nằng rốt cục có thể lấy thân phận là bạn bè ở bên cạnh Văn Dư.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cảnh Tượng Chướng Mắt

Sùng Hân hẹn gặp Lương Vận Hàm.

"Chị Hàm, cấp trên tìm chị chưa?"

"Vẫn chưa."

"Chị còn giấu Văn Dư sao?"

"Ừ, hiện giờ công việc của chị ấy đang bẽ bộn, dường như rất mệt mỏi. Chị không muốn mang đến cho chị ấy thêm một gánh nặng nào nữa."

Những ngày qua, Sùng Hán trước sau đã giúp Lương Vận Hàm chạy tới lui lo chuyện này, nhưng cũng không có gì được rõ ràng.

Lương Vận Hàm kể miệng uống nước trái cây và nói:

"Chị cho rằng chuyện này tệ nhất là không được bay nữa."

"Làm sao có khả năng này?"

"Đúng vậy, chính em cũng nói, làm sao có khả năng này. Cho nên muốn làm cho chị ngừng bay cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Nhưng mà với tình trạng này của chị ở hãng, bị oan ức như thế, đáng sao?"

"Ở đâu cũng có thể gặp chuyện như vậy. Con đường này là chị chính mình lựa chọn, đi đến đâu không quan trọng. Chỉ cần ở bên ngoài làm việc, chị không thể lẩn tránh sự thật chuyện người yêu của chị là phụ nữ."

"Chị Hàm, thật ra chị so với em dũng cảm và kiên cường hơn nhiều. Em chưa từng nghĩ đến có một ngày chị sẽ cùng một người phụ nữ ở cùng nhau, càng không nghĩ tới chính là chị có thể kiên quyết đến như vậy."

"Chị vẫn luôn luôn như vậy mà, chuyện chị quyết định thì sẽ quyết tâm, kiên quyết làm."

"Vậy không giống nhau, trên thực tế, chị và Văn Dư phải có nhiều dũng khí mới có thể vượt qua những khó khăn chồng chất kia!"

"Áp lực của nàng so với chị lớn hơn nhiều."

"Công việc bên kia của Văn Dư sao rồi?"

"Nàng nói còn đang lo lắng, chị cảm thấy hình như nàng đang làm một quyết định quan trọng."

"Quyết định gì?"

"Nàng chưa nói."

"Chị không có hỏi sao?"

"Chuyện công việc của nàng chị ít khi hỏi đến. Hỏi cũng chẳng giúp được cái gì, ngược lại còn tạo thêm áp lực cho nàng."

"Chuyện tin báo, Hứa tổng cũng sẽ giúp, chị cũng đừng lo lắng quá."

Lương Vận Hàm gật đầu.

"Đúng rồi sắp đến sinh nhật Fanny. Lát nữa chúng ta đi dạo phố để chọn quà sinh nhật nha?"

"Cũng được."

Dù sao hiện giờ mình đang ở tình trạng bị tạm thời đình chỉ công việc, có rất nhiều thời gian.

"Đưa cho tôi hai bịch đi, trong tay cô cầm nhiều đồ quá."

Ngô Linh Nam hồi nãy nghe điện thoại, Văn Dư đỡ lấy mấy túi to giúp nàng. Cúp điện thoại, Ngô Linh Nam đuổi theo Văn Dư, định cầm lại vài túi, trong tay hai người đều đầy túi xách.

"Không sao đâu."

"Tôi có thể, cho tôi lấy vài món."

"Vậy cô cầm hai cái này đi."

"Là hai bịch nhẹ nhất sao?"

Hai người cười thành tiếng.

Cảnh này đúng lúc bị đập vào mắt Sùng Hân và Lương Vận Hàm đang đứng đối diện.

Sùng Hân cảm giác được rõ ràng thân thể Lương Vận Hàm cứng đờ, trước mặt nhìn thấy một đôi đang nói cười rất "thân mật". Ngay cả Sùng Hân cũng thấy có chút chướng mắt. Nàng cẩn thận nhìn sang người kế bên là Lương Vận Hàm, ánh mắt của Lương Vận Hàm không chớp nhìn chăm chăm người đối diện.

Lương Vận Hàm có phần không thể tin được những gì mình trông thấy trước mặt. Văn Dư trên mặt tươi cười thật sâu, còn có ánh mắt hai người nhìn nhau, làm cho người ta nghĩ rằng trong lúc đó hai nàng hiểu thâm ý nhau.

Đó là người đã từng rất ôn nhu và điệu dàng đối với nàng đêm hôm qua đó sao? Vì sao, chỉ sau có một đêm mà lại có thể đổi trắng thay đen cùng một người phụ nữ khác thân mật đến dường này?, không những thế người này còn từng là đối tượng dính scandal với Văn Dư.

Lương Vận Hàm rất muốn tiến đến cùng Văn Dư đối chất. Nhưng nàng phát hiện chân mình bước không được, trong lòng có một giọng nói "Không thể đi, không thể đi" vì thế nàng vội kéo Sùng Hân, do Văn Dư sắp chuyển hướng nhìn về phía này, nên nàng nhanh chóng dời đi trước.

"Chị Hàm, tại sao chị không đến hỏi Văn Dư?"

Sùng Hân thật sự nhịn không được, mở miệng hỏi. Do vừa rồi Lương Vận Hàm vội vàng kéo cô đi trốn vào một cửa hàng khác bên cạnh. Sau đó, Lương Vận Hàm chỉ im lặng ngồi nhìn năm phút trôi qua.

"Không biết."

Lương Vận Hàm lắc đầu trả lời.

"Để em hỏi!"

Nói xong, Sùng Hân lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Văn Dư.

"Đừng!"

Lương Vận Hàm vội vàng giữ lại Sùng Hân.

Sùng Hân kinh ngạc nhìn Lương Vận Hàm, vừa vặn, trong mắt nàng lộ rõ, là sợ hãi sao?

"Đừng hỏi, chị không muốn biết. Đi cùng Tân Nguyên, một là hợp tác, hoặc có thể là có việc gì."

Lương Vận Hàm nhẹ giọng giải thích.

"Hợp tác là việc công, cần phải ở văn phòng mà, không phải ở cửa hàng."

Lời nói của Sùng Hân như kim châm lần thứ hai làm Lương Vận Hàm đau. Đúng vậy, nếu là công chuyện thật, làm sao hai người lại xuất hiện ở đây, còn vui vẻ cùng nhau mua sắm vậy? Trong tay Văn Dư rõ ràng đang cầm nhiều túi shopping, nàng giống đang đi làm sao?

Lúc này, chuyện thư khiếu nại kia từ đâu chạy vào não bộ, khiến trong đầu Lương Vận Hàm vang lên tiếng ong ong. Nàng nhớ đến buổi sáng Văn Dư thức dậy rất sớm, sau đó rửa mặt, mặc quần áo, nàng dự định làm bữa sáng, nhưng chưa kịp hỏi Văn Dư đã ăn gì chưa, thì sau đó lại nghe tiếng Văn Dư đang nói chuyện điện thoại cùng một ai đó, còn dùng giọng quan tâm hỏi đối phương đã ăn gì chưa, hẳn là Ngô Linh Nam đi.

Như vậy kế hoạch của Văn Dư là muốn sáng sớm đi tìm Ngô Linh Nam sao? Sau đó cùng nàng ăn điểm tâm? Văn Dư tối hôm qua nói hôm nay không đi làm, nhưng lại không nói sẽ đi gặp Ngô Linh Nam. Hơn nữa cũng không phải bởi vì hiện tại có việc mới gấp, nhìn qua là các nàng đã hẹn trước. Hai nàng từ lúc nào lại có quan hệ thân thiết như thế này?

Mỗi một chi tiết dẫn đến một vấn đề, đều làm lòng Lương Vận Hàm càng ngày càng lạnh. Nàng chính là sợ đối mặt với Văn Dư, sợ rằng cho dù bắt tận tay day tận mặt Văn Dư vẫn có đủ lý do để giải thích. Sợ chuyện nàng lo lắng trở thành sự thật. Sợ từ miệng Văn Dư nói ra sẽ khiến cho nàng không thể nào không nghe theo? Vẫn sợ rằng sau khi nghe xong sẽ phải trả giá, sẽ thành hai bàn tay trắng? Có thể sẽ nghe ra những áp áp Văn Dư mang lại cho nàng từ trước đến nay đều là giả?

Không thể nào! Ánh mắt Văn Dư vẫn luôn dùng để nhìn nàng không thể nào là giả, nàng chắc chắn chưa từng nhìn lầm. Còn đêm hôm qua, đôi tay run rẩy của cô, cùng nước mắt nơi khoé mi, đến cả đôi tay ôn nhu giúp nàng gạt đi nước mắt, sao có thể là giả được? Không thể nào, chắc chắn không phải.

Sùng Hân cầm tay Lương Vận Hàm, cảm thấy lạnh lẽo. Nàng nhìn Lương Vận Hàm đầy lo lắng, Vận Hàm đang đắm chìm trong tình yêu. Trong ánh mắt nàng đầy sợ hãi và rối rắm, khiến Sùng Hân phải rung động. Không ngờ đây là Lương Vận Hàm lạnh nhạt, đầy tự tin, gặp chuyện không sợ hãi mà cô đã từng biết sao?

"Chị Hàm, chị hãy nghe em. Cho dù thế nào đi nữa thì đây vẫn là sự thật, tuy chuyện này hay xảy ra như trong phim ảnh, nhưng đến cuối cùng thì đều là do hiểu lầm cả. Cho nên chị cũng đừng đoán bừa, được không?"

Lương Vận Hàm không nói gì.

"Và lại, em cảm thấy được Văn Dư không giống như loại người lợi dụng tình cảm. Chị là người mà chị ấy thân thiết nhất, chị cần phải hiểu rõ chị ấy, đúng không!"

"Chị cũng không dám tin tưởng Văn Dư chính là loại người này. Nhưng mà vừa rồi, hai người bọn họ không phải đang rất thân mật đó thôi?"

"Ấy có lẽ là chạm mặt ngoài ý muốn thôi?"

Lương Vận Hàm lắc đầu.

Sùng Hân không thể tưởng được vì lý do gì trước kia rõ ràng đối với Ngô Linh Nam có chút phản cảm mà nay Văn Dư lại tiếp nhận Ngô Linh Nam, hơn nữa hai người nhìn rất vậy vui vẻ, hoà hợp.

"Chị Hàm, cho dù như thế nào, đây là chuyện của chị và Văn Dư, chị có quyền tìm Văn Dư hỏi rõ ràng."

"Chị Hàm, chị không khỏe sao?"

"Chị muốn về nhà."

"Vậy em chờ chị về!"

Lương Vận Hàm lắc đầu,

"Chị tự mình về được mà. Em đi mua quà đi, tiện thể giúp chị mua một phần."

"Chị như vậy sao em có thể yên tâm mua quà này nọ!"

"Sùng Hân, chị muốn được yên tĩnh, không có việc gì đâu."

Nói xong, Lương Vận Hàm đứng dậy đi ra ngoài. Đi qua chỗ hồi nãy Văn Dư và Ngô Linh Nam đứng, mặc dù hai người sớm đã bỏ đi, nhưng Lương Vận Hàm vẫn không dám nhìn, nàng bước nhanh hơn để rời khỏi.

Về đến nhà, Lương Vận Hàm dọn dẹp sạch sẽ trong và ngoài phòng. Nàng muốn mình bận rộn, để trong lòng không phải suy nghĩ những chuyện làm mình lo lắng nhiều. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là Văn Dư.

Nhìn thấy màn hình điện thoại hiện là "Tiểu trung khuyến" [Cún con], Lương Vận Hàm có chút khó chịu.

"Alo"

"Phu nhân! Ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn đâu. Chị ăn chưa?"

"Đang chuẩn bị ăn. Em đang ở đâu?"

"Ở nhà."

"Không phải em nói có hẹn với Sùng Hân sao?"

"Vâng, Sùng Hân tạm thời có việc."

"Vậy em ăn một mình, hay là chờ chị về?"

"Chị về?"

"Ừ. Chị lát nữa phải đi về lấy một phần tài liệu, sau đó sẽ đi."

"À."

"Nếu không ăn, chị lát nữa mang đồ ăn cho em. Được chứ?"

Đôi mắt Lương Vận Hàm có chút ướt át, trong điện thoại Văn Dư vẫn ôn nhu như vậy, thế nhưng cảnh tượng vừa rồi chẳng thể nào xoá nhoà đi trong tâm trí nàng. Nhưng Văn Dư tóm lại là quan tâm nàng.

"Em chờ chị trở về."

"Ừ. Có muốn ăn gì đặc biệt không?"

"Không có. Đừng mua nhiều quá, em ăn không vô."

"Làm sao vậy?"

"Không sao cả, chỉ là không có muốn ăn uống."

Nghe Lương Vận Hàm nói như vậy, Văn Dư cảm thấy có chút không đúng, nhưng nói không ra không đúng chỗ nào. Buổi sáng khi ra ngoài cũng còn tốt, vì sao lúc này giọng Lương Vận Hàm nghe có chút mệt mỏi.

"Làm sao vậy, em không thoải mái sao?"

"Không có a. Chị đừng lo lắng."

"Ừh, chị về liền."

"Vâng, chị đi đường cẩn thận."

"Ừh."

Tắt điện thoại, Lương Vận Hàm vẫn nắm di động ngồi trên sofa, chờ Văn Dư trở về. Nửa tiếng sau, chuông cửa vang lên. Lương Vận Hàm lập tức đứng lên, chạy tới mở cửa.

"Chị về rồi à!"

Trên mặt Lương Vận Hàm tươi cười nhìn người ở ngoài cửa.

"Lương tiểu thư, là tôi."

A Thành có chút ngượng ngùng, Lương Vận Hàm rõ ràng hiểu lầm là Văn Dư trở về.

"Văn tổng bảo tôi mang cái này đến cho cô, nàng nói bên kia hiện giờ có việc, sợ cô đói kêu tôi đến đây trước, thuận tiện lấy luôn tài liệu."

"Vâng, cảm ơn! Vào đi!"

Lương Vận Hàm nhận cái gì đó trong tay A Thành, trên gói đồ là tên tiệm cơm lạ.

"Văn Dư không về sao?"

Lương Vận Hàm nhìn không được nên hỏi.

"Vâng, Văn tổng vừa ra ngoài bàn chuyện với đối tác."

"Cùng ai?"

"Văn tổng không nói. Nàng đặt đồ ăn, cuống cuống kêu tôi đi lấy, sau đó tôi liền đến đây. Một lát nữa tôi phải đi tìm Văn tổng."

Lương Vận Hàm gật gật đầu, trong lòng dường như hiện ra một cái hố to, trống rỗng, rét lạnh, làm cho bản thân căng thẳng và lo lắng, Lương Vận Hàm không biết phải làm sao để giảm bớt.

Tiếng cửa đóng lại đánh thức Lương Vận Hàm, nàng lúc này thần thờ lấy tài liệu giao cho A Thành. A Thành nói cảm ơn, sau đó rời khỏi. Ngay cả lời chào tạm biệt hình như nàng cũng quên không nói.

Nhìn gói đồ ăn trên bàn, Lương Vận Hàm không có cảm giác muốn ăn, nàng xoay người quay vào phòng.

Lúc này trong đầu Lương Vận Hàm, kiếm chế không được, tưởng tượng thấy hình ảnh Văn Dư cùng Ngô Linh Nam ăn cơm, nói chuyện phiếm vui vẻ, thỉnh thoảng xen kẽ cảnh hai người ở cửa hàng. Lương Vận Hàm cười khổ, trong tình yêu thật sự không chỉ có ngọt ngào, ngọt ngào bao nhiêu, thì sẽ có đau thương bấy nhiêu.

Nàng chỉ có thể không ngừng thuyết phục bản thân, không nên để ý quá mức. Thực tế chuyện như vậy chắc chắn sẽ có ngày xảy ra, trước khi quen biết Văn Dư, nàng cùng từng qua lại với rất nhiều nam nữ, nhưng không phải cũng vẫn không thể đến được với nhau đấy sao? Tin tưởng rất quan trọng, và lại, công việc của Văn Dư đang gặp phải phiền phức rất lớn, có lẽ bởi vì Tân Nguyên có khả năng giúp đỡ. Ở một góc độ khác mà nhìn, dường như nàng không nên hoài nghi Văn Dư như vậy. Lương Vận Hàm cứ tự thuyết phục bản thân như vậy tận đến khi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lương Vận Hàm Ủy Khuất

Editor: Hoon

Sau khi mua đồ xong, Văn Dư đưa Ngô Linh Nam trở lại khách sạn sau đó liền đi tìm Nhạc Linh Uyển, Lưu Gia Vân và A Tả. Mọi người hẹn gặp nhau tại một nhà hàng cơm trưa.

Văn Dư mạng việc của Ngô Linh Nam kể cho ba người kia nghe

"Nha đầu đó là thật lòng ? Hay là lại đang diễn trò nữa?"

A Tả nghe xong có chút kinh ngạc hỏi

Lưu Gia Vân đáp:

"Chắc là không phải. Nàng không phải đã tỏ ý tiền này là cho Văn Dư hay sao! Chỉ cần không lấy thân phận Tân Nguyên nhập cổ phần thì không được xem là có quan hệ với Tân Nguyên"

"Huống chi nếu nàng làm vậy để Văn Dư đến Tân Nguyên thì không cần về thêm chuyện. Còn có, khổ nhục kế này diễn cho ai xem chứ? Ta cảm thấy Ngô Linh Nam lần này là thật."

Nhạc Linh Uyển phân tích.

"Nhưng tiểu nha đầu này đầu óc rất lợi hại, không thể không đề phòng nàng"

A Tả nhìn về phía Văn Dư nói.

Văn Dư gờ tay lấy tách trà uống một ngụm, không nói chuyện.

"Văn Dư em nghĩ thế nào?"

Lưu Gia Vân hỏi. Anh ta nhìn thấy Văn Dư mấy ngày qua đã gầy đi rất nhiều và không đành lòng nhìn Văn Dư như vậy.

"Em tin Ngô Linh Nam là thật lòng"

Mọi người đều không nói tiếp vấn đề này nữa.

Thẳng thắn mà nói Ngô Linh Nam có năng lực rất tốt. Nhân lực và tài năng đều có, đợi một thời gian, tất có thành tựu. Tân Nguyên tương lai sẽ không có vấn đề gì nếu có Ngô Linh Nam thì sẽ dễ dàng phát triển hơn. Trên thương trường từ trước cho tới bây giờ thì thêm một người bạn sẽ tốt hơn rất nhiều so với thêm một kẻ thù.

Mấy ngày nay, việc khiến Nhạc Linh Uyển cùng A Tả chạy đi nhiều nhất đều liên quan đến tiền bạc. Bây giờ Ngô Linh Nam chủ động đưa cho Văn Dư tiền, đây chính là một chuyện tốt. Không những thế Văn Dư cũng đã nói Ngô Linh Nam là thật lòng, như vậy thì sẽ nhanh được một vỏ lớn. Còn có, tập đoàn bên kia đang chuẩn bị bắt đầu một đợt tranh cử kéo dài một tháng. Nếu như muốn một chiều tắt trắng, mọi người nhất định phải nắm chặt thời gian chuẩn bị sẵn sàng.

"Chuyện này nên nói thế nào đây. Muốn làm hay không nào? Hiện tại thời gian đang gấp rút"

A Tả sáng khoái nói chuyện, trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy đó, nếu như muốn làm thì đầu tiên phải tìm chuyên gia luận chứng khả thi. Bên này đã hoàn thành phân tích báo cáo rất nhanh"

Lưu Gia Vân phụ họa nói.

Văn Dư nhìn mọi người.

"Mọi sẽ hỏi hận chứ?"

Ba người nghe xong câu này đều cười. Không ai trả lời, ba người cầm lấy cái chén, cùng gờ lên trước mặt Văn Dư, mỉm cười nhìn cô.

Văn Dư hơi sững sốt, nhìn ba người đối diện mỉm cười chân thành đến khi mắt mờ mờ nhòe nhòe(?). Cô cúi đầu mãnh liệt chớp mắt vài cái, cố gắng đem sương mù trong mắt biến đi(?). Văn Dư hít sâu một hơi, một lần nữa ngẩng đầu lên cầm lấy chén trà gờ lên:

"Cạn ly!"(sao uống trà mà giống uống bia vậy =...=)

Bốn người cười rộ lên đầy vui vẻ... Sao lại phải hỏi hận, không bao giờ hỏi hận đâu!

Văn Dư lấy văn bản tài liệu, đưa cho Lưu Gia Văn

"Tài liệu này là ta sai người tra ra, nó liên quan tới dữ liệu của loại kỹ thuật GM mới nhất mà các quốc gia trên thế giới đã khám phá và phát triển ra, mấu chốt là bên trong ghi chép những nơi đang được thí nghiệm cùng với danh sách của những người phụ trách."

Mọi người nghe xong đều cảm thấy hưng phấn! Ra sức a! Có danh sách chuyên môn thì sẽ không phải lo bước khai triển! Chỉ cần có thể thông qua luận chứng cảm đến bất kỳ phòng thí nghiệm trọng điểm nào đề cử cũng có thể đồng thời tiến hành đàm phán với ngân hàng để giúp công ti.

"Cái này lấy được từ đâu!"

Lưu Gia Văn hưng phấn liền không ngừng hỏi

"Hỏi nhiều như vậy làm gì!"

A Tả trêu chọc nói.

Văn Dư nhìn họ cười, cái này liền xem như bắt đầu rồi sao? Cảm giác không tệ chút nào!

Nói chuyện thấy không có gì sai lệch, Văn Dư liền nói:

« Nếu không có việc gì thì trước hết chúng ta giải tán đi. Mọi người về công ty hết đi, dù sao giờ cũng là thời kỳ nhạy cảm, không ít người theo dõi chúng ta đâu. »

Lương Vận Hàm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, ung dung tỉnh dậy. Vừa rồi trong mơ thấy chính mình kiên quyết đuổi theo người đang chạy xe đạp nhưng dù như thế nào cũng không đuổi kịp, nàng nhìn không rõ người kia, chỉ nhớ bóng lưng đó có hơi gầy. Là Văn Dư? Hay là mối tình đầu của nàng với anh ấy? Nàng nhớ không rõ.

Nàng nằm trên giường nghe thấy phòng bếp có động tĩnh nhất định là Văn Dư đã trở về. Lương Vận Hàm đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn bốn giờ chiều. Văn Dư đi vào phòng nhìn thấy Lương Vận Hàm đang sừng sờ nhìn trần nhà, cô đi tới hôn vào mắt của Lương Vận Hàm.

« Đồ ăn giữa trưa mang tới tại sao em không ăn chút nào? Có chỗ nào không khỏe sao? »

Lương Vận Hàm chớp mắt một cái rồi nhìn chằm chằm vào Văn Dư, trong mắt Văn Dư lộ ra một cổ thương tiếc.

Nàng giơ tay lên vuốt ve mặt Văn Dư, đầu ngón tay đi qua mặt mày, mũi, bờ môi. Lương Vận Hàm hai tay ôm cổ Văn Dư hơi nhấc thân thể, chủ động hôn lên.

Nụ hôn này có hơi vội vàng giống như là muốn xác định việc gì đó, Văn Dư cảm thấy mọi cơ thể có chút đau. Lương Vận Hàm chủ động đưa lưỡi ra thăm dò vội vàng tìm lưỡi của Văn Dư sau khi tìm thấy liền dây dưa một hồi.

Trên tay Văn Dư có mùi cà rốt, cô dùng hai cánh tay ôm chặt Lương Vận Hàm mà đáp lại nàng. Chỉ mới một ngày không gặp mà cô đã nhớ nàng đến như vậy.

Vừa nãy khi vào nhà nhìn thấy thức ăn trên bàn chưa được đụng qua, Văn Dư nhũn mày đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Lương Vận Hàm đang ngủ. Cô đi đến bên cạnh giường thấy Lương Vận Hàm đang ngủ cũng không nở, lông mày nhũn chặt, lông mi thỉnh thoảng run rẩy. Văn Dư nhẹ nhàng nắm tay Lương Vận Hàm hôn lên lông mày đang nhũn lại, dần dần, Lương Vận Hàm từng giường mi tâm (cái này gg đại hiệp kiếm không thấy =.= thấy mỗi mỹ tâm hà), lâm sâu vào trong giấc mộng.

Bây giờ, Lương Vận Hàm vừa tỉnh lại, ánh mắt nhìn cô lộ ra một chút ủy khuất cùng bất an, Văn Dư nghĩ rằng nàng gặp ác mộng, cung chiều đem nàng ôm vào trong lòng ngực trấn an.

Lương Vận Hàm tựa ở trên ngực, trên người Văn Dư có mùi của cà rốt, cô chắc là đang làm đồ ăn a. Cái hương vị gia đình này khiến cho Lương Vận Hàm giờ đây an tâm hơn rất nhiều.

« Chị làm lớn tương canh (chắc là canh đậu tương hả c? =.=), còn có cả cơm nữa. Thế nhưng chị muốn ăn thịt mà chị lại không biết làm. Em sẽ làm cho chị chứ? »

Lương Vận Hàm nghe xong bỗng nhiên buồn bực nở nụ cười. Văn Dư không biết tại sao nàng lại cười, có hơi mờ mịt nhìn người trong lòng đang cười đến run người.

Lời nói của Văn Dư làm cho người ta liên tưởng tới một bức tranh: Văn Dư ở trong bếp đối với món thịt yêu thích lại không biết làm thế nào. Cô cầm điện thoại đi động nhìn đi nhìn lại cái thực đơn thể nhưng lại không biết bắt đầu từ bước nào. Cuối cùng uể oải từ bỏ đến phòng ngủ đánh thức nàng để nhờ nàng hỗ trợ.

Lương Vận Hàm ở trong lòng bỗng nhiên trầm tĩnh lại, nàng vén chăn đứng dậy, thuận tay đem tóc cuộn lại thành một bím tóc đơn giản.

Văn Dư rất thích động tác nàng buộc tóc, ngón tay linh hoạt, lộ ra cái cổ làm cho người khác suy tư. Cổ Lương Vận Hàm dài, đường cong uy mỹ. Văn Dư rất thích ôm nàng từ phía sau, hôn lên lỗ tai nàng, sau đó lưu luyến trên cổ nàng.

Nàng không để ý ánh mắt quyến luyến của Văn Dư đằng sau lưng mà trực tiếp đi đến bếp. Sau khi thanh tỉnh, nhớ lại hình ảnh trong cửa hàng vẫn giống như cái gai đâm trong lòng. Lương Vận Hàm có chút chán ghét bộ dạng này của mình, nàng cũng không hiểu vì sao mình luôn không bỏ xuống được. Mà Văn Dư, còn không biết việc nàng và Ngô Linh Nam chạm mặt, cái này khiến Lương Vận Hàm trong lòng có hơi sinh khí.

Một bên suy đoán, một bên thuyết phục mình tin nhiệm Văn Dư, đang xoắn xuýt bên trong, cắt thịt có hơi lệch, lập tức liền cắt vào tay máu chảy ồ ạt. Lương Vận Hàm sững sốt một chút, nhanh lấy ra khăn tay nhằm ngăn chặn vết thương, sau đó tiến phòng khách tìm băng gạc.

Văn Dư ở phòng khách nghe điện thoại, quay người trông thấy Lương Vận Hàm nắm ngón tay, nhúu mày tìm đồ. Nhìn kỹ mới phát hiện máu trên tay thấm vào khăn tay!

"Một lúc nữa ta gọi lại cho ngài, bên này có chút việc. Chào!"

Nói xong vứt điện thoại xuống, nhanh chạy tới cầm tay Lương Vận Hàm, tìm ra thuốc sát trùng cùng băng gạc. Nàng kéo Lương Vận Hàm đến ghế sa lon ngồi xuống, dùng bông y tế thấm thuốc sát trùng xử lý vết thương.

"Tại sao lại không cẩn thận như vậy a!"

Văn Dư trong mắt tràn đầy đau thương, nhưng Lương Vận Hàm nhìn ánh mắt đó lại thành trách cứ. Minh thái thật cắt trúng tay, Văn Dư cùng người kia chưa kịp nói chuyện xong đã phải tắt điện thoại rồi, cô muốn ăn thịt nàng cũng làm không được. . . Lương Vận Hàm lúc này cảm thấy mình như một gánh nặng, tâm tình càng thêm sa sút .

Thời điểm Lương Vận Hàm tâm tình không tốt biểu hiện liền bằng lãnh làm cho không người nào có thể tiếp cận. Văn Dư tưởng rằng mình nặng lời. Đúng thế, lần đầu cắt trúng tay lưu lại nhiều máu như vậy liền cảm thấy đau, nhất là nghề nghiệp của Lương Vận Hàm, đôi vết sẹo rất mất cảm, ngữ khí của mình còn gấp gáp như vậy, không phải là quá không quan tâm .

Nghĩ như vậy, Văn Dư trong lòng một trận đau lòng. Động tác trên tay gia tốc, băng bó xong, liền ôm chặt lấy Lương Vận Hàm. Dán mặt của nàng, cách tay hạ xuống khẽ vuốt cánh tay của nàng, an ủi.

Giờ phút này Lương Vận Hàm toàn thân có hơi cứng ngắc, cái ôm ấm áp của Văn Dư khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy giống như đã trải qua một thời gian rất rất dài. Ấm áp như vậy khiến cho người ta hoài niệm, chung quanh tất cả đều là khí tức trên người nàng. . . Trong nháy mắt, nước mắt chảy xuống.

Văn Dư cảm giác được hai hàng nước mắt của nàng, cô buông lỏng đôi chút thì đã thấy có người mặt đầy nước mắt. Văn Dư tranh thủ thời gian dụ dỗ nói:

"Có phải đau lắm không? Chị thật có lỗi a! Điều tại chị không tốt, không nên để em làm thật! Về sau chính chị học làm! Đừng khóc, chị thổi ngón tay cho em đỡ đau."

Lương Vận Hàm cũng không hiểu mình tại sao lại khóc, nhìn thấy đáng về Văn Dư kinh hoàng, nước mắt càng rơi xuống.

Văn Dư đau lòng lau nước mắt trên mặt nàng, nhưng càng lau càng nhiều. Văn Dư gần sát Lương Vận Hàm, không ngừng hôn đôi mắt Lương Vận Hàm, trên tay nhu hòa vuốt ve sau lưng Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm ôm lấy cổ Văn Dư, mặt vùi vào cổ nàng , mặc cho nước mắt chảy ngang. Rất nhanh, Văn Dư cũng cảm giác được chỗ cổ ẩm ướt lạnh lạnh.

"Bảo bối, đừng khóc, nếu đau em hãy cắn chị, có được hay không? Chị với em cùng đau một chỗ!"

Nghe Văn Dư gọi mình bảo bối, Lương Vận Hàm càng khổ sở hơn . Liền khóc một hồi lâu, Lương Vận Hàm cảm thấy mình khóc đến không còn khí lực , thút thút từ trong lòng Văn Dư đứng dậy, muốn đi rửa mặt.

Văn Dư sững sờ nhìn Lương Vận Hàm, phu nhân đây là làm sao? Nói khóc liền khóc , còn khóc thương tâm như vậy. Khóc xong lại thay đổi biểu hiện không muốn người khác tới gần, giống như vừa rồi người tựa vào trong lồng ngực của mình khóc lớn không phải nàng !

Lương Vận Hàm nhìn lại mình trong gương thấy mình đã khóc đến đôi mắt, cái mũi đều đỏ bừng, rất là ảo não. Làm sao lại không khống chế lại! Thật sự là mất mặt! Văn Dư nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái, tay mình bị đứt tại sao lại khóc thành bộ dạng này.

Kỳ thật Văn Dư cảm thấy bộ dạng này của Lương Vận Hàm đặc biệt đáng yêu, yếu điệu đến khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng muốn che chở. Ngày thường nàng quá cô đơn, lạnh nhạt, và hồ hững với tất cả mọi thứ, cho dù là ôn nhu, cũng vẫn luôn mang theo một loại khí chất đầy trang nghiêm. Khó được nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Văn Dư cảm thấy tâm can của chính mình như muốn tan chảy.

Rửa mặt xong đi ra, Văn Dư đã dọn xong cơm canh. Nàng lại như yêu rau xanh, vừa bắt gặp Lương Vận Hàm đi ra, liền chọn thời cơ, bước tới ôm lấy nàng,

"Tay còn đau phải không?"

Lương Vận Hàm lắc đầu, trong mắt có một chút xấu hổ, cũng có chút ủy khuất. Nhìn thấy vậy tâm Văn Dư lại nhũn ra. Nàng từ từ hôn chóp mũi Lương Vận Hàm, kéo nàng đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Bản thân cũng ngồi xuống, một tay nắm lấy tay Lương Vận Hàm, một tay thay nàng gấp thức ăn.

"Ăn nhiều một chút. Khóc lâu như vậy, cũng rất hao tổn thể lực!"

"Chị nói buổi trưa trở về, tại sao không có trở về?"

Văn Dư chớp mắt mấy cái, phu nhân nhà cô đây là oán cô nói không giữ lời à? Văn Dư cười để đùa xuống, rót chén nước cho Lương Vận Hàm, nhìn nàng uống hai ngụm, mới lên tiếng:

"Lúc đầu định trở về, Nhạc Linh Uyển gọi điện thoại, chị trở về còn chưa gặp nàng, có một số việc muốn làm. Liền hẹn nàng, Lưu Gia Vân, A Tả gặp mặt."

Lương Vận Hàm nghe xong, thì ra Văn Dư không cùng Ngô Linh Nam ăn cơm, là cùng Linh Uyển và mấy người kia, cảm thấy buồn lòng. Sau đó oán trách mình suy nghĩ lung tung nửa ngày.

Esley: Mọi người đọc vui vẻ, hiện Esley đang ở khác múi giờ với mọi người nên nhiều khi post hơi trễ, mọi người ráng chờ đọc nhé. Esley không drop truyện đúng lo nha, hiện Esley vẫn còn 10c chưa edit, ai có hứng thú vẫn có thể tham gia nha, :*

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Trong Cuộc Sống Không Phải Lúc Nào Cũng Thuận Buồm Xuôi Gió

Editor: Jane Trịnh

Lương Vận Hàm nhẹ nhàng ăn cơm từng chút một, Văn Dư thất thần. Lương Vận Hàm ăn phi thường tao nhã, để cho người ta nhìn thấy đã mê mẩn

Lương Vận Hàm dư quang thấy Văn Dư một mực đang nhìn mình đến ngẩn người. Lòng có chút bất an, cô thì thế nào?

Văn Dư để đùa xuống, Lương Vận Hàm ngẩng đầu nhìn cô

"Phu nhân, có thể nói cho chị biết lúc này làm sao lại khóc à?"

Nàng nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc không nói cho Văn Dư nghe sự tình buổi sáng, nhưng Văn Dư nhìn thấy bộ dạng xoắn xuýt của nàng, cô nhất định biết là có gì không đúng. Nhưng nàng nếu là không muốn nói, Văn Dư chắc chắn sẽ không hỏi ép.

Văn Dư muốn nói chuyện, chuông điện thoại liên vang lên, cô đứng dậy đi nhận điện thoại. Lương Vận Hàm ăn thêm vài ngụm, buông đũa, không ăn được nữa. Văn Dư tựa hồ trong điện thoại nói có việc, cô lập tức qua ngay, Lương Vận Hàm nhìn không được suy nghĩ đối phương có phải là Ngô Linh Nam hay không.

"Làm sao lại ăn ít như vậy?"

Văn Dư dẹp điện thoại đi lại bàn, từng ngụm từng ngụm ăn cơm, Lương Vận Hàm nhìn thấy bộ dáng ăn cơm của cô mới có chút ý cười, lúc ở nhà, Văn Dư ăn cơm luôn không chú ý hình tượng, luôn luôn ăn rất ngon. Lương Vận Hàm rất thích cùng cô ở nhà ăn cơm, cảm giác rất ấm áp

"Chị muốn ra ngoài?"

"Ừa, Lưu Gia Vân tìm chị."

Lương Vận Hàm gật gật đầu

"Ban đêm trở về muộn sao?"

"Khó nói, là sự tình nội bộ, chị phải đi xem xét tình hình."

Vừa dứt lời, điện thoại lại vang lên, lần này thật là Ngô Linh Nam

"Cô cũng nghe nói? Tôi lập tức đến công ty, cô ăn xong rồi tôi cũng được, gặp trên công ty, trên đường cẩn thận."

Dẹp điện thoại, lại điện cho Amy

"Một hồi Ngô Linh Nam cũng qua công ty, cô ấy chưa ăn cơm, giúp cô ấy mua phần cơm đi. Một hồi gặp."

Văn Dư đem bát đĩa thu thập đến phòng bếp, mới thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài. Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm TV, nhưng lại không biết nội dung đang nói gì, tâm tư đều đặt trên người Văn Dư

"Bên kia kết thúc chị liền trở về, đừng để tay đụng vào nước có biết không?"

Lương Vận Hàm thật thà gật gật đầu

"Chị trên đường cẩn thận."

"Được."

Tiếng đóng cửa vang lên, Văn Dư đi để lại căn phòng trống trải, cô đơn

Lương Vận Hàm đem mặt chôn ở đầu gối, loại cảm giác lo được lo mất thật hồng hét! Vừa nghĩ tới Văn Dư và Ngô Linh Nam lại cùng một chỗ, Lương Vận Hàm liền khó chịu trong lòng

Vẫn còn đang khó chịu, điện thoại lại tới

"Vận Hàm, Lưu tổng báo anh thông tri cho em ngày mai đến phòng họp 809, tiếp nhận câu hỏi của tổ điều tra."

Vẫn không tránh khỏi, Lương Vận Hàm cười khổ

"Ừa, mấy giờ a?"

"9 giờ 30 sáng"

"Ừa, em sẽ đúng giờ."

"Vận Hàm, anh cũng có tham gia, đừng lo lắng."

"Ừa, cảm ơn anh."

"Bất luận họ có hỏi gì, em cũng đừng giận."

"Tổ điều tra có ai, biết không?"

"6 người, anh và Lưu tổng, kiểm tra kỷ luật tổ trưởng Cao, tổ trưởng Vương cùng chủ quản bộ phận khách hàng Hướng tổng."

Lương Vận Hàm nhủ thầm, mấy người kia nàng đều không quen thuộc, xem ra là cố ý tránh đi người của Hứa tổng bên kia, an bài nhân viên đều không phải là người quen biết với Hứa tổng

"Ừa, tốt, cảm ơn anh, em sẽ khống chế cảm xúc."

"Vậy là tốt rồi, em chuẩn bị một chút đi."

"Ừa, ngày mai gặp."

Lúc Văn Dư trở về, Lương Vận Hàm đã ngủ. Cô nhẹ nhàng thu thập, sau đó tiến vào trong chăn, cẩn thận tránh không đụng trúng tay bị thương của Lương Vận Hàm, ôm chặt lấy nàng, ngủ một giấc đến hừng đông

Lương Vận Hàm sáng sớm tỉnh lại, cảm giác được Văn Dư ôm trong lòng. Văn Dư gần đây quá mệt mỏi, hô hấp đều mang tiếng ngáy, nàng hướng trong lòng cô nằm sát vào, Văn Dư theo thói quen ôm chặt hơn. Kỳ thật nàng cảm giác được Văn Dư rất không muốn xa rời mình, nàng thật không nên hoài nghi Văn Dư

Lương Vận Hàm cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nàng một chút cũng không muốn động, cứ nằm yên như vậy. Cái ôm áp này để cho nàng càng ngày càng mê luyến, chỉ cần vẫn còn cái ôm áp này, nàng cảm thấy hết thảy đều không quan trọng. Khó trách người ta nói hãm trong tình yêu sẽ mất đi bản thân

Văn Dư lúc tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai. Cô cầm lấy tờ ghi chép trên bàn, Lương Vận Hàm nói nàng đi công ty. Tối hôm qua trở về rất muộn, nhưng là cô nghĩ đến nàng có điểm không thích hợp, trong lòng lại một mực nhớ thương. Cô nguyên bản hôm nay muốn cùng Lương Vận Hàm tâm sự, xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Hiện tại nàng đã đi công ty, đành thôi vậy

Hạng mục bên kia của Lưu Gia Vân tiến triển đến kỳ hai, thì có thể đi đàm phán cùng Phương Tiến cùng hợp tác, nhưng tổng bộ đột nhiên phái thêm 2 người đến tham dự vào hạng mục nghiên cứu phát minh bên trong. Kỳ thật tổng bộ muốn khống chế bên này, tránh cho tự bành trướng thế lực

Văn Dư luôn phản cảm loại dùng người mà hoài nghi cách người ta làm này. Lưu Gia Vân đề nghị đã quyết định muốn làm, thì hạng mục GM hẳn là mau chóng đưa ra luận chứng. Ngô Linh Nam cũng nói, khoảng tiền kia sẽ tranh thủ đến được. Văn Dư quyết định đẩy nhanh tiến độ, nhưng là Cao tỷ làm

sao ăn nói bây giờ. Cô thật sự là phụ lòng kỳ vọng của nàng, nghĩ đến điểm này, cô liền thấy khó chịu. Gần đây, không biết vô tình hay cố ý Cao tỷ điện thoại cho cô ngày càng nhiều, chỉ là bất quá là hỏi thăm cô, dặn dò cô chú ý thân thể cùng sức khỏe

Hôm qua nhận được tin tức, công ty một tháng nữa sẽ tiến hành bỏ phiếu ứng cử, Văn Dư quyết định trong vòng một tháng phải giải quyết vấn đề luận chứng của hạng mục, địa điểm phòng thí nghiệm và khoản tiền đầu tư.... Sự tình mệt mỏi, nhưng chỉ cần sau lưng ôm lấy Lương Vận Hàm, nghe tiếng hít thở của nàng, ngửi mùi hương trên thân thể nàng, Văn Dư cảm thấy tất cả đều đáng giá. Cô là phần đầu vì tương lai của hai người

Kỳ thực Văn Dư không nguyện ý đem chuyện ứng cử ở công ty nói cho Lương Vận Hàm nghe, cô sợ nàng lo lắng, lại sợ nàng biết cô từ bỏ ứng cử mà mang tâm lý nặng nề. Lương Vận Hàm thành thực lại ấn tượng rất nhiều, khát vọng được yêu của nữ nhân, những cái này Văn Dư đều biết. Cho dù nàng luôn không nói, thế nhưng ánh mắt cùng hành động của nàng, Văn Dư đều cảm nhận được tình yêu của nàng dành cô. Chỉ là khi nội tâm nàng có mấy lời chịu đựng không nói, Văn Dư trong lòng cũng có chút khó chịu. Thế nhưng đây là Lương Vận Hàm, nàng luôn có thói quen cùng phương thức làm vừa nàng, cô chỉ đành tiếp nhận.

Lương Vận Hàm từ phòng họp đi ra, trực tiếp đón taxi từ Anh Hàng đến quán cà phê, Hứa Phóng Nhân từ buổi sáng chờ tới bây giờ

"Vận Hàm, thế nào?"

Vừa nhìn thấy nàng, Hứa Phóng Nhân liền vội vàng đứng lên, thay nàng kéo cái ghế, nàng cười với anh ta nói

"Chuyện cứ như vậy, không có gì quá phận."

Hứa Phóng Nhân gật gật đầu, anh cẩn thận quan sát biểu lộ trên mặt Lương Vận Hàm, muốn nhìn xem được một số tin tức, nhưng là Lương Vận Hàm che dấu quá tốt, Hứa Phóng Nhân nhìn đoán không ra.

"Hỏi Sùng Hân chút sự tình, liên qua tới anh tương đối ít."

"Ừa, chuyện của Sùng Hân em nói thế nào."

"Em nói đó Là Sùng Hân, chúng ta là bằng hữu, bạn rất thân."

Hứa Phóng Nhân gật gật đầu, anh biết Lương Vận Hàm trong chuyện này nhất định không dễ dàng, đám người kia nhất định gây ra không ít khó khăn

"Thật có lỗi a, thật không ngờ việc này khó giải quyết như thế."

"Không sao, anh có thể đem mình ra khỏi chuyện này cũng tốt, em cũng không cần đi giải thích."

Lương Vận Hàm hiểu việc này đối với Hứa Phóng Nhân tương đối khó, anh ta dù sao cũng bị liên lụy vào. Nếu như anh ta có động thái quá lớn, lại như là cùng mình có quan hệ "không bình thường". Bởi vậy cân đo so với kết quả Hứa Phóng Nhân càng ít dính vào càng tốt

Nhưng là nếu không có cách nào đè xuống chuyện này, tổ điều tra liền sẽ điều tra Lương Vận Hàm. Một khi mở ra điều tra, truyền đến Anh Hàng sẽ có đủ mọi loại phiên bản. Cái này đối với bản thân Lương Vận Hàm ảnh hưởng rất nghiêm trọng

Lương Vận Hàm bắt đầu dĩ nghĩ việc đã đến mức này, bước nào hay bước đó đi

"Anh đã động tay từ cấp trên, yên tâm, chuyện này sẽ không mở rộng xuống dưới."

Hứa Phóng Nhân lời thề son sắt nói.

Lương Vận Hàm cười cười

"Ừa, cảm ơn anh."

Hai người cùng không nói chuyện

"Có chuyện em muốn cùng anh thương lượng một chút."

Lương Vận Hàm suy nghĩ liên tục, quyết định nói cho Hứa Phóng Nhân quyết định của mình.

"Cái gì vậy?"

"Em muốn ở công ty tranh thủ cơ hội đi Đại Học U ở newzealand học tập, tương lai chuyển đi văn phòng an toàn."

Hứa Phóng Nhân hơi kinh ngạc nhìn Lương Vận Hàm

"Bởi vì sự tình lần này sao?"

Lương Vận Hàm lắc đầu

"Sớm đã có suy nghĩ như vậy, kỳ thực tính cách của em không quá thích hợp làm cái này, huống hồ làm tiếp mấy năm cũng phải cân nhắc đổi cương vị. Em đối với tâm lý học có hứng thú, hiện tại cũng đang đi học thêm cho chuyên nghiệp."

"Em hiện tại cân nhắc cương vị, không phải quá sớm đi, ít nhất em cũng còn làm được mười mấy năm a."

"Mười mấy năm sau thì sao đây?"

"Có lẽ khi đó em đã thăng đến chức vị nào đó a."

"Có lẽ a. Nhưng sự tình hôm nay cũng có thể tái diễn."

"Em là vì Văn Dư đi."

Hứa Phóng Nhân rất rõ ràng Lương Vận Hàm sẽ không vì chuyện này và tương lai quyết định không muốn bay. Quả nhiên có nguyên nhân khác, mà nguyên nhân kia là quyết định tất cả. Anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là Văn Dư

Lương Vận Hàm im lặng không nói chuyện

"Em tạm thời đừng nghĩ trước nhiều như vậy, tổ điều tra cũng là làm theo phép. Chuyện còn lại anh sẽ xử lý, đã đem cấp dưới của anh đến hỏi chuyện, nếu không có kết quả, anh cũng sẽ không đồng ý. Em làm việc cho tốt, những chuyện này từ giờ không cần nghĩ."

Hứa Phóng Nhân nghiêm túc nói

Với anh việc Lương Vận Hàm không muốn tiếp tục bay có chút ngoài ý muốn, nhưng lại là trong dự liệu của anh. Lấy năng lực cùng trình độ của Lương Vận Hàm, hoàn toàn chính xác nàng sẽ không cam tâm chỉ làm một tiếp viên trưởng, cấp dưới ưu tú như vậy muốn rời khỏi, bắt luận từ góc độ công hay tư, Hứa Phóng Nhân trong lòng cũng có chút mất mát

Lương Vận Hàm không tiếp tục vấn đề này, có một số việc đến điểm thì nên dừng.

"Mấy ngày nay điện thoại nên mở, để anh có thể tùy thời tìm em."

Hứa Phóng Nhân nói ra

"Được."

"Ừa, trước hết cứ như vậy, anh sẽ hẹn em sau."

Hai người một trước một sau rời khỏi quán cà phê, Lương Vận Hàm từ chối Hứa Phóng Nhân, một mình đi về nhà. Vừa rồi bị tổ điều tra hỏi, tinh thần mười phần sa sút, chất vấn như vậy Lương Vận Hàm cảm thấy ủy khuất, lòng tự trọng của nàng rất cao, suýt nữa không khống chế được giận dữ bỏ đi. Nhưng là chị Fanny một mực thay nàng nói chuyện, cũng không ngừng ra dấu nàng hãy bình tĩnh, Lương Vận Hàm mới dề xuống tất cả cảm xúc, nhưng nàng lạnh lùng trả lời làm cho người bên cạnh Lưu tổng cũng không nhịn được.

Tâm tình như vậy kéo dài vài ngày, Văn Dư bởi vì luận chứng của hạng mục nên cùng chuyên gia nói chuyện, mỗi ngày đi sớm về khuya. Lúc cô trở về thường thì nàng đã ngủ, chờ cô bữa sáng tỉnh lại, nàng cũng đã đi. Hai người thật vất vả mới ăn cùng bữa cơm, lại vì Lương Vận Hàm tâm tình không tốt hay điện thoại của Văn Dư liên tục vang lên làm cho bầu không khí thêm khẩn trương.

Văn Dư có chút buồn bực, Lương Vận Hàm từ hôm khóc đến bây giờ, cả người đều thay đổi có chút thanh tĩnh. Cảm xúc không cao, Văn Dư ngẫu nhiên đùa với nàng, nàng cũng chỉ mỉm cười ứng phó một chút. Hạng mục mới đã tìm được chuyên gia thích hợp, mà hạng mục này đưa ra luận chứng rất khó khăn, Văn Dư bận bịu suốt đầu mả trán, cô đã hai ngày không về nhà. Lúc cùng Lương Vận Hàm gọi điện nói chuyện, ngữ khí của nàng nhàn nhạt

Văn Dư đến cùng không biết Lương Vận Hàm làm sao như vậy, cô hiện tại không có dư thừa tinh lực để mà suy nghĩ việc này. Nhưng Văn Dư sẽ không thờ ơ nhìn sự tình phát sinh như vậy, cô gọi điện cho Fanny, cô ấy cũng không nói gì thêm. Nhưng là ngữ khí rõ ràng có vấn đề, thế là Văn Dư gọi điện cho một người bạn khác ở Anh Hằng.

Esley: Esley tới giờ ngủ ồi, hẹn gặp lại mọi người ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 58

"Alo, Kỳ, là em Văn Dư."

"Đã lâu không có liên hệ, học muội."

"Ừm, gần đây tốt chứ?"

"Không cần nói những lời khách sáo, có chuyện gì nói thẳng được rồi."

Trầm Thiên Kỳ là học viên không quân của học viện quân đội, cao hơn Văn Dư hai lớp, hai người là quen biết trong cuộc thi biện luận toàn thành phố. Trầm Thiên Kỳ ngày đó bối vì đến trễ, lại quên mang thẻ ra vào, bảo vệ nói thẻ nào cũng không cho vào, Văn Dư đứng lúc ra ngoài gọi điện thoại cho Tiêu, trông thấy Trầm Thiên Kỳ cùng bảo vệ tranh chấp, nên đi qua giải vây.

Hai người mặc dù không gặp nhau trên khán đài, nhưng đều âm thầm quan sát đối phương biện luận. Thi biện luận kết thúc, Trầm Thiên Kỳ có ý đi tìm Văn Dư, không phải ý gì khác, đơn giản vì thường thức

Văn Dư lúc đầu cũng rất phòng bị, về sau Trầm Thiên Kỳ nói rõ, cô mới có thể thoải mái hơn. Văn Dư đối với tình cảm mặc dù khó khăn, nhưng là bạn thân cũng rất nguyện ý kết giao

Sau khi tốt nghiệp Trầm Thiên Kỳ được người nhà lo liệu vào Anh Hàng, là nhân tài phi công kiệt xuất của Anh Hàng, tính cách thẳng thắn, làm người phúc hậu, tại Anh Hàng mọi việc đều thuận lợi. Văn Dư hiểu rõ Anh Hàng, rất nhiều điều là do anh ta nói

Không ai biết quan hệ của Văn Dư và Trầm Thiên Kỳ, cô cảm thấy mình rất thích hợp làm gián điệp tình báo.

"Anh đánh giá một chút Hứa Phóng Nhân."

"Tuổi trẻ tài cao, bắt quá đạo gần đây gặp chút phiền toái, nhưng cũng không quan trọng."

"Phiền toái gì?"

"Em có vẻ rất hứng thú về anh ta?"

"Có chút muốn đàm đạo về anh ta."

"Há, anh ta cùng mỹ nữ truyền đến chuyện xấu."

Văn Dư nhíu mày

"Ài?"

"Lương Vận Hàm, Anh Hàng đệ nhất mỹ nữ, hoàn toàn xứng danh."

"A. Cô ấy cùng Hứa Phóng Nhân có chuyện xấu?"

"Hình như hai người còn bị báo cáo. Cụ thể tin tức cũng không rõ lắm, dù sao Hứa tổng bên này đã làm rất nhiều việc để ép chuyện này xuống, anh ta danh tiếng làm người cũng không tệ, là thế hệ quản lý số một số hai bên trong Anh Hàng."

Văn Dư lúc này nói không ra được cảm giác chán! Thời gian trước cô ở party sinh nhật Lương Vận Hàm biểu diễn, hiện tại nàng lại cùng Hứa Phóng Nhân làm ra chuyện xấu, còn bị người khác báo cáo.

"Alo, Văn Dư thế nào?"

"Tin tức này của anh chính xác không?"

"Anh mới huấn luyện từ Australia trở về, hôm qua cùng bằng hữu ăn cơm nghe nói."

"A."

"Chuyện xấu của người ta quan hệ gì với em?"

"Là bạn bè đương nhiên muốn biết được nhiều phương diện rồi."

"Ừm, Lương Vận Hàm tại Anh Hàng là không tệ, cô gái này tuy có hơi lạnh lùng một chút. Lần này đại khái đắc tội người nào đi, bắt quá cũng không dễ nói, nữ nhân xinh đẹp có nhiều chuyện xấu, huống chi tin đồn về họ đã có từ lâu."

"Hứa tổng còn cùng người khác có chuyện xấu?"

"Người khác? Không nghe nói, hai người này chính là trai tài gái sắc, mà nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, đồn đại nhiều năm như vậy, coi như cùng một chỗ cũng là chuyện tốt đi."

"Anh làm gì mà bà tám như vậy? Mặc mớ gì tới anh? Cần gì anh đánh giá? Anh cùng mọi người cũng muốn yên ương phối bừa bãi sao?"

"Em nổi nóng cái gì? Em là để ý Hứa Phóng Nhân đi."

Trầm Thiên Kỳ bưng tỉnh đại ngộ

"Em nhìn trúng anh được chưa!!!!"

.....

Văn Dư giờ phút này phi thường phiền muộn! Coi như cô biết quan hệ của Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân không tệ, nhưng là từ miệng người khác nói người yêu của mình cùng người đàn ông khác truyền ra chuyện xấu, trong lòng nhất thời chua xót! Lúc này xem như cô biết được tư vị của Vận Hàm khi nhìn thấy cô cùng Ngô Linh Nam trên tạp chí.

Văn Dư không nguyện ý tin tưởng những sự tình kia, cô yêu Lương Vận Hàm, yêu khăng khăng một mực, cho nên cô không muốn hao tâm trí lực đi nghi kỵ, Lương Vận Hàm không nói cho cô nghe trong công tác gặp khó khăn, Văn Dư cũng không thấy kỳ quái. Nàng vốn là người có năng lực kiệt xuất, đối với sự tình của mình đều sắp xếp ngăn nắp rõ ràng.

Bình thường trong sinh hoạt Văn Dư sẽ cho Lương Vận Hàm một số ý kiến, nhưng vền vẹn chỉ là đề nghị. Cô sẽ không áp đặt suy nghĩ của mình vào nàng. Cho dù là áp đặt, nàng cũng sẽ không tiếp nhận, cũng may cả hai rất tôn trọng nhau, độc lập trong cá tính cùng thói quen, bởi vậy phương diện này luôn rất hài hòa.

Thế nhưng, sự thuyết phục này của cô vài ngày sau liền mất hiệu lực

Trưa hôm nay, Văn Dư cùng khách hàng ăn cơm vừa xong nên hàn huyên vài câu, Văn Dư chợt thấy Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân ngồi đối diện nhau ở nhà hàng bên cạnh.

Văn Dư nhìn lướt qua, bên kia chỉ có hai người, mà Hứa Phóng Nhân đang đem thịt trên bàn cắt gọn, sau đó đưa cho Lương Vận Hàm. Văn Dư hí mắt lại, cô cảm thấy nhịp tim rất nhanh, huyết dịch không ngừng dâng lên

"Văn tổng?"

Khách hàng đối diện tựa hồ phát hiện Văn Dư thất thần, kêu

"Hả, thật không có ý tứ! Vừa vặn như nhìn thấy người quen."

"Vậy ngài trước bận bịu đi?"

"Không, không, chúng ta nên cùng đi, công ty còn công việc."

Nói xong, mấy người cùng đi ra, Văn Dư đi ở giữa mọi người, nên Lương Vận Hàm không nhìn thấy, nhưng Văn Dư lại nhìn nàng không chớp mắt, sau đó trực tiếp rời đi

Xe chạy thẳng đến công ty rồi dừng lại, Văn Dư nắm chặt hai tay trong suốt chặng đường không hề buông lỏng. A Thành từ kính chiếu hậu nhìn xuống băng ghế sau, trên đường đi Văn Dư không nói chuyện. Nhiều năm ẩn ý, A Thành biết được Văn Dư nhất định có chuyện gì nên tâm tình cô rất tồi tệ.

"Văn tổng, đến rồi."

Văn Dư không nói gì

Tại cửa hàng sau khi đưa khách đi, Văn Dư vừa lên xe liền đánh điện thoại cho Lương Vận Hàm

"Phu nhân, đang ở đâu?"

"Đang dùng cơm"

"Cùng Sùng Hân?"

"..... ừm"

"Buổi chiều em làm gì?"

"Một hồi đi dạo phố, có chuyện gì thế?"

"Hả, không có việc gì, chị ban đêm có bữa tiệc, muộn mới trở về, muốn cùng em nói một tiếng."

"Ừm em biết rồi."

"Vậy chị cúp đây. A đứng, suýt nữa quên mất, lần trước Sùng Hân nói món đồ kia chị đã nhờ người từ nước ngoài mang về, em đem điện thoại cho em

ấy, chị nói với em ấy."

"... Sùng Hân đi phòng rửa tay, trở lại em sẽ nói cho em ấy biết."

"Cũng được, em nói cùng em ấy hôm nào có rảnh cùng nhau ăn cơm, chị lấy cho em ấy."

"Được."

"VẬY CỨ NHƯ THẾ."

"Vâng."

Văn Dư vừa cúp điện thoại, ngăn người, Lương Vận Hàm vậy mà lại lừa gạt cô! Lừa gạt là từ huyết của Văn Dư trong chuyện tình yêu, cô không cho phép mình gạt người, càng không cho người gạt mình. Thế nhưng cô không rõ tại sao Lương Vận Hàm phải lừa gạt cô, chuyện xấu của hai người ở Anh Hằng ai cũng đồn đại, hai người còn mới bị báo cáo... hiện tại hai người lại cùng ở trong nhà hàng, Hứa Phóng Nhân thay nàng cắt thịt, đó là chuyện bạn trai nên làm, mà Lương Vận Hàm cũng vui vẻ tiếp nhận.

Trên đường đi, trong đầu Văn Dư không ngừng lặp đi lặp lại, tại sao nàng phải lừa cô?

Tới nơi xe dừng lại, A Thành gọi Văn Dư, cô đã không bình tĩnh nổi. Cô cảm vấn đề này trong đầu xuất hiện một lần, tâm liền đau nhói thêm một lần

Văn Dư không dám đi giả thuyết một vài khả năng, hiện tại cô không có dũng khí. Tựa hồ khổ sở mà Tiểu mang cho cô lại một lần nữa xuất hiện, nhưng lần này, cường độ đau đớn tăng lên gấp bội phần

Là bởi vì áp lực sao? Ngày đó nghe thấy Lương Vận Hàm cùng bà Lương nói điện thoại, ông bà Lương có từng nhắc khéo giục mau chóng cân nhắc chuyện chung thân đại sự. Lương Vận Hàm trong điện thoại mặc dù không đáp ứng, nhưng nghe ra được nàng có chút trốn tránh. Văn Dư lúc ấy cho là nàng khó xử, hiện tại cô đang hoài nghi, nàng lúc ấy có phải hay không là né tránh cô, sợ cô nghe được cái gì. Cảm xúc gần đây của nàng rõ ràng không tốt, Văn Dư bên này bận bịu, khó có ngày trở về nhà sớm, ban đêm muốn thân cận một chút đều bị Lương Vận Hàm cự tuyệt...

Văn Dư không còn dám nhớ lại, bây giờ nghĩ cái gì đều thấy không thích hợp, Vận Hàm là chán tình cảm của mình sao? Nghĩ đến khả năng này, tâm đột nhiên tê rần, Văn Dư một tay đỡ lấy lồng ngực.

A Thành một mực yên lặng chú ý Văn Dư, phát hiện cô có điểm không thích hợp, lập tức quay đầu lo lắng nói

"Văn tổng, có phải hay không có chỗ nào không thoải mái?"

Văn Dư kịch liệt đè lồng ngực lại, mồ hôi lạnh nháy mắt chảy xuống. Cô nhắm mắt lại, qua một hồi lâu, sau đó lắc đầu

A Thành lấy điện thoại lập tức gọi cho Amy, thông báo cho nàng tình hình của Văn Dư. Để cho nàng lập tức xuống lầu, cùng đi bệnh viện. Văn Dư không có ngăn lại, cô cảm thấy mình không có khí lực nói chuyện, cũng không muốn nói chuyện. Rất nhanh Amy chạy đến, vội vàng lên xe, sau đó gấp gấp đi bệnh viện.

"A Thành, tôi không sao."

"Nếu không có việc gì, che ngực làm gì. Kiểm tra một chút cũng tốt, đây không phải chuyện đùa!"

Văn Dư không có cách nào giải thích, cô lúc này xác thực toàn thân bất lực.

Sau khi kiểm tra một loạt, Văn Dư được an bài nằm ở phòng bệnh tốt nhất chờ kết quả. Cô nằm ở trên giường, đôi mắt xa xăm nhìn qua cửa sổ, trên mặt bàn gần cửa sổ có trang trí con chim cánh cụt phun sương, miệng không ngừng phun ra hơi nước

A Thành thấy dáng vẻ Văn Dư đặc biệt hoang mang, rõ ràng trước đó đều thật tốt, sau khi lên xe trả lời điện thoại của Lương tiểu thư, cúp điện thoại xong liền không nói một lời, chẳng lẽ cuộc điện thoại kia có vấn đề gì xảy ra sao?

A Thành đem ý nghĩ của mình nói cho Amy nghe, Amy không nói gì, nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn quyết định không gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm. Nhìn dáng vẻ Văn Dư, hẳn là cùng Lương Vận Hàm xảy ra vấn đề, chuyện tình cảm rất sợ người nhúng tay vào, nếu không chuyện tốt lại thành chuyện xấu

Tiếng gõ cửa vang lên, A Thành đi mở cửa, người tới lại là Ngô Linh Nam

"Văn Dư thế nào?"

"Vẫn đang đợi kết quả kiểm tra. Ngô tổng làm sao mà biết được?"

"Người kiểm tra cho cô ấy là anh họ tôi."

....

Ngô Linh Nam đi tới trước giường của Văn Dư, Văn Dư nhìn nàng, vừa rồi nàng cùng A Thành nói chuyện, cô đều nghe được, thật là gian xảo mà.

"Không có việc gì, vừa rồi đột nhiên có chút không thoải mái, A Thanh lo lắng nên lôi kéo tôi đi kiểm tra."

Ngô Linh Nam nhìn Văn Dư, có gì đó khác thường! Ánh mắt Văn Dư giờ phút này là một màu đen u ám, như một đầm nước lầy, không có chút sinh khí. Ngày thường Văn Dư trầm mặc, ánh mắt lộ ra hào quang không nói được, còn bây giờ, Ngô Linh Nam nhìn một chút liền phát hiện điểm khác biệt.

"Vì sao không thoải mái?"

"Đại khái gần đây tương đối mệt mỏi."

"Chắc không phải là tập đoàn bên kia xảy ra chuyện gì?"

"Không phải, đừng lo lắng."

Ngô Linh Nam nghĩ một hồi nói

"Khoản tiền kia bởi vì gửi từ nước ngoài về, đã làm thủ tục, đang trong quá trình xử lý, cô đừng có gấp."

"Tôi không có gấp. Linh Nam cảm ơn cô, không cần lo lắng."

Ngô Linh Nam khẳng định là có chuyện gì xảy ra, nếu không Văn Dư sẽ không một nhọc đến phải nằm viện, nàng vừa rồi có cùng anh họ nói điện thoại, nói Văn Dư đến bệnh viện xem bệnh, nàng và anh họ đã chơi cùng từ nhỏ đến lớn, cả hai cùng đi Mỹ du học, trước đó không lâu anh họ trở về, liền vào làm trong bệnh viện này.

Anh ta có biết một số sự tình liên quan đến Văn Dư, Năm đó Ngô Linh Nam ở đại học Y hoàn thành khóa học sinh trao đổi liền trở về Mỹ, giống như thay đổi thành người khác, về sau mới biết được là cùng Văn Dư có quan hệ. Trước đó không lâu, anh ta còn chứng kiến cả hai cùng lên tạp chí, cho nên tin tức hôm nay của Văn Dư, anh ta lập tức thông báo cho Ngô Linh Nam

"Bởi vì sự tình luận chứng của hạng mục mới?"

"Không, đừng lo lắng được chứ?"

"Mấy ngày trước tôi còn muốn nói cho cô biết, em họ tôi trở về, cậu ấy ở nước ngoài chuyên nghiên cứu không khí tinh hóa, cũng có chút danh tiếng, tôi muốn cùng cậu ta thương lượng, tốt nhất là kêu cậu ta giúp cô làm luận chứng."

Văn Dư hiện tại không có tâm tình nghĩ tới làm việc, đương nhiên, tâm tình gì cô cũng không có. Cảnh tượng ở nhà hàng kia như thước phim chậm, không ngừng xuất hiện trong đầu cô. Cát thịt gọn gàng, Lương Vận Hàm vui vẻ tiếp nhận, thần sắc trên mặt Hứa Phóng Nhân... Văn Dư đột nhiên hối hận buổi trưa chọn nhà hàng đó tiếp khách!

Vừa nghĩ tới Lương Vận Hàm lừa gạt cô, Văn Dư khó chịu nhắm mắt lại. Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho Văn Dư có chút chóng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 59

Tiếng gõ cửa truyền đến, là bác sĩ đến đưa kết quả

"Anh, thế nào?"

Vừa nhìn thấy anh họ, Ngô Linh Nam là người đi qua chào đón, anh ấy cười nói

"Không có việc gì, ngoài trừ thiếu chút máu, ngoài ra tất cả đều bình thường."

A Thành cùng Any cảm ơn bác sĩ

"Không cần khách khí, em họ tôi cùng Văn tổng quan hệ rất xấu xa, nên tôi đã sớm nghe danh Văn tổng."

Anh ấy vừa cười vừa nói

Ngô Linh Nam trừng mắt anh ấy, Văn Dư cũng mỉm cười trả lời

"Cám ơn anh."

"Không cần khách khí, nghỉ ngơi cho tốt. Nếu không ở lại theo dõi một đêm đi."

Ngô Linh Nam đẩy anh ta

"Ra ngoài, ra ngoài. Thật đáng ghét, ai nguyện ý ở lại nơi này!"

Lại dằn dò vài câu, anh ta ra ngoài. Văn Dư nói với mọi người

"Tôi có chút mệt mỏi, muốn ngủ một chút. Mọi người về trước đi, để xe lại cho tôi."

"Cô thật là muốn ở lại chỗ này ngủ?"

Ngô Linh Nam kinh ngạc hỏi

"Đúng vậy đó. Hay tôi đưa ngài về đi?"

A Thành nói

"Không cần, tôi nghỉ một chút, sau đó về công ty."

Văn Dư nói xong cũng nhắm mắt lại, mọi người đứng một hồi, cũng cùng nhau ra về.

Tiếng đóng cửa truyền đến, Văn Dư liền mở mắt, sao có thể ngủ đây...

Lương Vận Hàm buổi chiều liền sớm về nhà, sự việc cuối cùng cũng kết thúc. Tổ điều tra đưa ra kết luận----- không có bằng chứng cụ thể, thế là Lương Vận Hàm được khôi phục chức vụ.

Hứa Phóng Nhân nói Lương Vận Hàm hẳn là phải mời anh ta ăn cơm, bởi vì chuyện gần đây nên anh ta gầy đi, Lương Vận Hàm cười đáp ứng

Lương Vận Hàm chọn một nhà hàng món Tây tương đối tốt, Hứa Phóng Nhân cũng giống nàng chọn bò bít tết. Trước khi ăn, Hứa Phóng Nhân muốn đánh cược, hai người sẽ cùng đoán người kế tiếp vào nhà hàng là nam hay nữ, ai thua phải cắt bò bít tết cho bên thắng

Lương Vận Hàm tùy ý chọn nam, Hứa Phóng Nhân chọn nữ, khi một vị khách nam trung niên dưới sự chỉ dẫn của nhân viên ngồi vào bàn bên cạnh. Lương Vận Hàm mắt chứa ý cười nhìn về phía Hứa Phóng Nhân, anh ta nhún vai, có chơi có chịu, chủ động giúp Lương Vận Hàm cắt bò bít tết, mà đây cũng chính là cảnh tượng mà Văn Dư vô tình bắt gặp.

Đoạn thời gian gần đây, Lương Vận Hàm bởi vì áp lực công việc, trước đó bị chuyện của Văn Dư cùng Ngô Linh Nam kích thích, cảm xúc vẫn luôn không tốt. Mà dạo gần đây việc khiến Lương Vận Hàm đặc biệt dè dặt nhiều nhất chính là Văn Dư không thường xuyên về nhà nữa, nếu ở nhà cũng nhận điện thoại rất nhiều, mà nhiều nhất lại là Ngô Linh Nam.

Kỳ thật cũng không thể trách Văn Dư, một mình lập nghiệp, tài chính rất quan trọng. Những ngày này mọi người tập trung tìm chuyên gia đưa ra luận chứng cho hạng mục mới, còn lại chính là chờ đợi tài chính. Thế nhưng mấy cái này, Văn Dư lại không giải thích cho nàng nghe. Cùng với một màn kia ở khu mua sắm, Lương Vận Hàm hiện tại như chim sợ cành gãy, chỉ cần lúc Văn Dư ở nhà mà chuông điện thoại vang lên, nàng liền bắt đầu bực bội.

Mà Lương Vận Hàm sợ ở nhà một mình sẽ suy nghĩ rồi ngờ vực Văn Dư, nên đã trốn đến ở cùng Sùng Hân hai ngày liền. Trong khoảng thời gian này, nàng bị công ty tra tấn, bị Văn Dư tra tấn, nên nàng mới trốn tránh như vậy

Nhưng chỉ cần nhìn thấy Văn Dư bận rộn suốt ngày, thân thể càng ngày càng gầy, Lương Vận Hàm liền đau lòng. Nàng muốn làm gì đó bồi bổ cho cô, nhưng trong lòng có khuất mắt nên cái gì cũng không làm.

Cũng may vấn đề công việc đã được giải quyết, Lương Vận Hàm rốt cục có thể thở phào, chỉ ít sinh hoạt của nàng không bị toàn bộ mây đen che khuất, còn có chút ánh sáng nhỏ nhoi. Thế là sau khi cùng Hứa Phóng Nhân ăn cơm xong, cảm ơn anh ta, sau đó liền về nhà. Nàng muốn bữa tối sẽ bồi Văn Dư, dù sao gần đây nàng cũng lạnh nhạt với cô rất nhiều.

Nhưng mà thời điểm Văn Dư gọi về nói đêm nay cô không về, trong lòng Lương Vận Hàm bỗng nhiên tâm thần bất an. Lần này rõ ràng không phải bởi vì sự tình vắng vẻ cô trước đó, Lương Vận Hàm lo lắng, tựa hồ có sự tình gì đó phát sinh.

Buổi chiều Văn Dư gọi điện hỏi nàng đang làm gì, Lương Vận Hàm cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, nhưng là sợ Văn Dư nghĩ nhiều, liền che dấu sự việc cùng Hứa Phóng Nhân ăn cơm. Kỳ thực lời nói dối vừa ra khỏi miệng, nàng liền thấy hối hận. Nàng thật sự không rõ tại sao mình phải nói dối? Nếu quay trở lại, nàng tuyệt đối không dối lừa cô, bởi vì không cần thiết. Thế nhưng nàng không biết có phải hay không từ lúc thấy Văn Dư cùng Ngô Linh Nam ở khu mua sắm, trong tiềm thức đã cảm thấy lo lắng, nên hẳn là tránh cho người yêu mình lo lắng, từ đó liền lựa chọn né tránh.

Trong điện thoại ngữ khí Văn Dư không có gì đặc biệt, nhưng Lương Vận Hàm mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp. Kể từ khi ở cùng Văn Dư, thời gian cô không ở nhà là cực kỳ ít. Từ lúc nàng lừa gạt cô, Văn Dư nói ban đêm không trở về, cái này khiến Lương Vận Hàm đặc biệt khó chịu.

Tự tránh có, lo lắng có, tâm thần bất định, hoài nghi cũng có. Nàng biết mình không nên cứ nhớ đến sự kiện kia không buông bỏ, không nên bởi vì sợ mà

lặng tránh cùng Văn Dư nói chuyện rõ ràng, càng không nên vì sự việc không xác định mà ngờ vực cô. Nhưng một khi đã lún sâu vào vượt thẳm tình yêu, con người ta không có cách nào dùng lý luận của tâm lý học để có thể thuyết phục bản thân mình thôi nghĩ về một điều gì đó, chỉ có thể một lần rồi một lần rồi rầm trong tình yêu và cảm xúc của chính mình.

Ngay tại lúc nàng muốn gọi điện hỏi cô, Nhạc Linh Uyển gọi tới

"Văn Hàm, cậu biết sự tình Văn Dư đi bệnh viện không?"

Lương Văn Hàm nghe xong liền choáng váng, Văn Dư làm sao lại đi bệnh viện?

"Không biết, chuyện gì đã xảy ra?"

"Tớ buổi chiều đi văn phòng tìm Văn Dư nhưng không thấy, đến lúc tan tầm, Ngô Linh Nam đến còn mang thuốc bỏ cho Văn Dư, tớ mới biết Văn Dư đi bệnh viện. Bất quá cậu yên tâm, đã không có việc gì, người kiểm tra cho Văn Dư là anh họ Ngô Linh Nam."

Lương Văn Hàm thật không biết còn cái gì có thể nói, Văn Dư đi bệnh viện, nàng vậy mà không biết, còn phải người khác thông báo cho! Người yêu như nàng còn không biết, Ngô Linh Nam lại ngay cả thuốc bỏ cũng chuẩn bị xong, Lương Văn Hàm đột nhiên phần nộ, nàng tức giận thừa nhận mình là người bất cần! Nội tâm nàng bắt đầu oán trách Văn Dư, cảm thấy ủy khuất, nàng muốn trừng phạt Văn Dư! Nhưng nàng đã quên buổi trưa mình cũng lừa gạt giấu diếm Văn Dư.

Lương Văn Hàm liền lập tức gọi điện cho Văn Dư

"Chị ở đâu?"

"Ở văn phòng, có chuyện gì sao?"

"Chị...hôm nay đi bệnh viện?"

"..... A, ai nói em nghe?"

"Đúng vậy phải không?"

"Ừm, là A Thành chuyện bé xé ra to, nên kéo chị đi kiểm tra một hồi, kết quả ngoại trừ thiếu chút máu, còn lại không có gì."

"Vi sao không báo cho em biết?"

Văn Dư nghe điện thoại, nghe câu đầu tiên cô liền biết Lương Văn Hàm tức giận, nhưng cô không biết giải thích như thế nào. Chẳng lẽ nói do em lừa chị, nên tìm chị đau tội cùng, lại bị hiểu lầm là bệnh tim nên bị kéo đi bệnh viện kiểm tra? Không được .

"Sợ em lo lắng, dù sao cũng không có việc gì."

"Vậy chị vì sao lại nói cho Ngô Linh Nam biết?"

Văn Dư nghe những lời này liền có chút giận, điên rồi. Một nhẩn lại nhẩn, Văn Dư vẫn là nhịn không được

"Em cùng Sùng Hân ra ngoài dạo phố, chị không muốn em mất hứng, không muốn quấy rầy em, cho nên chị không nói. Bác sĩ kiểm tra cho chị trùng hợp là anh họ của Linh Nam, là anh ta báo cho Linh Nam."

Cái gì trái Linh Nam, phải Linh Nam, thân mật như vậy.

"Dạo phố so với chị quan trọng sao? Có phải chị làm gì cũng không cần báo cho em phải không? Em chỉ có thể chờ đợi được thông báo. Hoặc là từ trong miệng người người khác nghe được việc của chị!"

Văn Dư dùng tay đỡ lấy trán, cô đang kiểm tra báo cáo hạng mục của Lưu Gia Vân, xem xét tiến triển mới nhất, Lương Văn Hàm điện thoại tới cô đã muốn nổi giận, lại cảm thấy khó chịu. Cãi nhau a! Đây là cãi nhau a! Hai người ở bên nhau cho đến hiện tại, đây là lần đầu tiên cãi nhau. Nhưng mà, cô một mực sợ cãi nhau, Lương Văn Hàm sẽ quả quyết muốn rời khỏi cô. Đã từng cùng Tiêu cãi nhau vô số lần, mỗi lần cô đều thương tích đầy mình. Cuối cùng Tiêu lựa chọn con đường của nàng, lần này chẳng lẽ lại tiếp diễn quá khứ?

Văn Dư bóp lấy trán, cố gắng khắc chế, nhiều lần nói với chính mình không được nói, không được ảm ỉ. Tiếng hít thở nặng nề truyền qua điện thoại đến tai Lương Văn Hàm, nàng bỗng nhiên hối hận. Nàng đây là đang làm gì? Rõ ràng nàng lừa gạt Văn Dư nói cùng Sùng Hân dạo phố, Văn Dư sợ nàng lo lắng nên không nói, đây là điều bình thường. Nàng làm sao lại trách cô, còn nói những lời kia chọc giận cô? Đây là nàng sao, nàng luôn luôn kinh thường người tranh giành tình yêu, lời nói hùng hồ dọa người như thế thật sự do nàng nói ra sao? Văn Dư bên kia hiển nhiên tức giận, nghĩ đến sự tình buổi chiều, Lương Văn Hàm đột nhiên chột dạ. Nàng đang do dự muốn xin lỗi cô, Văn Dư bên kia mở miệng

"Chị đang làm việc, em ban đêm ăn chút gì đó, đừng để bị đói. Đêm nay chị không trở về, nếu em sợ hãi gọi Sùng Hân bồi em đi. Có việc thì gọi điện thoại, chị cúp trước."

Nói xong, Văn Dư liền cúp máy

Nghe điện thoại truyền đến âm thanh "đồ đồ.."Lương Vận Hàm hốc mắt liền có chút đỏ

Lương Vận Hàm biết rõ dạng này là không đúng, nhưng nàng không chế cảm xúc không nổi, cố ý muốn dùng những lời này khiến cô giận, nhưng khi Văn Dư thật sự giận, nàng lại hối hận. Văn Dư gần đây rất mệt mỏi rất vất vả, nàng lại cố ý lạnh nhạt cô, hiện tại Văn Dư thân thể thật sự không tốt, nàng còn trêu tức cô, còn cùng cô cãi nhau. Lương Vận Hàm ý thức được hai người ở chung đây là lần đầu cãi nhau, nhưng lúc đầu nàng không muốn vậy....

Văn Dư ôm lấy cánh tay, đứng ở cửa sổ sát đất trong văn phòng, nếu như lúc trước, cô sẽ gây một trận lớn với Lương Vận Hàm, nhưng là hiện tại Văn Dư học được bình tĩnh cùng trấn an, người trong thời điểm kích động sẽ ảnh hưởng phán đoán, lời nói không suy nghĩ, miệng bất đối tâm lại cực kỳ đã thương người.

Văn Dư nói với chính mình, không cần biết Lương Vận Hàm trong điện thoại nói gì, dùng dạng ngữ khí gì, còn có cố gắng tránh khỏi màn kia trong nhà hàng. Hiện tại cô buồn lòng tất cả, những sự kiện kia cũng không nên nghĩ. Cô ở trong lòng lặp đi lặp lại, không thể như vậy, Lương Vận Hàm không phải như vậy, nói lời đã thương người, chính nàng nhất định cũng đang hối hận đi, hiện tại không nên làm căng thêm sự tình, phải tỉnh táo....

Nửa ngày, Văn Dư hít thở sâu mấy lần, trong lòng cũng dễ chịu một chút, Văn Dư quay lại bàn làm việc, tiếp tục xử lý báo cáo.

Điện thoại nội tuyến vang lên

"Văn tổng, Ngô tổng vừa đến đây. Cô ấy nói một hồi còn có việc, để đồ lại liền rời đi."

"Đồ gì?"

"Nghe cô ấy nói là canh gà."

"Tôi không muốn uống, cậu uống đi."

"Văn tổng, cô hẳn là phải bồi bổ thân thể, vẫn là cô uống đi, tôi hiện tại có thể vào đi?"

Văn Dư nghĩ nghĩ

"Vào đi."

Amy đưa xong canh gà, quay ra ngoài. Văn Dư nhìn lấy bình giữ ấm trên bàn, có chút thất thần

Lương Vận Hàm lần nữa nhìn đồng hồ treo tường, trời vừa mới rạng sáng. Văn Dư quả nhiên không trở về, nàng trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được. Mờ đèn lên, Lương Vận Hàm từ bên trong tủ quần áo lấy ra áo sơ mi của Văn Dư, nàng đầu tiên là nhìn chăm chăm lấy cái áo, sừng sốt một hồi, sau đó đem cái áo vò nát quần lên giường. Lương Vận Hàm lần nữa nằm lên giường, trong lòng là cái áo của Văn Dư.

Ban đêm thiếu đi hương vị ôm ấp của Văn Dư, lạnh hơn, càng cô đơn hơn. Nàng chỉ có thể mượn phương thức như vậy trấn an nội tâm bất an của mình

Rạng sáng, đèn đường màu vàng mờ mờ chiếu vào đường cái, thanh lãnh yên tĩnh. Dừng xe dưới nhà Lương Vận Hàm, Văn Dư tắt đèn xe, chỉnh thấp ghế ngồi. Ngẩng đầu nhìn căn phòng lộ ra chút ánh sáng, ban đêm không có cô, Lương Vận Hàm vẫn là sợ tối.

Văn Dư một mực làm việc ở văn phòng, nhưng hiệu suất cực kỳ thấp, kế hoạch ban đầu của cô là ngủ lại ở văn phòng. Nhưng thiếu đi Lương Vận Hàm, cô làm sao cũng thấy không thích hợp, chịu không nổi nữa nên dứt khoát cầm chìa khóa xe xuống lầu, một đường lái xe về nhà. Thế nhưng về đến nhà, lại chùng chờ không lên lầu, nhìn chăm chăm ánh sáng nhỏ bé hồi lâu, Văn Dư rốt cục quyết định đi lên lầu

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, dựa vào ánh sáng đầu giường, Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm ngủ cũng không an ổn. Nhìn nàng một hồi, cô chú ý tới cái áo trong tay nàng, đó là áo sơ mi của cô. Văn Dư thờ dãi, kéo chăn mền ra, nhẹ nhàng khoát tay lên lưng nàng, nhắm mắt lại ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 60

Khi Lương Vận Hàm thức dậy, đã là giữa trưa. Sáng sớm hôm nay, Văn Dư có trở về, kỳ thật nàng biết. Tiếng thở dài đó nàng cũng nghe được rất rõ ràng, lúc Văn Dư kéo chăn ra nằm xuống giường, nhịp tim Lương Vận Hàm đột nhiên tăng gia tốc, thân thể đang rất mong muốn nhận được cái ôm ấp, nhưng thời điểm Văn Dư chỉ nhẹ nhàng đặt tay cô lên lưng nàng, tâm Lương Vận Hàm giống như bị đứng lại. Văn Dư thận trọng tiếp cận, làm cho tâm nàng rất đau, nàng nhắm mắt lại chờ Văn Dư có động tác tiếp theo, nhưng mà không có.

Lúc sau lưng nàng, hồ hấp của Văn Dư nặng nhọc, một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, nàng thật sự rất muốn quay lưng ôm lấy Văn Dư, nhưng nàng sợ cô tỉnh lại. Sau khi cùng Văn Dư sống chung, thời gian dần trôi Lương Vận Hàm cũng bắt đầu bộc lộ mình, thường xuyên ở trước mặt Văn Dư lộ

ra dáng tiểu nữ nhân, ngẫu nhiên nũng nịu, ngẫu nhiên cũng sẽ trêu chọc. Nhưng hiện tại, nàng tựa hồ trở về với tính cách lạnh lùng trước kia.

Về sau, Lương Vận Hàm có từng cùng Văn Dư nhắc đến chuyện này, Văn Dư nói một câu thức tỉnh nàng, cô nói "Nếu như chị cùng Ngô Linh Nam có cái gì, đã trễ như vậy, hôm đó chị còn về nhà làm gì.", nhưng ngay tại thời điểm đó Lương Vận Hàm sao nghĩ nhiều được như vậy. Nàng vẫn hăm sâu vào trong cái lưới chính mình đặt ra, không thoát ra được.

Văn Dư làm điểm tâm, không có nhấn lại. Lương Vận Hàm hâm nóng lại ăn.

Điện thoại vang lên

"Vận Hàm, chúc mừng khô phục chức vụ."

"Ha ha, cảm ơn."

"Thế nào, điều chỉnh ổn chưa? Ngày mai có thể bay không? Nếu như vẫn muốn nghỉ ngơi thêm một chút, anh sẽ an bài giúp em."

"Cảm ơn, ngày mai có thể bay, em sẽ chuẩn bị."

"Tốt, 9h30 bay đến thành phố J, 4 ngày."

"Vâng, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Buổi tối, Văn Dư hẹn khách hàng đi ăn cơm, nhấn cho Lương Vận Hàm.

"Ban đêm có bữa tiệc."

Lương Vận Hàm trả lời

"Ừm, ngày mai em bay đến thành phố J, 4 ngày."

Văn Dư nhìn chằm chằm điện thoại, 4 ngày sao?

"Vậy em chú ý an toàn, mấy giờ đi, chị đưa em đi."

"Không cần, ban đêm em đến nhà Sùng Hân, ngày mai cùng bay với em ấy."

Hiện tại ở cùng cô một đêm Lương Vận Hàm cũng không nguyên ý? Văn Dư khổ sở nghĩ, thế nhưng tối hôm qua nàng vẫn ôm chặt áo của cô ngủ a

"Ừm, gói đồ của Sùng Hân trên kệ CD, em đưa cho em ấy đi."

"Vâng."

Hai người cầm điện thoại, đều mong đối phương nói gì đó, nhưng mà không có.

Vài ngày sau, Lương Vận Hàm trở lại thành phố T

"Chị Vận Hàm"

Lương Vận Hàm vừa xuống cửa phi cơ, Tò Thiên liên gọi

Lương Vận Hàm hơi ngạc nhiên khi ngoài ý muốn nhìn thấy cô ấy

"Ô, sao em lại ở đây?"

"Em đi tìm anh họ."

"A."

"Chị Vận Hàm, ban đêm có chuyện gì không?"

"Thế nào?"

"Hôm trước sinh nhật em, chị không có tới. Hôm nay mọi người họp mặt, tới chơi a! Đều là bạn tốt cùng thế hệ, đi đi chị Vận Hàm, chị coi như đáp ứng em hôm sinh nhật đi."

"Chị cũng không phải không muốn nhận lời a, hôm nào chị mời em ăn cơm thế nào?"

"Không muốn! Phải là hôm nay a, lại nói đùa là người tuổi trẻ, quen biết thêm cũng tốt mà."

Lương Vận Hàm không thích cùng người tụ hội, nhưng Tô đã quán rầy mình nhiều ngày, cơ hồ mỗi ngày đều gọi mấy cuộc điện thoại.

Vừa rồi Văn Dư nói bữa tối có việc, muốn đi gặp người đàm phán hạng mục, nói đúng hơn là cô có về chán về nhà.

Lương Vận Hàm trong lòng rất khó chịu, hai người đã nhiều ngày không gặp mặt, liên hệ cũng coi như không nhiều. Chỉ là theo lệ nói ăn cơm, ngủ ngon, mà lại dùng tin nhắn, không có gọi điện thoại. Còn thời gian còn lại ai cũng bận rộn.

Sùng Hân hỏi nàng có phải vẫn chưa bỏ xuống được chuyện hôm đó hay không? Lương Vận Hàm cũng không nói chính xác. Nàng nói cho Sùng Hân nàng che dấu Văn Dư chuyện cùng Hứa Phóng Nhân ăn cơm, Sùng Hân mở to hai mắt nhìn, cô mường tượng không hiểu vì sao Lương Vận Hàm che dấu Văn Dư, Lương Vận Hàm bực bội nói không biết. Sùng Hân rất nghiêm túc nói cho nàng hay, trong tình yêu sợ nhất là hiểu lầm do sự che dấu.

Kỳ thật mọi đạo lý Lương Vận Hàm đều hiểu, nhưng lời đã ra miệng, cũng không thể chủ động đi thừa nhận a! Sùng Hân nói không dối không có chuyện, nếu có một ngày Văn Dư biết được, lấy tính tình của cô chắc chắn sẽ một mình tự chịu khổ không nói với ai, nhưng lòng sẽ lưu lại vết thương, về sau có phát sinh chuyện gì cũng sẽ chạm đến vết thương này, sau đó vết thương càng lúc càng sâu. Giữa hai người mất đi tín nhiệm, ngày chia tay e rằng sẽ không còn cách xa.

Nghe Sùng Hân nói, trong lòng Lương Vận Hàm càng bực bội cùng bất an. Nhưng nàng cảm thấy sự tình sẽ không trùng hợp đến bị Văn Dư trông thấy, tuy lúc ấy nàng không tốt, nhưng cũng không cố ý làm vậy. Nàng nghĩ chờ trở về thành phố T, vẫn là nên cùng Văn Dư một chỗ nói chuyện rõ.

Những ngày không gặp nhau, nhớ nhưng mỗi khắc đều giày vò Lương Vận Hàm, đề cho nàng làm cái gì cũng không có hứng nổi. Một khi đêm đến, một thân một mình nằm trên giường nhớ Văn Dư, nhớ cô đối tốt với nàng. Sau đó xoắn xuýt có nên gọi điện cho Văn Dư hay không, nhưng lòng tự trọng lại cản trở hết thảy mỗi khi nàng chuẩn bị gọi, đến cuối cùng lại từ bỏ ý định.

Những ngày này nàng hay cùng Nhạc Linh Uyển liên lạc, Nhạc Linh Uyển hỏi nàng có phải cãi nhau với Văn Dư hay không, Văn Dư mấy ngày nay cảm xúc không tốt, trở về bộ mặt lúc trước, khí tràng lãnh đạm để cho mọi người làm chung đều cảm thấy khó chịu.

Lương Vận Hàm lại hỏi nàng về thân thể Văn Dư, có còn khó chịu không, Nhạc Linh Uyển nói không có. Nhưng cô suốt ngày bận bịu làm việc, người gây cang thêm gây, lại nói thêm Ngô Linh Nam mỗi ngày đều nấu canh bỏ cho cô uống, nhưng cô đều nói không uống, có lần tức giận Ngô Linh Nam đến nổi ném đi bình giữ nhiệt.

Cuối cùng về thành phố T, thời điểm máy bay vừa hạ cánh chạm đất, Lương Vận Hàm cảm thấy đã nhớ nhưng cô đến cực điểm, không kịp chờ đợi liền muốn lập tức được gặp cô, nghe thanh âm của cô

Thế nhưng lúc nàng nói cho Văn Dư nghe nàng đã trở về, lại chỉ nhận được tin nhắn

"Ừm, ban đêm có hẹn với người tìm luận chứng mới cho hạng mục, muộn mới có thể trở về."

Lương Vận Hàm nhìn tin nhắn, trong lòng ngũ vị lẫn lộn, chán ghét đến cực điểm.

"Đi đi chị Vận Hàm, coi như biết thêm vài người bạn cũng tốt mà. Nếu như chị không thích, cũng có thể sớm đi về, em cùng các bằng hữu nói có một người chị lớn, lại phi thường xinh đẹp! Nếu hôm nay chị không đến, em nhất định sẽ bị cười nhạo!"

Lương Vận Hàm khó xử nhìn Tô Thiên, thôi vậy cứ đi đi. Cũng không thể lần nào cũng cự tuyệt lời mời của tiểu cô nương này. Sau khi đem đồ dùng về nhà, liền bị Tô Thiên kéo đi dạo phố, trang điểm, làm tóc... các loại, sau đó lúc ngồi xe đi đến chỗ tụ hội cũng đã gần sáu giờ.

Đêm nay Lương Vận Hàm bận bộ sườn xám cách tân màu trắng, tóc búi cao lên, mặt trang điểm nhẹ, cả người như tiên nữ, duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp tuyệt trần làm cho người ta không thể rời mắt.

Tô Thiên chọn cái váy liền màu hồng, hoạt bát lại có chút ít gợi cảm. Tô Thiên kiêu ngạo dắt Lương Vận Hàm đi đến chỗ bằng hữu. Người đến tối hôm nay đích thật đều là người trẻ tuổi, Tô gia, Ngô gia đều là đại gia tộc nổi danh ở thành phố T, hai nhà lại là thân thích, nên người trẻ tuổi cũng không ít. Mọi người đến tụ hội hôm nay, đều mang theo bạn nữ hoặc nam, nên bầu không khí rất náo nhiệt.

Đêm nay Hứa Phóng Nhân cũng đến, Hứa gia là đại gia tộc ở thành phố B, cũng là họ hàng xa của Ngô gia. Bởi vì Hứa Phóng Nhân làm ở Anh Hàng nên cũng rất hay liên hệ với bên này.

Lương Vận Hàm vừa xuất hiện, trước đó đã biết Tô Thiên sẽ đưa Lương Vận Hàm đến, nhưng là đến khi nhìn thấy lúc này, Hứa Phóng Nhân vẫn bị kinh diễm. Anh ta lần đầu tiên thấy Lương Vận Hàm bận sườn xám, phảng phất loại khí chất chỉ xuất hiện trong sách của tiểu thư khuê các thời dân quốc, mỹ lệ đến không thể dời đi ánh mắt.

Mà người đồng thời bị kinh diễm, còn có Văn Dư.

Hôm nay cô bị Ngô Linh Nam kéo đến, lần trước ở bệnh viện Ngô Linh Nam nói để cho em họ của nàng cùng tham gia tìm luận chứng cho hạng mục, hôm nay tụ hội vừa vặn là gia tộc tụ hội, vừa vặn có thể giới thiệu cho Văn Dư.

Vốn dĩ Văn Dư muốn để Lưu Gia Vân đến thay cô, bởi vì hôm nay Lương Vận Hàm về thành phố T, mấy ngày không gặp, Văn Dư đã nhớ nàng muốn

điền rồi. Mặc dù cô tận lực không gọi điện hay nhắn tin cho nàng, nhưng thật ra là cô sợ mình lộ ra cảm xúc không tốt.

Cô một bên nhớ nhung Lương Vận Hàm, muốn thân cận với nàng, một bên thỉnh thoảng lại nhớ lại sự tình nàng cùng Hứa Phóng Nhân kia. Văn Dư nhận thêm công việc để phân tán sự chú ý của mình, nhưng hiệu quả cực kỳ nhỏ.

Cô cảm thấy không thể cứ như vậy ngồi chờ chết, kỳ thật Văn Dư biết Lương Vận Hàm không phải người tùy tiện vì áp lực mà thỏa hiệp với người khác. Cho nên tỉnh táo suy nghĩ, quyết định ngày nàng trở về, cùng nàng thẳng thắn nói rõ chuyện này. Nhưng giữa đường Lưu Gia Văn gọi đến nói bị viêm ruột thừa, cô đành tự mình đến đây.

Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm, tim như bị dao cắt. Lương Vận Hàm nhắn tin nói ban đêm cùng Tô Thiên ra ngoài, cũng không nói là tham gia tụ hội của Tô gia. Nàng đâu phải không biết, Hứa Phóng Nhân cũng sẽ xuất hiện, lấy tin đồn giữa nàng và Hứa Phóng Nhân, hiện tại lại tham gia tụ hội gia đình, nàng không biết sự lợi hại của mối quan hệ này sao? Văn Dư lạnh run cả người, lạnh từ trong ra ngoài.

Cô đem mình ẩn ở bên trong góc khuất, lấy ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm của Hứa Phóng Nhân, nhìn thấy Tô Thiên dắt Lương Vận Hàm đi ở giữa đám người... Lương Vận Hàm một mực duy trì nụ cười, lần đầu tiên Văn Dư cảm thấy nụ cười kia thật chói mắt. Trước lúc Tô Thiên kéo Lương Vận Hàm đến trước mặt Hứa Phóng Nhân, Văn Dư quay người rồi đi, cô không cách nào tiếp tục nhìn thêm phút giây nào nữa.

Ngô Linh Nam từ bên ngoài vào đến, đi tìm Văn Dư. Ngô Linh Nam vừa rồi tất chân bị vướng rách, nên đi ra xe thay đổi một đôi khác.

"Chờ lâu rồi hả?"

Văn Dư lắc đầu

"Nhàm chán? Sao không đi tìm bằng hữu của cô trò chuyện."

Ngô Linh Nam kéo Văn Dư đi tới phía trước sảnh, phát hiện có rất nhiều người Văn Dư đều biết.

"Hơi mệt, nghỉ một hồi."

"Tôi giúp cô lấy ít thức ăn?"

"Không cần, ăn không vô."

"Giữa trưa cô ăn rất ít a, Văn Dư dạo này cô rất gầy, như vậy không được."

Hai người đang nói chuyện, bằng hữu nghe thấy cuộc trò chuyện trên ghé nói

"Ai ui, Linh Nam như thế nào sẽ quan tâm người khác a! Chúng ta từ nhỏ đều bị khi dễ, nguyên lai Linh Nam còn có một mặt ôn nhu như vậy a!"

Mọi người nghe vậy cười ha hả, tiếng cười làm phía bên kia cách đó không xa Lương Vận Hàm, Hứa Phóng Nhân, Tô Thiên đều chú ý.

Trong tích tắc nhìn thấy Văn Dư, Lương Vận Hàm cả người tê dại, Văn Dư một thân tây trang màu đen, tóc chải ngược lên, trên tai đeo một cái hoa tai kim cương, ngẫu nhiên phát ra ánh sáng, cả người lộ ra vẻ lạnh lẽo, thần bí. Văn Dư như vậy trong đêm tối phảng chiếu tính cách vừa chính vừa tà, gương mặt thon gầy, ngũ quan càng thêm rõ ràng, tim Lương Vận Hàm trong nháy mắt bị trật nhịp. Yêu một người, kiểu gì thì trong đám đông vẫn nhìn thấy người mình yêu đầu tiên. Một khắc tâm động này có thể làm cho người hưng phấn đến phát run

"Chị Vận Hàm!"

Tô Thiên kêu

"Hả?"

"Bên kia là Văn Dư sao?"

"Chị nghĩ như thế."

"Vậy chị có muốn đi qua chào hỏi hay không? Hình như chị ấy không thấy chị."

Lúc do dự, Văn Dư chuyển ánh mắt qua nhìn bên này, ánh mắt hai người chạm nhau. Nhiều ngày không gặp, nhớ nhung vô cùng, giờ phút này lại không cách nào nói ra. Hai người từ ánh mắt đối phương nhìn thấy, chỉ có khoảng cách lạnh lùng.

Lương Vận Hàm thấy Ngô Linh Nam thân mật kéo tay Văn Dư, cười một cách ngượng ngùng. Hai người như vậy đứng cùng một chỗ, ngay cả Lương Vận Hàm cũng cảm thấy rất xứng đôi. Một màn kia ở khu mua sắm, nay thêm màn trước mắt, đã kích song song làm cho chân Lương Vận Hàm như nhũn ra, nhưng nàng không nhúc nhích thẳng tắp nhìn chằm chằm Văn Dư cách đó không xa.

Mà Văn Dư lại nhìn thấy là Lương Vận Hàm mỹ lệ bị Hứa Phóng Nhân cùng Tô Thiên vây ở giữa, chiếu cố cùng che chở, nhìn họ như người một nhà. Ý nghĩ như vậy làm cho mặt Văn Dư càng thêm băng lãnh, cô chuyển ánh mắt, không muốn tiếp tục nhìn bên kia.

Chương 62: Lương Vận Hàm, Em Lại Nói Trái Lương Tâm, Vậy Thì Không Cho Em Xuống Giường Được Luôn!

Chương 61: Lương Vận Hàm, em lại nói trái lương tâm, vậy thì không cho em xuống giường được luôn!

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Lương Vận Hàm cũng nhìn về phía khác, giờ phút này nàng chỉ hận không thể lập tức rời khỏi nơi đây.

Hứa Phóng Nhân bên cạnh một mực quan sát hai người, anh đương nhiên biết Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đều là hiểu lầm. Kỳ thật Tô Thiên dẫn Lương Vận Hàm đến, lúc đó anh không có chút cảm kích nào. Mà Lương Vận Hàm rõ ràng đã hỏi qua Tô Thiên, Tô Thiên nói ban đêm Hứa Phóng Nhân có tiệc xã giao, sẽ không qua được. Cho nên nàng mới cùng Tô Thiên đến đây.

Vừa rồi thấy Hứa Phóng Nhân cũng có mặt tại nơi này, Lương Vận Hàm rất xấu hổ. Hứa Phóng Nhân không ngừng khen ngợi Lương Vận Hàm đêm nay rất xinh đẹp, Lương Vận Hàm chỉ cười trừ nói cảm ơn. Về sau hai người ai cũng đều không nói câu nào, trong khi đó Tô Thiên ở một bên lại nói không ngừng. Sau đó liền bị một trận tiếng cười cách đó không xa hấp dẫn, vừa vận liên nhìn thấy Văn Dư.

"Vận Hàm, anh giúp em lấy một ít thức ăn nha"

Hứa Phóng Nhân quan tâm nói

"Không cần, cảm ơn"

"Chị Vận Hàm, chị không ăn gì như vậy không đói bụng sao?"

"Không, chị không đói"

...

Tô Thiên cùng Hứa Phóng Nhân đều rõ ràng cảm giác được toàn thân Lương Vận Hàm toả ra khí tức băng lãnh. Hứa Phóng Nhân xoay người đi lấy thức ăn, Tô Thiên cẩn thận bồi bên người Lương Vận Hàm.

"Tô Thiên, em đi giúp anh họ của em đi. Chị đến bên kia ngồi một lát"

"Không cần vội, em ở đây với chị"

"Thật sự không có vấn đề gì đâu"

"Chị Vận Hàm, có phải chị và Văn Dư cãi nhau hay không?"

Tô Thiên có chút bận tâm liền hỏi. Ở trong mắt cô, Lương Vận Hàm vẫn luôn thanh lãnh, hào phóng, lạnh nhạt nhưng đầy tự tin. Tối nay, toàn thân nàng băng lãnh khiến Tô Thiên cảm thấy bộ dạng này của Lương Vận Hàm thật vô cùng khó để người khác nắm bắt.

Vừa rồi trong tích tắc nhìn thấy Văn Dư, Tô Thiên liền cảm thấy đêm nay Văn Dư thật thần bí để cho người ta khó thể nào dò đi ánh mắt. Thời điểm trông thấy Văn Dư, nội tâm vậy mà cảm thấy vui mừng một chút, ý nghĩ như vậy làm Tô Thiên giật nảy mình.

Lúc này, xung quanh Lương Vận Hàm tụ tập mấy người đàn ông trẻ tuổi, mỹ nhân như nàng đương nhiên là tiêu điểm khiến đàn ông độc thân hoan nghênh nhất. Hứa Phóng Nhân đem thức ăn mang lại, nói mấy câu liền giúp Lương Vận Hàm giải vây. Lương Vận Hàm vì vậy mới nhìn anh gật đầu cảm ơn, miễn cưỡng nở nụ cười, liền vội vàng đi đến chiếc sofa đặt ở nơi vắng vẻ.

Vừa đi qua một cái cột trụ, Lương Vận Hàm đột nhiên bị ai đó tóm lấy cổ tay, lập tức bị người đó dùng sức kéo vào một cái ôm ấm áp. Hương trà quen thuộc khiến Lương Vận Hàm khó khăn ngăn chặn yết hầu của nàng không cho gọi ra tiếng. Lương Vận Hàm dùng sức giãy dụa, Văn Dư ngược lại càng dùng lực áp chế nàng giãy dụa.

Cánh tay Lương Vận Hàm bị Văn Dư dùng sức lôi kéo, thân thể va chạm vào người Văn Dư đến phát đau. Văn Dư nhiều năm luyện tập ít quyền đạo, trên người bắp thịt đều rắn chắc, cho nên dù đáng người cô không mập mạp nhưng lại có sức mạnh rất lớn.

Không thể tránh thoát, đôi mắt Lương Vận Hàm trở nên đỏ ngầu

"Đi theo chị!"

"Không đi"

Văn Dư không để ý đến nàng, nắm lấy cổ tay kéo nàng ra ban công

"Buông tay!"

Văn Dư chăm chú trừng Lương Vận Hàm, giờ phút này nàng giãy dụa chỉ khiến Văn Dư càng thêm nổi giận, thân thể mơ hồ cũng phát run. Lương Vận Hàm đón lấy ánh mắt của Văn Dư, ánh mắt kia băng lãnh đến cực điểm để Lương Vận Hàm cảm thấy sợ hãi, bên cạnh đó còn có thất vọng.

"Em cùng Hứa Phóng Nhân có quan hệ như thế nào?"

Văn Dư cố gắng để đề thấp giọng để không ai nghe ra được sự run rẩy của cô.

Lương Vận Hàm nghe xong, cười lạnh một tiếng, nhìn về nơi khác. Trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

"Em lấy thân phận gì đến tham gia tiệc gia đình của anh ta?"

"Vậy chị lấy thân phận gì đến tham dự tiệc gia đình của Ngô Linh Nam?"

"Ngô Linh Nam giúp chị nhờ anh họ của cô ấy hỗ trợ làm luận chứng cho hạng mục"

"Ha ha..."

"Em không tin?"

"Vậy chị tin tưởng em sao?"

Gió lạnh gào thét đến nỗi Lương Vận Hàm lạnh đến phát run. Nhưng nàng vẫn kiên cường đứng trong gió, gió lạnh thổi qua gương mặt, như có cảm giác bị cắt qua da thịt. Nhưng những điều này cũng không thể bị được với sự lạnh lẽo và đau đớn trong lòng.

Văn Dư cố gắng hô hấp mấy lần, nói

"Trong khoảng thời gian này, em không tự mình cảm thấy đã làm quá mức sao? Em có phải cho rằng chị không biết chuyện xấu của em cùng Hứa Phóng Nhân tại Anh Hàng đúng hay không?"

Lương Vận Hàm nghe được lời này, lạnh lùng tiếp cận Văn Dư. Nàng bỗng nhiên cười một tiếng

"Thế nào, chị cũng cảm thấy em cùng Hứa Phóng Nhân rất đẹp đôi?"

Tâm Văn Dư xiết chặt, cô nhú chặt lông mày, híp mắt lại

"Chị hỏi em một lần nữa, hôm nay em lấy thân phận gì đến tham dự bữa tiệc này?"

"Lấy thân phận bạn gái của Hứa Phóng Nhân như trong tin đồn kia. Trong lòng chị không phải hi vọng sẽ nghe được câu trả lời này sao?"

Văn Dư tức giận đến tim đập gia tốc, khí huyết dâng lên, cô hiện tại thật hận không thể lập tức bóp chết Lương Vận Hàm.

Văn Dư hít thở nặng nề, để lộ ra rằng thời khắc này cô thật sự rất phẫn nộ, nhưng Lương Vận Hàm không như vậy, cô vậy mà đi điều tra nàng, còn hoài nghi nàng! Hiện tại ngay tại trước mặt nàng còn dám buông lời chất vấn.

"Em đã trả lời chị. Hiện tại, chị hãy nói cho em biết, chị cùng Ngô Linh Nam là quan hệ gì? Đã có thể cùng một chỗ dạo phố, giúp cô ta xách đồ, còn có thể khiến người thừa kế Tân Nguyên thay chị nấu canh, hiện tại, cùng nàng tay trong tay tham dự tiệc gia đình?"

Hiện tại Văn Dư bị chọc giận đến dường như phát sốt, cô hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Lương Vận Hàm nói tiếp

"Thế nào? Có phải chính mình cũng không biết phải giải thích như thế nào? A, hai lần lên tạp chí, nhiều năm trước người ta đã bắt đầu thăm mền chị, hiện tại rốt cuộc trời cao cũng tạo cơ hội cho hai người! Ngô tổng thiên sinh lệ chất, năng lực xuất chúng, không chỉ có thể đảm đương vai trò đối tượng hợp tác với Văn tổng, ngay cả hiện thân nội trợ nói không chừng cũng có thể đảm đương a!"

"Em không nên quá đáng!"

Văn Dư dừng bước, đưa lưng về phía Lương Vận Hàm, lạnh lùng nói

"Có một số việc chị thật sự cũng không muốn nói ra, nhưng hiện tại không thể không nói. Em cùng Hứa Phóng Nhân ăn cơm tại nhà hàng thật thân mật,

anh ta còn cắt thịt đưa cho em, em lại vui vẻ tiếp nhận. Trong mắt mọi người, cũng xem như một hình ảnh tình ý nồng đậm! Vậy mà em lại nói đang cùng Sùng Hân dùng cơm. Ha, Lương Vận Hàm, chị thật không biết hoá ra nói dối với em lại là một sự việc tự nhiên như vậy! Vậy mà chị cho rằng em là người kinh thường tranh giành đầu đá, càng kinh thường lừa gạt lẫn nhau!"

Lương Vận Hàm nhìn chằm chằm bóng lưng Văn Dư, đầu óc trống rỗng. Lời nói Văn Dư khiến nàng á khẩu không trả lời được, nàng đột nhiên cảm thấy cuộc sống quá đủ câu huyết rồi, Sùng Hân mới nói một câu vậy mà đã thành thật.

Không nghe thấy người sau lưng đáp lại, Văn Dư thống khổ nhắm mắt lại. Một lát sau, cô xoay người.

"Vận Hàm, chị cho em một cơ hội giải thích, đừng tiếp tục lừa gạt chị"

Lương Vận Hàm lòng tự trọng cực cao, giờ phút này cho dù biết sai, cũng sẽ không cúi đầu. Nàng nhìn Văn Dư, lạnh lùng nói ra

"Chị hãy thu hồi sự thương hại tự cho là đúng của mình, em không cần, cũng không muốn giải thích"

"Nói đúng hơn thì bây giờ ngay cả giải thích em cũng không muốn đúng không?"

Lương Vận Hàm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ý tứ trong lời nói Văn Dư rõ ràng là nhận định nàng cùng Hứa Phóng Nhân có quan hệ! Cô muốn nàng giải thích, giải thích cái gì? Nàng – Lương Vận Hàm cho tới bây giờ cũng chưa từng phải cùng bất luận người nào đưa ra bất kỳ lời giải thích gì, Văn Dư cũng không ngoại lệ!

"Chị đã nhận định như vậy, em có giải thích cái gì thì cũng đều là lừa gạt. Chị không tin tưởng em, em cũng như thế, cũng không tin, tuy chị, nhiều lời vô ích"

"Em vẫn yêu chị sao?"

Đột nhiên Văn Dư hỏi. Cô cảm thấy câu nói này nói ra quá gian nan, nhưng điều duy nhất giúp cô chống đỡ đứng tại chỗ này đối mặt Lương Vận Hàm, chính là phần tình yêu này.

"Chị nói đi"

"Chị không biết"

"Vậy chị vẫn yêu em sao?"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, trong mắt nàng quật cường cùng thương tâm một điểm cũng không thể ít hơn so với mình. Văn Dư khổ sở không biết nói cái gì.

"Nhìn đi, không phải chị cũng trả lời không được. Đã như vậy...thì chính là không yêu đi"

Nói xong, nàng bước vượt qua bên người Văn Dư, kéo cửa ban công ra, quyết tuyệt đi ra ngoài.

Lương Vận Hàm đi vào trong phòng, trực tiếp hướng lối đi vào khu cất giữ đồ, cầm áo khoác lên, trực tiếp rời đi. Văn Dư đứng tại ban công, gió lạnh từng đợt thổi qua, nhưng đầu não cô vẫn như cũ hỗn loạn vô cùng.

Ngô Linh Nam nhìn thấy Lương Vận Hàm rời đi, mới đẩy cửa ban công ra

"Văn Dư, vào đi. Bên ngoài gió lớn"

Văn Dư ngẩng đầu nhìn nàng một chút, kéo ra một nụ cười lúng túng

"Cô cùng Lương Vận Hàm cãi nhau?"

Văn Dư không nói chuyện, thật thà đi về phía trước. Bỗng nhiên cô chú ý trong đám người có một ánh mắt phóng tới, là Hứa Phóng Nhân. Hứa Phóng Nhân nhíu mày nhìn chằm chằm cô, trên mặt viết rõ ràng là hai chữ bất mãn. Trong lòng Văn Dư lửa nóng nổi lên một chút, cô thật muốn xông qua đánh cho Hứa Phóng Nhân một quyền thật mạnh! Nhưng như Ngô Linh Nam bên cạnh đang nói gì đó, Văn Dư lại một chữ cũng nghe không lọt.

Văn Dư đột nhiên đứng vững

"Linh Nam, hôm nào khác sẽ cùng anh họ của cô gặp mặt, hiện tại trạng thái của tôi rất không thích hợp nói chuyện. Giúp tôi nói tiếng xin lỗi với anh ấy."

Nói xong, Văn Dư quay người rời đi vội vàng.

Bên ngoài chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu đổ mưa. Lương Vận Hàm từ hội trường đi ra, chẳng có mục đích mà đi. Mưa mặc dù không lớn, nhưng không lâu sau, cũng làm cho áo khoác trên người bị thấm ướt. Càng phát lạnh, Lương Vận Hàm hai tay ôm cánh tay, nhưng sự lạnh giá trên người không tài nào bù được với hoảng loạn trong lòng. Mới vừa rồi giằng co cùng Văn Dư, để giờ phút này Lương Vận Hàm tâm lực tiêu tụy. Nàng cố gắng không nhớ lại, nhưng nhịp tim lại càng lúc càng nhanh.

Mưa tí tách tí tách rơi xuống, Văn Dư lái xe, đắm đắm nhìn cần gạt nước hất mưa qua kính chắn gió, suy nghĩ phiêu tán. Lời nói của Lương Vận Hàm khiến tâm tình cô nặng nề đến cực điểm. Rốt cục không nói yêu, Văn Dư cảm thấy trong lòng thật giống như bị người nào đào rỗng.

Văn Dư dừng xe ở ven đường, mở hai cửa sổ ra. Cô gục tay trên tay lái, nước mưa đã mơ hồ làm nhoè đi ánh mắt, Lương Vận Hàm có ý tứ phải kết thúc sao?

Văn Dư sững sờ ngồi không biết bao lâu, tận cho đến khi cảm thấy mệt mỏi. Giờ phút này cô chỉ muốn tìm một nơi để ngủ một giấc, thật sự không còn sức lực đi nghĩ những chuyện kia. Cô khởi động xe, vừa rồi không chú ý liền dừng xe ở chỗ này, cũng không biết là chỗ nào. Phía trước cách đó không xa có một cửa hàng 7-11, Văn Dư dự định đi hỏi một chút

Vừa mới chuyển qua đường nhỏ, đối diện đột nhiên có một cô gái trẻ tuổi che dù đi đến, nàng tựa hồ không chú ý đến xe, Văn Dư vội vàng phanh xe. Cô gái giật nảy mình, loạng choạng một chút, đồ vật trong tay rơi xuống đất.

Văn Dư nắm chặt tay lái trong tay, thở hổn hển. Quá nguy hiểm, cô vốn không tập trung, cô gái kia còn không nhìn xe, đột nhiên đi qua đường lớn. Suýt nữa là đụng trúng, Văn Dư nhìn ra phía ngoài xe, đồ vật trong tay cô gái đều rơi trên đất, nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc rống lên.

Là Lương Vận Hàm!

Văn Dư ngồi yên, nhìn thấy Lương Vận Hàm ngồi chồm hổm trong mưa, vùi đầu tại cánh tay, thân thể run rẩy không ngừng. Giờ khắc này, Văn Dư đau lòng tựa hồ muốn bẽ mặt. Cô đẩy cửa xe, vọt tới trước mặt Lương Vận Hàm, nhìn thấy hamburger cùng đồ uống vung vãi trên mặt đất, một cổ nộ khí trỗi dậy. Cô kéo Lương Vận Hàm dậy, trừng mắt nhìn nàng, tức giận đến toàn thân phát run, nói không ra lời. Lương Vận Hàm nước mắt giàn giụa, khóc đỏ bừng cả hai mắt, lộ ra mê mang. Nàng ngơ ngác nhìn Văn Dư, nhất thời không hồi thần nổi.

Nhìn thấy Lương Vận Hàm điềm đạm đáng yêu biến thành như vậy, Văn Dư lòng đau muốn co rút, nhịn không được rống lên một câu "Lương Vận Hàm, có phải em điên rồi hay không?" Sau đó bỗng nhiên dùng sức kéo nàng ôm vào trong lòng.

Lúc này Lương Vận Hàm mới hoàn hồn, khí tức quen thuộc, ảm áp ôm ấp, trong nháy mắt để tâm nàng an tĩnh đi nhiều. Thế nhưng nàng lập tức giằng co, Văn Dư ôm thật chặt nàng không dám buông tay, Lương Vận Hàm giãy dụa bất thành, liền chuyển thành dùng sức đánh Văn Dư. Ban đầu dùng sức rất mạnh, Văn Dư cũng không lên tiếng, liều chết ôm nàng không buông. Thời gian dần trôi qua, khí lực Lương Vận Hàm ngày càng nhỏ, tiếp theo ôm lấy Văn Dư, mặt chôn ở cổ cô lên tiếng khóc rống.

Chỗ cổ cảm thấy lạnh lạnh ẩm ướt, hỗn hợp nước mưa cùng nước mắt. Trong ngực, toàn thân Lương Vận Hàm băng lãnh, khóc đến thân thể phát run. Đây là lần đầu tiên Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm nghẹn ngào khóc to đến như vậy, cô biết, Lương Vận Hàm thật sự uỷ khuất đến hồng rồi. Tâm bị tiếng khóc của nàng xé rách, con mắt cũng không nhịn được ướt át.

"Em, cô gái ngốc này! Tại sao phải nói trái lương tâm?" Văn Dư một bên nói một bên ôm sát Lương Vận Hàm, cô cảm thấy giờ phút này cái gì đều không quan trọng, cô chỉ muốn ôm lấy Lương Vận Hàm, cũng không muốn tiếp tục buông tay.

"Đừng rời bỏ em, được không?" Giọng Lương Vận Hàm khàn khàn uỷ khuất nói

Nhịp tim Văn Dư như sấm, cô không thể tin được Lương Vận Hàm sẽ nói ra lời nói yếu đuối như vậy! Có thể đem nàng bức đến mức này, Văn Dư cảm thấy tội của cô tuyệt không thể tha thứ! Đau lòng đến không thờ nổi!

"Chị chưa từng nghĩ đến sẽ rời xa em, em cũng đừng không quan tâm chị, đừng nói không yêu, được không?"

Ven đường dần dần có người cùng xe hơi dừng lại quan sát. Trong lòng Văn Dư, thân thể Lương Vận Hàm càng lúc càng lạnh

"Về nhà rồi nói"

Nói xong cô cấp tốc ôm Lương Vận Hàm lên xe. Văn Dư sợ nàng cảm lạnh, vừa lên xe liền đem máy sưởi trong xe mở tối đa, sau đó đưa tay sờ sờ cái trán của Lương Vận Hàm, lạnh buốt. Cô nhanh chóng khởi động xe, chạy về nhà. Trên đường đi, Lương Vận Hàm vẫn như cũ con mắt đỏ bừng, thỉnh thoảng nức nở, Văn Dư nhìn chăm chăm đường đi, không nói một tiếng

Vừa rồi Lương Vận Hàm một mình mờ mịt đi trên đường, nhớ lại lời nói đối với Văn Dư, trong lòng phảng phất trống rỗng một khoảng lớn. Bi thương nồng đậm đánh tới, để cho nàng không có chỗ trốn, không có chỗ nào để ẩn nấp.

Trên người quá lạnh, nàng nhìn thấy một tiệm 7-11, liền đi vào đó mua dù. Thuận tay lại mua một cái hamburger, cùng một ly nước uống, nàng thật sự không biết vì sao mình lại mua hai thứ đồ vật xưa nay mình chưa từng đụng đến.

Lương Vận Hàm thật thà thanh toán tiền, quay người rời đi. Ngay tại lúc nàng thất hồn lạc vía, trước mắt đột nhiên bị đèn xe nhoáng một cái, lập tức chiếc xe đập phanh gấp đứng trước người nàng.

Lương Vận Hàm giật nảy mình, có lẽ bởi vì trời mưa, có lẽ thật sự nhịn không được uỷ khuất trong lòng, nàng liền không quan tâm, cứ thế ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn lên. Lương Vận Hàm cảm thấy nàng cùng Văn Dư xem như kết thúc, nàng tức giận mình nghĩ một đằng nói một nẻo, vừa tức Văn Dư hùng hổ dọa nàng. Thế nhưng ngay tại thời điểm nàng cực độ uỷ khuất cùng bi thương, Văn Dư đột nhiên xuất hiện, lần nữa cảm giác được ôm áp quen thuộc, Lương Vận Hàm cảm thấy nàng rốt cuộc không tài nào rời bỏ được Văn Dư, tại giây phút không cảm được nước mắt nàng rốt cuộc thừa nhận đây chính là tình yêu, nàng đã yêu đến không thể kiềm chế được.

Tất cả mọi chuyện phát sinh tới hôm nay, phần nộ, tuyệt vọng, thất lạc, uỷ khuất, mất mà được lại vui sướng, được người yêu thương đến ấm lòng, những điều này khiến Lương Vận Hàm cứ ngỡ rằng mình đang nằm mơ. Giờ phút này nàng đang cuộn lại trên ghế, cảm thấy toàn bộ thân thể có chút bất lực, thể nhưng tinh thần dần dần phấn khởi. Văn Dư giờ phút này một bên đau lòng một bên sinh khí, cô gái này thật đáng giận! Nghĩ đến nàng vừa rồi bạc tình bạc nghĩa, lại nhìn không được một trận đau lòng. Thế nhưng nghĩ đến vừa rồi nàng mặt đầy nước mắt, đáng vẻ đáng yêu, liền không thể không mềm lòng. Trải qua xoắn xuýt, trong lòng cái cổ khô nóng cùng phần uất kia vẫn không có cách nào phát tiết được.

Hai người về đến nhà, Văn Dư lãnh thanh nói

"Mau đi tắm rửa, thay đồ ướt ra"

Lúc đầu bởi vì một đường không nói chuyện, Lương Vận Hàm cũng có chút không cao hứng. Giờ phút này nghe ngữ khí Văn Dư có chút bức bối, lại cảm thấy một trận uỷ khuất, nước mắt lấp lóp rơi xuống. Văn Dư bởi vì quần áo ướt dính trên người không thoải mái, đang chuẩn bị đi thay, phát hiện Lương Vận Hàm đứng tại chỗ bất động, lập tức thấy được nàng yên lặng rơi lệ, cảm thấy hoảng hốt, ngữ khí cấp bách.

"Làm sao vậy?"

Lương Vận Hàm không nói lời nào, kỳ thật trong nội tâm nàng thật sự chán ghét mình như bây giờ, xưa nay thật không biết mình có nhiều nước mắt như vậy, đã như vậy còn quá miễn cảm yếu ớt, vừa rồi quật cường đi đâu rồi? Lạnh lùng đi đâu rồi? Thấy Lương Vận Hàm tính tình cố chấp không nói lời nào, cũng không tắm rửa, Văn Dư sợ nàng cảm lạnh, nóng nảy nói

"Cẩn thận bị cảm! Nhanh đi tắm!"

Nghe Văn Dư quan tâm, Lương Vận Hàm khóc càng dữ dội. Văn Dư không rõ vì sao Lương Vận Hàm lại đột nhiên như vậy mà khóc, thế nhưng cô thật sự không chịu nổi nhìn Lương Vận Hàm rơi lệ, lệ kia giống như một loại chua xót, khiến tâm cô đau đớn như thiêu đốt. Mang theo đau lòng cùng gấp gáp, cô vội lấy thân thể Lương Vận Hàm, thay nàng lau nước mắt, thế nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều.

Văn Dư đành hôn lên mắt nàng, từ từ hôn, ôm lấy thân thể lạnh buốt của nàng, Văn Dư muốn đem ấm áp cho nàng. Dần dần, hai người hôn càng mãnh liệt. Phảng phất như cách thức phát tiết tất cả uỷ khuất kiềm chế trong lòng, hai người dùng sức hôn lẫn nhau. Lương Vận Hàm vòng tay lên cổ Văn Dư, tay Văn Dư vội vàng vuốt ve thân thể Lương Vận Hàm, không khí xung quanh tựa hồ xói trào lên.

"Ahhh ~"

Văn Dư sốt ruột hôn, cùng hai tay không ngừng du tẩu trên người nàng để Lương Vận Hàm nhìn không được rên rỉ lên tiếng.

Một tiếng rên này triệt để kích nổ Văn Dư, thế nhưng cô chợt nhớ lại Lương Vận Hàm hẳn nên mau chóng tắm qua nước nóng, nếu không rất có khả năng sẽ bị cảm. Tại lúc lí trí cùng dục vọng xen lẫn, Văn Dư quả quyết động thủ cởi bỏ quần áo Lương Vận Hàm, cô một bên thoát, một bên mang Lương Vận Hàm vào phòng tắm.

Tiến vào phòng tắm, Văn Dư cấp tốc mở vòi nước ấm, cô đem Lương Vận Hàm bảo hộ ở trong lòng, sợ vừa đưa nàng vào nước lạnh sẽ ảnh hưởng đến Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm bị thoát đến chỉ còn một chiếc quần lót, vậy mà nàng lại hồn nhiên không hay biết. Nàng vẫn vội vàng tìm kiếm môi Văn Dư, giờ phút này dường như chỉ có kịch liệt hôn mới có thể làm dịu đi cảm giác sợ hãi mất đi khi này.

Nước ấm vẩy lên người, khiến thân thể Lương Vận Hàm run rẩy, nàng bỗng nhiên bùng tỉnh, phát hiện chính mình cơ hồ lơ đãng đứng trước mặt Văn Dư, mà Văn Dư lại nhìn chăm chăm thân thể của nàng, chớp mắt cũng không chớp. Ánh mắt của cô phảng phất mang theo lửa, đốt mình toàn thân khô nóng.

Văn Dư chậm rãi ngồi xổm người xuống, cõng ra tầng che chắn cuối cùng trên người Lương Vận Hàm. Khi thân thể Lương Vận Hàm hoàn toàn hiện ra trước mắt, Văn Dư thật sự kích động. Da thịt trắng nõn, eo nhỏ nhắn không đủ một vòng tay, chân thẳng tắp thon dài, nào bộ Văn Dư chỉ có thể hình dung bằng một từ - "Hoàn mỹ"

Hai hạt hồng đậu mê người rõ ràng vươn mình đứng thẳng. Văn Dư cảm thấy một cỗ nhiệt lưu đánh thẳng lên đại não, Lương Vận Hàm bị cô nhìn chăm chăm đến nỗi đỏ mặt không thôi, nâng lên cánh tay che khuất thân thể. Văn Dư cấp tốc cởi quần áo ướt trên người mình xuống, sau đó bỗng nhiên ôm lấy Lương Vận Hàm, bức thiết hôn lên môi của nàng, tay lung tung vuốt ve, Lương Vận Hàm bị sờ đến nổi toàn thân như nhũn ra, giờ phút này nàng không muốn lại xoắn xuýt bất kì chuyện gì, chỉ muốn cùng Văn Dư hoàn toàn hoà thành một thể.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 62

Chương 62: H

Troll mọi người thôi, làm gì có chương 62 "> tác giả xóa chương H 62 rồi, có thể do bị Tấn Giang cấm, nói chung là hông có chương này *khóc 1 dòng sông* ai có tung tích chương này có thể thông báo Es edit liền, còn không thì bạn nào mê viết fanfic có thể viết rồi send cho Esley qua email

pttran7794@gmail.com. Cảm ơn mọi người theo dõi và xin đừng ném gạch team edit/beta tại vì tác giả chứ hông phải tại vì team hihiu.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chị Đối Với Em Thật Tốt

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Lương Vận Hàm chặt vật mở to mắt, toàn thân đau buốt, động một cái đều tổn sức. Văn Dư đang ở phòng khách gọi điện thoại, Lương Vận Hàm nhìn qua đồng hồ treo tường, gần 10 giờ.

Nàng giấy dựa đứng dậy, đi tắm gội. Khi nhìn thấy mình trong gương, trên người lốm đốm lấm tẩm đều là dấu vết của đêm qua, Lương Vận Hàm mặt bùng một cái đỏ lên. Nàng đột nhiên hiểu được, tối hôm qua Văn Dư nhất định là cố ý khiến nàng cảm thấy áy náy mềm lòng, sau đó mặc cô muốn gì cứ lấy!

Nghĩ đến mình chủ động, Lương Vận Hàm liền tranh thủ thời gian bắt đầu tắm gội, không dám nhìn mình trong gương nữa.

Lúc trước, giường sự luôn luôn do Văn Dư chủ động, tối hôm qua Lương Vận Hàm nhiều loại cảm xúc đan xen, lại thêm đang lúc bị bệnh mà tâm lý yếu ớt, cho nên hận không thể đem tất cả đều cho Văn Dư, đi đền bù nàng đối với cô thua thiệt. Sau đó, Văn Dư liền giống như biến thành con người khác vậy, nào còn có bộ dáng uy khuất trước đó! Cùng với người phê thuốc kích thích tương đối giống nhau, càng ngày càng có tinh thần!

Vừa nghĩ tới Văn Dư có những động tác to gan kia, còn đem nàng bày thành nhiều tư thế khó xử như vậy, Lương Vận Hàm đã cảm thấy xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống! Từ lúc nào mà Văn Dư học được những thứ kia! Lương Vận Hàm hận nghĩ!

Trong điện thoại, thanh âm của Văn Dư tiết lộ giờ phút này tâm tình của cô đang rất vui vẻ, Nhạc Linh Uyển tựa hồ có thể tưởng tượng ra bộ dạng Văn Dư bên kia điện thoại đang cười vui vẻ. Xem ra đôi tình nhân này đã không có việc gì, quả nhiên là đầu giường cãi nhau cuối giường hoà. Bất quá, Văn Dư có thể bị Lương Vận Hàm ngược thành như thế, Nhạc Linh Uyển cũng thật giật mình. Nàng biết Văn Dư đối với tình cảm luôn luôn nghiêm túc, nhưng thật không nghĩ đến Văn Dư hôm nay lại có thể lún sâu vào chuyện tình cảm đến như vậy, đây đúng là khiến người khác ngoài ý muốn. Đương nhiên, cũng khiến người khác rất hâm mộ Lương Vận Hàm.

Kết thúc cuộc gọi với Văn Dư, Nhạc Linh Uyển nhấn một tin cho Lương Vận Hàm

"Cậu cho Văn Dư uống thuốc gì mà có thể giống như chiến sĩ đầy sức sống a!"

Lương Vận Hàm vừa sấy tóc vừa nhìn tin nhắn, cười trả lời:

"Ngược đến cực hạn, bức điên chị ấy rồi!"

"Thì ra là thế! Bị điên thật ra có chút lợi hại, hôm nay đừng thả cậu ấy ra ngoài đi hù dọa người!"

"Được rồi, một hồi tìm đầu dây xích buộc lại!"

Bên này hai người đang quên cả trời đất nói xấu Văn Dư, bên kia Văn Dư lại cười hi hi cợt tới

"Phu nhân, thân thể thế nào? Có phải ra một trận mồ hôi cảm thấy tốt hơn nhiều hay không?"

Lương Vận Hàm trừng cô một chút, lười nhác cùng cô tranh cãi.

Văn Dư đảo mắt một vòng, Lương Vận Hàm xem xét cô dạng này liền biết cô lại nảy ra ý nghĩ xấu xa gì rồi đây! Nắm lỗ tai của cô, hàm hừ nói:

"Nói! Chị cùng với ai học cái kia?"

"Học cái gì a?"

Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm Văn Dư, neho mắt lại. Văn Dư quét mắt một vòng nhìn da thịt Lương Vận Hàm lộ ra bên ngoài, bưng bình đại ngộ.

"A~ cái kia...Ai! Ai! Đừng vạ đừng vạ!"

Lương Vận Hàm phát giác Văn Dư thật sự quá háo sắc. Trước mặt người ngoài thì làm bộ đứng đắn, có khi còn hơi có vẻ nghiêm túc. Làm sao trước mặt nàng liền lộ nguyên hình như vậy! Hệt như là biến thân!

"Chị không phải cũng là vì nghĩ đến hạnh phúc của phu nhân sao?"

"Chị cho rằng em không biết có phải hay không. Được, em cảnh cáo chị, thu hồi mấy cái tư tưởng xấu xa đen tối đầy trong đầu chị đi!"

Văn Dư nghe xong thì ngẩn người, tranh thủ thời gian cầm qua cái laptop đặt ở đầu giường. Mở ra một thư mục, quả nhiên...bị xoá bỏ!!! Văn Dư ai oán nhìn về phía Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm từ trong gương lờm cô một chút, không để ý đến cô, một tia ửng đỏ hiện lên trên gương mặt.

Nguyên lai Văn Dư đem hình chân dung của Lương Vận Hàm, PS những vị trí nhạy cảm cho gọi cảm, đến khi hài lòng Văn Dư liền lưu lại, thỉnh thoảng sẽ mở ra để bản thân thưởng thức một phen.

Vừa rồi Lương Vận Hàm nhìn chằm chằm laptop của Văn Dư, ánh quang loé lên, mở ra một hồi, quả nhiên bị nàng phát hiện thư mục kia. Mở ra xem, mặt Lương Vận Hàm phảng phất đỏ đến muốn xuất huyết. Nàng quả quyết xoá bỏ, cần phải triệt để xoá bỏ! Hiện tại dựa vào máy tính khó giữ được như thế, vậy mà cô lại làm ra một đồng hình như vậy! Thật sự là tìm đường chết!

Kỳ thật Văn Dư làm việc rất cẩn thận, nhất là từ sau khi sự việc Vương Tổng, Văn Dư cố ý mua một cái laptop mới dùng để xử lý văn bản tài liệu bí mật, mà cũng tuyệt đối không vào mạng. Bình thường cô làm việc cũng là sử dụng máy chuyên dụng ở công ty, laptop này đều đặt ở nhà. Lương Vận Hàm không biết những điều này, chợt nhìn thấy những hình ảnh kia đương nhiên vừa thẹn vừa xấu hổ.

Văn Dư thật ra đau lòng ! Đều là tâm huyết a! Tâm huyết cứ như vậy bị xoá bỏ! Còn không có cách nào tìm người khôi phục

"Em đem những hình kia đều xoá bỏ, vậy sau này em liền bày thành những động tác kia cho chị nhìn xem"

"Năm mơ!"

Văn Dư cũng không để ý, tự mình loay hoay với cái laptop

Một lát sau, Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm thu thập xong, nói

"Đi ăn mì nha?"

Lương Vận Hàm ngẫm nghĩ cũng đã lâu chưa đi, Văn Dư nói đến khiến nàng cũng động tâm

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm thỉnh thoảng xoa xoa eo, nói tiếp

"Nếu không để chị đi mua hai phần mang về, em lại nằm một lát đi!"

"Mì sợi đóng gói mang về ăn sẽ không ngon, cùng đi thôi. Ăn xong em còn muốn đi mua sắm"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, nhếch miệng lên. Lương Vận Hàm làm bộ không thấy, phối hợp đi làm việc.

Ra cửa, Văn Dư nắm thật chặt tay Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm mỉm cười, không nói chuyện. Kỳ thật nếu hai người hoà thuận, thật sự là có thể ngọt đến chết! Tựa như hiện tại, Văn Dư vừa đi vừa kể chuyện cười cho Lương Vận Hàm nghe, Lương Vận Hàm liền cố gắng chịu đựng không cười, bởi vì Văn Dư nói chỉ cần chọc cười được Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm liền phải hôn cô một cái, nếu không hôn liền đổi thành cô hôn Lương Vận Hàm hai cái!

"Lúc trước có một con heo..."

"Lúc trước có một con gấu..."

"Lúc trước có một bé thỏ trắng..."

"Chuyện cười của chị sao toàn là động vật a?"

Lương Vận Hàm hỏi

"Bởi vì chị đều xem các bản về động vật a!"

"Chị vì cái gì nhìn bản động vật a?"

"Bởi vì Sùng Hân"

"Sùng Hân?"

Văn Dư gật gật đầu

"Trước một đêm em bay đi thành phố J, chị sang nhà Sùng Hân"

Lương Vận Hàm không hiểu nhìn Văn Dư, cái này cùng chuyện cười có gì liên quan a?

"Đêm đó xã giao xong chị liền đến dưới lầu nhà Sùng Hân"

Văn Dư thản nhiên nói

Lương Vận Hàm mở to cặp mắt nhìn cô. Văn Dư trấn an cười cười, tiếp tục nói:

"Sùng Hân biết chị ở dưới lầu, liền muốn chị kể chuyện cười. Nếu như em ấy cười, liền cho chị lên lầu. Nhưng không cho phép kể chuyện có liên quan đến con người"

Khó trách, đêm hôm đó Sùng Hân cuộn trên ghế salon cùng người khác nói điện thoại, che miệng cười đến toàn thân phát run cũng không nói chuyện. Lúc ấy tâm tình Lương Vận Hàm không tốt, liền không có hỏi nhiều.

"Sau đó thì sao?"

"Về sau em ngủ thiếp đi, em ấy để cho chị vào nhà"

"..."

"Chị hỏi Sùng Hân vì sao em đến nhà em ấy ở, em ấy nói không biết"

Thanh âm Văn Dư lại thấp chút, cô nắm tay Lương Vận Hàm thêm chặt, mặc dù chuyện đã đi qua, thế nhưng trong lòng nghĩ đến...vẫn thấy đau

"Lúc ấy chị liền nghĩ em không muốn ở cùng một chỗ với chị. Trong lòng rất khó chịu. Sợ đánh thức em, chị liền đứng tại cửa ra vào nhìn em một hồi. Một đêm đó chị về đến nhà, cuộn trên ghế salon nằm một đêm. Chị liền suy nghĩ, từ lúc nào thì em không tình nguyện cùng chị ở chung với nhau? Là bởi vì Hứa Phóng Nhân? Hay là vì em sợ hãi ánh mắt của người xung quanh, chịu không được áp lực của thể tục? Hay là bởi vì ba mẹ của em? Chị đã suy nghĩ rất nhiều"

Lương Vận Hàm trầm mặc nghe Văn Dư kể lại tâm tình của cô lúc đó, áy náy có, đau lòng cũng có, nhất thời không nói nên lời. Thanh âm Văn Dư trầm ổn lại trầm thấp, cô tựa như đang kể lại chuyện của người khác. Lương Vận Hàm không thể nghe vào nhất chính là thanh âm của cô như vậy, khiến cho người ta liên tưởng đến đều cùng theo cô mà đau lòng. Lại vừa nghĩ đến Văn Dư cô độc một mình mở cửa phòng, đứng xa xa nhìn mình ngủ ở trên giường, trong lòng lại suy nghĩ người mình yêu có thể không còn yêu mình...Chỉ là tưởng tượng một loạt cảnh tượng kia, Lương Vận Hàm cảm thấy bên trong hô hấp đều mang theo một loại ưu thương.

Giờ phút này nàng rất muốn làm một thứ gì đó, thế là, ngay tại dưới lầu cư xá nhà mình, Lương Vận Hàm vút bỏ rụt rè, chủ động ôm lấy Văn Dư, hôn lên. Ở giữa người đến người đi, chỉ gặp hai người con gái cao thon, dáng người mỹ lệ, một người mặc áo khoác da dề màu đen nhưng, một người áo khoác vạc áo đồ champagne, một tóc ngắn, một tóc dài, tại một buổi chiều mùa đông, tại một bên hành lang cư xá gấp khúc, ôm hôn nhau.

Thời điểm Lương Vận Hàm vừa hôn lên, Văn Dư quả thật cả kinh. Mặc dù cô nhắc đến chuyện kia trong lòng có thể cảm giác được lúc ấy có phần khó chịu, thế nhưng cô không quên hai người đang ở dưới lầu nhà mình, trong khu cư xá, bên cạnh hành lang gấp khúc, buổi chiều, không ít người...Nhưng, nụ hôn của Lương Vận Hàm cho đến bây giờ đều khiến cho người ta phải say mê, trong đầu Văn Dư chỉ chớp mắt một cái kinh ngạc, liền đổi bị động thành chủ động, thâm tình ngấm chặt cái lưỡi của đối phương, dụng tâm giữ lấy, dụng tâm mà yêu...

Nụ hôn ôn nhu triền miên kết thúc, Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, do dự hỏi:

"Em..."

"Chị không phải lo lắng em sẽ không chịu nổi áp lực thể tục sao?"

Lương Vận Hàm cười nhẹ nhàng, nhìn Văn Dư, nói ra. Văn Dư cũng nhìn lại Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm nghĩ, nếu như vậy, đồ ngọc này kiểu gì cũng sẽ hiểu rõ lòng của nàng đi!

Văn Dư nháy mắt mấy cái, nắm chặt tay Lương Vận Hàm, bỏ vào bên trong túi áo khoác của mình, hai người hướng tiệm mì đi đến.

Ở chung lâu, Lương Vận Hàm cũng biết Văn Dư thời điểm kích động thường sẽ không nói chuyện cũng không nháo, liền an tĩnh làm lấy sự việc trong tay. Kì thật nội tâm rất có thể đã sóng gió mãnh liệt. Sau đó liền chờ đợi lúc nào cô khôi phục cảm xúc vững vàng, lúc nào mới khôi phục bình thường.

Khoé miệng Lương Vận Hàm mỉm cười, cứ như vậy đi theo cô.

Hai người tiến vào tiệm mì, bà chủ liền ra đón.

"Văn Dư a! Thật sự cảm ơn con, may mắn là có con. Mau tới mau tới, cũng thật lâu hai đứa không đến đây!"

Bà chủ nghênh đón hai người vào bên trong một cái phòng nhỏ, ở giữa có một cái bàn tròn. Lương Vận Hàm rất lâu không đến, kính ngạc tiệm mì nhỏ này lại còn khêu trương cả mặt tiền cửa hàng. Bà chủ thật tâm cảm ơn Văn Dư, không đợi cô gọi thức ăn đã dọn đồ Trương sư phụ chuẩn bị thức ăn.

Lương Vận Hàm biểu lộ không hiểu, Văn Dư cười cười không nói chuyện, lấy chén đĩa lau sạch đặt trước mặt Lương Vận Hàm

Trương sư phụ tự mình đem hai tô mì đến, một mặt chân thành tha thiết cảm kích

"Văn tông! Rất đa tạ cô"

Văn Dư vẫn như cũ cười lắc đầu, tiếp nhận mì đem đưa đến trước mặt Lương Vận Hàm. Bà chủ cũng đem đồ ăn tiến vào.

"Chú Trương, chú cũng đi làm việc đi, lúc này nhiều người. Bà chủ cũng thế, không cần tiếp đón hai tụi con"

"Hai người chính là quý khách a!"

Văn Dư ha ha cười, thúc hai người đi làm việc. Lương Vận Hàm nghi hoặc nhìn bọn họ, thực sự nhìn không được hỏi

"Mọi người từ khi nào mà quen thân như vậy a?"

"Tiểu Hàm, con không biết sao? Đoạn thời gian trước có một đám lưu manh đến phá! Ăn cái gì cũng không trả tiền, về sau còn tổ cáo thức ăn có độc, ép chúng ta đến đường như muốn đóng cửa! May mắn có Văn Dư hỗ trợ, đuổi tên tiểu lưu manh đi, còn an bày tốt bên cục an toàn thực phẩm, cục công thương. Không chỉ giúp tiệm làm giấy tờ hợp pháp, phải cảm ơn nhất là Văn Dư còn đưa tiền giúp bác khuếch trương cửa tiệm! Ai u, bác cũng không biết phải nói cái gì cho phải. Đoạn thời gian kia a, bác chỉ biết khóc kêu trời. Làm sao biết còn có một hồi "phong hỏa lộ chuyển" như thế này!

Lương Vận Hàm giật mình nhìn sang Văn Dư

"Đại thẩm, người mau nhanh đi làm việc đi a!"

"A! Cỗ đông đã lên tiếng, bác lập tức đi!"

"Cỗ đông?"

Lần này Lương Vận Hàm lại càng kinh ngạc hơn

Bà chủ vừa đi, Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm một mặt hiểu kỳ, nghĩ nghĩ mới nói ra

"Liên đúng như em thấy a! Bởi vì em yêu thích tiệm này, cho nên chị hi vọng có thể duy trì nó tồn tại. Chị cũng không quen nhìn mấy tên lưu manh các kẻ khi dễ hai người bọn họ, vừa vặn có thể bận bịu giúp đỡ một chút thôi!"

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư nửa ngày mới nói ra

"Văn Dư, chị là một người thiện lương"

Văn Dư nghĩ nghĩ rồi gật đầu

"Àn, chị cũng cảm thấy như vậy. Nhưng mà chị cũng làm rất nhiều việc không tốt"

"Thương trường như chiến trường, khó tránh khỏi..."

"Có nhiều khi quá nhiều việc thân bất do kỷ"

"Vậy chị có mệt mỏi không?"

"Mệt mỏi"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Cũng may còn có em cuộc sống của chị mới không còn không thú vị như vậy. Dường như, ngoại trừ làm việc ra cũng không biết còn có thể làm những gì."

Lương Vận Hàm đau lòng sờ sờ một đầu tóc ngắn của Văn Dư

"Chị làm cho người khác đau lòng"

"Vậy mà em còn lạnh lùng với chị như vậy!"

"Khi đó em không biết đến những điều này..."

Văn Dư gật gù đầu

"Vậy về sau em có thể tin tưởng chị nhiều hơn một chút chứ?"

Lương Vận Hàm nhìn qua cô, nghiêm túc gật đầu

Văn Dư thấy nàng gật đầu, lập tức cười lên giống như đứa nhỏ giành được kẹo. Lương Vận Hàm thấy bộ dạng này của cô, trong lòng lại bị xiết chặt. Kỳ thật Văn Dư rất dễ dàng vui vẻ, chỉ cần nàng đối với cô ôn nhu một chút, thông cảm một chút, cô đều sẽ lộ ra bộ mặt rất thoải mái, sau đó cô sẽ hài lòng cuộc sống như hiện tại. Vậy vì cái gì qua lâu như vậy lại không chú ý đến điểm này đây? Nếu sớm chú ý đến, trong buổi tối kia với những cái xoắn xuýt đó thì Lương Vận Hàm cũng đã không khó chịu đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Lòng Của Hai Người Mỗi Lúc Một Gần

Esley: ta nói mọi người nhiệt tình với bộ này quá, cũng có trên 10 bạn email + gửi link QT cho es chương 62, cảm ơn sự nhiệt tình của mọi người và es đang edit chương 62, khi nào xong sẽ update cho mọi ng, yêu mọi người.

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Hai người ăn mì xong Văn Dư liền đặt tiền lên bàn, sau đó lôi kéo Lương Vận Hàm rời đi. Trước khi ra cửa còn gọi bà chủ vào dọn dẹp, chờ bà chủ đuổi ra đến nơi thì Văn Dư và Lương Vận Hàm đã đi xa.

"Hiện tại chị thật sự là cổ đông của tiệm mì này rồi sao?"

"Đúng a! Chính bởi vì chị là cổ đông, nên nhất định phải đưa tiền, ký nợ đều không được. Phải như vậy thì cuối năm chị mới có thể thu về tiền lãi a!"

Lương Vận Hàm cười, lườm cô một cái, Văn Dư cũng cười híp mắt.

Kỳ thật, cô thật sự chỉ muốn giúp đỡ người phụ nữ trung niên kia một chút. Lương Vận Hàm ở xa một mình thật sự không dễ dàng, bà chủ có thể đối tốt với nàng, cũng xem như là duyên phận. Văn Dư trân trọng tất cả mọi người và sự việc có liên quan đến Lương Vận Hàm, cô cảm thấy sự xuất hiện của Lương Vận Hàm đối với mình xem như là một loại cứu vớt. Cho nên cô càng phải trân quý, dù là may mắn cũng không nỡ buông tay. Thế nhưng con người đều là như vậy, càng dễ ý lại càng lo được lo mất, cô là như thế thì Lương Vận Hàm sao lại không phải đây?

Văn Dư lái xe chở Lương Vận Hàm đến cái cửa hàng lần trước. Dừng xe xong, Văn Dư lấy ra một cái thẻ đưa cho Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm cười như không cười hỏi

"Vân tổng đây là có ý gì?"

"Hắc hắc, trước đó chị vô tình làm một vài việc chọc giận phu nhân, hiện tại nhất định phải làm chút chuyện để phu nhân thư thái! Kỳ thật thẻ này đã sớm làm, đoạn thời gian trước vừa lấy về. Khi đó đưa cho em khẳng định em sẽ không nhận, hiện tại thì vừa vặn"

"Làm sao chị biết hiện tại em muốn nhận nó?"

"Bởi vì hiện tại em vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận a! Không tốn tiền sao lại không nhận, hơn nữa so với chị em lại càng bình tĩnh hơn. Vân nhất có một ngày chị không đủ kiên định cho người khác tiêu xài làm sao bồi thường cho phu nhân a? Một khi nghĩ như vậy em liền sẽ muốn nhận"

Văn Dư cười hi hi giải thích

Thế nhưng Lương Vận Hàm biểu lộ nghiêm túc, nghĩ nghĩ rồi nói ra

"Văn Dư, em đi cùng với chị, không phải bởi vì tiền của chị hay là vì thân phận cùng địa vị của chị. Tiền em kiếm được không nhiều như chị, nhưng cũng đủ để chính bản thân em sống vui vẻ thoải mái. Em không phải là người có ham muốn quá mạnh với vật chất, nhưng em rất đề ý đến người yêu của em cùng với em có tâm linh phù hợp hay không. Dù cho em biết chị nói vậy chỉ là nói đùa, nhưng em cũng muốn nói cho chị biết, em sẽ không cho rằng chị như vậy, cũng sẽ không đối đãi với tiền như thế. Chỉ cần là thứ chị cho em, em cảm thấy so với tấm thẻ này đều là trân quý hơn nhiều, đây mới là thứ em muốn."

Nghe Lương Vận Hàm nói xong, Văn Dư cũng thu hồi khuôn mặt đùa giỡn, cô nhìn người phía trước, vuốt ve góc cạnh chiếc thẻ trong tay, nói nghiêm túc

"Phu nhân, lời nói này của em khiến chị hiện tại liền muốn kéo em đi công chứng, đem toàn bộ tài sản đều chuyển sang tên em, sau đó đem em một mực buộc vào bên người, không ai cướp đi được, đoạt cũng không đi!"

Lương Vận Hàm phốc cái bật cười, xoa bóp vành tai Văn Dư:

"Đầu óc chị làm sao nghĩ nhiều chuyện như vậy a! Em chỉ nói những lời đó làm sao lại khiến chị xúc động đến như vậy? Thật phục chị!"

Văn Dư cười híp mắt ôm chầm lấy Lương Vận Hàm, hôn một chút

"Phu nhân, chị không thể rời bỏ em. Em cũng tuyệt đối đừng rời đi chị, được không?"

Lương Vận Hàm tựa vào bả vai Văn Dư, tìm một tư thế thoải mái tựa ở trong ngực cô

"Nhìn chị biểu hiện đi!"

"Chị cam đoan sẽ không tiếp tục PS hình gợi cảm của em nữa"

Văn Dư lờn thề son sắt, đôi lấy một trận ngắt véo của Lương Vận Hàm

Hai người náo loạn một lát mới xuống xe. Đi ở bên ngoài, hai người đều nghiêm chỉnh ghé góm, ai cũng nghĩ không ra trong âm thầm hai người có thể giống như đứa nhỏ em cần tới một cái tôi hôn em một chút, chơi quên cả trời đất.

Thế nhưng tiếp đó Văn Dư liền phiền muộn, phu nhân không phải đến dạo phố, rõ ràng là đến gây chuyện a!

"Cùng phu nhân đi shopping cảm giác thật tốt a!"

"Có tương đối mới biết được phải không..."

"..."

"Phu nhân a, bộ y phục này không tệ em thử đi a?"

"Chị giúp người khác chọn quần áo đều dùng ánh mắt này a? Khó cực Ngô tổng còn có thể mua nhiều như vậy"

"..."

"Phu nhân, tiệm này phong cách không tệ, vào xem nha"

"Cửa hàng quá nhỏ a"

"..."

"Phu nhân ưa thích khăn quàng cổ?"

"Có thể nói vậy!"

"Bình thường không có thấy em sử dụng a!"

"Thời điểm đó chị không có thời gian nhìn a "

"..."

"Phu nhân, bông tai này rất thích hợp với em, nhìn rất đẹp!"

"Không cảm thấy quen mắt sao?"

"Quen mắt?"

"Lúc sinh nhật Ngô Linh Nam mang bộ này a"

"Phu nhân, chị không có chú ý a...."

"Không phải lúc đó chị khen Ngô Linh Nam đeo bộ bông tai kia rất đẹp sao? Chị khen người khác đều không để tâm như vậy a?"

"..."

Văn Dư hiện tại khóc không ra nước mắt. Phu nhân nhà cô là cố ý ăn no mây mẩy rồi đến ngược cô đó a!!!

Lương Vận Hàm nhìn thấy bộ dạng Văn Dư ỉu xiu như quả cà thì âm thầm buồn cười. Văn Dư tưởng rằng sự việc dễ dàng như vật liền cho qua a? Mặc dù trên nguyên tắc không tính là làm sai, nhưng sai vẫn là sai! Ai bảo cô không chuẩn bị báo cáo. Yêu cầu Văn Dư báo cáo Lương Vận Hàm có thể nói không ra miệng, cho nên nàng mới cố ý kích thích Văn Dư.

Văn Dư đi theo sau lưng Lương Vận Hàm, không dám nói tiếp nữa, thận trọng bồi tiếp. Trong lòng lại một mực lăm bằm, người này nha! Tính sổ chuyện nhỏ! Tổng dùng lời ép buộc người! Đây là muốn làm gì? Làm gì a? Làm sao quay mặt một cái liền không nhận người? Mới vừa rồi ai còn cảm động ghé góm chủ động ôm mình, chủ động hôn mình? Dưới ban ngày ban mặt, tại trong cư xá cứ hào phóng như vậy. Không biết người ta cũng là nữ, cũng biết thận thùng a! Bên kia vừa cho xong táo ngọt, bên này liền bắt đầu chính sách chính mình. Quá khi dễ người! Quá khi dễ người!

Oán niệm Văn Dư càng phát càng nhiều, cái miệng đều vênh lên. Bên cạnh Lương Vận Hàm đang thử y phục, từ trong kính quan sát Văn Dư, tận lực kìm nén không cười.

Nhân viên phục vụ trong tiệm thẳng tắp nhìn Lương Vận Hàm, thật xinh đẹp rất có khí chất phụ nữ a! Nhưng lực chú ý của mỹ nữ dường như cũng không đặt tại việc lựa chọn quần áo mà đặt tại trên người phụ nữ tóc ngắn có chút uể oải bên cạnh.

Bên trong tiệm, một nhân viên rất có ánh mắt, chọn hai kiện quần áo đưa cho Văn Dư

"Tiểu thư, hai kiện này rất phù hợp với ngài, có muốn thử một chút hay không?"

Văn Dư mở to hai mắt nhìn, nhân viên phục vụ không biết sống chết mà tiếp cận. Làm gì! Làm gì a! Không nhìn thấy cô đang cố gắng giả làm không khí đứng tại nơi này sao? Nhân viên phục vụ bị cô trừng đến không hiểu được, nhất thời đứng tại chỗ không biết phải làm sao cho tốt. Lương Vận Hàm ở một bên thật sự nhìn không được liền đi đến, tiếp nhận quần áo trong tay người bán hàng, tại trên người Văn Dư so qua lại

"Àn, cũng không tệ lắm, đi xem thử một chút"

Văn Dư sùng sốt một chút, sau đó giống như được đại xá, mãnh liệt gật đầu, chân chó tiếp nhận quần áo vội vàng tiến vào phòng thử đồ. Vừa rồi cùng nhau đi tới, Văn Dư nhìn thấy mấy bộ quần áo cũng không tệ, thế nhưng Lương Vận Hàm chỉ nhìn liếc qua liền đi, Văn Dư cũng không dám cứng rắn lưu lại thử a! Ngay cả điện thoại vang, Lương Vận Hàm đều quay đầu trừng cô! Về sau Văn Dư dứt khoát khoá máy. Lúc này phu nhân có thể đồng ý cho mình thử đồ một chút, nhanh, phải nắm bắt cơ hội!

Lương Vận Hàm ngồi ở một bên nhìn Văn Dư, trong lòng buồn cười ghé góm. Văn Dư một khi bị uy khuất liền sẽ lộ ra bộ dạng động vật nhỏ, để cho nàng càng muốn khi dễ! Bất quá lúc này khi dễ cũng không sai biệt lắm, Lương Vận Hàm thế nhưng hiểu được thấy đủ thì dừng lại. Văn Dư mặc dù sùng người, nhưng cũng rất có cá tính. Đem cô chọc giận, Lương Vận Hàm cũng không có gì tốt, nàng cũng không sợ cái gì khác, chỉ sợ Văn Dư xuất ra mấy thủ đoạn hèn hạ kia...nhất là trên giường!

Văn Dư đi ra, Lương Vận Hàm nhìn qua một lượt, gật gật đầu. Thế là Văn Dư vui sướng tiếp tục đi thử một bộ quần áo khác. Vừa rồi một đoạn đường đi dạo đến đây, Lương Vận Hàm cũng chọn được mấy cửa hàng phù hợp với Văn Dư. Chi bất quá vì trừng phạt cô mới không cho cô thử! Lúc này không sai biệt lắm, một hồi lại mang cô đi mấy tiệm kia tham quan vậy

"Phu nhân, làm sao em toàn chọn đồ cho chị a! Chính em chỉ mới mua có hai kiện "

Lương Vận Hàm lần nữa quẹt thẻ, Văn Dư cầm quần áo lên, hai người hướng đi ra ngoài. Bắt đầu từ cửa tiệm kia trở đi, Lương Vận Hàm cơ hồ đều không tiếp tục thử qua đồ, lại giúp Văn Dư chọn y phục. Phàm là cảm thấy không tệ, Lương Vận Hàm đều quẹt thẻ mà mua. Mà lại dùng thẻ của mình, tấm thẻ kia của Văn Dư được nàng đặt trong giỏ, căn bản không dùng đến.

"Chị cũng đã lâu không có mua y phục. Linh Uyển nói gần đây nàng cũng bận rộn, không có thời gian giúp chị chọn. Vậy liền để em trong lúc có thời gian rảnh trang điểm cho chị một chút"

"Ngược lại nàng sẽ từ chối"

Lương Vận Hàm lờm cô một chút, Văn Dư xem xét tranh thủ tiếp một câu

"Nhưng ánh mắt của phu nhân so với nàng thì tốt hơn nhiều! Mấy thứ này chị đều yêu thích!"

Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, không để ý đến cô trực tiếp đi phía trước. Lúc này Văn Dư xem như mình bạch, phu nhân nhà cô không phải đến để ép buộc cô, cũng không phải đến để trừng phạt cô, mà là chuyên tâm mang cô đi mua quần áo. Minh vừa rồi oán thâm phu nhân như vậy, thật sự là không nên, không nên a!

"Vì sao không sử dụng cái thẻ chị đưa cho em?"

"Y phục của chị từ nay về sau tự em đến quản lý, tiền tự nhiên cũng là em trả"

"Vậy chị kiếm tiền làm gì a?"

"Sinh hoạt không cần tiền a? Liền như chị, chi tiêu lớn như vậy, chính mình cũng không biết quản lý tài sản"

Văn Dư nghe xong lập tức cao hứng. Lương Vận Hàm nói "sinh hoạt", nghe thật sự dễ chịu a ! Văn Dư linh quang loé lên, phu nhân muốn là sinh hoạt thực sự, như vậy cô đương nhiên phải có điều gì biểu thị! Văn Dư đem đồ vật đổi sang tay khác, trống đi một cái tay liền tiến lên một bước, giữ chặt tay Lương Vận Hàm

"Phu nhân, về sau chị đi đâu, đi với ai, sớm chuẩn bị báo cáo với em"

Lương Vận Hàm rót cuộc nghe được điều muốn nghe, nàng dừng bước lại, cười nhìn Văn Dư. Văn Dư dùng ánh mắt hỏi ý kiến nàng, Lương Vận Hàm ngoắc ngoắc ngón tay, Văn Dư hiểu kì nghiêng thân qua thăm dò, Lương Vận Hàm ôm lấy cổ Văn Dư đưa lên một nụ hôn, sau đó quay người rời khỏi. Để lại Văn Dư một người đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng phu nhân nhà cô càng đi càng xa.

Hai người mua không sai biệt lắm, đang muốn chuẩn bị rời đi

"Vận Hàm"

Hai người quay đầu lại, là Nghiêm An

"Nghiêm phó, ngài khỏe!"

Văn Dư cùng anh ta gật đầu, Nghiêm An cũng cùng Văn Dư gật gật đầu

"Vận Hàm, nghe nói em khôi phục công tác, chúc mừng a!"

Lương Vận Hàm lúng túng nở nụ cười

"Cám ơn"

Hiện tại nàng phi thường phiền muộn! Nàng một mực không nói cho Văn Dư việc bị đình chỉ công tác, nghĩ là có thể giấu diếm qua đi, làm sao lại để Nghiêm An nói lộ ra...!

Ánh mắt đảo qua Văn Dư, Văn Dư duy trì lễ phép, mỉm cười chăm chú nhìn Nghiêm An, nhìn không ra được cái gì

"Hi vọng sớm ngày nhìn thấy em trên máy bay"

"Ừm"

Nghiêm An không biết nói cái gì. Văn Dư khí tràng rất mạnh, có cô đứng ở một bên, anh ta có chút không biết nên làm cái gì.

"Lần trước sinh nhật Vận Hàm, Nghiêm phó hỗ trợ không ít, vẫn muốn cùng ngài nói lời cảm ơn"

"Không cần khách khí"

Văn Dư gật gật đầu

"Há, hai người tiếp tục dạo phố đi. Tôi đi trước"

"Tốt, có cơ hội cùng nhau ăn cơm"

"Được"

Nghiêm An cùng Lương Vận Hàm gật gật đầu, sau đó rời đi.

Văn Dư một tay cầm đồ vật, một tay lôi kéo tay Lương Vận Hàm, trong lòng Lương Vận Hàm lúc này có chút không dám chắc, nàng không nghĩ nói cho Văn Dư biết, ai lại nghĩ đến sẽ gặp Nghiêm An a! Văn Dư biểu lộ nhàn nhạt, cái gì nhìn đều đoán không ra. Lương Vận Hàm cảm thấy hoặc là cô bây giờ đang tự mình tiêu hoá cái tin tức kia, hoặc là đang tức giận.

Lương Vận Hàm cùng Văn Dư thật ra bên trong đều có một loại quật cường cùng kiên trì. Lần này bởi vì ăn dấm mà nổi lên tranh chấp, điều này khiến Lương Vận Hàm ý thức được hai người nếu muốn ở chung lâu dài, còn muốn học cách nhường nhịn và bao dung. Cùng người mình yêu phân cao thấp có ý nghĩa gì đâu?

Nghĩ đến cái này, Lương Vận Hàm dừng lại, nắm tay Văn Dư kéo lại một chút. Văn Dư dừng bước lại quay đầu nhìn nàng, trong mắt Lương Vận Hàm lộ ra uỷ khuất, cứ như vậy nhìn nàng, cũng không nói chuyện. Văn Dư nhìn một lát, cuối cùng thua trận, cô không chịu được ánh mắt Lương Vận Hàm như vậy. Thở dài, Văn Dư đi lên trước

"Em bị đình chức?"

Lương Vận Hàm gật gật đầu

"Em nói cùng người khác đổi ngày nghỉ, thật ra là bị tạm thời cách chức?"

Lương Vận Hàm lại gật gật đầu

"Đình chức nhưng em lại lo lắng chị một đầu bận rộn công việc, lại phải lo lắng cho em, cho nên vì vậy không cho chị phân tâm em mới không nói cho chị biết?"

Lương Vận Hàm y nguyên gật gật đầu

"Thế là em tìm Hứa Phóng Nhân nhờ hỗ trợ?"

Vẫn là gật đầu

"Ngày đó em cùng anh ta ăn com chính là vì cảm ơn chuyện này?"

Vẫn như cũ gật đầu

Văn Dư bắt đầu đi lại đau lòng nhìn Lương Vận Hàm, bảo cô phải làm sao bây giờ? Cô là người yêu của nàng a, có việc cũng không biết cùng cô nói! Còn đi tìm người khác! Nhưng nghĩ lại, Lương Vận Hàm có phương thức giải quyết vấn đề của nàng, cũng kiên trì với nó, nếu như không gặp được cô, nàng cũng sẽ làm vậy. Huống chi đoạn thời gian kia đúng là thời gian cô bận rộn nhất, nàng là đau lòng cô không muốn để cho cô phân tâm cho nên mới tự nghĩ biện pháp giải quyết. Đạo lý là như vậy, thế nhưng nghĩ như thế nào trong lòng đều cảm thấy khó chịu, khó có thể nói là vì đau lòng Lương Vận Hàm hay là bởi vì Lương Vận Hàm không có hướng cô xin giúp đỡ.

Lương Vận Hàm đương nhiên hiểu rõ tâm tư Văn Dư, xem xét ánh mắt đau lòng của cô, nhưng bên trong còn lộ ra chút không hài lòng, tâm cảm thấy khẽ động. Mau tới trước chủ động nhào vào trong ngực Văn Dư, tay vòng eo Văn Dư.

"Chị làm sao thông minh như vậy a! Người khác chỉ nói vài câu, chị liền đem nhân quả trước sau đều nghĩ rõ ràng!"

Văn Dư không nói chuyện

"Hứa Phóng Nhân nói xem như lần này thiếu anh ấy hai cái nhân tình, anh ấy đem chị tính cả vào"

Văn Dư nhú nhú mày, Lương Vận Hàm cẩn thận chờ đợi phản ứng của cô. Mỹ nhân trong ngực, Văn Dư coi như không cao hứng cũng không thể làm gì a! Nhất là phu nhân thường ngày luôn có vẻ rụt rè hôm nay đã chủ động lấy lòng nhiều lần, còn là trong một số trường hợp cố kỵ, chính là vì muốn để cho Văn Dư biết nàng không thêm để ý ánh mắt thế tục, đây cũng là trấn an tốt nhất đối với Văn Dư. Phu nhân cũng đã làm đến mức độ này, cô còn khó chịu cái gì a!

Thờ dài, Văn Dư hai tay cầm túi lụa sẫm vây quanh Lương Vận Hàm, tại trên đầu nàng hôn một cái

"Chị là người yêu của em, lần sau có việc nhất định phải nói với chị, được không? Nếu không một chút cảm giác thành tựu đều không có!"

Lương Vận Hàm nghe qua lời này liền biết Văn Dư đã bỏ qua, thế là mỉm cười đứng dậy, tại bên tai Văn Dư nói xong một câu liền cũng không quay đầu lại mà bỏ đi, chỉ lưu lại Văn Dư một người cứ thế đứng tại chỗ, mắt mở thật to nhìn bóng lưng Lương Vận Hàm.

"Chỉ có chị xem qua dáng vẻ em ở trên giường, dạng này còn chưa đủ có cảm giác thành công sao?"

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hóa Ra Không Phải Cố Ý Xem Thường Tôi!

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Thời điểm nhận được cuộc điện thoại ngoài ý muốn kia, Văn Dư đang họp, nghe báo cáo hạng mục trong khoảng thời gian này

"Văn tổng, tôi là Kiều. Cao tổng gặp tai nạn xe, bây giờ đang ở bệnh viện, tình huống không tốt lắm"

Văn Dư nghe xong cả người đều khấn trương lên

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Một giờ trước. Tại trên đường Tân Hải, một chiếc xe từ trong ngã ba đột nhiên lao ra, trực tiếp đụng phải xe Cao tổng"

"Người lái xe đâu?"

"Ồ cục cảnh sát, hiện tại cảnh sát đã tham gia vào"

"Cung cấp cho cảnh sát một số manh mối, bao gồm cả hạng mục Kim Sa đặc biệt đang trong tay Lam tỷ"

"Dạ, đã rồi"

"Cảnh sát bên kia ai quản"

"Bánh phở phụ trách"

"Tôi sẽ đặt vé máy bay chuyến sớm nhất"

"Được. Tôi đi sân bay đón ngài"

"Ừm"

Cúp điện thoại, Văn Dư gọi Amy lập tức đặt trước vé máy bay, sau đó cấp tốc chỉnh lý mạch suy nghĩ, an bày công tác gần đây

"Văn Dư, chúng ta cùng đi qua đi"

"Đúng vậy a. Có việc cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau a"

Lưu Gia Văn biết tin liền vội vàng nói, một bên A Tả cũng phụ họa theo. Cao Lam xảy ra tai nạn xe, đây chính là đại sự.

"Mọi người cũng nghe tôi điện thoại, trước đề Amy cùng tôi qua đó"

Trong văn phòng, Văn Dư vội vàng ký tên vào mấy phần tài liệu. Vừa rồi đã điện thoại cho Lương Vận Hàm, đề cho nàng giúp mình thu thập mấy bộ quần áo vào vali, A Thành cũng đã chạy qua lấy.

Sau khi Lương Vận Hàm nghe chuyện này, trong lòng ngũ vị tạp trần, nàng rất rõ ràng Cao Lam đối với Văn Dư trọng yếu đến mức nào, không chỉ đề bạt trong công tác, còn đối với Văn Dư tình cảm cũng rất sâu.

Về sau Văn Dư biết việc Cao Lam gửi đến bưu kiện, cô giải thích với nàng rất nhiều việc, từ vừa mới bắt đầu nhận biết Cao Lam, đến về sau như thế nào giống như thân nhân. Văn Dư sợ trong lòng Lương Vận Hàm uỷ khuất, cho nên giải thích rất rõ ràng, liền sợ Lương Vận Hàm trong lòng còn có khúc mắc. Lương Vận Hàm nghe xong cười cô chuyện nhỏ xé to, còn nói có cơ hội nhất định đi bái phỏng Cao Lam, lúc ấy Văn Dư nghe đặc biệt cao hứng.

Thế nhưng, lần nữa nghe nói đến Cao Lam, lại là tin tức nàng xảy ra tai nạn xe đang nằm bệnh viện.

Thanh âm Văn Dư trong điện thoại rất gấp, tình thế rất nghiêm trọng. Lương Vận Hàm cân nhắc đến Văn Dư đi Đài Bắc mặc dù phải trực tiếp đi bệnh viện, nhưng lấy thân phận Cao Lam, đồng dạng đi bệnh viện thăm viếng nhất định còn có rất nhiều nhân vật cao cấp khác. Mặt khác, nghe Văn Dư nói nhà ngoại Cao Lam tại Đài Bắc rất có thực lực, bởi vậy trong lúc đang giúp Văn Dư chọn quần áo, phần lớn Lương Vận Hàm lựa chọn quần áo đứng tuổi một chút. Trường hợp như thế, ăn mặc ôn trọng và thành thực rất quan trọng. Nghĩ nghĩ lại xếp vào mấy bộ quần áo đơn giản một chút, vạn nhất cô muốn trông coi Cao Lam, ăn mặc dễ chịu cũng rất trọng yếu.

Xe A Thành đứng ở cổng công ty, Văn Dư mở cửa xe, lúc nhìn thấy Lương Vận Hàm ngồi ở bên trong, quả thực kinh ngạc

"Làm sao phu nhân lại ở chỗ này?"

"Em đi chung với chị"

"Cùng đi? Em không đi làm a?"

"Xin nghỉ"

Văn Dư gật gù đầu, ngồi vào trong xe, Amy mở cửa xe bên tay lái phụ ngồi vào, quay đầu mỉm cười cùng Lương Vận Hàm chào hỏi

"Lương tiểu thư, lại gặp mặt"

"Gọi tôi Vận Hàm đi"

"Được"

"Xin nghỉ không có sao chứ?"

Văn Dư có chút bận tâm mà hỏi. Dù sao Lương Vận Hàm mới khôi phục việc làm, như vậy có tốt không? Lương Vận Hàm nhìn qua cô cười trấn an, Văn Dư cũng không hỏi lại. Không ngừng có điện thoại gọi tới, thân phận của cô thật sự không còn cách nào.

Mấy người vội vàng chạy đến sân bay, rất nhanh liền lên máy bay. Kể từ sau khi máy bay cất cánh, Văn Dư nắm chặt tay Lương Vận Hàm. Lần này hành trình có Lương Vận Hàm làm bạn, trong lòng Văn Dư xác thực an tâm hơn nhiều.

Nghề nghiệp của Lương Vận Hàm là tiếp viên trưởng, cho nên đối với việc chiếu cố hành khách nàng hiểu rất rõ, nhất là chiếu cố Văn Dư vị hành khách

này, Lương Vận Hàm lại càng tự tin. Vì chiều cô tâm tình Văn Dư, đăng ký về sau, nàng nhanh chóng sắp xếp xong xuôi tắm rửa, đồ uống, đồ ăn các loại. Hiện tại đầu óc Văn Dư có chút loạn, chuyện xảy ra quá đột ngột, để cho người ta trở tay không kịp. Văn Dư chậm rãi lấy lại tinh thần, đem lực chú ý đặt ở trên người Lương Vận Hàm.

"Phu nhân, đây là lần đầu tiên hai chúng ta cùng một chỗ đi máy bay"

"Đúng vậy a"

"Em xin phép nghỉ thật không có vấn đề gì chứ?"

"Vậy chị liền giúp em nói với Fanny một chút chứ sao"

"Cám ơn phu nhân"

"Văn Dư, đừng quá khẩn trương. Hết thầy đều sẽ khá hơn"

Văn Dư mặt ngoài không có thay đổi gì, nhưng từ một số động tác nhỏ của Văn Dư nàng có thể biết hiện tại cô là mười phần lo nghĩ.

"Phu nhân, chị thật sự có chút sợ hãi"

Lương Vận Hàm lần đầu tiên nghe Văn Dư nói sợ hãi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, ưu thương trong ánh mắt Văn Dư làm cho lòng nàng sinh không đành lòng. Lương Vận Hàm chủ động áp vào trong ngực Văn Dư, có thể làm ấm tâm cô cũng chỉ có nhiệt độ của nàng đi.

Văn Dư ôm sát Lương Vận Hàm, đúng vậy a, lúc hết thầy đều trở nên không xác định, tựa hồ chỉ có người trong ngực là xác định. Văn Dư cảm thấy may mắn lần này Lương Vận Hàm bồi cô cùng đi, nếu không đoạn đường này cô đều muốn chịu đủ loại dày vò, nhất là gần đây vì sự kiện tranh cử Văn Dư rất thẹn với Cao Lam. Nếu như Cao Lam có xảy ra gì ngoài ý muốn, Văn Dư chỉ sợ cả đời đều phải gánh vác một phần tiếc nuối.

Cảm giác được Văn Dư thất thần, Lương Vận Hàm biết hiện tại trong lòng Văn Dư nhất định không dễ chịu. Nàng muốn nói chút gì phân tán lực chú ý của Văn Dư.

"Văn Dư, chị lúc nào thì thích em?"

"Hả?"

"Cùng với chị cùng nhau ngồi trên máy bay, có một loại cảm giác vật đổi sao dời. Còn nhớ rõ lần đầu chúng ta gặp mặt không?"

Văn Dư cười, cô xoa bóp cánh tay Lương Vận Hàm.

"Cho tới bây giờ chưa hề quên qua a"

"Nói một chút đi"

"Hồi ức của hai chúng ta khẳng định không giống nhau"

"Vì sao?"

"Lần đầu tiên chị gặp em cũng không phải trên máy bay"

"Hả?"

Lương Vận Hàm ngồi dậy, lời nói của Văn Dư khiến nàng rất kinh ngạc. Không phải ở trên máy bay sao?

Văn Dư cười đem Lương Vận Hàm ôm trở lại trong ngực.

"Đúng vậy! Là xa xa thoáng nhìn. Ngày đó chị ghé qua Anh Hàng đưa đồ ăn cho Fanny, tụi chị hẹn gặp ở bên cạnh toà nhà tổng hợp"

"Chỗ chị hay đưa em?"

"Àn"

"Trách không được chị chuyên môn đứng ở một cái vị trí ẩn nấp như thế. Nguyên lai chị đã sớm đi qua"

Văn Dư cười, nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi nói tiếp.

"Tình hình Fanny em cũng biết, luôn luôn gấp gấp gấp gấp. Ngày đó thời gian của chị đang gấp, dừng xe liền hướng toà nhà tổng hợp mà đi, vừa vận em từ trên bậc thang xuống tới. Ngay lúc đó ánh sát mặt trời chiếu ở trên người em, em ăn mặc một thân đồng phục, đẹp đến nỗi để cho người ta quên luôn hô hấp. Trùng hợp Fanny ở phía sau gọi lại em, hai người nói mấy câu. Chị nhìn nàng đi ra, liền cũng không tiếp tục đi vào"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó liền là không lâu sau ở trên máy bay gặp em cùng Sùng Hân, lúc vào khoang máy bay chị liền nhận ra em, nhưng trước đó là đứng ở xa xa nhìn. Ngày đó ở trên máy bay, trợ thủ của chị gọi em muốn một lon bia, lúc em đi qua ở khoảng cách gần nhìn thấy em, nhịp tim lúc ấy rất nhanh"

"Vậy làm sao chị biết tên của em, còn hỏi Sùng Hân?"

"Fanny nói, ngày đó chị đưa đồ cho nàng xong, liền hỏi vừa rồi người nàng gọi lại có phải Kim Hoa không, nàng nói không phải, là Lương Vận Hàm. Chị nói là chị nhận nhầm người"

Lương Vận Hàm ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Văn Dư, Văn Dư cúi đầu nhìn nàng một cái, cười rất đắc ý.

"Văn Dư, chị làm sao giao hoạt như thế a?"

"Vậy lần đầu tiên em nhìn thấy chị có cảm giác gì a?"

"Lúc ấy ở trên máy bay, Sùng Hân xem chọn trứng chị. Sau đó không ngừng nói về chị. Em lúc đầu cũng không chú ý, chịu không được nàng ở bên tai một mực lải nhải, cho nên tìm cơ hội nhìn một chút. Lúc ấy không có cảm giác được cỡ nào đặc biệt, không hiểu vì cái gì Sùng Hân đặc biệt yêu thích"

"Khó trách trợ thủ của chị muốn một lon bia, em nhìn chị với ánh mắt lộ rõ đánh giá"

"Chị vẫn rất mang thù! Loại chi tiết như vậy vẫn nhớ rõ!"

"Mỗi chi tiết chị đều nhớ rõ, thật sự."

Khó trách nói phụ nữ yêu thích đồ ngon đồ ngọt, Lương Vận Hàm cảm thấy mặc cho là ai, chỉ sợ đều chạy không khỏi lời nói của Văn Dư. Thời gian rất nhanh tại hồi ức của hai người ôn nhu mà vượt qua.

Máy bay hạ cánh, mấy người vội vàng xuất quan. Kiều đã chờ sẵn ở bên ngoài. Anh ta an bày mọi người vào ở một cái khách sạn cách rất gần bệnh viện, bỏ xuống hành lý, Văn Dư liền mang Lương Vận Hàm cùng Amy vội vàng chạy đến bệnh viện.

Cách cửa kính, Văn Dư trông thấy Cao Lam mang theo mấy thợ, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh. Tóc Cao Lam tán loạn hất lên, trên mặt có vài chỗ bị thương dán băng gạc. Cả người lộ ra già nua, tiêu tụy rất nhiều, đây là bộ dáng Văn Dư chưa từng thấy qua. Cao Lam mỗi lần đi ra ngoài đều sẽ tỉ mỉ xem xét dung nhan của mình, thế nhưng hiện tại nàng nằm ở trên giường, vô thanh vô thức, trong lòng Văn Dư khổ sở cực kì.

Bác sĩ nói đầu Cao Lam bị va đập, dẫn đến hôn mê nghiêm trọng, lúc nào tỉnh lại không thể xác định. Trong bệnh viện tới không ít người, có người nhà Cao Lam, có đồng nghiệp trong công ty. Ngoại trừ cùng con trai Cao Lam có quen biết một chút, Văn Dư đối với nhà ngoại của nàng cũng không hiểu rõ. Lúc sau cùng con trai Cao Lam nói qua, cậu ấy sắp từ Mỹ trở về, ngày mai mới có thể tỉnh. Cùng mấy người trong công ty bắt chuyện qua, nói một vài câu, tâm tình Văn Dư hiện tại rất thấp, nghĩ đến Cao Lam không biết sẽ hôn mê bao lâu, trong lòng liền nồng đậm đau thương.

Mấy người bình thường có quan hệ khá tốt với Văn Dư hẹn cô ra ngoài một quán cà phê cạnh bệnh viện ngồi một chút, Văn Dư minh bạch bọn họ nhất định là nói ra suy nghĩ của mình.

"Phu nhân, chị muốn đi ra ngoài một lúc, em để Amy dẫn em đi ăn một chút gì, nếu cảm thấy mệt thì về khách sạn trước nha"

"Àn, không cần lo lắng cho em. Chị đi mau đi"

Văn Dư gật gật đầu, nắm chặt tay Lương Vận Hàm lại, quay người rời đi

Mấy người tìm một gian phòng ngồi xuống, đây đều là người thân cận bên người Cao Lam, mọi người đều ngầm hiểu ý lẫn nhau. Hiện tại Cao Lam hôn mê bất tỉnh, rất nhiều việc đều sẽ gặp phải đại biến số. Mọi người họ nhất định phải thương lượng một chút xem tiếp theo phải làm sao bây giờ, nhất là Văn Dư muốn tham gia tranh cử bộ trưởng hạng mục, Cao Lam không ở đây, càng muốn bàn bạc kỹ hơn. Tán gẫu qua một số công việc trong tay gần đây, mấy người đồng loạt đem ánh mắt tụ về trên người Văn Dư

Khẩu bộ trưởng bộ phận nhân sự hỏi

"Văn Dư, sự việc tranh cử bên kia cô tính làm thế nào?"

"Làm từng bước"

"Văn Dư, cô là hi vọng của mọi người chúng tôi, ngàn vạn lần phải toàn lực ứng phó a!"

Văn Dư do dự một chút, gật gật đầu

"Thế nhưng hiện tại Lam tỷ hôn mê bất tỉnh, tôi sợ Vương tổng bên kia mượn cơ hội gây sự"

Có người nói

"Lo lắng vô dụng, binh tới tướng đỡ, nước tới đắp bờ vậy"

"Đúng vậy a, còn có mấy người chúng tôi, bọn họ muốn gây sóng gió cũng không dễ dàng như vậy"

Văn Dư nghe bọn họ tới một lời nguoi một câu, vẫn luôn không nói gì.

"Văn Dư, cô cũng nói một chút ý nghĩ đi. Hiện tại cũng nên cố người thay mặt Cao Lam ra mặt cân đối một ít chuyện, lấy thân phận của cô, nhìn qua lại càng thích hợp"

"Thù thúc, tôi đề nghị mọi người đừng quá mức chú ý đến việc tranh cử bộ trưởng. Lần trước tôi đã đem việc Vương tổng tiết lộ văn bản tài liệu cơ mật giao cho chủ tịch, bởi vậy, hiện tại Lam tỷ gặp chuyện như vậy, Vương tổng bên kia nếu như động tác quá lớn, cũng là khiêng đá tự đập chân mình, ngoại trừ gây cho mọi người bên ngoài phản cảm, không có ý nghĩa quá lớn"

Mấy người gật gù đầu. Lần trước trong buổi họp Văn Dư sử dụng đòn sát thủ hoàn toàn chính xác khiến người ta kinh ngạc, nhưng chuyện này rất nhanh bị phong tỏa, chỉ có cực ít một số người biết. Cao Lam tự nhiên hết sức cao hứng, Văn Dư là hạt giống tốt, cái này ai nấy đều thấy được. Cho nên chuyện tranh cử chức bộ trưởng, tất cả mọi người đều nguyện ý xuất lực trợ giúp.

"Trước mắt phối hợp cảnh sát điều tra, cũng tích cực liên lạc bác sĩ thích hợp mới là điều cần làm. Lam tỷ không ở đây, chúng ta phải đem tất cả các hạng mục công việc làm thật tốt, lúc này bất kỳ cái nào sơ hở đều sẽ trở thành nhược điểm cho người khác nắm bắt. Coi như Lam tỷ hiện tại tỉnh lại, cũng không có khả năng lập tức trở lại tập đoàn công tác, rất nhiều việc chúng ta vẫn phải đứng vững. Nhất là tôi bên kia, hạng mục tiến hành đến giai đoạn thứ hai, rất mấu chốt"

"Ân, tôi đồng ý với Văn Dư. Vị trí bộ trưởng hạng mục, coi như Văn Dư không có lên làm, căn cứ tình huống hiện tại xem như thế nào cũng không đến Vương tổng bên kia. Lại nói, lấy tình huống phát triển hiện tại của tập đoàn mà nói, hạng mục trong tay Văn Dư mới là mấu chốt, tương lai lợi nhuận tăng trưởng rất có thể xuất phát từ nơi này, cho nên tuyệt đối đừng để được cái này mất cái khác."

"Văn Dư a, cô khổ cực. Bên này có mấy người chúng tôi, cô yên tâm. Hạng mục bên kia, cô phải nắm chắc tốt"

"Ân, yên tâm đi"

Mấy người lại bàn về vấn đề tình trạng của Cao Lam, hiện tại xem ra tình huống xác thực làm cho người khác lo lắng. Mọi người nhiều năm qua mưa gió cùng đi qua, ngoại trừ tương quan về lợi ích, quan hệ cá nhân cũng thật tốt. Gặp chuyện như vậy, trong lòng mọi người cũng không dễ chịu. Nhưng là thiên tai, ai cũng không có cách. Chỉ cảm thấy hiện tại thời điểm mất cảm, Cao Lam gặp phải chuyện ngoài ý muốn như vậy, thật là không khéo

"Vì cái gì cảnh sát nhanh như vậy đã tham dự?"

Văn Dư hỏi

"Chiếc xe kia thắng xe không ăn, chủ xe nói mấy hôm trước mới từ chỗ sửa xe lấy xe về, sẽ không có vấn đề"

"Nói đúng là có thể chủ xe bên kia gặp cái sự tình gì đó, mà Lam tỷ nơi này là ngoài ý muốn?"

"Không loại trừ khả năng như vậy"

"Lúc tai nạn xe phát sinh, trên xe chỉ có một mình Cao tổng. Nàng cũng không cho người ta gọi điện thoại, chạy bình thường, chiếc xe kia đột nhiên lao ra, một điểm phanh bị đều không có, trực tiếp liền bị đụng phải. Cho nên tình huống cụ thể lúc đó mọi người không hiểu rõ."

Văn Dư cau mày, cô biết Lam tỷ thời gian này đang cùng bên đối tác hạng mục Kim Sa đặc biệt đàm luận về một cái hạng mục khác, lần này cùng một nhà máy xí nghiệp nội địa cạnh tranh, nghe nói là thế lực đằng sau nhà máy xí nghiệp kia giao thoa, rất phức tạp. Những năm này cũng một mực hoạt động tại một số quốc gia Trung Đông. Hành Nhất đột nhiên liên quan đến khu vực Trung Đông, bản thân điều này liền để Văn Dư hoang mang. Cô hỏi qua Cao Lam, Cao Lam chỉ nói là một cái vốn liếng dân gian cùng chính phủ nơi đó hợp tác hạng mục, công khai đấu thầu, không có vấn đề gì.

Nhưng làm kinh doanh đều hiểu rõ, làm việc rất kiêng kỵ đột nhiên đến một nơi mới, phong thổ đều chưa quen thuộc, mà hơn nữa tình thế quốc tế hiện tại rất phức tạp, không có chính phủ ủng hộ, một mình qua bên kia khai triển hạng mục, mạo hiểm cực lớn. Cao Lam nói đó là một cơ hội, bởi vì hiện tại Hành Nhất gặp phải áp lực chuyển đổi hình thức cực kì lớn, bởi vậy một mặt tập đoàn rất xem trọng hạng mục trong tay Văn Dư, một mặt khác cũng muốn lợi dụng thực lực trong lĩnh vực tìm kiếm chút đột phá.

Thế nhưng Văn Dư thủy chung không quá quan tâm, trong điện thoại thường xuyên dẫn dỏ Cao Lam không nên quá mệt mỏi, mọi thứ cũng không cần bản thân tự mình làm, chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút. Mỗi lần Cao Lam đều nói chỉ cần Văn Dư đừng trêu tức nàng thì cái gì đều tốt. Trước mắt gặp phải chuyện này, trực giác Văn Dư liền cho rằng là hạng mục bên kia xảy ra vấn đề. Trong nội tâm cô có chút nghi ngờ có phải đối thủ xí nghiệp kia làm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Cao Lam Gặp Tai Nạn Xe, Lương Vận Hàm Cùng Văn Dư Về Đà Bắc

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Văn Dư về sau lại đi bệnh viện thăm Cao Lam, ngồi thật lâu. Cao Lam vẫn là một chút dấu hiệu thức tỉnh đều không có.

Văn Dư trở lại khách sạn lúc đã đêm khuya, Lương Vận Hàm nằm ở trên giường tựa hồ đã ngủ, hôm nay cũng đủ giày vò. Văn Dư tắm rửa xong, kéo ra chăn mềm nằm vào trong. Lương Vận Hàm mặc áo ngủ sợi tơ lụa tổng hợp do Văn Dư tặng, xúc cảm tốt ghê gớm.

Lương Vận Hàm đưa lưng về phía Văn Dư ngủ, Văn Dư nghiêng người, một tay gối đầu, một tay vòng qua eo nàng, đặt ở trên bụng của nàng nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần. Văn Dư cuối người tại cổ Lương Vận Hàm hút sâu một hơi, mùi vị quen thuộc, trơn mềm xúc cảm, tâm trạng ủ dột bởi vì người nằm bên gối mà đạt được chút trấn an.

Lương Vận Hàm tại lúc Văn Dư vừa vào cửa liền tỉnh, nàng biết tâm tình Văn Dư nhất định sẽ không tốt. Trước đó Amy đem tình hình tập đoàn đơn giản nói cho Lương Vận Hàm nghe, Lương Vận Hàm mới biết được những ngày này Văn Dư áp lực đến mức nào.

"Nhưng mà Vận Hàm, có cô ở đây, liền là trấn an tốt nhất đối với Văn tổng. Tôi là thư ký của cô ấy, biết cô đối với Văn tổng mà nói là cỡ nào đặc biệt cùng trọng yếu"

Câu nói này để trong lòng Lương Vận Hàm có loại cảm giác thoải mái, mọi lo âu và lo lắng kể từ sau khi đến nơi này cuối cùng đều tiêu tán, nàng biết nàng nên làm như thế nào.

Văn Dư quyến luyến để Lương Vận Hàm không mềm lòng không được, nàng từ từ nhắm hai mắt, nhẹ nhàng đặt tay ở trên tay Văn Dư.

Tay Văn Dư hướng lên, che ở bên trên cái kia cao ngất, bóp nhẹ mấy lần, hô hấp Lương Vận Hàm tăng thêm, nhưng tay của nàng vẫn như cũ theo lấy tay Văn Dư. Văn Dư cúi đầu hôn môi Lương Vận Hàm nghễnh ngãng

"Chị đánh thức em rồi?"

Lương Vận Hàm lắc đầu

"Một mực không ngủ?"

Gật gật đầu

"Đang chờ chị sao?"

Lại gật gật đầu

Một nụ hôn rơi vào tai, sau đó là vành tai, bên mặt, cái cổ....Lương Vận Hàm một tay quấn bên trên đầu Văn Dư, sờ lấy tóc ngắn có chút cứng rắn của cô, đầu cùng thân thể chuyển hướng cô bên này một chút. Hô hấp Văn Dư dần dần tăng thêm, động tác trên tay càng lớn lên.

Văn Dư bá đạo hôn, ngậm lấy bờ môi Lương Vận Hàm trần trọc xay nghiền, phảng phất chưa đủ, đầu lưỡi xẹt qua từng nơi hẻo lánh, thẳng đến Lương Vận Hàm phát ra tiếng rên rỉ khó nhận.

Lương Vận Hàm vừa hé miệng, lưỡi Văn Dư liền không kịp chờ đợi mà xông vào, ngăn chặn cái lưỡi nàng cùng nhau dây dưa.

Lương Vận Hàm bị hôn đến từng đợt mê muội, quần áo bị cởi hết lúc nào cũng không biết, nàng chỉ có thể mượn việc không ngừng gần sát Văn Dư để tìm kiếm cảm giác tồn tại. Tay của nàng che ở phía sau lưng Văn Dư, trên thân Văn Dư nóng lên, loại nóng bỏng này phảng phất có thể đốt tiến vào đáy lòng Lương Vận Hàm, nàng cảm thấy tâm đều muốn nhảy ra, toàn thân khô nóng khó nhịn.

Dưới thân đáng về Lương Vận Hàm vô ý thức vận vẹo cùng cán môi triệt để phá hủy lý trí Văn Dư. Cô hoàn toàn lâm vào bên trong, không ngừng theo đuổi kích thích của giác quan.

Lương Vận Hàm thực sự không biết nàng tại sao lại có một mặt dã tính như thế, thời khắc này nàng không còn là Lương Vận Hàm bình thường rụt rè lạnh nhạt, tựa hồ hoá thân thành yêu dã mềo, tại dưới thân Văn Dư tùy tiện hầu hạ. Nàng sẽ theo động tác của ngón tay Văn Dư mà vận vẹo thân eo, sẽ dùng lực hấp khí kẹp lấy thể nội cái kia không an phận đầu nguồn. Thể nội khoái cảm không ngừng tích lũy, mê muội từng đợt đánh tới, Lương Vận Hàm không biết những cái thanh âm thẹn thùng kia là như thế nào phát ra, giờ phút này tựa hồ không kịp suy nghĩ vấn đề như vậy.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm nóng ướt căng đầy khiến Văn Dư chỉ muốn càng dùng sức, càng nhanh, mà Lương Vận Hàm cũng không nín được nữa, rên rỉ đã hoá thành một loại gào thét, ở trong đêm để cho người ta u buồn, hai người không ngừng dùng dạng phương thức nguyên thủy này trấn an cùng lấy được vỗ về.

Văn Dư cực kỳ mệt mỏi, ghé vào trên gối đầu ngủ thật say. Lương Vận Hàm nghiêng người nhìn qua gương mặt lúc ngủ của cô, Văn Dư bất an, áy náy tại bên trong vận động kịch liệt vừa rồi Lương Vận Hàm đều cảm nhận được. Văn Dư dặng này để Lương Vận Hàm cực kì đau lòng, nhìn cô trong lúc ngủ mơ y nguyên nhũ mảy, Lương Vận Hàm duỗi ra ngón tay điểm nhẹ ở phía trên, dần dần lông mày mới giãn ra. Lương Vận Hàm xích lại gần, tại trên môi Văn Dư in lên một cái hôn.

Ngày thứ hai, Văn Dư sớm liền tỉnh lại, cô mở mắt ra, sững sờ nhìn chăm chăm trần nhà. Lời nói hôm qua của mọi người văng vẳng bên tai, nếu như lần này Cao Lam xảy ra điều không hay, cô nên làm cái gì? Vẫn như cũ từ bỏ tranh cử hay vẫn là tuân theo kỳ vọng của nàng đối với cô đây? Văn Dư lâm vào bên trong xoắn xuýt, nhưng loại xoắn xuýt này kém xa áy náy cùng đau lòng trong nội tâm của cô dành cho Cao Lam.

Bỗng nhiên, trên tay truyền đến ấm áp, Lương Vận Hàm cầm tay Văn Dư

"Không ngủ được?"

Văn Dư quay đầu, trông thấy Lương Vận Hàm ôn nhu nhìn mình. Bên trong ánh mắt kia tràn đầy đều là yêu thương, đây là thứ nhiều năm qua Văn Dư một mực tìm kiếm cùng chờ đợi. Văn Dư giật mình, nhích mình lên hôn Lương Vận Hàm

"Làm sao không ngủ nhiều một lát?"

"Chị không ôm em, em ngủ không được"

Văn Dư nghe xong cảm thấy ấm áp, cô lập tức đem người kéo vào trong ngực

"Thật có lỗi với em"

Lương Vận Hàm ghé vào trong ngực Văn Dư, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Văn Dư, phàm là người không ai có khả năng đối với mỗi người đều tốt, đối với mỗi người đều công bằng. Dù cho Lam tỷ không có xảy ra việc gì, chị cũng sẽ kiên trì cách làm lúc đầu của chị. Dù cho áy náy, nhưng chị sẽ không thay đổi, điều này cho thấy chị cho rằng điều chị làm là đúng. Chị đã cho rằng mình đúng, như vậy thì không cần bởi vì các nhân tố khác bên ngoài liền tùy tiện thoả hiệp cùng thay đổi. Em tin tưởng Lam tỷ thật tâm vì muốn tốt cho chị, nhưng chị có lựa chọn của chính mình, trường bối hi vọng là tốt, nhưng nhân sinh lại là của chính chị. Ngoại trừ chuyện này, chị có thể tại bất luận phương diện nào khác đi đền bù tổn thất, nhưng không nên tùy tiện từ bỏ kiên trì thật vất vả đến quyết định hiện tại. Có lẽ quyết định của chị là sai, nhưng cũng không cần hối hận. Nhân sinh không có khả năng luôn luôn không chế được, có lúc lớn mật ném thừ mới là có ý nghĩa nhất"

Văn Dư lắng lắng nghe, nữ nhân với phần cơ trí này là điều Văn Dư thương thức nhất. Nàng biết lúc nào nói lời nào để đỡ dành cô, mà mỗi lần đều nói đến trọng điểm. Không cần nhiều lời dư thừa, chỉ là một dạng bình hoà nói ra một phen đạo lý của nàng, về phần có tiếp nhận hay không, nàng cũng không miễn cưỡng. Nếu như nói ban đầu yêu là bởi vì nhíp tim cùng hấp dẫn, như vậy hiện tại yêu đã là thương thức và không muốn rời xa.

Văn Dư không biết nhân sinh dài bao nhiêu, cũng không biết ngày mai có cái gì ngoài ý muốn xảy ra, nhưng có một việc cô rất xác định, chính là cô yêu Lương Vận Hàm, muốn yêu nàng một đời một thế. Nếu có kiếp sau, chỉ nguyện vĩnh viễn cùng nàng một người làm bạn.

"Chị làm cái gì lựa chọn em cũng sẽ ủng hộ chị đúng không?"

"Ngoại trừ chị muốn lựa chọn rồi khỏi em, còn lại đều ủng hộ"

Lương Vận Hàm nghịch ngợm, vừa cười vừa nói

Văn Dư bị chọc phát cười, cô nắm thật chặt ôm ấp, tại trên đầu Lương Vận Hàm ấn xuống một nụ hôn.

"Chị làm sao bỏ được.....cảm ơn em, thật cảm ơn em có thể dừng cảm cho chị cơ hội, cũng cảm ơn em có thể tin nhiệm chị"

Lương Vận Hàm tại trong ngực Văn Dư mỉm cười gật gật đầu

"Àn! Đúng như thế! Chị hẳn là phải cảm ơn em!"

Hai người đều cười. Khi ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở màn cửa nặng nề tiến vào phòng, hai người trên giường ôm nhau mà hôn.

Con trai Cao Lam hẹn gặp mặt Văn Dư tại khách sạn, Văn Dư mang Lương Vận Hàm cùng xuất hiện.

"Peter, đã lâu không gặp"

"Dư, đã lâu không gặp"

"Em giới thiệu cho anh, đây là Lương Vận Hàm"

Lương Vận Hàm cùng Peter bắt tay

"Xin chào"

"Xin chào"

Peter mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm

"Cám ơn hai người đến xem mẹ của anh"

"Đây là chuyện nên làm"

Ba người đơn giản ngồi ăn sáng, liền chạy đến bệnh viện

Peter nhìn thấy mẹ nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, trong mắt tất cả đều là lo âu và ưu thương, Văn Dư vỗ vỗ bờ vai Peter đem anh ta giới thiệu cho mấy vị thân nhân ở đây, bầu không khí ngưng trọng, tất cả mọi người không có quá nhiều chuyện hàn huyên. Lúc này Văn Dư trầm ổn để cho người ta tin cậy, loại cảm giác an toàn kia làm cho người ta không tự chủ muốn dựa vào. Lương Vận Hàm ngồi ở một bên, nhìn Văn Dư nhẹ giọng cùng người khác nói chuyện, trong lòng ngoại trừ cầu nguyện cho Cao Lam sớm ngày thức tỉnh, không còn ý nghĩ gì khác. Có thể bồi tiếp Văn Dư cùng một chỗ, Lương Vận Hàm cảm thấy an tâm. Người phụ nữ tóc ngắn ưu tú trước mắt này chính là người yêu mình, dạng nhận biết này để trong lòng Lương Vận Hàm dâng lên một loại kêu ngao.

Một lát sau, hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân, khiến người ngoài ý, Ngô Trung mang theo Ngô Linh Nam xuất hiện.

Văn Dư nhìn thấy, trước bước lên tiếp đón

"Ngô thúc, ngài đã đến"

Ngô Trung gật đầu

"Gặp phải chuyện như vậy thật sự là tiếc nuối. Nhưng Cao tổng người hiền tự có thiên tướng, hết thảy đều sẽ không có chuyện gì"

Văn Dư gật gật đầu, gọi Peter đến, thay bọn họ giới thiệu. Từ đầu đến cuối ánh mắt Ngô Linh Nam đều nhìn chăm chăm Văn Dư, bởi vậy không có phát hiện Lương Vận Hàm ngồi ở một bên. Giới thiệu xong Peter, Văn Dư đi tới dắt tay Lương Vận Hàm, giúp nàng cùng Ngô Trung giới thiệu.

"Ngô thúc, đây là Lương Vận Hàm, lần này đến đây với con giúp đỡ một chút. Vận Hàm, đây là Tân Nguyên Ngô tổng, em cũng giống chị gọi Ngô thúc đi"

"Ngô thúc, ngài hảo"

"Hảo. Đây là ái nữ Ngô Linh Nam"

"Ngô thúc, chúng ta cùng Linh Nam đều quen biết"

"Ồ? Phải không! Haha, vậy là tốt rồi. Các con người trẻ tuổi cùng một chỗ tâm sự đi, thúc qua bên kia"

Ngô Trung cùng lãnh đạo cao cấp của Hành Nhất sớm đã từng quen biết, hiện tại bên kia đã có người lên tiếng chào hỏi. Ngô Linh Nam thật bất ngờ ở chỗ này có thể gặp Lương Vận Hàm, hai người bọn họ đã đến trình độ một tấc cũng không rời rồi à?

Lúc vừa biết được tin tức Cao Lam gặp tai nạn xe, Ngô Linh Nam gọi cho Văn Dư, đường dây bên kia một mực bận, về sau dứt khoát tắt máy, nàng liền biết sự tình không tốt. Ngô Trung bên kia cũng thăm dò được một số tin tức, hai cha con kể từ sự tình lần trước về sau, vừa hoàn hảo, Ngô Linh Nam cũng vừa chuyển về Ngô gia không lâu, hai cha con thương lượng một chút liền mau đến đây.

"Tình huống Cao tổng thế nào?"

"Bác sĩ nói thời gian tỉnh dậy không xác định"

"Đừng lo lắng, Cao tổng không có việc gì"

"Chỉ mong vậy"

"Cô khi nào thì đến đây?"

"Hôm qua, vừa tiếp xong điện thoại, liền tranh thủ thời gian mua vé máy bay tới đây"

Ngô Linh Nam gật gật đầu

"Bên này có cần tôi giúp gì, đừng khách khí"

Văn Dư gật gật đầu

"Cô nếu có việc gì có thể trực tiếp nói với Vận Hàm, nàng sẽ giúp cô an bài"

Lương Vận Hàm thoải mái mỉm cười nhìn Ngô Linh Nam, Ngô Linh Nam cũng lấy lễ phép mỉm cười nhìn lại. Kỳ thật trừ bỏ cái tăng quan hệ với Văn Dư, Ngô Linh Nam cũng không chán ghét Lương Vận Hàm, năng đại khí cùng trí tuệ để Ngô Linh Nam khắc sâu ấn tượng.

Ngày đó tại cửa hàng, Ngô Linh Nam bỏ điện thoại xuống đã thấy Lương Vận Hàm từ cách đó không xa đi tới. Nàng sững sờ một chút, nhưng loại tham muốn giữ lấy lại xuất hiện, cho nên nàng tiến lên cùng Văn Dư muốn cái túi, còn cố ý đùa giỡn. Nàng cũng muốn nhìn xem Lương Vận Hàm sẽ làm thế nào, nhưng dư quang chú ý đến Lương Vận Hàm đứng tại chỗ xa một hồi, liền lôi kéo người bên cạnh rời đi. Trong nháy mắt đó, trong lòng Ngô Linh Nam có một loại chiến thắng kiêu ngạo.

Lương Vận Hàm như nàng mong muốn đã hiểu lầm, thế nhưng nàng không ngờ tới Văn Dư ẩn nhẫn nhiều như vậy sẽ vào bệnh viện! Ngày ấy, Ngô Linh Nam từ bệnh viện đi ra, lần đầu cảm thấy hơi mệt một chút. Văn Dư biểu lộ bị thương nàng xem nhất thanh nhị sở, nàng rất đau lòng. Nhưng lại không biết có thể làm gì, về sau nàng cố ý hầm tốt canh gà cho Văn Dư uống, nhưng Văn Dư nhất quyết không uống canh, Văn Dư như vậy khiến Ngô Linh Nam vừa tức vừa thương, nhưng cũng càng thêm thương thức. Tội thiếu một người một lòng đôi đôi tình yêu, cuối cùng sẽ thắng được sự tôn trọng của người khác.

Nàng suy nghĩ qua thân phận của mình cùng sở tác sở vi, nhưng tình cảm trước mắt, thật không thể chỉ dùng lý trí đi cân nhắc. Nàng muốn từ bỏ, cũng cần có thời gian. Ngô Linh Nam tự an ủi mình như thế.

Khi lại một lần nữa trông thấy Lương Vận Hàm, Ngô Linh Nam rất nhạy bén phát hiện quan hệ giữa Lương Vận Hàm cùng Văn Dư tựa hồ trở nên càng thêm thân mật. Giữa lời nói và cử chỉ mặc dù không có thân cận quá phận, lại luôn để lộ ra một loại ẩn ý. Lương Vận Hàm có thể tại lúc này bởi Văn Dư đến Đài Bắc, nói rõ tình cảm giữa hai người rất sâu, nếu không tuy tiện đều không thể làm được đến mức này. Nhất là Văn Dư, ý tứ rất rõ ràng, Lương Vận Hàm đây là lấy thân phận "nữ chủ nhân" xuất hiện.

Ba người đứng ở một bên nói chuyện một lát, điện thoại Văn Dư vang lên, là A Tà. Anh ấy cùng Nhạc Linh Uyển vừa xuống máy bay, đang trên đường tới. Văn Dư bàn giao vài câu, cũng để Amy thay hai người họ sắp xếp chỗ ở.

"Linh Nam, cô cùng Ngô thúc về bên kia ở à?"

"Àn, không cần cô chiều cố chúng tôi"

Văn Dư gật gù đầu, nghĩ đến cái gì đó, đối với Lương Vận Hàm đang đứng bên người nói ra

"Ngô thúc tại Đài Bắc có chỗ ở riêng của mình, lần trước lúc đáp ứng lời mời tại Đài Bắc chị đã đi qua một lần. Một hồi Linh Uyển cùng A Tà sẽ đến, vừa vận đề Linh Uyển ở cùng em, buổi chiều chị muốn đi tập đoàn"

"Àn, chị đi mau đi, không cần lo lắng cho em".

Văn Dư vòng tay ở eo Lương Vận Hàm hướng trong ngực kéo kéo, Lương Vận Hàm hơi cười. Ngô Linh Nam nhìn về một bên khác, hành động né tránh của nàng bị Lương Vận Hàm nhìn vào trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lương Vận Hàm An Ủi

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Nhạc Linh Uyển, A Tà, Amy cùng Lương Vận Hàm từ bệnh viện đi ra, A Tà đề nghị đi ăn một chút gì. Mặc dù cho không có khẩu vị, nhưng mấy người vẫn đi ăn. Lúc này mà bỏ ăn bỏ uống đi đợi kết quả cũng không có nổi chút tác dụng nào.

Xế chiều Văn Dư đi tập đoàn, ngoại trừ ở giữa gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm, sau đó liền cùng Amy bàn giao mấy cái công việc. Ngô Linh Nam nói đi tìm Văn Dư, lần này nàng mang đến một số báo cáo tiến triển mới nhất của hạng mục, có lẽ Văn Dư cần. Mấy người đều không nói cái gì, Lương Vận Hàm cảm thấy lúc này Ngô Linh Nam kỳ thật càng có khả năng giúp đỡ Văn Dư thật sự làm chút sự tình, mà nàng ngoại trừ làm bạn, tựa hồ cũng không giúp đỡ được gì. Ý nghĩ như vậy để cho tâm tình nàng càng thấp hơn, Nhạc Linh Uyển tự nhiên nhìn ra tâm tình nàng, nói

"Vận Hàm, bên người Văn Dư không thiếu người có năng lực. Nếu như là bạn trong sự nghiệp, cô ấy rất tình nguyện tiếp nhận. Nhưng đối với người yêu, cô ấy chỉ tuyển chọn cậu. Cậu phải biết sức mạnh của ái tình, cậu nhìn, chỉ cần cậu không ngược cô ấy, cô ấy liền sống lại đến giờ. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ lòng của cô ấy đều ở trên người cậu. Cho nên không nên suy nghĩ bậy bạ, cậu ở bên cạnh làm bạn chính là điều cô ấy cần nhất. Cái này so với thương nghiệp trọng yếu hơn"

Mấy người vừa tới tiệm cơm, Văn Dư liền gọi điện thoại đến, hỏi bọn họ đang ở đâu. A Tà báo địa chỉ, Văn Dư nói lập tức đến. Nghe nói Văn Dư tới, trong lòng Lương Vận Hàm lúc này mới dần dần cao hứng trở lại.

Nhạc Linh Uyển đung cánh tay của nàng một chút, lại gần nhỏ giọng nói ra:

"Yên tâm đi! Tâm tư Văn Dư a, tất cả ở chỗ này của cậu. Khăng định là cô ấy cự tuyệt cùng tập đoàn bên kia cùng nhau ăn com, cố ý trở về theo cậu!"

Lương Vận Hàm bị nàng nói trúng tâm tư, có chút thẹn thùng trừng nàng một chút, Nhạc Linh Uyển thật to nở nụ cười

Chỉ chốc lát sau, Văn Dư xuất hiện, trong thần sắc tất cả đều là mệt mỏi. A Tã xem xét bộ dạng cô liền biết gặp được phiền toái. Văn Dư ngồi vào bên cạnh Lương Vận Hàm, cầm lấy đĩa ăn mau mấy ngụm, Văn Dư đói bụng, đói thật lâu rồi.

"Có phải gặp phải phiền toái?"

A Tã thần sắc nghiêm túc hỏi

Văn Dư gật gật đầu, bên trong miệng tiếp tục ăn lấy thức ăn. Lương Vận Hàm xem xét cô đây là thật sự đói, lại nhanh lấy cho cô chén canh

"Ăn từ từ, nếu không đói với dạ dày không tốt"

"Quá đói, đám lão đầu tử này phải chết đói người, không ngừng họp, lần lượt làm trường thiên phát biểu. Còn không cho ăn com!"

Mấy người nghe đều bật cười. Văn Dư biết mọi người đều lo lắng cho cô, nhất là Lương Vận Hàm. Buổi chiều Ngô Linh Nam đến tìm cô, Văn Dư liền thăm hỏi không ôn. Nhưng Ngô Linh Nam mang đến tin tức quá kịp thời, bên này Cao Lam đang nằm viện, nhất định là có người tại bên kia chủ tịch hống gió, mau chóng họp việc tranh cử. Sẽ lên quyết định một tuần sau tiến hành bỏ phiếu tuyển cử.

"Cái gì? Một tuần sau?"

A Tã nhú mày kêu lên

"Đây không phải lợi dụng lúc người gặp khó khăn a!"

"Cũng chưa chắc. Cùng thời gian nguyên bản cũng không còn nhiều lắm, chỉ bất quá hai phe khác nhất định đang cố gắng để tranh cử dừng trì hoãn. Cho nên chỉ cần đúng hạn cử hành bỏ phiếu, đối với bọn họ mà nói là đủ rồi"

Văn Dư nuốt xuống đồ ăn trong miệng, nói ra. Ánh mắt lại nhìn chằm chằm đĩa thịt bên kia của Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm nhanh gấp thịt bỏ vào trong chén Văn Dư, đây là đói thành cái dạng gì a! Văn Dư cao hứng cười, Lương Vận Hàm bỏ tay rồi.

"Đừng chỉ cố ăn, em tính thế nào đó a!"

A Tã bất đắc dĩ nói

"Anh để cho cậu ấy ăn xong không được sao! Gấp làm gì!"

Nhạc Linh Uyển bắt mắt trừng A Tã một chút, nói ra.

"Ai nha, gấp chết người!"

"Làm sao anh lại nóng vội! Vận Hàm so với anh gấp hơn nhiều, người ta còn không nói câu nào đây!"

Lực chú ý của Lương Vận Hàm hiện tại đều đặt trên người Văn Dư bên cạnh, chợt nghe xong mọi người nhắc đến tên mình, ngẩng đầu nhìn mọi người

Văn Dư xem xét bộ dạng của nàng, nhanh trấn an

"Không có việc gì, không có việc gì, hai người bọn họ đấu võ mồm đấu đến quen thuộc!"

"Chị làm sao đói thành dạng này, không phải em bỏ mấy thanh chocolate trong túi chị sao?"

"Đã sớm ăn hết. Còn bị mấy người chia mất mấy khối!"

"Chậm một chút a, lại không có ai cùng chị tranh đoạt"

"Có a!"

Nói xong nhích lại gần bên tai Lương Vận Hàm nhỏ giọng nói ra

"Chị nếu không phải dùng lời trước trấn trụ A Tã, anh ta nhất định cùng chị tranh đoạt đồ ăn!"

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư

Văn Dư xác định gât gât đầu

Bên kia A Tà bỗng nhiên kêu một tiếng

"Văn Dư! Em cố ý a! Có phải hay không sợ anh cùng em tranh thức ăn! Em cái tên giảo hoạt này!"

Nói xong tranh thủ thời gian cầm lấy đĩa dùng lực hướng trong chén mình gấp thức ăn. Mấy người cũng nhin không được cười ra, hai cái người ăn hàng a! Cứ như vậy, bầu không khí lập tức nóng lên, mọi người cũng đều nhao nhao bắt đầu ăn. Vừa rồi Lương Vận Hàm còn chưa kịp ăn, lúc này cũng cảm thấy đói bụng. Văn Dư vừa gấp thức ăn cho Lương Vận Hàm bên cạnh hỏi

"Vừa rồi làm sao không ăn nhiều một chút! Em nhìn, đều bị A Tà ăn sạch"

Ánh mắt A Tà ai oán vung tới, là ai ăn đó a!!

"A Tà! Tranh thủ thời gian gọi món ăn! Không thấy đói không đủ ăn a!"

Nhạc Linh Uyển hô

Nụ cười nhiều lần hiện trên khuôn mặt Lương Vận Hàm, bầu không khí dạng này coi như không tệ a!

Cơm nước xong xuôi, Văn Dư nói phải đi bệnh viện nhìn xem. Đến bệnh viện, Văn Dư ngồi trên ghế tại hành lang, yên lặng trông coi Cao Lam chờ Peter đến, hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Lương Vận Hàm ngồi đối diện Văn Dư, nàng thấy vẻ mặt Văn Dư ngưng trọng, trong lòng một trận đau lòng, vừa rồi lúc ăn cơm, Văn Dư rõ ràng là cố ý để mọi người buồn lòng cảm xúc, thế nhưng cô lại tự mình đeo toàn bộ áp lực trên lưng.

Sau khi bọn người Nhạc Linh Uyển rời đi, cho Lương Vận Hàm phát cái tin nhắn

"Văn Dư áp lực rất lớn, hảo hảo nghe chị ấy đi"

Mọi người cùng một chỗ lâu như vậy, là thật tâm quan tâm Văn Dư, nhưng Văn Dư quen thuộc một người chống đỡ áp lực. Thời điểm như vậy, Lương Vận Hàm cũng không có kinh nghiệm phải làm cái gì. Nàng chỉ có thể bồi tiếp cùng Văn Dư một chỗ trầm mặc, tại lúc Văn Dư cần nàng sẽ phải nỗ lực toàn bộ nỗ lực có thể, chỉ cần Văn Dư muốn, Lương Vận Hàm đều liền cho,

Nói chuyện một hồi, Văn Dư đứng dậy đi tới

"Chúng ta trở về đi!"

Lương Vận Hàm gât gât đầu, trong nháy mắt đứng dậy cảm thấy trên đùi tê rần, nàng bắt lấy cánh tay Văn Dư, Văn Dư vội vàng đỡ lấy nàng. Lương Vận Hàm ngưng ngưng cười cười

"Chân tê?"

Văn Dư nhẹ gât đầu

"Hoạt động một chút, vừa rồi ngồi lâu a"

"Àn. Không sao, chúng ta đi thôi"

Peter nhìn thấy thân ảnh hai người đi xa, Lương Vận Hàm kia cùng Văn Dư quan hệ rất không bình thường, hai người tựa hồ rất thân mật. Có lẽ là loại quan hệ đó đi. Nhưng bất kể như thế nào, hai người rất xứng đôi. Lương Vận Hàm đẹp làm cho người nào đều không thể coi nhẹ, nhưng tại bên người Văn Dư, Lương Vận Hàm rất hiểu làm biến mất vẻ phong tình, cam nguyện làm tiểu nữ nhân phía sau Văn Dư. Phụ nữ như vậy đều là thông minh, mà lại nhìn ra được Văn Dư hộ nàng, bảo vệ đến lợi hại. Như vậy trước đó mẹ đối với Văn Dư đủ loại bất mãn, hiển nhiên cùng Lương Vận Hàm có quan hệ.

Peter bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, mẹ đây là cần gì chứ, dụng tâm để ý lời nói liền có thể nhìn ra được Văn Dư đối với Lương Vận Hàm dụng tình chỉ sâu. Bởi vì mấy lần gặp mặt, Văn Dư mặc dù không có cùng Lương Vận Hàm có quá nhiều giao lưu, thậm chí không đứng chung một chỗ. Nhưng chỉ cần có người tiếp cận Lương Vận Hàm, Văn Dư đều sẽ nhanh chóng đem ánh mắt bắn đi qua.

Hai người trở lại khách sạn, Văn Dư đi tắm trước. Sau khi đi ra Văn Dư một người ngồi tại ghế sofa suy nghĩ, tóc cũng không có sấy qua. Lương Vận Hàm đơn giản cọ rửa một chút liền đi ra, cảm máy sấy đi qua, khi âm thanh máy sấy vù vù cùng gió nóng cùng nhau xuất hiện tại xung quanh Văn Dư, Văn Dư mới hoàn hồn

Ngón tay Lương Vận Hàm ôn nhu xuyên qua kẻ hờ, Văn Dư không nhúc nhích, mặc cho Lương Vận Hàm chiều cổ. Lương Vận Hàm vây quanh trước mặt cô, Văn Dư nhìn thân thể mềm mại trước mắt, ngồi dậy ôm lấy. Mặt dán tại trước ngực của nàng, trên dưới cọ xát. Lương Vận Hàm đề tùy ý Văn Dư, tiếp tục công việc trong tay.

Văn Dư đắm chìm trong ôn nhu, cô cách áo ngủ, bỗng nhiên cắn cái điểm nhỏ nhỏ ra kia. Lương Vận Hàm hít vào một hơi, tay lập tức đề xuống bả vai Văn Dư. Văn Dư ăn một chút bật cười, cô ưa thích Lương Vận Hàm cắn cảm. Lương Vận Hàm đối với cô cũng hết cách, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là tay nhẹ nhàng nắm kéo tóc ngắn của Văn Dư.

Rất nhanh, áo ngủ bị Văn Dư ngâm ướt, lộ ra hai điểm cảm thấy khó xử kia. Ánh mắt Văn Dư dần dần thay đổi, Lương Vận Hàm không cần nhìn đều biết hiện tại tình hình là như thế nào, tim của nàng đập càng lúc càng nhanh.

Văn Dư ngẩng đầu, chuyên chú nhìn chằm chằm hai điểm kia, ngẫu nhiên duỗi ra đầu lưỡi chống đỡ, hoặc là mút vào hoặc là cắn, Lương Vận Hàm có chút đứng không yên. Tay Văn Dư từ dưới áo ngủ luồn đi vào, dán trên làn da trơn mềm, hai người đồng thời thở dốc lên tiếng. Văn Dư đem Lương Vận Hàm kéo vào trong ngực, sau đó xoay người đem nàng đặt dưới thân, không kịp chờ đợi mà hôn giáng lâm. Mấy sợi rớt xuống nệm trên đất, sau đó "Úm....." một tiếng vang lên, gọi lên một tình cảnh diễm lệ.....

Sáng sớm hôm sau, Văn Dư mang Lương Vận Hàm đi đến cửa hàng. Hai người vừa vào cửa chủ tiệm liền kinh ngạc nhìn qua Văn Dư, ánh mắt tại giữa hai người quét qua quét lại. Văn Dư nắm tay Lương Vận Hàm, mỉm cười nhìn. Khó có được thời điểm nhìn thấy cô biểu lộ phong phú, vẫn rất có ý tứ.

"Đã lâu không gặp!"

"Đúng vậy a!"

"Vị này là....chủ nhân vòng tay?"

Văn Dư cười gật gật đầu

"Đây là phu nhân nhà tôi, đây là lão bản tiệm này"

Văn Dư vì hai người đơn giản giới thiệu, danh tự không trọng yếu, trọng yếu là cho thấy thân phận.

"Lần này muốn tuyển chút gì?"

Văn Dư đi qua

"Tôi muốn vì nàng định chế một bộ trang sức"

Lương Vận Hàm vừa tiến vào cửa hàng liền bị các loại trang sức có tạo hình đặc biệt trong tiệm hấp dẫn, Văn Dư cùng chủ cửa tiệm đang tán gẫu, chính nàng liền bốn phía bắt đầu đi dạo. Phẩm vị chủ cửa tiệm không tầm thường, khó có được.

"Phu nhân, đến đây một chút"

Văn Dư kêu

"Chị muốn vì em đặt trước một bộ trang sức, em có thể nói ý nghĩ của em một chút"

Lương Vận Hàm có chút ngoài ý muốn, buổi sáng Văn Dư chỉ nói muốn dẫn nàng đi một chỗ, cũng không có nói là muốn vì nàng đặt trước chế tạo trang sức. Nhưng nhìn đến tiệm này, từ nội tâm Lương Vận Hàm phát ra sự yêu thích. Thế là, nàng ngồi xuống, đem một số ý nghĩ của mình nói ra, chủ tiệm vừa nghe vừa ghi nhớ.

Văn Dư đi đến một bên, bốn phía ngao du, nhìn trúng một cái vật trang sức thập tự giá mã não. Muốn mua đến đưa cho Cao Lam, lúc này Lương Vận Hàm cũng bàn xong đi đến nói

"Về thời gian có yêu cầu a?"

"Cô nhìn cần bao lâu?"

"Ba tháng thế nào?"

Văn Dư quay đầu nhìn về phía Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm mỉm cười gật gật đầu

"Được rồi"

"Nhìn trúng cái Thập tự giá này?"

"Àn. Một vị trường bối của tôi hiện tại hôn mê bất tỉnh, tôi rất lo lắng"

"Hi vọng hết thảy đều có thể tốt"

"Đúng vậy a. Cái này giúp tôi bọc lại đi"

"Được"

Hai người lại tại trong tiệm nhìn một lát, điện thoại di động Văn Dư vang lên, cô cau mày trả lời điện thoại một lát, là tập đoàn bên kia. Thanh âm Văn Dư càng ngày càng lạnh, Lương Vận Hàm có chút bận tâm nhìn cô. Văn Dư nắm chặt điện thoại, cùng Lương Vận Hàm chào một cái liền đẩy cửa tiệm ra, đứng ở cổng tiếp tục nghe. Trong tiệm chỉ có Lương Vận Hàm cùng chủ tiệm bung đến hai chén trà cùng một bàn điểm tâm nhỏ, mời Lương Vận Hàm

ngồi xuống thưởng thức.

"Cám ơn"

Lương Vận Hàm ngượng ngùng cười cười

"Không cần ngại ngùng, tôi cũng ưa thích phụ nữ"

Lương Vận Hàm hơi kinh ngạc nhìn lại, nàng còn chưa có gặp qua người lần đầu tiên gặp mặt lại hào phóng thừa nhận xu hướng tính dục.

"Nhưng Văn Dư tương đối may mắn, cô ấy gặp được người mình yêu. Mà tôi, còn đang chờ đợi đây!"

Uống ngay một hơi trà trong tay, thân nhiên nói

Lương Vận Hàm không biết nên nói cái gì, nàng cũng không quá am hiểu cùng người xa lạ nói chuyện phiếm

"Đây đều là cô tự mình làm?"

"Đúng vậy a, thuần chế tác thủ công"

"Phi thường xinh đẹp"

"Cám ơn"

Lương Vận Hàm lại không biết nói cái gì, nhìn ra sự bất an của nàng, chủ tiệm mỉm cười nói

"tôi cùng Văn Dư cũng không coi là có quá nhiều quen biết, nhưng có loại cảm giác cùng chung chí hướng. Cô ấy đến Đài Bắc, chỉ cần có thời gian đều tới tiệm của tôi ngồi một chút. Có đôi khi chúng tôi đều không nói lời nào, chỉ lẳng lặng thưởng thức trà. Tôi nghĩ tôi cùng cô ấy có một số điểm rất giống nhau, cho nên có một loại ăn ý. Tôi cũng không biết cô ấy làm cái gì, từ trước đến giờ cô ấy cũng không chủ động hỏi tôi. Có phải hình thức ở chung này rất có ý tứ hay không?"

Lương Vận Hàm nhàn nhạt cười

Văn Dư đẩy cửa ra tiến đến, nhìn thấy hai người trao đổi rất vui sướng. Lương Vận Hàm thấy cô tiến đến, vội vàng đứng dậy nhường một chỗ

"Thế nào? Có phải có việc hay không?"

Văn Dư nắm chặt tay của nàng, lắc đầu

"Vẫn là việc tranh cử"

Lương Vận Hàm biết hiện tại ngoại trừ sự tình Cao Lam, bên ngoài sự tình tranh cử là một chuyện nhức đầu nhất. Nhưng Văn Dư không có nhiều lời nói qua cái gì, Lương Vận Hàm cũng sẽ không hỏi nhiều. Nàng hiểu rõ Văn Dư có cách nghĩ cùng cách làm riêng của cô, không nói tự nhiên có đạo lý của cô, cho nên không cần thiết cạy hỏi, điểm này nàng và Văn Dư đều giống nhau.

"Chị hẹn bọn người Nhạc Linh Uyển, có một số việc cần an bài, chúng ta về trước đi được chứ?"

"Được"

Cùng nói tạm biệt, hai người dắt tay rời đi, từ cửa thủy tinh nhìn qua ngoài cửa bóng lưng của hai người, chủ tiệm nhấp một ngụm trà. Hai người này rất xứng đôi a!

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Trước Thời Gian Tranh Cử Một Tuần

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Gọi điện đến là Khâu bộ trưởng phòng nhân sự. Ông ấy nhận được tin tức mới nhất, cháu trai chủ tịch đột nhiên tuyên bố tham gia tranh cử bộ trưởng hạng mục lần này!

Văn Dư mang Lương Vận Hàm về lại khách sạn, đem bọn người Nhạc Linh Uyển gọi đến, mấy người tại gian phòng của Văn Dư mở hội nghị nhỏ. Lương Vận Hàm trong phòng ngủ đọc sách, biết Văn Dư có việc, hiện tại nàng tận lực không làm cho cô tăng thêm gánh nặng.

Nhạc Linh Uyển gõ cửa tiến vào

"Vận Hàm"

"Linh Uyển?"

"Lúc này Văn Dư đang cùng Gia Vân trò chuyện, một hồi Ngô Linh Nam cũng tới"

Lương Vận Hàm gật gật đầu

Nhạc Linh Uyển đi vào ngồi bên người Lương Vận Hàm, giữ chặt tay nàng, nói

"Hiện tại Văn Dư gặp phiền toái không nhỏ, so với trước đó đều muốn khẩn cấp. Nhưng chúng ta đều không thể giúp quá nhiều"

"Rất khó giải quyết phải không?"

"Ân"

Lương Vận Hàm gật gật đầu

"Linh Uyển, nếu không chúng ta đi bệnh viện nhìn xem Lam tỷ a? Hiện tại Văn Dư phải bận rộn bên này, chúng ta tại bệnh viện, tùy thời có thể nói tình huống cho chị ấy, cũng có thể để cho chị ấy an tâm một chút"

"Tốt! Bất quá, một hồi Ngô Linh Nam tới, cậu không ở chỗ này nhìn xem a?"

Nhạc Linh Uyển nói đùa

Lương Vận Hàm cười, trừng nàng một chút, nói ra

"Tâm không tại đây, làm cái gì đều vô dụng"

"Há, nói bóng nói gió liền muốn nói tâm Văn tổng đều lạc ở chỗ của cậu a"

Lương Vận Hàm không để ý đến nàng, đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Rất nhanh tiếng chuông cửa vang lên, Ngô Linh Nam đến.

"Nhanh như vậy?"

Nhạc Linh Uyển nói lầm bầm

Lương Vận Hàm cười cười, đi mở cửa

Bọn người Văn Dư tiếp tục ngồi trên ghế sa lon thảo luận, tựa hồ việc Lương Vận Hàm đi ra mở cửa, đón khách là chuyện đương nhiên, đây mới là nữ chủ nhân a!

Lương Vận Hàm mỉm cười nói

"Ngô tổng, vào đi, bọn họ đang họp"

"Cám ơn"

Văn Dư nhìn bên này một chút, nói ra

"Vận Hàm, em đi ra ngoài nhớ mặc thêm áo, hôm nay có thể muốn trở lạnh"

"Biết a"

"Văn Dư, làm sao cậu lại không dặn dò mình mặc nhiều một kiện a? Thật sự là có phu nhân liền quên bằng hữu"

Nhạc Linh Uyển cười treo ghẹo nói

Văn Dư nhìn Ngô Linh Nam một chút, lời này của Nhạc Linh Uyển hiển nhiên là nói cho Ngô Linh Nam nghe. Lương Vận Hàm cũng biết là Nhạc Linh Uyển hướng về nàng, nàng nhanh về phòng ngủ cầm thêm áo, thuận tiện nói ra

"Mình thay cậu đem nhiều một kiện"

Văn Dư bỗng nhiên nói tiếp

"Nếu cậu lạnh, A Tả lập tức chạy tới mua một kiện cho cậu!"

Lập tức, Nhạc Linh Uyển đỏ mặt.

"Nói hươu nói vượn cái gì a!"

Nói xong quay người vào nhà, người này thật đáng ghét! Nhiều người như vậy còn nói bậy bạ cái gì a!

A Tả nháy mắt mấy cái, Văn Dư có thể không giao hoạt như thế hay không? An ủi tiểu nha đầu cũng không cần đem tất cả đều kéo xuống nước chứ!

Văn Dư nhường vị trí cho Ngô Linh Nam, nói ra

"Linh Nam, hiện tại Hành Nhất cùng Tân Nguyên hợp tác đã đến một thời điểm rất mấu chốt. Tôi không dối gạt cô, bộ trưởng hạng mục chỉ sợ tập đoàn đã có nhân tuyển, chúng ta hiện tại hợp tác hạng mục này trong tương lai là nguồn lợi nhuận trọng yếu của tập đoàn, bởi vậy vì củng cố địa vị của mình, tân nhiệm nhân tuyển nhất định sẽ nghĩ biện pháp điều khiển hạng mục này"

Tin tức này quá đột nhiên, Văn Dư gọi điện thoại cho Ngô Linh Nam báo nàng đến, nàng liền biết nhất định tập đoàn bên kia có biến hoá trọng đại. Ngô Linh Nam nghĩ một hồi nói ra

"Cô hi vọng Tân Nguyên làm thế nào?"

"Tôi hi vọng bộ môn tiến hành khai triển bình thường liền tốt, không cần nhất thiết lập chương ngại. Hơn nữa, bởi vì lúc trước hai chúng ta đã gặp một số việc nhận nghi vấn của nhiều người, hiện tại nếu bởi vì tôi không làm được bộ trưởng, hạng mục liền dừng lại, như vậy thì tương đương với việc ngồi vững trước đó có người ngoài sẽ hoài nghi. Về phương diện ban giám đốc cũng sẽ đem ngừng hạng mục này rất mau, sau đó bắt đầu từ số không"

"Nhưng đối một người chủ quản, liền không thể đảm bảo hạng mục có thể theo kế hoạch lúc trước của chúng ta mà phát triển hay không. Đây đối với Tân Nguyên mà nói cũng là một loại nguy hiểm"

"Cho nên tôi gọi cô đến là muốn nghe một chút ý kiến của cô. Hạng mục đối chủ khả năng rất lớn, nếu như cô vẫn kiên trì như cũ, như vậy tôi sẽ tận lực cam đoan kết quả bộ môn. Nếu như cô cũng có cái dự định khác, như vậy chúng ta liền nhất trí tìm đến một cái phương án mà mọi người đều không chịu tổn thất"

Tin tức này đối với Ngô Linh Nam mà nói là quá ngoài ý muốn, ủng hộ Văn Dư là chuyện cá nhân của Ngô Linh Nam, nhưng chuyện hợp tác này lại là chuyện của hai công ty, cả hai không thể nói nhập làm một. Hiện tại nhất định phải cam đoan lợi ích của mỗi người không bị hao tổn, nhưng làm thế nào cam đoan đây?

"Nếu như hạng mục đối chủ, ai đến cam đoan bộ môn hoàn thành?"

"Cá nhân tôi phân tích, hạng mục này không xong là vấn đề lớn. Tập đoàn chính là vì ủng hộ tân bộ trưởng cũng sẽ toàn lực ứng phó, chỉ bất quá vai trò của Tân Nguyên trong đó sẽ phát sinh khác biệt khá lớn. Nhìn theo tình huống hiện tại, Tân Nguyên ở bên trong cái hạng mục này an bài 30% nhân viên nghiên cứu khoa học, hơn nữa bộ phận tiêu thụ cũng tích cực tham dự, đây cũng đều là hiệp nghị giữa chúng ta đã ước định. Thế nhưng về sau đối chủ, vì tăng cường quyền khống chế tuyệt đối của Hành Nhất đối với hạng mục, sợ rằng sẽ gạt bỏ một bộ phận người của Tân Nguyên, lấy những thủ pháp của Hành Nhất mà nói, các người giữ lại được 15% đã là không tệ"

Ngô Linh Nam nhíu mày suy tư, Tân Nguyên tích cực hợp tác cùng Hành Nhất như vậy, không chỉ muốn tiếp tục liên quan đến lĩnh vực nghiên cứu phát minh, mà còn muốn thông qua hạng mục này bồi dưỡng nhân tài của chính mình. Thế nhưng nếu như bị thanh trừ một nửa số nhân viên, như vậy đối với tương lai Tân Nguyên mà nói, lời không đủ bù lỗ.

"Cần chúng tôi bên này đẩy cô lên a"

Ngô Linh Nam hỏi

"Không cần. Việc tranh cử tôi đã có quyết định. Hiện tại thông tri cô chuyện này là để cô sớm có chuẩn bị. Tôi hy vọng nội bộ Hành Nhất điều chỉnh không mang đến ảnh hưởng quá lớn cho hợp tác của chúng ta. Tôi không thể không lo lắng các thế hệ lãnh nghề của Hành Nhất bị khai trừ vì một số việc bị lên án, những việc này đều là hệ thống bên trong tôi không cách nào tránh khỏi."

Ngô Linh Nam gật gật đầu

"Linh Nam, cô trở về cùng Ngô thúc thương lượng một chút. Chuyện này rất quan trọng, không cần tự tiện làm chủ"

"Được rồi"

"Tôi bên này còn có một chút chuyện khác, trước tiên cô có thể trở về. Chúng ta chia ra hành động, tùy thời điện thoại liên lạc. Mấy ngày nay biến hoá rất

lớn, tôi sẽ khá bận bịu"

"Ân. Tôi biết"

Ngô Linh Nam đứng dậy đi ra ngoài, Văn Dư nghĩ nghĩ cũng đứng dậy ra tiễn

"Linh Nam, cô đối với tôi ủng hộ, tôi rất cảm kích. Bây giờ có thể làm vì cô cũng chỉ có những việc này"

"Văn Dư, tôi hiểu rõ. Có thể để cho cô thay tôi nhắc nhở, tôi thật cao hứng, nói rõ cô không có xem tôi là người ngoài"

Văn Dư cười cười

"Chúng ta là bằng hữu a! Thế nào lại là người ngoài đây!"

Ngô Linh Nam cười cười

"Thật muốn buông bỏ tranh cử bộ trưởng?"

Văn Dư mỉm cười gật đầu

Ngô Linh Nam nhìn ra kiên định trong mắt Văn Dư, kỳ thật cô có quyết định của mình. Dạng này liền tốt. Thế là hai người tạm biệt, Ngô Linh Nam lái xe chạy về nhà, cùng ba thương lượng bước kế tiếp nên ứng phó như thế nào.

"Amy, A Tả, hai người nói một chút các tin tức đặc biệt bên kia"

Lần này, Văn Dư đối lại so với vừa rồi thần sắc còn nghiêm túc hơn, thanh âm liền lạnh đi mấy phần. Hai người biết đây mới là lúc Văn Dư vào trọng điểm, thế là đem kết quả phân điều tra của riêng mình báo cáo chi tiết với Văn Dư.

Trong bệnh viện, bầu không khí vẫn như cũ kiêu căng, Peter, Nhạc Linh Uyển và Lương Vận Hàm ở cùng nhau, anh ta cũng nghe nói chuyện bên kia cháu trai chủ tịch tập đoàn tham dự tranh cử.

Lương Vận Hàm nghe thấy anh ta cùng Nhạc Linh Uyển đề cập đến từ "Loạn trong giấc ngoài", cảm thấy mình bạch là nói Văn Dư. Nàng đi đến bên ngoài phòng cách ly, cách cửa kính nhìn vào bên trong Cao Lam vẫn hôn mê, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hi vọng Cao Lam có thể bình an không việc gì tình lại.

Sau đó mấy ngày, Văn Dư đi sớm về trễ, mỗi ngày đều muốn quần nhau ở giữa các cổ thế lực tại tập đoàn. Cô đã có quyết định, nhưng vì đem ảnh hưởng xuống mức thấp nhất, hiện tại coi như dù một mối cũng phải kiên trì. Mà trong lúc thời gian Văn Dư kiên trì, Lương Vận Hàm cùng Nhạc Linh Uyển về lại thành phố T trước. Dù sao Lương Vận Hàm còn có làm việc trọng yếu, không thể xin phép nghỉ quá lâu. Đưa tiễn Lương Vận Hàm, Văn Dư chuyên tâm chuẩn bị chiến dịch sau cùng.

Một tuần sau, tranh cử bắt đầu. 9 giờ sáng, nhân viên trung tầng trở lên đều tụ tập tại lễ đường tổng bộ tập đoàn Hành Nhất tham dự bỏ phiếu.

9 giờ 30 phút, Văn Dư đi ra cửa chính. Đứng tại bậc thang, Văn Dư ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút, hôm nay thời tiết phi thường nhẹ nhàng khoan khoái, bầu trời rất xanh, ánh mặt không có như vậy chói mắt, trong không khí tựa hồ mang theo vị ngọt. Văn Dư nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy đối diện đường cái là bốn người A Tả. Văn Dư đứng tại trên bậc thang, cùng bọn họ xa xa tương vọng. Thời điểm Lương Vận Hàm đi ra từ sau lưng A Tả, Văn Dư sững sờ một chút, lập tức chạy xuống bậc thang, chạy tới

"Phu nhân! Sao em lại tới đây?"

Văn Dư nắm chặt hai tay Lương Vận Hàm, kinh hi hỏi

"Hôm nay thời gian trọng yếu như vậy, em không muốn bỏ qua"

Lương Vận Hàm ôn nhu đáp

Hai người chị nhìn em, em nhìn chị, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương. Văn Dư thân cận hôn một cái

"Phu nhân, tương lai thuộc về hai chúng ta sắp bắt đầu"

Trong mắt Lương Vận Hàm tất cả đều là ý cười, nàng dùng sức gật đầu, hai người ôm nhau cùng một chỗ.

Nguyên lai, trước đó Văn Dư đã đến tập đoàn, cùng chủ tịch nói chuyện một giờ cũng nộp xong đơn từ chức. Chủ tịch liên tục giữ lại, Văn Dư vẫn kiên trì.

"Văn Dư, cô là nhân tài, tập đoàn ở trên người cô kỳ thác mong đợi rất cao. Bộ trưởng hạng mục lần này cũng không phải là như lời đồn cháu ngoại của tôi liền nhất định được tuyển như thế. Tôi sợ đi đẩy nó ra cũng là vì cân bằng các cổ thế lực. Cao tổng hiện tại hôn mê bất tỉnh, trong khoảng thời gian này cô làm việc, bao quát tôi và các thành viên bên trong hội đồng quản trị đều xem ở trong mắt. Mỗi sự kiện đều làm vô cùng đúng chỗ, mọi người cho cô

điểm số rất cao. Ánh mắt Cao tổng sẽ không kém, nằng tự tay bồi dưỡng cô, trò giỏi hơn thầy a!"

"Cám ơn chủ tịch đã xem trọng. Những năm này Hành Nhất cho tôi nhiều cơ hội như vậy, ở chỗ này thành tựu giấc mộng của tôi, tôi đối với Hành Nhất có tình cảm thật sâu"

"Đã như vậy, vì cái gì nhất định phải đưa đơn từ chức đây?"

"Chủ tịch, tính cách của tôi vẫn là truy cầu một chút tự do. Đoạn thời gian trước việc liên quan đến tôi lưu truyền sôi sục, nơi này thật giả không quan trọng, quan trọng là tôi thấy rõ ràng có một số việc là tránh cũng không thể tránh. Nhân sinh vốn là như vậy, không có khả năng mọi chuyện đều như ý. Cho nên tôi muốn nếm thử một con đường khác"

"Những điều này cũng giúp cô rèn luyện một vài khía cạnh a"

"Tôi biết. Tôi cũng không phải là lo lắng những tin đồn này, ở đây tôi có dự định của tôi, cũng có trách nhiệm tôi nhất định phải gánh chịu. Hạng mục đặc biệt trong tay Cao tổng, tôi đã đem tiến triển mới nhất hình thành báo cáo gửi đến hộp thư của ngài. Cũng mời chủ tịch an bài nhân tuyển thích hợp đi trực tiếp kết nối với bên Kim Sa Đặc Biệt, tôi phân tích lần này phần thắng có 8 phần trở lên"

.....

Kỳ thật Văn Dư đã sớm chuẩn bị những công việc này. Văn Dư sớm sắp xếp xong xuôi nghiên cứu phát minh hạng mục trong tay cô, mấy ngày nay trọng điểm là cùng Tân Nguyên thương thảo tiến hành một số bảo vệ quyền lợi, sau đó ký kết hợp đồng. Cô dùng pháp luật cùng quản lý tiêu chuẩn đến bảo hộ hợp tác giữa Hành Nhất cùng Tân Nguyên trong tương lai, riêng phần lợi ích của mình tối đại hoá, cũng đem khả năng xuất hiện mâu thuẫn tận lực sớm giải quyết, những hiệp nghị này để ban giám đốc cùng các cổ đông tìm không ra một chút mầm bệnh nào.

Đồng thời, Văn Dư thông qua các phương diện quan hệ, giải quyết cùng chính phủ dự án Kim Sa đặc biệt ở giữa hợp tác trở ngại lớn nhất. Trước đó một mặt lo lắng thực lực xí nghiệp cạnh tranh, một mặt khác là Hành Nhất cùng chính phủ nơi đó ở giữa một mực không có hợp tác thành công. Về sau Văn Dư thăm dò nội tình của xí nghiệp cạnh tranh.

Đây là một công ty đội lốt đưa ra thị trường, tham dự hạng mục Kim Sa đặc biệt là vì chuyện di tài sản, cũng không phải là chân thành hợp tác. Bởi vậy trước đó Hành Nhất một mực áp dụng phương pháp ưu thế giá cả tham gia cạnh tranh hiển nhiên mất đi hiệu lực. Thông qua nghiên cứu thảo luận, Văn Dư tìm ra một hướng giải quyết, liên trực tiếp đối thoại với một nhà ngành nghề cụ thể ở nơi đó, lấy ưu thế tự thân, cho đối phương số lượng cổ phần vừa phải, cùng sử dụng thân phận của đối phương đưa vào ngân hàng cho vay bản địa, tại khởi động hạng mục sau khi được quá nặng mới đóng gói, lại đi hấp dẫn quốc tế nhận được đầu tư. Cứ như vậy, Hành Nhất thông qua hợp tác dẫn dắt chính phủ nơi đó cùng lợi ích tương quan lớn nhất, đồng thời đưa vào nguồn đầu tư kénh xù từ quốc tế, ba bên đều thu hoạch được lợi ích không nhỏ.

Chủ tịch nhìn qua buro kiện Văn Dư gửi tới, lập tức sắp xếp người phối hợp với cô tìm nhân viên tới nơi đó giật dây tiến hành đàm phán lần thứ nhất. Đàm phán phi thường thành công, Văn Dư chỉ dùng thời gian hai ngày liền đem cục diện mở ra, mà sáng nay, Văn Dư cũng vừa mới đi máy bay từ bên dự án Kim Sa đặt biệt trở lại Đài Bắc, bởi vì muốn tham gia tranh cử bộ trưởng hạng mục.

Thế nhưng, chủ tịch không nghĩ tới, ông đợi tới không chỉ là tin Văn Dư chiến thắng, lại còn có thư từ chức của cô. Hai người nói chuyện thời gian rất lâu, Văn Dư đã quyết định đi, không cách nào giữ lại.

Chủ tịch cảm thấy đặc biệt đau lòng, Văn Dư không chỉ là người nổi bật trong lực lượng trẻ của Hành Nhất. Mà còn là năng lực của cô, tướng tài đặc lực bao quát dưới tay cô đều là tài sản quý giá của Hành Nhất. Ông bỗng nhiên hối hận, bởi vì mình nhất thời cấp tiến, lợi dụng Cao Lam hôn mê bất tỉnh, ở giữa thời gian hỗn loạn bên trong các cổ thế lực giằng co, đem cháu trai đẩy ra, muốn cho cậu ta dựa thế ngồi lên vị trí bộ trưởng hạng mục. Văn Dư nhất định là nhìn ra ý định của ông, theo trình độ cùng năng lực của cô, khả năng kiếm tiền cho công ty của cô nhiều lắm. Ông bởi vì tâm tư riêng của bản thân, tổn thất một viên đại tướng, thực sự đau lòng!

Về sau Văn Dư lại hàn huyên một hồi về việc nhà, bởi vì 9 giờ bắt đầu tranh cử, Văn Dư sớm cáo từ. Đi vào hội trường, Văn Dư tìm tới Khâu bộ trưởng, nói cho ông ấy biết cô quyết định từ bỏ quyền.

Tối hôm qua Văn Dư đã cùng Cao Lam một mình nói chuyện, cũng thế, hiện tại tình thế rõ ràng như vậy, nhân tuyển chức bộ trưởng hiển nhiên đã dự định xong. Tất cả mọi người rất tức giận, cho rằng chủ tịch làm chuyện này thật không từ tế, đây không phải ngồi mát ăn bát vàng a!!

Khi Văn Dư nói với Khâu bộ trưởng cô đã đệ trình đơn từ chức, Khâu bộ trưởng kích động mặt đỏ rần. Văn Dư đem ông ấy kéo lại một bên, an ủi một lát. Chủ tịch gọi điện thoại tới, cho phép Văn Dư bỏ quyền, mọi người lại một trận bận rộn.

Khi tranh cử bắt đầu, người chủ trì tuyên bố xong chi tiết quy tắc bỏ phiếu, cũng công bố nhân tuyển tranh cử. Trên màn hình lớn bên dưới ảnh chụp Văn Dư ghi chú rõ "bỏ quyền", toàn bộ hội trường xôn xao.

Văn Dư thừa dịp loạn từ cửa sau rời đi, khi cô cuối cùng đi qua cánh cửa tổng bộ Hành Nhất, lúc đứng trên bậc thang, cái cổ lập chí muốn ở chỗ này liêu ra một phen sự nghiệp kịch tình năm đó bỗng nhiên dấy lên lần nữa, bất quá lần này là vì tương lai Lương Vận Hàm mà một lần nữa xuất phát.

Khi thấy Lương Vận Hàm cùng bọn người A Tà đứng chung một chỗ, nhìn qua nơi xa người yêu của mình cùng nhóm bạn bè thân của mình, Văn Dư đột nhiên cảm thấy đời này không tiếc. Cô như vậy yêu những người này, là yêu phát ra từ nội tâm, còn có cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Quyết Định Sau Cùng

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trinh

Cao Lam đã được đưa vào phòng bệnh cao cấp, mặc dù vẫn không có tỉnh lại, nhưng tối thiểu có thể khiến người ta vì nàng quản lý dung nhan một chút.

Trong phòng nhiệt độ vừa vặn, thêm ẩm ướt khí thở ra sương mù, trong phòng bệnh chỉ có tiếng tí tí của máy thở. Văn Dư ngồi ở một bên giường, cầm trong tay thập tự giá đã mua được, hai tay giao nhau, nhắm mắt vì Cao Lam cầu nguyện. Lương Vận Hàm ngồi ở một bên, lẳng lặng bồi bạn.

Văn Dư đem thập tự giá đeo lên cổ Cao Lam, sau đó nắm chặt tay nàng, nhẹ nhàng nói

"Lam tỷ, em từ chức. Em biết chị nhất định không hiểu cách làm của em, nhưng em có lựa chọn của mình, xin chị tin tưởng em. Chị là bá nhạc quan trọng nhất trong nhân sinh của em, em đem chị trở thành người thân. Về sau, chúng ta không còn là cấp trên và cấp dưới nữa, liền là người thân có được hay không? Chị sớm ngày tỉnh lại, sau đó cho em nhiều cơ hội bồi chị, hiếu kính chị. Về sau chúng ta có thể cùng xuất hành, em sẽ chiều cố chị thật tốt"

Văn Dư nói liên miên lời nhai cùng Cao Lam trò chuyện, Lương Vận Hàm nghe Văn Dư nói, cảm thấy một người thiết lương như thế này là như thế nào tại thương trường cùng các nam nhân chém giết được đây? Cô cao tay, cơ trí, nếu như không phải mấy ngày nay nghe Nhạc Linh Uyển từng chuyện từng chuyện kể ra, chỉ sợ Lương Vận Hàm vĩnh viễn cũng sẽ không biết Văn Dư đến tốt cùng phải chịu bao nhiêu áp lực. Nhiều lần tình hình nguy hiểm như vậy, đối với Văn Dư mà nói giống như đứng bên vách núi, bước sai một bước, vạn kiếp bất phục. Cho nên thời điểm vừa cùng Văn Dư tiếp xúc, mặc dù biết tuổi tác cô không tính là lớn, nhưng toàn thân lộ ra một cỗ thành thực không giống người đồng trang lứa, cũng là phần thành thực này hấp dẫn ánh mắt Lương Vận Hàm đi.

Văn Dư nộp đơn từ chức, hiện tại đang trên đầu sóng ngọn gió, Đài Bắc không nên ở lâu. Hơn nữa, trong một tháng Văn Dư muốn đem việc làm nội địa bàn giao tốt. Bởi vậy, mọi người thương nghị mau chóng về thành phố T. Lúc gần đi Peter đến đưa

"Văn Dư, anh ủng hộ quyết định của em. Em có một thân thực lực, không nhất định phải làm tại Hành Nhất."

"Cám ơn anh. Trước mắt quan trọng nhất chính là Lam tỷ mau chóng tỉnh lại. Bên này có bất kì tình huống gì, làm ơn liên hệ cùng em. Em cùng Lam tỷ, tình cảm..."

"Yên tâm đi. Anh cũng một mực đem em trở thành muội muội. Kì thật từ nhỏ anh chỉ hi vọng có một muội muội, nhưng lại một mực không thể toại nguyện"

Văn Dư nhìn Peter âm áp tiểu dung, trong lòng một trận âm áp. Cô chủ động tiến lên ôm anh

"Cám ơn anh, Peter"

"Mẹ là người kiên cường như vậy, nhất định sẽ tỉnh lại. Bất quá lúc bà tỉnh lại em khẳng định sẽ bị mắng! Bất quá yên tâm, anh sẽ giúp em!"

Văn Dư cảm thấy hiện tại nói cái gì cũng là dư thừa, hai người đều dùng biểu lộ chân thành nhất đối mặt với đối phương, dạng này liền tốt.

Tạm biệt Peter, mấy người bay về thành phố T. Đêm đó, A Tả đề nghị tìm một chỗ ăn mừng một trận. Văn Dư nhỏ giọng hỏi Lương Vận Hàm

"Phu nhân, em thích ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được a"

"Em chọn lựa một cái muốn ăn, để bọn họ chọn chị sợ không hợp khẩu vị của em"

Lương Vận Hàm cười nhìn Văn Dư, Văn Dư vẻ mặt thành thật, còn thúc giục nàng mau chóng suy nghĩ. Nàng giơ tay lên, sờ lỗ tai Văn Dư, nhỏ giọng nói ra:

"Chị hướng về em như thế, không sợ bọn họ náo chị a!"

"Phu nhân, chị một khoả hồng tâm hướng về em! Em nhìn chị tư tưởng giác ngộ như thế này, đủ cao đi!"

"Tạm được"

"Vậy em cho chị ban thưởng đi, về sau chị còn phải tiếp tục phát huy"

"Chị muốn bạn thưởng cái gì a?"

"Cái này phải xem ý tứ của phu nhân em"

"Cho phép chị đưa ra chút ý kiến tham khảo"

"Hắc hắc, phu nhân thật sự khéo hiểu lòng người! Tỉ như...."

Văn Dư tại bên tai Lương Vận Hàm nói xong, Lương Vận Hàm ngay cả bên tai đều đỏ. Nàng hung hăng bóp cánh tay Văn Dư, xấu hổ tức giận trừng mắt cô.

Văn Dư lại muốn Lương Vận Hàm ăn mặc đồng phục dự hoặc cô!

Cuối cùng mấy người quyết định đi ăn lẩu. Lương Vận Hàm đối với loại thức ăn nhiều dầu kia không phải rất hứng thú, nhưng ngẫu nhiên ăn một bữa cũng không tệ. Nhất là bồi tiếp Văn Dư, còn có nhóm bạn này, ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là mọi người vui vẻ.

Rất nhanh A Tả liền liên hệ tốt một tiệm lẩu, vừa vào cửa, liền có rất nhiều người nhòm ngó mọi người.

Quản lý nhìn thấy A Tả vội vàng ra đón

"Tà ca, gian phòng đã sắp xếp xong xuôi, mời tới bên này"

Đêm nay, mọi người luân phiên kính Văn Dư. Sau đó mỗi người đều kể những việc khác sâu ấn tượng trong những năm gần đây, nói nói, Nhạc Linh Uyển trước rót xuống nước mắt

Văn Dư nắm trong tay ly rượu, thỉnh thoảng lắc một chút, con mắt nhìn chăm chăm gọn sòng, thâm trầm đến cực điểm. Đúng vậy a, những năm này, phát sinh rất nhiều chuyện, thứ nào việc nào không phải khắc cốt ghi tâm đây.

Lương Vận Hàm nhìn thấy Nhạc Linh Uyển khóc, có chút luống cuống. Không biết nên đi an ủi hoặc liền để nàng phát tiết. Đang do dự, Văn Dư nắm chặt tay nàng. Lương Vận Hàm quay đầu nhìn cô, ánh mắt của cô lộ ra ý cười ôn hòa.

"Không sao, có A Tả"

Văn Dư nhẹ nói

Lương Vận Hàm hơi cười. Yên tâm đồng thời lại cảm thấy ấm áp, Văn Dư quan tâm để cho nàng cảm nhận được tư vị của được yêu, được sủng.

"Tốt tốt, những năm kia chúng ta đều đã cùng đi qua. Tiếp theo, chúng ta còn muốn cùng đi, mà lại một lần nữa đi! Đến! Cạn một ly, vì qua đi hôm qua, càng thêm không biết ngày mai!"

A Tả nâng chén, hào khí vạn trượng nói ra.

Mọi người nhao nhao nâng ly

"Cạn ly!"

Rượu qua nhiều vòng, trong mắt A Thành chứa nhiệt lệ bùng ly rượu đến trước mặt Văn Dư

"Văn tổng, về sau, tôi có thể gọi ngài là Cho hay không?"

Tại Hành Nhất, mọi người muốn phân rõ cương vị chức trách. Cho nên từ khi vào Hành Nhất, A Thành vẫn xưng hô Văn tổng. Hiện tại mọi người rút khỏi Hành Nhất, xưng hô hần là nên sửa đổi một chút.

Tất cả mọi người sùng sốt một chút, lập tức mỉm cười. Lương Vận Hàm chủ động nhường ra vị trí của mình, thuận tiện A Thành cùng Văn Dư nói chuyện phiếm. Nhạc Linh Uyển đem Lương Vận Hàm kéo đến ngồi xuống bên người, kê cho Lương Vận Hàm quá trình A Thành cùng Văn Dư quen biết.

Lương Vận Hàm kỳ thật bội phục Văn Dư, có thể làm cho những người này một mực đi theo cô cũng là thực lực.

Lưu Gia Vân nhìn Văn Dư đối diện, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nhìn thấy cô cùng Lương Vận Hàm ăn ý ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, trong lòng Lưu Gia Vân từ đầu đến cuối đều cảm thấy có chút khó mà tiếp nhận. Nhưng lại có thể làm gì đâu! Một đêm kia A Tả tìm anh uống rượu, đem chuyện của Văn Dư và Lương Vận Hàm đều nói cho Lưu Gia Vân nghe, cuối cùng, anh ấy nói một câu

"Gia Vân, Văn Dư vì mọi người nỗ lực rất nhiều rất nhiều, để cho em ấy vì chính mình sống một lần đi!"

Chính là câu nói này để cho Lưu Gia Vân triệt để bỏ đi suy nghĩ. Đúng vậy a, Văn Dư đã yêu Lương Vận Hàm như vậy, vì nàng có thể từ bỏ tiền đồ tốt đẹp tại Hành Nhất, như vậy còn có lí do gì có thể ngăn cản hai người đây?

Kỳ thật Lưu Gia Vân cũng không xem trọng tương lai Văn Dư cùng Lương Vận Hàm, anh cảm thấy Văn Dư có thể kiên trì, nhưng Lương Vận Hàm chưa hẳn. Tình cảm giữa hai người phụ nữ không thể rời bỏ củi gạo dầu muối, chỉ sợ tại quá trình kích tình đến bình thân Lương Vận Hàm sẽ làm ra lựa chọn giống Tiêu vậy. Mà anh, liền lấy phương thức hi vọng của Văn Dư, cả một đời bồi tiếp cô.

Mọi người nháo đến khuya mới giải tán. Về đến nhà, Lương Vận Hàm làm cho Văn Dư chén mặt ong, Văn Dư từ từ nhắm hai mắt nằm ngửa trên ghế salon. Lương Vận Hàm đi qua, ngồi quỳ chân trên thảm, giúp Văn Dư xoa bóp đầu. Văn Dư từ từ nhắm hai mắt, nắm tay Lương Vận Hàm qua, đặt ở bên môi hôn một chút, liền bắt đầu hưởng thụ Lương Vận Hàm xoa bóp

"Văn Dư"

"Hả?"

"Tại sao chị phải từ bỏ tiền đồ tại Hành Nhất?"

"Bởi vì mệt mỏi"

"Một mình làm không phải mệt mỏi hơn a?"

"Không giống nhau, tôi thiếu tâm là tự do"

"Là bởi vì quan hệ với em, cho nên ảnh hưởng tới phát triển của chị tại Hành Nhất sao?"

Văn Dư từ từ nhắm hai mắt, lắc đầu

"Không phải liên quan đến em, là chuyện của bản thân chị. Tại Hành Nhất, chị vĩnh viễn cũng không thoát được gông xiềng người khác cho chị, tựa như người ở bên trong cái lồng, tại bên trong vòng tròn người khác vẽ xong mà hoạt động. Hơi không cẩn thận, liền sẽ gây nên bất mãn, sau đó liên lụy những người khác."

Lời nói Văn Dư làm Lương Vận Hàm đau lòng. Kỳ thật Văn Dư từ bỏ tranh cử, muốn tự mình xây dựng sự nghiệp, những chuyện này tại hai ngày trước khi Văn Dư tranh cử bộ trưởng năng mới biết đến. Hơn nữa là A Tả tìm Lương Vận Hàm, đem những chuyện này nói cho nàng biết. Đêm đó Lương Vận Hàm là như thế nào đến nhà đều nhớ không rõ, chỉ biết là không ngừng đem sự tình phân tích, suy ngẫm. Văn Dư vì tương lai của cả hai mà làm ra hy sinh lớn như vậy, Lương Vận Hàm không thể nói là không cảm động. Sau khi cảm động, lại bắt đầu hoài nghi có phải năng làm trẻ nãi Văn Dư hay không.

A Tả để Lương Vận Hàm hiểu rõ, Văn Dư làm ra quyết định như vậy liền không quay đầu lại được. Tiếp theo chờ đợi mọi người đều là khó khăn, nếu không có nội tâm cường đại, sợ rằng cũng không vượt qua được.

A Tả cũng không có nói chuyện giết gân, sự thật chính là như vậy. Tự mình lập nghiệp, mang ý nghĩa hào quang mình đang mang cũng bị mất. Trước kia lấy danh hiệu Phó tổng giám đốc hành chính Hành Nhất, mặc kệ là ai cũng muốn cho Văn Dư mặt mũi. Bao quát rất nhiều người vất óc tìm mưu kế tiếp cận Văn Dư đều là vì hướng về phía quyền lợi trong tay cô. Hiện tại, khi hết thảy đều không có, những người kia cũng đồng dạng sẽ đi cách xa cô, xã hội liền có một mặt hiện thực tàn khốc như vậy.

A Tả nói hiện tại trong lòng Văn Dư gặp phải áp lực lớn nhất liền là Cao Lam và Lương Vận Hàm, lời này để Lương Vận Hàm cũng không biết phải làm sao. Anh ấy nói Văn Dư đôi phó chuyện tập đoàn bên kia kỳ thật dư xài, nhưng cô lo lắng mình lập nghiệp nếu là không tốt, Lương Vận Hàm sẽ có ý kiến gì về cô? Còn có Cao Lam, năng vun trồng Văn Dư như vậy, vậy mà Văn Dư lại xử trí theo cảm tính từ bỏ tiền đồ tốt đẹp, này lại để Cao Lam thất vọng cỡ nào. Nếu như Văn Dư không có làm cho ra việc, như vậy cô còn biết đem mặt mũi nào mà đối mặt với Cao Lam.

Kỳ thật Lương Vận Hàm phi thường đau lòng Văn Dư, nàng muốn nói cho Văn Dư nàng không quan tâm cô có phải là phó tổng giám đốc tập đoàn Hành Nhất hay không, không quan tâm cô có bao nhiêu tiền, cũng không quan tâm cô có cái địa vị gì. Nhưng nàng nói không nên lời, bởi vì những điều này đối với Văn Dư mà nói là bảo đảm.

Văn Dư sẽ không bởi vì lời nói của Lương Vận Hàm liền từ bỏ sự nghiệp của mình, sự nghiệp đối với Văn Dư mà nói là bảo hộ an toàn lớn nhất, loại bảo hộ này kỳ thật vượt qua cả tình yêu cùng gia đình. Cho nên Lương Vận Hàm không biết biểu đạt tâm tình của nàng như thế nào, nàng muốn cho Văn Dư nhẹ nhõm một chút, nhưng càng nghĩ nói chút gì hoặc làm chút gì, liền càng không biết nói như thế nào làm như thế nào. Cho nên Lương Vận Hàm áp a áp ứng nhiều lần, cũng không có đem lời nói ra miệng.

Hiện tại Văn Dư uống rượu, chính là bị đau đầu. Lương Vận Hàm lại xoắn xuýt có nên tiếp tục cái đề tài này hay không.

Văn Dư thở phào một hơi, mở mắt ra, hai người cứ như vậy lúc lên lúc xuống nhìn nhau. Văn Dư giơ tay lên từng điểm từng điểm miêu tả lấy mặt mày Lương Vận Hàm, ngón cái đảo qua môi mềm, Văn Dư thấp giọng nói ra

"Hôn chị"

Lương Vận Hàm bị ánh mắt Văn Dư mê hoặc, ở trong đó tựa hồ lại có cái gì đó đang cuộn trào. Nghe được giọng Văn Dư trầm thấp, Lương Vận Hàm không có suy tư nhiều hơn, chậm rãi cúi đầu xuống, rót cuộc môi hai người dính vào nhau. Lương Vận Hàm học theo dáng vẻ của Văn Dư, đầu lưỡi hoạt động dọc theo vành môi của cô, Văn Dư môi khẽ nhếch, cô từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ Lương Vận Hàm thân cận. Lương Vận Hàm rất trân quý mô tả lấy môi Văn Dư, thế nhưng cái ôn nhu mềm nhóc này khiến Văn Dư bất mãn, cô bỗng nhiên giơ tay lên bưng lấy mặt Lương Vận Hàm, lưỡi không kịp chờ đợi câu đỡ lấy Lương Vận Hàm, nhiệt liệt dây dưa, thẳng đến hồ hấp hai người triệt để hỗn loạn, lúc Lương Vận Hàm cảm thấy thực sự thờ không

nổi, Văn Dư mới chậm rãi buông ra, nhưng vẫn hôn môi nàng

"Hương vị của em rất tốt nha"

Văn Dư vừa cười vừa nói

Lương Vận Hàm thờ hào hển, thế nhưng nhìn qua ánh mắt Văn Dư phảng phất chảy ra nước, nàng sờ lên lông mày Văn Dư, nhẹ nói

"Văn Dư, em yêu chị, rất yêu...rất yêu"

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Do Em Làm Lỡ Mất Cơ Hội Của Chị Sao?

Editor: Dương Thiệu Hi

Beta: Jane Trịnh

Tiếp theo Văn Dư bắt đầu chân chính bận rộn. Công tác giao tiếp, bộ môn mới khởi động, mỗi ngày đều là làm không hết việc. Từ lúc Lương Vận Hàm cùng Văn Dư cùng một chỗ, ngoại trừ lần trước A Thành đến lấy đồ vật, bọn người Nhạc Linh Uyển chưa từng tới qua nhà. Nhưng hiện tại, vì tiết kiệm thời gian, nhà của mấy người họ liền thay phiên trở thành phòng họp. Mỗi ngày mấy người thảo luận xong, Văn Dư đều phải tự mình bận rộn thêm một hồi, mỗi ngày thời gian giấc ngủ chỉ có bốn, năm tiếng. Lương Vận Hàm tâm liền thấy đau lòng, ngoại trừ thường xuyên làm cho Văn Dư chút đồ ăn ngon, còn đối với giường sự càng dễ dàng tha thứ Văn Dư.

Thời điểm Văn Dư rút cuộc thờ hồng học từ trên người Lương Vận Hàm bò xuống, Lương Vận Hàm đột nhiên cảm thấy giữa hai người so với quá khứ thiếu quá nhiều giao lưu, tựa hồ hết thấy tất cả thuộc về một loại bình thản, Văn Dư đối với nàng cũng giống quá khứ trân ái như thế, ý nghĩ như vậy khiến nàng đặc biệt khó chịu.

Văn Dư là thật sự mệt mỏi, mệt đến nỗi làm xong liền dính vào gối đầu, trực tiếp ngủ. Căn bản quên đi giống như trước kia tại sau đó thay Lương Vận Hàm ôn nhu lau chùi thân thể, lại đem người ôm vào trong ngực đỡ ngon đỡ ngọt nàng.

Nghe Văn Dư nặng nề đều đều tiếng hít thở, Lương Vận Hàm có chút ủy khuất. Hiện tại Văn Dư mỗi lần làm xong đều trực tiếp ngã đầu liền ngủ, không có ôm, không có giao lưu... Thế nhưng vừa nghĩ đến cô là vì tương lai của hai người cố gắng dốc sức ra mà làm, Lương Vận Hàm lại cảm thấy trong lòng bồn chồn.

Trong vòng một tháng Văn Dư làm xong việc bàn giao, liên đới đem xe, văn phòng, các loại thẻ tất cả đều đệ trình về tập đoàn. Sau đó bên trong tập đoàn kiểm tra, Văn Dư rõ ràng trả lời vấn đề của tiểu tổ kiểm tra. Trong vòng ba ngày, Văn Dư đem theo một rương đồ vật của mình, ngồi xe thương vụ A Thành vừa mua, rời đi. Tiếp theo mấy ngày, Lưu Gia Vân, Amy, A Tã, Nhạc Linh Uyển cùng A Thành cũng nhao nhao hoàn thành bàn giao công việc, chính thức rời đi Hành Nhất.

Mấy người đều là người làm việc, năng lực hiệu suất đều thật cao. Lại qua hơn một tháng, công ty mới đã đăng ký, cũng tại CBD thành phố T thuê mấy gian văn phòng. Vì tiết kiệm tài nguyên, tại đại học T cùng đại học A thuê phòng nghiên cứu thí nghiệm, thuận tiện cho Lưu Gia Vân làm nghiên cứu. Công ty mới lần lượt thông báo tuyển dụng một vài nhân viên công tác, ngày chính thức kinh doanh, Văn Dư cùng mọi người lại đi tiệm cơm hương hăng ăn một bữa.

Một đêm kia, Văn Dư uống say, Lương Vận Hàm rất ít nhìn thấy bộ dáng Văn Dư uống say. Rất yên tĩnh, không nháo. Nhưng ánh mắt dính tại trên người Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm đến đâu, ánh mắt Văn Dư liền theo đến chỗ đó, Văn Dư dạng này để Lương Vận Hàm trong lòng không hề không được.

Đêm đó, Lương Vận Hàm giúp Văn Dư tắm rửa, về sau Văn Dư thanh tỉnh một chút, Lương Vận Hàm chủ động đem mình cho Văn Dư. Tuý ý Văn Dư trên người mình muốn làm gì thì làm, mỗi một lần cắn, mỗi một lần ngậm, mỗi một lần xâm nhập, mỗi một lần rung động đều để Lương Vận Hàm lâm thật sâu vào bên trong tình yêu. Nàng lần nữa tự nhủ, chỉ cần là Văn Dư muốn, nàng có thể đều cho toàn bộ...

Nước mắt thuận theo cái cằm nhỏ ở trước ngực Lương Vận Hàm, một giọt, hai giọt...Lương Vận Hàm lật người, mặc kệ có thể hay không làm tỉnh Văn Dư, nàng đem cánh tay Văn Dư từ trong chăn lấy ra, gồng lên dưới cổ, đem mình uốn tại trong ngực Văn Dư. Lương Vận Hàm dùng sức hô hấp lấy hương trà quen thuộc trên người Văn Dư, nước mắt chảy càng dữ dội.

Lần này, giọt nước mắt của Lương Vận Hàm rơi vào trên ngực Văn Dư.

Văn Dư đang làm một giấc mơ kỳ quái, trong mộng cô hướng phía sâu trong rừng đi đến, Lương Vận Hàm ngay tại sau lưng, thế nhưng nàng không ngừng lôi kéo cô lại hướng phía trước đi. Văn Dư một bên hồng, một bên nghĩ muốn tránh thoát tay Lương Vận Hàm, nhưng Lương Vận Hàm khí lực phi thường lớn. Cuối cùng, Văn Dư không thể không dùng sức hất tay của nàng ra, thế nhưng để cho cô ngoài ý muốn chính là Lương Vận Hàm té nhào vào

dưới chân của cô, thống khổ gào khóc. Toàn thân Văn Dư giật mình, bỗng nhiên mở mắt ra.

Cô nhìn chằm chằm trần nhà đen như mực, trong đầu ông ông trực hướng. Khi ý thức dần dần khôi phục, cô làm thế nào cũng không nhớ nổi trong mộng lúc Lương Vận Hàm một mực lôi kéo cô không cho cô đi lên phía trước đến tận cùng đã nói cái gì, chỉ không ngừng vang trở lại lúc cuối cùng của giấc mộng, Lương Vận Hàm ôm chân cô kêu khóc: "Không muốn! Văn Dư! Em đã vì chị mất đi tất cả! Không muốn rời đi! Không muốn rời đi!"

Mộng cảnh là chân thật như vậy, nhưng cho dù là mộng, Văn Dư cũng không thể gặp Lương Vận Hàm lạnh lùng cao ngạo lại lộ ra loại thái độ khiêm nhường bộ dáng khản cầu như vậy. Trong lòng rất khó chịu, cô muốn xoa người, lại phát hiện Lương Vận Hàm đã uấn trong ngực mình. Cô có chút ngoài ý muốn, cũng có chút mừng rỡ, không nghĩ nhiều nữa, nắm chặt cánh tay, ôm chặt lấy Lương Vận Hàm. Một cái ôm này, lại phát hiện người trong ngực không ngừng run rẩy, trước ngực mình cũng lạnh lạnh. Văn Dư kỳ quái lấy tay sờ soạng một chút, ẩm ướt...là nước mắt?

Văn Dư nhanh ngồi dậy, mở ra đèn đầu giường, mượn ngọn đèn hôn ám nhìn Lương Vận Hàm. Con mắt Lương Vận Hàm đỏ ngầu, chớp mũi cũng hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn nhấp cùng một chỗ, nhìn về phía cô ánh mắt đầy ai oán. Trong tâm Văn Dư nháy mắt bị đánh trúng, cô vội vàng giúp Lương Vận Hàm lau nước mắt, vừa gần hôn, không chịu được, an ủi

"Đừng khóc đừng khóc, bảo bối, như thế nào? Có phải gặp ác mộng hay không?"

"Đừng khóc a, con mắt đều khóc đến đỏ lên"

Văn Dư đem Lương Vận Hàm ôm vào trong ngực, khẽ cắn lỗ tai, ôn nhu nói lời tâm tình. Thời gian dần trôi qua Lương Vận Hàm cũng ngừng lại nước mắt, nằng ghé vào trong ngực Văn Dư, nghe cô ở bên tai mình như tình mật ngữ, thời gian dần trôi qua trong lòng mới an tâm lại.

"Bảo bối, nói cho chị biết, như thế nào lại như vậy?"

Lương Vận Hàm lắc đầu không nói chuyện

"Gặp ác mộng?"

Lắc đầu.

"Trong công tác gặp phải chuyện gì?"

Lắc đầu.

"Bối vì chị?"

Gật đầu.

Văn Dư buồn bực, như thế nào lại ra như vậy?

"Vừa rồi chị....làm em đau?"

Lương Vận Hàm dừng một chút, lắc đầu.

"Vậy, cái kia...chị đi ngủ đi ép em?"

Lương Vận Hàm nghe xong phốc phốc vui vẻ. Thực sự Văn Dư không nghĩ ra đến tận cùng là làm sao đắc tội phu nhân nhà cô, hơn nửa đêm để cho người ta uỷ khuất uấn tại trong ngực cô mà khóc. Lương Vận Hàm như thế cười một tiếng, Văn Dư mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

"Nói những gì đấy?"

"Chị vừa ngủ thiếp đi, thực sự không nghĩ ra đắc tội phu nhân chỗ nào. Phu nhân nói cho chị biết có được không?"

Lương Vận Hàm trầm mặc một hồi, rốt cuộc nói ra

"Văn Dư, em biết chị mệt mỏi. Em rất sợ chị có thể hay không chán ghét chút tình cảm này, lại hoặc như tình cảm của chúng ta đã bình thản trở lại, bình thản đến dần không dậy nổi chị coi trọng"

Văn Dư ôm lấy Lương Vận Hàm, lắng lắng nghe, không nói chuyện. Lương Vận Hàm không nghe thấy Văn Dư đáp lại, cảm thấy có chút bối rối.

Kỳ thật Văn Dư tại trải nghiệm chân chính cảm xúc bên trong lời nói của Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm kiêu ngạo không phải bất luận kẻ nào hoặc bất luận chuyện gì có thể tùy tiện thỏa hiệp, hai người cùng một chỗ đi đến hiện tại, tình cảm càng ngày càng sâu, gặp mâu thuẫn lẫn nhau cũng học được vì đối phương mà làm rất nhiều thay đổi. Nhưng, Lương Vận Hàm vẫn là Lương Vận Hàm kiêu ngạo, giống như tuyết liên nở rộ trên tuyết son, sẽ không e ngại gió lạnh, hay hoàn cảnh ác liệt cũng chỉ thúc đẩy dũng khí sinh trưởng của nàng, sau đó cố gắng nở rộ. Cho nên vẻ đẹp của Lương Vận Hàm, không phải đẹp tại dung mạo, mà là đẹp tại phẩm chất bên trong.

Hiện tại, Lương Vận Hàm ấn nhắc đến cấp độ thút thít, nàng ưu tư nói những lời này không thể không khiến Văn Dư suy nghĩ nhiều hơn một hồi.

"Phu nhân, có phải vì gần đây chị vắng vẻ em hay không?"

"Đúng vậy, bởi vì chị quá mệt mỏi a?"

"Ân, có thể là vậy. Chị quá muốn đem mọi việc làm xong, cho nên không ngừng cho mình tăng thêm áp lực. Chị sợ làm em thất vọng"

Lương Vận Hàm hít một hơi, đưa tay lên mặt Văn Dư

"Văn Dư, em muốn chị một lòng một ý yêu em, coi như chị không có gì cả em cũng không oán không hối. Chị biết không, hiện tại em yêu chị, yêu đến nỗi ngay cả chính mình đều cảm thấy lạ lẫm. Cho nên lúc chị hơi lo là em, trong lòng em liên tục đầy bất an. Văn Dư, em sợ!"

Lời nói của Lương Vận Hàm khiến tâm Văn Dư rung động, phu nhân nhà cô lúc nào thì nói qua lời yếu đuối như vậy! Thật sâu tự trách cuốn tới, Văn Dư đem Lương Vận Hàm nâng dậy

"Phu nhân, kỳ thật người sợ là chị. Chị sợ mình không tốt, sợ em không có kiên nhẫn, sợ quá nhiều hiện thực ghê tởm. Cho nên chị chỉ có thể không ngừng cố gắng, chị sợ mình hơi thư giãn, liền sẽ mất đi thứ trọng yếu nhất!"

Lương Vận Hàm nhìn qua Văn Dư, trong ánh mắt của cô lộ ra lo lắng, tâm thần bất định, còn có một tia uể oải. Văn Dư dạng này để cho Lương Vận Hàm đau lòng, Văn Dư trong lòng nâng cho tới bây giờ đều là tự tin cường đại đến cấp độ không gì làm không được, thế nhưng nội tâm Văn Dư lại như thế bất an, cái này khiến Lương Vận Hàm nhìn không được bắt đầu ảo não nàng không quan tâm cùng hối hận.

Nàng bỗng nhiên ôm chặt Văn Dư, nói

"Thật xin lỗi, Văn Dư. Thật xin lỗi, là em quá nhạy cảm"

Văn Dư ôm lấy Lương Vận Hàm, lắc đầu. Cô chôn ở bên trong cổ Lương Vận Hàm, thật sâu hít lấy hương vị ngọt ngào trên người nàng. Trong bóng tối, chỉ có Lương Vận Hàm mới có thể trấn an bất an trong tâm cô.

Hai người ôm hồi lâu, Văn Dư đứng dậy

"Phu nhân, chị với em về nhà thăm thúc thúc cùng a đi một chút a?"

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư

"Làm sao đột nhiên lại nghĩ đến phải về?"

Văn Dư mỉm cười sờ sờ mặt Lương Vận Hàm

"Gần đây em cũng khổ cực, tại thời điểm nội tâm em bất an, người yêu của em cùng em trở lại bên người của cha mẹ em, dạng này em liền có thể tại hoàn cảnh an toàn để tâm linh trầm tĩnh lại. Mà chị, cũng sẽ ở dạng quá trình làm bạn này tìm đến một loại an ủi đến từ em cùng gia đình của em"

Lương Vận Hàm cười

"Lúc nào đối với tâm lý học cảm thấy hứng thú?"

Văn Dư sờ mũi một cái

"Có được hay không?"

Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, gật gật đầu

"Ân, vậy ngày mai em đi công ty, an bài tốt công tác sau đó điện thoại cho chị. Chúng ta về nhà ở mấy ngày"

Văn Dư cười gật gật đầu, đem Lương Vận Hàm ôm vào trong ngực nằm lại trên giường, đắp kín chăn. Tại trên đầu Lương Vận Hàm ấn xuống một nụ hôn, nhẹ nói

"Ngủ đi, buông xuống những cái bất an kia. Chị yêu em, chỉ yêu em..."

Văn Dư tại bên tai Lương Vận Hàm nói liên miên lời nhai lời tâm tình. Lương Vận Hàm nhắm mắt lại, nhếch miệng lên, đêm nay rốt cuộc có cảm giác an ổn mà ngủ.

Ngày thứ hai, Lương Vận Hàm đi Anh Hàng sắp xếp xong xuôi việc công tác, Văn Dư cũng cùng mấy người thương lượng một chút, xin nghỉ mấy ngày. Hai người rất nhanh mua vé máy bay, buổi chiều cùng nhau về nhà thu thập đồ đạc, ban đêm Văn Dư mang theo Lương Vận Hàm cùng mọi người, cùng một chỗ nghênh đón Ngô Linh Nam.

Những ngày này, Ngô Linh Nam bị chốt tại Tân Nguyên xử lý việc hạng mục bên Hành Nhất tiến hành thay người, hết thấy đều tương đương với một lần nữa rèn luyện. Rốt cuộc không sai biệt lắm, Ngô Linh Nam đem quyền quản lý hạng mục giao cho phụ thân, sau đó chạy đến gia nhập với bọn người Văn Dư.

Ngô Trung đối với chuyện này không nói gì thêm, lần trước con gái vì Văn Dư cùng ông nháo đến mức rời nhà đi, kể từ đó Ngô Trung liền ý thức được, con gái có lựa chọn cùng truy cầu của riêng mình, thay vì hạn chế nàng không bằng buông nàng ra, chỉ có té ngã mới đứng lên được, mới biết được lách qua tảng đá mà đi.

Mấy người chọn một tiệm cơm mà mọi người thường đi, chờ tất cả mọi người đến đông đủ ngồi xuống, Văn Dư khai chén nói ra

"Hôm nay đây, tôi cùng Vân Hàm cùng một chỗ mở tiệc chiêu đãi mọi người. Thứ nhất, cảm ơn mọi người từ trước đến nay luôn ủng hộ, thứ hai là vì trong khoảng thời gian này mọi người đi theo tôi chạy trước chạy sau cực khổ. Thứ ba chính là hoan nghênh Ngô Linh Nam chính thức gia nhập cùng chúng ta. Đến, mọi người cùng nhau trước tiên cạn một ly, đêm nay không say không về!"

"Tốt!"

Đỉnh đỉnh đang âm thanh chạm cốc cùng vui vẻ đáp lại vang vọng một phòng, trên mặt mọi người đều đã lộ ra tiếu dung. Ngô Linh Nam hào phóng đối với mỗi người đều mời một ly rượu, kỳ thật Ngô Linh Nam là một người sáng khoái, điểm này rất hợp ý mọi người! Huống chi Ngô Linh Nam đáp ứng tài chính rất nhanh liền giải quyết hết nợ, đây đối với công ty mà nói là ủng hộ tốt nhất.

Hiện tại Ngô Linh Nam chính thức gia nhập, chính là người mình. Qua đi ân ân oán oán đều lật thiện, mọi người thật lòng hoan nghênh Ngô Linh Nam. Lần này, Ngô Linh Nam rốt cuộc cảm nhận được sự tiếp nhận của mọi người đối với nàng, trong lòng cũng vạn phần kích động.

"Vân Hàm, đừng lo lắng. Có mình ở đây! Mình sẽ thay cậu trông chừng Văn Dư!"

Nhạc Linh Uyển nhỏ giọng tại bên tai Lương Vân Hàm nói ra. Lương Vân Hàm nhàn nhạt nở nụ cười, không nói chuyện.

Ban đêm, mọi người lại nháo đến khuya, A Tã tranh cãi lại muốn đi quán bar một vòng, Văn Dư lấy lý do hôm sau mình cùng Lương Vân Hàm phải lên máy xin phép về trước. Về đến nhà, hai người đều ngã lếch ở trên ghế salon, cực kỳ mệt mỏi. Một lát sau Văn Dư đứng dậy, kéo Lương Vân Hàm, kéo vào trong ngực

"Phu nhân, Ngô Linh Nam gia nhập, em đừng lo lắng. Chị cùng nàng sẽ chỉ là bằng hữu, điểm này em nhất định phải tin tưởng, được chứ?"

Lương Vân Hàm cười như không cười nhìn cô một cái

"Gấp gấp như vậy thổ lộ làm gì?"

"..."

Nhìn Văn Dư sừng sốt nói không ra lời, trong lòng Lương Vân Hàm cực kỳ thoải mái, nàng đẩy Văn Dư ra, hướng phòng tắm đi đến. Mở ra cửa phòng tắm, Lương Vân Hàm quay đầu ra nói

"Nếu tâm của chị dám có một chút xiu lệch lạc, em liền đem chị đuổi ra khỏi nhà. Sau đó nhanh chóng thanh lý tất cả mọi thứ của chị, hoặc ném hoặc đốt, cuối cùng, nơi này sẽ không còn lưu lại một tia khí tức của chị!"

Nói xong đóng cửa lại, khoá cửa. Rất nhanh, phòng tắm truyền đến âm thanh tắm gội

Văn Dư không tự chủ rung mình một cái, nhìn chung quanh phòng khách một chút, từ khi chuyển vào đây, Văn Dư mua thật nhiều vật trang trí nhỏ tao nhã lịch sự đặt ở giá sách làm trang trí. Việc bản bút ký thế nhưng để cho lòng cô còn sợ hãi, thế là đi nhanh đến chỗ giá sách, ngồi xổm người xuống, cẩn thận kiểm tra một lần mấy vật lễ tề mình mới mua thêm, còn tốt, một cái đều không thiếu.

Esley: xin lỗi mọi người hôm nay post hơi muộn

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Phu Nhân, Cùng Nhau Về Nhà Mẹ Em Đi!

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Sáng sớm ngày hôm sau Văn Dư cùng Lương Vân Hàm liền cùng nhau lên máy bay trở về nhà.

Tâm tình Văn Dư thật tốt, Lương Vân Hàm nhìn không được cười hỏi

"Đến cùng là về nhà ai a! Cũng không biết chị làm sao cao hứng như vậy!"

Văn Dư lại gần nói ra:

"Bồi phu nhân về nhà ngoại, đương nhiên vui về"

Lương Vận Hàm cười lờm cô một cái.

Văn Dư nắm qua tay Lương Vận Hàm, cầm trong tay

"Phu nhân, gần đây chị thật sự mệt muốn chết rồi"

Lương Vận Hàm bật cười, gạt lại bàn tay bị nắm, quay người mặt hướng về Văn Dư:

"Văn tổng, nói đi, chị lại tại chỗ này giả bộ đáng thương là muốn làm cái gì?"

Văn Dư nháy mắt mấy cái:

"Phu nhân, chị có một đề nghị nhỏ"

"Nói"

Văn Dư nhếch miệng lên, ngón tay ngoắc ngoắc. Lương Vận Hàm không phối hợp, vẫn như cũ ngồi ở kia không nhúc nhích. Văn Dư xem xét phu nhân nhà cô không mắc mưu, sờ mũi một cái

"Em không đến, nếu như bị người khác nghe được em cũng đừng có hối hận"

Văn Dư làm bộ không quan trọng nói

Lương Vận Hàm trừng mắt cô, hiện tại Văn Dư càng ngày càng thiếu đi sự nghiêm túc trước kia tại Hành Nhất, thỉnh thoảng liền da mặt dày làm chút chuyện để cho người ta dở khóc dở cười! Nàng có một chút sợ bây giờ Văn Dư nói ra một chút chuyện làm người ta đỏ mặt! Thế là do dự, thân thể Lương Vận Hàm xích lại gần Văn Dư, trong mắt lại là phòng bị.

Văn Dư trong lòng cười thầm, chờ nàng dựa đi tới, cấp tốc tiến lên, rần rần chắc chắc một nụ hôn! Sau đó liền giống mèo trộm cá, khôi phục tư thế ngồi, còn liếm liếm môi. Lương Vận Hàm cắn môi trừng mắt Văn Dư, trên mặt hiện lên một tia do ửng

Lúc này nàng không dám nhìn hướng bên cạnh có phải có người chú ý tới cử chỉ thân mật của hai người hay không, trong lòng có chút thẹn, có chút khó chịu, nhưng lại cảm thấy Văn Dư làm như vậy rất dũng cảm, tối thiểu so với chính mình dũng cảm. Nàng ngồi trở lại chỗ ngồi, con mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Văn Dư nhìn qua nàng, không nói chuyện. Cô giơ tay lên bên trong sách, kỳ thật một chữ đều không nhìn vào mắt. Cô hiểu rõ tâm lý Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm yêu cô, nhưng nàng còn không có dũng cảm đến bên trong một đám người thẳng thắn tiếp nhận cùng thừa nhận những thứ này. Đến từ áp lực xã hội là rất hiện thực, Văn Dư đối với điều này rất lý giải

Nhưng nghĩ lại, cũng xác thực không cần thiết quá nghiêm khắc, Lương Vận Hàm yêu cô, cô yêu nàng, cái này liền đủ. Quãng đường còn lại, còn phải đi đến mới biết được sẽ như thế nào. Văn Dư chỉ có thể khẳng định một điều, chính là cô sẽ không lưu cho mình bất kỳ nuối tiếc nào.

Lương Vận Hàm nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, vừa rồi loại bất an cùng khó chịu kia rất nhanh liền biến mất, nàng ý thức được mình tựa hồ đem lòng của mình trói buộc quá nghiêm mật. Ngay cả đơn giản, trực tiếp nhất khoái hoạt, ngọt ngào, đều keo kiệt không chịu tùy tiện đi trải nghiệm.

Ngắm lại người phụ nữ bên cạnh này, ưu tú như vậy, tinh tế tỉ mỉ như vậy, chân thành như vậy, Lương Vận Hàm cảm thấy mình hẳn là may mắn mới gặp được cô, nếu không bây giờ chỉ sợ mình vẫn còn trông coi một khoả tâm lẻ loi trợ trợ, sau đó cùng mấy người đàn ông nhìn không đến nỗi chán ghét hèn hò. Vừa nghĩ tới mình rất có thể bởi vì đối phương ăn thịt lúc nhai nuốt phát ra âm thanh mà sinh lòng chán ghét, hoặc là bởi vì động tác lỗ mãng mà sinh ra phản cảm, lại hoặc là bởi vì mùi mồ hôi chân nghiêm trọng của đối phương hoặc là trên người thịt mỡ xấu xí mà chán ghét đến cực điểm, Lương Vận Hàm phi thường may mắn có người yêu là Văn Dư. Một người sạch sẽ, ôn hoà, đối nhân xử thế rất chú ý cảm thụ của đối phương, là một người sau khi tiếp cận rất dễ để lại ấn tượng tốt cho người ta...Nghĩ tiếp nữa, tựa hồ trên người Văn Dư càng ngày càng nhiều ưu điểm, đều là mình thích!

Văn Dư buồn bực nhìn một bên mặt Lương Vận Hàm, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng một bên mặt của nàng, Văn Dư nheo mắt lại, cô rất nhanh quên đi nghi ngờ của mình mà bị bên mặt mỹ lệ trước mắt vững vàng hấp dẫn lấy. Trong đầu óc của cô bỗng nhiên xuất hiện từ thánh khiết.

Lương Vận Hàm nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy liền là bộ dáng si mê của Văn Dư, khoẻ môi Lương Vận Hàm cong lớn hơn, nàng cứ như vậy nhìn Văn Dư, trong lòng bởi vì lực ảnh hưởng của nàng đối với Văn Dư mà dâng lên một loại cảm giác thoải mái.

Lương Vận Hàm bỗng nhiên chơi tâm nổi lên, ngón tay của nàng câu lên cái cằm của Văn Dư, Văn Dư vẫn có chút thật thà nhìn nàng. Lương Vận Hàm xích lại gần, tại khi hai người khoảng cách rất gần nàng cố ý dừng lại, trong mắt Văn Dư mê say càng thêm rõ ràng, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm môi Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm khoé miệng khẽ cong, gần sát, một nụ hơi rơi xuống.

Phần môi đều là mỹ hảo cùng ngọt ngào tư vị. Lương Vận Hàm rất nhanh lui trở về, nàng trông thấy Văn Dư hai mắt nhắm nghiền một lần nữa mở ra, bên

trong một mảnh nhu hoà. Nàng cố ý vỗ vỗ mặt Văn Dư, nhẹ giọng kêu

"Tĩnh!"

Văn Dư nháy mắt mấy cái, Lương Vận Hàm vừa mới chủ động hôn cô? Nàng không phải thẹn thùng sao?

Lương Vận Hàm nhìn gương mặt không thể tin nổi của cô, thực sự nhìn không được, úp sấp trên người cô cười run lên một cái. Văn Dư nhà nàng làm sao ngốc như thế a!

Văn Dư nhìn người trong ngực cười đến run rẩy, có chút không thể tin nổi hỏi

"Em vừa rồi là đùa giỡn chị a?"

Thân thể chôn ở trong ngực Văn Dư ngừng một chút, sau đó càng thêm kịch liệt run rẩy

Văn Dư ghé vào bên tai Lương Vận Hàm trong ngực mình, nhỏ giọng nói

"Hiện tại để em phách lối một hồi! Đợi đến nhà a!"

"Chị dám!"

"Em nhìn xem chị có dám hay không!"

"Xuống máy bay liền đặt khách sạn cho chị!"

"..."

Lương Vận Hàm cố ý muốn nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Văn Dư, ai ngờ Văn Dư mỉm cười mấy lần, nói ra

"Phu nhân, một hồi em tự cầu phúc đi!"

Lương Vận Hàm nghi hoặc nhìn cô, có ý tứ gì a? Văn Dư không để ý đến nàng, đặc ý mở ra sách tiếp tục xem. Lương Vận Hàm nhìn cô như thể thừa nước đục thả câu, cũng lấy sách ra, tuyệt không cho Văn Dư bất cứ cơ hội nào! Văn Dư nhìn sách của Lương Vận Hàm một chút, cười nói ra

"Phu nhân, trang này hôm qua em đã đọc qua!"

"Trang này em đặc biệt yêu thích, liền nguyện ý đọc nhiều vài lần!"

Văn Dư cười, không nói tiếp. Lương Vận Hàm mơ hồ cảm thấy Văn Dư cho mình cái thang để leo xuống.

Rất cuộc, Lương Vận Hàm ý thức được thang này là gì. Vừa xuống máy bay, Lương phụ đội ở khu nhận điện thoại, nhìn thấy hai người đi ra, cao hứng tiến lên. Ông cười híp mắt nhìn Lương Vận Hàm một chút, sau đó lực chú ý liền đặt trên người Văn Dư.

Trên đường đi Văn Dư cùng Lương phụ từ trà thảo luận qua đến Côn khúc, từ Côn khúc thảo luận đến tem, tiếp theo lại nói đến văn Giao Sở. Lương Vận Hàm càng nghe càng hồ đồ, nàng thực sự không rõ Văn Dư cùng Lương phụ từ lúc nào lại có nhiều "sở thích chung" như vậy! Nhìn Lương phụ sức lực hưng phấn thế kia! Những năm gần đây Lương Vận Hàm tựa hồ cũng chưa thấy qua ông có thời điểm vui vẻ như vậy.

Chờ đến nhà, Lương mẫu từ phòng bếp ra đón, câu nói đầu tiên lại là "Văn Dư a! Đến nhà rồi a!"

Câu nói này thật sự đem Lương Vận Hàm chấn kinh tại cửa, nàng mở to hai mắt, nàng không nghe lầm chứ? Mẹ gọi chính là Văn Dư? Đến nhà?

Chờ đến lúc thấy một bàn thức ăn, Lương Vận Hàm càng thêm kinh ngạc, mẫu thân vì bảo trì thân thể cùng làn da, cực ít xuống bếp làm các loại thức ăn chiên dầu. Hôm nay, không chỉ có thức ăn nàng đang cầm trên tay thịt băm viên, còn có thịt bò kho tương, còn có mấy loại hải sản, cay xào một loại, trắng đốt một loại. Phụ thân còn lấy ra hoàng tửu, tự mình thay Văn Dư rót một ly

Ba người này thân giống như người một nhà! Văn Dư vừa vào nhà, hành lý trong tay vừa để xuống, liền xắn tay áo để lộ ra cánh tay, nửa tay hỗ trợ cầm chén bày đĩa. Một bên bận bịu một bên dỗ dành hai vợ chồng nói chuyện, Lương mẫu mặt cười đến cong cong!

Chờ mấy người đều ngồi xuống, Lương phụ cười nói

"Văn Dư a! Cuối cùng cũng trông được con tôi! Ngày mai, ngày mai con theo giúp bác xem một chút cái ẩm tửu sa kia! Bác thật ra đã nhớ thương nó rất lâu a, nhưng vẫn còn không dám ra tay!"

"Ngày mai tôi phải đem Văn Dư cùng Vận Hàm đi xem Trung y!"

Lương mẫu cắt ngang Lương phụ, nói ra

"Bọn nhỏ thật vất vả mới tới, tôi phải mang hai đứa nó đi xem một chút! Suốt ngày bận rộn như vậy, thân thể đều không có thời gian điều trị!"

"Vậy mấy người đi trước, buổi chiều để Văn Dư theo giúp tôi!"

"Tụi nhỏ đều mệt mỏi như vậy, ông không thể để hai ba ngày à?"

Hiện tại Lương Vận Hàm kinh ngạc đến một câu cũng không nói nên lời. Từ lúc nào thì Văn Dư cùng ba mẹ nhà mình quen thân như vậy a? Hơn nữa nhìn bộ dạng Lương gia phụ mẫu trông mong Văn Dư đến so ra còn hơn cả trông mong nàng về a! Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Nàng nhìn về phía Văn Dư đối diện, Văn Dư nhìn nàng nháy nháy mắt.

"Há, Lương thúc, bác không cần phải nhớ thương cái kia a, lần này con mang cho bác một cái ẩm tốt nga! Đây chính là con cùng người ta bàn bạc rất lâu mới mua được! Một hồi cho bác nhìn xem! Bảo đảm bác sẽ ưa thích!"

"Thật sao? Tốt tốt! Một hồi nhìn xem! Nhất định nhìn xem!"

"Dì, dì lần trước đi Hách đại phu kiểm tra như thế nào?"

"Kiểm tra đều rất tốt, không có việc gì"

Văn Dư nghe xong không cao hứng, bỏ đũa xuống, nghiêm

"Dì, dì lại giấu diếm tình huống! Con đã hỏi qua Hách đại phu, ông ấy nói di huyết áp rất cao, đường máu cũng phải chú ý! Dì còn nói không có việc gì!"

"Ai u, cái tuổi này, có chút bệnh vặt là chuyện bình thường!"

"Dì tuyệt đối đừng không thêm đề ý! Dù sao con cũng nhờ người từ Đức mua cho di dụng cụ đo lường đường máu cùng huyết áp mới nhất rồi. Hai người mỗi ngày đều phải kiểm tra. Nhất là phương diện ẩm thực, Hách đại phu người ta cố tình phối cho di cái thực đơn, ngài dựa theo chu kỳ mà ăn a!"

"Tốt! Tốt!"

Lương Vận Hàm im lặng ngồi nhìn ba người trò chuyện thân mật, chính nàng cũng không chen lời vào, thế nhưng nói gần nói xa lại nghe ra không ít ý tứ. Văn Dư đây là lén lút bỏ không ít công sức ở chỗ ba mẹ của nàng a! Nàng nhìn thấy Văn Dư dỗ Lương phụ Lương mẫu đến cười đều không khép miệng lại được, trong lòng đột nhiên rất an tâm. Đây chính là nhà đi, một nhà vui vẻ hoà thuận. Nhìn thấy ba mẹ ưa thích Văn Dư như vậy, trong lòng nàng cũng cao hứng. Thế nhưng nghĩ lại, nếu ba mẹ biết quan hệ chân chính của hai người, sẽ còn giống như bây giờ sao?

Lương phụ thay mọi người rót rượu

"Đến, chúng ta đều là người một nhà, không nói lời ngoại đạo. Một bàn này đều là a di của con sớm một ngày liền bắt đầu thu xếp, cố ý làm thịt bữa viên cho con a! Bao nhiêu năm qua nàng đều chưa làm món này! Bác đây, một chút rượu trân quý, người khác đến thật đúng là không thể nào lấy ra! Cũng chính là con tới, bác thật tâm nguyện ý lấy ra chiêu đãi con a! Vận Hàm ở bên ngoài một mình thật không dễ dàng, gặp được con người bạn tốt này, còn chiếu cố nàng như thế, là phúc khí của chính nàng cũng chính là của nhà bác a. Có con, chúng ta liền rất yên tâm. Đến, không nói nhiều, chúng ta trước cạn một ly!"

Văn Dư bồi tiếp Lương phụ uống một ly nhỏ. Lương mẫu tăng cường gấp thức ăn cho Văn Dư. Lương Vận Hàm cảm thấy như thế nào ba mẹ mình lại đối đãi Văn Dư như ba mẹ vợ đối đãi con rể tương lai a! Văn Dư vừa nói chuyện vừa một bên lột hải sản cho Lương mẫu, sau đó chính là lột cho Lương Vận Hàm, chính nàng cũng không ăn mấy ngụm. Lương mẫu không vui nhìn Lương Vận Hàm nói ra

"Vận Hàm! Chính con tự ăn đi! Con nhìn Văn Dư bận bịu, liền chiếu cố chúng ta, chính nàng còn chưa ăn mấy ngụm đâu!"

Lương Vận Hàm nhìn mẹ mình, chừng nào thì bắt đầu, một người luôn quanh què như Lương mẫu cũng có một mặt gia đình như vậy? Thật sự là không quen a!

"Không sao đâu, con bồi thúc thúc uống rượu, mọi người ăn thức ăn nhiều một chút!"

"Ai u! Văn Dư nếu là đứa bé trai thì tốt biết bao nhiêu! Không thể không đem Vận Hàm nhà mình gả cho con a!"

Lương phụ bỗng nhiên cảm khái một câu

Lương mẫu trừng ông một chút

"Nói nhảm cái gì đó! Văn Dư người ta thật tốt là một cô nương, để ông nói thành cái gì! Lại nói, Văn Dư nếu là con trai, Vận Hàm của chúng ta chỉ sợ rằng không xứng với người ta a!"

Lương Vận Hàm triệt để đen mặt, cái này là làm gì a! Ưa thích Văn Dư cũng không cần chà đạp con gái của mình chứ! Lại nói, còn không phải Văn Dư đuổi tới thông đồng mình!

Văn Dư ở một bên nhìn sắc mặt Lương Vận Hàm đối tới đối lui, trong lòng liền tấu nhạc!

Đề em ở trên máy bay dùng lời bắt nạt chị! Lương Vận Hàm hung hăng trừng mắt nhìn cô một chút, sau đó cúi đầu dùng bữa, Văn Dư cười càng vui vẻ

hon, thuận tay lại lột một con tôm bỏ vào chén Lương Vận Hàm.

Chờ tất cả mọi người ăn uống no đủ, Văn Dư đem đến một đồng đồ vật đều nhất nhất dâng lên, dẫn đến hai lão nhân gia miệng cười đến nỗi con mắt cũng bị mất! Lại hàn huyên một hồi lâu, Lương Vận Hàm ngáp một cái, Lương mẫu nhìn thấy, liền nói

"Được rồi, bọn nhỏ đều mệt mỏi, đêm nay sớm nghỉ ngơi một chút. Buổi sáng ngày mai 10 giờ mẹ hẹn bên trung y, hai đứa sau khi rời giường cùng mẹ đi"

Lương phụ hỏi thúc Văn Dư, ông bụng lấy ẩm tử sa Văn Dư mang đến, yêu thích không buông tay, con mắt đều không thể rời bỏ. Mọi người nhìn bộ dạng của ông đều bật cười. Văn Dư bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, hắng giọng

"A di, con ở chỗ này có phiền phức mọi người hay không? Nếu không để con đi khách sạn cũng được"

Lương mẫu nghe vậy sửng sò, hỏi

"Đi khách sạn làm gì? Trong nhà cũng không phải không đủ chỗ ở a! Con coi nơi này như nhà mình, còn muốn ra ngoài ở làm gì?"

Văn Dư cố ý ai oán nhìn Lương Vận Hàm, nói ra

"Trước đó Vận Hàm nói muốn giúp con đặt khách sạn trước, con cân nhắc có phải có cái gì không tiện hay không"

Lương Vận Hàm nghe xong phát hoá, tốt! Nguyên lai Văn Dư tại chỗ này đợi nàng! Vậy mà học được cáo trạng a!

Lương mẫu nghe Văn Dư nói, không vui nhìn Lương Vận Hàm

"Vận Hàm, con sao có thể đối đãi người ta như vậy đây? Tại sao phải đặt trước khách sạn?"

"Mẹ, con không phải sợ nhà mình ít phòng, chị ấy bận rộn như vậy, sợ chị ấy ngủ không ngon a"

"Chị cảm thấy chỗ này có bao nhiêu tốt a! Nhất là chị nguyện ý cùng a di và thúc thúc tâm sự. Đi khách sạn cũng được, chính là nói chuyện không tiện lắm!"

"Đi khách sạn cái gì! Về sau tới chỗ này, liền ở nhà đi. Cũng không được phép đi!"

"Haha, vậy cảm ơn a di!"

"Cảm ơn cái gì! Về sau không cho phép khách sáo như vậy! Càng không cho phép tốn phí như thế! Những cái này a, ngày mai đi lại nói với con, hôm nay hai đứa đều mệt mỏi, nhanh tắm một cái rồi đi ngủ!"

Trước khi đi lại không yên tâm, dặn dò Lương Vận Hàm

"Con đối Văn Dư tốt một chút đi! Đừng luôn nói lời không để tâm!"

Lương Vận Hàm dờ khóc dờ cười đứng tại chỗ! Mẫu thân đại nhân nhà nàng đây cũng quá bất công đi! Nàng hung hăng tròn mắt nhìn Văn Dư một chút, Văn Dư giả vô tội.

Lười nhác nhìn cô như vậy, Lương Vận Hàm quay người lên lầu rửa mặt. Văn Dư cùng Lương mẫu Lương phụ nói vài lời rồi cũng tranh thủ thời gian đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Rút Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Ai Mới Là Con Gái Ruột Vậy?

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Vào đến gian phòng, Lương Vận Hàm liền nhéo tai Văn Dư nói:

"Chị thành thật khai báo cho em! Rút cuộc chị định làm gì với ba mẹ em vậy?"

"Ai.. aii.. Đừng vặn... Đau! Chị có thể làm cái gì a? Chị chỉ muốn tạo niềm vui cho lão nhân gia thôi mà!"

"Không nói có phải hay không?"

"Aiii...Nói...Chị nói!"

Lương Vận Hàm buông lỏng tay, ngồi trên ghế, chờ Văn Dư thành thật khai báo.

Văn Dư xoa xoa lỗ tai, nhìn Lương Vận Hàm có chút tức giận, liền đi qua kéo nàng cùng ngồi lên giường. Lương Vận Hàm giãy dụa không chịu, nhưng không vận lại được Văn Dư. Văn Dư đem người ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa, nói ra:

"Phu nhân a, thật đúng là tức giận a! Chị cũng không có làm cái gì, chỉ là từ giờ về sau, chị sẽ thỉnh thoảng gọi điện thoại cho họ, tâm sự vài chuyện tình hình gần đây. Ngẫu nhiên biết được thứ họ thích, cũng sẽ đề cho người ta mang đồ đến. Kỳ thật chủ yếu nhất, là đề cho họ biết em rất tưởng niệm họ, chị sẽ thường xuyên ở trong điện thoại nói cho họ biết một số sự tình liên quan tới em, những chuyện vụn vặt thôi. Bọn họ muốn nghe đơn giản là những việc vặt này, em không quen biểu đạt, nhưng chị biết trong lòng em rất nhớ thương ba mẹ. Cho nên, thân là người yêu đúng nghĩa, chị chủ động đảm nhận nhiệm vụ này! Phu nhân, thế nào? Chị hoàn thành nhiệm vụ quá hoàn hảo đi chứ?"

Lương Vận Hàm kỳ thật cũng đoán ra được tám chín phần, bây giờ nghe Văn Dư nói vậy, trong lòng tuôn ra càng nhiều cảm xúc ảm áp. Trong khoảng thời gian này phát sinh nhiều chuyện như vậy, phần lớn đều là những việc tồi tệ, thế nhưng Văn Dư gạt nàng làm nhiều việc như vậy, mà nàng lại còn hoài nghi tình yêu của cô. Thực sự không nên!

Nghĩ được như vậy, Lương Vận Hàm ngẩng đầu, nhìn Văn Dư, nói ra:

"Văn Dư, chị làm những việc này mà không nghĩ em quá vô tâm sao?"

Văn Dư cười lắc đầu:

"Không có a. Chị chỉ cảm thấy nên thay em làm tốt những việc em không chú ý hoặc quên mất mới phải. Vậy em nói xem chiều cổ là gì a? Em cũng không thiếu tiền, cũng không thiếu phòng ở, làm việc cũng có năng lực, vóc dáng lại còn xinh đẹp như vậy, cơm cũng nấu rất ngon. Chị nếu không tìm cho mình một chút cảm giác tồn tại, nhớ đâu một ngày nào đó em bỏ rơi chị thì làm sao bây giờ a!"

Lương Vận Hàm nhếch miệng lên, hai tay nắm cổ Văn Dư, cọ qua cọ lại.

"Văn Dư, cảm ơn chị."

Văn Dư ôm nàng trong ngực, cười cực kỳ hạnh phúc.

...

Nửa đêm, Lương Vận Hàm cảm thấy bản thân mình đang ở trong cơn mơ, bên người có một đốm ma trơi vây quanh mình đi tới đi lui. Trong núi cảnh sắc rất đẹp, gió thổi nhu hòa, từng đợt thổi qua làn da, phảng phất như tơ lụa. Bắt đầu từ chân rồi hướng lên trên, chỉ cần là da lộ ở bên ngoài đều bị làn gió nhu hòa phất qua, trong lòng dâng lên từng cơn gợn sóng.

Trong lúc ngủ mơ, thời gian dần trôi qua, Lương Vận Hàm cảm thấy trên người càng ngày càng khô nóng, từ đáy lòng tuôn ra loại cảm giác khô nóng, nàng không nhịn được muốn đẩy ra đốm ma trơi vây quanh ở bên người, thế nhưng vẫn không được, vẫn như cũ đều nóng.

"Úm..."

Nàng muốn gọi Văn Dư, nhưng mấy lần miệng cũng không kêu ra được. Lương Vận Hàm tay xô đẩy qua lại, Văn Dư nhìn thấy bộ dạng này của nàng, bật cười. Động tác tay phía dưới không giảm, vẫn như cũ không chút khách khí sờ soạng trên dưới.

Lương Vận Hàm lẩm bẩm lên tiếng:

"Văn Dư... Văn Dư..."

Văn Dư đối với Lương Vận Hàm trong sương mù kêu gọi tên của cô cảm thấy hết sức hài lòng.

"Ha ha, chị ở đây. Vợ yêu, chị ở bên cạnh em, chỉ cần em mở mắt liền có thể nhìn thấy chị..."

Văn Dư dùng giọng trầm thấp dỗ dành, đồng thời, môi không ngừng hôn xuống xương quai xanh, trên mặt Lương Vận Hàm...

Khi nội tâm Lương Vận Hàm khô nóng hóa thành cảm giác trống rỗng, để cho nàng không kịp chờ đợi muốn làm gì, nàng rốt cục mở mắt ra.

Nàng có chút mờ mịt, trên người lại có trọng lượng không nhẹ không nặng đang đè ép nàng, có hai tay du tẩu tại thân thể của nàng trên từng bộ phận, còn có cái hôn triền miên ướt át... Còn có tiếng trầm ngâm không ngừng, là thanh âm của Văn Dư, cô liên tục nói "Chị yêu em"...

Lương Vận Hàm cảm thấy mình không có nhiều thời gian như vậy để suy tư, nàng ôm lấy Văn Dư, vội vàng kéo cô lên trên thân thể mình, chỉ có người phía trên mới có thể bỏ khuyết nội tâm trống rỗng của nàng, mới có thể xua đi cái khô nóng bên trong cơ thể nàng. Vậy thì cứ buông thả mình, đi theo cái thỏa thích hưởng thụ một trận hoan ái thịnh yển đi.

Thời điểm thanh âm dâm mỹ không hề nên được chảy ra càng ngày càng nhiều, Văn Dư lập tức hôn lên môi Lương Vận Hàm, nuốt lấy những thanh âm mập mờ kia. Văn Dư kể tai Lương Vận Hàm nhẹ nhàng nói:

"Vợ yêu, em phải nhẫn a, ở đây không phải là nhà chúng ta."

Lời nói của Văn Dư trong nháy mắt đem lý trí còn sót lại của Lương Vận Hàm tỉnh lại, nàng mở to hai mắt nhìn, lúc này mới nhớ tới bản thân mình đang ở chỗ nào! May mắn trong gian phòng là một mảnh đen kịt, nếu không đáng về đỏ mặt của nàng nhất định đều bị người nhìn thấy! Lương Vận Hàm ưỡn ẹo thân thể, muốn thoát khỏi Văn Dư, nhẹ giọng nói:

"Chị nhanh xuống giường!"

"Bây giờ tỉnh lại liền vô tình như thế! Bất quá, phu nhân, em xác định để cho chị xuống giường bây giờ?"

Nói xong, còn ác liệt vận động tay mấy lần, thân thể Lương Vận Hàm lập tức nảy lên, cắn chặt lấy môi dưới, bình sinh nhịn xuống tiếng rên rỉ.

Lương Vận Hàm chậm rãi, nàng dự định bình tĩnh một chút sau đó một cước đem Văn Dư đá xuống giường. Kết quả Văn Dư đã sớm nhìn ra ý nghĩ của nàng, ngay lúc nàng muốn hung hăng phản kháng, động tác trên tay đột nhiên tăng lên, mười ngón tay Lương Vận Hàm tập trung chế trụ cả vai Văn Dư, ngay cả một câu nói đầy đủ đều nói không ra.

Văn Dư nhịn xuống cơn nhức buốt trên tay, thay đổi biện pháp kích thích Lương Vận Hàm. Không thể không nói, độ hòa hợp thân thể hai người vẫn luôn rất cao. Có khi Văn Dư đang kích tình chỗ này đột nhiên cần Lương Vận Hàm ở chỗ kia, trùng hợp nội tâm Lương Vận Hàm cũng sẽ dâng lên một loại khát vọng xúc động khi bị cần, thế là tiếng rên rỉ đột nhiên "giáng lâm", để cho người ta trở tay không kịp lại trầm mê trong đó không cách nào tự kiềm chế được.

Thế là, vận động trên giường đến rạng sáng, ngay tại bên trong hai người cùng phần khởi yêu đương vụng trộm kéo dài rất lâu, thẳng đến khi hai người mệt đến mức khẽ động cũng không muốn động, mới song song ôm lấy nhau cùng thiếp đi.

Tại nhà Lương mẫu thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày trở về. Buổi sáng ngày này, Văn Dư đã sớm rời giường đi chợ sáng, dựa theo Lương Vận Hàm bàn giao mua về đồ ăn tươi. Bởi vì đau lòng Lương Vận Hàm, Văn Dư cố ý không cho nàng cùng đi, đồ dành nàng trên giường ngủ nhiều một lát. Nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, Lương Vận Hàm nhắm mắt lại, khóe miệng mỉm cười. Chú ý của Văn Dư là đề nghị về nhà ở vài ngày là chính xác, trước kia ở nhà cảm giác đều không thoải mái, nhưng lần này cảm giác như có ánh mặt trời ấm áp hòa tan đi, chỉ để lại trong lòng thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Lúc mở mắt ra, là bị tiếng nói chuyện của Lương mẫu cùng Văn Dư ở dưới lầu làm tỉnh lại, Lương Vận Hàm nháy mắt mấy cái, đứng dậy choàng bộ y phục đi ra ngoài.

"Di, hôm nay con cùng Vận Hàm nấu đồ ăn cho đi cùng thúc thúc, hai ngài cứ ở trong phòng ngồi xem tivi, thử chút trà."

"Vậy sao được! Các con cũng sẽ sớm trở về! Có thể nghỉ được bao nhiêu thì nghỉ đi!"

"Chúng con cơ hội nghỉ ngơi còn rất nhiều, nhưng cơ hội làm bữa cơm cho đi không phải lúc nào cũng có! Di cứ để cho chúng con có cơ hội một lần hiểu kính đi cùng thúc thúc, cứ vào phòng đi a!"

Lương Vận Hàm vừa đi tới, nghe được đối thoại của hai người không nhịn được cười.

"Mẹ, là con để Văn Dư chạy ra ngoài mua thức ăn, con muốn cho mẹ cùng cha thưởng thức mấy món con làm."

Lương Vận Hàm vừa nói vừa tiếp nhận đồ ăn Văn Dư đang xách trong tay.

Lương mẫu nghe xong, cảm thấy một trận cảm động. Nữ nhi không chỉ trưởng thành, mà còn trở nên sáng sủa, cười nhiều, nói cũng nhiều hơn. Đây đều là nhờ Văn Dư a? Lương mẫu nghĩ đến hôm qua trong lúc vô tình nhìn thấy Văn Dư và Lương Vận Hàm cùng một chỗ tại phòng vệ sinh ôm nhau... Lại cảm thấy một trận khó thở.

Hai người tại phòng bếp bận rộn, thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng cười. Lương mẫu nắm trong tay điều khiển từ xa, ngay cả TV nói cái gì cũng không biết. Bà ngẫu nhiên quay đầu nhìn về phía phòng bếp, có thể nhìn thấy thân ảnh hai người ở bên trong làm đồ ăn, hiện giờ trong lòng bà phi thường xoắn xýt, quan hệ của nữ nhi cùng Văn Dư... Kỳ thật ngày đầu tiên Văn Dư đến nhà ăn tết, Lương Vận Hàm cứ đứng sững tại chỗ, Lương mẫu liền cảm thấy là lạ, chỉ bất quá bà không có suy nghĩ nhiều. Về sau Văn Dư một mực không ngừng tìm người vận chuyển đồ đạc đến, điện thoại gọi đến so với nữ nhi của mình còn nhiều hơn, vừa nghe nói thân thể phu quân Lương mẫu không thoải mái, ngay lập tức an bài bác sĩ đến khám.

Những cái này Lương mẫu đang tiếp thụ, đồng thời không phải không cân nhắc qua nguyên nhân. Lương mẫu tâm tư tinh tế tỉ mỉ, không quen biểu đạt tình cảm, nhưng là Văn Dư dụng tâm câu thông bên trong, thời gian dần trôi cũng lộ ra bản chất nhiệt tình tự nhiên của người mẹ. Hơn nữa, cùng với đối diện thoại Lương Vận Hàm gọi cũng thường xuyên, có đôi khi Lương Vận Hàm trong điện thoại cũng sẽ nũng nịu, những biến hóa này một bên Lương mẫu trong lòng vui vẻ, một bên lại tận lực đè xuống tâm tình bất an cùng hoài nghi.

Thế nhưng hôm qua chính mắt nhìn thấy hai người có cử chỉ thân mật, điều này khiến Lương mẫu đã không thể tự lừa mình dối người được nữa. Nên đi nơi nào đây? Lương mẫu cả đời này xác thực mà nói không hề yêu bất kỳ người đàn ông nào, bà đối với người nào đều có cùng một cảm xúc lãnh đạm. Nếu không phải bởi vì tai nạn khiến bà phải rời sản khẩu, bà kiên quyết sẽ không gả cho nhà trai. Lúc tuổi còn trẻ Lương mẫu tâm cao khí ngạo, đã từng cho rằng vũ đạo chính là toàn bộ cuộc đời mình. Còn hôn nhân, trừ phi gặp được người có thể làm cho bà yêu đến tận tâm can, nếu không tuyệt đối sẽ

không bước vào ngưỡng cửa hôn nhân.

Thế nhưng tuổi nhỏ nông cuồng rốt cục cũng bị hiện thực đánh bại, sau khi bị thương Lương mẩu tuân theo ý tứ trong nhà, gả cho Lương phụ, người nam nhân này một lòng đối với bà rất tốt, rất kiên nhẫn, rất hiền lành. Đến tận đây, Lương mẩu đem lòng mình triệt để phong bế, tự nói với bản thân vào cái ngày lấy chồng sẽ lãng quên sân khấu, quên đi lý tưởng, muốn làm một thê tử cùng mẩu thân đúng nghĩa. Cho bà, cũng cho đáng phu quân kia một ngôi nhà.

Lựa chọn của Lương mẩu là không sai, qua hơn nửa cuộc đời, hôn nhân ổn định, gia đình hạnh phúc. Trọng phụ yêu thương cùng nữ nhi nhu thuận, vẫn luôn là Lương mẩu trong mắt người ngoài đều được tán dương. Có điều, Lương mẩu cũng sẽ ở trong đêm đen, bị lý tưởng xưa kia, cùng tâm tư đối với hướng đi của tình yêu, quấy đến tâm bà không cam lòng, quấy đến cảm xúc bất an.

Hiện tại, nữ nhi lựa chọn con đường đặc biệt như vậy, thế nhưng Lương mẩu biết, nữ nhi đang hạnh phúc. Lương Vận Hàm tính cách quật cường không hề thua kém mình một chút nào, năng lực dù rất ít cũng người khác tranh chấp ở trước mặt, nhưng một khi đã ra quyết định thì sẽ không tùy tiện mà cái biến.

Lương mẩu biết rõ gia đình bây giờ không khí hòa thuận kiếm không dễ, hai mẹ con đều không biết cách biểu đạt tình cảm, cho nên bà không hy vọng vì thành kiến của bản thân mà hủy đi hết thảy, bà cần thời gian tĩnh táo suy nghĩ một chút mới được.

"Phu nhân, chị cảm thấy mẹ tựa hồ có chút không thích hợp."

"Chú ý xưng hô, đó là mẹ em."

"Phu nhân, em còn muốn để cho chị chứng minh lần nữa rằng chị trong suy nghĩ ba mẹ có vị trí trọng yếu?"

Lương Vận Hàm trừng Văn Dư một chút, nàng thực sự nhìn không nổi Văn Dư làm bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia! Bỏ xuống dụng cụ vào bên trong, vừa muốn dùng vũ lực trấn áp, Văn Dư tay trái lạnh lẽo một tay ôm lấy Lương Vận Hàm, tay kia nắm chặt cánh tay của nàng để cho nàng không thể động đậy, sau đó chờ đến cơ hội ở trên mặt Lương Vận Hàm mãnh liệt hôn!

Lương Vận Hàm cười tránh, Văn Dư kẻ sát nàng. Lương Vận Hàm cố gắng kiềm chế không cười quá lớn tiếng, nhưng Văn Dư không chịu buông tay!

"Mau buông ra a! Một hồi mẹ em vào bây giờ!"

"Hôn chị đi, bằng không không thả!"

"Chị điên à?"

"Ừm, để em câu dẫn!"

"Chớ nói nhảm!"

"Không có nói vậy, chị bây giờ nhìn thấy bộ dáng ở nhà này của em liền ưa thích ghê gớm."

"Đồ ngon đồ ngọt cũng vô dụng."

"Chị cũng thấy vậy! Cần một chút thực tế mới được!"

Lương Vận Hàm xem xét Văn Dư là quyết tâm không buông tay, nàng cũng thật là có chút lo lắng ba mẹ sẽ vào phòng. Do dự một chút, chậm rãi nghiêng thân, hôn lên đôi môi đối với nàng mà nói là tuyệt đối có lực hấp dẫn. Giữa cái hôn ngẫu nhiên, lộ ra nồng đậm thâm tình.

Phụ mẫu Lương gia thấy trên bàn sáu món ăn, nhìn thoáng qua lẫn nhau, miệng cười đều không khép được. Nữ nhi khó có dịp thi triển tay nghề, những năm nay lại bận bịu sự nghiệp, suốt ngày bay tới bay lui, khó có được về nhà cũng đều là do Lương phụ thu xếp. Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của nữ nhi, trong lòng hai lão nhân đều cảm thấy vui mừng.

Người một nhà ăn cơm xong, dọn dẹp một chút đã đến giờ. Văn Dư cùng Lương Vận Hàm cảm hành lý, sau khi từ biệt phụ mẫu Lương gia liền ra sân bay. Đóng cửa lại, Lương phụ vào phòng ngồi xuống ghế salon, thỉnh thoảng cảm khái một câu:

"Nếu Văn Dư là nam nhân thì tốt biết bao!"

Lương mẩu nghe xong trong lòng thất lại, không nói gì.

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm trở lại thành phố T là đã mười giờ rưỡi tối. A Thành đón hai người về đến nhà, sau đó chở Văn Dư đến chỗ bọn A Tả, Lưu Gia Văn tại bên kia đợi đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bà Lương Phát Hiện

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trinh

Văn Dư vừa mới vào cửa, Lưu Gia Văn liền cầm một chồng tài liệu đi tới.

"Văn Dư, hạng mục luận chứng đã thông qua. Anh ở bên này thực hiện hai cái thử nghiệm nhỏ cũng đã hoàn thành. Em xem qua một bước là trước tiên tìm nhà máy sản xuất, vẫn là thay mặt gia công hợp tác ở đâu?"

Văn Dư cầm tài liệu cẩn thận nhìn một lần, A Tà cùng Lưu Gia Văn ở một bên nhỏ giọng tiếp tục thảo luận chủ đề đang dở. Cho tới bây giờ, tiến triển đều phi thường thuận lợi, dựa vào thời gian dự tính trước đó, các hạng công tác chuẩn bị đều hoàn thành đúng hạn, có thậm chí còn hoàn thành sớm hơn.

Sau đó, vấn đề nghiêm trọng phải đối mặt là về việc sử dụng tài chính. Mặc dù tự mình thành lập hãng sản xuất, nhưng vẫn là tạm thời phải dựa vào nguồn vốn hỗ trợ từ bên ngoài. Nếu như có hỗ trợ từ bên ngoài, sản phẩm có thể rất nhanh tiến nhập vào thị trường, cục diện tiêu thụ có thể sớm mở rộng. Nhưng mà, áp dụng phương pháp hỗ trợ này đồng nghĩa với việc không có cách nào để thu hút thêm được vốn đầu tư tài chính, mà ngân hàng cho vay cũng sẽ không chấp nhận.

Nói cách khác phương pháp này chỉ được cái lấy lại nhanh số vốn, nhưng tiền đề vẫn phải dựa vào phản ứng tích cực từ phía thị trường. Loại chiến lược bảo thủ này ưu điểm lớn nhất là có thể tiết kiệm tài chính trong tay ở mức cao nhất, cũng có thể đem rủi ro giảm xuống mức thấp nhất.

Thế nhưng là Văn Dư làm việc cho tới bây giờ đều biết nhìn xa trông rộng, cô nghĩ một hồi, hỏi Lưu Gia Văn:

"Gia Văn, anh tin tưởng vào loại kỹ thuật này có bao nhiêu phần trăm?"

"Anh đối với kỹ thuật này tin được 80%. Còn lại 20%, một phần là bởi vì bất luận là ở nước ta, hay là ở các nước khác, các trường kỹ thuật nghiên cứu xử lý, nghiên cứu cơ cấu khoa học, xí nghiệp cũng rất nhiều. Nói không chừng về sau, lại có người mình bạch mình đã nghiên cứu ra phương pháp kỹ thuật kiểu mới, điều này là không thể chối cãi. Phần khác là bởi vì kỹ thuật của chúng ta rốt cục là phải thực hiện sản nghiệp hoá sinh học, chứ không phải đơn thuần chỉ là nghiên cứu phát minh, cho nên cần phải giữ vững tinh táo, xem xét cẩn thận góc độ xuất phát phù hợp."

Văn Dư nghe xong gật đầu, lại hỏi A Tà:

"Anh gần đây chạy qua mấy nhà xí nghiệp nói thế nào?"

"Hiện tại sản phẩm còn chưa xuất ra, anh có dùng lời ngon tiếng ngọt trình bày cũng không đủ, đối phương mặc dù cảm thấy rất hứng thú. Nhưng là còn phải chờ sản phẩm bày ra mới xem xét được."

Văn Dư nhìn đồng hồ, quá muộn. Cô nghĩ nghĩ, nói:

"Sáng mai mọi người triển khai cuộc họp đi."

"Được."

"Văn Dư, anh kỳ thật vội vã tìm em, còn có việc này nữa."

"Em còn nhớ đến cái tên chủ nhiệm Dương Văn Thành chứ?"

"Thì sao?"

"Lúc trước ông ta từ chức đi Minh Thành thực nghiệp, hiện tại đang phụ trách ở bộ phận kỹ thuật. Lần này người hợp tác chính của chúng ta là Minh Thành thực nghiệp, người đương nhiệm Minh Thành là Trình Hạo không có chủ kiến gì, nhưng rất tin nhiệm Dương Văn Thành."

Văn Dư nhú mày, đây cũng không phải là chuyện tốt. Cho nên trên thương trường không nên tùy tiện đắc tội người khác, trước đó cô tạm thời buông lỏng chuyện này một chút, sau đó lại cùng ông ta tính toán. Ai ngờ Ngô Linh Nam mượn một tay cô gây áp lực một chút lên Dương Văn Thành, toan tính này cuối cùng đều ghi tạc trên đầu Văn Dư. Hiện tại hai người gặp lại, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

"A Tà, chuyện Dương Văn Thành đều giao hết cho anh, anh cùng ông ta tạo một chút quan hệ. Không cần tự mình gây áp lực quá lớn, còn em sẽ tìm thời điểm hẹn Trình Hạo. Em có biết một băng hữu có quan hệ khá tốt với anh ta, sẽ giúp em dễ dàng thân cận."

Mấy người lại hàn huyên một chút liên quan tới vấn đề kỹ thuật, Văn Dư nói về nhà suy nghĩ lại một chút, cuộc họp ngày mai sẽ nghiên cứu một chút về việc có nên thành lập hãng sản xuất hay không.

Văn Dư về nhà đúng lúc trời gần sáng, buổi sáng hơn 7 giờ Lương Vận Hàm phải đến sân bay, đi công tác ba ngày. Văn Dư tắm xong đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Lương Vận Hàm đã ngủ. Cô nhẹ nhàng hôn trán Lương Vận Hàm một chút, sau đó tắt đèn ngủ, cầm máy tính bảng ra phòng khách.

Lương Vận Hàm tỉnh lại, phát hiện đèn phòng khách vẫn sáng. Nàng nhìn lên đồng hồ treo tường, đã hơn bốn giờ sáng. Nàng đứng dậy đến phòng khách xem xét, trên bàn máy tính bảng laptop đang mở, mặt bàn, trên thảm rải rác thật nhiều văn bản tài liệu. Văn Dư nằm ngay trên ghế, ngủ thiếp đi.

Lương Vận Hàm từ trong phòng ngủ lúi ra tẩm mền đắp lên người Văn Dư, Văn Dư ngủ say đến không biết trời trăng gì. Lương Vận Hàm chậm rãi ngồi xổm cạnh ghế nằm, nhìn chăm chăm Văn Dư. Những ngày gần đây Văn Dư cùng nàng về quê nhà, Lương Vận Hàm nhìn ra được cô thật sự rất vui vẻ. Thế nhưng là nàng cũng biết Văn Dư trong lòng áp lực không phải nói đùa là đùa ngay được. Thời điểm lập nghiệp sơ kỳ rất chật vật, cô kiên trì dành chút thời gian cùng nàng về nhà, còn thay đổi biện pháp dỗ dành phụ mẫu vui vẻ, Lương Vận Hàm trong lòng rất cảm động. Nàng minh bạch tất cả đều là vì nàng. Lương Vận Hàm nhẹ nhàng trên môi Văn Dư ấn xuống một nụ hôn, đứng dậy rời đi.

Văn Dư bị tiếng thái thịt ở trong bếp tỉnh lại, xem xét thời gian, vẫn chưa tới sáu giờ. Văn Dư xoa xoa con mắt, thẳng người vận động một chút. Thức trắng đêm phân tích tư liệu, một lúc sau thực sự chịu không nổi nằm trên ghế ngủ một lát. Cô cầm điện thoại di động lên kiểm tra một chút, khoảng thời gian Lương Vận Hàm đi công tác thời tiết ở T thị trời đầy mây. Nghĩ nghĩ, đi đến phòng bếp, từ phía sau ôm lấy Lương Vận Hàm.

"Phu nhân, em đi công tác mấy ngày nay trời đều đầy mây, nhớ mang đủ quần áo."

"Ừm, chị cũng thế, đi ra ngoài nên mặc nhiều một chút. Lần trước đem quần áo ra tiệm giặt, lúc nào rảnh rồi chị nhớ đi lấy."

Văn Dư ôm Lương Vận Hàm, vuốt ve thân thể mềm mại trong ngực, cảm Văn Dư tựa vào vai Lương Vận Hàm, nhìn thấy nồi canh sôi sục, khói nghi ngút trên bếp, trong lòng thoải mái rồi tỉnh rồi ngủ.

"Chị trở về phòng ngủ thêm một lát. Không cần tiễn em, chút nữa em tự đón xe đi."

Văn Dư lắc đầu, nói ra:

"Không buồn ngủ, chị muốn ăn sáng cùng với em, sau đó đưa em ra sân bay."

"Không cần nghỉ ngơi thêm sao?"

"Ồ với em chị đều cảm thấy thời gian còn không đủ, em đi công tác ba ngày, chị càng phải tranh thủ thời gian ở bên phu nhân nhà chị."

Lương Vận Hàm cười lườm cô một chút, Văn Dư cái miệng này à, trời sinh giỏi dẫn dắt lòng người!

Văn Dư hôn nàng một cái, sau đó vui vẻ đi rửa mặt. Hai người sắp xếp xong xuôi, Lương Vận Hàm bên này đã bày xong bát đĩa.

"Em nấu canh tương à? Không phải em chê nó mặn sao?"

Văn Dư nhìn qua tô canh tương mình thích trước mặt, món rau trộn cùng bánh bột mì hấp, miệng thòm thèm.

"Mẹ em làm một nồi canh tương, em thấy chị uống hết nửa nồi, biết chị thích nên nấu."

"Hắc hắc, tạ ơn phu nhân!"

"Những ngày em không ở nhà chị phải ăn sáng, nhớ kỹ ăn cơm, đừng để bụng rỗng, ăn xong nhớ uống thuốc Đông y vừa mang về."

"Ừ, yên tâm đi."

Chuông điện thoại di động vang lên, là Ngô Linh Nam.

"Linh Nam? ... A, tối hôm qua đến nhà... Tôi đang ăn, Vận Hàm trước kia làm..."

Lương Vận Hàm cúi đầu ăn cơm, bỗng nhiên Văn Dư đứng dậy rời bàn ăn đi đến phòng khách nghe điện thoại. Lương Vận Hàm sững sốt một chút, nhìn chăm chăm bát của mình một hồi, sau đó tiếp tục ăn cơm. Văn Dư nói chuyện điện thoại xong đã là nửa tiếng sau, cô ngồi xuống không nói gì, tốc độ ăn cơm nhanh hơn, Lương Vận Hàm lúc này đã thay quần áo xong.

"Công ty có việc sao?"

Lương Vận Hàm hỏi. Văn Dư tiếp điện thoại xong cảm xúc tựa hồ không tốt lắm, nhưng nhìn không ra là cảm xúc gì. Văn Dư không nói một lời nào về nội dung trên điện thoại cùng Ngô Linh Nam, Lương Vận Hàm cố gắng tự mình nói không cần quá miễn cưỡng, cảm xúc này thật không tốt.

Hai người trên đường không nói quá nhiều, Văn Dư trong lòng có chuyện, Lương Vận Hàm nhìn ra được. Nàng kỳ thật muốn nghe Văn Dư nói một chút chuyện gì xảy ra, nhưng là Văn Dư luôn tự mình lo lấy chuyện, Lương Vận Hàm cũng không có cách nào khác. Nàng nhìn qua cảnh vật thối lui bên ngoài cửa sổ, muốn nói gì đó.

"Công ty bên kia có chuyện gì a?"

"Không có a."

"..."

Văn Dư nắm chặt tay Lương Vận Hàm, cười nói:

"Đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì."

Lương Vận Hàm gật đầu, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Lúc nào rảnh gọi điện thoại cho chị, được chứ? Mặc kệ là mấy giờ, không cần lo lắng chị không có thời gian, nếu như lúc ấy bận bịu chị sẽ nói cho em biết, xong việc chị sẽ gọi cho em ngay. Chị rất hy vọng có thể nhận điện thoại của em, dù là nói mấy chuyện tin tức cũng tốt."

Nói xong, Văn Dư kéo tay Lương Vận Hàm, đặt ở bên môi.

Trên mặt Lương Vận Hàm lúc này mới có chút ý cười.

Kỳ thật Lương Vận Hàm đối với trạng thái bản thân rất không hài lòng, nàng trước kia đối với hết thảy sự việc đều không thêm để ý, cho nên có thể bảo trì tâm tư bình thản. Thế nhưng hiện tại, Văn Dư càng đối xử tốt với nàng, nàng càng lo được lo mất. Bất kể Văn Dư ở bên nàng với tư cách bằng hữu, trưởng bối đều khen ngợi Văn Dư, vô hình chung gây cho Lương Vận Hàm cảm giác được điểm yếu của bản thân, chân chính mong muốn Văn Dư với nàng thật sự là tình nhân ở bên ngoài.

Lúc đầu, Lương Vận Hàm rất đắc chí, nhưng qua thời gian nỗi sợ mất mát càng lớn. Giống như đi trên mặt băng, không cẩn thận sẽ ngã sấp xuống. Hiện tại Lương Vận Hàm miễn cảm đến mức kể cả Văn Dư đang ở bên, đều làm cho nàng cảm thấy khẩn trương cùng bất an. Ở trong quá trình này, Lương Vận Hàm thời gian dần trôi qua đã đánh mất chính mình, bản chất kiêu ngạo, không tranh với người, cảm xúc bình tĩnh thông dong dường như không còn tại vị bên người nàng. Chỉ còn lại một mình lẻ loi trợ trợ, phảng phất đứng trong rừng rậm đã mất đi phương hướng. Chỉ có thể không ngừng theo đuổi tia sáng trên con đường tối tăm, sợ rằng nó sẽ biến mất...

Lương Vận Hàm vừa ứng phó xong một gã hành khách khó tính, nàng trở lại khu nghỉ ngơi, ngồi xuống xoa xoa đầu.

"Tiếp viên trưởng, không sao chứ?"

"Không có việc gì, cảm ơn."

"Nếu cảm thấy không khỏe nhất định phải nói cho tôi biết."

"Tốt, đi làm việc đi, tôi nghỉ ngơi một lát sẽ không sao."

Chuyến bay này Sùng Hân không cùng nàng một ban, tiếp viên hai khoang lần này là Mã Hân Miêu, cô ấy trạc tuổi Sùng Hân, quan hệ với mọi người cũng không tệ. Lần trước ở tiệc sinh nhật cô ấy cũng tham gia, về sau còn chúc phúc nàng cùng Văn Dư. Cô ấy nói rằng đã sớm biết Văn Dư, lần trước có một lần hội họp tư nhân cấp cao, Văn Dư lên sân khấu biểu diễn, về sau ông chủ giới thiệu với mọi người mới biết được là phó tổng giám đốc tập đoàn Hành Nhất, đã vậy tuổi còn quá trẻ. Không ngờ cô như vậy mà có thể câu được trái tim đệ nhất mỹ nhân hàng không, xem ra thật vô cùng lợi hại.

Lương Vận Hàm trong lòng rất rõ ràng, dựa vào điều kiện của Văn Dư, cô nếu muốn quen chơi, có quá nhiều đối tượng có thể chọn lựa. Nhưng qua nhiều năm như vậy, cô vẫn một thân một mình. Trên phương diện tình cảm, Văn Dư vẫn giữ mình rất trong sạch. Trên người cô có một cỗ chính khí, đây chính là lí do khiến tâm Lương Vận Hàm đỡ xuống phòng bị, tình nguyện tìm hiểu nguyên nhân. Thế nhưng người yêu ưu tú như vậy, vì sao nàng ngược lại càng ngày càng khuyết thiếu cảm giác an toàn đây? Lương Vận Hàm uể oải nghĩ, nàng lúc này cần bản là không ý thức được bản thân có bao nhiêu ưu tú.

Kỳ thật nàng cảm thấy Văn Dư giống như ánh sáng, mà đối với lời nói của Văn Dư, Lương Vận Hàm là ngọn hải đăng. Lương Vận Hàm xinh đẹp, càng tiếp cận càng tò mò. Tò mò càng lớn, tình cảm càng sâu đậm. Tính cách Văn Dư cũng không phải loại nhiệt tình, nhưng khi ở cùng Lương Vận Hàm, cô luôn dùng toàn bộ khả năng trêu đùa khiến Lương Vận Hàm cười.

Nụ cười của Lương Vận Hàm là lí do để Văn Dư kiên trì, là động lực phấn đấu của cô. Kỳ thật A Tã nói rất đúng, áp lực lớn nhất của Văn Dư ngoại trừ áp náy với Cao Lam, còn có Lương Vận Hàm. Cô rất sợ mình để Lương Vận Hàm thất vọng, xã hội này có rất nhiều nhân tố gây trở ngại, hai người yêu nhau rất dễ nhưng ở bên nhau lại rất khó.

Những chuyện này ngay từ đầu Văn Dư đã cân nhắc, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng(Mác Lênin), câu này tuyệt đối chính xác. Cho nên hiện tại Văn Dư cơ hồ là đang liều lĩnh thay đổi tình trạng sự nghiệp của cô. Nhiều lúc vào thời điểm buổi tối yên bình, Văn Dư sẽ nhẹ nhàng ngồi cạnh Lương Vận Hàm đang ngủ say, lẳng lặng nhìn nàng, có khi còn không nỡ nháy mắt lấy một lần. Tựa hồ trông thấy Lương Vận Hàm ở bên người, Văn Dư mới cảm giác được sự an tâm trong lòng. Cô đồng thời biết, có quá nhiều lời đồn liên quan đến Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân ở sân bay. Thế nhưng Văn Dư chưa từng có hỏi qua nàng. Văn Dư một bên biết rõ chỉ là lời đồn nhảm, nhưng ở một phương diện khác, Hứa Phóng Nhân với Lương Vận Hàm cũng xác thực phù hợp với hình ảnh tình yêu trong trí tưởng tượng quần chúng, điều này thật sự làm nhói lòng tâm Văn Dư.

Đền phục vụ sáng lên. Lương Vận Hàm nhìn thoáng qua, vẫn là cái tên hành khách khó ưa kia! Trước đó yêu cầu mền, mang đến rồi ông ta còn nói chất liệu loại này gây dị ứng, nhất định phải đổi cái khác. Mã Hân Miêu nói cho ông ấy biết trên máy bay chỉ có loại mền này, ông ta liền tỏ thái độ ác liệt, nói không quan tâm đến nhu cầu khách hàng, trong ngôn ngữ còn dùng rất nhiều lời lẽ miệt thị, về sau Lương Vận Hàm đi qua nói lại, mới miễn cưỡng thuyết phục được. Nhưng vị khách kia từ đầu đến cuối cứ nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, ánh mắt kia khiến nàng cực độ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Ưu Tú Là Một Con Dao Hai Lưỡi

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trinh

"Cô là tiếp viên khoang này à?"

"Đúng, là tôi."

"Rốt cục mấy người đổ bao nhiêu nước vào cà phê vậy? Đây mà là đồ uống cho người hà?"

"Tiên sinh, nếu như ngài thấy chúng tôi cung cấp dịch vụ không hài lòng, có thể đập máy sau đó đi bộ đến văn phòng chăm sóc khách hàng làm đơn khiếu nại."

Lương Vận Hàm giờ phút này tâm tình rất không ổn, lòng nàng tràn đầy ảo não, đều liên quan tới tình hình Văn Dư. Hiện giờ lại dính phải ánh mắt lang hồ nhìn mình chăm chăm, hành khách có ý gây chuyện, biểu lộ chán ghét tận đáy lòng Lương Vận Hàm hiện ra bên ngoài. Nàng mắt lạnh nhìn gã hành khách, ngay cả làm việc qua loa cũng không muốn làm.

"Cô có ý gì?"

"Ý tôi là nếu ngài cảm thấy không hài lòng với dịch vụ ăn uống trên máy bay có thể khiếu nại."

"Cô cho là một câu khiếu nại liền đuổi tôi đi được à? Hóa ra tiêu chuẩn phục vụ của mấy người là như vậy hả? Các người quả thực là một lũ #\$%&@!..... (chửi tục đó)"

Lương Vận Hàm nhìn gã nam nhân luôn thuyên không ngừng, lại chợt nhớ tới ngày mới quen Văn Dư lúc ở phi trường bị bão tuyết, Văn Dư quát lớn mấy gã nam nhân gây chuyện.

Nam nhân này thanh âm càng lúc càng lớn, rất nhanh gây chú ý tới mọi người chung quanh, Mã Hân Miêu cũng vội vàng chạy đến.

"Tiếp viên trưởng, thế nào?"

"Tiếp viên trưởng? A, trình độ của cô ta mà cũng làm được tiếp viên trưởng? Tôi nhìn ra cũng là dựa vào mặt ăn com người!"

"Thưa quý khách, xin ngài chú ý dùng từ ngữ, đây là vũ nhục người khác."

"Vũ nhục? Ai vũ nhục ai? Tôi bỏ tiền ra để nhìn mặt chảnh? Còn tiếp viên trưởng cô làm thế nào để giải quyết vấn đề của khách hàng đây?"

Gã hành khách bỗng nhiên xích lại gần, dùng thanh âm không lớn nói:

"Hay nói là cô chỉ có thể giải quyết ở trên giường?"

"Quý khách!"

Mã Hân Miêu biến sắc, Lương Vận Hàm kéo nhẹ Mã Hân Miêu, ánh mắt lạnh như băng nhìn gã hành khách, nói ra:

"Ngài muốn uống cà phê phải không ạ?"

Gã hành khách dùng ánh mắt miệt thị nhìn Lương Vận Hàm:

"Đúng a, làm sao, vừa nãy tôi có nói không à?"

"Ngài muốn uống cà phê loại gì?"

"Tôi muốn uống cà phê dành cho người uống."

"Vị tiên sinh này, cả khoang máy bay có không ít người đều thưởng thức cà phê, ngài như bây giờ có ý tứ là đang vũ nhục tất cả hành khách uống cà phê, cho nên xin ngài chú ý dùng từ."

"Cô nói cái con mẹ gì vậy? Đây là trốn tránh trách nhiệm có biết không?"

Lương Vận Hàm bó tay rồi, nàng nhú mày lại, gần đó có người bắt đầu chỉ trích vị khách này nói chuyện quá phận.

"Không thích uống thì đừng uống! Đây không phải là nhà ông!"

"Đừng rồi!"

"Thông cảm một chút đi!"

Thanh âm chung quanh càng ngày càng nhiều, dần dần biến thành khiển trách. Gã nam nhân nhìn liếc chung quanh, không lên tiếng, nhưng là hung tợn trừng Lương Vận Hàm một chút, quay người ngồi xuống.

Lương Vận Hàm mặt không thay đổi trở lại khu nghỉ ngơi, Mã Hân Miêu lo lắng hỏi:

"Không sao chứ?"

"Không có việc gì."

"Tôi nhìn hán không phải loại lương thiện gì, cô cẩn thận một chút."

"Ừ."

"Một hồi tôi sẽ đến phụ trách bên này."

Lương Vận Hàm gật đầu. Nàng sửa sang tủ chén một chút, nhờ vào đó điều chỉnh lại một chút tâm trạng. Trên máy bay thỉnh thoảng sẽ gặp vài vị khách cố ý gây khó dễ, nhưng là Lương Vận Hàm đều sẽ bình thân đối phó. Nàng hôm nay có chút khác thường, chính nàng cũng biết, thế nhưng là nội tâm lo lắng khiến cho nàng không cách nào an tĩnh lại.

Quả nhiên, vừa về tới thành phố T Lương Vận Hàm liền nhận được thông báo khiếu nại, Hứa Phong Nhân lập tức tìm nàng nói chuyện, hỏi nguyên do. Nhưng là gã nam nhân kia lại cùng mấy vị lãnh đạo hàng không quen biết nhau, hiện tại lại đứng vào thời điểm hàng không cần chỉnh đốn hình ảnh, Lương Vận Hàm lại thành tâm điểm. Lần trước vụ tin tình báo Hứa Phong Nhân đã nghĩ biện pháp đè xuống, vừa mới qua không lâu, Lương Vận Hàm lại bị hành khách khiếu nại! Hứa Phong Nhân có chút buồn bực Lương Vận Hàm bị làm sao vậy, suốt nhiều năm như vậy Lương Vận Hàm chưa từng dính vào rắc rối, tựa hồ từ ngày cùng một chỗ với Văn Dư nàng liền liên tiếp gặp phiền phức.

Hứa Phong Nhân hẹn Lương Vận Hàm tại một quán cà phê:

"Vận Hàm, em gần đây thế nào? Có phải là có chuyện gì hay không?"

Hứa Phong Nhân nhìn ra sắc mặt Lương Vận Hàm không tốt lắm.

Lương Vận Hàm khuấy động cà phê trong ly, thản nhiên nói:

"Không có việc gì, gần đây nghỉ ngơi không được tốt lắm."

"Vận Hàm, chuyện phiền phức lần này trùng vào thời điểm hãng hàng không muốn dựng lại hình ảnh."

"Em biết."

"Vận Hàm, có chuyện gì em có thể nói với anh. Anh không muốn em chịu đựng tất cả mọi thứ ở trong lòng. Nếu như là bởi vì tình cảm riêng tư có vấn đề, như vậy anh lấy thân phận bằng hữu, cũng lấy thân phận lãnh đạo khuyên bảo em phải chú ý, đừng để tình cảm riêng tư ảnh hưởng tới thái độ nghề nghiệp của em."

"Thật xin lỗi, lúc ấy em thật sự có chút xúc động."

Hứa Phong Nhân không nói chuyện, anh nhìn ra được cảm xúc Lương Vận Hàm hiện tại sa sút, thế nhưng Lương Vận Hàm luôn luôn đem tâm tình của nàng khóa tại thế giới bên trong nàng, cũng không chịu chia sẻ một chút gì cho người khác, điều này khiến Hứa Phong Nhân không có biện pháp nào cả.

"Vì Văn Dư sao?"

Hứa Phong Nhân lạnh lùng nói.

Lương Vận Hàm không nói chuyện, chỉ bưng chén cà phê lên uống ngay một hơi. Nàng nhú mày lại, cà phê này hương vị có chút nồng.

...

"Văn Dư, mấy nhà xí nghiệp hiện tại toàn dùng những lí do qua loa trách cứ chúng ta, rõ ràng là không muốn hợp tác."

"Minh Thành bên kia cũng không có tiến triển, khẳng định Dương Văn Thành không có tác dụng tốt."

Mấy người ngồi ở văn phòng, thảo luận tình thế hiện giờ. Nhất trí đồng ý với việc thành lập công ty riêng cùng hãng sản xuất riêng của mình, từ trước về sau, mỗi người sẽ quản lý chức vụ của mình. Cùng chính phủ đảm phán hạng mục, tranh thủ tìm nhà máy, liên hệ với mọi loại nhân viên trên mọi phương diện.

Vì muốn thử một chút phản ứng thị trường, Văn Dư còn ủy thác một công ty sản xuất một phần sản phẩm, để Nhạc Linh Uyển dựa vào danh sách xí nghiệp hợp tác đi thử xem một vòng, thế nhưng là mấy ngày sau một chút tiến triển đều không có. Nếu như phản ứng thị trường không quá khả quan, như vậy thì việc mua đất xây xưởng nên gác lại, nhất là hiện tại tình hình kinh tế cả nước gặp áp lực to lớn, quyết định vốn đầu tư nên thận trọng.

Văn Dư chuyển chén trà trong tay, nói ra:

"Dù sao cũng vừa mới bắt đầu, gặp khó khăn cũng là chuyện bình thường. Lúc trước ở làm Hành Nhất có tiền có tuổi, làm chuyện gì thuận tiện chút. Hiện tại xí nghiệp chúng ta chưa có danh tiếng gì, vừa mới lập một công ty nhỏ, cho nên mọi người nhất định phải cải biến tâm tình, đã có lòng tin vào sản phẩm, là phải đổi mặt trở ngại cùng khó khăn. Mọi người tin tưởng tôi, tôi cũng tin tưởng mọi người."

"Đúng vậy a, không vấn đề, vạn sự khởi đầu nan mà."

"Ừ, Văn Dư em yên tâm đi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!"

"Tốt, chúng tôi đi một chút. Linh Nam, buổi tối cô với tôi cùng đi gặp Vương khu trưởng đi. Ông ấy lần trước nói khu công nghiệp giải phóng có mấy cái nhà máy, tôi nhìn vẫn dùng được. A Thành cũng đi."

"Ừ."

"A Tà, Linh Uyển, buổi tối hai người đi tìm chủ nhiệm khu mời ăn cơm, nghiên cứu thêm một chút giá cả."

"Được, yên tâm đi."

"Amy, thời gian hẹn Trình Hạo là lúc nào?"

"Hai giờ chiều ngày mai."

"Trưa mai tôi có hẹn, mọi người không có việc gì chứ?"

"Không có."

"Nhất định phải nhanh chóng đem sự tình nhà máy được giải quyết, nếu không thì không có cách để đàm phán đầu tư."

"Đúng vậy a, bắt quá thời gian tiến độ vẫn còn kịp, Văn Dư cô cũng đừng quá gấp, chúng tôi sẽ tập trung làm tốt."

"Được. Tôi gần đây có chút bức bối."

"Đã biết!"

Mọi người lại hàn huyên một hồi, sau đó mỗi người đi làm việc. Văn Dư ngồi trước bàn làm việc, cô nhíu mày nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động một lát, cuối cùng bấm số điện thoại của Fanny.

"Fanny, cô nói Vận Hàm bị khiếu nại?"

"Phải. Hiện tại công ty muốn bắt Vận Hàm phải kiểm điểm!"

"Vậy cô ấy nói thế nào?"

"Bạn gái của cô, cô còn không hiểu rõ a? Vẫn làm bộ đáng lạnh nhạt!"

"Hứa tổng bên kia nói sao?"

"Cái này tôi cũng không biết, quan hệ hai người bọn họ cũng không tệ, chắc là sẽ nghĩ biện pháp làm lắng xuống."

"Há, chuyện này ai làm chủ a?"

"Cô tốt nhất nên biết giới hạn, đây là vấn đề riêng của Vận Hàm. Cô ấy đã không nói cho cô tức là không muốn cô nhúng tay vào, cô hẳn là nên tin tưởng năng lực làm việc của cô ấy."

"Vậy nếu có chuyện gì mới cô phải tùy thời nói cho tôi biết."

"Yên tâm đi. Nếu như sự việc vượt quá khả năng của cô ấy, tôi sẽ nói cho cô biết, cô nên nghĩ biện pháp hỗ trợ đi!"

Văn Dư nở nụ cười, hai người lại nói vài câu mới cúp điện thoại. Văn Dư đứng dậy đến gần cửa sổ thủy tinh, Lương Vận Hàm bị khiếu nại, nhưng nàng

lại không nói một lời nào cho cô biết, vẫn là Fanny chủ động gọi cho cô. Từ sau sự tình lần trước, Văn Dư tới tìm Fanny, vừa nắm vừa xoa một phen, cuối cùng mới khiến Fanny đáp ứng có chuyện gì trước tiên sẽ gọi điện cho Văn Dư, mà Văn Dư cam đoan sẽ không tùy tiện nhúng tay vào chuyện công việc của Lương Vận Hàm.

Thế nhưng vừa rồi Lưu Gia Vân nói thấy Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân cùng một chỗ tại quán cà phê, cái này khiến Văn Dư trong lòng rất không thoải mái. Cô có thể đoán được hai người có thể là vì vấn đề khiếu nại nên gặp mặt, thế nhưng cái loại bất an vẫn quần lấy trong lòng Văn Dư từng trận lo lắng. Mùi vị đó rất khó hình dung, người yêu cô gặp phiền toái luôn luôn tự mình gánh lấy, từ trước tới giờ không nói với cô, tình nguyện tìm tay cấp trên kia xin giúp đỡ cũng không cùng cô chia sẻ, cái này khiến cô thật vô cùng nổi nóng.

Kỳ thật, Văn Dư khi biết tin tức, đầu tiên cho người điều tra thông tin về tên hành khách kia. Hẳn là phó tổng giám đốc công ty bất động sản ở thành phố A, mà thành phố A là quê nhà Văn Dư, ông chủ công ty lại là bằng hữu Văn Dư, cho nên cô có thể dễ như trở bàn tay đem chuyện này giải quyết êm đẹp, cần bản không cần thông qua nội bộ hàng không. Nhưng Lương Vận Hàm cần bản không cho cô cơ hội này!

Nếu một nữ nhân viên làm việc luôn nhận được sự quan tâm cùng chiều cổ từ nam cấp trên, gặp phải khó khăn cũng sẽ tìm anh ta đầu tiên để nhờ hỗ trợ. Huống chi người đàn ông này vẫn là một nhân sĩ "lý tưởng" chưa lập gia đình, trai tài gái sắc, Văn Dư không thể không cho rằng sâu trong nội tâm Lương Vận Hàm, chỉ sợ tồn tại một phần tình cảm "đặc thù" với Hứa Phóng Nhân. Loại tình cảm này chưa chắc là tình yêu, nhưng rất có thể là loại cảm giác quen thuộc. Trong xã hội truyền thống, không thể phủ nhận Hứa Phóng Nhân là đối tượng kết hôn lý tưởng. Dù sao rất nhiều người trong hôn nhân đều không có tình yêu, hôn nhân phù hợp hoàn cảnh so với tình yêu trọng yếu hơn.

Văn Dư vượt lòng mảy, Vận Hàm, tuyệt đối đừng khiến chị thất vọng!

Buổi tối về đến nhà, Lương Vận Hàm cảm thấy mệt rã rời. Từ lúc về thành phố T đến giờ, chỉ cùng Văn Dư gặp mặt từ đêm hôm trước, về sau ai cũng bận rộn, ngay cả điện thoại đều không có thời gian gọi.

Kỳ thật lúc tiếp nhận khiếu nại, Lương Vận Hàm cũng không quá để ý. Nàng gần đây thỉnh thoảng nghĩ đến mâu thuẫn thời gian giữa nghề nghiệp của mình cùng nghề nghiệp Văn Dư không thể điều hòa được. Thời điểm ở cùng một chỗ với Văn Dư, Lương Vận Hàm không dưới một lần nghĩ đến khả năng từ chức. Thế nhưng hai người một khi ai cũng bận rộn, Lương Vận Hàm đã cảm thấy nàng tựa hồ lại khôi phục lý trí. Bất luận tình yêu có ngọt ngào đến đâu, làm sao có thể buông bỏ bản thân được?

Văn Dư nói buổi tối sẽ đi xã giao cùng Ngô Linh Nam, để cho nàng ngủ sớm. Trong lòng Lương Vận Hàm lại nhin không được nổi lên giấm chua, nhưng cuối cùng không nói gì.

Sau khi về thành phố T, Văn Dư càng ngày càng ít nói, Lương Vận Hàm biết cô bận rộn, cũng biết cô mệt mỏi. Thế nhưng Lương Vận Hàm muốn giúp cũng không giúp được, muốn vì Văn Dư làm bữa cơm, Văn Dư đều không có thời gian ăn.

Văn Dư mỗi ngày là tiếp điện thoại đàm đạo liên miên, cùng không ngừng đi xã giao. Nhạc Linh Uyển nói Văn Dư bây giờ gặp nhiều trường hợp phải uống không ít rượu, không có cách nào khác. Trước kia cô là phó tổng giám đốc Hành Nhất, muốn không uống có thể không uống. Nhưng là hiện tại tự mình lập nghiệp, thân phận cũng thay đổi, nhất định phải buông xuống bản tính kiêu ngạo trước kia. Nhạc Linh Uyển nói kỳ thật khó khăn nhất là Văn Dư. Lương Vận Hàm ngoại trừ đau lòng Văn Dư ở bên ngoài, còn lại chẳng thể làm gì khác.

Lương Vận Hàm ngồi lên giường, nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ rưỡi. Nàng dùng ánh mắt sâu kín nhìn gian phòng trống vắng, thờ dài, nằm xuống. Một lát sau, một tràng tiếng gõ cửa truyền đến. Lương Vận Hàm cẩn thận nghe ngóng một chút, không sai, có người gõ cửa. Nàng nhanh chóng đứng dậy khoác áo choàng ra mở cửa.

Ngoài ý muốn của nàng, đứng tại cửa ra vào chính là Ngô Linh Nam, nàng vịn Văn Dư đang chéch choáng say.

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn hai người, Ngô Linh Nam khẽ mỉm cười một cái, nói ra:

"Văn Dư uống say, tôi đưa cô ấy về."

Lương Vận Hàm gật đầu, muốn đi đến đỡ Văn Dư. Nhưng Ngô Linh Nam ôm eo Văn Dư rất chặt, cánh tay Văn Dư khoác trên người Ngô Linh Nam, nàng nhất thời không biết phải làm gì.

"Để tôi dìu cô ấy vào."

Nói xong, Ngô Linh Nam ôm sát Văn Dư, đi bộ hướng vào phòng khách.

Lương Vận Hàm cứ thế nhìn Ngô Linh Nam cứ như vậy đỡ người yêu mình tiến vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Văn Dư Uống Say

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trinh

"Buổi tối chúng tôi cùng trường khu ăn cơm. Văn Dư rất hứng thú với khu nhà máy sản nghiệp mới giải phóng, cho nên cao hứng uống mấy chén."

Ngô Linh Nam vào nhà nói ra.

"Ừm, để tôi nấu nước mặt ong cho hai người, mời ngồi một lát."

Lương Vận Hàm xoay người đi đến phòng bếp, Ngô Linh Nam đem Văn Dư nằm ở trên ghế salon, giúp cô cởi hai cúc áo trên áo sơ mi. Lương Vận Hàm cố ý không nhìn xem tình hình ở phòng khách, nàng hiện tại cảm thấy tình cảnh như vậy có chút khó chịu.

Ngô Linh Nam đánh giá bố cục chung quanh gian phòng, không lớn, nhưng rất ấm áp. Cảm giác ấm áp này chính là điểm thiếu khuyết của Ngô Linh Nam, bởi vậy nội tâm vô cùng khát vọng. Tầm mắt của nàng bị những vật trang trí nhỏ được bài trí trên giá sách hấp dẫn, nàng nhìn một chút liền khẳng định đây là Văn Dư làm. Nhìn kỹ, toàn bộ căn nhà có rất nhiều chỗ bị "đánh dấu". Căn hộ mang phong cách không khí Địa Trung Hải, tỏa ra làn gió ấm áp. Nhưng là có vài phụ kiện nhỏ, vật phẩm trang sức, thậm chí tấm thảm lót trên ghế nằm, đều đoán ra được là Văn Dư từ ngày vào ở chung đã mua thêm những thứ đó.

Trong phòng không có ảnh chụp chung của hai người, điều này khiến trong lòng Ngô Linh Nam mơ hồ có chút an tâm. Có lẽ bản chất truyền thống của người Trung Quốc đều có ý thức, trong nhà nhất định phải đặt một khung ảnh chụp chung, bất luận lớn hay nhỏ. Văn Dư ở nhà Lương Vận Hàm, nhưng lại không chụp ảnh chung, nhìn kiểu gì vẫn là có ý tứ giấu diếm mối quan hệ. Ngô Linh Nam suy nghĩ càng ngày càng xa, đắm chìm trong suy luận của chính mình. Buổi xã giao tối nay, Văn Dư thay Ngô Linh Nam uống giúp không ít rượu, dù vậy Ngô Linh Nam cũng ổn thỏa đưa Văn Dư về nhà, kỳ thật nàng cũng uống khá nhiều. A Thành muốn đỡ Văn Dư lên lầu, nhưng Ngô Linh Nam không chịu.

Văn Dư tối nay thật sự say. Một phần là đã lâu rồi cô không uống rượu. Một phương diện khác, cũng có liên quan đến sự tình Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân. Lương Vận Hàm bưng hai chén nước mặt ong tới, một chén đưa cho Ngô Linh Nam. Nàng nhìn Văn Dư nằm trên ghế salon nhắm mắt cau mày, biết cô cực kỳ khó chịu. Không nói thêm gì, trực tiếp kéo cô ngồi dậy, để cho cô tựa trên bả vai mình, rồi nói:

"Văn Dư, em là Vận Hàm. Chị có nghe thấy không?"

Văn Dư chịu cơn đau đầu mở mắt ra, nhìn Lương Vận Hàm ở trước mặt

"Chị về nhà rồi sao?"

"Ừm. Trước em giúp chị uống nước mặt ong, sau đó đỡ chị về phòng đi ngủ."

Bên trong thanh âm lạnh lùng của Lương Vận Hàm không giấu được đau lòng. Hai tay Ngô Linh Nam nắm chén, mắt liếc thấy hai người. Văn Dư ngoan ngoãn tựa trên người Lương Vận Hàm, vòng tay trên lưng Lương Vận Hàm, há mồm uống xong nước mặt ong trong tay nàng. Ngô Linh Nam biết thời khắc này động tác của Văn Dư tuyệt đối là tự nhiên. Vừa về đến nhà, nàng có thể rõ ràng cảm giác được thân thể Văn Dư trầm tĩnh lại.

"Linh Nam, cô ngồi đây một chút, tôi điu chị ấy trở về phòng."

Ngô Linh Nam mỉm cười gật đầu.

"Cần tôi hỗ trợ không?"

"Tôi có thể tự làm được. Văn Dư, chị đứng lên được không? Chúng ta trở về phòng."

Lương Vận Hàm dự đoán, nàng quá rõ trọng lượng của Văn Dư. Nhìn người gầy, thế nhưng lại có lực. Nếu cô đem trọng lượng toàn thân dồn hết lên người Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm khẳng định đỡ không được. Bởi vậy Lương Vận Hàm nhìn thấy Ngô Linh Nam không có thờ quá gấp, liền biết Văn Dư không có say đến mức độ bất tỉnh nhân sự.

Văn Dư chậm chậm gật đầu. Nắm lấy tay Lương Vận Hàm mượn lực đứng lên, bước đi xiêu vẹo hướng gian phòng. Vừa đi vừa nói:

"Linh Nam, tôi ngủ một giấc sẽ không sao. Cô cũng sớm trở về đi, để A Thành lái xe chậm một chút."

"Biết."

Văn Dư cự tuyệt Lương Vận Hàm muốn dùng tay đỡ, thật ra là cô say đến khó chịu, nhưng cô cũng không muốn gây cho Lương Vận Hàm thêm phiền phức. Nhưng động tác cự tuyệt này khiến trong lòng Lương Vận Hàm phi thường khó chịu, nàng vẫn còn nhớ đến dáng vẻ của Ngô Linh Nam ôm chặt eo Văn Dư lúc nãy. Vào đến phòng ngủ Văn Dư liền ngã chổng vó ở trên giường, Lương Vận Hàm đi qua nhanh cởi quần áo, giúp cô thay đồ ngủ.

Một lát sau, Lương Vận Hàm trở lại phòng khách. Nàng nhìn Ngô Linh Nam không có ý tứ đứng dậy rồi đi, liền hiểu nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình. Thế là nàng rất tự nhiên bưng tới cốc nước lọc, cho Ngô Linh Nam súc miệng, sau đó đợi nàng nói đôi lời.

"Văn Dư hôm nay nhìn qua có điểm kì lạ, uống rượu có chút gấp. Ban đầu tôi cho là cô ấy là nóng lòng muốn cầm mảnh đất kia, về sau phát hiện không phải. Trong bữa tiệc cô ấy lúc nào cũng thất thần, trước kia điều này là cực kỳ hiếm thấy."

Lương Vận Hàm nhìn Ngô Linh Nam, ra hiệu nàng nói tiếp.

"Công ty mới hiện tại nhiệm vụ cấp thiết nhất là mau chóng định hình nhà máy, sau đó khởi công kiến thiết. Mỗi người chúng tôi mỗi ngày cũng đang nỗ lực liên hệ những việc này, mà lại, hiện tại thử sản xuất ra sản phẩm căn bản không có nguồn tiêu thụ. Nhà xưởng trước kia có khả năng hợp tác hiện tại có thái độ quan sát, tiêu thụ mở không ra, nhà máy xác định không hạ, mang ý nghĩa tất cả việc làm đều đình trệ. Dưới mắt chính là giai đoạn thi chạy với thời gian, cho nên áp lực trong lòng Văn Dư rất lớn. Nhưng mà những cái này chỉ là công việc, tôi muốn nói chuyện tình cảm giữa hai cô áp lực càng lớn, mà cô ấy lại không có cách nào cùng mọi người trao đổi."

Lương Vận Hàm không hiểu Ngô Linh Nam rốt cục muốn nói cái gì. Áp lực của Văn Dư không cần nàng nói, Lương Vận Hàm cũng biết. Ý nàng chẳng lẽ là oán trách mình tạo thêm áp lực cho Văn Dư?

"Linh Nam, đây là chuyện riêng giữa tôi và Văn Dư."

"Nhưng Văn Dư sẽ không cùng cô nói về áp lực này."

"..."

Lương Vận Hàm biết thời khắc này biểu lộ của mình nhất định không dễ nhìn, trong nội tâm nàng dường như có chút giận Văn Dư. Ngô Linh Nam nhìn Lương Vận Hàm không nói lời nào, nhưng toàn thân phát ra khí tức càng ngày càng lạnh, trong lòng có chút phức tạp. Nàng cố ý nói ra những lời này, nhưng nàng chỉ hi vọng Lương Vận Hàm có thể thông cảm cho Văn Dư nhiều một chút.

Ai cũng nhìn ra được Văn Dư rất quan tâm Lương Vận Hàm. Nói không khoa trương, nếu như trời đột nhiên đổ mưa, Văn Dư cơ hồ trước tiên sẽ gọi điện thoại hỏi Lương Vận Hàm đang ở đâu, nếu cần, cô nhất định tự mình đi đón. Tâm tư như vậy, một ngày hai ngày, một tháng hai tháng đều có thể, nhưng sẽ không dễ dàng nếu tiếp tục kéo dài như vậy. Ngô Linh Nam hi vọng Lương Vận Hàm có thể để Văn Dư bớt quan tâm nàng chút, cô hiện tại đã đủ mệt mỏi.

"Vận Hàm, tôi nói điều này cô cũng đừng quá để ý. Lần trước Văn Dư ở cùng một chỗ với tôi, cô ấy liền uống nhiều hơn hai ly, nhìn thấy một đôi bên cạnh, một bên thì y như chim non nép vào lòng người kia, từ trong ánh mắt cô ấy nhìn ra một loại hâm mộ. Cho nên tôi mới to gan suy đoán, có lẽ tình cảm bên trong hai người các cô, hẳn là đang nỗ lực để có một chút bình đẳng. Tôi biết chuyện này không liên quan đến tôi, thế nhưng hiện tại tôi cùng Văn Dư, còn có Linh Uyên, A Tã đều cùng một chỗ dốc sức lập nghiệp, vạn sự khởi đầu nan, chúng tôi đều rất đau lòng Văn Dư. Hôm nay tâm tình cô ấy không tốt lắm, cho nên uống có chút nhiều."

Lương Vận Hàm không ngừng tự nhủ phải tỉnh táo, cô gái trước mặt này là đồng nghiệp Văn Dư, là bằng hữu Văn Dư, nàng không phải có ý đến để châm ngòi hay chọc tức mình. Lương Vận Hàm cố gắng duy trì nét mặt bình tĩnh, thế nhưng bên ngoài mặc dù là biểu hiện giữ vững lý trí, đáy lòng Lương Vận Hàm hiện tại đang kêu gào đòi phản kích. Nhưng cuối cùng, Lương Vận Hàm nói:

"Cám ơn cô nhắc nhở, Văn Dư được mọi người quan tâm như vậy, là phúc khí của chị ấy, cũng là phúc khí của tôi. Hai chúng tôi đều vì lẫn nhau mà buông bỏ không ít, cũng thay đổi không ít. Có một số việc thứ lỗi tôi không tiện nói cho người khác, dù sao chuyện tình cảm, nóng lạnh tự biết."

Ngô Linh Nam uống ngay một hơi nước mát ong trong tay, không nói gì.

"Chút nữa cô trở về bằng cách nào?"

"A Thành ở phía dưới chờ tôi."

Lương Vận Hàm gật đầu, xem ra hiện tại Ngô Linh Nam cùng các bằng hữu thân thiết của Văn Dư đã quen thuộc đến mức có thể xưng hô thân mật.

"Vận Hàm, tính cách của tôi rất thẳng, bởi vì quan hệ giữa tôi và Văn Dư cũng không có đem cô trở thành người ngoài, cho nên muốn nói cái gì thì nói trực tiếp, hi vọng cô chớ để ý."

"Tôi không biết."

Lương Vận Hàm mỉm cười nói, sau đó không nói lời nào. Ý tứ này rất rõ ràng, Ngô Linh Nam cảm thấy nói nữa cũng không tốt, đứng dậy rời đi.

Tiền Ngô Linh Nam xong, Lương Vận Hàm ngồi một mình ở trong phòng khách. Không nói lý lẽ trên thì làm sao thuyết phục được mình, nhưng là tâm lý không thoải mái, mà lại là cực độ không thoải mái. Nàng thực sự không rõ lời Ngô Linh Nam nói cái gọi là tâm tình Văn Dư không tốt đến cùng là vì gì, vì bản thân nàng? Vì tình cảm của hai người? Văn Dư cái gì cũng không nói, Lương Vận Hàm căn bản đoán không được.

Mà nàng cũng không rõ Ngô Linh Nam dựa vào cái gì cùng mình bàn luận, càng không hiểu là ai cho nàng dừng khí nói. Là Văn Dư à? Thế nhưng trong lòng Lương Vận Hàm rất rõ ràng Văn Dư không phải là người như vậy, có thể Ngô Linh Nam nói dối Lương Vận Hàm, để cho nàng biết là Văn Dư bày tỏ oán trách cho Ngô Linh Nam nghe, hoặc chỉ là nói về cảm thụ chân thực trong lòng. Thế nhưng những điều này, cũng bởi vì Văn Dư một chút cũng không chịu cùng nàng thương lượng qua, tán gẫu qua, cho nên Lương Vận Hàm có loại cảm giác bị phản bội.

Nàng rất không hài lòng với Văn Dư. Bất luận có tự nguyện hay không, về phương diện nào đó Văn Dư đã cố vũ uy thế Ngô Linh Nam! Ngô Linh Nam có thể dựa trên sự nghiệp giúp đỡ Văn Dư, cho nên Văn Dư mới dung túng nàng à! Tức giận xong liền uể oải. Lương Vận Hàm đem mặt vui vào trong tay, nàng chán ghét loại cảm giác này! Bởi vì nàng cảm thấy mình ở trước mặt Văn Dư dường như càng ngày càng trở thành cái bao quần áo, cái gì đều không giúp được, nhưng lại để Văn Dư nỗ lực càng ngày càng nhiều. Nếu như không gặp được nàng, Văn Dư có thể vẫn còn là phó tổng giám đốc,

không cần lo lắng ánh mắt của người khác, không cần vì tương lai hai người mà hi sinh nhiều như vậy, cũng không cần khổ cực như vậy còn phải dành chút thời gian, tinh lực để nịnh nọt thân thiết với cha mẹ nàng, tính tình lạnh lùng của nàng còn để cho cô tốn nhiều tâm lực như vậy cố gắng giải thích, đây hết thảy, trong mắt bằng hữu của cô, đều cảm thấy thật không công bằng.

Lương Vận Hàm cũng cảm thấy bản thân rất không xứng với Văn Dư, nàng nghĩ nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu như mình là Sùng Hân sẽ giống tính cách Văn Dư đối xử với đối phương, là bên vực kẻ yếu. Thế nhưng nàng lại là cái loại vô dụng kia, tư vị trong lòng thật không dễ chịu.

Lương Vận Hàm chưa bao giờ cảm thấy bản thân vô dụng, thế nhưng bây giờ đang tự trách cùng tự ti, quấy đến Lương Vận Hàm trong lòng bất an cực kỳ, thậm chí đối với bản thân sinh lòng hoài nghi.

Kỳ thật cũng khó trách, Lương Vận Hàm cùng Văn Dư đều có mặt cường thế của riêng mình. Bởi vì năng lực làm việc xuất sắc, bởi vì tự tin mà thông dong. Hai dạng người gặp nhau, hấp dẫn lẫn nhau, tiếp theo yêu nhau, kích tình bắn ra bốn phía, nhưng rồi về sau nhất định là lo được lo mất. Đầu tiên là sợ đối phương không yêu mình, sau đó càng sợ thì càng trốn tránh, càng nghĩ cách làm cho bản thân phải ưu tú hơn, phải hấp dẫn đối phương hơn. Vì muốn bảo trì hình tượng "hoàn mỹ" của mình, cho dù có bất mãn đến đâu, đều phải nuốt mọi nghi hoặc xuống bụng, không hề đề cập tới. Thời gian dần trôi qua, lại sợ mình chưa đủ tốt, chỉ cần bị nhân tố bên ngoài tác động, lập tức sinh ra cảm giác gặp nguy cơ, cuối cùng lại lâm vào vòng tuần hoàn cảm xúc tiêu cực...

Lương Vận Hàm giương mắt nhìn thời gian trên đồng hồ, đã quá khuya. Nàng đứng dậy trở về phòng, Văn Dư đã ngủ say. Lương Vận Hàm kỳ thật rất chán ghét mùi rượu, Văn Dư mỗi lần đi uống rượu về đều sẽ vào phòng tắm rửa sạch sẽ. Hôm nay Văn Dư đã sớm ngủ say, mặc dù mùi rượu khó ngửi kia át đi hương trà trên người Văn Dư, nhưng vẫn làm cho Lương Vận Hàm cảm thấy an tâm rất nhiều. Tựa hồ chỉ cần có Văn Dư ở bên người, là có thể trấn an được lo lắng trong tâm Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm quyết định tạm thời không nghĩ đến những thứ kia, nàng nhẹ nhàng hôn một chút lên môi Văn Dư, sau đó nắm chặt tay Văn Dư, đầu khẽ tựa vào người cô, cứ như vậy thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thị Uy Hay Là Nhắc Nhở?

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Lại đến cuối tuần, Lương Vận Hàm nằm ườn trên ghế sofa đọc sách, nhưng suy nghĩ hỗn loạn, không có cách nào tập trung được.

Ngày đó Văn Dư uống say, sáng sớm hôm sau lại đến công ty, về sau lại bận bịu đến thiên hôn địa ám (trời đất quay cuồng). Lương Vận Hàm cùng Văn Dư gặp Ngô Linh Nam nói chuyện, Văn Dư cũng không có hỏi chuyện gì xảy ra vào đêm đó, hai người cũng không nhắc lại. Lương Vận Hàm biết Văn Dư hiện tại quá bận rộn, cô cần bản không rảnh bận tâm đến những tâm tư vụn vặt giữa hai người phụ nữ.

Văn Dư vì tương lai hai người mà nỗ lực, Lương Vận Hàm tự biết lúc này ủng hộ lớn nhất là bầu bạn với Văn Dư, không cần tự tạo mâu thuẫn vô nghĩa. Hai người lúc này muốn làm cho đối phương cảm nhận được tính nhẫn nại cùng lòng bao dung, đây mới là việc làm chính xác.

Kỳ thật Lương Vận Hàm đã làm rất tốt. Nàng cố gắng cân bằng thời gian công tác của mình phối hợp với Văn Dư, dùng hết khả năng dành nhiều thì giờ quan tâm đến sinh hoạt của Văn Dư nhiều hơn. Mỗi khi Văn Dư về nhà ăn cơm, lúc nhìn thấy trên bàn toàn món cô thích ăn, đều sẽ lộ ra vẻ mặt rất thỏa mãn. Ý tứ biểu lộ kia rất đặc biệt, giống như một đứa trẻ nhận được niềm vui ngoài ý muốn, ánh mắt sẽ lóe sáng.

Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Văn Dư.

"Uy?"

"Phu nhân, em đang ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ở nhà làm gì?"

Lương Vận Hàm bật cười.

"Chị muốn nói gì a?"

"Chúng ta ra ngoài hẹn hò đi!"

"Đi đâu?"

"Vườn bách thú."

"Vườn bách thú?"

Lương Vận Hàm lặp lại, muốn xác định mình không nghe lầm. Văn Dư đề nghị khiến Lương Vận Hàm phi thường ngoài ý muốn, nàng thực sự không ngờ Văn Dư vậy mà có hứng thú với động vật. Trước kia lúc mới quen, Văn Dư dùng kiểu nói chuyện giống động vật nhỏ nàng đã không vui.

"Đúng vậy a, thế nào?"

"Từ khi nào chị cảm thấy hứng thú với động vật vậy?"

"Động vật rất đáng yêu a!"

"..."

"Có đi hay không a?"

"Đợi một chút, em cần thay đồ."

"Tốt!"

Ngữ khí Văn Dư rõ ràng vui lên rất nhiều, Lương Vận Hàm cũng không nhịn được nhếch miệng.

"Mấy giờ chị tới đón em?"

"Chị đang ở dưới lầu."

"Dưới lầu?"

"Ha ha, ừ."

"Chị cũng lên nhà đi, thay y phục khác."

"Há, vậy chị lên đây."

Văn Dư vào nhà, cao hứng đi thẳng đến gian phòng, Lương Vận Hàm nhìn dáng vẻ hưng phấn kia của cô không nhịn cười được.

"Hôm nay sao tự nhiên rảnh rồi vậy?"

"Kỳ thật cũng không rảnh, vừa rồi chị ngồi ở văn phòng, nghe thấy đoạn đối thoại bên ngoài của nhân viên với con anh ta, đứa bé muốn đi vườn bách thú. Chị bỗng nhớ ra hai chúng ta còn chưa đến vườn bách thú lần nào! Vườn bách thú ở thành phố T không phải rất nổi tiếng sao?"

Nói xong còn cố ý ai oán nhìn Lương Vận Hàm một chút, nói ra:

"Em cũng không mang chị đi!"

Lương Vận Hàm buồn cười, Văn Dư nhà nàng làm thế nào chỉ trong vòng một đêm trở nên trẻ con vậy!

"Chúng ta còn phải mang thêm một ít đồ ăn vặt a!"

"Trên đường chị đã mua xong rồi."

Lương Vận Hàm nhìn cô một cái, Văn Dư bắt được ánh mắt Lương Vận Hàm, lập tức xích lại gần tranh công.

"Phu nhân có phải muốn khen chị đúng không?"

"Cho chị đẹp mặt!"

Văn Dư cười cười, nhìn Lương Vận Hàm trong gương thật xinh đẹp. Từ phía sau cô ôm lấy Lương Vận Hàm, đầu lưỡi khẽ liếm lên vành tai nàng, tay Lương Vận Hàm đột nhiên siết chặt góc áo Văn Dư, cô cười xấu xa.

Lương Vận Hàm nhìn qua mình cùng Văn Dư trong gương, cảm thấy một mảnh xao động. Trong gương hai người thân mật như vậy, điều này khiến Lương Vận Hàm có một tia ngượng ngùng, nhưng lại sinh lòng thỏa mãn. Một tay nàng vòng lấy lưng tay Văn Dư, nhẹ nhàng vuốt ve. Văn Dư nhìn thấy trong gương, đáy mắt Lương Vận Hàm ôn nhu cũng làm cho Văn Dư trong lòng mềm thành một mảnh.

Lương Vận Hàm nhẹ xoay người hôn một chút lên mặt Văn Dư, Văn Dư nhìn thấy toàn bộ động tác Lương Vận Hàm trong gương, trong lòng run lên, thì

giác cùng xúc giác trên mặt hơi nóng. Cô dùng sức, bế Lương Vận Hàm đặt lên giường. Một cánh tay Văn Dư chống tại một bên cạnh đầu Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm nháy đôi mắt mỹ lệ, trong mắt chứa ý cười hỏi:

"Văn tổng đây là muốn làm gì nha!"

Văn Dư xấu xa cười một tiếng:

"Em cứ nói đi?"

Nói xong, liền ngậm chặt đôi môi mê người của Lương Vận Hàm, hai tay nhanh chóng cởi xuống quần áo hai người vừa mới thay xong. Lương Vận Hàm lúc đầu muốn giãy dụa, không phải nói muốn đi vườn bách thú à! Nhưng cảm giác được bầu không khí trong giờ phút này cũng rất tốt, dù sao hai người rất nhiều ngày không làm chuyện đó rồi, hơn nữa Lương Vận Hàm cũng rất muốn vậy nên nàng liền phóng túng động tác của Văn Dư càng lúc càng lớn mật ở trên người, rất nhanh, trong phòng tràn đầy tiếng rên rỉ động lòng người.

"Không... được... Văn Dư...nhanh quá..."

"Ah.. Chậm.. một chút... Văn Dư..."

Lương Vận Hàm nói không còn mạch lạc, Văn Dư càng lúc càng kích tình, nàng rõ ràng theo không kịp tiết tấu của cô. Thế là một trận tình triều mãnh liệt xông đến, rất nhanh nhấn chìm Lương Vận Hàm. Khi Văn Dư rốt cục nghe được tiếng rên cao vút từ Lương Vận Hàm, mới hài lòng chậm lại. Cô không có rời tay khỏi nàng, chỉ là chậm lại động tác, thân thể Lương Vận Hàm mềm nhũn, dựa vào trong ngực Văn Dư.

Văn Dư không ngừng hôn Lương Vận Hàm, nhìn thấy người yêu trong ngực, đáy lòng ưa thích ghê gớm. Lương Vận Hàm vừa mới cao triều xong, toàn thân đều mẫn cảm ghê gớm, Văn Dư lại cố ý triều chọc chỗ đó, rất nhanh lại lâm vào sóng tình. Anh nắn rài vào trong phòng, trên giường hai thân thể mỹ lệ quấn quýt lấy nhau, cả phòng đầy xuân sắc.

Chờ hai người lại thay xong quần áo đã đến trưa rồi.

"Trên đường tiện thể chị mua đồ ăn. Thế nào?"

"Muốn đi vườn bách thú còn không buông tha, lúc này lại sốt ruột!"

Lương Vận Hàm lườm cô một chút, Văn Dư cười đùa tí tưng lại chạy đến ôm, Lương Vận Hàm tranh thủ thời gian né tránh cô.

Văn Dư lái xe, trên đường đi hai người cười đùa không ngừng. Trong xe tràn đầy hoan thanh tiếng cười, thời gian khoái hoạt nhẹ nhàng như vậy đã lâu rồi chưa thấy, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đều âm thầm cảm khái nghĩ.

Sáng sớm hôm nay, Văn Dư như trước sớm rời nhà đến công ty. Từ sau lần trước Ngô Linh Nam đưa cô về nhà, Văn Dư cảm giác được Lương Vận Hàm không cao hứng. Nhưng Văn Dư không hỏi cũng không đề cập tới, trong nội tâm cô kỳ thật cũng ngại sự tình Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân. Nhiều ngày như vậy, Lương Vận Hàm từ đầu đến cuối đều không có nhắc đến vụ khiếu nại đó.

Cứ như vậy, Văn Dư trong lòng càng tức giận, cũng càng mất mát. Có lúc nổi bất an trong cô đột nhiên dâng lên một trận, tựa hồ Lương Vận Hàm một ngày nào đó sẽ bỏ cô mà đi. Văn Dư chỉ có cách không ngừng làm việc, áp chế loại ý nghĩ này. Vô hình chung tự biến thành hình tượng bận rộn cùng lạnh lùng trong mắt Lương Vận Hàm. Bởi vì hai bên đều có tâm sự, lại thêm buổi tối Văn Dư cố ý về muộn, cho nên những ngày này ngay cả trên giường hai người đều không tiếp xúc, hay có những hành động thân cận gì.

Văn Dư đang ngồi trước bàn làm việc, trong lòng rối bời. Cô biết mình đang khuyết thiếu cảm giác an toàn, cô sợ có một ngày sẽ mất đi Lương Vận Hàm. Nếu như là với Tiêu còn có thể ỷ vào làm bằng hữu, nhưng với Lương Vận Hàm, nếu có một ngày nàng chọn người khác, Văn Dư tuyệt đối sẽ không đi tìm nàng, kể cả nỗi đau có phai nhạt cũng sẽ không gặp.

Thế nhưng là vừa nghĩ tới khả năng kia, tâm Văn Dư liền nhói đau. Có phương thức gì để hai người không thể chia tay? Nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện nếu như hai người có chung đứa bé, dựa vào ý thức trách nhiệm gia đình siêu cường của cả hai như vậy thì sẽ không chia tay. Thế nhưng liệu Lương Vận Hàm có nguyện ý? Đây cũng không phải là chuyện đùa!

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa truyền đến thanh âm của nhân viên đang gọi điện thoại, tựa hồ là đáp ứng cùng con đi vườn bách thú, nhưng cuối tuần phải tăng ca, không đi được. Văn Dư đột nhiên thông suốt, Văn Dư muốn thăm dò một chút Lương Vận Hàm đối với trẻ em sẽ như thế nào, thế nên mới có lời mời rủ đi vườn bách thú.

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, rất thích hợp để du lịch. Văn Dư đeo túi trên lưng, cầm bản đồ trong tay, vừa đi vừa tìm đường. Đã nhiều năm Lương Vận Hàm không đến vườn bách thú, xung quanh phần lớn là cha mẹ mang con mình đến, nhìn thấy khuôn mặt tự nhiên dễ thương của bọn nhỏ, Lương Vận Hàm cũng cảm thấy mọi thứ đều dễ thương như vậy.

Văn Dư mang theo Lương Vận Hàm đến trước khu thú nhỏ. Nơi này đều là những con non, kích cỡ từng con đều nhỏ bé, bộ dáng đáng yêu, đặc biệt được nhiều người yêu thích.

Lương Vận Hàm nhìn thấy những đám thú con kia, ưa thích vô cùng. Nhìn thấy bộ dáng Lương Vận Hàm vui vẻ, Văn Dư trong lòng cực kỳ thỏa mãn. Kỳ thật lúc này cô đã sớm quên đi thăm dò, cùng Lương Vận Hàm cùng một chỗ, cảm giác nhẹ nhõm khoái hoạt kia đã đánh bay mọi cảm xúc, tràn ngập toàn bộ trong lòng cô.

"Phu nhân, em thích mấy con thú nhỏ a?"

"Úm! Rất dễ thương!"

"Cái gì nhỏ nhắn đều rất đáng yêu."

"Đúng vậy a!"

"Nhưng nếu chăm sóc nhất định rất phiền phức."

"Chăm sóc chị cũng thật phiền toái."

"... "

"Phu nhân, em có từng nuôi thú không?"

"Chưa từng. Khi còn bé em rất muốn nuôi một chú chó con, nhưng mẹ không thích."

Văn Dư hiểu rõ gật đầu.

"Ngày xưa dì đối xử với em bảo đảm nhất định rất nghiêm khắc a?"

"Úm. Em rất sợ mẹ."

"Dì đánh em sao?"

Lương Vận Hàm lắc đầu.

"Bà cho tới bây giờ đều không đánh em."

"Đúng vậy, nữ nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy ai nỡ đánh chứ!"

Lương Vận Hàm cười nhìn thoáng qua Văn Dư, Văn Dư cười hi hi lại gần hôn nàng một cái. Lương Vận Hàm giật nảy mình, xung quanh đều là người, còn có nhiều trẻ con như vậy, động tác Văn Dư quá can rở! Lương Vận Hàm cũng không trách cứ, có điều mặt đã đỏ lên rất nhiều.

Tham quan xong khu thú dữ, hai người tới đảo khỉ. Vượn cáo đuôi vòng ở nơi này được thả rộng. Văn Dư đang mua chuối tiêu từ nhân viên chăm sóc động vật, đột nhiên nghe thấy tiếng Lương Vận Hàm hét lên ở phía trước. Văn Dư ném chuối tiêu chạy qua xem xét, một con vượn cáo đang ngồi trên vai Lương Vận Hàm.

Vài người vây quanh Lương Vận Hàm, muốn giúp nàng đuổi con vượn xuống, có người cố gắng đẩy nó ra, nhưng con vượn chỉ tránh qua tránh lại. Văn Dư nhìn mà toát mồ hôi lạnh khắp người. Cô hô lớn:

"Phu nhân, mau ngồi xuống! Ngồi xuống! Đừng đụng vào con vượn đó! Tất cả mọi người đừng đụng, cẩn thận nó cắn người!"

Văn Dư hô một tiếng, tất cả mọi người dừng mọi động tác. Lương Vận Hàm không la hét nữa, nhưng rõ ràng bị dọa sợ, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Nàng nắm thật chặt tay Văn Dư, Văn Dư dè lại bả vai Lương Vận Hàm, trấn an nói:

"Không sao đâu, ổn rồi. Nó không cắn em. Em cũng đừng quá sợ hãi."

Vừa nói vừa lấy tay ấn nàng ngồi xổm xuống, Văn Dư sợ nhất con vượn chần kinh cắn Lương Vận Hàm hoặc cào làm nàng bị thương. Cô tận lực không dọa nó, cũng trấn an Lương Vận Hàm. Quả nhiên, Lương Vận Hàm nghe lời ngồi xuống, một lúc sau con vượn rời khỏi vai nàng bỏ đi.

Vai Lương Vận Hàm được buông lỏng, toàn thân đều dọa đến không còn sức lực. Văn Dư nhanh chóng ôm lấy nàng, để cho nàng tựa ở trên người mình. Lúc này nhân viên sở thú đi tới, mỉm cười đối diện hai người nói:

"Không có việc gì, không có việc gì. Loài vượn này không cắn người. Vị tiểu thư này rất có kinh nghiệm, chỉ cần ngồi xuống, chúng sẽ chạy đi."

Lương Vận Hàm ngẩng đầu miễn cưỡng nở nụ cười, Văn Dư cùng nhân viên sở thú gật đầu. Đỡ Lương Vận Hàm đứng dậy, tiếp tục an ủi.

"Không sao, không sao. Về sau sẽ không đến xem khi nữa!"

Văn Dư mất hứng nói.

Lương Vận Hàm trong lòng còn thịnh thịch, cũng không biết nên nói cái gì. Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, ban đầu nàng đang chụp ảnh một con khỉ, bỗng nhiên cảm giác trên vai trầm xuống, nàng tưởng là Văn Dư, vừa mới quay đầu, phát hiện một vật lông lá màu xám. Nàng nhận thức được là vượn cáo, nhìn không được sợ hãi kêu lên.

Chậm một hồi, ngấm lại cũng cảm thấy buồn cười. Văn Dư vẫn còn khấn trương, Lương Vận Hàm ở trong ngực đột nhiên cười rộ lên, làm cô sững sờ, cho rằng Lương Vận Hàm thật sự bị dọa đến phát sợ, Lương Vận Hàm nhìn thấy đáng về Văn Dư cười càng vui vẻ hơn.

"Ánh mắt kiểu gì đấy?"

"Chị nghĩ là em bị sợ đến choáng váng."

"Vừa mới hết rồi!"

"Chị bị dọa đến toàn thân là mồ hôi nè!"

"Kể ra em cũng may mắn, con vượn nhìn vậy mà có thể nhảy lên đến bà vai em!"

"Em nên dùng phương pháp thường ngày đối phó chị, chậm rãi dụ nó xuống!"

"Lúc ấy em quay đầu nhìn, thấy một đồng lông xù màu xám! Nào còn dám lộn xộn!"

"Em bất động là đúng, nếu không nó thấy sợ hãi sẽ cắn người!"

"Làm sao chị biết lúc đó nên ngồi xuống?"

"Chị đoán!" (để thường thức?)

Lương Vận Hàm trừng Văn Dư một chút, Văn Dư lúi kéo Lương Vận Hàm, vừa đi bên cạnh vừa lăm bằm:

"Đi nhanh lên! Không xem nữa! Khi háo sắc! Tuyệt đối là một con khi háo sắc!"

Lương Vận Hàm dở khóc dở cười bị lôi đi. Lúc này Văn Dư chọn một địa điểm an toàn, chọn lựa những con thú đáng yêu dịu dàng ngoan ngoãn. Hai người tới khu động vật có người hỗ trợ, nơi này những con dê được thả rông, du khách có thể mua được lá cây cho ăn, trong đám người, con dê đáng yêu nhàn nhã đi tới đi lui. Văn Dư mua được hai nhánh cây, mỗi người một nhánh, rất nhanh có một con hướng hai người đi tới.

Lương Vận Hàm có chút khấn trương, thật không dám tiếp xúc. Văn Dư muốn trêu nàng, lôi kéo tay của nàng sờ lên con dê. Lương Vận Hàm không dám, muốn rút tay về, Văn Dư giữ chặt tay nàng không cho rút về, hai người nào loạn một đoàn. Con dê đứng ở một bên vui sướng thường thức hai người, thỉnh thoảng cắn một miếng lá cây trong tay hai người. Lương Vận Hàm cười không được, thân thể co lại tránh né, Văn Dư liền ôm nàng, thẳng đến khi hai người đều cảm thấy có lực kéo, quay đầu một bên xem xét, thì ra là một bé gái đang kéo nhánh cây của hai người, nói ra:

"Dì ơi, hai người chơi cao hứng như vậy, có thể cho con nhánh cây kia không? Con muốn theo con dê cùng chơi!"

Hai người liếc nhìn nhau, dở khóc dở cười đem nhánh cây trong tay cho bé gái, cô bé cao hứng chạy như bay về hướng con dê. Hai người nhìn nhau cười to.

"Phu nhân, em có thích trẻ con không?"

Lương Vận Hàm rất kinh ngạc nghe Văn Dư đặt vấn đề, nàng nhìn về phía Văn Dư. Nháy mắt Văn Dư tránh né ánh mắt nàng, thế nhưng Lương Vận Hàm vẫn bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đến Vườn Thú Hẹn Hò Đi!

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trinh

Trong lòng Lương Vận Hàm khấn trương, nàng nhận ra Văn Dư đang thử nghiệm mình. Thăm dò nàng có thể vì hài tử mà có một ngày rời bỏ cô hay không, dù sao hai người cùng một chỗ, tựa hồ không có cách nào để sinh em bé. Nàng sợ Văn Dư sẽ thêm nghĩ, dù sao trước kia vì chuyện của Tiêu, Lương Vận Hàm lo lắng trong lòng Văn Dư có bóng ma, lo lắng nàng vì muốn có em bé mà lựa chọn rời đi. Nghĩ đến đây, Lương Vận Hàm kiên định lắc đầu.

"Không thích."

Nghe được đáp án lòng Văn Dư căng thẳng. Cô nghĩ một hồi, vẫn là hỏi ra miệng:

"Phu nhân, em có muốn con của hai ta không?"

Lương Vận Hàm nghe Văn Dư nói, sững sờ nhìn cô nửa ngày. Nàng cố gắng tiêu hóa ý tứ trong lời nói Văn Dư, Văn Dư tựa hồ là nghiêm túc. Thế nhưng là hai người phụ nữ làm thế nào có con đây? Nhận nuôi? Vẫn là trong ống nghiệm? Lương Vận Hàm trong đầu rất loạn, Văn Dư nói quá đột ngột. Lương Vận Hàm căn bản không nghĩ đến việc nuôi đứa bé, hiện tại nàng với Văn Dư ở cùng một chỗ, trong lòng toàn lo về chuyện của hai người, nào có tinh lực để nghĩ đến chuyện khác nữa! Hơn nữa bất kể nói thế nào, hiện tại Lương Vận Hàm đối với tình trạng của nàng cũng không hài lòng, nàng đang cố gắng thử tìm kiếm một bước đột phá. Nàng hi vọng mình có thể khôi phục lại một Lương Vận Hàm bình tĩnh ung dung trước kia, nàng có thể rất yêu Văn Dư, thế nhưng là không nên giống như bây giờ thường xuyên lâm vào tình trạng lo được lo mất.

Lương Vận Hàm nghĩ một hồi, nghiêm túc nói:

"Tạm thời chưa muốn."

Văn Dư nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Lương Vận Hàm, trong lòng một trận mất mát. Không biết nên nói cái gì, cô cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa. Câu trả lời từ Lương Vận Hàm làm Văn Dư cảm thấy rất thất vọng, cô nghĩ Lương Vận Hàm sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến khả năng này, chỉ ít sẽ cùng cô thảo luận suy nghĩ của nàng, thế nhưng là không nghĩ tới Lương Vận Hàm như thế quyết tuyệt phủ định chuyện này, trong lòng một trận đắng chát.

Hai người mang tâm sự riêng, bầu không khí có chút xấu hổ cùng trầm muộn tiếp tục hành trình. Con người vốn là như vậy, thời điểm hạnh phúc khoái hoạt, cái gì cũng quên đi. Chỉ khi nào gặp được thời điểm mâu thuẫn, quan điểm không đồng nhất, thì rất nhanh cảm xúc vui sướng trước đó sẽ bùng ra, ngược lại cấp tốc lâm vào trạng thái bất an cùng khẩn trương. Mà loại cảm xúc tiêu cực này rất nhanh sẽ đem toàn bộ cảm giác hạnh phúc lúc trước bị xua tan không còn manh giáp.

Trên đường, hai người cố gắng nói một ít chuyện để che lấp cảm giác không thoải mái trước đó, nhưng là hiệu quả quá mức bé nhỏ. Lương Vận Hàm mệt mỏi dựa vào cửa sổ xe, lời nói của Văn Dư giống như một khóa tạc đạn nặng ký, đem cố gắng gần đây của hai người để hàn gắn làm rối loạn, bất luận che giấu như thế nào, chuyện này thật sự đã xảy ra, hai người đều khó có khả năng làm bộ như không có đề cập qua chuyện này.

Lương Vận Hàm không biết lý do sao Văn Dư lại đột nhiên nghĩ đến việc muốn có em bé, nàng hiện tại tâm tình rất loạn, một chút đều không muốn suy đoán tâm tư Văn Dư, chỉ ít là hiện tại, tình trạng hai người không thích hợp để có hài tử. Kỳ thật Văn Dư cũng có chút hối hận mình quá mạnh động rồi. Hiện giờ, công ty vừa mới cất bước, chính là sơ kỳ lập nghiệp, bận bịu cả ngày còn chưa xong, nào có tinh lực để nghĩ đến hài tử đây? Cô vội vàng hỏi Lương Vận Hàm, thật sự là do nội tâm bất an. Hơn nữa tính chất công việc của Lương Vận Hàm cũng đồng dạng không thích hợp, cô nói như vậy cũng thật có chút cân nhắc không chu toàn.

Nội tâm Văn Dư đang cố gắng thuyết phục bản thân, Lương Vận Hàm cũng tận lực che giấu tâm tư lo lắng bên trong, không còn vui vẻ như lúc trước, hiện tại trong xe chỉ có một mảnh trầm mặc.

Điện thoại Lương Vận Hàm đột nhiên vang lên.

"Uy, Hứa tổng?"

"Vận Hàm, bây giờ em đang ở đâu?"

"Ở bên ngoài, có việc gì sao?"

"Ừ... Có chút việc, hiện giờ em có tiện ra ngoài gặp anh được không?"

Lương Vận Hàm có chút buồn bực, ngữ khí Hứa Phóng Nhân trong điện thoại để cho người ta cảm thấy sự tỉnh táo rất khó giải quyết. Lương Vận Hàm không khỏi có chút bận tâm, không biết mình lại gây ra chuyện gì nữa.

"Anh có chút chuyện riêng, muốn nhờ đến em."

Hứa Phóng Nhân nói kiểu này, Lương Vận Hàm an tâm. Nàng sáng khoái đáp:

"Tốt, anh nói địa điểm đi, em sẽ qua."

"Ở quán cà phê lần trước, có thể chứ?"

"Có thể. Bất quá hiện tại chỗ em đứng cách quán có chút xa, đại khái khoảng một giờ, có thể a?"

"Có thể, không vấn đề gì. Em không cần phải vội vàng, trên đường cẩn thận."

"Được rồi, chút nữa gặp."

Văn Dư trầm mặc lái xe, Lương Vận Hàm thu hồi điện thoại, nói với Văn Dư:

"Là Hứa tổng, nói có chuyện tìm em. Chị trước đưa em đến đường Tùng Hoa."

"Được."

Lương Vận Hàm không nói thêm gì nữa, Văn Dư kỳ thật trong lòng có chút để ý. Nhưng là so với để ý, cô càng lo lắng hơn liệu Lương Vận Hàm lại gặp phiền toái gì. Nghĩ tới nghĩ lui, cô hỏi:

"Em có biết liên quan tới chuyện gì không?"

"Không biết."

Văn Dư cũng không nói thêm, nhưng là tăng nhanh tốc độ xe. Trên đường thật may không có vấn đề gì, thời điểm Lương Vận Hàm đến nơi, Hứa Phóng Nhân đã ngồi ở trong góc chờ đợi. Quán cà phê này phong cách sửa sang rất cổ điển, mặc dù là kiểu mở rộng, nhưng là ở giữa các bàn có khoảng cách khá lớn, mà lại dùng đồ trang trí ngăn cách. Lần trước Lưu Gia Văn ở chỗ này nhìn thấy Lương Vận Hàm cùng Hứa Phóng Nhân.

"Anh chờ có lâu không?"

Lương Vận Hàm một bên ngồi xuống, vừa nói.

"Không, anh cũng mới vừa đến."

Hứa Phóng Nhân cười ôn hòa nói.

Anh nhìn thấy Lương Vận Hàm một thân trang phục bình thường, toàn thân trên dưới tràn đầy khí tức thanh xuân, khí tức lạnh lùng kia tựa hồ cũng bị che đi khá nhiều.

"Em ra ngoài dạo chơi?"

"Ừm. Cùng Văn Dư đi vườn bách thú."

"Vườn bách thú?"

"Ha ha, anh cũng rất kinh ngạc à?"

"Là cô ấy đề nghị?"

Lương Vận Hàm mỉm cười gật đầu.

Cứ nghĩ tới lúc trên đường hai người bởi vì vấn đề đứa bé mà lâm vào lúng túng trầm mặc, nhưng một khi hai người tách ra, nỗi nhớ thương kia lại lập tức lóe lên. Lúc đầu Văn Dư muốn ở dưới lầu chờ Lương Vận Hàm, nhưng là điện thoại công ty gọi có việc, cô đành phải đến công ty trước.

Hứa Phóng Nhân phát hiện trên người Lương Vận Hàm càng ngày càng có khí chất nhu hòa, hiện tại Lương Vận Hàm càng đẹp khiến người ta không rời mắt được, khó trách nói khoảnh khắc nữ nhân khi đang yêu là đẹp nhất. Cố che đậy tia ghen ghét, Hứa Phóng Nhân mở miệng nói:

"Có chuyện, với anh mà nói rất phiền phức, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có em có thể giúp anh. Nhưng là tuyệt đối không miễn cưỡng, em tuyệt đối đừng có tâm lý gánh vác."

Lương Vận Hàm nhìn thấy Hứa Phóng Nhân hiếm khi có bộ dáng khản trương, có chút buồn cười.

"Đến cùng là chuyện gì à?"

Hứa Phóng Nhân nâng đỡ kính mắt, có chút xấu hổ.

"Cuối tuần này, nhà anh có tụ tập gia đình. Vấn đề tình cảm của anh em cũng đã rõ ràng, người nhà một mực thúc giục anh, phương diện này áp lực rất lớn. Nếu như lần này anh lại không mang người trở về, chỉ sợ lão gia tử muốn bức hôn. Cho nên, em xem, có thể giúp anh một việc được không, theo anh về nhà để giữ thể diện?"

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Hứa Phóng Nhân.

"Ý của anh là muốn em giả làm bạn gái anh, cùng anh có mặt trong cuộc họp gia đình?"

Hứa Phóng Nhân gật đầu. (DM thấy vô sỉ vãi, biết ng ta có ny rồi còn dám ra điều kiện -)))

"Thực sự anh tìm không thấy người nào thích hợp hơn em. Đương nhiên, nếu như em cảm thấy khó khăn, anh không miễn cưỡng."

Lương Vận Hàm có chút khó khăn, trước tiên không nói lừa gạt người nhà Hứa Phóng Nhân là đúng hay sai, vấn đề là chưa có hỏi qua Văn Dư. Thế nhưng là, Hứa Phóng Nhân rõ ràng biết chuyện của nàng cùng Văn Dư, trừ bỏ quan hệ công việc, hai người cũng là bạn rất thân, hơn nữa trước kia Hứa Phóng Nhân chiều cô nàng rất nhiều, về công việc tư tựa hồ cũng nên trả cho anh ta một cái nhân tình. Chỉ bất quá, làm như vậy, Văn Dư khẳng định không chấp nhận được.

Lương Vận Hàm cũng biết quan hệ scandal giữa nàng cùng Hứa Phóng Nhân ở hàng không, nhưng là thanh giả tự thanh, Lương Vận Hàm xưa nay không muốn phí công cùng người khác giải thích, dù sao đây là chuyện riêng của nàng. Mà nếu giải thích nhiều, ngược lại làm cho người ta cho là mình rất dễ ý. Cho nên ở buổi tiệc sinh nhật của nàng, lúc Văn Dư biểu diễn, Lương Vận Hàm cũng không có tận lực che giấu mối quan hệ của cả hai.

Dù cho Văn Dư không nói, Lương Vận Hàm cũng biết Văn Dư kỳ thật rất để ý Hứa Phóng Nhân. Nhưng nàng cũng không biết Văn Dư thông qua người khác đã sớm biết chuyện xấu liên quan tới nàng cùng Hứa Phóng Nhân, cùng chuyện Hứa Phóng Nhân hỗ trợ nàng trong công tác. Chỉ bất quá Lương Vận Hàm cảm thấy loại chuyện này căn bản không cần thiết phải giải thích, người yêu của mình là nữ nhân, cho nên làm sao có thể còn cùng nam nhân làm chuyện gì!

Nhưng mà Văn Dư dù sao vẫn chưa hiểu hết tính cách Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm là loại người một khi đã quyết định liền tuyệt không đổi ý. Cho nên Văn Dư lo lắng Lương Vận Hàm chịu không được áp lực xung quanh, cho dù Lương Vận Hàm nói nàng không sao, Văn Dư cũng vẫn là không đủ tin tưởng. Cô cảm thấy một người chỉ cần tham dự hoạt động xã hội, thì sẽ không có khả năng hoàn toàn không lo lắng đến cảnh vật chung quanh. Mà lại mọi người thường thường đánh giá cao sức thừa nhận của mình, chờ đến lúc thật sự đối mặt với khó khăn, có thể duy trì được dự tính ban đầu là cực hiếm. Cho nên Văn Dư sớm đã có chuẩn bị tâm lý, dù cho có một ngày Lương Vận Hàm bởi vì áp lực mà lựa chọn từ bỏ cô, như vậy Văn Dư cũng sẽ không trách nàng. Chỉ bất quá, Văn Dư muốn vì tình cảm của mình mà dùng hết toàn lực tranh thủ, cô tận dụng mọi khả năng đem loại áp lực kia đè xuống đến mức thấp nhất, hoặc là dùng phương thức khác bù vào.

Hai người cùng một chỗ, nhất định phải trải qua thử thách, mới có thể thật sự chân chính hiểu rõ lẫn nhau. Văn Dư yêu Lương Vận Hàm, rất yêu. Lương Vận Hàm cũng rất yêu Văn Dư, không hề thua kém. Chỉ có điều hai người vẫn cần phải được thử thách, cùng tìm kiếm phương thức yêu phù hợp với đối phương. Mà những thứ này, sau này hai người đã trải qua rất nhiều chuyện, mới lĩnh ngộ được.

"Hứa tổng..."

"Gọi anh là Phóng Nhân."

"Phóng Nhân, chuyện này, em cần phải suy nghĩ một chút. Dù sao Văn Dư..."

"Ừ, anh hiểu. Em cũng có áp lực lớn khác nữa, thực sự nếu không được anh sẽ dùng biện pháp khác. Người nhà anh một mực thúc giục anh, cho nên anh đến thành phố T, né tránh bọn họ."

"Qua nhiều năm như vậy anh thực sự chưa gặp được người anh yêu sao?"

"Gặp rồi a."

Lương Vận Hàm sững sốt một chút, không biết phải nói gì tiếp. Gặp được người mình yêu, nhưng là cũng không có cùng một chỗ, như vậy nhất định là có vấn đề. Đây là chuyện riêng tư, Lương Vận Hàm không muốn biết. Hứa Phóng Nhân biết tính cách Lương Vận Hàm, mình không nói, nàng tuyệt đối không hỏi. Thế là, Hứa Phóng Nhân cười cười, nói ra:

"Đã gặp, nhưng người ta là hoa có chủ."

Lương Vận Hàm nghe xong hiểu rõ gật đầu.

"Nhưng là còn chưa đi đến cuối cùng, anh cũng không bỏ cuộc."

Lương Vận Hàm nhìn thấy Hứa Phóng Nhân cười cười, tính kiên trì này ngược lại là rất đáng được tán dương.

"Vậy người kia có biết tình cảm của anh không?"

Hứa Phóng Nhân lắc đầu.

"Anh cũng không xác định được, có lẽ là không biết."

Lương Vận Hàm nghi ngờ.

"Chẳng lẽ anh, một lòng là... thăm mền?"

Nhìn thấy Lương Vận Hàm nháy mắt, lại hoang mang vừa lại kinh ngạc nhìn mình, Hứa Phóng Nhân nhịn không được cười lên, sau đó gật đầu:

"Ừ, đúng, vẫn luôn là thăm mền."

Lương Vận Hàm cố gắng chịu đựng không cười, nàng cúi đầu xuống, nhưng biểu lộ rõ ràng là ần ần.

"Muốn cười thì cứ việc cười đi."

"Há, em không có ý gì đâu. Chỉ là cảm thấy người có thể làm cho Hứa tổng thăm mền, nhất định không phải người bình thường."

Hứa Phóng Nhân tán đồng gật đầu.

"Đúng, hoàn toàn chính xác, không tầm thường."

Lương Vận Hàm nâng chén cà phê.

"Vây, trước tiên chúc anh sớm ngày ốm dậy về nhà."

Hứa Phóng Nhân nhìn Lương Vận Hàm, mỉm cười, cũng nâng chén của mình ra hiệu một chút.

"Cám ơn."

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hứa Phóng Nhân Cầu Viện

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Công ty mới mở, hạng mục làm việc rất không thuận lợi, trước mắt vẫn không có lấy một xí nghiệp nào nguyện ý hợp tác. Ngô Linh Nam ở bên kia cố gắng tranh thủ phát triển khu nhà máy, nhưng vẫn chưa thấy tin tức gì.

Buổi chiều Ngô Linh Nam gọi điện thoại tới, nói sự tình nhà máy không sai biệt lắm có tin mới. 6 giờ tối khu trưởng Vương sẽ có khả năng mở cuộc họp, hội nghị kết thúc ông sẽ về văn phòng ký tên. Tin tức này đối với Văn Dư rất trọng yếu!

Mấy người ngồi ở văn phòng, một bên thương lượng tiếp tục sự nghiệp khởi công, một bên chờ đợi điện thoại từ khu trưởng Vương. Hơn 7 giờ, vẫn là không có tin tức. Ngô Linh Nam muốn gọi điện thoại cho thư ký khu trưởng hỏi một chút tình huống, bị Văn Dư ngăn lại.

"Bình tĩnh. Chính phủ cũng muốn chiêu thương. Hiện tại tình hình kinh tế không tốt, hai phần ba xưởng trong khu đất đều ngừng sản xuất, khu trưởng Vương lại mới nhậm chức, ông ấy nhất định cũng hy vọng có thể mau mau có hạng mục tại khu đất. Nếu chúng ta quá vội vàng, ngược lại làm cho ông ấy ấy chiêm cang nhiều chủ động, đến lúc đó rất có thể giá cả sẽ bị nâng lên. Huống hồ, kể cả nhà máy đã xuống đến, nhưng công trình kiến thiết vẫn là một khối đồ sộ. Phí tổn cho bộ phận này thường thường cùng quản lý khu đất có quan hệ trực tiếp, cho nên chúng ta phải bình tĩnh, từ từ sẽ đến."

Hơn 8 giờ, thư ký Vương khu trưởng gọi điện thoại tới, nói cho Ngô Linh Nam biết khu trưởng đã phê chuẩn sự tình nhà máy, để cho nàng sáng mai tới lấy văn bản tài liệu. Cúp điện thoại, mấy người đều không nói chuyện, trong văn phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng chuông đồng hồ tích tắc treo trên tường. Sau đó, không biết là ai bật cười trước, ngay sau đó người bên cạnh cũng cười theo, về sau tiếng cười càng lúc càng lớn. Ngô Linh Nam nhìn thấy Văn Dư nằm ngửa trên ghế đối diện, cô từ từ nhắm hai mắt, khóe miệng lại nhếch lên thật lớn.

A Tã đi tới, vỗ vỗ bả vai Văn Dư, Văn Dư mở mắt ra nhìn về phía anh ta.

"Văn Dư, chúng ta hiện tại rốt cục đi được bước đầu tiên."

Văn Dư cười gật đầu.

"Một bước này rất gian nan, nhưng chúng ta qua được rồi. Tiếp theo, nhanh thông báo tuyển dụng một quản lý xưởng, A Tã, anh phụ trách nhà máy bên này."

"Được."

"Linh Nam, lần này cô đạt được chiến công!"

Văn Dư cười nhìn Ngô Linh Nam nói ra. Ngô Linh Nam nghe được Văn Dư nói, trong lòng lập tức tỉnh không vạn lý (vui sướng vô ngần). Mấy ngày gần đây nhất bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, vì đề duy trì nhà máy Ngô Linh Nam vận dụng không ít quan hệ của Tân Nguyên. Hiện tại rốt cục có tiến triển, Ngô Linh Nam trong lòng cũng quả thực cao hứng!

Một bên Nhạc Linh Uyển nhìn thấy Ngô Linh Nam cùng Văn Dư nói chuyện với nhau, động tác qua lại, trong lòng có chút không thoải mái. Nàng tiến lên phía trước nói:

"Văn Dư, vấn đề nhà máy đã được giải quyết, chúng ta cũng có thể thở phào ngủ ngon giấc. Hôm nay tất cả mọi người về sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu sẽ là một trang mới!"

A Tã tự nhiên hiểu rõ dụng ý của Nhạc Linh Uyển, không có phản bác, A Thành cũng nói:

"Đúng vậy a, em nhìn lại bản thân gần đây, quá mệt nhọc , hôm nay về sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Văn Dư nghĩ nghĩ, cũng tốt. Mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, mà lại hôm nay còn mở cuộc họp lâu như vậy. Về sớm một chút, cũng nhìn xem Lương Vận Hàm ở bên kia đến cùng là có chuyện gì. Thế là, A Thành đưa Văn Dư về trước.

Lương Vận Hàm đã sớm về nhà, Văn Dư gọi điện thoại nói về nhà ăn cơm, Lương Vận Hàm lại vội vàng nấu ba món mặn, một tô canh. Lúc Văn Dư có mặt ở nhà, Lương Vận Hàm vừa dọn xong món cuối cùng.

Văn Dư thấy trên bàn toàn món ngon, tâm tình tốt hơn rồi. Rửa tay, ngồi vào bên cạnh bàn, hỏi:

"Em không ăn cơm sao?"

"Lúc đầu không quá đói, bắt quá có thể cùng chị ăn một chút."

Văn Dư nghe xong cười, gấp cho Lương Vận Hàm mấy miếng, cô cũng bắt đầu ăn.

"Hứa Phóng Nhân tìm em có chuyện gì a?"

Rất cuộc đã đến, Lương Vận Hàm biết Văn Dư nhất định sẽ hỏi. Vết xe đổ lần trước, Lương Vận Hàm lần này sẽ không gạt Văn Dư nữa.

"Hứa tổng muốn em giả làm bạn gái anh ấy, cùng anh ấy tham dự cuộc họp gia đình."

Văn Dư nghe xong ngậy ngẩn cả người, cái tình huống quái quỷ gì đây? Anh ta biết rõ Lương Vận Hàm cùng cô có quan hệ, vậy mà còn có thể thỉnh cầu nàng làm việc này? Văn Dư mất hứng. Cô để đĩa xuống, nghiêm túc nhìn Lương Vận Hàm, hỏi:

"Vậy em nói thế nào?"

Lương Vận Hàm đang dùng cơm, thấy Văn Dư phản ứng lớn như vậy cũng có chút ngoài dự tính. Thế là cũng để đĩa xuống, nói ra:

"Em nói để em suy nghĩ một chút."

"Em muốn cân nhắc cái gì? Chuyện này cần cân nhắc a?"

Ngờ kị Văn Dư lập tức thay đổi. Lương Vận Hàm hơi nhàu mày, nàng không thích Văn Dư dùng thái độ như vậy nói chuyện với nàng.

"Em cảm thấy cần cân nhắc, Hứa Phóng Nhân đã từng giúp em rất nhiều chuyện."

Văn Dư chăm chú nhìn Lương Vận Hàm, nửa ngày, cô cầm lấy đĩa ăn cơm tiếp, ăn hai miếng, nói ra:

"Kỳ thật trong lòng em đã đồng ý. Cái gọi là cân nhắc, thực ra chỉ là thông báo cho chị một tiếng, sau đó yên tâm thoải mái cùng anh ta đi họp gia đình thôi."

Thanh âm Văn Dư nhàn nhạt, nhưng là đang trần thuật.

Lương Vận Hàm sững sờ nhìn thấy Văn Dư đối diện không chút biểu tình.

"Văn Dư, chị không tin em phải không?"

"Không phải không tin tưởng em, là tự bản thân hai người không đúng.Mà hai người ở dạng này, để chị ở vị trí nào đây?"

"Em chỉ giả vờ mà thôi."

Văn Dư cười nhạt một chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lương Vận Hàm, lại nhấn nhay, nói ra:

"Có câu nói phim giả tình thật, chẳng lẽ em không có nghe nói tới sao?"

"Chị!"

"Nhờ em giả trang làm bạn gái? Tại sao phải là em?"

"Bởi vì chúng em là bằng hữu, tôi thiếu em sẽ thay anh ấy giữ bí mật."

"A, giữ bí mật? Hứa Phóng Nhân cần phải có một nữ nhân thay anh ta giữ bí mật? Người muốn gả cho anh ta không ít, tại sao phải chọn đúng em?"

Lương Vận Hàm nổi giận, Văn Dư châm chọc khiêu khích làm cho nàng cảm thấy vô cùng phẫn nộ!

"Chị dừng ngay cái suy nghĩ vớ vẩn kia lại!"

"Lương Vận Hàm!"

Văn Dư gọi cả họ tên nàng.

"Em không nên quá phận!"

"Em quá phận?"

"Trong bụng Hứa Phóng Nhân muốn làm cái gì, em không đoán được nhưng chị đã nhìn ra. Anh ta đang mượn cơ hội này để triệt để kéo em vào tầm mắt Hứa gia, về sau em muốn thoát thân, cả một nhà em sẽ giải thích như thế nào? Em cho rằng Hứa Phóng Nhân sẽ thay em nói chuyện? Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai! Qua vài ngày, mẹ anh ta ngã bệnh gọi em đến thì sao? Cha anh ta ngã bệnh lại gọi em đến thì sao? Ông bà ngã bệnh, anh chị em cả họ nhà anh ta kết hôn em không đến chắc??"

Văn Dư giờ phút này là thật phần nộ! Cô hận không thể mắng chửi người! Hứa Phóng Nhân đây là rõ ràng muốn lợi dụng tạo dựng thanh thế, lúc trước có lời đồn giữa hai người ở hàng hàng không, hiện giờ lại mang người về nhà, người nhà Hứa gia có thể cho rằng đó là giả a? Huống chi lấy phong cách nhà Hứa gia, có thể khoan nhượng Hứa Phóng Nhân tùy tiện dùng bạn gái giả đi lừa gạt người nhà a! Lương Vận Hàm thông minh như vậy, làm sao lại đoán không ra những thứ này!

Lương Vận Hàm bị Văn Dư nói một câu cũng không đáp lại được. Khả năng này nàng không phải không nghĩ tới, nhưng là Hứa Phóng Nhân vừa nói anh ta có người mình thích, hơn nữa còn đang cố gắng tranh thủ. Huống hồ anh ta biết chuyện tình giữa nàng và Văn Dư, cho nên không nghĩ đến vấn đề phức tạp như vậy.

Nhưng là làm vậy quả thực không tốt, mà đối với Văn Dư, đây không thể nghi ngờ là chạm đến ranh giới cuối cùng của cô. Hiện tại Văn Dư, toàn thân bốc lên hàn khí, lại lấy thái độ ngạo nghễ nhìn về phía Lương Vận Hàm, cái này khiến đáy lòng Lương Vận Hàm khó chịu. Nhưng là nàng cố gắng kiềm chế bất mãn trong lòng, nói ra:

"Văn Dư, chị không nên đem Hứa Phóng Nhân nghĩ đến phức tạp như vậy. Người khác em không biết, mà em với anh ấy đã sớm nhận biết, những năm này anh ấy giúp em không ít. Em nghĩ lần này cũng là anh ấy thực sự không tránh khỏi mới tìm đến em, coi như trả cho anh ấy một cái nhân tình."

"Chỉ sợ nhân tình này sẽ còn theo em đến tận khi em bị ép cùng hắn đăng ký kết hôn!"

"Không biết. Em sẽ không gả cho người khác."

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, trong ánh mắt của nàng lộ ra một cổ kiên định, loại này kiên định phảng phất gió nhẹ lướt qua trái tim Văn Dư. Hòa hoãn xuống cảm xúc tức giận, Văn Dư hít thở sâu mấy lần.

"Vận Hàm, Hứa Phóng Nhân thích em, em có biết không?"

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư, Văn Dư xem xét nét mặt của nàng liền biết nàng thật sự không biết. Văn Dư thở dài, cô kéo Lương Vận Hàm ngồi xuống bên người.

"Hứa Phóng Nhân lần này rõ ràng là cố ý. Nếu như nhà anh ta thật sự thúc ép vội vã như vậy, Hứa Phóng Nhân đã sớm thỏa hiệp rồi. Đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa kết hôn, đã chứng tỏ anh ta vẫn chịu được."

"Sao chị lại nghĩ anh ấy thích em?"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, nói ra:

"Có lẽ chỉ có mình em là không biết."

Văn Dư nói làm Lương Vận Hàm căng thẳng trong lòng.

"Vận Hàm, chị đề ý đến Hứa Phóng Nhân em nhất định đã nhìn ra, chị ăn dấm chua không phải không có lý do. Hơn nữa, điều kiện và hình tượng của Hứa Phóng Nhân rất phù hợp với em trong suy nghĩ của mọi người."

"Chị cảm thấy em có thể sẽ bị áp lực mà lựa chọn Hứa Phóng Nhân?"

Văn Dư không nói gì.

Lương Vận Hàm cười khỏ một tiếng, rồi tay bị Văn Dư nắm.

"Văn Dư, chị không phải không tin tưởng em, cũng không phải bởi vì Hứa Phóng Nhân phù hợp với tiêu chuẩn người khác, mà là bởi vì chị không tin vào bản thân, không tin vào tương lai chúng ta."

"Nếu chị không tin tưởng, vậy hết thấy những việc chị đang làm là gì đây?"

Lương Vận Hàm lắc đầu, nàng không nghĩ tới lại ở dưới tình huống như vậy cùng Văn Dư phát sinh cãi nhau, tiếp theo lời ra chuyện mà nội tâm sợ nhất cứ như vậy mở ra mà nói. Lương Vận Hàm trong lòng có chút hoảng, nhưng là so với hoảng, trong khoảng thời gian này bất an, ủy khuất đã tích lũy trước

kia tất cả đều dâng lên, lúc này nàng có chút tuyệt vọng.

Lương Vận Hàm đến phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, Văn Dư đứng tại chỗ không nhúc nhích. Lương Vận Hàm cùng thái độ hiện tại của nàng, khiến Văn Dư mơ hồ cảm thấy có một số việc cần phải thay đổi.

"Văn Dư, chúng ta nói chuyện đi."

"Để hôm khác. Đêm nay chị còn có việc, sự tình nhà máy đã được phê duyệt, chị muốn chuẩn bị một chút."

Nói xong, Văn Dư bắt đầu thu dọn bàn ăn. Nghe thấy thanh âm từ phòng bếp truyền ra, Lương Vận Hàm có chút mờ mịt.

"Văn Dư, có một số việc, chúng ta không nói rõ ràng, chẳng lẽ cứ như vậy tiếp tục tình trạng như thế à?"

Văn Dư lau khô tay, cô không muốn cùng Lương Vận Hàm nói chuyện gì, nhất là tình hình hiện tại.

"Sự tình Hứa Phóng Nhân em tốt nhất nói với anh ta rõ ràng, chị không hy vọng hai chúng ta lại bởi vì anh ta mà sinh ra mâu thuẫn gì."

"Văn Dư, chị làm cho em cảm thấy chị vẫn luôn cho rằng em cùng Hứa Phóng Nhân có vấn đề."

"Trước kia không, hiện tại không, vì để cho về sau cũng không có, cho nên chị nhắc nhở em mau chóng giải quyết chuyện này."

"Hứa Phóng Nhân là bằng hữu của em, em nhắc lại lần nữa. Em tự có phương pháp, chị tiếp nhận cũng tốt, không tiếp thụ cũng được, nhưng đây là chuyện của cá nhân em."

Văn Dư không nói gì, trực tiếp trở về phòng. Lương Vận Hàm lâu rồi chưa hung hăng với cô, lại là vì Hứa Phóng Nhân.

Chuông điện thoại vang lên, là Peter, Cao Lam đã tỉnh lại!

Văn Dư sững sốt một chút, lập tức lòng tràn đầy vui sướng. Có lẽ trước kia một mực đè nén nội tâm, giờ phút này nghe được Peter nói Cao Lam đã thoát khỏi nguy hiểm, nhân tính Văn Dư kích động đến đỏ lên.

Bác sĩ kiểm tra toàn diện Cao Lam, Cao Lam hiện tại đã có thể nói chuyện. Nhưng là Peter cũng nói, Cao Lam sau khi tỉnh lại liền hỏi Văn Dư tình huống tranh cử, vì sợ kích thích nàng, nên không có nói tình hình thực tế. Muốn Văn Dư tự mình nói, cho nên gọi Văn Dư nhanh chóng mua vé máy bay đến Đài Bắc.

Văn Dư tắt điện thoại liền tranh thủ thời gian đặt mua vé máy bay, Lương Vận Hàm biết Cao Lam tỉnh lại, cũng thật cao hứng. Nghe được Văn Dư nói trong điện thoại định sáng sớm mai sẽ bay, nàng lập tức mở tủ quần áo giúp Văn Dư chỉnh lý hành lý. Văn Dư nhìn thấy động tác Lương Vận Hàm thuần thục, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Muốn đến phụ nàng, nhưng lại có chút lo lắng, trong lúc nhất thời chỉ có thể đứng tại chỗ.

Lương Vận Hàm nhìn thoáng qua Văn Dư, thấy cô thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, cảm thấy hiểu rõ. Ngừng động tác trong tay, Lương Vận Hàm nói ra:

"Hứa Phóng Nhân bên này em sẽ từ chối, chị cứ yên tâm đi Đài Bắc đi."

Văn Dư cúi đầu xuống, không nói gì. Lương Vận Hàm khe khẽ thở dài, trong lòng nàng cũng có nhiều tâm tình như vậy rất phức tạp phát tiết không được, nhưng là trước mắt, sự tình Cao Lam trọng yếu nhất.

"Chị một mình đi Đài Bắc?"

"Có Amy đi cùng chị."

"Được."

Thu thập xong đồ đạc, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm trầm mặc ngồi ở giường bên cạnh. Lương Vận Hàm biết Văn Dư khó chịu, sáng mai Văn Dư phải đi Đài Bắc, hai người lại chịu thật nhiều ngày không thấy nhau. Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, vẫn là chủ động dựa người vào Văn Dư, Văn Dư thuận thế ôm Lương Vận Hàm. Hai người chăm chú ôm nhau, giờ phút này hết thấy ngôn ngữ đều dư thừa, chỉ có giờ phút này không muốn xa.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chị Không Muốn Cãi Nhau, Em Cũng Vậy

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trinh

Lương Vận Hàm tiễn Văn Dư đến sân bay, trong nỗi nhớ nhưng bởi vì ly biệt mà tăng lên. Lúc đi ngang qua, Văn Dư một mực nắm tay Lương Vận Hàm, thùy chung không buông ra. Amy cùng A Thành cố ý rời đi, cho hai người có không gian nói chuyện. Lương Vận Hàm mỉm cười nhìn Văn Dư, dặn dò:

"Đến bên kia chị phải chú ý thân thể."

"Em cũng thế."

Văn Dư muốn ôm lấy Lương Vận Hàm, nhưng là trong phi trường người đến người đi, không tiện. Từ tối hôm qua đến giờ, Văn Dư đều rất ít nói chuyện, có tự trách, lại sợ Lương Vận Hàm thật muốn cùng cô nói chuyện hôm qua. Lương Vận Hàm tối hôm qua nói rất đúng, kỳ thật Văn Dư một mực là đối với bản thân không có lòng tin, cho nên luôn luôn lo lắng Lương Vận Hàm sẽ có hay không có một ngày rời khỏi cô, bất luận là nguyên nhân gì.

"Vận Hàm, tối hôm qua... Thật xin lỗi."

"Cũng là tại em không cân nhắc chu đáo."

"Chị không phải không tin tưởng em."

Lương Vận Hàm cười cười.

"Chị chính là không tin em, cũng không tin chính chị."

"Chị..."

"Văn Dư, kỳ thật em cũng vậy. Em rất chán ghét mình bây giờ, nhiều ngờ vực vô căn cứ, ghen ghét, bất an như vậy... Những cái này thực dày vò tâm tư em. Em cũng không biết nên làm thế nào, em đang cố gắng tìm kiếm biện pháp giải quyết. Chuyện này chị không giúp được em, đây là vấn đề riêng em"

Văn Dư không biết nói cái gì, cô nhìn qua Lương Vận Hàm, có thật nhiều lời muốn nói, thế nhưng là nói không ra. Lương Vận Hàm cười cười, đưa tay gạt một bên tóc Văn Dư.

"Em như vậy, chị cũng chịu không được không phải sao?"

"Chị không, em như thế nào chị đều ưa thích."

Ý cười trong mắt Lương Vận Hàm nhìn qua Văn Dư, nàng ôm chặt Văn Dư cổ, ôm sát cô. Văn Dư ôm chặt Lương Vận Hàm, cọ cọ mặt Lương Vận Hàm

"Phụ nhân, thật xin lỗi. Chị không nỡ bỏ em"

"Đến bên kia tùy thời gọi điện thoại cho em"

"Được."

Lương Vận Hàm muốn buông Văn Dư ra, cho dù là hai nữ nhân, ôm nhau quá lâu cũng sẽ dẫn tới chú ý. Nhưng là Văn Dư nắm chặt tay.

"Lại ôm một hồi đi."

Lương Vận Hàm làm sao không tham luyến cái này ôm ấp chứ?

Lúc gần đi, Lương Vận Hàm tiến lên một bước giữ chặt tay Văn Dư.

"Chút nữa em hẹn Hứa Phóng Nhân, sẽ cùng anh ấy nói rõ ràng."

Văn Dư sùng sốt một chút, trong mắt Lương Vận Hàm cung chiêu để Văn Dư lập tức lâm vào tự trách, nhưng là nghe Lương Vận Hàm nói như vậy, trong lòng hoàn toàn nhẹ nhõm.

Đưa tiễn Văn Dư xong, Lương Vận Hàm hẹn Hứa Phóng Nhân gặp mặt.

"Thật xin lỗi, Phóng Nhân, sự kiện kia chỉ sợ không giúp được anh."

Hứa Phóng Nhân gật đầu, anh dùng tay vuốt xuôi miệng chén, nghĩ một hồi, hỏi:

"Em cùng Văn Dư nói chuyện này?"

Lương Vận Hàm gật đầu, sau đó lúng túng nở nụ cười.

"Lần trước cùng Tô Thiên mọi người tụ hội, anh cũng đã nhìn ra, ngày đó tình trạng giữa em cùng Văn Dư cũng không tốt. Về sau bọn em hàn huyên rất

nhiều, tính cách của chị ấy và em có đôi khi đều bị đè nén quá mức, có chuyện không muốn nói ra. Sau vụ kia, tối thiểu bọn em đều học được đừng tận lực giấu diếm."

Hứa Phóng Nhân gật đầu, tình yêu ở trong hai người chỉ có nguyên ý vì đối phương mà thay đổi bản thân, mới có thể tiếp tục khả năng đến đích.

"Vận Hàm, em cùng Văn Dư sẽ có tương lai chứ?"

"Không biết. Thăng thần mà nói, hiện tại tâm tình em thật không tốt, quá lo được lo mất, có đôi khi ngay cả chính em đều chán ghét dạng này của mình."

"Em cũng có thời điểm như vậy a?"

"Có a. Nhìn thấy chị ấy lâm vào áp lực, em đều tự trách không giúp được gì. Nhìn thấy chị ấy ưu tú nổi bật trong đám đông, lại cảm thấy tự ti, sợ mình không xứng với..."

Lương Vận Hàm nhìn Hứa Phóng Nhân, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Thế nhưng là không có cách nào khác, không thể không yêu."

Hứa Phóng Nhân gật đầu, không nói chuyện. Hai người trầm mặc một hồi, lần này Lương Vận Hàm mở miệng trước.

"Em không nghĩ tới yêu một người sẽ vui vẻ như vậy, cũng thống khổ như vậy. Nhưng là thực lòng em vẫn cảm thấy mình rất may mắn vì gặp được chị ấy."

"Em khẳng định em tìm được đúng người?"

Lương Vận Hàm lắc đầu.

"Em không khẳng định, em chỉ là nhận định. Văn Dư vì em mà bỏ lỡ rất nhiều thứ, chị ấy sẽ không nói cho em biết đến cùng chị ấy làm bao nhiêu việc, chị ấy chỉ yên lặng làm những việc chị ấy cho là nên làm. Thế nhưng là vào thời điểm em phát hiện ra, loại cảm động kia nhất định là tăng gấp bội. Anh chắc không ngờ được, Văn Dư chỉ đến nhà em có một lần, liền có thể làm cho ba mẹ em đặc biệt thích chị ấy. Về sau dưới những việc em không biết, chị ấy yên lặng làm rất nhiều việc đáng lẽ em nên làm, tỉ như đốc thúc mẹ em đi kiểm tra thân thể a, giúp ba em suru tắm ấm trà a... Đó là những việc nhỏ, thế nhưng là từng chút một đi vào trong sinh hoạt. Mà những cái này, xưa nay em đều chưa từng vì chị ấy mà làm những việc như vậy. Loại này em chưa làm bao giờ, em cũng muốn cố gắng để hòa hợp lẫn nhau."

"Cho nên em mới có tâm lý lo được lo mất, bởi vì sợ mất đi, cho nên muốn bản thân trở nên ưu tú hơn. Nhưng là em cho tới bây giờ đều không phải là người chủ động, em không biết nên làm thế nào, cho nên em sẽ thống khổ, đúng không?"

Lương Vận Hàm nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói ra:

"Ừm, thật sự là dạng này. Anh nói rất đúng."

"Em có nói qua với cô ấy những điều này?"

"Không có. Kỳ thật cũng không cần nói, vì đối phương mà cố gắng, đều nhìn ra được. Còn cần nói gì nữa?"

"Em yêu cô ấy đến vậy sao?"

Lương Vận Hàm gật đầu.

"So với bản thân còn yêu hơn. Tối hôm qua hai người bọn em ầm ĩ một trận, nhưng là tạm thời có cái ngoài ý muốn, nên có thể lập tức buông xuống chuyện lúc trước."

Nói đến đây, Lương Vận Hàm phát sợi tóc qua bên tai, ngượng ngùng cười cười.

"Nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt của chị ấy, em lại không nỡ, cho nên em sẽ chủ động hướng về chị ấy. Cái này trước kia, ngay cả chính em cũng không tin mình sẽ làm như vậy. Anh không phải cũng đã nói, em không phải là người chủ động a."

Hứa Phóng Nhân nhìn Lương Vận Hàm đối diện, trước kia ở yến hội Lương Vận Hàm bị thương, ánh mắt cùng thần sắc yếu ớt một mực để Hứa Phóng Nhân nhớ mãi không quên. Nhưng là giờ phút này, Hứa Phóng Nhân phát hiện mình sai rồi. Lúc ấy Lương Vận Hàm tuy bị thương rất nặng, nhưng là nàng từ thụ thương sẽ học cách kiên cường, học cách tha thứ, học cách làm người yêu. Nội tâm của nàng thủy chung là cường đại. Mà Lương Vận Hàm hiện tại thăng thần nói nàng lo được lo mất, cũng là nàng nhất định phải trải qua cả một quá trình, cuối cùng sẽ tìm được phương thức giải quyết, sau đó trở nên kiên cường hơn, càng thông dong. Chỉ có điều, rất nhiều chuyện trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Lúc này Lương Vận Hàm, có lẽ bản thân nàng cũng không có ý thức được những cái này.

"Văn Dư thật đúng là có phúc."

Lương Vận Hàm bật cười.

"Đó là bởi vì anh là bằng hữu của em, nên em mới nói vậy."

Hứa Phóng Nhân nâng chén lên uống ngay một hơi, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ. Lương Vận Hàm lặng lẽ uống cà phê của mình, hai người đều không nói tiếp. Qua một hồi lâu, Hứa Phóng Nhân để ly xuống, anh thở dài, nói ra:

"Tốt a, anh hiểu ý tứ của em, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt của nhau."

"Đương nhiên."

Lúc này Hứa Phóng Nhân đã hiểu ý đồ Lương Vận Hàm. Ban đầu nàng ở trước mặt người khác giải thích tình cảm giữa nàng và Văn Dư, còn có cả tâm tình chính nàng. Hiện nhiên, Lương Vận Hàm đã biết chuyện anh thích nàng. Nàng đang dùng phương thức của nàng để nói với anh, không có khả năng Lương Vận Hàm là thật yêu Văn Dư, hơn nữa Lương Vận Hàm là một người rất cố chấp, nàng xác định một việc thì sẽ không dễ dàng thay đổi ý định. Hứa Phóng Nhân rút cuộc mình bạch anh không có cơ hội, nhân sinh đúng là như thế, bất luận anh nỗ lực bao nhiêu, tại thế giới tình cảm bên trong vĩnh viễn không có hồi đáp.

"Anh có một vấn đề, em thật sự cho tới bây giờ đều chưa từng thích anh sao?"

Lương Vận Hàm nhìn Hứa Phóng Nhân, cười lắc đầu.

"Em một mực xem anh là lãnh đạo, là bằng hữu để đối đãi. Không phải không nghĩ tới khả năng kia, nhưng là tựa hồ cảm giác không đúng."

"Vậy cảm giác với Văn Dư là đúng?"

"Cùng Văn Dư cảm giác là qua thời gian tiếp xúc sinh tình, càng thân cận lại càng thấy thật tốt. Cùng anh nhận biết nhiều năm như vậy, tình cảm càng ngày càng sâu, nhưng là càng giống như tình thân."

"Anh có chút hối hận, nếu là lúc trước biết thời điểm chủ động, có lẽ sự tình sẽ khác."

Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, nói ra:

"Em không biết, nhưng là anh hẳn là nghĩ đến, em sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải Văn Dư."

Hứa Phóng Nhân lần này thật sự là cười khổ.

"Tốt a! Ban đầu là anh muốn đem chuyện kia ra điều kiện với em, nếu em giúp được anh thì anh sẽ đáp lễ. Nhưng là hiện tại, mặc dù em không đáp ứng, thế nhưng là anh y nguyên đem lễ vật đến cho em, em đều có quyền quyết định."

Lương Vận Hàm có chút nghi hoặc nhìn Hứa Phóng Nhân, chờ anh nói tiếp.

"Lần trước không phải em nói muốn tranh thủ đi New Zealand học tập ở đại học U sao, hiện tại có bốn cái danh ngạch, 2 năm"

"Sau 2 năm thì sao?"

"Về sau trở về em có thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ hiện tại, cũng có thể xin được làm việc an toàn trong văn phòng. Đương nhiên, cũng có thể bị đại học U kia lưu lại, cái này tùy vào khả năng nhìn người, đại học U cũng thông báo tuyển dụng vài nhân viên có kinh nghiệm công việc ưu tú làm giảng viên."

"Khi nào xuất phát?"

"Đại khái khoảng tháng 8, tháng 9."

"Còn có chưa tới nửa năm?"

"Ừ."

"Làm thế nào để đăng ký danh ngạch?"

"Em báo danh, tổ chức đề cử. Sau đó thông qua thi viết, đại học U sẽ phái người tới tổ chức phỏng vấn. Đây là nhóm nhân viên đầu tiên được phái xuất ngoại, cho nên công ty rất xem trọng tố chất nhân viên. Khảo thí cũng đều sẽ công bằng, cái này đối với em rất có lợi."

"Hoàn toàn dựa vào thành tích a?"

"Sau khi phỏng vấn, công ty sẽ đối với nhân viên lần nữa tiến hành kiểm tra đối chiếu sự thật, cuối cùng sẽ nhận được đề cử, nhưng cuối cùng quyền quyết định là từ phương diện đại học U."

"Phỏng vấn bằng tiếng Anh a?"

"Đúng, đây là ưu thế của em"

Lương Vận Hàm gật đầu.

"Chuẩn bị cẩn thận một chút đi."

"Phạm vi khảo thí thì sao?"

"Không có phạm vi. Nhưng anh sẽ sai người tại đại học U gửi một bộ đề thi sát hạch chuyên nghiệp sau khi nhập học, em có thể tham khảo."

Lương Vận Hàm rất cảm kích Hứa Phóng Nhân trợ giúp nàng.

"Thật không biết làm như thế nào cảm tạ anh."

Nàng chân thành nói ra.

"Ban đầu là để em sẽ đáp ứng anh theo giúp anh tham gia gia yến."

"Thật xin lỗi."

Hứa Phóng Nhân khoát tay áo, anh nhớ tới cái gì, hỏi:

"Nếu như em giành được danh ngạch này, liền mang ý nghĩa cùng Văn Dư chia cách đến 2 năm. Như vậy không có vấn đề a?"

"Không biết."

"Vận Hàm, anh không hy vọng em sẽ vì tình yêu từ bỏ sự nghiệp của mình cùng truy cầu. Chuyện tương lai tràn đầy biến số, em cũng không phải là có thể lâu dài chịu làm người có tính cách không giống với bản thân. Hai người yêu nhau, cũng vẫn là phải có không gian của riêng mình. Anh không hy vọng em vì tình yêu hoàn toàn bỏ lỡ bản thân, em hiện tại trong lĩnh vực này là ưu tú nhất, em hẳn là nên cố gắng một chút, vì chính em."

"Vì sao anh lại cảm thấy em có khả năng từ bỏ cơ hội này?"

"Bởi vì tình trạng của em để cho anh cảm thấy có chút lo lắng."

Lương Vận Hàm gật đầu.

"Văn Dư tất nhiên ưu tú, nhưng là em cũng không có chút nào so với cô ấy kém hơn. Các em là hai loại người khác nhau. Cô ấy thích hợp rong ruổi bán hàng, cùng nam nhân đối kháng. Còn em thích hợp tại lĩnh vực của mình làm đến tốt nhất, sau đó lấy hình tượng chuyên nghiệp nhất để đứng trước mặt người khác. Anh không biết Văn Dư đã gặp qua đáng về em tại hội nghị hàng không hàng năm chưa, đáng về em trong thời gian huấn luyện chưa, đáng về em trong lúc làm việc chưa. Nếu như cô ấy có gặp qua tất cả bộ đáng của em, anh đảm bảo cô ấy lại so sánh hiện tại càng may mắn hơn khi có thể có được tình cảm của em."

Hứa Phóng Nhân từng câu từng chữ đều nói rất chân thành, Lương Vận Hàm nhìn anh, trong lòng một trận cảm kích.

"Phóng Nhân, cảm ơn anh."

Hứa Phóng Nhân nhìn Lương Vận Hàm, biết rõ thời khắc tâm tư này của nàng nên cố ý xếp đặt. Anh khoát tay, nói ra:

"Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy. Có điều, anh có thể hỏi em một vấn đề không?"

"Mời nói."

"Em là bởi vì Văn Dư nên cự tuyệt anh?"

"Không hẳn. Dù sao làm như vậy đối với người nhà anh thì cũng không giải quyết được gì. Hơn nữa cũng dễ dàng tạo nên hiểu lầm không đáng có."

"Xin em đừng dùng mấy phương thức thông thường mà trả lời anh."

Hai người bật cười, Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, nói ra:

"Em có thể hỏi anh một vấn đề a?"

"Đương nhiên."

"Anh thật sự bị người nhà thúc giục a? Không phải là bởi vì lý do khác?"

"Khác? Ý em là sao?"

"Không cần em nói thẳng."

"Em không nói làm sao anh biết?"

Lương Vận Hàm bình tĩnh nhìn Hứa Phóng Nhân, nhìn một hồi, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ.

"Phóng Nhân, anh có ý phải không?"

Hứa Phóng Nhân nhìn Lương Vận Hàm quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong ánh mắt của nàng có bình tĩnh, có nhu hòa, nhưng duy nhất không có nghi vấn. Hứa Phóng Nhân thở dài.

"Có lẽ vậy, anh cũng có cố ý một chút."

Lương Vận Hàm quay đầu, nhìn anh cười cười.

"Bất quá trong nhà thật sự có giục anh. Nếu không mang bạn gái về, ông nội sẽ muốn an bài cho anh đi xem mắt!"

"Phóng Nhân, em thực tình hi vọng anh có thể sớm có ngày tìm được người yêu thuộc về anh."

"Được, anh tiếp nhận lời chúc phúc của em."

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Văn Dư ở bên kia vừa xuống máy bay, liền trực tiếp chạy tới bệnh viện. Vào phòng bệnh, Cao Lam đang ngủ. Trong phòng ngoại trừ Peter, còn có mấy người nhà bên ngoại Cao Lam cũng ở đây. Trước đó Văn Dư có gặp qua một lần, gật đầu ra hiệu sau đó cùng Peter lui trước đi ra.

"Peter, Lam tỷ thật không sao chứ?"

"Không sao. Bác sĩ kiểm tra xong nói tình huống rất tốt, chỉ cần tu dưỡng đầy đủ, rất nhanh có thể xuất viện."

"Vậy em an tâm rồi."

"Anh cùng mẹ nói chuyện, em mỗi ngày đều một cái điện thoại, gọi anh đến phát bực!"

Hai người bật cười.

"Lương tiểu thư không cùng đi với em sao?"

"Cô ấy phải đi làm."

"Anh cùng mẹ có nói chuyện về sự tình giữa em cùng Lương tiểu thư, mẹ không nói gì. Nhưng là anh cảm thấy lần này tình lại, mẹ tựa hồ có chút biến hóa. Không còn cường thế như trước nữa, anh nghĩ đây là chuyện tốt."

Peter vừa cười vừa nói.

Văn Dư nghe xong cũng cười trả lời:

"Thế nhưng là vừa nghĩ tới muốn bàn giao, em vẫn là sợ hãi a. Giống như khi còn bé lúc kiểm tra điểm không tốt, sau đó cầm bài thi muốn phụ huynh ký tên, cái cảm giác kia thật đáng sợ!"

Nói xong, hai người cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Xin Lỗi, Người Đó Là Người Em Không Có Cách Nào Ngừng Yêu

Editor: Ruan Hua

Beta: Jane Trịnh

Chương điện thoại vang lên.

"Uy, Vận Hàm."

"Nhìn thấy Lam tỷ rồi hả?"

"Chị ấy đang ngủ. Chị cùng Peter ở bên ngoài nói chuyện."

"Có một số việc từ từ nói, đừng kích thích chị ấy."

"Chị hiểu, em yên tâm đi. Bất quá Peter đã đem sự tình hai ta nói cho chị ấy biết, chị ấy không nói gì. Nhưng chị cảm thấy Lam tỷ lần này sau khi tỉnh lại không còn cường thế như trước nữa."

"Trải qua sinh tử, rất nhiều chuyện đã nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Chi hy vọng như thế."

"Nếu như chị ấy ở Đài Bắc nghỉ ngơi đủ rồi, chị có thể mời chị ấy đến thành phố T."

"Đừng nói, thật đúng là đề nghị tốt."

"Chị tìm chỗ ở sắp xếp xong xuôi rồi chứ?"

"Có Amy ở đây, yên tâm đi."

"Được."

"Em cùng Hứa Phóng Nhân nói xong rồi?"

"Ừm."

"Anh ta nói thế nào?"

"Nói em không biết suy nghĩ chứ sao."

"Anh ta sẽ không nói như vậy đâu!"

"Vậy chị cảm thấy anh ấy sẽ nói thế nào?"

"Anh ta không nói em, nhưng là sẽ nói chị."

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười của Lương Vận Hàm.

"Chị cảm thấy anh ấy sẽ nói về chị như thế nào?"

"Khẳng định chắc chắn anh ta sẽ không nói cho em biết!"

"Vì sao?"

"Dù sao hai ta là người một nhà đó a!"

Lương Vận Hàm một bên hướng căn hộ vừa đi vừa cười nghe Văn Dư nói chuyện. Trong điện thoại, Văn Dư lại bắt đầu lăm bằm.

"Trong lòng anh ta nghĩ là Văn Dư thật là một con quỷ hẹp hòi! Nhưng là ở cạnh em anh ta phải nói, Văn Dư có phải chú ý em không? Hoặc là nói Văn Dư có phải gây cho em áp lực, sau đó nhìn xem em phản ứng gì. Nếu như bị anh ta nói trúng, rồi lại làm bộ thân sĩ một phen, tí như cố ý thờ dài không nói lời nào, cảm xúc thâm trầm!"

Lương Vận Hàm thực sự nhin cười không nổi, Văn Dư đoán vẫn đúng tám chín phần.

"Vậy chính chị nói, chị hẹp hòi không keo kiệt?"

"Chị? Hẹp hòi a! Đặc biệt hẹp hòi! Cho đến giờ trước mắt chị còn chưa gặp qua người nào nhỏ hơn chị mà bức người đó a!"

"Ồ? Thật sao?"

"Ừ! Chị đối với người thuộc về chị là hẹp hòi nhất! Người khác mặc kệ có vô ý hay không mà dám liếc một cái, chị đều mất hứng a!"

"Lòng dạ hẹp hòi!"

"Loại sự tình này, nếu ai có tâm tư rộng mở, vậy thì đây không phải là thật sự yêu!"

"Ai nói yêu là phải có lòng dạ hẹp hòi rồi?"

"Thế nào, ghét chị rồi?"

"Ừm, rất đáng ghét!"

Văn Dư vừa muốn nói chuyện, Peter bảo cô đi vào, Cao Lam đã tỉnh.

"Phu nhân, Lam tỷ tỉnh, chị đi trước nhìn chị ấy một cái."

"Đi thôi."

"Chút nữa chị quay lại sẽ gọi cho em."

"Được."

Vội vàng cắt điện thoại, Văn Dư vào phòng. Cao Lam tựa ở đầu giường, mỉm cười nhìn cô. Văn Dư đứng tại chỗ, nhìn thấy Cao Lam ôn hòa mỉm cười, dường như đã có mấy đời. Mắt Văn Dư có chút đỏ ửng, cô chậm rãi đi đến bên giường, Cao Lam một mực nhìn chăm chăm cô, Văn Dư cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Cao Lam.

"Lam tỷ, chị đã tỉnh. Thật tốt quá."

Cao Lam vỗ vỗ cánh tay Văn Dư.

"Khiến em bận lòng."

Văn Dư hơi dùng sức gật đầu.

"Bị chị dọa sợ."

Cao Lam nghe vậy cười ra tiếng.

"Có thể hù sợ Văn Dư, cũng không dễ dàng a."

Văn Dư buông Cao Lam ra, ngồi lên ghế bên cạnh, con mắt chăm chăm nhìn Cao Lam, nháy mắt cũng không buồn nháy.

"Đứa nhỏ ngốc, không sao."

Cao Lam mỉm cười nhìn Văn Dư nói ra.

Văn Dư gật đầu, nhìn thấy Cao Lam tinh thần rất tốt, Văn Dư cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm.

"Chị có khát nước không?"

"Không khát."

"Đói không?"

"Không đói bụng."

"Vậy, hay ra ngoài một chút? Bên ngoài ánh nắng rất tốt."

"Tốt."

Văn Dư đẩy xe lăn đi trên đường nhỏ. Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng không tệ, nằm trên giường nhiều ngày như vậy, Cao Lam cảm thấy toàn thân đều không thoải mái. Hiện tại có thể hít thở không khí bên ngoài, Cao Lam tâm tình thật tốt.

Hai người đi đến chòi nghỉ mát, Văn Dư thu xếp Cao Lam ngồi vững, cô cũng ngồi xuống.

Cao Lam nói ra:

"Nói một chút tình hình công ty mới đi."

Văn Dư kinh ngạc nhìn Cao Lam, cô còn chưa nói cái gì, Cao Lam làm sao mà biết được?

"Mặc dù chị đang hôn mê, nhưng là có thể nghe được cuộc nói chuyện giữa các em."

"Chị đã nghe được rồi?"

Cao Lam gật đầu.

"Thật xin lỗi, em đã để cho chị thất vọng."

Cao Lam lắc đầu.

"Chị đã đi qua quỹ môn quan một lần, rất nhiều chuyện cũng nhìn thấu."

"Thời điểm hôn mê chị thật sự nghe được chúng em nói chuyện?"

"Đúng vậy a."

"Thật thần kỳ!"

"Chị cũng nghe được lời Lương tiểu thư nói."

"Vận Hàm?"

"Ừ. Nàng nói hi vọng chị mau mau tỉnh lại, nói em rất lo lắng cho chị."

Văn Dư cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô cứ nghĩ Cao Lam hôn mê thì cái gì cũng không biết.

"Nói một chút đi, hiện tại đến cùng tình huống là như thế nào."

Thế là, vào buổi chiều gió thoảng, Văn Dư cùng Cao Lam ngay tại trong căn chòi, một bên nhìn ra phong cảnh phía ngoài, một bên trò chuyện trong khoảng thời gian này phát sinh tất cả mọi chuyện.

"Em là vì Lương tiểu thư mới từ chức a?"

"Sớm muộn gì cũng sẽ phải đi bước này, còn không bằng thừa dịp tuổi trẻ hiện tại sớm một chút ra quyết định."

"Em hiện tại hạnh phúc chứ?"

Văn Dư nghiêm túc gật đầu.

"Hạnh phúc."

"Vậy em đã thành công một nửa."

Cao Lam nhìn qua phong cảnh phía xa, mỉm cười nói ra.

"Quá khứ là chị đã quá cố chấp. Kỳ thật nào có nhiều tiêu chuẩn như vậy? Thế sự hay thay đổi, trong biển người mênh mông có thể gặp được người thích hợp, đôi phương cũng nguyện ý cùng em ở bên nhau, đây mới thứ khó có được. Chị nên chúc phúc em, nhưng lúc đó đã không nghĩ đến những thứ này."

"Lam tỷ, chị có phải rất thất vọng với lựa chọn của em?"

Cao Lam lắc đầu.

"Văn Dư, thật không có. Bất luận em lựa chọn cái gì, chị đều sẽ ủng hộ. Hiện tại chị đem rất nhiều chuyện đều nghĩ thông suốt rồi, thật đấy."

Văn Dư nắm chặt tay Cao Lam, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"Công chuyện của công ty cũng đừng quá gấp, cuối tháng vừa vặn có cuộc họp, chị mang em cùng tham gia."

"Thân thể của chị có thể sao?"

"Chị nghỉ dưỡng một chút, sẽ cho em gặp mấy người nhà bên ngoại chị. Sau đó chị sẽ đi sớm một chút, em có thể lưu lại cùng bọn họ giao lưu một hồi."

"Lam tỷ..."

"Đừng nói cảm ơn với không cảm ơn. Văn Dư, trên cái thế giới này, con người không có khả năng chỉ dựa vào bản thân là có thể thành công. Đồng dạng, mọi người cũng sẽ không đi trợ giúp những kẻ không chịu chăm chỉ phấn đấu."

"Em sẽ không để cho chị thất vọng."

"Trong khoảng thời gian chị hôn mê em cũng khổ cực, nhất định đã chịu không ít áp lực."

Văn Dư nhẹ nhàng thở dài.

"Ừm, khi đó rất mệt mỏi. Nghĩ đến chị cùng Vận Hàm, có đôi khi sẽ bị cảm giác vô vọng bao phủ. Có đoạn thời gian em ngủ không yên, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ thấy ác mộng. Em không thể cùng bất luận ai khác nói, chỉ có thể một mình ráng chịu."

Cao Lam nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Văn Dư, trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Cũng may chị đã tỉnh lại, hết thấy đều sẽ sẽ khá hơn."

"Khó khăn cho em rồi."

...

Qua mấy ngày, Cao Lam khôi phục rất nhanh. Điều này khiến tất cả mọi người thật cao hứng. Cao Lam dù sao cũng là nữ cường nhân, không chịu được nhàn nhã. Trong lúc tỉnh dưỡng liền tiếp lợi dụng cơ hội vì Văn Dư mở rộng một số quan hệ. Có Cao Lam đề cử, lại thêm năng lực tự thân của Văn Dư, rất nhanh mấy bằng hữu thân cận bên người Cao Lam đều đối xử Văn Dư cùng công ty mới sinh ra hứng thú.

Văn Dư trở lại thành phố T, nhưng là ngày đó Lương Vận Hàm có nhiệm vụ, bay đến những thành thị khác, bởi vậy hai người lại là thật nhiều ngày không gặp. Nhà máy đã có sẵn, chỉ cần cải tạo sửa sang đơn giản, rất nhanh bộ phận sản xuất được xác lập, thiết bị cũng nhao nhao vào đúng chỗ. Nhưng là công ty mới, sản phẩm vẫn như cũ không thuận lợi.

Cao Lam mang theo Văn Dư tham gia một bữa tiệc tư nhân. Nơi này phần lớn là người nhà bên ngoại Cao Lam, mọi người vui sướng nói chuyện với nhau. Văn Dư hết sức quen thuộc quy tắc kết giao trên thương trường, rất nhanh liền chiếm được hảo cảm. Có vài người đề nghị Văn Dư dứt khoát tại Đài Bắc mở một chi nhánh công ty, từ từ đem chủ doanh nghiệp vụ dời đến Đài Bắc đi.

Những người này đều thuộc tập đoàn Viễn Dương có thực lực nhất. Năm đó ở Hành Nhất, Văn Dư cùng Viễn Dương có giao tiếp mấy lần. Bộ trưởng bộ phận đầu tư đương nhiệm Viễn Dương là cháu trai Cao Lam. Anh ta cùng Văn Dư nói, nếu như Văn Dư đem công ty dời đến Đài Bắc, anh sẽ đầu tư 10 triệu vào công ty Văn Dư.

10 triệu đối với công ty mới thành thật mà nói không tính là quá nhiều, nhưng là có thể làm dịu đi rất nhiều áp lực về bộ phận tài chính trước mắt. Nhưng mà cân nhắc đến vấn đề cổ quyền, Văn Dư nhất thời có chút không quyết định chắc chắn được. Càng quan trọng hơn là, nếu như cô dời đến Đài Bắc, như vậy Văn Dư cùng Lương Vận Hàm sẽ lại phải hai người hai địa phương. Thế nhưng là công ty hiện tại đứng trước đà phát triển, đó là cơ hội trọng yếu, nếu như không bắt được, Văn Dư sợ một bước bỏ lỡ, từng bước đều bỏ lỡ.

Văn Dư do dự không biết có nên đem chuyện này nói cho Lương Vận Hàm. Cô biết, lấy tính tình Lương Vận Hàm, sau khi biết sẽ tán thành để cho Văn Dư đi Đài Bắc, nếu như vậy, tương lai hai người sẽ càng thêm khó đoán.

Mấy người ở công ty Văn Dư đối với chuyện này cũng là ý kiến không đồng nhất. Ngoại trừ Ngô Linh Nam cùng A Tả, những người khác đều phản đối đến Đài Bắc. Lý do của Ngô Linh Nam cùng A Tả là bên này có mối quan hệ từ Cao Lam, khai triển marketing càng nhanh dễ dàng hơn. Lý do phản đối của những người khác là, sản phẩm thị trường chủ thể nên ở nội địa, sản xuất, nghiên cứu phát minh cũng đều ở bên này, không thể vì lợi ích nhất thời liền từ bỏ thị trường khối lớn.

Đào mắt lại là hơn nửa tháng, đến ngày này, Văn Dư không chống đỡ nổi, giúp Cao Lam làm xong vật lý trị liệu, cô hỏi ý kiến Cao Lam. Cao Lam nói:

"Em hỏi chị, chị đương nhiên hi vọng em đến Đài Bắc phát triển. Nhưng là, chính em cũng không nguyện ý đến, không phải sao? Lúc trước em rời khỏi Hành Nhất, là vì cái gì?"

"Vì tình yêu của em."

"Hiện tại thế nào? Bây giờ vì cái gì lại xoắn xuýt?"

"Vì sự nghiệp của em."

"Văn Dư, em từng nói với chị, cả cùng tay gấu không thể đều chiếm được. Lựa chọn, cũng không cần dễ dàng buông tha. Nếu không kết quả là em sẽ mất cả chì lẫn chài."

"Thế nhưng là Viễn Dương cảm 10 triệu, chỉ chờ em nói một câu."

"10 triệu mua được 30% cổ phần từ em, đây không tính là phù hợp, cái này chị tin tưởng trong lòng em tính toán minh bạch. Văn Dư, trên thương trường kiêng kỵ cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, điểm này em hẳn là rất rõ ràng."

"Nhưng là bởi vì tài chính khuyết thiếu. Hiện tại dây chuyền sản xuất còn kém, một bộ phận bên trên không được đầy đủ, thời gian để xuất ra sản phẩm lại thêm kéo dài."

"Công ty của em cho tới bây giờ tiến triển, đã coi như là rất nhanh. Văn Dư, em không cần tự tạo cho mình áp lực lớn như vậy. Rome không phải một ngày là xây xong thành. Huống chị, em đã bao lâu không về thành phố T, Lương tiểu thư ở bên kia em cũng không muốn nói qua a?"

Khoảng thời gian này, Văn Dư một bên chiều cô Cao Lam, một bên vội vàng tại Đài Bắc thành lập nhân mạch. Lương Vận Hàm bên kia đang chuẩn bị khảo thí, thời gian liên hệ giữa hai người xác thực càng ngày càng ít. Thế nhưng là đều biết đối phương đang bận bịu, tình huống như vậy tạm thời cũng không có biện pháp.

Văn Dư lâm vào trầm tư, cô vẫn không quyết định chắc chắn được. Cao Lam hiểu rõ Văn Dư, nhìn thấy cô ở dạng này, Cao Lam cũng chỉ có thể đem lời điểm đến là dừng. Kỳ thật Văn Dư vì tình yêu mà dám hi sinh hết thảy, nhưng là cuộc đời không như truyện cổ tích, chỉ cần hai người cùng một chỗ thì sẽ có kết cục đoàn viên. Ngược lại, đây mới chỉ là bắt đầu.

Văn Dư là loại người một khi làm việc sẽ đem hết toàn lực làm đến mức tốt nhất. Cô rất cố gắng, chuẩn bị đầy đủ, một khi cơ hội đến, sẽ không chút do dự bắt lấy. Nhưng là trước mắt, Văn Dư đang do dự.

Đổi lại trước kia, Cao Lam nhất định sẽ yêu cầu Văn Dư ở lại Đài Bắc thành lập công ty. Nhưng là hiện tại, Cao Lam càng chờ đợi Văn Dư có thể thu hoạch được thành công, đồng thời có được hạnh phúc của riêng mình. Người sống trên đời, không phải chỉ có sự nghiệp, trong tâm có cái kết cục mới có thể liên tục tạo động lực. Động lực của Văn Dư, hiển nhiên cùng Lương Vận Hàm có quan hệ rất lớn.

Esley: Hix thật tâm thì Esley còn 10 chương nữa ề cô edit mà mãi chẳng xong, ai có lòng tốt thì edit phụ Esley nhoe :* yêu mọi người, ai có nhu cầu thì pm Esley hoặc comment bên dưới nha.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Trong Cuộc Đời Thứ Quý Giá Nhất, Chính Là Bình An Và Hạnh Phúc

Sau hai tuần, Văn Dư trở lại thành phố T.

Mấy người ngồi ở trong văn phòng Văn Dư, Văn Dư ngồi ở vị trí chủ tọa, Ngô Linh Nam ngồi đối diện cô, những người còn lại tản ra ngồi ở chung quanh.

"Vì cái gì cự tuyệt?"

Ngô Linh Nam hỏi, giọng nói rõ ràng bất mãn.

"Cũng không thể cứ dựa vào Lam Tỷ?"

Văn Dư bình tĩnh nói.

"Văn Dư, mượn lực mà đi đạo lý đơn giản như vậy cô không rõ?"

"Linh Nam, Viễn Dương đưa ra điều kiện cũng bất lợi cho sự phát triển trong tương lai công ty của. 30% cổ phần, rất nhiều. Nếu như tương lai có biến động về tài chính, như vậy cô quyền bị pha loãng quá nhiều, đến lúc đó phong hiểm càng lớn hơn."

Ngô Linh Nam trừng mắt với Văn Dư, nửa ngày không nói chuyện.

Văn Dư đứng dậy đi đến bên cửa sổ, gần đây trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, đã muốn cân nhắc vấn đề phải chăng nên đi Đài Bắc, lại phải thành lập nhân mạch mới, còn phải củng cố mối quan hệ trong giới kinh doanh, những chuyện này chỉ có thể do Văn Dư tự mình đi làm, hơn một tháng qua, cả người cô gầy hốc hác đi. Đầu Văn Dư gần đây hay xuất hiện tình trạng choáng váng, nhưng do thời gian eo hẹp mà nhiệm vụ lại nặng, cô đã không để ý tới nhiều như vậy.

Amy phối hợp với Văn Dư ở Đài Bắc, cơ hồ thừa hưởng toàn bộ việc hậu cần, cũng mệt mỏi đến sắp hỏng. Một lần ở thành phố T, Văn Dư cho nàng về nghỉ ngơi, để cho nàng một tuần sau mới cần phải đến giao ca.

Đưa tiễn Amy xong, Văn Dư trực tiếp trở lại công ty. Bên này còn có rất nhiều việc phải làm, nhà máy thiết bị điều chỉnh thử đều đã kết thúc, sản phẩm chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành. Quan trọng nhất chính là, Văn Dư cự tuyệt hợp tác với viễn dương, công ty này phải tiếp tục ở thành phố T phát triển nghiệp vụ, mà trước mắt, muốn thoát ra khỏi cục diện chật vật này rất khó. Nhưng Văn Dư tin tưởng, đồ tốt đều cần thời gian cùng kiên nhẫn mới có thể đổi lấy.

Từ bỏ đến Đài Bắc phát triển, đã khiến Ngô Linh Nam vô cùng bất mãn, nhưng những người khác vẫn luôn tán đồng.

Nhạc Linh Uyển từng nói:

"Quan hệ ở Thành phố T mặc dù không bằng Đài Bắc, nhưng dù sao cũng là nơi thuộc về mình. Hướng chỉ có A thị, Y thị làm hậu thuẫn, chúng ta phải có kiên nhẫn. Trong khoảng thời gian này là khó khăn nhất, thế nhưng khi chịu qua được, kiểu gì cũng sẽ nhìn thấy cầu vồng."

"Lý tưởng và tín niệm chúng ta đều có, nhưng mà hiện tại một cơ hội tốt như vậy, cứ bị bỏ lỡ thì thật đáng tiếc! Nếu ở Đài Bắc thành lập mạng lưới tiêu thụ cũng không tệ, chỉ ít chúng ta trực tiếp có thể tự phát triển bộ phận này. So với ở thành phố T, Đài Bắc bất luận là vị trí địa lý hay vẫn là chính sách, tài chính càng có lợi cho sản phẩm của chúng ta được tiêu thụ!"

Ngô Linh Nam không đồng ý nói ra.

"Nhưng thị trường lớn nhất vẫn ở nội địa. Trung Quốc đáng quật khởi, nó đã trở thành nơi kinh tế lớn thứ hai thế giới, thị trường tốt như vậy không khai thác, làm gì nhất định phải bỏ gần tìm xa chứ! Quốc tế khủng hoảng tài chính cũng còn chưa kết thúc, hiện tại các loại mâu thuẫn nhao nhao hiện hiện, nhân dân tệ đối đổi tỉ suất hối đoái cũng không vững vàng, muốn làm theo ý cô chỉ sợ bước chân bước quá gấp đi!"

Nhạc Linh Uyên vẫn kiên định giữ ý kiến phản đối.

"Tôi cũng cảm thấy ở lại thành phố T thích hợp hơn, nghiên cứu phát minh cùng quá trình hình thành sản lượng này có thể giảm bớt không ít áp lực đến từ phương diện tiêu thụ bên ngoài."

Lưu Gia Vân nói.

Mấy người càng nói càng kích động, giọng cũng càng lúc càng lớn. Đột nhiên, bịch một tiếng! Văn Dư ngã xuống đất ngất đi!

"Văn Dư!"

"Văn Dư!"

Mấy người bị dọa sợ, Lưu Gia Vân cùng A Tả mau tới trước, đỡ Văn Dư dậy.

"Mau gọi 120!"

"Trước tiên đặt cô ấy nằm ngang!"

Nhạc Lịn Uyên hô.

Mấy người luống cuống tay chân. Văn Dư đột nhiên té xỉu, mọi người lập tức đều luống cuống!

Xe cứu thương chở Văn Dư, Ngô Linh Nam cùng A Tả, những người còn lại ngồi trong xe A Thành một đường đi vào bệnh viện. Nhạc Linh Uyên gọi vào điện thoại Lương Vận Hàm, nhưng tắt máy. Biết nàng có khả năng đang làm việc, liền lưu lại tin nhắn loại, để cho nàng vừa mở máy thì lập tức nghe được. Sau khi vài bác sĩ kiểm tra qua toàn diện, Văn Dư bị trực tiếp đưa vào phòng bệnh hạng nhất.

Bác sĩ nói Văn Dư bởi vì mệt nhọc quá độ, thiếu máu cơ tim tạo thành hôn mê tạm thời, cần nghỉ ngơi cho khỏe. Kiểm tra ra các chỉ tiêu đều nói lên thân thể Văn Dư đang ở vào tình trạng nghiêm trọng, còn có thiếu máu, bác sĩ dặn dò nhất định phải chú ý.

Mấy người ngồi trong phòng bệnh, chờ đợi Văn Dư tỉnh lại. Nhìn thấy trên giường bệnh Văn Dư sắc mặt tái nhợt, trong lòng mọi người cũng không dễ chịu. Đôi mắt Ngô Linh Nam đỏ bừng, nhưng vẫn quật cường một mực cố gắng chịu đựng nước mắt không chảy xuống. Mọi người nhìn ra tình cảm Ngô Linh Nam dành cho Văn Dư, nhưng lúc này có thể nói cái gì đây?

Khi Văn Dư tỉnh lại, đã là đêm khuya.

"Tôi sao lại ở đây?"

Giọng nói khàn khàn truyền đến, mọi người vội vàng vây quanh. Văn Dư vừa mở mắt liền phát hiện không ổn, trước đó không phải ở văn phòng họp sao, làm sao đảo mắt liền tới nơi xa lạ này.?

"Tỉnh rồi à? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"Có khát nước không?"

"Còn khó chịu hơn không?"

Văn Dư thấy đáng vẻ lo lắng của họ, đoán được nhất định là mình đã xảy ra chuyện gì.

"Tôi bị gì?"

"Cô té xỉu!"

"Ồ văn phòng sao?"

"Ừm, chị dọa mọi người!"

Văn Dư nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại. Lúc ấy cô đang đứng bên cửa sổ, giọng mọi người tranh chấp khiến cô cảm thấy đau đầu, cảm giác hôn mê truyền đến, Văn Dư dùng sức hai tay bắt lấy bệ cửa sổ giữ vững thân thể, phía ngoài ánh nắng phi thường chói mắt, Văn Dư lúc đầu muốn kêu mọi người im lặng, thế nhưng vừa mở to miệng, tựa hồ còn chưa kịp phát ra tiếng, thì đã mất đi ý thức. Lúc tỉnh dậy, đã phát hiện mình nằm ở một nơi lạ lẫm.

Ngô Linh Nam ấn rung chuông đầu giường, rất nhanh anh họ bác sĩ của nàng đến .

Anh ta giúp Văn Dư kiểm tra một chút,

"Văn Dư, cô nên nghỉ ngơi thật tốt, không thể lại mệt nhọc như thế."

Văn Dư gật gù đầu,

"tôi đã biết, cảm ơn."

"Trong phòng bệnh tốt nhất đừng lưu quá nhiều người, cô ấy không sao rồi. Bắt quá các người sắp tới có thể sốc xúc cô ấy ăn chút đồ ăn dinh dưỡng."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Linh Nam, em cũng phải

chú ý thân thể, nhìn em cũng không tốt lắm."

"Em không sao."

Anh họ nàng liếc mắt,

"Không thích nhất chính là loại nữ cường nhân như hai người!"

Anh nói xong thì tranh thủ thời gian rời khỏi.

Khi Lương Vận Hàm vội vàng đi vào cửa bệnh viện, đã là rạng sáng . Máy bay hạ cánh xuống thành phố T, Lương Vận Hàm liền nhận được tin của Nhạc Linh Uyển. Một khắc khi biết Văn Dư té xỉu nằm viện, Lương Vận Hàm cực sợ. Nàng nắm thật chặt điện thoại, hồ hấp dồn dập, ngay rương hành lý trong tay ngã xuống mặt đất cũng không biết. Khi nàng lấy lại tinh thần, liền kéo rương hành lý tiến thẳng đến bệnh viện.

Tìm tới phòng bệnh, cửa không khóa, vừa muốn đẩy cửa ra, bên trong liền truyền đến tiếng nói,

"Cô là bởi vì Lương Vận Hàm đúng không?"

"..."

"Không nói lời nào là có ý gì?"

"Linh Nam, tôi lập nghiệp không riêng gì vì chính tôi."

"Động lực lập nghiệp của cô chủ yếu là vì Lương Vận Hàm."

"..."

"Thế nhưng Văn Dư, cho dù vì tình yêu của cô, cô đi tới bước này, nhưng là, cùng cô đi bước này còn có mọi người! Không phải chỉ có tình yêu của cô! Chính cô gánh chịu những nỗi khổ và mệt mỏi, hiện tại đã áp lực lớn đến cấp độ té xỉu, cô cảm thấy mình thật vĩ đại có phải hay không! Cô có nghĩ qua cảm nhận của chúng tôi không? Cô là hạch tâm, cô ngã xuống, chúng tôi làm sao bây giờ? Cô cảm thấy cô phải có trách nhiệm đối với Lương Vận Hàm, vậy chúng tôi thì sao? Cô đối với chúng tôi đã có trách nhiệm rồi hả? Văn Dư, cô như vậy không cảm thấy quá ích kỷ sao?!"

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Lương Vận Hàm đang do dự có nên đẩy cửa tiến vào hay không, trong phòng lại truyền tới tiếng nói chuyện, Lương Vận Hàm dừng lại,

"Cô vì Lương Vận Hàm từ bỏ Hành Nhất, một mình đi ra lập nghiệp, trong này bị bao nhiêu khổ chính cô cũng rõ ràng! Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội có thể ở Đài Bắc phát triển nghiệp vụ, cô lại lần nữa bởi vì cô ta cứ như vậy mà từ bỏ! Cô có đường tắt không đi, trở về bên này, trông coi thành phố T, cô có biết hay không rất có thể không đợi được, cuối cùng cô sẽ bị thị trường chèn chết trước! Văn Dư, cô làm tổng giám đốc tập đoàn lâu như vậy , trên thị trường thay đổi bất ngờ cô rõ ràng hơn so với tôi, cô liền vì chính tình yêu của mình, vì biểu hiện chính cô là người vĩ đại, cô cứ như vậy bỏ lỡ cơ hội phát triển sự nghiệp! Cô..."

"Linh Nam, cơ hội ở Đài Bắc rất tốt, nhưng tôi cũng đã nói, điều kiện của viễn dương thật sự không ổn ."

"Cô không cảm thấy gượng ép sao? Coi như tài chính tương lai có thể như vậy, chỉ cần chúng ta ngay từ đầu cân nhắc tỉ lệ cổ phần ký trên hợp đồng ký là được rồi, cô cảm thấy cô lý sao?!"

"Ti lệ cổ phần sẽ bị pha loãng gấp đôi, một khi đưa ra thị trường, sẽ càng thêm nguy hiểm. Xem ra cũng không ổn."

"Văn Dư! Tôi không hiểu cô vì cái gì không phải Lương Vận Hàm thì không thể! Nàng đã không giúp được sự nghiệp của cô, cũng không phải người ôn nhu hiền lành như cô hy vọng, cô vì sao thù ghét chỉ trông coi một cái cây!"

"Không phải từ thù, đây là trách nhiệm."

"Trách nhiệm? Cô như bây giờ thì xem là có trách nhiệm rồi?"

"Linh Nam, tôi đã khiến Vận Hàm uỷ khuất. Tất cả những điều tôi hứa đều không làm được, là bởi vì sự nghiệp ảnh hưởng rất nhiều đến quan hệ của chúng tôi. Em ấy không nguyện ý đem những thứ này nói cho tôi biết, nhưng tôi đều biết."

"Vậy thì thế nào? Ai không nói? nỗ lực của tôi không thể ít hơn so với nàng! Tôi biết cô sớm hơn so với nàng! Rõ ràng là tôi thích cô trước! Vì lý tưởng của cô, tôi không tiếc vận dụng toàn bộ quan hệ, tài chính, còn có tôi tự mình tới giúp người! Văn Dư, bình tĩnh mà xem xét, tôi còn làm gì chưa đủ?"

Lương Vận Hàm nắm chặt lan can, nằng cần chặt môi dưới, nhưng vẫn như cũ không nhúc nhích. Lương Vận Hàm đang đợi Văn Dư trả lời, nhưng là chậm chạp không có tiếng gì phát lên.

"Văn Dư, cô lần nào sinh bệnh không có tôi ở bên cạnh cô? Lần nào có việc không phải tôi giúp cô? Cô không cảm thấy tôi so Lương Vận Hàm càng thích hợp với cô hơn sao? Tình yêu là cái gì mỗi người đều có lý giải khác nhau, nhưng ở trong mắt của tôi, nguyện ý vì cô nỗ lực hết thấy, nguyện ý cùng cô một vượt qua tất cả, cái này mới gọi là tình yêu. Cô nhìn đoán không ra đi, Lưu Gia Văn thích cô. Cô còn đoán không ra sao? Nhạc Linh Uyển cũng đối với tình cảm của cô không giống nhau! Văn Dư, cô có bản lĩnh khiến tất cả người bên cạnh đều thích cô, thế nhưng là vì cái gì cô luôn luôn muốn đi truy tìm những người rõ ràng không hợp với cô! Cô không mệt sao?!"

"Linh Nam, tình yêu không phải cảm kích, cũng không phải lý trí quyết định hợp hay không hợp."

"Văn Dư, cô và tình yêu cô dành cho Lương Vận Hàm, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy mệt mỏi!"

"Hai người cùng một chỗ, không phải chỉ có kích thích ban đầu, khi tình cảm trôi dần về sau sẽ hợp thành một dòng nước...."

"Dòng nước? Hai người tính cách không hợp, sự nghiệp cũng không thể giúp đỡ lẫn nhau, cô nói cho tôi biết, dùng cái gì để hợp thành một dòng nước? ! Cô vì nàng hi sinh sự nghiệp của chính mình, vì nàng nhận nhiều khổ như vậy cũng không mệt mỏi, có bao nhiêu đều cần bản không cần thiết, cũng là bởi vì nàng cho nên cô liền phải khư khư chống cự tiếp! Cô cho rằng tôi nhìn mà đoán không ra sao? Nếu như giữa cô và Lương Vận Hàm thật như lời cô nói, nhất nhất tin tưởng lẫn nhau, yêu say đắm, như vậy cô vì cái gì còn chú ý Hứa Phóng Nhân đến vậy! Cô nói điều kiện của viễn dương không ổn, vậy thì được rồi, tôi hỏi cô, B thì Hứa gia muốn hợp tác với cô, cô vì cái gì không cần suy nghĩ liền cự tuyệt! Còn không phải bởi vì cô để ý quan hệ giữa Hứa Phóng Nhân với Lương Vận Hàm! Thế nhưng, những điều này cô có nói với Lương Vận Hàm sao?! Cô chỉ giấu ở trong lòng, mình chú ý, sau đó làm bộ như hào phóng lắm! Mất đi hai lần cơ hội, cô nói cho tôi biết, thượng thiên còn có lý do gì thiên vị cho cô nữa, còn muốn cho cô cơ hội thứ ba! Cũng bởi vì cái sự không tin tưởng đáng chết ấy của cô! !"

"Làm sao cô biết chuyện của Hứa gia?"

"Tôi làm sao biết? Đó cũng là thân thích của nhà tôi! Tôi có thể không biết hả!"

"Có phải do cô thuyết phục Hứa gia hợp tác với chúng tôi?"

"Bằng không thì sao họ chịu hợp tác?"

"..."

"Văn Dư, tôi nhìn bộ dáng này của cô, đặc biệt đau lòng có biết không! Lần trước gặp mặt, mắt cô đều là hào quang, đứng ở trong đám người cho dù không nói lời nào, cũng để cho người ta khó mà xem nhẹ, trên người cô tán phát khí tràng liền có khả năng hấp dẫn người khác muốn tới gần cô. Thế nhưng ở hiện tại, cô hãy tự xem một chút chính mình! Gãy muốn thoát tướng ! Đây là Văn Dư đã từng tự tin tiêu sái trước kia sao ! Cô với Lương Vận Hàm yêu nhau, tôi có thể chúc phúc cô, tôi tự nhủ chỉ cần cô hạnh phúc, tôi tình nguyện làm bằng hữu cạnh giữ ở bên cạnh cô. Thế nhưng là, tôi nhìn không thấy dáng vẻ hạnh phúc của cô! Cô cho rằng trốn được ánh mắt của người khác sao? Bao nhiêu lần cô nhìn điện thoại đến ngáy người? Bao nhiêu lần cô nghe xong sự tình có quan hệ tới Lương Vận Hàm thì lại ngăn người? Bao nhiêu lần cùng Lương Vận Hàm trong điện thoại làm bộ vui vẻ, cúp điện thoại liền một câu cũng không nói? Đây chính là hạnh phúc mà trong miệng cô vẫn hay nhắc tới hả?"

"Linh Nam..."

Lương Vận Hàm cảm thấy nhịp tim phi thường kịch liệt, ánh mắt càng ngày càng mờ hồ, nước mắt ngay trong hốc mắt đảo quanh, thế mà Văn Dư vẫn cứ khư khư chịu đựng.

"Văn Dư, không nên hỏi tôi làm sao biết những chuyện này! Tôi chỉ là muốn hỏi, cũng đều là thích cô, tôi có thể nhìn thấy những điều này, vì cái gì Lương Vận Hàm không nhìn thấy? Vì cái gì nàng biết rõ cô bận bịu, áp lực lớn, còn giấu cô chuẩn bị đi New Zealand mà không nói cho cô biết! Đây là yêu sao?"

Lương Vận Hàm cảm thấy giờ phút này lòng của mình bị hung hăng nhéo một chút, Văn Dư nguyên lai biết chuyện về New Zealand, thế nhưng cho tới

bây giờ cũng không hề hỏi nàng.

"Văn Dư, tôi không biết trong lòng cô đến cùng nghĩ như thế nào, thế nhưng là, cô có thể hay không cũng hãy nhìn tôi một lần?"

Lương Vận Hàm nghe được câu này, lập tức đẩy cửa ra, nàng càng sợ nghe được câu trả lời của Văn Dư, bất luận trả lời là cái gì. Thế nhưng là, một màn trước mắt để cho nàng trở mắt đứng tại nguyên chỗ, chỉ thấy Ngô Linh Nam nghiêng thân về phía Văn Dư, hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Văn Dư Té Xỉu

Trên giường bệnh, hai người bởi vì vị trí gần một góc khuất, cũng không có chú ý tới người đứng ở cửa.

Lương Vận Hàm bị một màn trước mắt kích thích đến đầu óc phát sốt, quả muốn xông qua đi kéo hai người ra!

Văn Dư rất nhanh đã đẩy Ngô Linh Nam ra, quả trách nói:

"Linh Nam, đủ rồi!"

Nhưng hai người vẫn duy trì tư thế, Lương Vận Hàm nắm chặt quyền, móng tay thật sâu đâm vào trong thịt cũng không thấy đau. Văn Dư đột nhiên nhìn về phía cạnh cửa, đầu óc ông một chút. Cô lập tức dùng cánh tay chống lên, muốn đứng dậy. Ngô Linh Nam theo ánh mắt của cô cũng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lương Vận Hàm trên mặt không chút biểu tình đứng ở nơi đó tự lúc nào.

Lương Vận Hàm lạnh lùng nhìn hai người một chút, mở miệng nói ra:

"Nằm xuống, muốn làm gì!"

Văn Dư nghe xong động tác cứng đờ, Ngô Linh Nam cũng sửng sốt, lập tức ngượng ngùng đứng dậy, biểu lộ rất là xấu hổ, nhưng vẫn lộ ra một cổ quật cường. Lương Vận Hàm một thân đồng phục tiếp viên hàng, khí tràng cường đại, khí chất băng lãnh như muốn đông cứng Văn Dư, khiến cô không nhìn được muốn đứng lên thoát khỏi nơi này. Anh mắt Lương Vận Hàm lạnh như băng bắn thẳng đến Văn Dư, Văn Dư khẩn trương nuốt một chút nước bọt,

"Phu nhân..."

"Vì sao té xỉu?"

"Gần đây quá bận rộn, không có chuyện gì."

Ngô Linh Nam liếc mắt, lui sang một bên. Lương Vận Hàm thả hành lý trong tay xuống, trực tiếp đi qua chỗ Văn Dư. Ánh mắt Văn Dư chăm chú nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, theo khoảng cách càng ngày càng gần, nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh. Tâm thần bất định, khẩn trương, nhưng còn có vẻ hưng phấn, Văn Dư thầm mắng mình chính xác có chút biến thái, nhưng là ai bảo nhiều ngày không gặp, vừa xuất hiện liền là một thân đồng phục lãnh mỹ nhân chứ!

Nhìn thấy ánh sáng phức tạp trong mắt Văn Dư, Lương Vận Hàm rất dễ dàng đọc đã hiểu "Nội dung" bên trong. Tuy tức giận trong lòng khó bình, nhưng khi nhìn gò má gầy xương của Văn Dư thì đều tan biến, sắc mặt tái nhợt, Lương Vận Hàm đau lòng vượt lên hơn cả bất mãn, nàng đến gần, đưa tay sờ sờ trán của cô,

Nhiệt độ cùng xúc cảm thoải mái để Văn Dư tự giác nhắm mắt lại, ngay khi tay Lương Vận Hàm muốn rút về, Văn Dư bắt lấy tay Lương Vận Hàm đặt ở trên trán, nắm thật chặt, không cho động. Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư dạng này, cảm thấy mềm nhũn. Ngắm thờ dài, người trước mắt, vô luận như thế nào, cũng không thể phủ nhận cô chính là yếu điểm trong lòng nàng.

Nhiều ngày không thấy, loại tưởng niệm kia vốn đã khắc sâu như vậy. Văn Dư mờ mắt nhìn thấy Lương Vận Hàm, hai người yên lặng ở giữa tương và vọng, tràn đầy tưởng niệm.

Ngô Linh Nam hốc mắt đỏ lên, nàng đứng dậy không nói một câu, mở cửa rời đi. Trong phòng chỉ còn lại có hai người, Văn Dư đưa tay vừa muốn sờ lên mặt Lương Vận Hàm, liền bị tránh tránh né.

"Phu nhân, "

"Chị không cần giải thích, em hiểu."

"..."

Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, nói ra:

"Thật nhiều ngày không gặp mặt, em rất nhớ chị, rất nhớ rất nhớ. Nhưng khi nhìn thấy chị hôn một người khác, trong lòng em cũng rất đau rất đau. Vừa rồi cửa không khóa, em ở ngoài cửa ra vào nghe được cuộc đối thoại của hai người, có lẽ không hoàn chỉnh, nhưng mà em cũng có thể hiểu được đại khái. Chuyện này, chúng ta ngày mai rồi nói sau. Hiện tại chị cũng cần nghỉ ngơi, em cũng cần nghỉ ngơi. Khi vừa xuống máy bay, nghe tin từ Nhạc Linh Uyên, em liền trực tiếp chạy tới đây. Lời của hai người cùng... Nụ hôn kia, để cho em hiện tại có chút...," Lương Vận Hàm dừng một chút, lập tức nở nụ cười, "Được rồi, nghỉ ngơi trước, ngày mai rồi nói sau."

"Phu nhân..."

"Không cần giải thích, thật đó."

Lương Vận Hàm lần nữa cắt ngang Văn Dư, nói ra.

Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm mỉm cười, trong lòng cảm thấy chát. Nhưng là trên mặt nàng rõ ràng một nỗi mệt mỏi để Văn Dư ý thức được hiện tại hoàn toàn không thích hợp nói chuyện gì, thế là gật gật đầu,

"Vậy em ở chỗ này nghỉ ngơi hay là về nhà?"

"Đương nhiên ở chỗ này."

"Được."

Lương Vận Hàm nằm ở bên cạnh Văn Dư ở trên giường, Văn Dư ngủ thiếp đi. Lương Vận Hàm mở to mắt, nàng thẳng tắp nhìn trần nhà, trong đầu tất cả đều là những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này. Nàng ngồi dậy, một chùm ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm chùm sáng kia, lần nữa lâm vào trong trầm tư.

Bầu trời bắt đầu sáng tỏ, khi ánh trăng bị ánh nắng đầu tiên trong ngày đánh tan, Lương Vận Hàm mới nheo mắt lại, tia nắng kia có chút chướng mắt. Nàng ngồi ở bên giường Văn Dư, nhìn thấy Văn Dư ngủ say, bất tri bất giác đã trôi qua mấy giờ. Nàng đứng lên, ngồi yên bất động quá lâu thân thể cứng nhắc truyền đến một trận nhói nhói, nhưng là đầu óc lại dị thường thanh tỉnh.

Lương Vận Hàm xoay người đi rửa mặt, Văn Dư rất nhanh liền tỉnh lại. Một đêm này Văn Dư ngủ không được tỉnh là rất tốt, cô luôn luôn nằm mơ, thế nhưng nội dung trong mộng lại một chút cũng không nhớ nổi. Lương Vận Hàm thay đồ, nàng tùy ý chải đầu tóc, thỉnh thoảng vén vài lọn tóc hơi rũ xuống ra sau tai, Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm như thế này, trong lòng nhin không được rung động. Tình yêu là gì, tình yêu là bất kể ở bên cạnh một người bao lâu, vẫn tâm vẫn vào những lúc lơ đãng mà rung động.

Lương Vận Hàm quay đầu nhìn Văn Dư đã sớm tỉnh lại trên giường, thấy cô nhìn mình chăm chăm, ánh mắt còn nóng như hỏa liệt, tuy ban này không quay đầu nhìn, nhưng Lương Vận Hàm lại có thể cảm giác được rõ ràng.

"Nghỉ ngơi đỡ hơn chưa? Nếu có thể em sẽ đi làm thủ tục xuất viện."

"Há, không có vấn đề."

"Vậy chị thu thập một chút đi."

"Được."

Văn Dư rất nhanh rời giường. Cô có chút ngoài dự liệu, mặc dù cô cũng rất muốn lập tức xuất viện, nhưng là không dám nói đi ra. Không nghĩ tới Lương Vận Hàm nhanh như vậy liền để nàng xuất viện. Văn Dư biết nụ hôn ngày hôm qua sẽ không dễ dàng qua đi, nhưng cô không biết Lương Vận Hàm sẽ giải quyết cô như thế nào.

Rất mau đã làm xong thủ tục, Lương Vận Hàm không có thông tri bất luận kẻ nào, nàng và Văn Dư đón xe về nhà.

"Buồn ngủ thì đi nghỉ ngơi một chút đi, em ra ngoài mua thức ăn, hôm nay chúng ta đều nghỉ ngơi, ở nhà làm một chút đồ ăn."

"Há, tốt. Chị và em cùng đi."

"Chị ở nhà, em đi là được, rất nhanh sẽ về."

Đơn giản thu thập một chút Lương Vận Hàm liền ra cửa. Văn Dư sững sờ ngồi ở trên ghế sa lon, phản ứng của Lương Vận Hàm quá nằm ngoài dự liệu của cô, phảng phất chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra, nhưng là tối hôm qua Lương Vận Hàm rõ ràng đã nói, hôm nay nói ra suy nghĩ của mình.

Lương Vận Hàm nấu canh gà, làm mấy món Văn Dư thích ăn. Thế nhưng khi hai người ngồi trước bàn ăn, lại đều chậm chạp không động đũa.

Lương Vận Hàm giúp Văn Dư múc một chén canh,

"Trước uống canh đi, bỏ một chút."

"Được."

Văn Dư cầm chén lên ửng ực uống mấy ngụm liền, sau đó liếm liếm bờ môi, cầm chén đưa cho Lương Vận Hàm, cười nói:

"Uống ngon thật! Thêm một chén nữa!"

Lương Vận Hàm nhìn thấy bộ dáng của nàng bật cười, lại cho cô thêm một chén nữa. Vừa buông xuống, Văn Dư liền cầm lấy bát của Lương Vận Hàm, cũng giúp nàng múc thêm một chén nữa.

"Phu nhân chiêu cô chị một đêm, lại bận rộn hơn nửa ngày, khổ cực, em cũng nên uống."

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư, không hề động, cứ việc mỉm cười, nước mắt nhưng dần dần mờ hồ ánh mắt. Nàng không có dịch chuyển ánh mắt, vẫn chăm chú nhìn chăm chăm Văn Dư đôi điện.

Nhìn thấy Lương Vận Hàm dạng này, Văn Dư trong lòng đông lạnh. Có một số việc, bất luận như thế nào làm bộ, cũng không có khả năng xem như không có phát sinh. thế giới tình cảm của Lương Vận Hàm chính là thuần túy như vậy, Văn Dư sao có thể ôm may mắn vào tâm lý chứ?

"Thật xin lỗi, Vận Hàm."

Lương Vận Hàm cầm khăn tay lau đi nước mắt sắp rơi xuống,

"Ăn cơm trước đi."

Hai người yên lặng ăn cơm xong, ai cũng không có đi thu thập, chỉ ngồi tại chỗ trầm mặc. Nửa ngày, Văn Dư mở miệng,

"Em nói có lời muốn nói với chị, em nói đi?"

Lương Vận Hàm gật gật đầu, nói ra:

"Chúng ta ra phòng khách ngồi đi."

Hai người đứng dậy đi vào phòng khách, Lương Vận Hàm cùng Văn Dư song song ngồi xuống sofa, Lương Vận Hàm nói:

"Văn Dư, áp lực của chị quả thật quá lớn. Sự nghiệp em không thể giúp, nhưng một khi có liên quan tới chuyện của chúng ta, em đều sẽ nghĩ hết cách để giải quyết."

Văn Dư nhìn thấy hôm nay Lương Vận Hàm quá bình tĩnh, chuyện này chỉ có thể nói rõ trong nội tâm nàng đã nghĩ kỹ hết thủy. Văn Dư quay đầu nhìn nàng,

"Em muốn làm sao giải quyết?"

"Chị té xỉu, cùng làm việc có quan hệ, cũng cùng với chuyện vẫn luôn đè nén trong lòng chị có quan hệ."

"Chuyện nào?"

Lương Vận Hàm đối đầu với ánh mắt của Văn Dư, dừng một chút, nói ra:

"Tháng trước ở B thị Hứa gia tổ chức tụ hội."

Văn Dư trong lòng giật mình,

"Chị vẫn cho rằng người bạn gái đi cùng Hứa Phóng Nhân hôm đó là em đi? Bởi vì chị đã trông thấy em, đúng không?"

Văn Dư nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói chuyện.

Lương Vận Hàm nhìn thẳng phía trước, nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng là nàng biết tay mình đang run, nàng tiếp tục nói:

"Người khác đều đang nói bạn gái Hứa Phóng Nhân là một tiếp viên hàng không, rất xinh đẹp, Video trên mạng đều có, hai người nhìn qua rất xứng đáng không? Thế nhưng chị từ lúc mới bắt đầu đã nghi hoặc, càng về sau nhìn thấy em, chị ngay cả gọi em lại cũng đều không có, tự mình tránh đi, sau đó nhận định em đã nói dối đối với chị. Chị cảm thấy em bởi Hứa Phóng Nhân có mặt ở tụ hội, là nhận lấy danh phận bạn gái của anh ấy. Sau đó em không đề cập tới, chị liền không hỏi. Đem tất cả khí, tất cả thương đều nén ở trong lòng. Lại thêm chị ở Đài Bắc bận rộn như vậy, cho nên chị mới có thể mê muội đến nghiêm trọng. Chị là trong lòng một mực đè ép một cỗ lửa đúng không? Thậm chí ở Đài Bắc, chị là cố ý để cho mình bận rộn như vậy? Ngô Linh Nam nói chị một mình ngăn người, trong điện thoại miễn cưỡng vui cười, đều là phát sinh sau lần hội tụ đó, đúng không. Thế nhưng là, nếu như ngày đó chị không có sớm đi, chị hẳn là nhìn thấy Hứa Phóng Nhân mời bạn gái khiêu vũ, người xuất hiện là Sùng Hân, cũng không phải là em."

Văn Dư trừng lớn mắt nhìn thấy Lương Vận Hàm, kinh ngạc đến hồ hạp cũng quên. Lương Vận Hàm không cần nhìn cũng biết, nàng cười khổ một cái, giờ ngón tay lên, lau đi một giọt nước mắt nơi khóe mắt, tiếp tục nói:

"Ngày đó là em bồi Sùng Hân cùng đi, Hứa Phóng Nhân giúp em rất nhiều, là cấp trên của em cũng là bạn của em. Em đáp ứng chị sẽ tìm anh ấy nói rõ ràng, em cũng xác thực đã làm như vậy. Về sau anh ấy là thật không có biện pháp, cho nên em cùng Sùng Hân thương lượng, để Sùng Hân giả trang bạn gái của anh ấy. Vì cho Sùng Hân tăng thêm lòng dũng cảm, em mới theo em ấy cùng đi. Cả đêm em đều lẫn trong đám người, nhưng chính do trùng hợp như vậy, hết lần này tới lần khác bị chị trông thấy."

Văn Dư thời khắc này tâm lạnh buốt, cô siết chặt nắm đấm, một câu cũng nói không nên lời.

Lương Vận Hàm bỗng nhiên cười cười,

"Nếu không phải nghe thấy cuộc đối thoại giữa Ngô Linh Nam và chị, em còn không nghĩ tới chuyện này đâu. em cũng rất tò mò, vì cái gì về sau chị có về là lạ, định ninh kiểu gì cũng sẽ hỏi em một số vấn đề không hiểu thấu."

"Chị"

"Em tối hôm qua suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ rõ ràng hẳn là do chuyện như vậy. Lúc ấy hẳn là do Ngô Linh Nam dẫn chị tới, chị tới Hứa gia nói chuyện hợp tác, đúng không."

Văn Dư nhẹ gật đầu.

"Chuyện này em giải thích rõ rồi, chuyện còn lại, em sẽ giải thích luôn. Cũng chính là khối tâm bệnh khác của chị, chuyện em muốn đi New Zealand."

Văn Dư giờ phút này xấu hổ đến cực điểm, mặc kệ Lương Vận Hàm giải thích như thế nào đi nữa, Văn Dư ý thức được, ý nghĩ trước đó của mình khẳng định là sai, mà còn là nười phản sai.

Lương Vận Hàm cầm điện thoại di động lên, bấm điện thoại cho Fanny.

"Chị Fanny, là em, Vận Hàm. Em muốn nói với chị, danh sách đi New Zealand, giờ em còn có thể báo danh không? Danh sách sau cùng đưa đi rồi sao?"

Văn Dư sững sờ nghe, đầu óc trống rỗng. Cái gì gọi là còn có thể báo danh? Lương Vận Hàm trước đó không có ý định đi ư? Vậy nàng đang chuẩn bị cho kì thi gì?

"À em quyết định tiếp nhận đề nghị của mọi người, em muốn báo danh, em sẽ mau chóng đem phiếu báo danh send cho chị. Thật xin lỗi, trước đó khiến chị bận lòng...cũng không phải đột nhiên nghĩ thoáng, chỉ là cảm thấy bây giờ đúng thời điểm, chị còn bận, em không còn chuyện khác, cứ như vậy đi, gặp lại."

Lương Vận Hàm đặt điện thoại di động xuống, quay đầu nhìn về phía Văn Dư, mấy câu cuối cùng Lương Vận Hàm chỉ thều thào nói, bởi vì nàng đang liều mạng chịu đựng không khóc. Nhưng mà hiện tại, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Văn Dư, nước mắt Lương Vận Hàm rốt cuộc không chế không nổi, từng giọt từng giọt rơi xuống, nước mắt càng ngày càng nhiều, thẳng đến khi Lương Vận Hàm bịt miệng lại, khóc không thành tiếng.

Văn Dư giờ tay lên, muốn ôm lấy Lương Vận Hàm, thế nhưng khi vươn tay ra lại dừng ở giữa không trung, hai mắt cô mê mẩn, đầu óc trống rỗng, thẳng đến chán nản rồi tay xuống cánh tay. Văn Dư đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay,

"Thật xin lỗi thật xin lỗi"

Lương Vận Hàm thật vất vả hòa hoãn cảm xúc xuống, lau nước mắt trên mặt, tiếp tục nói:

"Em vẫn luôn đối với tâm lý học cảm thấy hứng thú, hằng ngày không liên kết với New Zealand, huấn luyện không thừa nhân viên, về sau thông qua khảo hạch, có thể sẽ tiến vào làm việc trong văn phòng. Như vậy em cũng không cần tiếp tục bay trên bầu trời nữa, đến mức thường xuyên rời xa chị. Chị bởi vì tương lai của chúng ta mà cố gắng, em cũng có thể làm được. Em rất thích bay trên bầu trời, rất yêu quý công việc tiếp viên hàng không này, nhưng mà, vì chị, vì tương lai của chúng ta, em nguyện ý từ nay về sau rời khỏi bầu trời. Nhưng khi Linh Uyển send ảnh chụp chị ở Đài Bắc bận rộn, còn nói cho em biết tình hình của chị gần đây, tâm em đau, thật vô cùng đau lòng. Em bắt đầu hoài nghi cách làm của mình có phải là đúng hay không, chị hiện tại khổ cực như vậy, sự nghiệp vừa cất bước là thời điểm khó khăn nhất, em hẳn là nên bồi tiếp chị mới đúng. Điều chị cần chính là có em làm bạn, mà không phải thứ khác. Cho nên em quyết định từ bỏ lần báo danh này, dù sao về sau cũng vẫn có cơ hội, Hứa Phóng Nhân, còn có rất nhiều người đều khuyên em đừng từ bỏ, nói chuyện một lần lại một lần, thế nhưng em đã quyết định từ bỏ. Nhưng em vẫn luôn ôn thi thi chứng, là bởi vì nghĩ thành tích này một lúc nào đó vẫn sẽ hữu dụng, em lợi dụng cơ hội thi chứng lần này lưu điểm thành tích tốt một chút trong hồ sơ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào xảy ra. Bởi vì tính chất công việc của em, cần bản không có khả năng có khối lớn thời gian ôn tập cùng tham gia thi kì thi này. Em từ bỏ cơ hội lần này, tựa như chị khi đó vì em từ bỏ tranh cử ở Hành Nhất. Chị lúc đó cũng không có nói với em về chuyện tranh cử, bởi vì sợ em thấy có áp lực. Em không có nói cho chị, cũng vì vậy. Văn Dư, chị làm việc luôn tự cho là mình đúng, nhưng đôi lại lúc em làm, vì sao chị liền không thể tin em, tin vào tình cảm của chúng ta chứ?"

Văn Dư giờ phút này đã khó mà kiềm chế giọng của mình, nước mắt theo khe hở không ngừng rơi trên mặt cô. Lương Vận Hàm đưa tay vuốt tóc Văn Dư, thờ dãi nói:

"Chị nói chị tin tưởng em, chị nói chị yêu em, thế nhưng sự thật thì sao? Ngô Linh Nam nói rất đúng, chị bước cùng em quá mệt mỏi. Chị có quá nhiều tâm cơ, quá nhiều ngờ vực vô căn cứ, lại có quá nhiều sự khôn ngoan. Văn Dư, chị rất ưu tú, ưu tú đến mức em cảm thấy tự ti, cảm thấy không xứng với chị. Thế nhưng...chị biết không, kỳ thật năng lực của em cũng không tệ. Trình độ tiếng Anh của em có thể cùng người ngoại quốc tùy ý nói chuyện với nhau, cho nên điện thoại của chị cùng khách ngoại quốc em nghe đều hiểu thấu. Có khi chị nói tiếng Anh sai, em cũng nghe ra được. Còn có, em có bằng thực sĩ về tâm lý học, là học vị do em hoàn toàn dựa vào chính mình cố gắng giành được. Công việc của em, à, hôm nay em cũng nên khoác lác về

chính mình một chút, phóng nhãn trước toàn giới hàng không, nói đến tiếp viên trưởng có năng lực, em cũng thuộc dạng có một không hai. Bao nhiêu công ty đứng đầu đều sẵn đón em, thế nhưng em không đi. Trọng yếu nhất, em cảm thấy bởi vì em là một người chân thành và trung kiên. Đối với đồng sự, đối với khách hàng, đối với bạn bè, đối với người thân, đối chị, em đều có thể không chút nào trái lương tâm mà nói, em chân thành đối đãi tất cả mọi người. Thế nhưng..."

Văn Dư đột nhiên quay người ôm lấy Lương Vận Hàm, cô lắc đầu,

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, thật xin lỗi! Vận Hàm, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!"

Lương Vận Hàm dựa vào lòng Văn Dư, hiện tại, trong lòng đã đau đến muốn ngừng thở, Lương Vận Hàm nắm thật chặt quần áo Văn Dư, người khiến cho người ta vừa yêu vừa giận này, em nên nắm bắt chị như thế nào bây giờ!

Qua hồi lâu, chờ nước mắt trên mặt hai người đều ngưng, Lương Vận Hàm rốt cục rời đi cái ôm ấm áp của Văn Dư, nàng nhìn Văn Dư, lần nữa mở miệng nói:

"Ngô Linh Nam hôn chị, chị biết em vì sao không nghe chị giải thích không?"

Văn Dư nháy đôi mắt vô thần, lắc đầu.

"Bởi vì, em biết chị cố ý."

" "

"Bằng vào năng lực tự kiểm chế của chị, chị cần chị không muốn, Ngô Linh Nam căn bản không có cơ hội, bất luận là đưa chị về nhà, hay là hôn chị. Chị sẽ không để cho mình say đến cấp độ bất tỉnh nhân sự, cho nên hôm đó chị vẫn có thể khống chế trọng lượng của mình, không có toàn bộ dựa vào người cô ấy, cho nên cô ấy mới có thể một mình đưa chị lên lầu. Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, đối với cân nặng của chị, em hiểu rõ thông số hơn bất kì ai. Chị chỉ muốn mượn cô ấy đi xò xét em, đúng không. Tối hôm qua cũng giống như vậy, chị ngã bệnh, dùng trình độ miễn cảm chị vốn có, không có khả năng không biết em đứng ở ngoài cửa. Em từ dưới máy bay đến cửa bệnh viện xuống xe, từng hành động đầu gửi nhắn tin cho chị, cho nên, lúc ấy, chị hẳn là đoán ra được em không sai biệt lắm đang ở ngay ngoài cửa đi. Về phần nụ hôn kia, có lẽ đột nhiên, có lẽ Ngô Linh Nam nói tất cả mọi người bên cạnh đều thích chị, chị dùng mị lực của chị, xoay tay thì có thể có được niềm tin của tất cả mọi người, em công nhận, đây là bản lãnh của chị. Thế nhưng đối với em, chị vẫn dùng bộ dạng trên thương trường của mình đối xử với em, chị cảm thấy như vậy đối với em là công bằng sao?"

Sau khi trầm mặc thật lâu, Lương Vận Hàm nói lần nữa:

"Trong khoảng thời gian này em biến đổi đến ngay cả mình cũng không nhận ra mình. Qua tất cả mọi chuyện sự sáng suốt và bình tĩnh cũng không biết đi đâu rồi. Em chỉ biết lo được lo mất, nghi thần nghi quỷ, nhu nhược tự ti, em không ngừng muốn tìm được chìa khoá phá giải, thế nhưng là thủy chung tìm không thấy. Trong chút tình cảm còn sót lại, em đã triệt để mất phương hướng. Em sợ hãi thừa nhận khuyết điểm của mình, sợ hãi đối mặt sự chân thực của chính mình, khẩn trương cùng bất an để cho em càng ngày càng mệt mỏi. Văn Dư, em biến thành như bây giờ, hoàn toàn không xứng đáng với chị."

"Đừng nói nữa, Vận Hàm! Van em! Là chị sai rồi! chị sai rồi! Là chị quá ích kỷ! Là chị quá đa nghi! Là chị! Là chị!"

Lương Vận Hàm lắc đầu, nàng nhẹ nhàng nâng mặt Văn Dư lên, chậm rãi tới gần, môi dán lên môi. Nhưng chỉ chị là chạm vào nhau, mùi vị quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, cảm giác quen thuộc. Thế nhưng, rốt cuộc xâm nhập không được nữa, Lương Vận Hàm nhắm mắt lưu lại nước mắt.

"Xin thông báo lần của chuyến bay ch9805, đã mở. Mời quý hành khách đến cổng số 15 làm thủ tục lên máy bay."

"Ủy? Văn Dư."

"Lam tỷ."

"Vận Hàm đã lên phi cơ."

"Dạ, cảm ơn chị đưa em ấy đi."

"Văn Dư"

"Lam tỷ, chị đã đáp ứng em không hỏi."

"Ai, em a! Lúc nào thì đến Đài Bắc?"

"Chờ em đánh xong trận này."

"Tự mình chú ý thân thể có biết không!"

"Biết, chị cũng thế. Qua trận này em sẽ qua thăm chị."

"Tốt, chị chờ em."

Cúp điện thoại, Văn Dư đứng trước cửa sổ thủy tinh, ngược đầu nhìn lên bầu trời. Vận Hàm, hi vọng em thuận lợi đến bên kia. Những chuyện khác chị đều có thể đáp ứng em, duy chỉ có một chuyện là không thể.

Chị sẽ không dễ dàng tha em đi như vậy, Vận Hàm, hẹn gặp lại ở New Zealand.

Đôi lời của Esley: tình yêu của 2 người bắt đầu từ sự gian xảo của Văn Dư cũng kết thúc vì vậy, trong tình yêu không nên có sự nghi ngờ và lừa dối.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Xin Lỗi, Những Thứ Khác Em đều Có Thể Chấp Nhận Bỏ Qua, Nhưng Điều Này Thì Không Thể

"Văn Dư, cậu đến cùng nghĩ như thế nào?"

Hồi báo xong việc, Nhạc Linh Uyển nhìn người đối diện đã vùi đầu vào công việc, thực sự nhìn không được nói ra.

"Cái gì đều không nghĩ. Cố gắng làm việc, hảo hảo sinh hoạt, đây là điều mình đáp ứng em ấy."

"Hai người một chút liên lạc cũng không có?"

"Ừm."

"Liên quan tới Vận Hàm một chút tin tức cũng không có?"

Văn Dư vừa ký tên vừa gật đầu.

Nhạc Linh Uyển nhìn Văn Dư, một năm qua đi, người trước mắt không thể không nói, biến càng thêm... Có hương vị. Tóc ngắn già dặn, trang dung tình xảo, so sánh với trước đây, hiện tại Văn Dư đã chăm chút mình hơn. Trước kia, trang phục của cô phối hợp như thế nào đều do Nhạc Linh Uyển phụ trách, sau khi sống chung với Lương Vận Hàm tự nhiên giao cho Lương Vận Hàm phụ trách. Từ khi Lương Vận Hàm đi, Ngô Linh Nam chủ động giúp cô mua quần áo, nhưng là cũng không thấy Văn Dư mặc qua mấy lần, ngược lại là chính cô tự dạo phố chọn quần áo.

Một năm này, công ty đã đi vào quỹ đạo. Văn Dư dùng hành động để chứng minh lúc trước lựa chọn ở thành phố T phát triển là chính xác. Hiện tại, không chỉ có sản phẩm thành công khuếch trương, mà còn có nhiều công ty quảng tới cảnh ô liu, tiêu thụ trên thị trường đã theo kế hoạch thành công lớn, Văn Dư hiện tại đã bắt đầu lựa chọn có thể hợp tác với công ty Phong Đầu. Công ty tiến nhập thời kỳ phát triển, ở trên thị trường tự mình sống sót.

Chỉ bất quá, thời gian dài như vậy, Văn Dư đối với chuyện về Lương Vận Hàm không nhắc tới một lời. Người khác cố ý nhắc tới cô cũng không nói chuyện, làm mọi người đến hiện tại cũng không rõ ràng giữa hai người đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nhạc Linh Uyển thử hỏi qua Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm cũng như Văn Dư, không nói gì.

Hiện tại hỗn hợp trầm ổn cùng bá khí trên người Văn Dư, biến càng tự tin, càng có ưu thế nhả nhận, khiến Nhạc Linh Uyển nghĩ đến một loại động vật: Báo săn mồi.

Lương Vận Hàm rồi đi ngoài ý muốn, vốn cho là Văn Dư sẽ cùng Ngô Linh Nam dần dần phát triển quan hệ, thế nhưng là thẳng đến hiện tại, Văn Dư vẫn một mực giữ thái độ bất uân bất hòa. Ngô Linh Nam đã nhiều lần bởi vì cô mà uống say, nhưng Văn Dư mỗi lần đều gọi Nhạc Linh Uyển đưa Ngô Linh Nam về nhà, sau đó rời đi.

Nhạc Linh Uyển không biết trong thời gian một năm này Văn Dư phải chăng vẫn tưởng niệm Lương Vận Hàm, bởi vì cô thực sự không cách nào từ trên mặt hoặc là hành vi của Văn Dư đọc được bất kì suy nghĩ nào tương quan. Chỉ bất quá trong khoảng thời gian này, nam nam nữ nữ tới cửa chủ động theo đuổi Văn Dư cũng không ít, mà nữ thì chiếm đa số, cái này khiến Nhạc Linh Uyển rất không thoải mái.

"Vừa rồi vị Tô Hiểu Phi kia tại sao lại tới?"

"Huh?."

"Cô ta tới làm gì?"

"Mời mình ăn cơm."

"Cậu đáp ứng?"

"Không có."

"Dễ dàng buông tha vậy sao? Không phải trước đó đòi thời gian có dư vài giờ sao!"

"Mình có hẹn với Linh Nam "

"..."

Nhạc Linh Uyển liếc mắt, nàng biết mà! Văn Dư hiện tại đối với bất kỳ người nào tiếp cận đều mỉm cười đối mặt, không biểu lộ thái độ, không cự tuyệt. Nhiều lần đều là do Ngô Linh Nam thực sự nhìn không vừa mắt, trực tiếp đi qua đuổi người.

"Văn Dư, cậu cùng tiểu nha đầu đến cùng có thể phát triển hay không?"

Theo thời gian trôi qua, Ngô Linh Nam dùng tác phong lôi lệ phong hành cùng quyết đoán đạt được sự tán thành mọi người, dần dần được công nhận là một phần của nhóm. Nhưng trong lòng Nhạc Linh Uyển vẫn luôn hướng về Lương Vận Hàm, thế nhưng dù sao nàng cùng Văn Dư đã thành dạng này, Nhạc Linh Uyển hi vọng Văn Dư hạnh phúc, nhưng không xác định được người làm Văn Dư hạnh phúc đến cùng là ai.

Văn Dư để bút xuống, nhìn về phía Nhạc Linh Uyển.

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Ai biết!"

Văn Dư cười cười không nói chuyện, cô cầm điện thoại lên ấn mấy dãy số,

"Uy, dì Lương, kết quả kiểm tra cháu nhận được. Xem ra thuốc của Tiểu đại phu vẫn rất có hiệu quả, dì muốn tiếp tục uống, con đã để tin nhắn cho Tiểu đại phu dùm dì ... dạ, con biết mà... A, đúng, ầm của chú Lương đã tìm được người mua thích hợp, hai ngày nữa sẽ tới lấy hàng. Về sau con sẽ gọi tiền vào thẻ tín dụng cho chú, dì kêu chú ấy chú ý kiểm tra và xác nhận... Ha ha, được rồi được rồi, có con ở đây dì không cần lo lắng, con sẽ giúp chú ấy... cn vừa vặn cuối tuần đi D thị họp, đến lúc đó đi qua thăm hai người...đạ, muốn uống canh cá của dì lắm... vậy tốt quá! Vậy làm phiền dì, đến lúc đó gặp. Giúp con gọi lời hỏi thăm chú Lương, sắp gặp rồi, gặp mặt trò chuyện... dạ, gặp lại."

Cúp điện thoại, Văn Dư mỉm cười đem quyển bút ký ra, note cái gì đó. Trong khoảng thời gian này kiểu gì cũng sẽ nhìn thấy Văn Dư thỉnh thoảng dùng bút viết vài thứ vào trong quyển bút ký này.

"Cậu đang cùng mẹ của Vận Hàm gọi điện thoại?"

"Ừm."

"Hai người vẫn hay liên lạc?"

"Ừm."

"Vận Hàm có biết không?"

"..."

Nhạc Linh Uyển do dự không biết có nên nói hay không, tối hôm qua nàng cùng Lương Vận Hàm trò chuyện, bên kia tựa hồ có giọng đàn ông, hai người tựa hồ vô cùng... thân thuộc. Nhạc Linh Uyển cảm thấy không ổn, cứ xem như Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đã tách ra gần một năm, nhưng cả hai người đối với tình cảm vẫn thủy chung im lặng không nói lời nào để Nhạc Linh Uyển cảm thấy còn có cơ hội. Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên dùng ngữ tốc nói ra cực nhanh:

"Tối hôm qua cùng Vận Hàm gọi điện thoại, rất muộn, trong phòng nàng còn có giọng đàn ông! Mình có hỏi là ai, nàng không nói. Chỉ những thứ này, mặc kệ cậu có muốn hay không biết, dù sao mình vẫn phải nói cho cậu biết !"

Nói xong, thừa dịp Văn Dư còn không có phản ứng gì, trước đó tranh thủ thời gian đứng dậy chuẩn mất.

Văn Dư nhìn chằm chằm văn kiện trong tay, sửng sốt một hồi, sau đó tiếp tục cúi đầu làm việc.

Lại ngẩng đầu, đã hơn 11 giờ tối, Văn Dư đơn giản thu thập một chút, cầm lấy áo khoác, đứng dậy xuống lầu.

Văn Dư lái xe chẳng có mục đích vượt qua cầu vượt, tìm một nơi, mở cửa, tắt máy, xuống xe. Cô tựa ở trên lan can nhìn ra một nơi xa xăm, giờ phút này, không ai biết cô suy nghĩ cái gì.

Lương Vận Hàm hết giờ học, thu thập xong sách vở thì quay về phòng trọ.

"Hân, đi với tôi đi!"

Một gã đàn ông cao lớn trắng nõn, một mặt ôn nhu cười nhìn Lương Vận Hàm nói ra.

Lương Vận Hàm cười nhìn đôi phương, nhẹ gạt đầu, hai người cùng đi về một hướng.

"Han, gần nhà cô mới mở một nhà hàng có món bò bít tết không tệ, cùng đi nếm thử?"

"Hôm nào được chứ? Hôm nay còn có việc."

"Tốt, không có vấn đề!"

Lương Vận Hàm hôm nay có chút mệt mỏi. Về đến nhà, nàng ngồi trước bàn sách, bên ngoài thời tiết rất tốt, thế nhưng tâm tình của nàng cũng không như thời tiết, tối hôm qua lại mộng thấy cô. Trong mộng cô vẫn như cũ ôn nhu như vậy, nghịch ngợm. . . Lương Vận Hàm bất tri giác đem ngón tay đặt ở môi dưới mà vuốt ve, trong mộng, xúc giác ở môi vẫn như cũ quen thuộc như vậy. Nàng phát hiện mình vô luận như thế nào cũng không thể quên được loại cảm giác từng ở bên người đó, khoảng cách chẳng những không khiến tâm tình nàng bình tĩnh, ngược lại khiến tưởng niệm càng ngày càng tăng. Đã từng có đôi khi mỗi một tình tiết tiếp xúc nhỏ bé, đều khiến nàng tỉnh mộng giữa đêm khuya, gặm nuốt lấy cô độc cùng tịch mịch.

Ngày thứ hai, Lương Vận Hàm đã tỉnh dậy từ rất sớm, đơn giản trang điểm một chút liền chuẩn bị đi ra ngoài chạy bộ. Vừa mở cửa đã nhìn thấy một cái bóng người quen thuộc, Lương Vận Hàm giật mình, là cô sao?

Cả ngày, Lương Vận Hàm đều đang thất thần, bóng người kia, thật vô cùng giống cô, là ảo giác sao? Từ buổi sáng đến hiện tại, nhịp tim không quy luật một mực khiến Lương Vận Hàm lâm vào tình trạng hưng phấn, nhưng nàng vẫn cố gắng đè nén.

"Han, thế nào? Cô đang thất thần."

Gã đàn ông cao lớn trắng nõn hôm qua nói.

"Không có gì."

Lương Vận Hàm cười cười đáp.

"Cô có tâm sự."

Lương Vận Hàm không trả lời.

Ở trong mắt người đàn ông này, Lương Vận Hàm tựa như một vị nữ thần phương đông, cao quý xinh đẹp, khí chất tao nhã. Ánh mắt bình tĩnh của nàng tựa hồ cất giấu một bí mật, thần bí như vậy, đặc biệt như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy, gã liền bị hấp dẫn rất lâu về sau.

Nàng luôn luôn bình tĩnh và thần nhiên như vậy, bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng không khiến nàng phản ứng quá mãnh liệt. Thành tích của nàng phi thường tốt, lúc làm việc lúc cũng rất chuyên chú, nghiêm túc và tự tin, luôn luôn hấp dẫn ánh mắt của người khác dễ như trở bàn tay. Nhất loại nét đẹp này, sẽ khiến người nhìn một chút liền phát ngốc.

Sau khi tan học gã đàn ông muốn hẹn Lương Vận Hàm ra ngoài, vẫn bị cự tuyệt. Lương Vận Hàm có chút đau đầu, anh chàng Mark đã quấn lấy nàng rất nhiều ngày. Mark là cháu trai lớn của hiệu trưởng đại học U, anh tuấn cao ráo, là đối tượng của không biết bao nhiêu là thiếu nữ. Hắn cảm mến Lương Vận Hàm, đây cơ hồ là chuyện mọi người đều biết. Mark là người rất rục rờ, rất hiền lành, lâu dần Lương Vận Hàm cũng nguyện ý làm bằng hữu của hắn, nhưng chỉ chỉ là bằng hữu. Nàng nói với Mark trong lòng nàng có một người nàng rất yêu, Mark nói chỉ cần chưa kết hôn hắn còn có hi vọng, hắn nguyện ý trước làm bằng hữu của nàng, Lương Vận Hàm chỉ có thể theo hắn đi.

Hôm nay trong đầu Lương Vận Hàm nghĩ tất cả đều về Văn Dư, nàng vô số lần tưởng tượng qua tình cảnh hai người gặp lại, nhưng nàng nói với chính mình, còn chưa phải thời điểm.

Thế nhưng khi Lương Vận Hàm vừa nghĩ về hồi ức vừa chuẩn bị cầm chìa khoá mở cửa, một tiếng gọi đã lâu rồi mới nghe trong chốc lát khiến Lương Vận Hàm đứng hình nguyên chỗ.

"Vận Hàm"

Lương Vận Hàm đứng tại chỗ, chậm chạp không chịu quay đầu. Văn Dư đứng dưới bậc thang, nhìn thân ảnh quật cường của nàng, nhếch miệng lên. Từng tiếng bước chân một bước lên bậc thang chạm đến tâm Lương Vận Hàm, nàng rốt cục xoay người, mặt mỉm cười, nhưng là một nụ cười không có bất kỳ tình cảm đặc biệt nào, tựa như là nhìn thấy bằng hữu,

"Văn Dư, đã lâu không gặp."

Thế là, hai người cùng đứng trên một bậc thang, một người đứng giữa bậc thang, mỉm cười tương vọng, nhưng trong ánh mắt lẫn nhau đều không có bất cứ tia cảm tình nào ba động, tựa như buổi gặp nhau bình thường,

"Đúng vậy, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Em Vẫn Khỏe Chứ? Đã Lâu Không Gặp

Thái độ của Văn Dư làm cho Lương Vận Hàm thậm giết mình, mà thái độ của Lương Vận Hàm cũng làm cho lòng Văn Dư có chút không chắc. Nhưng sau một năm gặp lại, cả hai cũng sẽ không tiếp tục còn là bản thân của trước kia. Hiện tại hai người, đang tự kiểm chế, tỉnh táo, bình tĩnh nắm chắc phương diện năng lực của bản thân có thể nói là hòa thuận thanh. Nhưng mà dù vậy, Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư, tâm vẫn là không thể bị khống chế càng nhảy càng nhanh.

"Đến đây lúc nào?"

"Sáng nay vừa tới."

Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư, nghĩ đến buổi sáng lúc ra cửa nhìn thấy cái thân ảnh quen thuộc kia, hiểu rõ gật đầu. Hiện tại Văn Dư, nói như thế nào đây, khác một chút so với trong trí nhớ của Lương Vận Hàm, cô mặc quần áo trước nay chưa thấy qua, tí như thần bí, còn có bất cần đời.

"Đi công tác?"

Văn Dư lúc đầu không nói chuyện. Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư, cũng không tiếp tục đặt câu hỏi. Văn Dư cảm thấy có chút lo sợ không yên, trước mắt Lương Vận Hàm đã thay đổi. So một năm trước càng có nữ nhân vị mà, mà lại, loại tự tin từ trong ra ngoài kia, làm cho cả người nàng thoát nhìn qua càng đẹp thêm có phần lóa mắt. Sáng nay khi Văn Dư nhìn thấy Lương Vận Hàm lần đầu tiên, thời khắc đó tâm đã rung động, dường như đã qua một đời người, để coi một lần nữa lại vì nàng mà mê muội. Loại rung động này nhắc nhở Văn Dư, cô gái trước mắt này, bất luận ở nơi nào, bất luận qua bao lâu, đều như cũ giống như sinh mệnh duy nhất của mình mà không thể thiếu mất.

"Bằng hữu của chị một hồi sẽ đến đón chị."

"Vậy là chị cố ý đến gặp tôi sao?"

Lương Vận Hàm hỏi. Hiện tại Lương Vận Hàm đã tìm được chân lý sống mới, sinh mệnh vì vậy mà cứng cỏi hơn, nội tâm cũng theo đó cường đại lên, đây chính là nguyên nhân Lương Vận Hàm rời đi. Nàng muốn tìm được bản thân chân chính của mình, như thế mới có thể tìm được yên tĩnh chân chính, chỉ khi sinh mệnh yên tĩnh mới có thể mang cho người ta sự vui vẻ chân thực nhất, bên cạnh đó đi đôi cùng sự tự tin. Cho nên, nàng không còn là Lương Vận Hàm có thói quen trầm mặc của trước đây. Đối mặt với Văn Dư, cho dù khấn trương, nàng cũng y nguyên có thể bình thản mà ứng đối. Thuận tiện ngăn lại những lời Văn Dư muốn nói, giữ bên trong ngực, "Đá cầu" bằng lời nói mà, ai sẽ không chứ!

Văn Dư hào phóng gật đầu thừa nhận nói:

"Đúng vậy a. Thuận tiện muốn qua em mượn phòng tắm một chút. Bay lâu như vậy, toàn thân đều khó chịu."

Lương Vận Hàm nở nụ cười, đây thật là lí do tốt, thực sự làm cho không người nào có thể cự tuyệt. Thế là Lương Vận Hàm quay người mở cửa, mỉm cười mời nói:

"Mời vào."

Văn Dư gật đầu nói cảm ơn, lấy hành lý vào cửa. Bởi vì chỗ đứng của hai người, khi Văn Dư bước qua người Lương Vận Hàm, có ý cách rất gần, loại khoảng cách này vừa vặn để Lương Vận Hàm sinh ra một chút khấn trương. Nàng không tự chủ được lui về sau nhường đường một chút, thế nhưng phía sau đã là khung cửa, tránh cũng không thể tránh. Văn Dư cố ý dừng một chút, nói:

"Quý恙 rồi."

Nói xong liền cởi giày, tự nhiên đi vào phòng khách. Lương Vận Hàm ổn định hô hấp hơi nhanh, trên mặt mặc dù không có biểu lộ, thế nhưng tay trên nắm cửa lại rõ ràng đang nắm chặt.

Lương Vận Hàm nhướn mày nhìn Văn Dư chân trần gấm trên mặt đất, tháng 9 ở New Zealand là mùa đông, tuy nhiệt độ không thấp bằng trong nước, nhưng cũng đủ khiến người cảm thấy lạnh lẽo. Trước kia Văn Dư vẫn luôn ưa thích chân trần ở trong phòng đi tới đi lui, cô vẫn luôn mang thể hàn tròn người, tay chân thường xuyên lạnh buốt vào mùa đông. Lương Vận Hàm phí hết một phen công phu mới giúp được cô từ bỏ cái thói quen này. Hiện tại làm sao bệnh cũ lại phạm vào! Lương Vận Hàm rầu rĩ là không biết nên nhắc nhở Văn Dư đi giày hay vẫn nên trực tiếp đưa cho cô, Văn Dư chạy tới lò sưởi trước tường, nhất chốt mở lò sưởi âm tường.

"Oa! So với tượng tượng của chị lạnh hơn nhiều! Một này đông lạnh!"

Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm chân Văn Dư, vẫn còn đang rầu rĩ, nghe Văn Dư nói, lại cảm thấy mềm nhũn. Nhưng nàng cái gì cũng không làm, tự mình mang giày, đi đến bên người Văn Dư, vừa cười vừa nói:

"Đúng vậy a, cho nên chị mặc những bộ đồ này khẳng định không đủ."

Văn Dư cười cười,

"Đi vội vàng, không kịp chuẩn bị."

Lương Vận Hàm lại xoắn xuýt ! Văn Dư có ý tứ là không mang đủ quần áo sao? Vậy mình phải chẳng hẳn là cầm mấy bộ ra cho chị ấy? Chị ấy... có thật là không mang không đây?

Kỳ thật từ lúc vừa vào cửa, Văn Dư liền cố ý không mang giày, chính là muốn nhắc nhở Lương Vận Hàm mình đã quên thói quen cũ kia. Nếu như Lương Vận Hàm mở miệng nhắc, như vậy Văn Dư tự nhiên có rất nhiều lời để nói. Thế nhưng Lương Vận Hàm không nói gì, điều này khiến Văn Dư không thể xác định nàng phải chăng còn để ý đến mình giống như trước đây. Dù sao thời gian một năm, đủ để cho một người quên rất nhiều chuyện cùng rất nhiều người; cũng đủ để cải biến thói quen thậm chí lại bắt đầu lại từ đầu một loại cuộc sống mới. Cho nên, Văn Dư hiện tại chỉ có thể thăm dò.

"Vậy bằng hữu của chị nếu như không tiện, chị có thể tạm thời mượn mấy bộ ở chỗ tôi. Nhưng đề nghị nếu như chị đến đây ở thời gian dài thì tốt nhất nên đi mua một số quần áo mới."

Văn Dư cười gật gật đầu. Lương Vận Hàm mang mọi chuyện tất cả đều phá hỏng , ý tứ là chị có những bằng hữu khác , có thể mượn đồ từ họ. Dầu gì, cũng có thể đi mua một số. Nếu như hai thứ này đều không làm, phải mượn ở chỗ tôi, vậy nói thẳng ra ngay từ bây giờ nói đi. Cái này tự nhiên là bại lộ ý đồ chân thực của Văn Dư!

Một năm không thấy, phu nhân trở nên càng thông minh ! Cũng càng khó theo đuổi hơn!

"Không sao, cũng chỉ do vừa tới chỗ này còn chưa kịp thích ứng."

Lương Vận Hàm gật gật đầu, đứng dậy nói:

"Để tôi đi pha chút trà cho chị. Khi tới đây tôi đặc biệt bắt đầu thích uống trà, không phải chị ưa thích phổ nhị sao, tôi thích một loại trà đình động khác. Đúng lúc bằng hữu tặng còn chưa kịp uống xong, có muốn thử không?"

Văn Dư hơi suy tư một chút, lời Lương Vận Hàm ám chỉ để lòng Văn Dư như có một tia không thoải mái, nhưng lập tức liền bị bỏ qua. Bởi vì Văn Dư hiểu rõ mình muốn làm gì, và tại sao phải làm.

"Đình động à? Chị bằng cho chị một ly nước nóng thôi! Dù sao chị vẫn như cũ ưa thích phổ nhị, hơn nữa cũng không phải không thể uống. Có lẽ là do tuổi tác, hiện tại chị trở nên cố chấp."

Lương Vận Hàm cứ thế đứng nguyên chỗ, Văn Dư nhìn thấy nàng, nhíu mày lên.

Cuối cùng, Lương Vận Hàm vẫn đi đun nước nóng. Hai người ngồi ở phòng khách, ai cũng không nói chuyện. Lò sưởi âm tường ấm áp rất nhanh giúp Văn Dư ấm hơn, cả ngày nay cô đích xác là bị đông lạnh. Buổi sáng vốn định gõ cửa, nhưng là trong lòng vẫn chú ý những gì Lương Vận Hàm nói ngày đó, tự nhủ:

"Văn Dư, chúng ta tách ra một đoạn thời gian đi. Em đi tìm đáp án mà em muốn, chị sống cuộc sống của chị. Nếu như tương lai chúng ta lại gặp nhau, còn có thể yêu nhau thêm lần nữa, khi đó chúng ta sẽ yêu lại từ đầu. Cho nên, xin đừng nên đi quấy rầy cuộc sống của em, em cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của chị. Hứa với em, cứ như vậy đi."

Văn Dư trước kia rời khỏi nhà Lương Vận Hàm, cô đã đến đại học U. Thế là, cô ở đại học U ngày ngày, thuận tiện thăm dò rõ ràng nơi Lương Vận Hàm học, thư viện, nơi hoạt động, lộ tuyến về nhà. Một năm này với kinh nghiệm lập nghiệp nói cho Văn Dư biết, thăm dò đường lui của đối phương, mới biết được mình nên tấn công từ chỗ nào. Chỉ bất quá cô không nghĩ tới Lương Vận Hàm của hiện tại đã thay đổi khác xa so với phong cách hành xử trước kia, điều này khiến Văn Dư có chút khản trương, cô nhất định phải điều động toàn bộ tế bào não đến ứng đối tình thế ngoại giao "Phức tạp" trước mắt .

"Chị đi trước tắm rửa đây."

Văn Dư vừa nói vừa mở rương hành lý ra lấy quần áo.

Lương Vận Hàm gật gật đầu,

"Trên lầu, tôi dẫn chị đi."

Căn phòng này là do bạn của Hứa Phóng Nhân năm đó nhận được chức cao nên phải chuyển qua Australia. Phòng ở còn chưa kịp bán đi, đúng lúc Lương Vận Hàm đến đại học U học tập, Hứa Phóng Nhân liền giúp Lương Vận Hàm thuê. Chỗ này cách đại học U rất gần, sinh hoạt giao thông đều rất thuận tiện, trọng yếu nhất chính là, gian phòng chính thể thiết kế quá phù hợp với thẩm mỹ của Lương Vận Hàm. Nhưng là dù vậy, lúc trước Lương Vận Hàm cũng không có ý định tiếp nhận , dù sao Hứa Phóng Nhân đã giúp nàng rất nhiều. Nhưng do Hứa Phóng Nhân phi thường kiên trì, cuối cùng Lương Vận Hàm kiên trì giao toàn bộ tiền thuê, nếu không thì không được, Hứa Phóng Nhân đành phải theo ý nàng.

Mà những điều này, Văn Dư đã biết từ lâu. Bởi vì vị bằng hữu cũng là bằng hữu của Văn Dư, thậm chí có thể nói là bạn rất thân. Chuẩn xác mà nói, vị bằng hữu kia là chủ nhân đời trước của căn phòng này , mà chủ nhân đương nhiệm, chính là Văn Dư. Cho nên, trong cuộc sống cũng không có nhiều sự "Trùng hợp " như vậy , cô chỉ là để bằng hữu tìm cơ có ý liên hệ Hứa Phóng Nhân, sau đó thuận lý thành chương đề Hứa Phóng Nhân an bài Lương Vận Hàm vào đây ở.

Lương Vận Hàm có chút kỳ quái, Văn Dư rõ ràng là lần đầu tiên tới, nhưng vì sao lại có loại ảo giác tựa hồ như cô vốn dĩ thuộc về nơi này đây?

Do mình tự sửa sang gian phòng, trong lòng Văn Dư đã cảm thấy vui vẻ. Đương nhiên, vui vẻ nhất, vẫn là nơi này dành cho người mình yêu mến ở. Văn Dư nhìn chằm chằm ly nước trong toilet, một cái bàn chải đánh răng, một chiếc khăn mặt, trên mặt hiển hiện nụ cười quý dị. Lương Vận Hàm xem xét bộ dáng của cô, liền biết cô suy nghĩ cái gì! Không để ý tới cô, thẳng đi lấy khăn mặt. Văn Dư thuần thực mở vòi nước bồn tắm lớn, cô giờ phút này quá muốn thoải mái tắm nước nóng !

Đến đưa khăn lông Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư thuần thực xả nước vào bồn tắm lớn, Văn Dư quay đầu cười cười,

"Không ngại chị dùng bồn tắm một chút chứ?"

"Ừm, không sao."

Lương Vận Hàm sững sờ đáp. Thả khăn mặt trong tay ra, rời khỏi buồng tắm.

Văn Dư nhìn chằm chằm cửa đóng chặt, lần nữa bật cười. Phu nhân, thật xin lỗi, chuyện chị hứa lúc trước thực sự không thể tiếp tục giữ. Chị tới quá rầy em, bởi vì chị chịu không được sự tra tấn của tường niệm, chịu không được tư vị của cô đơn, càng chịu không được tên mất xanh mũi đỏ tóc quăn thừa dịp chị không ở bên em quăn quít lấy em! Cho nên vì phải đoạt lại chủ quyền, thuận tiện để em triệt để tìm tới cuộc sống hạnh phúc, chị tới đây. Coi như em buông được tình cảm đã từng có với chị, không sao, cùng lắm thì lại yêu một lần nữa.

Bất quá, phu nhân, chi tiết trong gian phòng đó, vẫn tiết lộ tường niệm của em dành cho chị. Tỉ như, cái khăn mặt kia là kiểu dáng chị đã từng dùng qua; tỉ như, đầu gối đầu vẫn mùi thơm chị nói chị thích nhất; tỉ như, cặp dép lê trong phòng kia, vẫn là đôi dép một năm trước trong nhà em vẫn luôn dùng; lại tỉ như, tấm thảm trên ghế sa lon kia, chính là khi chị vào nhà em đã mua lót lên ghế... Nếu như chị không đoán sai, trong phòng ngủ của em nhất định còn có tấm ảnh chị cười ngây ngô khi cho dê ăn ở vườn bách thú.

Văn Dư nói rất đúng, Lương Vận Hàm vội vàng từ phòng vệ sinh rời khỏi, chính là vì giấu tấm ảnh kia của Văn Dư vẫn luôn được đặt ở cạnh đầu giường trong phòng ngủ, còn có, chiếc áo sơ mi bị Văn Dư móc rách cổ tay. Văn Dư đến quá đột ngột, Lương Vận Hàm từng có vô số tưởng tượng, nhưng mỗi một cái tưởng tượng, đều có một đại tiền đề, là vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho Văn Dư vào trong nhà! Dựa vào tính cách của Lương Vận Hàm tự nhiên cũng sẽ không mời ngoại nhân đến, cho nên nàng vào ở ngày đầu tiên, chuyện thứ nhất, liền đem ảnh chụp Văn Dư bày ở đầu giường. Cũng là tấm hình này, làm bạn với Lương Vận Hàm vượt qua 365 buổi tối cô độc. Lương Vận Hàm từng nói như thế này để tự bào chữa cho chính mình: từ góc độ tâm lý học mà nói, càng muốn quên một người, thì càng không nên tận lực né tránh đồ vật có quan hệ với đối phương. Lương Vận Hàm biết mình một chút căn bản cũng không thể quên được Văn Dư, thay vì cứ vụng trộm mà tường niệm, chi bằng hào phóng tường niệm. Mỗi ngày ngây ngốc nhìn tấm ảnh kia, đã có thể làm dịu áp lực, lại có thể đem tường niệm biến thành thói quen, sau đó lại thuận theo tự nhiên, hoặc là có thể quên đi sự tồn tại của cô trên thế gian, hoặc có thể đem yêu thương càng khắc càng sâu vào trong lòng.

Văn Dư, chị cứ đột nhiên đi tới trước mặt em như vậy, để cho hạ tâm rõ ràng đã trầm tĩnh của, lại lần nữa táo động. Chị, đến tận cùng là tới làm gì hả?

Văn Dư vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn "Kịch tác " của mình, nụ cười xấu xa. Phu nhân, không có ý tứ, lần này chị đã có đủ chuẩn bị rồi. Em, chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Đôi lời của Esley: Phải nói là mặt Văn Dư thuộc hạng siêu dày luôn haha, chung quy thì tác giả muốn nói lên một mối tình mà một người chẳng thể quên, còn một người không thể từ bỏ. Đây là một trong những truyện hiện đại Esley đánh giá cao là nhẹ nhàng như nước mà vẫn lời cuốn vô cùng, lâu lâu mới hứng lên edit kiểu xuyên thời gian như này, chương sau mọi người sẽ rõ Văn Dư trơ trên ra sao hồ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Phu Nhân, Xin Mời Tiếp Chiêu Đi!

Cái bẫy trong phòng vệ sinh được Văn Dư bỏ ra khá nhiều tâm tư để thiết kế, hết thầy hương thụ, lấy tình thú làm chủ. Diện tích phòng vệ sinh rất lớn, một cái bồn tắm lớn spa hai người chiếm hết một bên, mặt hướng tường toàn bộ áp dụng cho thiết kế mặt kính. Nói đúng là, khi hai người muốn làm thứ gì đó trong này, nơi này thật sự khá có tình thú. Lúc Lương Vận Hàm vừa chuyển vào đối với phòng vệ sinh này quả thực đã cảm thán một phen, một nam giáo sư độc thân, thật sự là thâm sâu khó lường ghê...

Cần nhắc xuất phát từ việc bảo hộ không gian riêng tư, Văn Dư cuối cùng vẫn ở phòng vệ sinh lắp một bộ thiết bị tắm spa như vậy, một bộ thiết bị mà với phòng tắm "Phổ thông" có ý vị hơn nhiều.

Lương Vận Hàm vốn dĩ muốn dẫn Văn Dư đi phòng trọ, nhưng mà khi đi ngang qua phòng vệ sinh, bởi vì cửa bị mở ra, Văn Dư trực tiếp liền tiến vào, Lương Vận Hàm muốn ngăn cản cũng không kịp. Nàng tưởng Văn Dư sau khi nhìn thấy thiết kế trong phòng vệ sinh sẽ nói gì đó, nhưng mà không có. Biểu lộ của Văn Dư lại không khỏi quá tự nhiên, thậm chí còn có thể sử dụng cái bồn tắm spa lớn kia.

Lương Vận Hàm giấu cho kỹ ảnh chụp cùng quần áo, ngồi ở trên giường tự hỏi chuyện trước mắt. Nàng không thể xác định là vì sao Văn Dư lại đột nhiên đến, rõ ràng trước đó không có bất cứ liên hệ nào.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Văn Dư nhảy mũi, Lương Vận Hàm mở cửa phòng, Văn Dư chỉ nhúu mày đang cảm nhìn một cái nhiệt kế.

"Làm sao? Phát sốt rồi?"

"Cờ vậy, hơn 39 độ."

Lương Vận Hàm giật nảy mình, nhanh tiếp nhận nhiệt kế, xem xét cũng gần 40 độ. Nàng sờ lên trán Văn Dư, lại sờ lên cổ Văn Dư, quả nhiên rất nóng! Nhìn thấy mặt Văn Dư đã có chút đỏ ửng, Lương Vận Hàm vội vàng kéo cô ra phòng khách. Văn Dư lung lay thân thể, đỡ tường một chút,

"Văn Dư!"

Lương Vận Hàm đỡ lấy thân thể Văn Dư, nóng nảy kêu một tiếng.

"Có chút choáng váng."

Lương Vận Hàm nhanh chóng dìu cô vào phòng ngủ của mình gần đó. Văn Dư tiến phòng ngủ, đập vào mặt chính là loại mùi vị quen thuộc trên người Lương Vận Hàm, đây là hương vị giống như ánh nắng mà Văn Dư vẫn hay nhắc tới. Văn Dư hít một hơi thật sâu, đột nhiên con mắt có chút đỏ lên. Cô mím chặt môi, che giấu cảm xúc. Sau khi nằm xuống giường, Văn Dư liền từ từ nhắm hai mắt thoải mái thở dài. Lương Vận Hàm nhìn thấy bộ dáng của cô lại sốt ruột, lại lo lắng, nàng vội vàng đi xuống lầu tìm thuốc có thể giúp hạ sốt.

Lương Vận Hàm vừa đi, Văn Dư liền mở to mắt, cấp tốc đánh giá một vòng xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Lương Vận Hàm thùng thùng chạy lên lầu, Văn Dư vội rút đầu vào chăn, toàn thân che cực kỳ kỹ. Trước kia khi ở chung với nhau, Văn Dư rất ít khi cảm mạo nóng sốt, khi đó công ty vừa cất bước, cả ngày bận bịu không có thời gian vận động, cho nên Văn Dư mới bị thiếu máu, chuyện té xỉu mới xảy ra. Hiện tại xem ra, thân thể tựa hồ thật yếu đi rất nhiều. Trong lòng Lương Vận Hàm mơ hồ có chút lo lắng... Không biết cảm xúc hỗn tạp là đau lòng hay vẫn là tức giận, cô rõ ràng đã đáp ứng sẽ chiều cô thật tốt mình! Nói chuyện không tính toán gì hết!

"Văn Dư, mau uống thuốc." Lương Vận Hàm nhẹ nhàng lôi kéo góc chăn.

Văn Dư nhắm mắt cau mày, thoát nhìn rất khó chịu. Lương Vận Hàm giúp đỡ cô uống thuốc, sau đó lại lôi ra thêm được một tấm chăn, đều đắp lên người Văn Dư.

Văn Dư hô hấp dần dần đều đều, Lương Vận Hàm nhìn thấy gương mặt trong trí nhớ giờ phút này trở nên chân thực ngay trước mắt, thực sự rất muốn vươn tay chạm tới thứ cảm giác quen thuộc kia, nhưng tất cả hết thảy mọi việc đã sớm biến hoá một cách rõ ràng mà con người cũng vậy. Đây chỉ là khát vọng trong lòng Lương Vận Hàm, nàng cũng không biến điều này thành hành động. Vừa rồi nàng thật nịnh không được hoài nghi, Văn Dư có phải thật sinh bệnh hay không, cứ xem như nàng biết mình nghĩ như vậy thực sự có chút không tốt, nhưng nàng thật sự hiểu rất rõ Văn Dư, điều này giúp nàng luôn phát giác chỗ nào có chút không ổn. Cũng có lẽ là hết thảy xảy ra quá đột ngột, để cho nàng có chút phản ứng không kịp đi. Nhưng nhìn bộ dáng khó chịu của Văn Dư nàng quả thật không đành lòng, ngừng thờ dài, Lương Vận Hàm chỉ có thể nuốt xuống tất cả nghi hoặc và nghi vấn, bước xuống lầu nấu cháo.

Trong phòng ngủ không có trông thấy hình của mình, Văn Dư cũng không vội mà tìm. Giờ phút này cô nằm ở trên giường Lương Vận Hàm, gối lên gối của nàng, đập chăn của nàng, tràn đầy đều là khí tức của Lương Vận Hàm, Văn Dư từ từ nhắm hai mắt, một giọt nước mắt từ khóe mắt trượt xuống. 365 buổi tối qua, em phải dùng bao nhiêu ác tâm mới có thể cự tuyệt chị đây?

Lương Vận Hàm bưng một bát cháo nóng hằm hạp đi vào gian phòng, Văn Dư ngủ rất ngon. Lương Vận Hàm đặt bát xuống, áp tay vào trán Văn Dư, vừa đặt lên trán, đã thấy tay dính một ít mồ hôi, nhưng mà nhiệt độ hiển nhiên không có cao như vậy. Lương Vận Hàm lại bưng một chậu nước tối, dùng khăn mặt giúp Văn Dư lau mặt và cổ.

Văn Dư bị lác qua lác lại đến tỉnh, vừa mở mắt liền trông thấy mặt Lương Vận Hàm gần trong gang tấc, cô trở mắt chút, rồi lại nháy nháy mắt. Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư như vậy, trong lòng mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ. Văn Dư cho dù có thay đổi, cũng vẫn là một Văn Dư nguyên ý ở trước mặt nàng hiển lộ mặt yếu ớt nhất, giống tiểu động vật, để cho người ta không nịnh được muốn vuốt ve, hôn hôn.

Lương Vận Hàm lấy tay Văn Dư ra khỏi chăn, cẩn thận lau. Cảm giác mát lạnh trên mặt và trên tay khiến Văn Dư dần dần tỉnh táo lại, nàng nhìn qua đã thấu ánh mắt ôn nhu như nước của Lương Vận Hàm, cô cố gắng ngăn chặn nội tâm xúc động kêu gào muốn hôn nàng. Văn Dư biết, nếu như lúc này không khống chế lại, tiếp theo liền sẽ gặp phải trở ngại càng lớn hơn.

"Chị ngủ thiếp đi, vất vả em chăm sóc chị."

Văn Dư chân thành nói ra.

Lương Vận Hàm nhìn nàng một cái không nói chuyện, tiếp tục công việc trên tay. Lau sạch sẽ xong mới bưng cháo qua cho Văn Dư, cũng ra hiệu kêu Văn Dư tự mình lấy. Văn Dư do dự một chút, cô muốn Lương Vận Hàm đút mình ăn, nhưng mà nghĩ lại, hiện tại Lương Vận Hàm cũng không phải nàng ngày xưa. Lương Vận Hàm đã từng có thể vì hãm trong tình yêu mà cái gì cũng đều quên, hiện tại Văn Dư có thể khẳng định, bất luận yêu sâu đến cỡ nào, Lương Vận Hàm đều sẽ tìm tới phương hướng cảm xúc mà có thể thoát thân an toàn.

Thế là, Văn Dư ngoan ngoãn nhận lấy bát cháo, tự mình ăn, thuận tiện còn tán dương tay nghề của Lương Vận Hàm một phen. Trong thời gian một năm

hai người tách ra , ngoại trừ đi Lương gia ở thành phố D, ăn món bà Lương tự mình xuống bếp, Văn Dư rốt cuộc chưa ăn qua bất luận món ăn nào do bằng hữu làm. Cô sợ bản thân sẽ quên đi hương vị khi xưa mình đã từng thích, bởi vì thời gian thật sự quá cường đại, Văn Dư sợ hãi mình chiến thắng không nổi thời gian. Bây giờ một lần nữa được thưởng thức tư vị quen thuộc, cô nheo mắt lại tinh tế thưởng thức, thỏa mãn tựa như một con mèo thỏa mãn.

Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư như vậy, trong lòng lại cảm thấy có chút là lạ, nhưng mà nàng tìm không ra sơ hở gì. Một năm này, Lương Vận Hàm mặc dù không có bất kì liên lạc nào với Văn Dư, nhưng nàng cũng không phải một chút tin tức về Văn Dư cũng không biết. Bà Lương định kỳ sẽ gọi điện thoại nói cho Lương Vận Hàm biết, Văn Dư giúp ông Lương mua cái ấm nào, lại bán cái ấm nào, đã kiếm bao nhiêu tiền; còn kêu cho nàng tự kiểm tra nếu muốn, ăn những loại thực phẩm chăm sóc sức khỏe nào. Có khi Văn Dư đi công tác đến thành phố D vẫn luôn thuận tiện thăm hỏi hai vị, mỗi lần đều mang thật nhiều quà lễ. Một số tiền trên ở công ty của Văn Dư cũng do bà Lương nói cho Lương Vận Hàm biết.

Mỗi lần Văn Dư đi, bà Lương mẫu đều sẽ dùng điện thoại chụp một tấm ảnh. Về sau Văn Dư còn mua về một cái giá ba chân để gắn máy ảnh, sau đó bà Lương sẽ gửi những tấm hình này cho Lương Vận Hàm xem. Nhưng lần nào Lương Vận Hàm cũng chỉ nhìn lướt qua Văn Dư một lần, sau đó thì tiếp tục quan bế, vui mình vô mớ bài vở chất thành đống. Bởi vì Lương Vận Hàm sợ mình không buông xuống được, tấm hình đặt ở đầu giường kia đã là sự dung thứ dễ dãi nhất nàng tự dành cho bản thân .

Thế nhưng sau khi Văn Dư ở lại chỗ của nàng nghỉ ngơi 3 tiếng đồng hồ, Lương Vận Hàm khổ cực phát hiện những điều mình làm trước đó đều phí công. Loại cảm giác quen thuộc kia, cùng với lực hấp dẫn trí mạng khiến Lương Vận Hàm chỉ có thể không ngừng đối với mình mà cường điệu lực không chế bản thân.

"Vừa rồi bằng hữu của chị gọi điện thoại tới, chị đang ngủ, bởi vì ban nãy chị nói có người sẽ đến đón chị, tôi sợ chậm trễ cho nên thay chị nhận điện thoại. Anh ta biết chị sinh bệnh liên nói tốt nhất để chị ở chỗ này hai ngày, thiết bị lò sưởi bên nhà anh ta bị hư, thợ sửa máy phải ngày mai mới tới sửa được."

"Vậy thì đành tiếp tục làm phiền em?"

Văn Dư nhìn chằm chằm vào Lương Vận Hàm, cố gắng khống chế không lộ ra ra thần sắc mong đợi. Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư một hồi, bưng chén không đi ra ngoài , vừa đi vừa nói:

"Chị qua phòng khách bên kia ngủ đi."

Văn Dư ở sau lưng Lương Vận Hàm, để lộ ra một đại tiểu dung.

Nói thật, Lương Vận Hàm đối với vị bằng hữu kia của Văn Dư cảm thấy rất hoài nghi, thế nhưng do lúc ấy toàn bộ hành lý, điện thoại của Văn Dư đều dưới lầu, trên lầu cũng không có thứ gì có thể dùng để liên lạc, ban của cô gọi điện thoại thật nhiều lần Lương Vận Hàm mới do dự bắt máy hộ. Đối phương nói muốn qua đây, Lương Vận Hàm do dự một chút nói cho đối phương biết Văn Dư ngã bệnh còn đang nghỉ ngơi, có lẽ do thời tiết đông hàn. Đối phương mới nói vấn đề về máy sưởi, sau đó đề nghị để Văn Dư lưu thêm hai ngày, hai ngày sau mới qua đón người.

Lương Vận Hàm khống chế không nổi suy nghĩ đi suy nghĩ lại về mỗi một chi tiết và lời nói sau khi Văn Dư xuất hiện. Lương Vận Hàm hiểu, khát vọng trong nội tâm nàng chính là Văn Dư nhưng điều khiến nàng bài xích cũng chính là Văn Dư, nàng không muốn cứ như vậy tùy tiện thỏa hiệp lần nữa. Còn có, một năm này phát sinh rất nhiều biến hóa, Văn Dư cũng thế. Loại biến hóa mà ngay từ lúc hai người gặp lại lần đầu tiên, Lương Vận Hàm đã phát hiện . Loại quá tùy tính thoải mái kia, để Lương Vận Hàm mơ hồ cảm thấy bất an.

Ban đêm, Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư đã khỏe hơn rất nhiều, bắt đầu chỉnh lý phòng khách. Lương Vận Hàm kỳ thật cũng không khẳng định Văn Dư nhất định sẽ tới tìm mình, dù sao Văn Dư cũng có nguyên tắc làm người và ranh giới cuối cùng của mình, mà cô còn là một người rất quyết cường.

Suy nghĩ qua về buổi chiều của một năm trước, khi Lương Vận Hàm đưa ra đề nghị chia tay, Văn Dư ngồi ở trên ghế sa lon không nói một lời nào, hai người trầm mặc tiếp tục đến tối, cứ ngồi ở chỗ đó như thế, ai cũng không nói lời nào, cũng không hề làm gì. Cuối cùng, Văn Dư nói:

"Được, chị hứa với em. Nhưng mà từ giờ khắc này bắt đầu, khi chúng ta tạm thời chia tay , tương lai có khả năng phát sinh rất nhiều chuyện, em không được hối hận."

Nói xong, Văn Dư cầm điện thoại di động cùng chìa khoá lên, đứng dậy rời đi.

Sau khi Văn Dư đi, Lương Vận Hàm khóc suốt cả đêm. Nàng không biết đêm đó Văn Dư đi đâu, vượt qua như thế nào. Nàng chỉ biết là một tuần sau Nhạc Linh Uyển tới nhà, mang tất cả mọi thứ của Văn Dư đi. Tấm hình kia cùng chiếc áo sơ mi kia cũng là do trước đó Lương Vận Hàm cảm thấy không còn dùng nữa, cất vào tủ chứa đồ cũ, bởi vậy mới không bị mang đi.

Kỳ thật tất cả mọi thứ của Văn Dư, cũng bất quá chỉ có vài món. Sau đó Nhạc Linh Uyển còn chuyển lại lời của Văn Dư: "Nguyên ý giữ thì để lại, không nguyên ý giữ thì tùy tiện xử lý sạch sẽ là được rồi." nên Nhạc Linh Uyển chỉ đem đi toàn bộ quần áo cùng máy tính của Văn Dư đi, cùng mấy quyển sách hướng dẫn, và một cái rương hành lý đầy ắp. Lương Vận Hàm cố nén không rơi lệ ở trước mặt Nhạc Linh Uyển, nàng và Văn Dư không hề thương lượng trước về chuyện nay, nhưng lại rất ăn ý đối với nguyên nhân chia tay mà nói năng thận trọng, cho nên người khác vẫn không biết giữa hai người bọn họ đến cùng xảy ra chuyện gì.

Lương Vận Hàm cho rằng Văn Dư đã thương tâm đến tuyệt vọng, sau đó từ bỏ. Nàng có khi cũng tự hỏi mình có hối hận không, thế nhưng là Lương Vận Hàm luôn luôn quyết cường nói với chính mình, giữa tự tôn và tình yêu, nàng thả lựa chọn sự tự tôn của chính mình. Trước đó nàng đã yêu đến mất đi lý trí, không có tự tin, điều này cũng giống như mất đi tự tôn. Lương Vận Hàm không chịu được dằn vặt như thế , cho nên nàng thả rằng nhịn đau rồi đi, cũng không muốn hai người có một ngày ở trong tình yêu của chính mình mà giết chết bản thân mình.

Văn Dư lấy hành lý đi vào phòng khách,

"Cám ơn em."

"Có gì cần... chị cứ tự nhiên, không cần nói với tôi."

Một giọt mồ hôi rơi xuống trán Văn Dư. Đây là làm gì vậy! Nhất định phải đẩy mình ra! Lương Vận Hàm, chị nhìn em! Chị sẽ chống mắt lên mà xem! Sau khi Lương Vận Hàm khép cửa phòng lại, Văn Dư ngồi ở trên giường một mình vận khí.

Kỳ thật Văn Dư cũng không có sinh bệnh, cô đã chuẩn bị hết thảy kế hoạch tốt mới đến "Thu phục đất mất". Cho dù Lương Vận Hàm lạnh lùng đến đâu hay lạnh nhạt tới mức nào, cũng vô pháp cự tuyệt một bệnh nhân. Bởi vậy, Văn Dư cố ý để cho mình nhiễm lạnh bên ngoài trước. Nhưng do một năm qua cô chăm chỉ rèn luyện thân thể, chút xiu phong hàn ấy căn bản không ảnh hưởng được cô. Thế là cô cố ý nâng cao nhiệt độ nước lên, để toàn thân nóng thật nóng rồi mới ra ngoài.

Đương nhiên, có bằng hữu ở chỗ này là sự thật, nhưng máy sưởi bị hư lại là giả. Buổi chiều Văn Dư đã dọn dò kỹ, sau đó còn cố ý để tất cả mọi thứ lưu ở dưới lầu, cho nên Lương Vận Hàm cho dù có cảm thấy là lạ ở chỗ nào, cũng tìm không ra được sơ hở.

Về phần cái nhiệt kế, cũng do trước kia Lương Vận Hàm mua cho cô, phi thường nhanh gọn, Văn Dư đi ra ngoài bình thường đều sẽ mang theo. Bởi vậy không chỉ có khiến cho Lương Vận Hàm không thể hoài nghi, còn có thể để cho nàng, khi nhìn thấy nhiệt kế trong lòng sẽ cảm khái và cảm động.

Văn Dư đã sớm chuẩn bị tâm lý, lần này nhất định là một trận đấu trí đấu dũng "Khỏ chiến". Văn Dư nếu vẫn cứ mềm lòng không bỏ được, như vậy rất có thể sẽ lại một lần nữa để hạnh phúc chạy mất. Thế là, cô hạ quyết tâm, tuyệt không cho đối phương bất luận cơ hội dỗi ý nào! Cần phải đoạt được không từ thủ đoạn nào! Nếu như tất cả sách lược đều mất đi hiệu lực thì làm sao bây giờ? Văn Dư cũng có nghĩ qua, cùng lắm thì ném người lên giường, chuyện nên giải quyết ở trên giường thì đành phải lên giường giải quyết, sau khi xuống giường thì trực tiếp đóng gói người mang đi, về thành phố D, tìm hai ông bà Lương làm chủ cho cô!

Esley: chào mọi người vào buổi sáng chủ nhật!

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không Cách Nào Cự Tuyệt Bệnh Nhân

Một đêm này, hai người vượt qua trong bình an vô sự. Ai cũng không tìm ai nói chuyện phiếm, riêng mình làm chuyện của mình. Văn Dư rốt cuộc không đi ra khỏi phòng, Lương Vận Hàm ở phòng sách làm bài tập. Thế nhưng lực chú ý của nàng thực sự tập trung không được, người kia hiện tại đang ở trong phòng kia cách mình không xa, sao có thể bình tĩnh được?

Còn Văn Dư thì thấy, phu nhân nhà cô rốt cuộc đã thay đổi! Hiện tại cơ hồ không cách nào từ nhìn ra tâm tình gì biểu hiện của Lương Vận Hàm, nàng luôn luôn dùng ánh mắt ôn hòa, thần thái bình tĩnh, khoảng cách như có như không khiến Văn Dư rất là bất an.

Ngày thứ hai là vào cuối tuần, Lương Vận Hàm không cần lên lớp. Sáng sớm Văn Dư đã dậy làm điểm tâm, liền đi ra ngoài chạy bộ. Cuối tuần nào Lương Vận Hàm cũng sẽ dậy trễ hơn mọi khi, tới hôm qua giầy vò rất lâu mới ngủ được, nàng tức giận mình bắt tranh khí, nhưng lại thực sự không cách nào xem nhẹ cảm giác lâng lâng từ đáy lòng.

Trước khi Lương Vận Hàm nghe thấy tiếng Văn Dư đóng cửa, trong mơ mơ màng màng lại nhớ về Văn Dư của trước kia, phảng phất như quay trở lại thời gian một năm trước khi hai người sống chung tại thành phố T, Lương Vận Hàm cảm nhận được một loại an tâm đã lâu không có mà lâm vào giấc ngủ say.

Nàng bị một trận tiếng cười đánh thức. Lương Vận Hàm cẩn thận phân biệt giọng nói trong cuộc đối thoại, là Văn Dư cùng một người tuổi trẻ ... là nữ. Lương Vận Hàm mở to mắt nghe một hồi, cười nhạt một chút, đứng dậy xuống giường.

Văn Dư đang cùng cô hàng xóm Tina tán gẫu. Năm nay Tina 23 tuổi, là con lai hai dòng máu, mẹ là người Trung Quốc, ba là Áo người. Tướng mạo thì không cần phải nói, hiện tại đang theo học ngành người mẫu. Tina ưa thích phụ nữ, đây là điều Lương Vận Hàm phát hiện ra sau ngày đầu tiên dọn tới đây ở. Sự nhiệt tình của Tina cùng một số động thái, để Lương Vận Hàm ý thức được cô hàng xóm này của mình chắc chắn sẽ không dẫn đến bao nhiêu đàn ông lạ có thể gây hại tới mình.

Tina gặp được một Lương Vận Hàm đầy mỹ lệ, tự nhiên đã tìm các loại cơ hội tiếp cận, nhưng đều bị Lương Vận Hàm "Tránh" thoát, Tina còn tưởng là Lương Vận Hàm thích đàn ông, không lâu sau thì không theo đuổi nữa. Dù sao Tina cũng có rất nhiều bạn nữ. Lương Vận Hàm từng bắt gặp hai lần, rõ ràng buổi sáng nhìn thấy Tina hôn môi một cô gái, đến ban đêm thì lại ôm hôn một cô gái khác vào nhà.

Lương Vận Hàm vừa ưu nhã ăn nướng xong bánh mì, vừa lên kế hoạch cho chuyện kế tiếp. Ban nãy nàng tình tường nghe thấy mẫu đối thoại giữa Tina và Văn Dư nói:

"Cô tựa như một vệt sáng, thật vô cùng hấp dẫn người khác."

"Hấp dẫn đến cô rồi hả?"

"Đương nhiên, cho nên tôi không kịp chờ đợi muốn quen biết cô ngay."

"Có thể được một cô gái vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp tán thưởng, tôi rất lấy làm vinh hạnh."

"Cô là bạn của Han à?"

"Đúng."

"Bạn bè bình thường?"

Văn Dư cười to, sau đó nói:

"Khẳng định không phải loại ' bạn ' giống như giữa tôi và cô."

"Vậy chúng ta loại bạn gì?"

"Một người bạn chưa thấu hiểu lắm."

"Vậy... Có muốn tìm hiểu về tôi một chút không?"

Không nghe thấy Văn Dư trả lời, sau đó liền truyền đến tiếng hai người cười.

Một năm không gặp, Văn Dư tựa hồ rất biết bắt chuyện, thật sự là ai đến cũng không hề cự tuyệt ha. Lương Vận Hàm nâng ly sữa bò lên, hí hửng nở nụ cười, sau đó chậm rãi nhấp một miếng, đầu lưỡi duỗi ra, chậm rãi liếm láp dấu vết sữa còn dính trên môi. Tiểu tâm tư của Văn Dư, Lương Vận Hàm đương nhiên là hiểu rồi, bất quá cô đã thích bị dụ hoặc, vậy thì tốt, liền cùng nhau chơi đùa một chút trò chơi dụ hoặc cũng tốt!

Văn Dư cùng Tina kết thúc câu chuyện phiếm, tâm tình thư sướng quay về nhà. Đương nhiên, Văn Dư đã cố ý cùng Tina nói chuyện trời đất, cô biết rõ phòng ốc trong apartment này, tự nhiên cũng biết từ góc độ thì có thể khiến cho Lương Vận Hàm nghe thấy rõ ràng cuộc đối thoại giữa hai người.

Văn Dư ngâm chút điệu hát dân gian đi lên lầu, vừa đi qua phòng vệ sinh, Lương Vận Hàm đang từ bên trong đi ra, Văn Dư lập tức sững sờ. Lương Vận Hàm chỉ dùng khăn tắm lòng loét quần quanh thân thể, tóc rũ xuống, lộ ra cổ cùng xương quai xanh khêu gợi, ngực trắng như sữa ản ản như hiện, Văn Dư lập tức đứng hình, mở to hai mắt nhìn chăm chăm làn da trắng nõn bọc lấy thân thể Lương Vận Hàm, nháy mắt cũng không nháy mắt. Lương Vận Hàm "Thông thả" nhìn Văn Dư một chút, rất hài lòng với phản ứng của cô. Khóe môi rất nhỏ giương lên, nói ra:

"Không phải cố ý, tôi chỉ quên mất cô còn ở lại đây."

Nói xong, ung dung nắm thật chặt khăn tắm trên người, sau đó từ lướt qua người Văn Dư. Hương vị xa lạ, lại mang theo dụ hoặc nồng đậm! Thân thể cùng tâm linh trống rỗng của Văn Dư nguyên một năm nay đều rung động! Lương Vận Hàm vào phòng, lại cố ý không đóng chặt cửa, lưu lại một khe hở đủ rộng, thế là Văn Dư từ khe hở trông thấy rõ ràng Lương Vận Hàm bên trong, nàng đứng quay lưng về phía cửa cởi khăn tắm ra, toàn bộ thân thể cứ như vậy phơi bày ra trước mắt Văn Dư.

"Rầm" một tiếng, cửa phòng Lương Vận Hàm bị Văn Dư dùng sức mà nện, sau đó bên trong apartment liền truyền đến vô số tiếng đóng cửa kéo rèm. Lương Vận Hàm mỉm cười thay quần áo trong nhà, sau đó bắt đầu quá trình đường đi.

Văn Dư không thể tưởng tượng nổi nhìn máu tươi nhỏ xuống bồn rửa tay, cô bị kích thích đến chảy máu mũi! Đúng vậy, Văn Dư ở tuổi 32, cứ như vậy bị một cô gái, chuẩn xác mà nói là một cái nghiêng người của cô ấy cũng có thể kích thích cô đến chảy máu mũi.

Lương Vận Hàm nghĩ đến vừa rồi Văn Dư nhìn thấy mình liền ngây ngốc trong nháy mắt, nhìn không được mà bật cười, nhưng nàng không hề xem nhẹ biến hóa trong ánh mắt Văn Dư, loại thâm trầm và khát vọng kia, khiến thân thể Lương Vận Hàm cũng không nhìn được mà khô nóng. Nàng bắt đầu đi nghĩ, mình vậy mà cũng đã lâu không có khát vọng, một năm này bình tĩnh sinh hoạt một lần để cho nàng giảm bớt loại khao khát đầy hứng thú kia.

Bất quá nhìn phản ứng của Văn Dư cũng biết, một năm này hẳn là cô cũng chịu đựng như nàng. Cho nên, vừa rồi ở dưới lầu hiển nhiên do Văn Dư cố ý. Lương Vận Hàm cười gằn một chút, sau một năm, Văn Dư bất quá cũng chỉ thủ đoạn tới thế mà thôi!

Văn Dư vừa nhét giấy vô mũi vừa hận nghĩ, Lương Vận Hàm nhất định là nhìn ra mình cố ý, cho nên mới xử dụng đến tuyệt chiêu này! Xem ra, mình đánh giá thấp Lương Vận Hàm rồi. Thời gian quả nhiên là thứ đáng giận mà! Biến một cô gái ôn nhu thẹn thùng khả ái thành bộ dạng này!

Văn Dư tiếp một cú điện thoại đường dài, thẳng đến hai giờ chiều. Lương Vận Hàm vừa học xong, xuống lầu rót nước uống. Văn Dư ngồi ở phòng khách dùng Ipad mở video hội nghị, Lương Vận Hàm đứng dựa vào bàn vừa uống nước vừa nhìn Văn Dư đang chăm chú viết gì đó.

Lương Vận Hàm đã từng rất thích xem bộ dạng khi Văn Dư làm việc. Tinh táo, trầm ổn, tự tin, có thể truyền đến cho người ta một loại cảm giác đáng tin rất mạnh mẽ. Hiện tại Văn Dư càng quyền rũ hơn lúc trước, ngoại trừ đặc tính tinh táo bên ngoài, còn nhiều thêm một phần tự tin. Lương Vận Hàm biết hiện tại công ty của Văn Dư vận hành không tệ, thời gian ngắn ngủi một năm liền có thể giúp công ty đứng vững trên thị trường, điều này cần hao tổn bao

nhieu mồ hôi và cố gắng. Lương Vận Hàm hiểu được, loại người như Văn Dư một là không làm, nếu đã làm thì phải làm thật tốt. Cho nên lúc ban đầu khi nàng rời đi, nàng biết điều này đối với Văn Dư sẽ là một loại "Trợ giúp", tối thiểu là có thể để cho cô có thể chuyên tâm chiều cố sự nghiệp, đồng thời cũng cho hai người thời gian đưa ra sự lựa chọn chính xác.

"Linh Uyển, cậu giữ gìn sức khỏe. Có mình ở đây, cậu không cần cho mình áp lực lớn như vậy."

Văn Dư nhìn Ipad nói.

Câu nói này bỗng nhiên khiến tâm Lương Vận Hàm đau một chút. Ngô Linh Nam, đã bao lần khiến Lương Vận Hàm sinh ra cảm xúc tự ti, hâm mộ và lo nghĩ, những danh tự này. Lương Vận Hàm không thể phủ nhận một năm trước, sau khi ở ngoài phòng bệnh nghe được những lời Ngô Linh Nam nói cùng với nụ hôn chường mắt kia, kích thích đến mức Lương Vận Hàm hận không thể tát nàng một cái thật mạnh, nhưng nàng vẫn nhin được. Bởi vì, Ngô Linh Nam nói Lương Vận Hàm cần bản không thể giúp Văn Dư, đây là sự thật.

Khi đó trong đầu Lương Vận Hàm lặp đi lặp lại quanh quẩn câu nói này, nàng lâm vào tự ti thật sâu. Thẳng đến sau khi rời khỏi Văn Dư, đến một đất nước xa lạ, bắt đầu một cuộc sống mới, Lương Vận Hàm mới dần dần hiểu được, kỳ thật mỗi người đều có giá trị của mình, chỉ cần hết sức đi phát huy là được, không cần ủy khuất bản thân hết lần này đến lần khác.

Nhạc Linh Uyển nhắc nhở nàng, cứ đi như thế chẳng khác nào cho Ngô Linh Nam cơ hội. Dù Văn Dư yêu Lương Vận Hàm, cũng không nhất định có thể thắng nổi thời gian cùng nhu tình vô vi bất chí, Lương Vận Hàm sau khi nghe xong cũng không nói gì. Văn Dư đã nói với Lương Vận Hàm, một khi nàng đã lựa chọn rời đi, tương lai phát sinh cái gì cũng đừng hối hận. Cho dù trong lòng Lương Vận Hàm cứ khó chịu, những vẫn phải cắn răng ngăn cao đầu làm người. Vậy nên nếu có một ngày Văn Dư lựa chọn Ngô Linh Nam, nàng cũng sẽ chúc phúc.

Cắt ngang dòng suy nghĩ quay trở về thực tại, Lương Vận Hàm rót ly nước ấm, đưa cho Văn Dư. Văn Dư không nhìn Lương Vận Hàm, chỉ phối hợp xê dịch văn kiện trên bàn, chừa khoảng trống để đặt ly nước. Động tác đơn giản này, lại làm cho Lương Vận Hàm cảm thấy một loại ân ý mà phải trải qua nhiều năm mới tích lũy được, nàng không nói gì, quay người lên lầu.

Văn Dư mở xong video hội nghị, vuốt vuốt đầu, ánh nắng buổi chiều soi vào phòng khiến cả căn phòng trở nên ấm áp hơn. Kỳ thật từ sau khi Lương Vận Hàm đi, Văn Dư căn bản không đêm nào ngủ được ngon giấc. Những lần có thể ngủ ngon là khi tới thành phố D được ngủ trong phòng Lương Vận Hàm. Văn Dư đứng dậy đi đến nhà bếp, kéo ngăn tủ ra tự mình pha một cốc trà ngon.

Sau bữa cơm chiều, là khoảng thời gian hai người khó có được khi cả hai đều buông bỏ "Đề phòng", Văn Dư nói máy tính với TV, phát hình một bộ phim. Lương Vận Hàm không có bất cứ ý kiến gì, ngồi trên ghế sofa cùng xem.

Theo nội dung cốt truyện, Lương Vận Hàm ý thức được đây là một bộ phim liên quan tới cố sự hai cô gái yêu. Cũng ý thức được Văn Dư có chút cố ý, nhưng nội dung cốt truyện thật không tệ, Lương Vận Hàm rất ít xem phim, thế nhưng cũng không nói gì, vẫn tiếp tục ngồi xem.

Thật ra tất cả tâm tư Văn Dư chỉ đặt lên người Lương Vận Hàm, đùa sao, một cơ hội khó như vậy mới có được Văn Dư đương nhiên cần phải nắm chắc! Nhất định phải thả lưới như thế này thì lửa tình giữa hai người mới có thể bén lửa chứ! Đây chính là lý do Văn Dư xem bộ phim này rất nhiều lần, cô cơ hồ có thể đọc ngược tình tiết một cách trôi chảy. Cho nên khi Lương Vận Hàm đột nhiên đặt câu hỏi về một số nội dung trong cốt truyện, Văn Dư vẫn có thể ung dung trả lời. À thật ra thì cô đương nhiên biết dựa vào EQ và IQ của Lương Vận Hàm không có khả năng xem không hiểu, hiển nhiên là đang khảo nghiệm mình phải chăng đang thất thần.

Khi phim đột nhiên hoán đổi cảnh thành hai nhân vật chính tiến vào hotel, kích tình ôm hôn rồi cởi đồ nhau ra song song nằm ở trên giường, Lương Vận Hàm không chế không nổi mà đỏ mặt. Loại cảm giác này rất quý dị, cùng yêu người, không, phải nói là cùng một người yêu nhưng đã không còn quen nhau, xem một đoạn phim kích tình như thế này, những ký ức trước kia cuộn cuộn kéo về, nhiệt độ của lò sưởi âm tường tựa hồ có chút cao, thân thể khô nóng để cho người ta sinh ra một loại ảo giác nào đó. Lương Vận Hàm muốn di chuyển ánh mắt đi nơi khác, thế nhưng Văn Dư ngồi bên cạnh một chút động tĩnh cũng không có, nàng làm như vậy ngược lại có vẻ hơi mất tự nhiên. Thế là, Lương Vận Hàm kiên trì "ung dung" xem tiếp.

Văn Dư ngồi bên cạnh cố nén không cười, nhưng càng chịu đựng càng khó chịu, thế là biểu hiện của Văn Dư càng ngày càng nghiêm túc. Cô chính là muốn xem đến cuối cùng Lương Vận Hàm sẽ có phản ứng gì! Đã có thể ổn định như vậy, thì cùng xem tiếp đi, đặc sắc còn ở phía sau!

Văn Dư đối với âm lượng rất hài lòng. Hình ảnh diễm lệ, liêu nhân say đắm, bối cảnh âm nhạc mê người, hết thảy những điều này đều khiến căn phòng vốn dĩ trầm mặc tiến vào một loại yên tĩnh đầy quý dị. Lương Vận Hàm không dám nhìn Văn Dư, nàng tựa hồ có thể khẳng định, nếu như giờ phút này mình mà nhìn Văn Dư dù chỉ một chút, thì chỉ sau một giây có xảy ra chuyện gì nàng cũng không không chế nổi bản thân.

"Chị đi tắm rửa, em từ từ xem."

Văn Dư cầm điện thoại trên bàn bên cạnh đứng dậy nói. Lương Vận Hàm thật bất ngờ, nàng vốn cho là Văn Dư sẽ nghĩ đủ biện pháp bắt nàng coi tới cuối phim, nhưng không nghĩ tới Văn Dư lại đột nhiên đưa ra đề nghị rời đi. Ý nghĩ vừa rồi cũng làm cho Lương Vận Hàm cảm thấy mình quá keo kiệt.

"Tôi cũng không xem nữa, một hồi còn có việc phải làm"

Văn Dư gật gù đầu,

"Vậy em đi mau lên, không cần tắt máy tính."

Nói xong cô lên lầu trước .

Lương Vận Hàm cũng tranh thủ thời gian đứng dậy, không dám xem thêm giây phút nào nữa. Bên tai truyền đến thanh âm cao vút, cái này khiến Lương Vận Hàm chạy trốn chết. Nàng tranh thủ thời gian trở về phòng chuẩn bị cầm quần áo chờ Văn Dư ra sẽ tới lượt mình đi tắm. Lương Vận Hàm rõ ràng cảm giác được phía dưới khá ướt át, nàng đỏ mặt vội chạy vào phòng tắm sau khi Văn Dư bước ra, mở vòi nước vừa cọ rửa vừa cố gắng vứt bỏ những thướt phim đi lệ ban này.

Văn Dư để thân thể trần truồng chậm rãi lau khô tóc, mỉm cười ngồi ở trên giường chờ đợi..

"A ——! ! !"

Phòng vệ sinh truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của Lương Vận Hàm. Văn Dư bằng tốc độ nhanh nhất kéo cửa phòng ra, xông vào phòng vệ sinh! Như đoán trước, Lương Vận Hàm toàn thân trắng nõn núp ở một bên, tay run rẩy chỉ về phía một vật thể nhỏ xíu màu nâu đang bò trên mặt đất.

Văn Dư ung dung tiêu sái dùng giấy vệ sinh bắt lấy vật thể đang bò trên đất, sau đó ném vào bồn cầu, ấn cho nước trôi đi. Rồi dùng ánh mắt vô cùng quan tâm nhìn về phía Lương Vận Hàm, hỏi:

"Không có sao chứ?"

Lương Vận Hàm chưa tỉnh hồn, thời khắc này Văn Dư đang lóa thể đứng ở trước mặt nàng, bên cạnh đó còn dùng một bộ mặt hơi ngạc nhiên nhìn nàng mà giờ phút này nàng cũng đang 'không mặc gì' ngồi xỏm trong một góc phòng vệ sinh, hai người một cao một thấp, vị trí như vậy càng giống như Lương Vận Hàm yếu thế hơn (Esley: hình như ý là Hàm tỷ là vận niên thụ hồ hồ). Lương Vận Hàm không biết tiếp theo nên làm sao, nàng thậm chí còn không biết đôi mắt nên nhìn đi đâu.

Ánh mắt tránh né và thần sắc thẹn thùng của Lương Vận Hàm toàn bộ đều rơi vào trong mắt Văn Dư. Cô mỉm cười, đến gần, ôm Lương Vận Hàm cố ý đỡ nàng dậy. Khi làn da của hai người tiếp xúc lẫn nhau, hai trái tim đều phảng phất như bị điện giật. Ánh mắt giao nhau, không đến một giây, một nụ hôn liền rơi xuống. Trước khi Lương Vận Hàm kịp phản ứng, Văn Dư đã ôm chặt lấy nàng, đầu lưỡi dùng sức tách môi nàng ra, vội vàng chạm tới đầu lưỡi của đối phương, tuy tiện đây đưa ám áp duy nhất đến từ thân thể của đối phương, Lương Vận Hàm toàn thân nổi hết da gà lên, không biết là bởi vì lạnh hay là bởi vì nụ hôn khiến toàn thân nàng bắt đầu khô nóng.

Một nụ hôn qua đi, Văn Dư ôm sát Lương Vận Hàm, một câu cũng không nói. Nụ hôn này, cái ôm này trong vô thức nói cho Lương Vận Hàm biết, Văn Dư vẫn luôn nhớ đến nàng. Lương Vận Hàm tựa ở trong lòng Văn Dư, hai mắt nàng nhắm nghiền, giờ khắc này, giống hệt với vô số các giấc mộng nàng từng có. Trong lòng dâng lên một loại cảm xúc đầy quen thuộc, thật tốt, bởi vì người ôm nàng ngày hôm nay vẫn là người nàng không thể không yêu, một Văn Dư đầy nghịch ngợm mà lại thâm tình.

(Tác giả quân có điều muốn nói: không biết vì cái gì lại bị khóa, Tân Giang xóa hay là ai xóa? ! Im lặng and im lặng and im lặng.. Văn bị khóa thật vô cùng ảnh hưởng đến tính tích cực của tác giả nha!)

Esley: bấy cái kiểu này mình đồng da sắt, kim can bắt nhập cũng chịu thua chứ đừng nói tới Vận Hàm liễu yếu đào tơ (haizzzz), Vận Hàm quả là con nai vàng ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Phu Nhân Dĩ Nhiên Câu Dẫn Ta!

Văn Dư cảm giác được sự băng lãnh trên người Lương Vận Hàm, cô kéo khăn tắm qua bọc lấy người nàng. Lương Vận Hàm nắm lấy khăn tắm thật chặt, cúi đầu xuống một câu cũng không nói. Trong phòng chỉ còn lại tiếng hai người thở gấp gấp, Lương Vận Hàm cố gắng bình phục nhịp tim, nàng có chút không biết nên làm sao đối mặt với tình huống như vậy. Lần này Lương Vận Hàm rõ ràng cảm giác ra Văn Dư so với một năm trước nhiều hơn một phần bá đạo, nhưng là cũng không làm cho người chán ghét.

Văn Dư cúi đầu nhìn người khiến cho người ta ngày nhớ đêm mong, người khiến cho người ta khó chịu, đã từng khí qua, đã từng oán qua, thế nhưng cho tới bây giờ cũng không muốn buông tha. Văn Dư nhẹ nhàng hôn lên trán Lương Vận Hàm, sau đó quay người rời đi. Lương Vận Hàm ngạc nhiên đứng tại chỗ, nàng nguyên lai tưởng rằng Văn Dư sẽ mượn cơ hội làm chút gì. Đương nhiên, tuy nội tâm có chút không đồng tình, nhưng chỉ cần bắt luận Văn Dư làm ra cử chỉ thân mật nào, Lương Vận Hàm đều sẽ trực tiếp dứt khoát cự tuyệt.

Văn Dư về đến phòng, hài lòng nhìn thân thể mình trong tấm gương, trong kính hiện ra lấy một vóc người kiện mỹ với cơ bụng rắn chắc. Một năm này Văn Dư đã cố gắng làm việc, cố gắng kiện thân, quả nhiên là không có cô phụ nỗ lực và nước mắt! Đương nhiên, cảnh tượng ban nãy, cũng do hôm trước Văn Dư ra ngoài chạy bộ, tiện thể tìm luôn 'vật bỏ bỏ' trong phòng tắm ban nãy, rốt cục ở trong bụi cỏ công viên phát hiện một con bọ nhiều chân, Văn Dư đương nhiên phải mời đến gia môn, tìm đúng cơ hội bỏ vào phòng vệ sinh. Chỉ chờ khi tắm Lương Vận Hàm đột nhiên phát hiện, sau đó mình xông vào... Kỳ thật Văn Dư cũng biết mình làm như vậy thực sự rất ngây thơ, bởi vậy cho dù có đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận chuyện này.

Hiện tại Lương Vận Hàm một chút cũng không muốn về phòng, nàng cần thanh tẩy toàn bộ phòng mình và phòng tắm một lần, để chắc chắn chẳng còn sinh vật lạ nào trong phòng nữa. Thế là nàng gõ cửa phòng Văn Dư,

"Chị dọn phòng rồi hả?"

"Thế nào?"

"Tôi muốn ở nhờ phòng này."

Lương Vận Hàm bình tĩnh nói, một chút cũng không muốn có ý quấy rầy người khác nếu không phải nàng bắt buộc phải đi. Văn Dư nhìn nàng một chút, hào phóng mở cửa phòng ra,

"Em dùng phòng này đi, chị dùng phòng kia."

Nói xong cầm quần áo rồi đi. Văn Dư vừa rửa tay vừa nhìn chăm chăm bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân trên bồn rửa tay, trong lòng nghĩ: Rõ là không hài hòa! Rõ ràng phải là một đôi mới đẹp mắt!

Văn Dư hiểu Lương Vận Hàm rất sợ mấy loài bò sát nhiều chân, nếu như gặp phải, nhất định phải đại thanh lý cả căn nhà từ trong ra ngoài một phen. Thế là, buổi tối hôm đó, Văn Dư cam tâm tình nguyện, vui vẻ vừa hát, vừa thanh tẩy từng góc ngách trong ngoài phòng Vận Hàm và phòng vệ sinh. Lương Vận Hàm là một người rất yêu sạch sẽ, bất luận là bản thân hay vẫn là nhà ở, đều quản lý ngay ngắn gọn gàng, trước kia mỗi lần Văn Dư thấy phòng khách sáng đèn từ khe cửa, đều sẽ cảm giác đèn trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Thế là, phòng vệ sinh vốn đã chỉnh tề ngay ngắn, nay càng trở nên sạch sẽ hơn. Lương Vận Hàm nằm ở trên giường, nghe từ phòng vệ sinh truyền đến tiếng quét tước, thời gian dần qua ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Lương Vận Hàm bị một thứ xù lông cọ tỉnh. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, sao lại là một con chó nhỏ màu trắng! Lương Vận Hàm kinh ngạc trừng mắt nhìn con chó Samoyed mạnh mẽ màu trắng này, hai chân trước Samoyed khoác lên bà vai nàng, cũng nhìn Lương Vận Hàm chăm chăm, một người một chó cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu!

"Văn Dư!"

Lương Vận Hàm hô to.

Tiểu Samoyed giật nảy mình, thối lui một chút ra sau. Văn Dư thùng thùng chạy tới, đẩy cửa phòng ngủ ra,

"Thế nào!"

"Đây là cái gì!"

Văn Dư nhìn tình huống trước mắt một chút, nhếch miệng cười tươi,

"Đây là chó Samoyed, ba tháng tuổi, bằng hữu chị mới vừa đưa tới."

Lương Vận Hàm chưa từng nuôi con chó nào, nàng quá kinh ngạc, muốn ôm nó xuống giường, thế nhưng hôm qua nàng lỡ đi ngủ mà quên mặc đồ vô, hiện tại như thế này thì làm sao mà ôm!

"Chị ôm nó ra ngoài đi, chờ tôi thay đồ rồi ra."

Văn Dư nháy mắt mấy cái, bình tĩnh đại ngộ. Thế là cười híp mắt tiến lên, ôm lấy tiểu Samoyed. Thế nhưng là tiểu Samoyed hiển nhiên không nguyện ý rời đi, hai trảo dùng sức bầu lấy chân không nguyện ý rời đi. Lương Vận Hàm dùng sức kéo chặn lại, miễn cho bị nó kéo xuống, tiểu Samoyed phát ra thanh âm ô ô, Văn Dư cười, nói ra:

"Tiểu gia hỏa này giống chị! Lên giường của em liền không nguyện ý xuống luôn!"

Lương Vận Hàm làm bộ không nghe thấy, dùng chân mền quần quanh thân thể ngồi xuống. Văn Dư nhìn lướt qua, lập tức ghen ghét với tiểu gia hỏa trong tay!

Lương Vận Hàm trừng mắt nhìn Văn Dư, Văn Dư làm bộ không nhìn thấy, đứng ở cạnh giường tiếp tục đùa giỡn với tiểu Samoyed. Lương Vận Hàm cũng không nói chuyện, nàng híp mắt lại, Văn Dư cố ý không đi đứng không... dư quang của Văn Dư ngắm nhìn Lương Vận Hàm, tựa hồ có động tĩnh, cô lặng lẽ lui ra phía sau một bước, tùy thời chuẩn bị ứng đối "bất kì sự việc ngoài ý muốn" nào.

Ai ngờ Lương Vận Hàm bỗng nhiên xốc chân lên, hào phóng đứng dậy bước xuống đất. Trên người nàng chỉ mặc một chiếc quần lót màu đen viền tơ, Văn Dư kinh ngạc há to miệng, đang ôm Samoyed nhẹ buông tay, tiểu Samoyed bỗng chốc ngã nhào xuống sàn nhà, ngao lên một tiếng! Lương Vận Hàm bỏ tay rồi, vội vàng ôm lấy chó con, chó con ô ô cọ đầu vào trong ngực nàng. Văn Dư thấy vậy thì, đồ ngầu cả mắt! Đoạt lấy nó, ôm đi. Lương Vận Hàm liếc mắt, người này! Vậy mà cũng ăn dấm chua!

Văn Dư cầm đầu ở phòng bếp nấu cơm, hậm hực cắt cắt đồ ăn! Phụ nhân nhà cô thật thay đổi! Thay đổi rồi! Hôm qua dùng sắc dụ hoặc, hôm nay còn hào phóng như vậy! Đây là muốn làm gì! Coi tôi không ra gì đúng không! Quá khi dễ người!

Lương Vận Hàm nhìn thấy phòng vệ sinh sạch sẽ, đối với thành quả lao động của Văn Dư biểu thị vô cùng hài lòng. Mở vòi nước tắm gội, lấy tâm tình vui thích bắt đầu một ngày mới. Trong nhà có thành viên mới tới, Lương Vận Hàm trong lòng vui vẻ, nàng thay đồ vội vàng xuống lầu tìm chó con.

tiểu Samoyed mới vừa rồi bị Văn Dư hung hăng ném một cái xuống đất, càng không thích cùng cô chơi đùa! Một mình uốn người ở đầu bậc thang, nhằm chán ngất ngất đuôi. Lương Vận Hàm bước nhanh đi xuống cầu thang, một tay ôm lấy tiểu Samoyed. Mềm mại lông cùng ánh mắt long lanh, lập tức bắt được trái tim Lương Vận Hàm! Nàng đem mặt chôn trên người ở tiểu Samoyed, ha, xem ra Văn Dư đã cho tiểu gia hỏa này tắm, trên người thơm tho ngào ngạt thế này!

Văn Dư nhô ra nửa người hô:

"Rửa tay ăn cơm!"

Lương Vận Hàm nhếch môi, lớn tiếng như vậy làm gì!

Văn Dư vậy mà gói được hết sùi cảo! Lương Vận Hàm đến nơi này một năm cũng chưa từng được ăn sùi cảo. Một loại hương vị quê hương bao phủ lấy Lương Vận Hàm, nóc lò bên trên còn có một nồi bánh chưng, bùng bùng bốc hơi nóng. Lương Vận Hàm ôm tiểu Samoyed, nhìn Văn Dư đang đứng ở bên cạnh bàn pha nước chấm, hốc mắt một chút liền đỏ lên.

Lương Vận Hàm thích ăn giấm chua, nhưng lại chịu không được loại quá chua, cho nên mỗi lần Văn Dư đều sẽ dựa theo khẩu vị của nàng cố ý pha một phần riêng cho nàng. Văn Dư cúi đầu vừa quấy vừa nói:

"Các đồ gia vị khác bên này đều có, nhưng loại giấm chua này là do chị đặc biệt mang tới!"

Không nghe thấy tiếng trả lời, Văn Dư dừng động tác lại ngẩng đầu nhìn Lương Vận Hàm, dừng một chút liền cúi đầu tiếp tục quấy. Quấy xong để đùa xuống, đi qua đi tiếp nhận con chó nhỏ trong lòng Lương Vận Hàm, đưa đến một bên cho ăn. Lương Vận Hàm gờ tay lên xoa đi một giọt nước mắt nơi khóe mắt, nhìn thấy Văn Dư ngồi xổm ở một bên nhìn thức ăn cho chó con, đột nhiên cảm giác được nơi này như một ngôi nhà.

Sùi cảo rất thơm, đây chính là do Văn Dư thức thật sớm để làm, tự mình làm nhân bánh, tự tay cán bột, tự tay bao lại! Lương Vận Hàm cúi đầu ăn, không nói câu nào. Thế nhưng là chỉ chốc lát sau, nước mắt liền một giọt, một giọt rơi vào trong chén. Văn Dư ngẩng đầu sững sờ nhìn Lương Vận Hàm. Nàng làm sùi cảo cho Lương Vận Hàm ăn thuần túy chỉ là hứng thú nhất thời, tuyệt đối không hề nằm trong kế hoạch, thế nhưng không nghĩ tới Lương Vận Hàm có thể cảm động đến khóc, Văn Dư trong lòng lập tức liền mềm nhũn. Hai ngày này Lương Vận Hàm vẫn luôn có một bộ dáng bình tĩnh ung dung, điều này khiến Văn Dư rất buồn rầu, căn bản không biết tâm tư của đối phương đến cùng là gì. Thế nhưng lúc này khi nhìn thấy Lương Vận Hàm khóc, Văn Dư đau lòng ghê gớm. Cô để đùa xuống, đứng dậy đi đến bên người Lương Vận Hàm, nhẹ nhàng mà ôm nàng vào lòng.

Lương Vận Hàm tựa ở trong lòng Văn Dư lặng lẽ khóc một hồi, đây không phải lần thứ nhất Lương Vận Hàm tha hương nơi đất khách quê người rơi lệ, nhưng lần này nàng không cần cố gắng nói với chính mình phải kiên cường. Bởi vì người trong lòng nàng giờ phút này đang ở ngay tại bên người, vẫn là cái ôm ấm áp quen thuộc kia cùng hương trà quen thuộc đã lâu không nghe thấy.

tiểu Samoyed không biết hai người làm sao, nhưng lại thông minh cảm nhận được gian phòng đang tràn ngập một loại ưu thương nhân nhật. Nó ngoan ngoãn cạo vào chân Lương Vận Hàm, ngửa đầu ô ô kêu. Lương Vận Hàm cúi đầu vò về tên tiểu tử mạnh mẽ, nó lập tức nín khóc mà cười. Nàng xoay người ôm lấy tiểu Samoyed, vừa ôm không được bao lâu, Văn Dư liền một tay đoạt lấy nó ôm đi. tiểu Samoyed ở trong tay Văn Dư không ngừng giẫy dụa, Lương Vận Hàm bắt đắc dĩ nói:

"Chị làm gì vậy!"

"Em ăn cơm trước! Cơm nước xong xuôi chúng ta đi dạo biển, gia hỏa này lát nữa được đi chơi, không lẽ chờ không nổi."

"Chị lấy nó từ đâu về vậy?!"

"Bằng hữu, bố mẹ nó chị đều biết, mà còn tận mắt thấy chúng nhân giống, cam đoan là thuần chủng!"

"Trước đây chị có tới New Zealand?"

Lương Vận Hàm lập tức liền bắt được tin mới trong lời nói của Văn Dư!

"Tiểu gia hỏa còn chưa được đặt tên đó."

Văn Dư trong lòng thầm kêu không ổn, nhanh chuyển đổi chủ đề!

Lương Vận Hàm nhìn nàng một hồi, nhưng lại không hề truy vấn.

"Gọi là Đóa Đóa thế nào?"

"Vì cái gì?"

"Nó trắng giống một đám mây màu trắng!"

Văn Dư nghĩ nghĩ,

"Tốt a! Xét thấy nó là một cô nương, liền gọi vậy Đóa Đóa đi!"

Lương Vận Hàm cao hứng, nàng cầm lấy đĩa lại ăn mấy miếng sủi cào.

"Chị không ăn à?"

Lương Vận Hàm hỏi, Văn Dư từ nãy tới giờ vẫn chưa đụng đĩa.

"Không ăn, em còn dư thì chị ăn."

"Bằng hữu của chị lúc nào thì tới đón chị?"

"Tối nay."

Lương Vận Hàm gật gật đầu tiếp tục ăn, nàng căn bản không tin!

Cơm nước xong xuôi, Văn Dư chờ Lương Vận Hàm cùng Đóa Đóa chạy tới bờ biển. Lương Vận Hàm một chút cũng không kinh ngạc trong garage có thêm ra một chiếc xe, nhưng Văn Dư có thể tìm ra điều khiển mở garage, điều này mới khiến Lương Vận Hàm rơi vào trầm tư.

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm sóng vai đi dạo bên bờ, tiểu Samoyed vui sướng chạy tới chạy lui, nhưng cứ mỗi khi chạy được một đoạn, đều sẽ dừng lại quay đầu nhìn, thông minh ghê gớm. Bầu trời xanh thẳm hoà với mực nước biển xanh thẳm hài hoà với nhau tạo nên một bức tranh xanh biếc, gió biển thổi qua, Văn Dư nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Văn Dư tưởng tượng về cuộc sống hạnh phúc trong tương lai, có hai người, một em bé, một chú chó, cùng nhau tản bộ dưới ánh mặt trời của một buổi chiều tà, khi dưới chân là bãi cát vàng ươm. Hiện tại, tựa hồ vênh vênh chỉ thiếu đi một em bé. Ha, từ từ sẽ có, nhất định sẽ có! Văn Dư nhắm mắt lại mỹ mỹ nghĩ đến. Lương Vận Hàm vén mấy sợi tóc bị thổi loạn ra sau tai, nàng thấy Văn Dư đang nhắm mắt lại bên cạnh, khóe môi có chút nhếch lên, trong không khí tựa hồ tràn ngập niềm hạnh phúc nhân nhật.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Trong Nhà Xuất Hiện Một Thành Viên Mới

Gió biển thổi khiến Lương Vận Hàm có chút lạnh, ánh mắt Văn Dư vô cùng nhạy bén vội chạy tới ôm Đóa Đóa về, sau đó đề nghị đi tới một quán cafe cạnh bờ biển ngồi một chút. Lương Vận Hàm không có ý phản đối, kỳ thật nàng cũng rất hưởng thụ một buổi chiều nhàn nhã như thế này. Lương Vận Hàm đi trước tìm chỗ ngồi trong quán cà phê, Văn Dư đem chó giao cho nhân viên cửa hàng hỗ trợ trông giữ. Đi vào trong tiệm, ở một góc rẽ nhìn thấy Lương Vận Hàm đang cùng một cô gái ngoại quốc nói chuyện với nhau. Văn Dư thả chậm bước chân, cô cảm thấy trường cảnh mỹ hảo kia giống một bức họa. Sau giờ Ngọ ánh nắng chiếu xuống, trang trí phục cổ, cùng nhạc blue uyển chuyển du dương, một loại khí tức lười biếng mê người đập vào mặt. Một mỹ nữ tóc dài mặc áo rộng màu trắng, đang đối diện với một mỹ nữ hoạt bát tóc vàng vui vẻ nói chuyện với nhau, hình ảnh cảnh đẹp ý vui cực kỳ.

Văn Dư dạo bước đi qua, mỉm cười đang muốn chào hỏi cùng mỹ nữ tóc vàng đối diện, Lương Vận Hàm lại đoạt trước nói:

"Đây chính vị bằng hữu tôi mới vừa nhắc, cô ấy không biết tiếng Anh."

Nói xong đứng lên, giới thiệu với Văn Dư,

"Vị này là bạn học của tôi, Abby." Nói xong lại "Lo lắng" dặn dò:

"Cô đừng đi loạn, an vị ở chỗ này, được chứ?"

Văn Dư đầu óc mơ hồ nhìn Lương Vận Hàm, nhưng Lương Vận Hàm hiển nhiên là không muốn để cho cô mở miệng nói chuyện, Văn Dư trầm tư một chút, nhìn Abby gật đầu cười cười ngoan ngoãn ngồi xuống ghế cạnh Lương Vận Hàm. Abby cũng nở nụ cười xán lạn đáp trả, nụ cười này cực kỳ xinh đẹp! Văn Dư trong lòng tán thưởng nghĩ. Vừa muốn nói chuyện, lại nghe Abby dùng bộ mặt thông cảm nói với Lương Vận Hàm:

"Thật đáng tiếc a, thoát nhìn cô ấy không giống bị chứng tự kỉ! Nếu như có thể giống người bình thường mà sống, cô ấy hẳn là một cô gái rất tuyệt. Ánh mắt của cô ấy phẳng phát như biết nói chuyện ấy!"

Văn Dư trừng mắt nhìn Abby, cổ họng hơi bị nghẹn nghẹn. Tự kỉ? Cô mờ mịt nhìn về phía Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm đứng lúc cũng quay nhìn Văn Dư, cũng với gương mặt "Yêu mến", nàng mỉm cười nói:

"Abby khen cô là một người rất tuyệt."

Văn Dư nháy mắt, đây là tình huống gì? Lương Vận Hàm nhìn thấy dáng vẻ mê mang kia của Văn Dư, thực sự không nhịn được cười. Nàng nhanh quay đầu trở lại, tiếp tục nói chuyện phiếm Abby. Văn Dư nghe một hồi mới hiểu rõ! Nguyên lai Lương Vận Hàm nói cô là một người mắc bệnh tự kỷ, gặp ai cũng sẽ rất thẹn thùng, bởi vậy chỉ có Lương Vận Hàm là bạn. Bởi vì cãi nhau với người nhà, cho nên chạy đến tìm Lương Vận Hàm...

Văn Dư khổ cực ngồi đưng đưa trong tách hồng trà trong tay, phu nhân nhà cô sao có thể bầy cô như thế này đây! Em nhìn xem! Vị mỹ nữ đây cứ dùng ánh mắt tiếc hận nhìn chị, mà cái gì cũng đều không làm được! Rõ ràng nghe hiểu được đối thoại của hai người nhưng Văn Dư cơ bản chen miệng vào không lọt! Văn Dư hận hận uống một hớp trà lớn, Lương Vận Hàm quá khi dễ người!

"Han, bằng hữu của em thật đáng yêu! Nét mặt của cô ấy rất phong phú!"

Lương Vận Hàm lờm Văn Dư một chút, Văn Dư trên mặt viết rõ hai chữ "Phiền muộn", cùng mấy chữ "Đối diện với vị mỹ nữ rất xinh đẹp này, tôi rất muốn đáp lời". Lương Vận Hàm cười nhạt một chút,

"Cô ấy kiểu gì cũng sẽ lâm vào thế giới của mình, nhất là khi tôi cùng người khác nói chuyện, cô ấy cứ như vậy."

Abby hiểu rõ gât đầu, lại dùng một ánh mắt đồng tình, nhìn Văn Dư trong lòng chảy ròng nước mắt. Bỗng nhiên linh quang chợt hiện, Văn Dư đắm đắm nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm bị cô nhìn có chút run rẩy, trực giác thấy có chút không ổn, đang lo lắng nói chút gì, Văn Dư đột nhiên ôm chặt lấy Lương Vận Hàm!

Abby trừng mắt lớn nhìn tình huống đột nhiên xảy ra, khuôn mặt Lương Vận Hàm tỉnh táo giờ phút này tan thành những mảnh nhỏ, trên mặt hiện ra tiểu dung ngượng ngùng, nàng nhỏ giọng uy hiếp nói:

"Buông ra!"

"Không buông!"

Lương Vận Hàm hận đến cắn răng, tay hung hăng bóp Văn Dư đùi một chút! Văn Dư bị đau, ôm chặt hơn! Lương Vận Hàm vừa vặn làm bộ "vỗ về" đánh thật mạnh vào lưng Văn Dư, nói với Abby:

"Có thể ở đây đông người nên cô ấy hơi khản trương."

Abby gât gât đầu, hỏi:

"Cô ấy thật không biết chút tiếng anh nào?"

Lương Vận Hàm mỉm cười nói:

"Đúng thế."

Abby khổ não nghĩ một hồi, sau đó lưng cũng dùng vắn vắn mấy chữ tiếng Trung cơ bản nói với Văn Dư:

"Em chớ khản trương, chị học cùng Han, là đồng học, chúng ta vừa mới gặp mặt."

Lương Vận Hàm nghi hoặc nhìn Abby, Abby giải thích nói:

"Han, cô ấy thích em, rất ý lại vào em. Có lẽ là hai chúng ta một mực nói chuyện phiếm không đề ý đến cô ấy, cho nên cô ấy cảm thấy khản trương."

Lương Vận Hàm mặt có chút đỏ, nàng không xác định được dạng yêu thích mà Abby nhắc đến là dạng yêu thích nào.

Văn Dư nghe xong, cô thật là thông minh nha! Vừa xinh đẹp lại còn thông minh! Độ thiện cảm lại tăng mấy phần rồi đây! Thế là cô buông lỏng tay ra, hướng về phía Abby triển lộ sở trường trong "Văn Dư thức", tiểu dung. Nụ cười này rất có sức cuốn hút, ngay cả nhà Lương Vận Hàm trước kia cũng đã nói, chỉ cần nhìn thấy Văn Dư dùng tới nụ cười này thì không ai là không muốn cười theo.

Abby ngạc nhiên nhìn Văn Dư, nhưng Lương Vận Hàm bên này lại không cao hứng. Nàng liền sửa sang lại quần áo một chút, kéo tay Văn Dư đặt ở mình trên vai mình ra, hai tay nâng chung trà lên nhấp một hơi. Văn Dư trước kia rất ít ở trước mặt người ngoài lộ ra nụ cười này, a, người quả nhiên sẽ thay đổi. Đã thích cùng một cô gái xinh đẹp bắt chuyện, vậy thì tốt, để chị chơi cho đủ.

"Abby, có chuyện muốn nhờ chị giúp một chút. Cô ấy tạm thời đang ở lại chỗ của em, ban đêm sẽ có người tới đón cô ấy. Nhưng ban đêm em có cuộc hẹn khác, có thể hay không đề cô ấy ở chỗ của chị một lúc? Em đưa địa chỉ và số liên lạc của chị giao cho người tới đón cô ấy, để đối phương liên hệ chị được chứ?"

Văn Dư nghe xong, trầm nghĩ hồng, phu nhân tức giận rồi! Cô lập tức nắm chặt Lương Vận Hàm tay, dùng sức lắc đầu, ánh mắt vừa vô tội vừa đáng thương. Abby mờ mịt nhìn hai người một chút, hỏi:

"Han, em xác định cô ấy nghe không hiểu tiếng Anh?"

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đều là sững sờ, Lương Vận Hàm nhìn về phía Văn Dư, dùng tiếng Trung hỏi:

"Cô có thể nghe hiểu lời Abby nói?"

Văn Dư sững sờ nhìn Lương Vận Hàm, làm gì lại đá bóng qua cho chị? ! Chính em gạt người, sao không nổi nữa lại đẩy qua cho chị! Em xấu lắm! ! ! Trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không thể nói như vậy a. Văn Dư ai oán lắc đầu, Lương Vận Hàm mỉm cười sờ lên đầu Văn Dư, nhỏ giọng nói:

"Cô ấy chỉ là tự bé, không phải cảm điếc."

Văn Dư bùng tình đại ngộ!

"Chị không đi! Phu nhân em làm gì a!"

Văn Dư quỳnh lên, "Phu nhân" hai chữ thốt ra, hai người đều sững sờ. Bao lâu Lương Vận Hàm không có nghe thấy Văn Dư kêu như vậy? Bao lâu Văn Dư không gọi người yêu như vậy? Đường như đã qua rất nhiều năm thiếu mất tình yêu say đắm, đột nhiên như một đạo kinh lôi nổ tung giữa hai người, thời gian một năm phảng phất như bị nhấn nút biến mất, nhanh chóng ở trong đầu mỗi người phi tốc vượt qua thời gian. Đối diện với nhau, rốt cuộc không giấu được tình, rốt cuộc không giấu được yêu...

Abby tựa hồ hiểu, nàng mỉm cười đứng dậy rời đi. Lúc gần đi, nói với nhân viên phục vụ:

"Xin đừng nên quấy rầy hai vị bên kia."

Lương Vận Hàm lại khó bình tĩnh, đôi mắt dần dần biến đỏ, một vũng nước ngậm trong hốc mắt, nhìn Văn Dư đắm đuối. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt mặt Lương Vận Hàm, tới gần, một đôi môi hơi có chút run rẩy. Xúc cảm mềm mại truyền tới sự quyến luyến sâu thẳm, Văn Dư nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lặng yên trượt xuống.

Khi bạn cực yêu một người, khi bạn rốt cục có thể chạm tới đối phương, bạn sẽ bắt đầu vội vàng muốn hoàn thiện bản thân, và điều này hóa thành những hành động cẩn thận đến từng li từng tí. Khi đó bạn sẽ bắt đầu ảo não phát hiện, tựa hồ bất luận hành động nào cũng chẳng thể truyền đạt nổi phần yêu thương bạn dành cho người đó một cách hoàn chỉnh, trong lòng bắt đầu sinh ra lo nghĩ, mà đây cũng chính là thử nghiệm tuyệt vời nhất trong tình yêu. Văn Dư hiện tại rốt cục có thể vững tin, Lương Vận Hàm chính là một nửa mà bấy lâu nay cô vẫn muốn tìm, đời này kiếp này sẽ không buông tay nữa.

Trước khi Văn Dư mở mắt, Lương Vận Hàm dùng mu bàn tay gạt đi một giọt nước mắt trên mi cô, giọt nước mắt này khiến tâm Lương Vận Hàm sụp đổ trong nháy mắt, nàng thật nghĩ muốn buông bỏ hết thảy để ôm chặt người này, thế nhưng, nàng chỉ lặng lẽ xóa đi giọt nước mắt kia, cái gì cũng không làm. Không, nàng đã làm một chuyện mà chỉ có chính nàng mới biết, đó là mang những giọt nước mắt kia ghi tạc vào trong lòng, kiếp này cũng sẽ không quên.

Khi mặt trời sắp rơi xuống nơi khung cửa, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm dời đến chỗ ngồi bên ngoài quán, như vậy Đóa Đóa cũng có thể ở cùng hai người. Cách đó không xa là biển, mặt trời chiều ngã về tây, dư quang vẩy trên mặt biển, sóng nước lấp lánh, cảnh sắc mỹ lệ làm cho lòng người cũng an tĩnh lại. Hai người một chỗ, ngay ở trong ánh chiều tà, lặng im nhìn phía xa, ngẫu nhiên nhìn nhau ăn điểm tâm, không cần nói chuyện với nhau.

Điều khiến Lương Vận Hàm không ngờ được chính là, đêm hôm ấy bằng hữu Văn Dư thật tới đón cô.

Khi ấy Lương Vận Hàm đang ở trong phòng bếp pha trà, trong phòng khách Văn Dư cùng bằng hữu đang đơn giản nói chuyện phiếm. Bằng hữu của Văn Dư nhìn qua tuổi cùng cỡ cô, một thân trang phục bình thường, nhưng trên người lộ ra một cỗ khí tức nghề nghiệp rất mạnh. Nhưng Lương Vận Hàm đoán không được nàng làm nghề gì.

Văn Dư chuẩn bị đầy đủ hết những thứ Đóa Đóa cần, cũng đem thức ăn cho chó cùng phương pháp cho ăn ghi tạc trên giấy. Cô cầm một cái vòng cổ đi tới, giao cho Lương Vận Hàm, dặn dò nàng lúc ra ngoài nhất định phải mang lên cho Đóa Đóa. Lương Vận Hàm rất lo lắng chuyện đi vệ sinh của Đóa Đóa. Văn Dư nói sẽ có người đến giúp đỡ huấn luyện, cũng cho nàng một số điện thoại, trước khi đến trường học có thể tiện đường đi ngang qua nhà trông giữ thú cưng. Văn Dư đã sắp xếp xong xuôi, ban ngày Lương Vận Hàm có thể mang Đóa Đóa đến đó gửi, tan lớp có thể tới đón về. Nếu như có chuyện không ở nhà, cũng có thể nhờ chỗ đó thay mặt nuôi mấy ngày. Lương Vận Hàm nghe Văn Dư cẩn thận bàn giao, trong lòng cảm khái. Văn Dư cuối cùng đã an bài tốt mọi chuyện, thế nhưng, không biết cô có ý thức được hay không, chính vì vậy mới khiến cho người bất tri bất giác ý lại đến rồi đi cũng không muốn.

Văn Dư nhìn ra Lương Vận Hàm có chút thất thần, cô tới gần, hôn lên trán Lương Vận Hàm một cái, đùa giỡn nói ra:

"Bây giờ không cần phải phí tâm tư cực tuyệt chị, chị đi đây. Trước khi đi ngủ em nhớ cho Đóa Đóa ăn và uống nước là được rồi, đừng cho nó ăn cái gì bậy bạ."

Lương Vận Hàm trong lòng rất không thoải mái, nàng cảm thấy có thể là bởi vì Văn Dư đột nhiên rời đi, cũng có thể là bởi vì sự tình vốn nên theo quỹ đạo nay lại xảy ra ngoài ý muốn, nàng không nói thêm gì, về mặt vẫn biểu lộ sự bình tĩnh như mọi khi. Văn Dư có cân nhắc, mình cũng có cuộc sống của mình, làm bạn bình thường cũng không nhất định phải dính với nhau như hình với bóng.

Văn Dư cẩn thận quan sát biểu hiện của Lương Vận Hàm, cô nhìn ra được, Lương Vận Hàm thật không giống trước đây khi mới quen. Nàng bây giờ, nhiều hơn không chỉ là sự ung dung, đây là một loại biến hóa giữa bình tĩnh và tự tin. Có được tự tin như vậy, tiền đề nhất định phải có nội tâm cường đại cùng năng lực độc lập sinh hoạt, điều này khiến Văn Dư càng thêm bất an.

Bằng hữu đem hành lý của Văn Dư đặt ở trên xe, Văn Dư cùng Lương Vận Hàm đứng ở cửa ra vào cáo biệt. Đóa Đóa tựa hồ cảm giác được Văn Dư muốn rời khỏi, từ lúc Văn Dư mang hành lý xuống lầu, nó vẫn vây quanh lấy Văn Dư. Hiện tại Văn Dư sắp rời đi, nó đi theo Lương Vận Hàm, nhìn chăm chăm Văn Dư.

"Ngày mai chị về nước, lần sau gặp lại."

Văn Dư ôn nhu nói.

Lương Vận Hàm gật gật đầu,

"Chiều cổ mình thật tốt."

"Sao em cướp mất lời thoại của chị rồi?"

Lương Vận Hàm cười cười không nói gì. Văn Dư không chớp mắt nhìn chăm chăm Lương Vận Hàm, nét đẹp này dưới ánh trăng lại tăng thêm một phần kỳ ảo lạ thường. Lương Vận Hàm không né tránh ánh mắt quyến luyến của cô chút nào, vẫn mỉm cười như cũ. Văn Dư rốt cục an lòng, đây mới là tiểu dung Văn Dư mong đợi nhìn thấy nhất: ôn nhu, trầm tĩnh, lại tràn ngập sự an ủi.

Nhìn thấy ô tô đi xa, Lương Vận Hàm cũng không có lập tức trở về phòng. Nàng và Đóa Đóa đứng tại cửa ra vào, một mực nhìn theo chiếc xe kia vượt qua giao lộ, biến mất ở cuối con đường. Lương Vận Hàm cảm thấy Văn Dư đến tựa như một giấc mộng, thẳng đến khi Đóa Đóa ở dưới chân cộ cộ nàng, nàng mới ý thức được, Văn Dư đã dụng tâm lương khổ ra sao. Văn Dư xuất hiện trong hai ngày này, không nhắc tới một chữ về sinh hoạt cùng tưởng niệm trong một năm qua, cô chỉ đơn giản xuất hiện, sau đó giống như trước đây tự nhiên tan vào cuộc sống của Lương Vận Hàm, còn tồn tâm tư không lại bất kỳ dấu vết nào trong phòng. Văn Dư không phản nản cũng không chống đối, cô chỉ dùng một con chó, một sinh mệnh đến nói cho Lương Vận Hàm: giữa hai người có một mối dây quan hệ chẳng thể tách rời, bất luận ở đâu, đều có một phần lo lắng.

Lương Vận Hàm không khỏi bật cười, gia hỏa này, cũng rất thông minh! Nhưng phần dụng tâm này, lại làm cho người không thể không cảm động. Nàng ôm lấy Đóa Đóa, mỉm cười nói:

"Chị ấy không lâu liền sẽ trở về, đến thăm chúng ta ."

Nói xong, quay người khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 89

"Cái gì? ! Cứ như vậy trở về nước? !"

Sùng Hân kêu lên trong điện thoại.

"Đúng vậy."

Lương Vận Hàm nằm trên ghế sofa, một tay vuốt ve bộ lông mượt mà của Đóa Đóa, một tay cầm điện thoại trò chuyện cùng Sùng Hân về tình hình gần đây.

"Thật không giống phong cách của một cường công nha!"

"Lần này chị ấy chỉ muốn thử một chút phản ứng của chị thôi"

"Nếu như chị không để ý tới chị ấy, chị ấy sẽ làm sao?"

"Không biết, nhưng chị đoán chị ấy khẳng định sẽ suy nghĩ biện pháp nào đó."

"Có thể hay không... Dùng sức mạnh?"

Lương Vận Hàm nhếch môi lên, một lát sau, nói ra:

"Cho nên chị sẽ không cho chị ấy cơ hội này ."

"Chị dùng biện pháp gì?"

"Lấy nhu thắng cương đi ~ "

"Vận Hàm! Chị thay đổi rồi!"

"Ai rồi cũng sẽ có lúc thay đổi."

"Chị ấy có phát hiện chị đang dùng binh pháp Tôn Tử hay không?"

"Không, chị cũng không dại đi kích thích chị ấy!"

"Hừ! Nếu như chị ấy biết được chị vì chị ấy đến tốt cùng đã phải nỗ lực bao nhiêu, chắc chắn sẽ cảm động tới chết cho mà xem!"

Lương Vận Hàm mỉm cười vuốt vuốt đầu Đóa Đóa, chị ấy sẽ cảm động sao? Sợ rằng sẽ nổi giận mất!

Nửa năm nay, Văn Dư vừa có thời gian liền làm tới đầu tắt mặt tối. Đương nhiên, Lương Vận Hàm không phải là nguyên nhân chính. Văn Dư đang tích cực kí hợp đồng với một công ty đầu tư tài chính của Mỹ, mà người quyết sách của công ty này là người Áo Khắc Lan, phần lớn người đứng đầu cũng đều ở đó. Ngô Linh Nam từng đưa ra ý kiến phản đối, cho rằng chi phí để nắm chắc phần thắng quá cao, nhưng Văn Dư lại rất coi trọng công ty này. Ngô Linh Nam nói cô lấy việc công làm việc tư, Văn Dư nổi giận, mấy ngày trước đã mang sáu bản báo cáo kê khai tài chính của công ty ném lên bàn, nêu ra ưu thế và nhược điểm của từng văn kiện, cuối cùng thì lạnh lùng nói:

"Cô cho rằng tôi là loại người công tư bất phân à? Cô cho rằng tôi vì tình cảm thì sẽ không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác nữa sao? Nếu thật vậy thì Lương Vận Hàm căn bản đã không bỏ đi!" Nói xong giận dữ rời đi.

Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất trong suốt hơn một năm qua, Văn Dư nhắc tới ba chữ Lương Vận Hàm này ở trước mặt mọi người. Cho dù là Nhạc Linh Uyển, Văn Dư cũng không có nhiều lời bất luận cái gì liên quan tới chuyện phát sinh giữa cô và Lương Vận Hàm tại New Zealand. Đương nhiên, cũng không có gì có thể nói, hiện tại chuyện của Lương Vận Hàm cơ hồ cả một giọt nước cũng chảy không lọt, Văn Dư muốn làm chút chuyện xấu, đều sẽ bị Lương Vận Hàm sớm nhìn thấu. Không chỉ nhìn thấu, có khi còn có thể ăn miếng trả miếng, làm Văn Dư càng ngày càng uể oải.

Nhạc Linh Uyển gọi điện thoại cho Lương Vận Hàm, nhắc tới chuyện Văn Dư nổi giận lôi đình, Lương Vận Hàm nhẹ nhõm nói:

"Chị ấy lại trúng phải gió gì rồi!"

"Không biết, từ khi đi xứ tây về liền trở nên như vậy. Ngay cả Amy cũng bị giáo huấn, A Tà thì không cần phải nói. Tôi bây giờ vô tình gặp cậu ấy cũng hận không thể đi đường vòng!"

Lương Vận Hàm phì cười vui vẻ.

"Em còn cười! Tôi cũng phải hỏi một chút, em đến cùng đã làm gì Văn tổng của chúng tôi?! Mang lửa lớn như vậy trở về!"

"Em thì có thể làm gì chị ấy chứ!"

"Có thể."

"..."

"Nói thật ra, Vận Hàm, hai người đến cùng là hòa hảo hay không hòa hảo vậy?"

"Không hòa."

"Vì cái gì chứ?"

"Tại sao phải hòa mới được?"

"Hà?"

Nhạc Linh Uyển hơi choáng váng,

"Hai người không phải nên ... hòa hảo, sau đó quay về bên nhau à?"

Lương Vận Hàm không trả lời.

Tối hôm qua A Tà đã hẹn Văn Dư đi uống rượu, chỉ cho Văn Dư cả một đồng chiều, Nhạc Linh Uyển đều nghe không lọt tai! Văn Dư lúc ấy mặc dù không nói lời nào, nhưng con mắt quả có lóe sáng, xem ra rất là dụng tâm nhớ.

"Hai người tự mà đi tra tấn lẫn nhau đi! Ai cũng chỉ có một thời thanh xuân để lãng phí, hảo hảo ở bên nhau không tốt à?!"

"Chúng ta còn trẻ mà!"

"Em chắc không phải thật bị hiệu trưởng cháu trai mê hoặc chứ?"

"Mark hả? Người thật không tệ, có thể cân nhắc."

"Tôi biết vì sao Văn Dư lại giận dữ quay về như vậy rồi, rõ là bị thái độ này của em làm cho tức điên lên!"

"Linh uyển, chị cảm thấy giữa em và Văn Dư rốt cuộc có mâu thuẫn gì?"

"Nói thật chị không cảm thấy giữa hai người có vấn đề gì. Cậu ấy đối với em ra sao, tất cả mọi người đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Em đối với cậu ấy thế nào, không nhắc tới cuồng nhiệt ra sao, nhưng quả thật là một mảnh tình thâm."

Lương Vận Hàm thật lâu không nói chuyện, thở dài, nói ra:

"Vấn đề giữa em và chị ấy, là chị ấy một mực không tin em. Chị ấy không tin em có thể yêu chị ấy trọn đời, sự bất an của này không chỉ tạo thành áp lực cho bản thân, mà cũng ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai."

"Cậu ấy không tin em?"

"Phải. Vấn đề này không giải quyết, tình cảm giữa chúng em tùy thời đều có thể dễ dàng bị người thứ ba tác động. Mâu thuẫn như vậy tích lũy đến cuối cùng chỉ có thể có cùng một kết quả, chính là chia tay. Đương nhiên, vấn đề của em cũng không nhỏ."

"Em cũng có vấn đề?"

"Đúng vậy, đối với tình yêu không thể chỉ có cho hoặc nhận. Vấn đề của em là ngay từ trong tư tưởng đã muốn chiếm hữu chị ấy cho riêng mình."

Nhạc Linh Uyển hồ đồ rồi, cô chưa từng nhìn ra trong tình cảm mơ hồ khó đoán của Lương Vận Hàm lại "Bá đạo" đến dường này!

"Cho nên, những gì mọi người nhìn thấy cũng không thể xem là toàn bộ sự tình. Em với Văn Dư cùng là loại người thích giấu suy nghĩ của bản thân vào lòng, sau đó tự mình khó chịu. Cho nên trước đó em vì chuyện của Ngô Linh Nam, chị ấy vì chuyện của Hứa Phóng Nhân, trong lòng hai chúng ta đều động lại quá nhiều ủy khuất cùng hoài nghi, nếu như khi đó em không rời đi, em nghĩ em cũng không thể kiên trì đến cuối cùng. Vả lại em cũng chịu không được loại cảm giác đánh mất chính mình, để cho người ta cảm thấy rất bất an."

"Vận Hàm, em làm vậy không phải rất rối rắm sao?"

"Văn Dư lo lắng em lại bởi vì một ít áp lực mà rời đi, thế nhưng chị ấy thủy chung cũng không thể chân chính tin tưởng em sẽ không dễ dàng tùy tiện thay đổi quyết định này. Bất luận em nói bao nhiêu lần, dưới cái nhìn của chị ấy đều là phải dùng 'sự thật' đi chứng minh, mà điều em ghét nhất chính là cố ý đi chứng minh một thứ gì đó. Nhưng là bởi vì yêu chị ấy, không muốn để cho chị ấy thụ một chút xú ủy khuất, cho nên em cố gắng thuận theo thói quen của chị ấy. Thế nhưng điều này cũng chính là nguyên nhân em khiến em càng ngày càng mất phương hướng, em bắt đầu lo được lo mất, sợ mất đi chị ấy, luôn cảm thấy ngoại giới đầy rẫy dụ hoặc. Em lặp đi lặp lại câu hỏi tự vấn mình, vì cái gì lúc trước Văn Dư có thể cho em cảm giác an toàn, thế nhưng hiện tại chị ấy làm càng nhiều, em ngược lại càng không có cảm giác an toàn đây? Linh uyển, em vẫn luôn trả lời không được vấn đề này, thẳng đến hiện tại, cũng vẫn không có đáp án. Cho nên em không phải muốn mọi chuyện trở nên rối rắm, em chỉ là cần đáp án kia, như thế em mới có thể buông xuống tất cả khúc mắc, lấy trái tim hoàn chỉnh đi tiếp nhận cùng đối đãi phần này tình cảm"

Đây là lần thứ nhất Lương Vận Hàm cùng Nhạc Linh Uyển đàm về tình cảm giữa nàng cùng Văn Dư cũng như phân tích kẻ sách và lịch trình trong kế hoạch của mình. Nhạc Linh Uyển chưa bao giờ nghĩ tới nguyên lai giữa các nàng lại có vấn đề như vậy, dưới cái nhìn của nàng, hai người này kỳ thật chỉ quá yêu đôi phương, yêu đến hận không thể đem đôi phương một mực buộc ở bên người. Nhưng điều này cũng giống như nguyên lý nắm cát trong tay, càng dùng sức, cát trôi càng nhanh, loại cảm giác khiến người ta ngay cả khi tưởng tượng đến cũng cảm thấy thống khổ. Kỳ thật Nhạc Linh Uyển vẫn luôn cảm thấy Văn Dư cùng Lương Vận Hàm có chút chuyện bé xé ra to, yêu thì cứ yêu đi, cần gì nghĩ nhiều như vậy chứ! Hiện tại nàng rốt cục có chút minh bạch, cũng là bởi vì quá yêu, cho nên mới sợ hãi mất đi như vậy.

"Vậy em yêu Văn Dư đúng không?"

Lương Vận Hàm cười,

"Quả là chưa từng ngừng yêu phút giây nào."

"..."

Văn Dư ngẩng đầu lên từ bên trong một đồng văn bản tài liệu, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, hai giờ sáng. Cô vuốt vuốt cái cổ, đau nhức. Lúc đầu khi vừa cùng công ty Phong Đầu của Ý này bàn bạc tưởng chừng như xong xuôi, ai ngờ đột nhiên lại ra một tên Trình Giảo Kim, cũng là một công ty nội địa, các phương diện thực lực đều mạnh hơn so với bên Văn Dư, Văn Dư đã liên tục tăng ca bốn ngày, cộng lại mới ngủ được có mười mấy tiếng, mấy ngày nữa cô phải đưa ra một bản kế hoạch hoàn chỉnh cùng thống kê tài chính cụ thể để bàn bạc với bên đối tác. Cô nhất định phải cố tận trăm phần mới được, lần này không chỉ có quan hệ đến chủ đầu tư, mà còn phải có ảnh hưởng lớn tới đối thủ cạnh tranh kia.

Văn Dư bấm số điện thoại Lương Vận,

"Đóa Đóa thế nào rồi?"

"Hôm nay bị đánh, bởi vì dám cắn hồng túi xách của tôi."

"Em xuống tay thật à!"

"Xem nó là chị thì cũng dễ dàng thôi."

"Chị chộc gì em chứ!"

"Không biết là ai chạy đến bên Linh Uyển giả bộ đáng thương!"

"Hồi nào chứ?!"

"Nhất định phải cần tôi vạch trần chị đúng không?"

"Phu nhân..."

"Đừng gọi vậy."

"Em có ý tứ gì? !"

"Tôi nói Đóa Đóa."

"..."

Văn Dư bị một hơi làm cho nghẹn cổ, Lương Vận Hàm ở bên kia cười không ra tiếng.

Lương Vận Hàm hiện tại dùng loại thái độ không bạo lực không hợp tác này rất dễ khiến Văn Dư đau đầu! Nếu nói nàng không đồng ý thì không phải. Loại thân mật ẩn ý kia giữa hai người mà không cần ngôn ngữ kia là chứng minh rõ ràng nhất. Thế nhưng nếu nói Lương Vận Hàm tiếp nhận Văn Dư, thì cũng không phải. Chỉ cần Văn Dư có chút cử chỉ thân mật, trên cơ bản đều sẽ bị Lương Vận Hàm ngăn lại. Thế nhưng nếu không đồng ý, thì cũng không thể có mấy động tác câu dẫn người trong "Vô thức" được a! Văn Dư vừa nghĩ tới Lương Vận Hàm vào mấy ngày trước liền bắt đầu bùng bùng nhiệt lửa!

Ngày đó hai người xem chút là bùng cháy lửa tình, Văn Dư một đường ôm hôn lấy Lương Vận Hàm đưa nàng mang vào phòng ngủ, tiện tay đẩy lên trên giường, Văn Dư vội vàng cởi bỏ áo thun đang mặc trên người mình, ngay khi cô nghĩ "Nước sắp chảy thành sông", thì Lương Vận Hàm bỗng nhiên đẩy Văn Dư trên người ra, tóm lấy quần áo, nói câu: "Đóa Đóa đang ở đây, trông thấy không tốt." Sau đó liền đứng dậy xuống giường, mang theo Đóa Đóa xuống lầu, chỉ lưu lại một mình Văn Dư ngồi ở trên giường ngẩn người. Cô thực sự không thể tin vào tai của mình, Lương Vận Hàm vừa mới nói, là sợ chó trông thấy? Trông thấy cái gì? ! Cô oán hận vò đầu tóc, đứng dậy trở về phòng.

Đêm hôm ấy, Văn Dư lần qua lộn lại ngủ không được, về sau dứt khoát cắn răng một cái, nhất định phải làm chút đó! Cô đứng dậy xuống giường, cầm chìa khóa dự bị chạy tới phòng Lương Vận Hàm. Cửa phòng ngủ vẫn đóng kín, Văn Dư vội tra chìa khóa vào ổ, thì Lương Vận Hàm bỗng dưng bước ra từ phòng sách! Cô đứng khoanh tay khoanh thai dựa vào khung cửa, giống như cười mà không phải cười quan sát Văn Dư. Văn Dư há miệng động tác trên tay thoáng chốc cứng đờ, hai người nhìn nhau một hồi, Văn Dư thua trận, rút chìa khóa quay người trở về phòng. Thế là vào ngày thứ hai, Văn Dư mang theo các loại lửa leo lên máy bay về nước ...

Văn Dư hiện tại cảm thấy rước con cún kia về chẳng khác gì khiêng đá nện chân mình! Lúc bắt đầu Văn Dư chỉ muốn dung nó làm cớ, đầu tiên là mỗi ngày có thể điện thoại "Quấy rối", mượn danh nghĩa không yên lòng Lương Vận Hàm chiếu cố chó. Sau đó liền đưa ra các loại lý do để Lương Vận Hàm chủ động liên lạc mình, tí như cho xem ảnh chụp chó, hay là muốn nghe giọng chó, vân vân, nội dung còn lại thì phải vô pháp vô thiên biến đổi thành cuộc tán gẫu cùng Lương Vận Hàm.

Ban đầu Lương Vận Hàm chắc chắn bị động phối hợp, ai ngờ chỉ sau thời gian một tháng, Lương Vận Hàm trái lại có thể dùng chuyện về chó khiến Văn Dư ức chế. Vừa nghĩ tới con chó đó làm hỏng chuyện tốt của mình, Văn Dư liền phiền muộn đến chết! Lương Vận Hàm hiện tại thật trở nên khiến người ta nhìn không thấu! Văn Dư trong lòng rất thất vọng, đối với kết quả này rất không vui. Nhưng là lại không cách nào biểu lộ, bởi vì làm vậy chỉ tổ khiến Lương Vận Hàm không để ý tới cô nữa!

"Chỉ còn nửa năm nữa là kết thúc khóa học, em tính sau này sẽ ra sao?"

Văn Dư hỏi.

"Còn đang cân nhắc."

"Có ý nào không? Chị có thể giúp cân nhắc"

"Tạm thời còn chưa nghĩ rõ ràng, chờ tôi nghĩ thông suốt rồi nói sau."

"Chị có thể nêu một yêu cầu không?"

"Cái gì?"

"Em có thể cân nhắc về chị được không?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng Lương Vận Hàm cười.

"Được hay không vậy?"

"Sau này hãy nói!"

"Gạt người!"

"Chị bên kia bận bịu thế nào? Chị xem trọng công ty Phong Đầu như vậy có nắm chắc phần thắng không?"

"Bốn ngày qua chị tận tâm, tận lực, đến lúc đó phó thác cho trời đi."

"Cái này cũng không giống như phong cách của chị à!"

"Đúng vậy, thế nhưng là có rất nhiều sự tình không phải mình mong muốn đơn phương thì liền có thể được. Nhiều khi không cố gắng không được, nhưng mà cố gắng cũng chưa chắc nhất định có thể thực hiện theo đúng mong muốn đó. Cho nên phải học cách chừa cho mình đường lui."

"Đây là suy nghĩ của một mình chị thôi."

"Cũng có khác biệt mà!"

"Bất đồng nơi nào?"

"Thời gian qua đi, khi lưu lại đường lui, không chỉ vì muốn giảm đi tổn thất đến mức thấp nhất, mà còn vì chuẩn bị một phương án khác hoàn hảo hơn. Dạng này kỳ thật rất mệt mỏi nha."

"Hiện tại thế nào?"

"Hiện tại, nếu quả như thật bỏ ra cố gắng, phần còn lại thì đành phó mặc cho thời gian và thượng đế quyết định."

"Ha ha, xem ra chị càng ngày càng thành kính mà!"

"Đây không phải học tập em à!"

"Văn Dư, nếu như có một ngày nào đó chị bỗng dưng phát hiện tôi chẳng còn là tôi của ngày xưa, nếu như tôi chỉ khiến chị càng ngày càng bất an thêm, chị sẽ làm sao?"

"Không phải hiện tại em đã càng ngày càng khiến chị bất an đó sao, thế nhưng chị đã nói đời này không phải em thì không được. Cho nên chị cho dù có phải cô tận trăm phần trăm, mà vẫn không thể cứu vãn nổi em, như vậy chị cũng tiếp nhận."

"Thật tiếp nhận?"

"Thật tiếp nhận."

Lương Vận Hàm dừng một chút, cười nói:

"Tôi chẳng tin!"

"Hắc hắc, không tin là được rồi! Đổi lại sự tình khác chị có lẽ sẽ buông tay, nhưng nếu là em, chị không biết. Lương Vận Hàm, em nhanh tước vũ khí đầu hàng đi! Ngoan ngoãn trở lại bên chị! Nơi này có một trái tim vĩnh viễn chỉ vì em mà rung động, cùng sẽ chỉ dành cái ôm ấm áp cho một mình em. Thế nào?"

"Dễ ngon dễ ngọt công phu không hề hoang phí! Xem ra cũng siêng năng luyện tập lắm đấy!"

"Đối với em thì phải dụng tâm luyện tập!"

"Thôi dừng đi!"

...

Đêm rất dài, lời của hai người tựa hồ còn có thật nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 90

Văn Dư lại đến New Zealand lần nữa, thời điểm là vào trước tết xuân của Trung quốc khoảng một tuần, Lương Vận Hàm còn có nửa năm nữa là kết thúc khóa học, nàng kỳ thật còn chưa đưa ra quyết định cuối cùng sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì, ngay cả trường học còn hỏi không biết Lương Vận Hàm

có hứng thú ở lại làm giáo viên không. Lương Vận Hàm cùng Văn Dư nói chuyện này, Văn Dư nói để cho nàng tự mình cân nhắc. Lương Vận Hàm có chút không hiểu Văn Dư vì cái gì không kiên trì bắt mình về nước, Văn Dư giải thích là nếu như sự nghiệp của Vận Hàm phát triển tốt, cô để nàng tự cân nhắc cũng chưa hẳn không thể a!

Khi Văn Dư về đến nơi Lương Vận Hàm ở thì đã là đêm khuya, sau khi cùng phó tổng giám đốc của công ty Phong Đầu nói chuyện một ngày, hiện tại Văn Dư chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện. Lương Vận Hàm nhìn về mặt mỗi toát ra từ trong mắt, nàng ngâm chén trà cho Văn Dư.

"Tạ ơn."

"Buổi tối ngày mai chị có thời gian không?"

"Có. Thế nào?"

"Cùng tôi đi dự một buổi tiệc."

"Lớp tổ chức?"

"Không phải, buổi tiệc của doanh nghiệp, chị nhớ ăn mặc chỉnh chu một chút. Xế chiều ngày mai tôi còn có khảo thí, sau đó còn có việc, không thể cùng chị tới đó, bây giờ ở khách sạn Lipar, chúng ta hẹn gặp ở đó."

Văn Dư gật gù đầu.

"Chị nghỉ ngơi sớm đi!"

"Vận Hàm, "

Lương Vận Hàm dừng bước lại quay đầu nhìn về phía Văn Dư.

"Chị có thể ôm em một cái được không?"

Ánh mắt Văn Dư mang theo khao khát hi vọng được an ủi, hai người nhìn nhau một lát, Lương Vận Hàm đi tới, nhẹ nhàng kéo Văn Dư đang ngồi trên ghế sa lon vào lòng. Văn Dư ôm lấy eo Lương Vận Hàm, đem mặt chôn ở trong lòng Lương Vận Hàm, cô hít thật sâu lấy mùi hương thoang thoảng trên người nàng lúc nào cũng khiến người an tâm, một chút cũng không nở buông tay. Hai người cứ như vậy ôm nhau, thẳng đến khi Lương Vận Hàm cảm thấy không đứng vững mới nhận ra Văn Dư đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nàng đau lòng vuốt lên tóc Văn Dư, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô. "Hi vọng em có thể giúp được chị", Lương Vận Hàm thấp giọng nói ra.

Đêm ngày thứ hai, Văn Dư đến khách sạn Lipar đúng giờ. Điều khiến cô bất ngờ chính là vừa xuống xe, đã nhìn thấy Cao Lam. Cao Lam đứng tại cửa ra vào mỉm cười nhìn cô, Văn Dư cất bước chạy lên bậc thềm cao,

"Lam tỷ!"

Cao Lam mỉm cười nhìn Văn Dư, lôi kéo tay của cô, rất là vui vẻ.

"Em a, nói sẽ tới thăm chị mà cũng một mực không có động tĩnh, thôi khỏi luôn đi, để chị tự tới thăm em thì hơn!"

Văn Dư sững sốt một chút,

"Chị tới lúc nào thế?"

"Vừa mới đáp máy bay vào chiều nay."

"Sao báo để em ra đón?"

Cao Lam cười nói,

"Ở bên kia gọi em thì cũng không có vấn đề, thế nhưng đây là New Zealand, cũng không phải địa bàn của em đi!"

Văn Dư cười ngây ngô.

"Ai đưa chị tới vậy?"

"Yến hội lần này có mời một số người bên nhà ngoại của chị, chị cùng bọn họ tới đây."

"Chủ nhân của bữa tiệc này là người Đài Loan sao?"

"Đúng vậy, là dượng của chị."

"A! Trách không được."

Văn Dư cảm thấy có chút kỳ quái, người nhà Cao Lam tổ chức thương yến này, nàng không hề thông tri cô nhưng lại không hề ngạc nhiên khi cô xuất hiện, vậy có nghĩa là Cao Lam đã sớm biết cô chắc chắn sẽ có mặt. Người mời cô tới là Vận Hàm, chẳng lẽ là Cao Lam kêu Vận Hàm mời cô ? Hai người bọn họ...

Cao Lam đương nhiên biết ý nghĩ trong lòng Văn Dư, nhưng nàng cố ý không nói ra. Cao Lam thường thức nhìn Văn Dư một chút, hôm nay cô vận một thân đồ vét màu tím nhạt, một chui khuyên tai sang lóa, cả người toát ra thần thái sáng lạng. Từ sau khi tự mình lập nghiệp, Văn Dư cũng phát sinh một chút biến hóa, không chỉ linh động nhiều hơn, mà cá tính bên trên cũng thay đổi nhiều. Cao Lam biết Văn Dư kỳ thật rất có cá tính, nhưng lại luôn cấm đầu cấm cổ làm việc, muốn thu liễm tài năng, nhất định phải học cách trầm ổn ẩn tàng. Hiện tại Văn Dư muốn tạo lập bao nhiêu quan hệ, tự nhiên cũng cần tận khả năng biểu hiện ra cá tính cùng năng lực, điều này thoát nhìn qua cũng không giống trước kia. Cao Lam vui mừng khi thấy Văn Dư như vậy, đứa bé này vẫn như xưa là người năng thích nhất cũng lấy làm kiêu ngạo nhất, nhưng không còn là duy nhất, bây giờ còn có một người khác có thể khiến Cao Lam cảm thấy vui mừng cùng kiêu ngạo, người kia không ai khác mà chính là người đang được Hứa Phóng Nhân dắt tay xuống xe, Lương Vận Hàm.

Cao Lam mỉm cười nhìn Lương Vận Hàm chậm rãi bước đến, Văn Dư nhìn theo ánh mắt Cao Lam, Lương Vận Hàm vận một thân lễ phục váy đuôi cá đen tuyền, bên ngoài khoác áo khoác tây trang màu đen, khoác tay Hứa Phóng Nhân đang đi bên cạnh với một thân vest tây trang màu đen, hai người mười bậc mà lên. Lương Vận Hàm mỉm cười nhìn về phía hai người, Văn Dư cảm thấy đêm nay nàng đẹp đến nỗi khiến người nhìn phải ngạt thở, nhịp tim nhin không được tăng tốc. Chỉ bất quá đối tượng nàng đang tay trong tay kia khiến Văn Dư dạ dày ần ần có chút co thắt!

Thời điểm xe dừng lại Lương Vận Hàm đã nhìn thấy Cao Lam cùng Văn Dư trước cửa khách sạn. Vừa nghĩ tới lát nữa Văn Dư sẽ trông thấy nàng cùng Hứa Phóng Nhân xuất hiện cùng một lúc, trong lòng cũng có chút khẩn trương. Cứ việc đêm nay hết thấy đều là nàng vì Văn Dư chuẩn bị, thế nhưng khi sắp đến trước mắt, nàng vẫn không nỡ để người kia cảm thụ dù là một chút xấu hổ khó chịu. Thế nhưng người nhà Hứa Phóng Nhân hôm nay đều có mặt đông đủ, những người này ở New Zealand cũng tạo thành mạng lưới quan hệ dày đặc, những người này đối với Văn Dư mà nói đều rất quan trọng.

Hứa Phóng Nhân đương nhiên biết mục đích của Lương Vận Hàm, nếu như có thể vì nàng gì đó, Hứa Phóng Nhân vẫn sẽ hoàn toàn ủng hộ như trước đây. Nhưng giữa tâm tư xuất phát trên phương diện "Tình địch", Hứa Phóng Nhân tuy biết mình một chút cơ hội cũng không có, nhưng vẫn muốn lập tức khiến Văn Dư khẩn trương, lấy đó mà trả thù! Huống chi chốc lát nữa anh ta sẽ còn giúp cô một đại ân đấy chứ! Cho nên khi anh ta nói đêm nay muốn cùng xuất hiện với Lương Vận Hàm, nàng đối với "Tâm tư đồ kị" đó của anh ta biểu thị đầy kinh ngạc cùng bất đắc dĩ, nàng tưởng đàn ông ở vào độ tuổi này đã sớm có thể lấy thái độ lạnh nhạt đối mặt đối với cái gọi là tình địch. Bất quá sự thật xem ra cũng không phải như thế. Sùng Hân biện hộ cho chuyện ghen ghét trả thù là không phân tuổi tác, giới tính cùng dân tộc. Trong công viên không phải thường xuyên vẫn có lão gia gia tám mươi tuổi vì một người bạn nhảy mà ra tay đánh nhau à! Lương Vận Hàm nghe xong thì cười không ngừng, nàng nghĩ, dựa vào tính cách của Văn Dư, chỉ sợ đến tám mươi tuổi cũng vẫn là sẽ ăn dấm chua đi!

Văn Dư chăm chú nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, mặc dù bên cạnh Hứa Phóng Nhân rất ưa là chương tai gai mắt, nhưng là hiện tại Văn Dư đã minh bạch tình cảm của Lương Vận Hàm đối với mình, trừ phi là chính nàng nguyện ý, nếu không bất luận kẻ nào cũng không chạm tới được. Lương Vận Hàm sờ dĩ tra tấn Văn Dư như thế, kỳ thật là để cô minh bạch đạo lý này. Đây cũng do ngày đó Ngô Linh Nam nói với cô : một cô gái nếu như không cự tuyệt sự tiếp cận, điều này nói lên nàng còn cảm thấy hứng thú. Nếu như không cự tuyệt một hôn, thì nói lên cô nàng cũng có ý.

Nếu như không cự tuyệt người vào ở nhà của nàng, thì nói lên nàng cũng muốn cùng người ở cùng một chỗ, cùng một mái nhà. Nếu như Lương Vận Hàm không nguyện ý, Văn Dư bất luận làm cái gì cũng đều vô dụng. Lương Vận Hàm cho dù không hề mở miệng, nhưng kỳ thật liền là để Văn Dư minh bạch: tự ti vô dụng, ghen ghét vô dụng, có tính lực như vậy chỉ bằng hãy trân trọng hiện tại còn tốt hơn.

đạo lý này rất đơn giản! Lương Vận Hàm đã từng vô số lần nhắc tới, thế nhưng là Văn Dư ngoài miệng đáp ứng, kỳ thật căn bản lại không hề để ý tới. Cô kỳ thật vẫn luôn cố thủ lấy ý nghĩ của riêng mình. Không thể phủ nhận, một khi xuất hiện một Hứa Phóng Nhân khác, Văn Dư vẫn sẽ giẫm lên vết xe đổ, sau đó gây ra rất nhiều áp lực cho cả hai.

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư một chút, trong ánh mắt của nàng lóe ra cảm xúc phức tạp. Lương Vận Hàm có chút bận tâm, nhưng là không có hy sinh thì sao thành được việc lớn! Văn Dư bướng bỉnh vô cùng, không lập đi lập lại liền là không được! Cao Lam bước lên tiếp nhận tay Lương Vận Hàm, Hứa Phóng Nhân cùng Cao Lam chào hỏi xong liền trực tiếp tiến nhập hội trường. Văn Dư đứng ở một bên, chỉ nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên, phu nhân là đang thử thăm dò cô.

"Tiểu Hàm a, hôm nay thật sự là xinh đẹp!"

"Tạ ơn Lam tỷ."

"Văn Dư a, em đi vào trước đi. Một hồi chúng ta đi tìm em, không được đi xa."

Văn Dư trừng trừng nhìn hai người, hai người lúc nào quen thân như vậy rồi? ! Cao Lam lườm cô một chút, không để ý tới cô. Lôi kéo Lương Vận Hàm đi. Văn Dư nhếch môi, đành phải đưa thư mời đi vào trước. Văn Dư đang cùng người nhà bên ngoài của Cao Lam tán gẫu, sau khi cùng Hứa Phóng Nhân gặp qua nhiều lần, hai người chỉ gật gật đầu chào hỏi, không nói với nhau nửa lời. Hai người cầm ly rượu bước sượt qua nhau, khí tức trên người song phương chạm vào nhau. Lòng Văn Dư không thoải mái, hừ, đoạt vị trí của tôi! Hứa Phóng Nhân vẫn luôn cảm thấy bất mãn, phách lối cái gì! Nếu như cô đối Vận Hàm không tốt, sớm muộn gì tôi cũng đoạt được người!

Khi ánh đèn sáng lên, người bước lên đài chủ trì lại là Cao Lam. Văn Dư chăm chú nhìn lên đài, trực giác nói cho cô biết thương yến đêm nay có vẻ không tầm thường. Nàng tìm kiếm Lương Vận Hàm khắp nơi, nhưng vẫn mãi không tìm được. Lúc này, trên đài Cao Lam nói ra:

"Sau đây, xin mời Lương Vận Hàm tiểu thư."

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt khiến Văn Dư kinh ngạc đến ngầy người nguyên tại chỗ. Nguyên lai, đêm nay mấy đại thương đoàn của nhà ngoại Cao Lam cùng một số công ty đầu tư có thực lực ở New Zealand ký kết liên hợp, kế hoạch trong năm tiếp theo xây thành ba công viên vui chơi giải trí cỡ lớn, cũng ở Đài Bắc và New Zealand xây dựng thị trường. Mà vào đêm nay Lương Vận Hàm chính là dùng thân phận phó tổng giám đốc phòng Marketing đại diện cho tập đoàn của nhà Cao Lam ở New Zealand đề xuất hiện. Tập đoàn Tháp Lan Cầu là do mẹ của Cao Lam với ba người huynh đệ tỷ muội cùng nhau sáng lập, trước mắt đồng sự trưởng của tập đoàn là biểu huynh của Cao Lam, Cao Lam là cổ đông lớn thứ tư của tập đoàn. Trong thời gian qua nàng không tham dự bất luận là quyết sách gì, nhưng khi hiện tại Tháp Lan Cầu tích cực phát triển nghiệp vụ đối nội, Cao Lam ở Hành Nhất có nhiều năm cùng những xí nghiệp ở nội địa có kinh nghiệm hợp tác, tự nhiên phải nghĩa bất dung từ.

Cao Lam nhận lời nhờ vả của Văn Dư, sau khi Lương Vận Hàm tới New Zealand thì giúp nàng không ít, về sau còn đích thân tới thăm Lương Vận Hàm. Qua vài lần tiếp xúc, Cao Lam đối với Lương Vận Hàm càng ngày càng có hảo cảm. Lương Vận Hàm đem sự tình của mình cùng Văn Dư nói cho Cao Lam nghe, Cao Lam hỏi ý nghĩ của Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm nói hi vọng có cơ hội có thể tiếp xúc với một số thương vụ, dạng này cũng có thể hiểu Văn Dư nhiều hơn một chút. Thế là Cao Lam liên hệ đương của nàng tại New Zealand, có đầu tư bỏ vốn vào một công ty ở đây, cũng giới thiệu để khi Lương Vận Hàm có thời gian rảnh có thể đi thực tập.

Ngoài ý muốn chính là phát hiện ra Lương Vận Hàm rất có thiên phú buôn bán, điều này khiến Cao Lam giống như được bảo vật đến vui vẻ. Lúc ấy cũng chính vào lúc Tháp Lan Cầu đang lên kế hoạch cho nghiệp vụ phát triển nội địa, đương nàng đầu tư bỏ vốn vào công ty rất có hứng thú, thế là Cao Lam liền an bài Lương Vận Hàm ở chỗ này phát triển kế hoạch. Lương Vận Hàm tiếng Anh khẩu ngữ phi thường thành thạo, mà còn đối nhân xử thế trình độ rất lưu loát uyển chuyển, lại cùng rất nhiều người ngoại quốc giao lưu lúc nào cũng đều thu được thành công, không bao lâu liền nói rộng giao thiệp ở New Zealand. Mà những điều này, Lương Vận Hàm không chỉ làm vì bản thân, mà còn là vì Văn Dư. Nàng lúc trước rời đi là vì tìm kiếm cân bằng trong nội tâm, tìm về tự tin, nhưng nàng cũng cho mình lưu lại một "Đường lui", nếu như không thành, nếu như chính mình khi đó vẫn yêu Văn Dư, như vậy thì trở về tìm cô, dù cho theo đuổi ngược lại cũng có thể. Đương nhiên, chuyện này nàng cũng sẽ không nói cho bất luận người nào biết.

Lĩnh vực thương nghiệp mặc dù lạ lẫm, nhưng là Lương Vận Hàm làm vô cùng tốt. Không chỉ thu sự được sự tán thành của phần lớn các cổ đông ở công ty, mà còn rất được Cao Lam tán thưởng. Hai người cũng thường xuyên điện thoại, Cao Lam hướng dẫn Lương Vận Hàm làm rất nhiều chuyện, nữ hài tử này nàng rất ưa thích, phối với Văn Dư nhà nàng, thì chỉ dư chứ chẳng thừa!

Thế là, qua hơn một năm "Đặc huấn", Lương Vận Hàm vẫn lấy tư thái ngồi ngồi ấy xuất hiện, ngoại trừ Văn Dư với ánh mắt mười phần thâm ý, thì người khác đều dùng ánh mắt thường thức cùng trân trọng mà nhìn nàng. Thế là, sau khi Lương Vận Hàm dùng mị lực diễn thuyết của mình xong, không chỉ nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt của tất cả mọi người ở đây, mà còn thu hoạch được tâm của một nhóm lớn nam sĩ độc thân!

Văn Dư mất lạnh nhìn những gã đàn ông xung quanh đang kích động muốn tiếp cận Lương Vận Hàm, vây quanh nàng thân thiện giao lưu, điều này chỉ khiến Văn Dư thêm phần âm trầm. Loại tâm tư phức tạp này rất khó diễn giải, vừa kiêu ngạo, lại vừa hưng phấn, nhưng khi nhìn lấy vị phu nhân ưu tú này của mình đứng giữa đám đông, thì nội tâm lại có loại xúc cảm như muốn đem người này giấu đi! Có ngọt, cũng có chua, Văn Dư mất ngủ hứng tiếp chuyện người khác, ngồi một mình, vừa uống rượu bên cạnh vừa gắt gao nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm.

Sau khi Lương Vận Hàm cùng bằng hữu quen thuộc bắt chuyện xong, liền bắt đầu tìm kiếm Văn Dư khắp nơi. Cô nàng khó ưa ấy không biết đã chạy đi nơi nào mất rồi, vừa rồi nàng cũng không hề xem nhẹ chuyện Văn Dư cùng mấy vị mỹ nữ thân thiện nói chuyện với nhau! Cao Lam gọi

Lương Vận Hàm lại, hỏi:

"Văn Dư đâu?"

"Em cũng đang tìm chị ta."

"Đưa nhóc này lại chạy đi đâu rồi! phiền chị còn đang muốn giới thiệu một số nhà đầu tư cho nó!"

"Để em đi tìm."

Lương Vận Hàm vội vàng đi về phía cửa chính, vừa đi một nửa liền dừng bước. Nàng nheo mắt hừng hực lửa nóng nhìn Văn Dư đang cùng một nữ nhân nói chuyện cách đó không xa, cô gái với một tay đặt trên đầu gối Văn Dư, thỉnh thoảng còn sử dụng đầu ngón tay phát họa mấy lần trên đó, tư thái quả là "thần mật". Lương Vận Hàm nghĩ nghĩ, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Chương 91 [Hoàn Chính Vãn]

Khi Cao Lam tự mình đến tìm Văn Dư, thì vẫn còn thấy cô cùng người phụ nữ xinh đẹp khi nãy trò chuyện, trong lòng âm thầm lau mồ hôi dùm cô. Vận Hàm cũng không phải người dễ dàng tha thứ, tất cả mọi sự tình đều nguyện ý ẩn nhẫn, Văn Dư dùng chiêu này kích thích Vận Hàm, người ta không cần động não liền có thể nhìn thấu, tự đi mà giải quyết cho tốt đi cô em. Cao Lam hỏi lộ về thương cảm nhìn Văn Dư, vỗ vỗ mu bàn tay của cô, không nói gì. Nhưng ngược lại Văn Dư bị về mặt như thế cùng cô chỉ đó của Cao Lam làm cho có chút bất an. Cao Lam dẫn cô theo diện kiến vài vị đầu tư chuyên gia, mấy người tán gẫu một hồi, sau đó Cao Lam dẫn Văn Dư đến một góc nhỏ của buổi tiệc,

"Một hồi chị sẽ dẫn em cùng Vận Hàm đi gặp tổng giám đốc công ty H, chị với anh ta từng là bạn học. Nhưng cũng không phải rất thân nhau, cho nên rất nhiều chuyện phải do em tự mình cố gắng. Thêm phần tổng giám đốc H cùng gia đình Hứa Phong Nhân là thế giao, chính do anh ta giới thiệu tổng giám đốc H với Vận Hàm, tổng giám đốc vô cùng thương thức Vận Hàm. Sớm thu hồi biểu lộ ghen tỵ đó của em đi! Người ta chỉ giúp bạn của mình thôi!"

Văn Dư không cao hứng nói:

"Vì gì cũng đều không được!"

"Biết không được còn dùng chiêu ngây thơ như vậy đi trêu chọc Vận Hàm!"

Văn Dư không thể tin vào mắt Cao Lam, ánh mắt đang nói: chị này đây là đang thay Lương Vận Hàm nói chuyện đó biết chưa?

Sau khi được Cao Lam dẫn tới giới thiệu, Văn Dư trò chuyện rất cởi mở với vị tổng giám đốc. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Lương Vận Hàm ở bên cạnh. Tổng giám đốc H hỏi Lương Vận Hàm cùng Văn Dư có quan hệ gì với nhau, Lương Vận Hàm khẽ cười nói:

"Chị ấy là người rất quan trọng với tôi."

Tổng giám đốc H tựa như suy nghĩ mà nhìn nàng, Lương Vận Hàm chỉ bình tĩnh mỉm cười. Văn Dư nghe xong chỉ cảm thấy mừng thầm, cũng hơi có một loại cảm giác giống như tiểu bạch kiểm. Văn Dư trong lòng có chút cảm giác không công bằng, trước giờ khi nhắc tới chuyện đồ dành Lương Vận Hàm, cô luôn cảm thấy mình có ưu thế vượt trội, cho nên chuyện chiếu cố Lương Vận Hàm cô luôn cảm thấy là thiên kinh địa nghĩa. Thế nhưng vào hiện tại Lương Vận Hàm không chỉ là một tiếp viên hàng không ưu tú, mà hiện tại còn rất thành công trong sự nghiệp kinh doanh, quen biết rất nhiều ông trùm trong giới thương nghiệp, nhìn thấy nàng được mọi người ưu ái như vậy, Văn Dư trong lòng vừa cao hứng lại vừa lo lắng. Nàng là loại người rất xem trọng chủ nghĩa phụ nữ bình đẳng, Văn Dư xem như Lương Vận Hàm không biết, kỳ thật người ta đã sớm thấy rõ, chỉ bất quá không nguyện ý vạch trần nàng. Người ta lựa chọn lui một bước, là vì tốt hơn tiến một bước! Hiện tại, Lương Vận Hàm xe chỉ như luồng kim dưới đáy sự việc, trước đó Văn Dư cũng từng gặp sự việc này không biết bao lần, nhân tế nạn quan cũng không phải nói nắm bắt là nắm bắt được ngay.

Ba người trò chuyện xong, Văn Dư cùng mấy vị khác lại hàn huyên một hồi, sau đó liền cùng Cao Lam chào hỏi rồi sớm rời đi. Lương Vận Hàm bởi vì thân phận mà phải bồi đến cuối cùng, thế là, Văn Dư cứ việc thu hoạch được bước đột phá trong sự nghiệp, thế nhưng địa vị gia đình bị uy hiếp khiến lòng cô hiện tại có chút không vui. Lương Vận Hàm không lộ thanh sắc nhìn thấy cô một mình rời đi hội trường, cảm thấy hiểu được phần nào.

Quả nhiên, sau khi Lương Vận Hàm trở về nhà, vừa bước vào cửa đã trông thấy Văn Dư ôm Đóa Đóa ngồi chờ ở phòng khách xem tivi. Vừa thấy nàng trở về, Văn Dư vội tắt ti vi, đưa Đóa Đóa về ổ xong, Văn Dư đi tới nói:

"phiền em rồi, cảm ơn em."

Lương Vận Hàm tựa ở bên bàn giống như cười mà không phải cười nhìn Văn Dư, Văn Dư bị ánh mắt ấy của nàng nhìn đến có chút buồn bực, cô nhún nhún mày, nói ra:

"Lam tỷ nói với chị hơn một năm qua em đã nỗ lực rất nhiều. Không nói chuyện đêm nay đều do một tay em sắp đặt, em vì việc này đã chuẩn bị rất lâu. Hần là con bài tập phải làm, chị không phiền em thức hết đêm nay "

Lương Vận Hàm nhìn Văn Dư, nhưng lại không có biểu thị gì. Văn Dư bối bối tóc, có chút ảo não,

"Vận Hàm, những chuyện này chị không muốn em phải gánh chịu, chị muốn đạt được thành công nhờ chính sức mình, đó cũng là vì tương lai của hai chúng ta. Chị hy vọng em có thể nhẹ nhõm khoái hoạt, thế nhưng em lại vì chị nỗ lực nhiều như vậy "

Lương Vận Hàm kỳ thật đang cười thầm trong lòng. Văn Dư áp dụng nói những này, căn bản cũng không phải lời tự đáy lòng! Cô khẳng định là đang ghen, mà chắc chắn rằng trong lòng còn không hề nguyện ý cho Lương Vận Hàm xuất đầu lộ diện, một chút tiểu tâm tư này làm sao qua mặt được nàng! Lương Vận Hàm cố ý không nói lời nào, chỉ nhìn cô đăm đăm. Văn Dư nói nói, tới cuối cùng cũng nói không nổi nữa.

Cô nhìn chằm chằm Lương Vận Hàm, từ lúc trông thấy nàng với bộ yếm phục hoa mỹ tại khách sạn, nhịp tim cũng nhanh hơn ghê gớm. Hiện tại để Văn Dư trông thấy Lương Vận Hàm như thế này với khoảng cách gần đến vậy, thật khiến Văn Dư cảm thấy có thể đánh mất nàng rất dễ dàng, sau đó lại nghĩ niền man, chính mình cũng cảm thấy mệt mỏi. Lương Vận Hàm nhìn ra sự biến hóa trong mắt cô, đang do dự, Văn Dư lại đột nhiên nói:

"Sớm nghỉ ngơi, hôm nay mệt muốn chết rồi, ngày mai rồi nói sau."

Nói xong thì quay người lên lầu.

Điều này khiến Lương Vận Hàm cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Bất quá nàng vừa nghĩ tới vừa rời Văn Dư đã làm gì ở Yến hội, thì lòng lại bốc lửa lửa, hay thật, sao có thể tùy tiện buông tha cho chị chứ! Đã như vậy thì chờ tiếp chiêu đi.

Văn Dư trở về phòng tắm rửa xong, tóc cũng không thêm sấy, một mình ngồi ở trên giường sững sờ. Lương Vận Hàm cũng ở bên ngoài phòng vệ sinh tắm rửa, nghe tiếng nước chảy, Văn Dư trong lòng có chút ngứa. Thế nhưng khi cảm xúc còn chưa lên đến đỉnh điểm, Văn Dư vội cầm lấy cốc nước bên giường, phát hiện không có nước, cô cầm ly chuẩn bị xuống lầu lấy nước. Ai ngờ vừa đi qua toilet, cửa liền mở ra. Lương Vận Hàm toàn thân trắng mướt bước ra! Nàng từ đầu tới chân chỉ có độc một cái khăn tắm. Lương Vận Hàm dùng ánh mắt vô hạn vũ mị nhìn Văn Dư một chút, lập tức tháo khăn tắm xuống, giúp Văn Dư lau vài giọt nước còn vрон trên tóc. Ngực nàng vì động tác mà hơi run run, con mắt Văn Dư thẳng tắp nhìn chăm chăm nơi đó, hoàn toàn không có phản ứng.

Lương Vận Hàm lau một hồi liền buông lỏng tay, nói ra:

"Tự mình lau đi, để tóc ướt không tốt cho sức khỏe."

Nói xong liền trở về phòng.

Văn Dư sững sờ nhìn cửa phòng từ từ khép lại, sau cú chấn động nhẹ, liền vào buồng vệ sinh ném chiếc khăn tắm ban nãy lên bồn rửa tay, rồi xuống lầu rót nước. Văn Dư tựa vào bàn bếp uống từng ngụm từng ngụm nước, Lương Vận Hàm đây là ý gì? Văn Dư cố gắng muốn tỉnh táo lại, thế nhưng lại quên không được thân thể mê hoặc ban nãy của Lương Vận Hàm, ở yến hội Văn Dư đã không nhìn được tưởng tượng đến thân thể uyển chuyển của Văn Hàm sau lớp váy xinh đẹp, hiện tại đột nhiên xuất hiện, Văn Dư thật muốn đập đầu vô tường.

Lương Vận Hàm sau khi bôi kem dưỡng da xong cũng không nghe thấy tiếng Văn Dư lên lầu. Nàng thay vào một chiếc váy ngủ màu trắng như tuyết, Văn Dư rất ưa thích chiếc váy này. Nàng nghĩ nghĩ, kéo ngăn kéo ra, lấy một bình nước hoa ra, lần trước Sùng Hân qua đây, khi hai người dạo phố vừa vặn ở khu bách hóa lớn bán hạ giá vài loại nước hoa mang đầy tình thú này, thế là hai người mỗi người mua một bình. Lương Vận Hàm không nghĩ tới lúc này lại phải dùng, nhưng đây quả là thời gian phù hợp để dùng. Văn Dư không phải ưa thích bị câu dẫn sao, ngón tay Lương Vận Hàm nhẹ nhàng vuốt ve bình thể, nhếch môi lên, mặc dù mình chưa từng xài qua, nhưng cũng có thể thử một lần.

Lúc này Văn Dư đã uống xong hai ly nước lọc, tâm tình rất cực cũng hơi bình phục. Cảm giác địa vị gia chủ của cô hẳn là đang bị uy hiếp một cách cực kỳ sâu sắc, không ngừng nói với chính mình không thể bị Lương Vận Hàm dụ dỗ đi! Phải giữ giữ tỉnh táo! Sau khi cô lên lầu, thì trực tiếp trở về phòng. Nghe được tiếng đóng cửa, Lương Vận Hàm mỉm cười, tắt đèn, lên giường nằm. Văn Dư ngồi ở trên giường từ từ nghe lấy động tĩnh bên ngoài, nhưng chờ mãi mà bên ngoài vẫn yên lặng.

Một giờ sau, Văn Dư ảo não cởi áo khoác ra lên giường đi ngủ! Vị Lương Vận Hàm này! Quá giao hoạt! Thế nhưng, khi Văn Dư đang nửa mê nửa tỉnh ở, thì cửa phòng đột nhiên mở toang, một cô gái mặc đồ ngủ màu trắng chậm rãi bước đến. Nàng nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến bên giường, Văn Dư có chút mê mang, cô cố gắng nhìn một chút, quả là Lương Vận Hàm.

Lương Vận Hàm nhìn thấy Văn Dư mở mắt ra, không nói gì. Nàng từ từ cởi bỏ áo ngủ, Văn Dư rất cực tỉnh táo lại. Nhờ ánh trăng, một thân thể vô cùng uyển chuyển trắng nõn hiện tại trước mắt, cô nằm bất động, phẳng phất như một người thợ điêu khắc đang chiêm ngưỡng một pho tượng mỹ lệ, đường cong ôn nhu khiến người ta không nhìn được muốn đụng vào. Thần bí, gợi cảm, một loại cảm giác đầy khát vọng chinh phục lần chiếm đại não. Văn Dư kéo tay Lương Vận Hàm, vừa muốn xoay người, Lương Vận Hàm lại ôm lấy cô, kéo chăn lên, nói:

"Không còn sớm, ngủ đi."

Nói xong liền nằm trong lòng Văn Dư tìm kiếm một tư thế dễ chịu, nhắm mắt lại từ từ thiếp đi. Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, em...em Đ Y LÀ CÓ Ý GÌ Đ Y!! ! Vừa muốn có hành động, Lương Vận Hàm đã mở miệng:

"Hôm nay cô gái câu dẫn chị là ai?"

Thanh âm thanh lãnh truyền tới, Văn Dư lập tức liền ịu xù. Cô nháy nháy mắt, đành hoàng nằm xuống, điều chỉnh hạ tư thế để Lương Vận Hàm ngủ dễ chịu hơn chút.

"Không biết."

"Không biết liền có thể trò chuyện vui vẻ như vậy?"

"Em ghen à?"

"Ừm, ghen."

"..."

Văn Dư cảm thấy phu nhân nhà cô hiện tại tâm tư thật khó hiểu.

"Phu nhân, em thay đổi rồi."

"Chị cũng thay đổi."

"Chị, chị đó là..."

"Chị chính là có ý muốn em trông thấy, sau đó ăn dấm chua, đúng không? Vậy em nói cho chị biết, chị thành công rồi, em đã ghen."

"Sau đó thì sao?"

"Điều này thì chị tự hỏi mình đi, để em ăn dấm chua xong thì tính làm gì?"

"Chị cũng không phải muốn vậy."

"Hả, đây chính do chị nói."

"..."

Lặng im...

"Phu nhân, chị hối hận rồi."

"Hối hận cái gì?"

"Chị muốn 'làm cái gì đó'."

"Muộn rồi."

"..."

Lòng Văn Dư nheo lại nheo! Vừa tức vừa gấp! Thế là cô hít thở sâu mấy lần, đột nhiên ngồi dậy, vừa muốn nói chuyện nhưng lại bị Lương Vận Hàm đoạt trước,

"Chị không cảm thấy rất mất mặt à!"

Văn Dư lại bị nheo tại đương trường. Trong bóng tối, Nụ cười nơi khoé môi Lương Vận Hàm mỗi lúc một tươi hơn. Văn Dư hiện tại làm không được, không làm cũng không xong, trong lòng phức tạp ghê gớm! Lại một lát sau, Văn Dư dùng sức nện lưng xuống giường, quay người đưa lưng về phía Lương Vận Hàm, tự mình gặm buồn bực.

Một cánh tay trắng khê lướt tới, sau đó là mùi hương quen thuộc mà đầy xa lạ, khê lan toả cùng hơi ấm trong hô hấp của Vận Hàm, Văn Dư nhin không được toàn thân nổi da gà lên. Lương Vận Hàm nhẹ nhàng hôn lên cổ Văn Dư, nàng thở dài, vốn là muốn trêu chọc Văn Dư sau đó cố ý không cho cô toại nguyện, giờ phút này bỗng nhiên không làm tiếp được. Lương Vận Hàm đau lòng, thôi, chỉ tới đây thôi, cái gì tình thú cái gì trả thù đều buông bỏ, người trước mắt nàng, là vô luận như thế nào cũng không thể không yêu, cô tốt hay cô hư hỏng, bất kỳ tính cách nào Lương Vận Hàm cũng đều không thể cự tuyệt. Dứt khoát cứ như vậy đi, vui vẻ ở bên nhau, hạnh phúc sống cùng nhau, cả căn hộ này chẳng phải cũng do cô mua sao, cũng làm đến trình độ này rồi, thì nàng còn so đo làm gì nữa chứ!

"Văn Dư, cảm ơn chị."

Văn Dư chậm rãi xoay người, có chút hoang mang có chút hoài nghi,

"em..."

Lương Vận Hàm nhìn thấy bộ dáng của cô nhin cười không được, nàng ôm chặt lấy cổ Văn Dư, vui mặt vào lòng cô cười toàn thân muốn phát run. Thân thể cứng đờ của Văn Dư dần dần buông lỏng, cô ôm người trong lòng, tùy ý để nàng cười tùy ý để nàng náo, giờ phút này cảm thấy rốt cục chỉ còn một mảnh an ổn, cuối cùng cũng đến ngày này. Như thế này chẳng khác mơ ước của cô là mấy!

"Vận Hàm, chúng ta không đùa có được hay không? Hai chúng ta đều quá hiểu thắng, thế nhưng em xem xem, một ngôi nhà, một đoạn tình cảm, cái gì cũng đều không thể thiếu, nhưng chỉ không cần hai người không ngừng đổ sức. Chị cho rằng mình vẫn luôn bao dung, cho là mình yêu em yêu tới sâu đậm, kỳ thật trong nội tâm cũng bởi vì một loại bất an vô hình, cho nên mới quan tâm địa vị trong gia đình của mình như vậy đi. Hối bị xúc phạm, liền lập tức xù lông. Em có lẽ đã sớm nhìn ra, chỉ bất quá vẫn một mực quyết định bao dung chị. Thế nhưng chị lại không hề phát hiện, sự thay đổi trong thế giới quan của chính mình."

Lương Vận Hàm mỉm cười nghe Văn Dư phân tích về bản thân, cuối cùng cũng đợi được ngày cô tỉnh ngộ.

"Chị đến New Zealand tìm em, đích thật là bởi vì nghe Linh Uyển nói thời gian qua có một người đàn ông thường xuyên tới nhà em ở lại tới rất khuya, chị biết đó là Mark, cháu trai của hiệu trưởng, đang một mực theo đuổi em gắt gao. Kỳ thật chuyện em ở bên này ra sao chị đều biết hết, thế nhưng chị chưa từng nói với ai, chị căn bản không có ý định từ bỏ em."

"Cho nên chị cần có tình địch xuất hiện, chị liền xuất hiện, đúng không."

"Đương nhiên."

"Bây giờ thì sao?"

"Đương nhiên thì... Lúc mới bắt đầu đùa trò chơi người truy ta đuổi này, cảm thấy rất vui. Thế nhưng về sau thì rất mệt mỏi, chị vẫn luôn tưởng em chỉ có tình giận dữ, thế nhưng khi em đứng trên đài chậm rãi phát ngôn, chị mới ý thức được cho tới hiện tại hoá ra em vẫn đang chờ chị, mà không phải chị đang chờ em."

Nói đến chỗ này, Văn Dư nắm cánh tay nàng thật chặt,

"Vận Hàm, chị vẫn tưởng trước giờ đều do chị truy cầu em, thế nhưng sau đêm nay chị mới hiểu được, em chỉ đang chờ chị cơ hội, trong khi đứng một bên dẫn dụ chị theo hướng mà em muốn, hơn nữa còn không ngừng tiếp cận thế giới quan của chị, tìm hiểu chị. Em làm nhiều chuyện như vậy, em tốt đẹp như vậy, khi nhìn thấy em ở đương trường, trong lòng chị vừa kiêu ngạo lại vừa lo lắng. Thật sự lúc đó rất muốn đứng trước tất cả mọi người lớn tiếng

tuyên bố em là của chị, lại muốn đem mang em đi giấu để không ai thấy được em tốt đẹp cỡ nào... Ngay thơ quá phải không, ha ha, nhưng kỳ thật chị vẫn luôn ngây thơ như vậy, đôi mắt luôn cẩn thận quan sát em. Thời gian chị ở trong nước một năm qua, mỗi ngày chỉ cần tưởng nhớ đến em, thì sẽ liền lấy nhật ký ra mà viết. Lúc mới bắt đầu chị luôn nghĩ viết để khi nào em trở về có thể đưa cho em đọc, để em cảm động. Thế nhưng khi viết xong hết quyển này đến quyển khác, chị lúc này mới ý thức được tưởng niệm chị dành cho em căn bản cũng không có lúc ngừng lại. Từ từ, mỗi khi lần mò đọc lại những trang nhật ký ấy, chị mới phát hiện mình có nhiều vấn đề đến vậy, thế nhưng trước đó một chút cũng không hề ý thức được. Cảm ơn em một mực chờ chị nhận ra điều này, cảm ơn em vẫn một mực yêu chị bấy lâu nay."

Lương Vận Hàm nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên tóc Văn Dư, nghe cô ở bên tai nói những lời rả rích thâm tình kia. Bên ngoài bỗng nhiên bắt đầu mưa, nước mưa gõ vào cửa sổ, thanh âm nghe sao mà êm tai đến thế. Văn Dư lười kéo chăn, ôm Lương Vận Hàm vào lòng sưởi ấm, thế giới rất cực đã an ổn. Văn Dư, dùng chính tình yêu của mình, nhiệt huyết của mình vì Lương Vận Hàm kiến tạo một ngôi nhà, một thế giới, như vậy là quá đủ rồi.

Văn Dư cúi đầu, một nụ hôn rơi xuống người Vận Hàm, sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba... nụ hôn mỗi lúc một sâu sắc hơn, vừa câu vừa quán tràn đầy tình ý, từng tiếng động tình xen lẫn trong tiếng mưa rơi bên ngoài ô cửa sổ, cùng hợp tấu ra một khúc tình ca uyển chuyển.

Thẳng đến khi hai người thở không nổi Văn Dư mới buông ra, Lương Vận Hàm thở hổn hển, mặt nàng có chút đỏ, đã lâu mới được ý hợp tâm đầu khiến cho người ta không nhịn được muốn sa vào trong đó. Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, Văn Dư nhẹ tay vuốt ve lên thân thể Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm bỗng nhiên nghĩ đến quyển nhật ký, hỏi:

"nhật ký đâu?"

"Sau này sẽ cho em đọc sau."

"Vì sao?"

"Bởi vì..."

"A! Làm gì vậy!"

"Em nói xem!"

"Luuu mạnh!"

"Em dám cắn chị!"

"Này đau nha!"

"Như vậy thì sao?"

"Đừng..."

[Hoàn Chính Vãn]

Bạn đang đọc truyện *Rối Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Phiên Ngoại 1

Văn Dư cùng Lương Vận Hàm hơn hai mươi chín ngày sau thì trở về thành phố D. Đây là lần thứ nhất Lương Vận Hàm trở về sau hơn một năm, nàng lúc đầu có chuẩn bị một chút lễ vật, lại không nghĩ rằng chuẩn bị vậy mà không nhiều bằng Văn Dư! Và lại, điều khiến nàng cảm thấy bất đắc dĩ chính là, không chỉ có số lượng không đuổi kịp Văn Dư, mà ngay cả mức độ được hoan nghênh của lễ vật cũng không theo kịp cô.

Văn Dư chia xong lễ vật, liền đi lên lầu tìm Lương Vận Hàm. Lương Vận Hàm đang trong phòng lật album ảnh, thuận tiện bỏ ảnh mới chụp vào. Văn Dư đẩy cửa ra, tựa tại khung cửa mỉm cười nhìn nàng. Lương Vận Hàm gương mặt nhìn cô, rồi lại cúi đầu tiếp tục việc trên tay.

Nàng không biết, ở trong mắt Văn Dư, cảnh tượng trước mắt ấm áp mỹ hảo đến cỡ nào. Ánh nắng của buổi trưa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên thân thể Lương Vận Hàm nàng đưa lưng về phía cửa sổ, thế là bên trong quang ảnh hiện ra một loại yên tĩnh an tường đến đẹp đẽ. Tóc Lương Vận Hàm buông xõa bên bộ váy màu sáng, vờn trên mép giường, một đôi chân xinh xắn túm mỹ hoi co lên khỏi mặt đất. Văn Dư cảm thấy đây hết thảy mọi chuyện đều hoàn mỹ, chỉ vì trong phòng có nàng.

"Chị đang nhìn cái gì."

"Nhìn em."

Lương Vận Hàm cúi đầu tiếp tục lật xem, khóe môi nhin không được khẽ cười.

"Phu nhân?"

"Hà?"

"Chị đã từng khen em quá đẹp chưa nhỉ."

Lương Vận Hàm khép tập ảnh lại, ngẩng đầu nhìn Văn Dư nhếch môi cười,

"Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo*."

*Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp

Văn Dư bước qua, nhẹ nhàng kéo Lương Vận Hàm vào lòng,

"Dì đã biết chuyện của chúng ta."

Lương Vận Hàm thoải mái tựa ở trong lòng cô,

"thì sao nào?"

"em không kinh ngạc sao?"

"Chị cũng đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, nếu như còn không lấy được lòng mẹ em, thì kẻ cũng lạ."

"em có lòng tin với chị vậy sao?"

Lương Vận Hàm ngồi dậy từ trong vòng tay Văn Dư, nâng nghiêng đầu nhìn Văn Dư một chút, vừa cười vừa nói:

"Không phải đối với chị có lòng tin, là đối với mẹ em không có lòng tin! cái miệng này của chị, nguyên tắc gì đi nữa thì cũng bị chị đá phăng hết rồi!"

Văn Dư cười to, cô ghé sát lỗ tai Lương Vận Hàm, nhỏ giọng nói:

"Nói cho em hay, kỳ thật mấu chốt công phá thành lũy là phải đánh hạ ba em trước!"

Lương Vận Hàm vui vẻ,

"Rốt cuộc dùng bao nhiêu ấm trà?"

"..."

Ban đêm lúc ăn cơm, ông Lương rót cho mỗi người một cốc rượu đỏ nói:

"Văn Dư a, Vận Hàm ở bên kia may mắn mà có con cháu cố, thời gian dài như vậy, con làm gì hai bác đều thấy cả. Hai con đều đã lớn hết rồi, có lựa chọn kế hoạch nhân sinh của chính mình, hôm nay bác cũng muốn tỏ cùng hai đứa, chuyện của hai người các con ta và bác gái đều không phản đối, nhưng là hai con cũng nên cho nhau một lời hứa hẹn. Pháp luật Trung quốc không thừa nhận tình cảm của hai con, cho dù ngoại quốc, bác thấy chỉ một tờ hôn thư cũng chưa chắc nói lên được gì. Cho nên bác hi vọng con có thể cân nhắc kỹ, cho chúng ta một lý do để an tâm hơn."

Văn Dư đặt đĩa xuống, đứng thẳng người lên, nói nghiêm túc:

"Thưa hai bác, con nghĩ kỹ, chờ Vận Hàm ở đại học U kết thúc khóa học, chờ khi em ấy hiểu rõ tương lai mình, là muốn lưu lại hay là vẫn muốn về. Nếu như lưu lại, chúng ta cùng nhau đi dân qua đó ở. Nếu như trở về, con sẽ ở đây chọn vài căn nhà, đến lúc đó nhờ hai vị giúp chúng con ra quyết định, nên mua cái nào thì tốt. Bên cạnh đó, sau khi hoàn thành mục trên, con sẽ chuyển giao hết tất cả cổ phần và tài sản nằm trong tay qua tên Vận Hàm, như vậy chúng con sẽ không thể tách rời."

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư, Văn Dư chỉ dùng một nụ cười trấn an nàng, tiếp tục nói:

"Con rất biết ơn khi nhận được sự tán thành và chúc phúc từ hai vị, con biết chuyện này với hai người cũng không dễ dàng. Cho nên con cam đoan với hai vị, đời này tuyệt đối sẽ không phụ Vận Hàm, chăm sóc cô ấy suốt đời, làm bạn bầu bạn với cô ấy đến già. Có lẽ hai vị sẽ nghĩ chúng con đến già sẽ ra sao, con nghĩ thế này, chờ khi thời cơ chín muồi, chúng con sẽ sinh con. Bây giờ kỹ thuật ống nghiệm cũng không tệ, tài liệu tương quan con cũng nghiên cứu không ít, đến lúc đó chúng ta cùng thương lượng, hai vị thấy thế nào?"

Ông bà Lương nghe xong trong lòng an ủi rất nhiều. Những năm tháng này, Văn Dư quả thật khiến ai nhìn vào cũng chẳng chê vào đâu được, thêm phần đứa nhỏ này bản tính thiện lương, đây chính là điểm quan trọng nhất. Cuộc sống trải qua cùng ai thì qua đều là qua, vì sao không tìm một người mà mình thật lòng yêu thương. Lương Vận Hàm đã ưa thích Văn Dư, hai người nguyện ý ở bên nhau, thì hà cớ gì ông bà chẳng thể tiếp nhận.

Ban đêm, hai người nằm ở trên giường, tay nắm, Lương Vận Hàm hỏi:

"Lời hôm nay nói trước mặt ba mẹ em, đã sớm nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Ừm, chị suy nghĩ rất lâu rồi."

"Từ lúc nào bắt đầu kế hoạch?"

"Từ lúc bắt đầu viết về tưởng niệm đối với em."

Lương Vận Hàm trở mình, nằm trong lòng Văn Dư tìm tư thế thoải mái, một tay nhẹ vỗ về mặt Văn Dư, nhìn vào ánh mắt sáng long lanh kia hỏi:

"Khi em đi New Zealand, chị có tâm tình gì?"

Văn Dư kéo tay Lương Vận Hàm đến bên môi, nói:

"Hận không thể cầm máy bay lại."

Lương Vận Hàm nghe xong thì cười khanh khách, Văn Dư tiếp tục nói:

"Khi đứng sau cây cột, nhìn thân ảnh em quay người bước lên máy bay, cô đơn như vậy, kiên quyết như vậy, trong lòng đặc biệt khó chịu."

"Vậy sao lại không ra gặp em?"

"Không phải em nói không muốn gặp chị à."

"Chị chẳng biết con gái nói có là không à?"

"..."

"Kỳ thật em đã thấy chị."

"Lúc nào?"

"Khi vị tiểu bang hữu khi đó ngã sấp xuống, chị dịu cô bé dậy."

Văn Dư nghĩ nghĩ,

"Đó chẳng phải là lúc chị vừa mới tới phi trường sao? Sao em lại nhìn thấy được?"

"Em tới sân bay sớm, khi chị trông thấy em, là lúc em cố tình đi một vòng trở ra rồi quay về."

".."

"Khi đó kỳ thật em rất nhớ chị, nghĩ đến dù là xa cũng muốn nhìn thấy chị lần cuối, dù chỉ một chút thôi cũng đủ rồi. Cho nên em tới sớm, ngồi ở trong quán cà phê chờ chị tới."

"Em biết chị nhất định sẽ tới sao?"

"Phải, chị nhất định sẽ nói."

Trong trầm mặc, Văn Dư ôm Lương Vận Hàm chặt hơn, cô gái này đến cùng đã phải dùng bao nhiêu kiên nhẫn mới có thể đi chờ đến tận khi tình yêu này nảy mầm rồi kết trái...

"Lương Vận Hàm, chị yêu em. Đời này chỉ yêu mình em."

"Sau này, mỗi ngày phải nói câu này một lần."

"tuân mệnh phu nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Phiên Ngoại 2

" Văn Dư, mau xuống giường!"

"Ngủ thêm một lát thôi mà!"

"Biết mấy giờ bay không hả?"

" Phu nhân phiền em gọi cơ trưởng, nói anh ta tối hãy bay nhé!"

"..."

Lương Vận Hàm không để ý tới Văn Dư, nàng đang tìm chiếc nhẫn. Tối hôm qua hình như trong lúc vội vàng đã lấy xuống đặt ở trên tủ đầu giường , thế nhưng khi tỉnh dậy thì lại chẳng tìm ra . Nàng bò lên giường vượt qua Văn Dư muốn xem bên chỗ cô có không, kết quả Văn Dư lập tức ôm Lương Vận Hàm đặt ở dưới thân.

Lương Vận Hàm vừa tắm rửa xong, trên người chỉ choàng một chiếc khăn tắm, giầy dựa một cái là liền trượt xuống. Lương Vận Hàm mắt thấy ánh mắt Văn Dư đổi thay, nàng tranh thủ thời gian một tay ngăn trở Văn Dư, một tay cào lung tung đồ vật che lên thân thể trần như nhộng.

"Hắc hắc..."

"Văn Dư, chị tối hôm qua đã làm em bị thương có biết không!"

Văn Dư sững sờ,

"Chỗ nào?"

"Chị nói xem?"

"Chị xem một chút!"

"A!"

"Đều sưng lên rồi!"

Văn Dư đau lòng nhìn nơi hoàn mỹ nhất của Lương Vận Hàm, tối hôm qua hình như nàng dùng sức hơi quá! Trong mắt trong lòng đều đang tự trách. Lương Vận Hàm với thân thể trần truồng bị nàng nhìn như vậy, thẹn thùng đến toàn thân cao thấp đều nhiễm lên tầng màu đỏ ửng. Nàng đẩy Văn Dư,

"đủ rồi, mau dậy đi."

Nói xong cũng muốn xoay người xuống đất. Văn Dư đè nàng xuống, nhẹ nhàng thổi khí vào chỗ đó,

"Thật xin lỗi, nhất định rất đau đi. Lần sau uống nhiều quá chị cũng không đụng em nữa."

Sáng sớm hôm nay khi Lương Vận Hàm nhìn thấy thân thể lấm lem máu dầm dề của mình trong gương thì bất đắc dĩ cực kỳ, tối hôm qua Văn Dư mang theo Lương Vận Hàm cùng bọn A Tã đi ăn cơm, bởi vì vừa mới bàn xong một mối làm ăn lớn, và lại Lương Vận Hàm cũng đã kết thúc khóa học ở đại học U, cự tuyệt lời mời của trường, trở lại hãng hàng không làm việc trong văn phòng. Mọi người nhất định phải họp nhau lại chúc mừng, dù sao nếu Lương Vận Hàm thật chọn lưu lại bên đó, thì cũng không biết Văn Dư sẽ ở lại New Zealand thành lập công ty con hay vẫn là trực tiếp chạy đến bên đó làm tiểu bạch kiểm. Đoạn thời gian đó lòng Văn Dư mỗi ngày đều ở trong một loại trạng thái hưng phấn cùng nôn nóng , làm cả đoàn người cũng muốn phát hoảng !

Lương Vận Hàm cùng Văn Dư nói, nàng làm hết thấy, cũng là vì Văn Dư. Nàng có một công việc ổn định là được rồi, thời gian còn lại cùng tình lực, nàng muốn dành hết cho Văn Dư. Điều khiến Lương Vận Hàm không tưởng chính là, sau khi nghe nói như vậy Văn Dư bắt đầu khóc. Văn Dư cơ hồ chưa từng rơi lệ lần nào, Lương Vận Hàm cảm thấy mình nói lời nói này rất bình thường, cũng không có chỗ nào quá cảm động, làm sao lại chọc khóc Văn Dư đây! Lúc ấy là khi vừa tham gia xong party tốt nghiệp của Lương Vận Hàm, khuya rồi hai người mới về đến nhà. Văn Dư không dặt Dóa Dóa về theo, cô một mình đứng ở trước cửa sổ nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ đến ngẩn người. Lương Vận Hàm chung quy vẫn yêu thương cô sợ cô suy nghĩ nhiều, thế là vừa thay quần áo vừa nói tính toán của nàng. Ai ngờ Văn Dư nửa ngày không có động tĩnh, thay xong quần áo Lương Vận Hàm đi ra ngoài mới phát hiện mặt Văn Dư đầy nước mắt, lập tức căng thẳng.

Nàng nhẹ nhàng ôm Văn Dư, Văn Dư đầu tựa vào cổ của nàng, rất nhanh trên cổ liền truyền đến sự ẩm ướt lạnh lạnh. Lương Vận Hàm vừa nhẹ vỗ về Văn Dư, vừa cười hỏi cô thế nào. Văn Dư lắc đầu, không nói gì. Dù vậy, Lương Vận Hàm cũng cảm thấy nàng hiểu Văn Dư đang nghĩ gì. Hai người chung quy đã định hết thấy.

Lại trở lại chuyện tối hôm qua, Văn Dư hưng phấn, cùng mọi người uống hơi quá chén. Về đến nhà liền bắt đầu đùa nghịch lưu manh, từ phòng khách đến phòng ngủ, không cách nhau mấy bước, quần áo trên người Lương Vận Hàm liền bị lột sạch sẽ! Lương Vận Hàm can cũng can không nổi, Văn Dư thật uống nhiều quá. Lúc này nàng luống cuống, trước đây không lâu cô Văn Dư vừa mới bị chiếc nhẫn cửa rách một mảng lớn, Lương Vận Hàm sợ trang sức trên người lại làm trầy cô, đành phải phối hợp tháo nhẫn xuống.

Về sau Văn Dư cứ như hóa thân thành lang, Lương Vận Hàm không biết cô lấy ở đâu ra tình lực lớn như vậy. Nàng chỉ nhớ rõ mình giống như chết qua một lần rồi lại một lần, loại cảm giác trong nháy mắt như muốn nổ tung đó, tạo nên ảo giác muốn màu khiến Lương Vận Hàm không phân rõ đâu là hiện

thực đầu là ảo ảnh. Chỉ biết là bộ phận yếu ớt nhất trên thân thể đang bị Văn Dư nắm giữ trong tay, muốn nàng ở trên, thì nàng liền ở trên; để cho nàng nằm dưới, nàng liền xuống dưới. Tất cả yếu thể mềm giọng đều bị môi Văn Dư phong bế, cuối cùng, Lương Vận Hàm rốt cục nhìn không được bắt đầu khóc, Văn Dư lúc này mới buông tha nàng.

Sáng nay khi tắm rửa, quả nhiên nơi đó đã sưng đỏ, Lương Vận Hàm trong lòng mang theo khí tức, thể nhưng khi vừa nghĩ tới do Văn Dư đè nén tâm tình thật lâu rốt cục mới thả ra, lại có chút không đành lòng trách móc nặng nề. Hiện tại Văn Dư biết bản thân mình sai, cũng đã đủ rồi. Văn Dư tìm được cao, nói cái gì muốn thay Lương Vận Hàm bôi lên, Lương Vận Hàm không chịu, đỏ mặt cự tuyệt nói:

"Thật không cần!"

"Làm sao không cần a! Đều sưng lên!"

"Tự nhiên sẽ hết sưng!"

"Vậy sao được a! Bôi thuốc mới khỏi nhanh được, và lại em cũng có thể đỡ chịu chút a!"

"Thật không cần!"

"Không được."

"... chị cố ý đúng không!"

Văn Dư một bộ dáng vẻ ủy khuất,

"Phu nhân, em nói oan uổng chị rồi! Chị đang áy náy, đau lòng vượt xa xa!"

"Vậy để em tự thoa, chị đi rửa mặt đi. Còn phải lên kíp máy bay nữa đó!"

"Không được! Chị gây ra phải do chị đi giải quyết!"

"..."

Cuối cùng, Lương Vận Hàm không có cách nào, một tay lôi kéo khăn lông cản trở trước người, liền bị Văn Dư kéo hai chân ra, để bộ phận yếu ớt nhất bại lộ trước mặt Văn Dư. Lương Vận Hàm quay mặt đi, cố gắng không nhìn thấy thứ ánh sáng loé lên trong mắt Văn Dư. Dù cho hai người sớm đã quen nhìn thân thể của đối phương, thể nhưng là tư thế như vậy vẫn khiến Lương Vận Hàm cảm thấy thẹn thùng và khó xử. Văn Dư tự nhiên hiểu ý nghĩ của Lương Vận Hàm, động tác trên tay nhu hòa đồng thời cũng tận lực tăng thêm tốc độ. Nhưng nếu nói trong lòng cô không có ý khác vậy cũng không có khả năng, nhất là với mọi thứ đang đập vào mắt, xúc giác liền kích thích phía dưới..

"Văn Dư, tay của chị."

"Hả, tại do xúc thuốc thôi."

"Bôi cái gì vậy hả!"

"Em không nhìn thấy thôi, chỗ nào cũng đỏ cả!"

"..."

Ngón tay Văn Dư càng ngày càng nhanh, đi vào trong tìm kiếm, ngoại trừ cảm giác lạnh lạnh do thuốc mang đến, tất cả hoàn toàn chính xác để chịu hơn chút. Nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy ngón tay Văn Dư không khỏi có chút quá "Linh xảo"!

"Văn Dư!"

"Vâng! Phu nhân!"

"Chị làm gì vậy hả?!"

"Bôi thuốc!"

"Mau lấy tay ra"

"Không được!"

"Lấy ra!"

"Chờ thêm chút nữa."

"Đừng để em nói lần thứ ba... A!"

"Vẫn là tiếng kêu này êm tai!"

...

Tình lại lần nữa, là do Lương Vận Hàm bị Văn Dư hôn tình.

"Phu nhân, thật không muốn bay nữa."

Văn Dư cười đùa tí tòn nói.

Lương Vận Hàm hiện tại thật hận không thể một cước đạp cô xuống giường, nhưng do thân thể "Bị thương" giờ phút này rất khó chèo chống khiến nàng muốn hoàn thành động tác như thế thì thật khó khăn. Nàng hung hăng tròn mắt nhìn Văn Dư,

"Cầm thú!"

Văn Dư nhìn Lương Vận Hàm, nhỏ giọng lầm bầm:

"Nào có..."

Lương Vận Hàm không để ý tới cô, đứng dậy đi tắm gội. hai người vội vàng tiến đến sân bay, xét vé đăng ký, rốt cục khi leo được tới chỗ ngồi là lúc hai người đều đã mồ hôi đầy đầu. Lương Vận Hàm vuốt ve vài sợi tóc do chạy mà có chút tán loạn, thật sự là một chút cũng không nguyên ý đi với người bên cạnh! Văn Dư hi hi dựa vào Lương Vận Hàm,

"Đừng nóng giận a, không phải vẫn còn kịp a!"

Lương Vận Hàm lườm Văn Dư một chút, cười lạnh một tiếng không trả lời. Văn Dư lại nịnh nọt tìm một đồng truyện cười kể cho Lương Vận Hàm nghe. Lương Vận Hàm rốt cục cũng cười sau khi mẫu truyện thứ tư được kể xong, khi cười xong thì lại mặt lạnh nhìn Văn Dư nghiêm túc nói:

"Chị vẫn nên ngủ đi."

"..."

Hai người an bài thời gian, đi Hải Nam nghỉ phép. Văn Dư cùng Lương Vận Hàm nói, tiền kiếm hoài không hết, không thể trở thành nô lệ của đồng tiền, cho nên vô luận như thế nào hàng năm chỉ ít phải đi du lịch trong nước một lần, du lịch nước ngoài một lần. Văn Dư nói muốn nắm tay Lương Vận Hàm cùng đi chu du mọi miền thế giới, khi ấy trong lòng Lương Vận Hàm nghĩ, có lẽ không có bất kỳ cô gái nào có thể cự tuyệt người yêu đồ ngon đồ ngọt như thế này đi! Cũng may Văn Dư là người nói được thì làm được. Hai người cuối cùng cũng có mấy ngày nghỉ lễ trước tết Trung thu, quyết định đi Hải Nam nghỉ phép. Nhưng mà, chuyện ngoài ý muốn xảy ra chính là, ở đó Văn Dư cùng Lương Vận Hàm vô tình bắt gặp ba mẹ của Văn Dư! Hơn nữa, còn là khi ở bên bờ cát của khách sạn, Văn Dư kéo Lương Vận Hàm qua hôn môi một lúc lâu mới phát hiện có người đang dòm..

Lương Vận Hàm vừa quay đầu, đã trông thấy một đôi vợ chồng trung niên nhìn hai người chằm chằm, nàng lập tức thẹn thùng đứng lên từ trên người Văn Dư, ngồi xuống một chiếc ghế dài bên cạnh. Văn Dư thuận theo tầm mắt của nàng mà nhìn, lập tức kinh hãi từ trên ghế nằm ngồi dậy,

"Cha! Mẹ!"

Lương Vận Hàm kinh ngạc nhìn Văn Dư, lại nhìn hai người trung niên. Đầu não trong nháy mắt trở nên trống không, nhưng quả là nàng rất nhanh tay phủ thêm khăn tấm lên người, đứng lên nói:

"Thúc thúc a di mạnh khỏe."

Sở dĩ Lương Vận Hàm có thể lấy lại tinh thần nhanh như vậy là bởi vì trước đây tuy chưa một lần gặp mặt nhưng nàng đã từng thấy ảnh của hai người. Văn Dư thỉnh thoảng cũng có gọi điện thoại về, hoặc khi đi ngang qua thành phố A cũng sẽ về nhà nói một tiếng mình hiện tại rất hạnh phúc, cũng lưu lại một vài tấm ảnh về cuộc sống của mình, bên trong cũng có một vài bức ảnh chụp cùng Lương Vận Hàm. Bước sang năm mới rồi Văn Dư về nhà cũng không đề cập tới chuyện của Lương Vận Hàm, miễn cho việc lại cãi vã với cha mẹ, cô chỉ có thể dùng sách lược kéo dài thời gian. Cô từng nói qua, cái gì cũng đều có thể thương lượng, nhưng chuyện của Lương Vận Hàm thì thương lượng không được.

Mấy năm này, Cha mẹ cô cũng biết là không thể cải biến được sự thật, chỉ bất quá trên tâm lý vẫn rất khó mà tiếp nhận. Hai người tính sẽ đến Hải Nam nghỉ phép từ trước, nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra chính là trên bờ cát của khách sạn lại trông thấy Văn Dư, vừa muốn gọi cô, lại phát hiện từ đâu xuất hiện một cô gái khác, nhẹ nhàng thoát tục ngã vào lòng cô, rồi hai người ôm hôn... ông Văn cố gắng tiêu hóa sự thật trước mắt, nhìn không được tay chân có chút run rẩy. Lương Vận Hàm thấy sắc mặt ông cũng bắt đầu trắng bệch, lập tức nói với Văn Dư:

"Trước hết để cho bá phụ bá mẫu đi vào khách sạn rồi nói sau."

Văn Dư gật gù đầu, đứng lên, muốn qua đỡ phụ thân, nhưng lại bị ông hất tay ra. Bà Văn giữ chặt ông Văn, khuyên nhủ:

"lão già, vẫn nghe bọn nhỏ nói cái gì đã chứ!"

Ông Văn nghiêm mặt không nhúc nhích. Văn Dư có chút khó khăn, cô biết điều này đối với phụ thân là sự đả kích không nhỏ, thế nhưng cô cũng không

đành lòng để phu nhân của mình chịu ủy khuất. Những năm này cô rất ít khi cùng Lương Vận Hàm nói về cha mẹ, Lương Vận Hàm biết Văn Dư khó xử, cho nên cũng một mực quan tâm không nói thêm gì. Chỉ là dưới tình trạng trước mắt, bị hai vị trưởng bối bắt gặp, còn giữa lúc thân mật, từ góc độ nào mà giải thích thì cũng có chút khiến cho người khó xử.

"Cha, mẹ. Đây là con dâu của hai vị, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt lại ở bên bờ biển mỹ lệ thế này, thật sự là hợp với tình hình ha."

"..."

"..."

"..."

Ở đây ba người đều không còn gì để nói. Lương Vận Hàm chỉ buồn bực nâng trán, ông bà Văn thì chỉ cảm thấy con gái mình da mặt thật dày hết biết! Kỳ thật Văn Dư cũng không còn cách nào khác, hiện tại nếu muốn cả hai bên cùng nghiêm túc ngồi xuống đàm, không chỉ sẽ tăng lên sự phản đối của ông Văn, mà còn khiến Lương Vận Hàm cũng khó xử. Huống hồ ông Văn cùng Văn Dư hai người cũng sẽ không thỏa hiệp, kết quả như vậy rất có thể sẽ tan rã trong không vui, hai bên đến đây nghỉ phép cũng đều vì tắm biển. Cho nên Văn Dư chỉ có thể thông theo lẽ thường tiếp nhận chuyện như vậy, đành đi một bước tính một bước vậy.

"Văn Dư, con vừa rồi mới làm cái gì hả?!"

ông Văn tăng cường cuồng hống hỏi.

"À, con vừa rồi ép buộc cô ấy làm một chuyện khá tổn thương phong nhã, vi phạm sự dạy dỗ của cha với con từ nhỏ rằng ở bên ngoài phải chú ý hình tượng, chú ý tư chất."

"..."

"..."

"..."

Bà Văn nhìn cười không được, đứa nhỏ này! Thật có thể nói chêm lời chọc cười! Lương Vận Hàm không có cách nào nghe tiếp, trả lời giống như dội bom như vậy, thì chỉ Văn Dư mới làm được! Nàng vội mời hai ông bà vào dù ngồi,

"để con đi lấy nước uống cho hai vị."

"Mẹ chị thích uống nước chanh, cha chị thích uống trà chanh!"

Văn Dư nhanh chóng bổ sung một câu, Lương Vận Hàm phức tạp nhìn Văn Dư một chút, quay người rời đi.

Ông Văn cố gắng nén hỏa khí, Văn Dư đối với phụ thân có chút bận tâm nên vẫn một mực nhìn ông, trước sau không nói gì. Bà Văn hiện tại cũng thấy rõ, con của mình sao có thể không hiểu rõ chứ! Khi Văn Dư ở cùng Lương Vận Hàm mới thấy cô giống một cô gái xuân thì, không phải là cô trước đó, lúc nào cũng như một cái máy lạnh như băng vận hành theo thiết lập, làm cho người nhìn phải đau lòng. Bà có đôi khi ngẫm lại kỳ thật chỉ cần Văn Dư hạnh phúc vui vẻ là được rồi, cần gì phải để ý giới tính nhiều như vậy đây. Thế nhưng ông Văn lại rất đề tâm vào chuyện vận vật, kín miệng cực kỳ, chuyện gì cũng giấu trong lòng! Hiện tại, rốt cục bốn người bắt gặp nhau như thế này, sự tình cũng nên giải quyết đi!

"Cha, vừa mới rồi cha cũng thấy đó Lương Vận Hàm, là vợ con."

"Nói dễ nghe quá nhỉ!"

"À, vậy thì là phu nhân con."

"..."

"Văn Dư, con nghĩ kỹ chưa!"

"Nghĩ kỹ, không phải cô ấy thì không được."

"Trương lai hai đứa già đi thì làm sao bây giờ?"

"Chúng con quyết định sinh con của mình."

"Quả thực là nói hươu nói vượn!"

ông Văn quở trách nói.

"Hiện tại con đang chọn bệnh viện. Vận Hàm làm việc trong văn phòng của cục hàng không rất an toàn, không cần bay tới bay lui. Tất cả thời gian của cô ấy đều dành hết cho con, cô ấy vì con mà từ bỏ sự nghiệp lương cao ở New Zealand, từ bỏ ước mơ làm tiếp viên hàng không cả đời của mình, còn từ bỏ

luôn chức vụ phó tổng giám đốc bộ phận Marketing trong công ty gia tộc của Lam tỷ, con lại chẳng có cái gì có thể làm cho cô ấy. Ngoại trừ dùng tâm làm bạn, dùng tâm kinh doanh, để cho hai chúng con có thể vui vẻ hạnh phúc, ngoại trừ những việc này, con thật không làm được cái gì. Bởi vì tình yêu không phải dùng tiền là có thể mua được hoặc đổi lấy, mà phải dùng tâm."

Ông Văn nãy giờ vẫn trừng mắt nhìn cô, ánh mắt bắt đầu thất lạc. Gió biển chậm chậm thổi tới, giữa bích hải xanh thẳm trước mắt ai nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng sự việc của Văn Dư giờ phút này lại quá nhiều khiến ông chẳng thoải mái. Tuy vậy cảnh đẹp này hoàn toàn giúp được Văn Dư, dù sao ở vào tình thế như vậy, cảnh đẹp này đã khiến lòng ông Văn rộng mở hơn rất nhiều. Lương Vận Hàm vẫn đứng xa xa nhìn họ, Văn Dư không ngừng nói cái gì đó, hình như rất chân thành, cũng rất nghiêm túc. Lòng Lương Vận Hàm hiện tại nhảy rất nhanh, mấy chiếc ly cầm trong tay cũng cảm thấy có chút run.

"Thức thức, a di, mời hai vị uống nước."

Lương Vận Hàm nhu thuận mang nước uống lạnh lên, sau đó đứng ở một bên. Nàng cũng không ngồi xuống bên cạnh Văn Dư, miễn cho kích thích đến hai vị đối diện. Bà Văn tiếp nhận rồi uống ngay một hơi, cẩn thận đánh giá Lương Vận Hàm. Rất xinh đẹp, đây là ấn tượng đầu tiên của bà khi nhìn thấy Lương Vận Hàm. Mà loại vẻ đẹp này chẳng phải mấy loại vẻ đẹp dung tục đầy ngoài đường, mà là mang theo một cổ tự tin và cao quý, nhìn qua rất có giáo dưỡng cũng rất có khí chất, Lương Vận Hàm như vậy thì đã chiếm được sự ngưỡng mộ của bà Văn rồi. Ông Văn giương mắt nhìn thoáng qua Lương Vận Hàm, chỉ chỉ chỗ bên cạnh Văn Dư, nói :

"Cháu ngồi đi!"

"Tạ ơn."

Ông Văn thở dài, nói:

"Sự tình hôm nay chú coi như không nhìn thấy, hai người các con, tự giải quyết cho tốt đi. Văn Dư, con hãy tự lựa chọn, cha sẽ không nói thêm cái gì. Tương tự như sự lựa chọn của cha, con cũng không cần nhiều lời. Tất cả mọi người tự giải quyết cho tốt. Cha mẹ đi trước."

Nói xong, ông đứng dậy rồi đi. Bà Văn quay đầu nhìn Lương Vận Hàm một chút, nhẹ gật đầu không nói gì đi theo ông Văn.

Lương Vận Hàm nháy mắt nhìn Văn Dư, Văn Dư mỉm cười nhìn lại. Lương Vận Hàm biết đây là không nói thông, nàng sờ lên tóc Văn Dư, vừa cười vừa nói:

"Được rồi, thuận theo tự nhiên đi."

Văn Dư kéo tay Lương Vận Hàm, vuốt ve rồi nói:

"Xin lỗi."

"Đồ ngốc!"

"Đồ ngốc sẽ không thỏa hiệp, đồ ngốc cũng sẽ không tổn thương em một phân một hào ."

Lương Vận Hàm mỉm cười gật gật đầu, nàng dùng hai tay nâng mặt Văn Dư, xích lại gần hôn lên môi cô,

"Chúng ta cùng nỗ lực a!"

Văn Dư nghĩ nghĩ, cười nói:

"Nếu em thấy chị đáng thương như vậy, hay là đêm nay cho chị đi!"

"Không cho, tự gây nghiệt thì không thể sống! Ai bảo chị ra tay nặng như vậy!"

"Đã nhiều ngày lắm rồi! Cũng lành hết rồi! Cho đi mà!"

"Chưa lành!"

"Gạt người!"

Khi Lương Vận Hàm bị Văn Dư ôm vào lòng, tâm Lương Vận Hàm đã mềm đến rồi tỉnh rồi mù, kỳ thật nàng biết, Văn Dư đang hống nàng, sợ nàng không vui. Văn Dư như thế này hoài thì, làm sao có thể khiến nàng hết yêu đây! Thức thức a di, thật xin lỗi, con buông tay không được. Cho nên, mong hai người tha lỗi cho con!

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Phiên Ngoại 3

Mùa đông phương bắc là đẹp nhất , bởi vì có tuyết. Nhất là vào ban đêm an tĩnh ánh đèn ấm áp trong trang viên điểm chiều vào tuyết trắng mênh mang khoác lên trên tuyết tầng một sắc màu ấm.

Văn Dư đeo đồ chụp tai màu đen, hai tay đút trong túi áo lông, tựa vào lan can lẳng lẳng nhìn ra xa. Lương Vận Hàm vừa mới cúp điện thoại, ngẩng đầu một cái, liền nhìn thấy bóng lưng Văn Dư quay về phía mình nơi cửa sổ. Nàng đứng lên, đến gần bên cửa sổ. Mây mù che phủ cả tòa núi tuyết trắng xóa phía xa xa, khu trang viên nghỉ dưỡng này khiến người ta có một loại cảm giác như đang ở thế ngoại đảo nguyên. Mà người khiến nàng an tâm nhất chính là người trước mắt này.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai người đã ở bên nhau một đoạn thời gian khá dài. Nhớ lại quá khứ lúc trước tựa hồ giống như là cố sự của người khác. Trước mắt tuế nguyệt tinh hảo, khiến nàng quên mất năm đó vì yêu mà giận hờn, vì yêu mà chia xa. Sau nhiều năm Lẳng động thâm trầm yêu nhau. Chẳng còn đau tình yêu nồng cháy thuở ban đầu, thứ duy nhất còn vưon vẫn lại chắc hẳn chỉ còn bình yên và ung dung.

Cảm nhận được bước chân càng ngày càng gần, Văn Dư quay đầu nhìn. Một cô gái cao gầy mỹ lệ, nghịch ánh tà dương bước chậm rãi về phía cô. Khóe môi không tự chủ giương lên, trái tim rung động nhắc nhở cô vẫn yêu người trước mắt say đắm hết như thuở ban đầu.

"Nói chuyện điện thoại xong rồi?"

Văn Dư cười hỏi.

Lương Vận Hàm mỉm cười gật đầu,ngả vào lòng Văn Dư. Văn Dư kéo tay nàng bỏ vào trong túi áo, nắm thật chặt. Lương Vận Hàm nhìn chăm chăm đôi mắt tràn đầy ý cười ôn nhu của Văn Dư, tâm trong nháy mắt trở nên ấm áp. Hai người nhìn nhau, ai cũng không nói thêm gì nữa, dùng ánh mắt truyền đi yêu thương nồng đậm.

Văn Dư vươn tay ôm Lương Vận Hàm, nghiêng đầu hôn tóc của nàng.

"Phu nhân, cho dù đã nhiều năm như vậy, chị vẫn yêu em như thuở ban đầu."

Lương Vận Hàm nở một nụ cười xinh đẹp, nàng động trong lòng Văn Dư, tìm kiếm tư thế thoải mái, chậm rãi nói:

"Nhưng em lại càng ngày càng yêu chị hơn."

Văn Dư ngẩn người, bỗng nhiên buồn cười .

"Chị cười cái gì?"

"Chị cười vì lần này nghỉ phép thật sự là sáng suốt, chỉ khi ở với em dưới không khí lãng mạn này mới có thể ấm lòng !"

"Ý của chị là bình thường không ấm lòng?"

"Tình cảm của em đều dành hết cho Văn Dật Dư ."

"Chị....đang ăn đám chua với con gái à?"

"Đúng vậy! Nếu còn không mau mang em đi hâm nóng tình cảm, sợ là về sau nói không chừng ngay cả gọi chị về ăn cơm em cũng có thể trực tiếp nhờ người khác gọi cho chị!"

Lương Vận Hàm nhin không được cười lên, gia hỏa này! vẫn còn ám ức chuyện mấy ngày trước nàng quên ngày sinh nhật của cô.

Vài ngày trước, là sinh nhật Văn Dư. Vốn dĩ kế hoạch là sau giờ tan tầm Văn Dư đi đón Lương Vận Hàm cùng con gái, một nhà ba người đi ăn hải sản. Kết quả trước sinh nhật một ngày bà Văn gọi điện thoại, nói ông Văn không thoải mái, muốn gặp Dật Dư, kêu hai người mang con gái về thăm nhà. Văn Dư đi không được, trong lòng Lương Vận Hàm mặc dù biết ông Văn chỉ muốn gặp cháu gái nên mới viện cớ này kia, nhưng lại không tiện vạch trần lão nhân gia người. Ông Văn khó khăn lắm mới tiếp nhận được mối quan hệ của hai người, bởi vì sự chào đời của Dật Dư, ông thích đứa cháu gái này vô cùng, hận không thể bắt cả nhà ba người về thành phố A sống. Lương Vận Hàm dù sao cũng phải rên sất khi còn nóng, trấn an được lão nhân gia ngài. Thế là, Lương Vận Hàm liền dẫn con gái cùng sớm trở về thành phố A. Ai ngờ ông Lương cũng đúng lúc đang ở thành phố A, thế là ông Văn dứt khoát mời lão tới nhà mình chơi, dù sao trong nhà còn nhiều phòng trống, càng đông thì lại càng vui. Ông Lương đương nhiên cũng nhớ Dật Dư muốn chết, lập tức vui vẻ nhận lời.

Thế là, Văn gia trở nên náo nhiệt. Dật Dư chỉ mới một tuổi mấy, chính là vào giai đoạn đáng yêu nhất. Tiểu Dật Dư y y nha nha ở trong nhà chạy tới chạy lui, ánh mắt của tất cả những người lớn trong nhà đều dán trên thân thể nhỏ bé, yêu thích cực kì. Tuy nói các lão nhân thích con nít, nhưng khi mang thai Lương Vận Hàm cũng rất không quen. Cứ phải căng mắt canh chừng không để họ giúp nàng làm này làm kia. Nhưng cứ như vậy, thì càng mệt mỏi.

Thế là đến giữa trưa ngày thứ hai, Văn Dư không được người yêu gọi điện thoại chúc mừng sinh nhật đến đứng ngồi không yên. Vừa buồn việc vội mua vé máy bay tới thành phố A. Khi về tới nhà đã hơn 7 giờ đêm. Văn Dư đột nhiên trở về khiến tất cả mọi người rất kinh ngạc. Lương Vận Hàm đang ôm tiểu Dật Dư ngồi ở trên ghế sa lon kể chuyện cổ tích, nàng sững sờ khi nhìn thấy Văn Dư trước cửa, lúc này mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật Văn Dư...

Xét thấy trong nhà có ba vị lão nhân gia và một em bé, Văn Dư cũng không dễ nói thêm cái gì. Nhưng vẫn nghiêng rằng, nhân lúc người ta không để ý đi tới sau lưng Lương Vận Hàm, uy hiếp nói buổi tối hãy chờ mà xem. Lương Vận Hàm tự biết đuối lý, đêm đó. . . đương nhiên như Văn Dư mong muốn, nàng mặc chiếc áo ngủ Văn Dư thích nhất, bày ra động tác gợi cảm cô yêu nhất. Thế là từ ý vị trừng phạt trên giường tới sau nửa đêm, liền diễn biến thành một màn kịch tình hoan ái triệt để.

Nhớ lại đêm đó, giờ phút này Lương Vận Hàm núp ở Văn Dư trong ngực vẫn nhin không được đỏ mặt.

"Thế nào, sinh nhật ngày ấy, còn không hài lòng?"

Lương Vận Hàm hỏi ngược lại.

Trên mặt Văn Dư chợt hiện tiểu dung. Cô cười hi hi hôn môi Lương Vận Hàm, Lương Vận Hàm không cho, trốn tránh không phối hợp, hai người vui đùa ầm ĩ. Hai người náo loạn một hồi, Văn Dư điều chỉnh vị trí hai người, từ phía sau ôm chặt Lương Vận Hàm, để Lương Vận Hàm thoải mái nằm gọn trong lòng. Ban đêm Tĩnh mạch, hai người cùng đi vào thế giới màu trắng hạnh phúc cực kỳ.

"Phu nhân, cảnh đẹp như thế, thích hợp trò chuyện chút gì."

"Chị muốn nói chuyện gì?"

Văn Dư nghĩ nghĩ, vừa cười vừa nói:

"Hỏi em vài vấn đề, chị hỏi em đáp, thế nào?"

Lương Vận Hàm cười ra tiếng, nhưng cũng nhẹ gật đầu,

"Được."

Văn Dư cố ý háng giọng một cái, hỏi:

"Nếu như lúc trước không có Sùng Hân, em có yêu chị không?"

"Không biết."

". . ."

"Năm đó khi mới quen nhau, em có ấn tượng gì về chị không?"

"Rất trầm ổn, không giống như độ tuổi của chị năm đó."

"Còn bây giờ?"

"Bây giờ...già đi mất đẹp!"

". . ."

"Lúc nào thì động tâm với chị?"

"Hôm bão tuyết."

"Khi chị hôn em?"

"Không phải."

"Giải vây cho em khỏi hành khách điều ngoa?"

"Không phải."

"Vậy là khi nào?"

"Khi bị giam ở sân bay, chị nhét hai viên kẹo vào tay em."

"Thật à? Chị không thể nghĩ tới điểm này, chị còn tưởng là khi ở nhà chị ôm hôn sờ soạng em nữa cơ."

"Tin em đi, tuyệt đối không phải. Nếu không phải do hai viên kẹo đó, thì sau nụ hôn kia chị có thể trực tiếp hoàn toàn biến mất trong thế giới của em."

". . ."

"Khi nào thì em nhận ra đã yêu chị?"

"Khi chị đi Đài Loan, sau đó rất mau trở lại, đêm ấy em được Hứa Phóng Nhân tiễn về nhà. Giây phút khi vừa tới cửa đã thấy đôi giày của chị."

"Thế nhưng khi đó chúng ta đã ở chung rồi mà!"

"Xem như 'ở trước yêu sau' đi, nếu không có cảm giác đêm hôm đó, em cũng không biết mình rốt cuộc có yêu chị hay không."

". . ."

"Khi nào thì em quyết định cả đời ở bên chị?"

"Sau lần party chúng mình cãi vã, khi chị mèm thì lái xe đụng em, khi chị xuống xe, mắng em xong, rồi dùng sức ôm em vào lòng."

"Khi ấy chị cũng sợ."

"Nhưng em vẫn luôn hối hận vì một chuyện."

Văn Dư ôm ấp, ôn hòa mà hỏi,

"Chuyện gì?"

"Khi chị mắng em, em quên mất chửi lại..."

". . ."

"Em trách chị nhất là vào lúc nào?"

"Khi hạ sinh Văn Dật Dư."

"Bởi vì chị khẩn trương quá độ ngắt xủ, không thể cùng em vào phòng sinh?"

"Không phải."

"Vậy bởi vì sao?"

"Vì đau"

". . ."

"Chuyện nào chị làm khiến em cảm thấy hài lòng nhất?"

"Vẫn là hạ sinh Văn Dật Dư."

"Cụ thể một chút?"

"Sau khi hạ sinh, chuyện đầu tiên chị nói với em là gì?"

"Chị nhớ chị nhớ! Phụ nhân là trân quý nhất!"

"Không phải chị nói Văn Dật Dư là trân quý nhất à."

". . ."

"Chuyện làm em cảm động nhất là gì?"

"Chị đoán xem?"

"Khi chị cầu hôn?"

"Không phải."

"Khi chị tỏ tình?"

"Không phải."

"Khi dẫn em đi công chứng tài sản?"

"Không phải."

"Thuyết phục cha mẹ chị tiếp nhận em?"

"Không phải."

"Thuyết phục cha mẹ em tiếp nhận chị?"

"Không phải."

"Mua quà tặng em?"

"Đều không phải."

"Vậy là gì chứ?"

" Mỗi sáng sớm khi tỉnh lại, chị đều nói chị yêu em hơn cả ngày hôm qua."

Văn Dư giờ phút này không còn câu hỏi nào, cô ôm chặt người trong lòng, môi tìm môi, ôn nhu bá đạo mà hôn. Cảm giác Môi lưỡi giao hòa, vẫn luôn khiến người ta say mê như vậy...

Sau nụ hôn sâu, Văn Dư chép miệng một cái, bỗng nhiên nói:

"Chị quyết định rồi sau này chắc không cần mua quà dỗ ngọt em nữa"

"Đúng là không cần nữa"

"Thật à?"

"Vì tài sản của chị đều đứng dưới tên của em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Rốt Cuộc Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.